

Trọng Sinh Chi Như Thử Ảnh Đế

Contents

Trọng Sinh Chi Như Thử Ảnh Đế	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Cậu Là Diễn Viên Bẩm Sinh	10
4. Chương 4: Phải Kiên Cường Lên Thôi	13
5. Chương 5: Đua Xe Tựa Như Bệnh Tim, Thời Thời Khắc Khắc Giày Vò Tâm Của Cậu	17
6. Chương 6: Vì Cũng Nhiên Thứ Hai	22
7. Chương 7: Chúc Mừng Ảnh Đế	25
8. Chương 8: Đây Là Chuyện Vô Cùng Tốt	29
9. Chương 9: Cảm Giác	34
10. Chương 10: Nháo	37
11. Chương 11: Chỉ Là Diễn Thôi Mà Có Cần Ăn Dấm Chua Ko???	39
12. Chương 12: Cậu Cũng Là Baby Của Tôi	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15: Một Lần Đủ Rồi	50
16. Chương 16: “cảm Giác Như Thế Nào, Đại Minh Tinh?”	53
17. Chương 17: “why Not?”	55
18. Chương 18: “cậu, Rốt Cuộc Là-?”	58
19. Chương 19: Tự Minh Đa Tình???	60
20. Chương 20: Đua Xe	62
21. Chương 21	66
22. Chương 22: Quy Tắc Ngầm?	69
23. Chương 23: Người Tình Của Thần Việt?	71
24. Chương 24: Sinh Nhật Thần Việt	74
25. Chương 25: “cẩn Thận!”	77
26. Chương 26	80
27. Chương 27: “lập Tức Rời Khỏi Giới Giải Trí.”	83
28. Chương 28: It’s Show Time	86
29. Chương 29: Tuyệt Đối Là Tiểu Thụ	91
30. Chương 30: Đêm Giáng Sinh Chết Tiệt	96
31. Chương 31: I’m Not Gay. Ok?	100
32. Chương 32: Ông Đã Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Chúng Tôi Sao?	105
33. Chương 33: “em Là Hạ Phong, Đúng Không?	109
34. Chương 34: “kết Hôn Là Sự Kiện Lớn Của Cả Đời Người, Cần Phải Lập Kế Hoạch Cẩn Thận...” 114	
35. Chương 35: Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục Còn Có Một Nơi Gọi Là Nhân Gian	119
36. Chương 36: Bảo Bối... Anh Là Người Thích Hợp Với Em Nhất	124
37. Chương 37: Anh Nhớ Em	129
38. Chương 38: Hạ Phong, Em Là Của Anh...	135
39. Chương 39: Valentine~	139
40. Chương 40: “tôi Là Tình Nhân Của Cậu Ấy. Điều Này Đủ Chứ	146

41. Chương 41: “vậy Thì Đi Nhà Anh”	150
42. Chương 42: Người Đàn Ông Này, Cậu Muốn	156
43. Chương 43: Gian Tình Bại Lộ [...]	161
44. Chương 44: Anh Đi Công Tác	167
45. Chương 45: “ngoan, Về Nhà Đi”	172
46. Chương 46: “mày Muốn Làm Gì?”	176
47. Chương 47	182
48. Chương 48	186
49. Chương 49: “nhậm Mộ, Anh Là Của Em”	191
50. Chương 50: Một Ít Dấm Chua	195
51. Chương 51	199
52. Chương 52: Không Có Anh Em Còn Sống Làm Gì...	204
53. Chương 53: Hàn Lăng, Bỏ Lỡ Chính Là Bỏ Lỡ, Buông Tay Ra. —	209
54. Chương 54	213
55. Chương 55: Em Nhớ Anh, Rất Nhớ...	219
56. Chương 56: I Love You	225
57. Chương 57: Chúc Mừng Sinh Nhật	228
58. Chương 58: “thần Việt, Cùng Một Chỗ Với Em, Anh Chưa Bao Giờ Hối Hận”	232
59. Chương 59: Thế Nào, Vợ Yêu, Cảm Động Không?	242
60. Chương 60: Thần Việt, Chúng Ta Có Nên Có Con Không? Nếu Là Anh Sinh Em Không Ngại	249
61. Chương 61: Tìm Được, Rồi Lại Làm Mất Đi	254
62. Chương 62: “tôi Hi Vọng Là Có Thể Cùng Người Minh Thích Bình An Vượt Qua Cả Đời Này”	260
63. Chương 63: “đây Chính Là Công Lao Của Anh”	270
64. Chương 64: Âm Mưu Và Ái Tình...	278
65. Chương 65: Bị Bắt Cóc	283
66. Chương 66: Hết Thấy Điều Sáng Tỏ	285
67. Chương 67: Có Lễ Hạ Phong Vĩnh Viễn Không Biết, Lần Đầu Tiên Tổ Ngạn Chi Thấy Cậu...	290
68. Chương 68: Vốn Chúng Ta Có Thể Làm Huỳnh Đề	294
69. Chương 69: Thực Sắc Tính Dã...	298
70. Chương 70: “sính Lễ Cho Nhà Em?”	301
71. Chương 71: Phong Đế	304

Trọng Sinh Chi Như Thử Ảnh Đế

Giới thiệu

Edit: Lavender's Thể loại: Trọng sinh, giới giải trí, hắc bang tình cừ, 1×1, HE. Truyền Trọng Sinh C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nhu-thu-anh-de>

1. Chương 1

Hạ Phong... có khí chất của một quý công tử

Còn Nhậm Mộ lại hoàn toàn tương phản, tựa như vampire

[...]

Bước ra khỏi cửa ngục giam, Hạ Phong nhìn lên bầu trời xanh lam rộng lớn trước mắt.

Quả là điềm tốt!

Nhớ lại hai năm trước, lúc cậu tiến vào trời mưa to gió lớn.

Sống hai mươi tám năm, bao sóng to gió lớn cậu đều đã trải qua, cũng tự tin chưa có chuyện hoang đường nào là chưa thấy nhưng chuyện trọng sinh xảy ra đối với bản thân vẫn là một sự kiện không thể tin được.

Cậu đã chết nhưng lại sống lại, trọng sinh trên thân thể người khác. Nói cũng xui xẻo, vừa mới tỉnh lại cậu đã bị người ta khoác lên tội danh đâm chết người, hơn nữa còn đâm chết chính mình, Hạ Phong.

Người đâm chết cậu tên là Thần Việt, mà bây giờ, người cậu trọng sinh lại chính là Thần Việt. Cậu nghe nói, đêm ấy Thần Việt uống không ít rượu rồi đòi đi bão.

Nghĩ lại đêm ấy, Hạ Phong thực sự là họa vô đơn chí.

Cậu chẳng qua chỉ muốn tìm một chỗ dừng xe hút thuốc. Nhưng khi vừa mới rẽ vào chỗ đỗ xe thì Thần Việt tựa như vội vàng đi đầu thai đâm thẳng vào cậu.

Về sau, theo báo cáo của cảnh sát giao thông, nửa đầu xe của Thần Việt đều đâm thẳng vào thân xe cậu, hai chiếc xe cuốn lấy thành một khối.

Khi Hạ Phong tỉnh lại, bị hỏi gì cậu cũng không chịu thừa nhận sự việc mà ‘mình’ đã làm, khiến cho bác sĩ không tài nào giải thích được, chỉ có thể nói với cảnh sát: Bệnh nhân não bộ bị thương tổn dẫn đến mất trí nhớ.

Khi cảnh sát gọi cậu là Thần Việt, cậu luôn miệng giải thích rằng mình là Hạ Phong, không phải là Thần Việt... Cho đến khi cảnh sát đưa ra chứng cứ chứng minh cậu là Thần Việt, cậu nhốt mình trong phòng vệ sinh đối diện với gương cả một buổi chiều.

Lại về sau, bác sĩ hỏi cậu cảm thấy thế nào, cậu chỉ nói: Tôi bị quỷ nhập...

Hạ Phong là ông chủ cửa hàng sửa chữa xe hơi, bản thân cũng là một người thích chơi xe, có thể nói ở thế giới ngầm cậu chính là Xe thần. Thế nhưng cậu lại bị Thần Việt đâm chết. Bao nhiêu oan khuất không nói nhưng tốt xấu gì cậu vẫn còn sống, mặc dù là thay đổi thân thể, bị phán hai năm tù giam.

Hôm mở phiên tòa, ngoại trừ một người tự nhận là được người ủy thác làm luật sư biện hộ cho Thần Việt ra, Hạ Phong cũng không nhìn thấy bất kỳ thân nhân bằng hữu nào khác. Phản ứng đầu tiên của Hạ Phong là, Thần Việt là một tên quái dị, đến một người bạn cũng không có. Thế nhưng, một người Hạ Phong không tài nào nghĩ đến lại xuất hiện – Hàn Lăng.

Hàn Lăng đeo kính râm khiến Hạ Phong không nhìn rõ nét mặt của anh.

Hạ Phong và Hàn Lăng đã từng là một đôi. Nhưng kể từ khi Hàn Lăng bước vào làng giải trí, hai người lúc xa lúc gần, cuối cùng tách ra. Cậu nghe nói, nhiều vị thiếu gia của các công ty điện ảnh truyền hình tích cực theo đuổi Hàn Lăng. Mà Hàn Lăng không cự tuyệt, cũng chẳng đáp ứng. Hiểu biết của Hạ Phong đối với Hàn Lăng trong giới giải trí chỉ giới hạn ở tên gọi của anh, còn những thứ khác, cậu đều hoàn toàn không biết.

Căn cứ vào địa chỉ mà cảnh sát đưa cho, cậu đến nhà Thần Việt.

Cậu giờ là Thần Việt, không phải là Hạ Phong. Nhà cũ đã không thể trở về.

Hạ Phong vốn là trẻ mồ côi, chịu biết bao khổ sở qua hơn hai mươi năm, đến lúc ăn nên làm ra lại chết. Vốn dĩ thường nói bản thân số mệnh khổ rách nhưng cậu vẫn không nghĩ mình lại chết sớm như vậy. Dù vậy cậu cũng đã lập di chúc để lại tài sản cho Hàn Lăng.

Hàn Lăng vốn là người không có tính quyết đoán, nhưng lúc chia tay cậu, anh lại thật quyết đoán... Giờ đã qua hai năm, hẳn Hàn Lăng đã sớm đem đồ đạc của mình lưu lại bán đi hết, đổi một chỗ ở thật cao cấp...

Lúc còn chưa gặp anh, Hạ Phong đã lên kế hoạch cho tương lai tốt lắm: Trở thành tay đua xe thần thoại trong Thế giới ngầm, mở đại lí bảo dưỡng xe hơi, cưới một người vợ dịu hiền xinh đẹp, sinh vài đứa con...

Người xưa nói “nói thì hay mà kế hoạch lại không tính được biến hóa” (thuyết đắc hảo, kế hoa cần bất thượng biến hóa)

Sau khi Hàn Lăng xuất hiện, cuộc sống của cậu toàn bộ đều đảo lộn: Không còn theo đuổi những nguyện vọng hoang đường; làm một người bình thường; kết hôn nhưng không có con; mở đại lí bảo dưỡng xe hơi nhưng bà chủ là một người đàn ông...

Đứng trước cửa nhà Thần Việt, cậu móc chìa khóa ra, mở cửa.

Nhà của Thần Việt, chết tiệt – đây là ấn tượng đầu tiên của cậu về căn phòng này.

Thiết bị trong phòng đều kém xa căn hộ trước đây của cậu. Ngoại trừ cái giường có vẻ khiến cậu hài lòng, những thứ khác chỉ đành tạm chấp nhận.

Hạ Phong nhớ tới vụ tai nạn năm ấy, Thần Việt mới hai mươi mốt tuổi. Nghe nói, Thần Việt là kẻ thất nghiệp, hẳn cũng không thu nhập gì. Đã không có việc làm còn không có bằng cấp.

Không có việc làm không có bằng cấp, lại còn dính hai năm ngồi tù, muốn sống thật không dễ dàng gì.

Người bị gọi Thần Việt suốt hai năm trong tù – Hạ Phong ngày hôm sau liền bắt đầu đi tìm việc làm.

Việc đầu tiên đương nhiên là: sửa xe.

Ngay từ đầu, nhìn các thông báo, Hạ Phong đều cảm giác mình thỏa mãn điều kiện của nhà tuyển dụng đưa ra, dù sao Hạ Phong sửa xe đã nhiều năm như vậy, kĩ thuật hiển nhiên là hàng đầu. Nhưng vừa biết việc cậu vừa ra tù họ đều vội vàng khoát tay nói không thiếu người.

Đi tìm công việc khác cũng không có gì khác biệt, cho dù chưa nói chuyện mình ra tù thì người ta cũng chững mắt. Bọn họ đều cho rằng Hạ Phong không thích hợp nhận vào làm công.

Một bác gái chừng bốn mươi tuổi tũm tĩm cười nói: Ai u! Cậu hẳn là thiếu gia nhà ai nha, trắng trắng mềm mềm, đâu có giống người đến làm công! Nếu cậu nói là đến thăm cửa hàng nhà bác thì bác còn có thể tin tưởng, nói là đến làm công hẳn là đùa giỡn đi!

Chiều cao đạt tiêu chuẩn người mẫu, đường nét hài hòa, khuôn mặt tuấn mỹ tựa như con lai. Cho dù ném vào một đám đông vẫn có thể rõ ràng nhìn ra... Không thể nghi ngờ Thần Việt là một thanh niên điển trai.

Hoàn toàn chán nản, Hạ Phong triệt để không biết phải làm gì. Đối diện với bầu trời xanh thăm thẳm, cậu chậm rãi nói lên câu nói đã chất chứa trong lòng suốt hai năm trời.

“Thần Việt, mẹ kiếp.”

Bỗng nhiên, vài cỗ xe thể thao chạy qua trước mặt cậu.

— Đua xe!!

Cậu như thế nào lại không nghĩ đến mình có thể làm việc này! Trước khi trọng sinh cậu chính là xe thần Hạ Phong, như thế nào ngồi tù hai năm lại quên mất?!

Nếu như nói sửa xe cậu là tay lão luyện thì lái xe trong thế giới ngầm cậu chính là tay lão luyện của lão luyện đi! Cảm xúc mãnh liệt do tốc độ mang đến, khoái cảm cận kề với tử thần, đây chính là cảm nhận mà đua xe mang lại!

...

“Cậu là?” người đại diện nhà cái vốn là người quen của Hạ Phong nhưng hiển nhiên không biết Thần Việt, ông liếc mắt nhìn cậu. Cũng chưa hỏi vì sao Hạ Phong tìm được đến đây, nhà cái đã bắt tới ánh mắt đầu nghi vấn.

Hạ Phong mỉm cười, gật gật đầu. Sau khi cậu cung kính gọi một tiếng “Tam gia,” vị đại ca mà mình ngày xưa có phần coi trọng cũng không ngăn được nghi vấn mà đánh giá lại cậu.

Điều này cũng không thể trách, đứng trước mặt ông là Thần Việt chứ không phải là Hạ Phong.

“Người trẻ tuổi, nếu là vào hai năm trước, dù cho cậu không biết lái xe tôi cũng nhất định không do dự mà nhận cậu.” Tam gia nặng nề thở dài một hơi, tầm mắt hữu thần thoáng cái ảm đạm rơi xuống, “Nhưng hiện tại thị trường quá ảm đạm.”

“Đua xe không phải luôn rất thịnh vượng sao?” Hạ Phong nhớ rõ, trong thế giới ngầm, nghề đua xe này đều một mực phát triển lên cao tựa như giá đất, chỉ có càng làm càng lớn, như thế nào lại xuống dốc?.

Cậu bước vào giới đua xe năm mười bảy tuổi, làm một tay đua xe của thế giới ngầm suốt sáu năm liền. Sở dĩ thoái ẩn là vì Hàn Lăng. Sau khi lui xuống cậu mở một nhà bảo dưỡng xe hơi, chuyên thay người lắp ráp, ‘độ’ xe. Nhưng dù cậu có thoái ẩn thì trước sau đua xe ở thế giới ngầm vẫn phát triển rất tốt.

Đương thời thi đấu khoái hoạt vui vẻ, nghề này cũng có quy tắc riêng của mình: đấu tháng, đấu giữa năm, chung kết hàng năm.

Mỗi tháng diễn ra từng trận đấu lớn nhỏ, đến cuối tháng liền diễn ra trận chung kết tháng, chọn ra top 3. Top 3 này sẽ có được tư cách tham gia đấu giữa năm. Sáu tên top đầu trong trận đấu giữa năm có thể tham gia chung kết hàng năm diễn ra trong vòng một tháng.

Cho dù không có thi đấu thì nghề này vẫn luôn náo nhiệt. Hôm nay là đánh giá đoàn xe, hôm sau là thi đấu cá nhân...

“Từ sau khi Xe Thần chết, Xe Quỷ cũng mất tích. Nghề này vốn đến lúc đói kém, đến lúc cả hai đại thần đều biết mất thì cũng từ đó mà suy sụp.”

“Xe Quỷ mất tích?!” Hạ Phong không dám tin.

Xe quỷ – Nhậm Mộ, là kẻ cùng cậu nổi danh năm đó. Từ sau khi cậu thoái ẩn, Xe Quỷ vẫn còn tại đây gây tiếng vang lớn. Mỗi lần chung kết đều là hắn một mình biểu diễn.

Trong sáu năm Hạ Phong đua xe, cậu và Xe Quỷ mỗi người chiếm ba lượt danh hiệu quán quân. Nói cậu và hắn là đối thủ cũng không sai. Về sau, cậu cùng Nhậm Mộ quan hệ không đến nỗi nào.

Hạ Phong sở dĩ được gọi Xa Thần cũng không phải do cậu chơi xe tốt hơn Nhậm Mộ mà do lớn lên thanh tú, có khí chất của một quý công tử. Còn Nhậm Mộ lại hoàn toàn tương phản, tựa như vampire, xấu xa mà không hạ lưu, anh tuấn mà vẫn phẳng phất tà khí mị hoặc.

Về sau nhiều nữ nhân thích xem đua xe vụng trộm gắn cho bọn họ tên gọi: Raphael – Hạ Phong; Lucifer – Nhậm Mộ.

“Người trẻ tuổi không hiểu chuyện của chúng tôi mà còn dám chạy tới đây nói mình đua xe. Trở về đi!” Tam gia phát phất tay, bọn thuộc hạ lập tức tiến lên làm động tác mời.

Hạ Phong hướng về phía Tam gia nở nụ cười, nói ra yêu cầu trước kia của mình: “Cùng nữ nhân lên giường không thể so với đua xe được.” Thấy Tam gia sững sờ, cậu lại tiếp tục nói “Tôi còn muốn trở lại đây luyện tập kĩ năng lái xe, tôi đã nghỉ 2 năm rồi.” Hai năm không chạm vào xe, dù là Xe Thần chỉ sợ cũng không vượt qua được một kẻ mất trí đi bão.

“Người trẻ tuổi, chờ một chút!” Tam gia gọi cậu lại. Hạ Phong xoay đầu lại, Tam gia hỏi: “Cậu tên là gì?”

Hạ Phong suy nghĩ một chút, liệu có nên nói cho đại ca biết mình là Hạ Phong mà cũng là Thần Việt?

Nếu nói mình là Hạ Phong, chắc chắn sẽ bị đại ca đánh cho bầm dập. Tình cảm của Tam gia cùng cậu tốt lắm, là anh em đồng hao với nhau; giờ bỗng xuất hiện một kẻ tự xưng là Hạ Phong, Tam gia không đánh

mới là lạ. Nếu nói mình là Thần Việt, cậu cũng sợ Tam gia biết kẻ đâm chết Hạ Phong chính là Thần Việt sẽ cho người giáo huấn chính mình, chẳng những thế có khi còn khiến cậu thiếu tay mất chân cũng nên.

Suy tính một hồi, cậu để lại hai chữ: “Hạ Việt.”

2. Chương 2

Sau một tuần tìm việc liên tục thất bại, Hạ Phong dần chán nản, dù cho cậu không nói ra việc mình từng vào tù thì cũng không tìm được công việc nào cả.

5 ngày trước, cậu được nhận vào làm thợ sửa chữa ở một xưởng sửa xe. Nửa ngày sau đã thất nghiệp.

3 ngày trước, cậu làm việc tại một công ty chuyển phát nhanh, còn chưa đến hai giờ sau đã phải cuốn gói.

2 ngày trước nữa, cậu tìm được chân đưa đồ ăn ở cửa hàng đồ ăn nhanh, làm cũng không đến nổi nào nhưng qua một ngày liền mất việc. Quản lý giải thích rằng: Trông cậu đẹp trai quá, mấy nhân viên nữ cả ngày chỉ nhìn ngắm cậu mà không làm việc đàng hoàng.

Hạ Phong: Như vậy tôi có thể giúp ông chủ thu hút không ít khách hàng.

Quản lý: Cậu chỉ giúp gia tăng tỷ lệ chia tay thôi.

Hạ Phong:....

Cậu cũng nghĩ đi tìm Hàn Lăng, nhưng bằng thân phận gì? Hạ Phong? Thật là biết cách nói đùa, người đã chết hai năm, Ảnh đế Hàn Lăng liệu còn nhớ đến người này từng tồn tại sao?

Trước khi cậu gặp tai nạn một tháng, cậu và Hàn Lăng đã chia tay. Anh ta không có cản trở mà còn nhanh chóng đáp ứng.

Hạ Phong cùng Hàn Lăng chung sống đã năm năm, cũng từng có cãi vã.

Nhưng kể từ khi Hàn Lăng đặt chân vào làng giải trí, ngay cả thời gian cãi nhau cũng không còn. Gặp nhau ngay cả một lời than thở cũng không kịp nói, người đại diện đã gọi anh ta trở về như thể đòi mạng...

Nếu Hạ Phong dùng thân phận Thần Việt xuất hiện trước mắt anh, chỉ sợ khiến anh nhớ ra Hạ Phong là do Thần Việt đâm chết...

Ngày 28 tháng 2 hàng năm, giới điện ảnh diễn ra một sự kiện lớn – Giải Hoa Ưng. Đêm đó, cậu ngồi xổm ở đầu đường nhìn lên màn hình siêu lớn trên tòa nhà cao tầng, chứng kiến khoảnh khắc anh trở thành Ảnh đế.

Cầm lấy chiếc cup hình đại bàng giương cánh biểu trưng cho giải Nam diễn viên chính xuất sắc, Hàn Lăng ngẹn ngào một hồi mới nói ra được: Hôm nay tôi đứng tại đây nhận giải thưởng này, thật không dễ dàng... cảm ơn Tập đoàn giải trí China Entertainment, cảm ơn đạo diễn Trương, cảm ơn người đại diện của tôi Lý Khả Nhạc...

Một hồi liền tiếp cảm ơn nhưng Hạ Phong không hề nghe thấy tên của mình.

Khi vừa mới tiến vào làng giải trí, Hàn Lăng từng nói với cậu: Nếu như có một ngày anh được đứng trên bục trao giải Hoa Ưng, người đầu tiên anh cảm ơn sẽ là em, Hạ Phong, nếu không có sự cổ vũ và ủng hộ của em anh sẽ mãi chỉ là một kẻ tầm thường không tên tuổi...

Hàn Lăng chỉ nói bục trao giải Hoa Ưng, cũng không nói đến anh ta đoạt giải Diễn viên trẻ triển vọng, hay Nam diễn viên phụ xuất sắc, càng không nói đến giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất...

Giải Diễn viên trẻ triển vọng anh ta đạt được bốn năm trước, giải Nam diễn viên phụ xuất sắc anh ta cũng đã giành được hai năm trước, khi ấy hai người còn chưa chia tay, vẫn còn sống cùng nhau.

Không lâu sau anh ta cũng đạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc.

Cả ba giải thưởng, Hạ Phong đều vì anh mà chứng kiến...

Thời điểm Hàn Lăng sống cuộc sống bần cùng, Hạ Phong luôn ở bên cạnh anh, giờ đến lượt Hạ Phong trở thành Thần Việt, đối diện với cuộc sống bần cùng, không có đua xe, không có cửa hàng bảo dưỡng, không có anh em, tất thấy đều không có...

Một lần nữa trở lại điểm xuất phát, nói đâu có dễ?!

Ở nhà ngồi không hai ngày, Hạ Phong rốt cục miệng ăn núi lở, trong tủ lạnh chỉ còn một quả táo cần dỡ, một gói đồ hộp quá hạn đã hơn nửa năm...

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chỉ đến công trường khuân vác may ra mới lo được hai bữa cơm ăn. Vì vậy sáng sớm hôm sau cậu liền ra khỏi nhà, chuẩn bị đến công trường hỏi thăm.

Vừa lúc gặp phải nhân viên công ty chuyển phát nhanh.

“Chào anh, đây là hàng chuyển phát nhanh, mời anh kí nhận.” Nhân viên đưa cho cậu một cây bút.

“Của tôi?” Hạ Phong nhú nhú mày.

“Anh không phải là Thần Việt ư?”

“... Tôi đúng là Thần Việt.”

Cậu bây giờ là Thần Việt, không còn là Hạ Phong nữa. Cầm bút, kí tên. Đóng cửa lại đến nhìn cậu cũng chẳng thèm nhìn, nhét thẳng vào gầm giường.

Đây là vật chuyển cho Thần Việt, không phải cho Hạ Phong.

Hạ Phong nghĩ lại khi mình trọng sinh, có thể một ngày nào đó Thần Việt chân chính sẽ trở lại, chính mình sẽ biến mất. Lúc ở bệnh viện cậu bán tin bán nghi tiếp nhận chuyện mình là Thần Việt thì cũng hiện ra nghi vấn: Thần Việt chân chính ở đâu? Có phải ở thân thể của mình không?

Nhưng cảnh sát giao thông cho cậu biết: Hạ Phong tử vong ngay tại chỗ.

Sau 8 ngày dọn vào phòng này, Hạ Phong vẫn không có thêm chút hiểu biết nào về Thần Việt. Trong phòng không có lấy một bản ghi chép, không có điện thoại, đến cả ghế ngồi cũng là không có người sử dụng. Thật vất vả hồi lâu Hạ Phong mới tìm được một quyển sổ ghi chép, trên mặt chỉ có một dãy số.

Cậu gọi đến nhưng không ai nghe máy.

Hiện giờ, ngoại trừ người xuất tiền giúp cậu mời luật sư ra, Hạ Phong thật sự không nghĩ ra ai biết đến cái người quái dị Thần Việt này.

Cậu đã thử đi tìm luật sư kia nhưng không tìm được. Sĩ quan phụ trách vụ án của cậu năm ấy nói luật sư kia họ Hà, là người được đặc biệt mời từ Mỹ sang đây lên tòa biện hộ cho cậu.

Hạ Phong nhìn phòng của Thần Việt, có lẽ cậu ta không thể nào xuất thân danh gia vọng tộc gì, cùng lắm là đứa con riêng bị lão cha ghét bỏ. Cậu bị giam hai năm, không có một người đến thăm tù. Thế nhưng, nếu có thể mời một luật sư riêng từ Mỹ đến chỉ sợ Thần Việt cũng không có khả năng, hơn nữa, luật sư Hà kia cũng đã nói là ông ta nhận sự ủy thác từ người khác.

Không tìm được lòng hiếu kì về thân thể của Thần Việt, Hạ Phong mở gói hàng chuyển phát nhanh. Cậu cứ tưởng đó là của người quen Thần Việt gửi tới, hóa ra là của một công ty gửi thư mời đến cho cậu.

Tập đoàn China Entertainment Media Group, là một công ty giải trí, cũng là chỗ làm của Hàn Lăng. Hơn mười năm trước, Tập đoàn giải trí China Entertainment Media Group và công ty điện ảnh và truyền thông Century Era vì muốn đề cao ảnh hưởng ra tầm quốc tế nên đã sáp nhập thành China Era Entertainment.

Hàn Phong suy nghĩ một chút.

Công ty giải trí biết Thần Việt từ lúc nào? Chẳng lẽ từ trước khi cậu ta gặp tai nạn? Nhưng ngồi tù hai năm, công ty nào còn nhớ đến cậu ta? Hơn nữa có ai muốn thuê một kẻ có tiền án?

Hiện tại, cậu đã có lựa chọn mới, không cần đến công trường nữa.

Cậu cũng lười suy nghĩ, ăn mặc tùy ý mà đến công ty kia.

Bây giờ cậu dùng thân thể của Thần Việt, cũng phải phụ trách thân thể này không để nó chết đói, tránh cho ngày nào đó hồn cậu ta trở về lại không tìm thấy thân thể của mình.

Hạ Phong đứng trước một tòa nhà cao ba mươi sáu tầng, nhìn khắp bốn phía.

Trước đây cậu chưa từng đến nơi này lần nào, nơi chỉ toàn những dãy nhà văn phòng thực sự chẳng có gì hay ho để xem cả. Dù kể cả lúc đưa xe qua đây đến việc liếc mắt cậu cũng lười làm.

Cầm chắc trong tay thư mời, cậu đi vào. Còn chưa vào được đã bị hai bảo vệ ngăn lại, không những thế một kẻ còn nói với cậu đầy khinh miệt.

“Đây không phải là nơi cậu nên đến.”

Đến giờ Hạ Phong mới biết cái gọi là mắt chó nhìn người thấp.

Mấy năm trước, cậu từng đến công ty này một lần nhưng đều mặc tây trang, chìa khóa xe Ferrari cầm trong tay, lúc ấy vậy quanh cậu toàn những lời đường mật.

Cậu khiêm tốn cười cười: “Công ty của các anh gửi đến cho tôi thư mời...” còn chưa kịp nói xong đã bị người ta ngắt lời.

“Những chuyện như vậy ngày nào cũng xảy ra, tôi cũng không có khả năng cho một người không ra làm sao vào đúng không?” Nhân viên bảo vệ thờ ơ đáp trả.

Hạ Phong thầm khinh bỉ, đến một bảo vệ trông cửa cũng kiêu ngạo như vậy, thật không biết người ở bên trong sẽ như thế nào. Cậu cong cong khóe môi nói: “Một người không ra làm sao hả?! Này, giữ lấy, cẩn thận kéo mắt!” Nói đoạn, cậu nhét thư mời vào tay tên bảo vệ rồi rời đi.

Cuộc sống đặc ý trước kia khiến cậu không chịu được loại đối đãi như vậy, trong lòng chỉ biết cười khổ.

Chưa đi được mấy bước thì đã có một cánh tay mảnh dẻ kéo cậu lại. Cậu cũng không để ý mà gạt ra.

“Thần tiên sinh, xin dừng bước!”

Tiếng gọi bất chợt khiến Hạ Phong quay đầu lại, trước mặt là một người phụ nữ khôn khéo đeo kính mắt viền đen, chỉ có điều móng tay đỏ rực không được hợp với màu da nâu của cô cho lắm.

Hạ Phong hai tay dứt túi quần hỏi: “Có việc gì vậy?”

“Nếu cậu muốn biết ai là người gửi chuyển phát nhanh cho cậu thì đi theo tôi một chuyến.”

Không chờ đợi câu trả lời của Hạ Phong cô đã quay đầu nện gót giày rời đi. Hạ Phong nhìn theo sau bóng dáng thướt tha mà không kém phần mạnh mẽ của cô cũng không khỏi sờ sờ mũi cười, cứ đi cùng cô ta xem sao vậy.

Khi đi qua hai nhân viên bảo vệ, cô liếc mắt xem thường không ít.

Vào trong thang máy riêng, Hạ Phong cũng không hỏi gì.

Có thể đi thang máy riêng của công ty không phải ông chủ thì cũng là người có quan hệ không tầm thường với cấp trên, mà người cậu đi cùng hẳn là người thứ hai.

Tầng ba mươi sáu, tầng cuối cùng.

Cô gái đẩy cửa ra cho cậu bước vào.

“Chủ tịch, người đã đến.”

Đây là lần thứ hai Hạ Phong nhìn thấy chủ tịch tập đoàn China Era Entertainment. Lần đầu tiên cậu dùng thân phận bạn của Hàn Lăng, loại bạn gì thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Ông ta đang chơi golf trong phòng, tay chậm rãi vung gậy, trái bóng chậm rãi lăn vào lỗ.

Hạ Phong nhìn Tào Tuấn. Một thân sẫm màu xanh da trời, quần âu màu trắng sữa, đi giày da, cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ hiệu Rolex, nhìn thế nào cũng toát ra khí chất của một người đàn ông thành đạt.

“Tôi thắng,” Tào Tuấn đem gậy đi qua một bên, vui vẻ đi xuống, “Giám đốc Bàng, đến lượt cậu.”

Người đàn ông gọi giám đốc Bàng bĩu môi nổi giận ra chiều rất không phục “Đã cá cược thì chấp nhận chịu thua.”

Hạ Phong trước đây chưa từng gặp giám đốc Bàng nhưng đã nghe Hàn Lăng nhắc tới nhiều lần. Giám đốc Bàng tên đầy đủ là Bàng Tùng, giám đốc của China Era Entertainment, danh xưng Bàng Đức.

Sở dĩ có danh xưng Bàng Đức là vì Tào Tuấn có danh xưng Tào Tháo. Trước khi gặp Tào Tuấn, Bàng Tùng cũng giống như Bàng Đức xưa, không người biết đến, đến khi cùng công ty trách nhiệm hữu hạn Central Productions đối đầu với China Era Entertainment mới phát huy tài năng, trở thành người đại diện danh tiếng lan xa.

Về sau Bàng Tùng đến China Era Entertainment năng lực càng được phát huy, được Tào Tuấn coi trọng. Sau vài năm từ người đại diện lên một lúc thăng ba cấp, giờ đã trở thành giám đốc.

Đối mặt với ông chủ của Central Productions, Bàng Tùng cũng không hề nường tay. Không những đem nhân viên dưới trướng mình trước đây đi mà còn mời về tiểu thiên vương Tổ Ngạn Chi. Central Production mặc dù tức giận cũng không thể làm gì được, chỉ còn cách trông chừng nghệ sĩ của mình, tránh bị người ta đoạt đi mất. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hạ Phong chờ hơn nửa ngày Bàng Tùng mới thấy được cậu. Anh ta chỉ vào Hạ Phong, hưng phấn không khác gì một đứa trẻ.

“Lão đại, con gà đẻ trứng vàng của chúng ta cuối cùng cũng đến rồi!”

Gà đẻ trứng vàng... Hạ Phong nhin không được mà run rẩy khóe miệng. Cậu chậm rãi quan sát người đàn ông được mọi người gọi là “Bàng Đức” kia cùng với “Bàng giám đốc” trong tưởng tượng của mình quả thực là một trời một vực...

Trách không được Hàn Lăng gọi anh ta là “Giám đốc nhỏ.”

Nhìn đi nhìn lại, Bàng Tùng không có lấy nửa điểm khí thế của một giám đốc. Rõ ràng là một ông chú nhưng khuôn mặt trông trẻ hơn tuổi thực rất nhiều, không để ý còn tưởng là cậu nhóc từ nhà nào chạy sang...

Quả thực nước biển không thể đo bằng đấu, người không thể xem bề ngoài.

“Tiểu Hoắc, em đi ra trước đi.” Tào Tuấn nói.

Tiểu Hoắc?! Hạ Phong nhìn người phụ nữ sắc bén kia, trong lòng tự nhủ hẳn là vị quản lý vàng Hoắc Tâm Uyển.

Hoắc Tâm Uyển là người đại diện cao cấp nhất của China Era Entertainment. Trong giới giải trí không ai là không biết danh tiếng của cô, tựa như hiện nay không ai là không biết vị tân ảnh đế Hàn Lăng.

Hạ Phong nhớ rõ, năm đó phỏng vấn Hàn Lăng chính là cô, nếu không có cô đốc lòng bồi dưỡng thì sự nghiệp của Hàn Lăng cũng không thuận buồn xuôi gió như thế, mới xuất đạo vài năm đã trở thành ảnh đế.

Hoắc Tâm Uyển gật gật đầu rời đi.

Khuôn mặt bầu bình của Bàng Tùng nhìn Hạ Phong tựa như đang nhìn con khỉ trong vườn bách thú, quét Hạ Phong từ trên xuống dưới mấy lượt rồi liên tiếp gật đầu tán dương: “Lão đại, con mất thật tốt.”

Sau đó lại đi tới bên người Hạ Phong sờ sờ mấy vòng tựa như bà nội trợ đang chọn thịt lợn, chỉ kém không vỗ vỗ mông của cậu xem cảm giác như thế nào...

“Ngồi đi!” Tào Tuấn tỏ ra rất khách khí với Hạ Phong.

Hạ Phong ngồi xuống đối diện với Tào Tuấn. Nhưng vị Giám đốc nhỏ lại bưng khuôn mặt bầu bình của mình chống tay nhìn cậu, tựa như đang nhìn ET khiến Hạ Phong rất mất tự nhiên.

“Bàng Tùng, cậu còn nhìn như vậy nữa thì cậu ta sẽ không ngồi yên được đâu.”

Bàng Tùng buông tay, tiện thể kéo một cái ghế ngồi xuống, lấy một bản lý lịch trên bàn Tào Tuấn, cầm lấy bút máy, chờ.

Hạ Phong liếc qua, là tư liệu về Thần Việt:

Họ Tên: Thần Việt

Giới tính: Nam

Chiều cao: 187cm

Tuổi: 23

.....

Mỗi một hạng mục cơ hồ đều điền đầy đủ, ngoại trừ hai hạng mục là: Thành viên trong gia đình và Bằng cấp.

“Thần Việt, so với tưởng tượng của tôi cậu đến nhanh hơn nhiều.” Tào Tuấn nhẹ nhàng gõ ngón trỏ trên mặt bàn.

Hạ Phong hỏi mà không trả lời: “Chuyển phát nhanh là do ông gửi?!”

Bàng Tùng nói: “Là tôi gửi, nhưng hiện tại tôi nghĩ là gửi nhầm rồi.”

Hạ Phong “...”

Bàng Tùng nhìn cậu vẻ mặt hắc tuyến, liền giải thích, “Tôi vốn là muốn gửi thông báo tuyển dụng diễn viên, kết quả lại gửi nhầm thành thông báo tuyển bảo vệ. Nhưng không quan trọng, người cuối cùng cũng đến, đều giống nhau cả.”

Đều giống nhau cả? Không, bảo vệ và diễn viên tiêu chí tuyển dụng là khác nhau một trời một vực, hướng chỉ là của Tập đoàn China Era Entertainment... nói là nhầm nhưng Hạ Phong biết đây là cố ý, dù hai mắt có thể nào thì từ “Diễn viên” cũng không thể nhầm sang từ “Bảo vệ” được...

Cậu chưa từng nghĩ tới làm diễn viên, tuy nhiên, xét về tổng thể mà nói thì diễn viên là một nghề nghiệp có thu nhập không tồi. Mặc dù vậy, so với làm diễn viên thì cậu vẫn thích lái xe hơn, dù chỉ là tay đua xe trong thế giới ngầm, vĩnh viễn không thể lộ ra ngoài sáng.

“Thần Việt, cậu cần tự biết mục đích của mình khi đến nơi này, còn lại tôi cũng không muốn nói nhiều.” Tào Tuấn nói một cách ngắn gọn.

Hạ Phong không nghĩ đến việc làm diễn viên nhưng cậu đã không có lựa chọn khác.

“Thần Việt, theo tôi biết, hiện tại cậu đã đến bước đường cùng, đơn giản mà nói thì là không có lựa chọn khác. Kí tờ giấy này hẳn cậu sẽ có lối thoát cho cuộc sống về sau.” Bàng Tùng đặt bản sơ yếu lý lịch của Thần Việt xuống, cầm lấy một hợp đồng đưa cho cậu.

Hợp đồng này Bàng Tùng đã sớm soạn ra, chỉ chờ Hạ Phong đến ký tên mà thôi.

3. Chương 3: Cậu Là Diễn Viên Bẩm Sinh

Hạ Phong tiếp nhận hợp đồng nhưng cũng không xem ngay. Lối thoát cho cuộc sống sau này... lời Bàng Tùng nói cậu hiểu rõ, làm diễn viên dù thế nào cũng tốt hơn so với việc đến công trường làm việc.

Nhưng cậu không vội.

“Làm cách nào mà ông biết được tôi?” Thần Việt là một kẻ không có việc làm, làm thế nào mà quen được loại người thuộc xã hội thượng lưu như Tào Tuấn được?!

“Cậu đã quên chúng tôi rồi sao?” người nói là Bàng Tùng, anh nhú mày, có phần nghi ngờ.

Hạ Phong nghe ngữ khí của Bằng Tùng quả thực giống như Thần Việt biết hai người bọn họ mà không phải là lần đầu tiên gặp mặt. Thế nhưng nói thật, nếu Thần Việt biết họ, Hạ Phong cảm thấy rất không có khả năng.

Phòng ở của Thần Việt là một căn phòng rách nát, đến chiếc xe đâm vào cậu cũng là loại bình thường, thật sự là không có điều kiện để quen với ông chủ lớn như Tào Tuấn. Cậu lắc đầu, nhún nhún vai.

“Không biết.”

Bằng Tùng bày ra vẻ mặt giật mình, Tào Tuấn thì ngược lại có vẻ rất bình tĩnh.

“Hôm mở phiên tòa xét xử cậu, chúng ta có gặp qua.” Bằng Tùng sợ nói không rõ ràng lắm nên lại bổ sung: “Khi Tòa án thẩm vấn người đâm chết Hạ Phong, tôi và lão đại ngồi đằng sau, là hai người đeo kính râm ấy. Khi thẩm vấn kết thúc chúng ta chạm mặt ở hành lang.”

“Tôi không có ấn tượng...” Khi tòa thẩm vấn, cậu chỉ tập trung tinh thần vào Hàn Lăng, không nhìn đến còn có hai người khác cũng đeo kính râm. Còn nữa cậu và Tào Tuấn chỉ là sơ giao, loại ông chủ lớn không có quan hệ với cậu thì đến tòa án làm gì?

Nếu như là đi cùng Hàn Lăng thì có thể miễn cưỡng chấp nhận vì Tào Tuấn rất coi trọng Hàn Lăng. Anh ta vừa ra mắt, Tào Tuấn liền vì anh mà tạo lập các mối quan hệ. Hiển nhiên, các loại quảng cáo, phim truyền hình, điện ảnh thi nhau mà tìm đến....

“Thôi bỏ đi. Bác sĩ nói cậu ngay cả trí nhớ về mình cũng không còn thì sao có thể nhớ chúng ta.”

Hạ Phong không nói gì.

Xem ra, Bằng Tùng đã điều tra hết thấy về cậu rồi, liền ngay cả tuần trước cậu ăn gì cũng biết rõ ràng.

“Cho tôi hỏi một câu, các ông coi trọng tôi ở điểm nào?” Có lẽ so sánh giữa những người bình thường, cậu có thể có một chút ưu tú nhưng những người trong giới giải trí thì đầy người ưu tú đấy thôi, ông chủ hàng đầu của giới giải trí sao có thể nhìn trúng một người trẻ tuổi chưa qua trường lớp nào như cậu? Đối với câu hỏi này, có lẽ chỉ hai người đó mới biết.

Tào Tuấn nheo mắt nhìn cậu, ánh mắt nhìn như thể cậu là một bức tranh xa xỉ nào đó: “Bởi vì cậu biết cách diễn trò.”

Hạ Phong sững sốt, rồi lại cười khổ.

Diễn trò? Cậu biết sao? Chính cậu cũng không rõ.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu là ở tòa án. Là lúc đấy, Hàn Lăng...” Tào Tuấn dừng lại một chút, “Cậu ta chính là bạn thân của người mà cậu đã đâm chết.”

Bạn thân? Ánh mắt Hạ Phong xẹt qua một tia khác thường, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

Tào Tuấn tiếp tục nói:

“Hàn Lăng từng tìm bác sĩ của cậu, lúc ấy tôi cũng ở bên cạnh cậu ta. Bác sĩ nói não bộ của cậu bị chấn động nghiêm trọng, tạm thời mất trí nhớ. Người không có trí nhớ sao có thể biểu hiện như một tội phạm chân chính được? Đối mặt với Thẩm phán cùng Bồi thẩm đoàn, biểu hiện hối hận, sám hối của cậu, còn cả sự sợ hãi phải đối mặt với tương lai, tất cả đều “diễn” được như thật.”

Hạ Phong vẫn mỉm cười nhìn Tào Tuấn như trước. Cậu có thể không diễn sao. Đối mặt với chỉ trích của luật sư nguyên đơn, nếu cậu không diễn có lẽ nhiều lắm cũng chỉ phải ngồi tù một năm...

“Bằng kinh nghiệm của tôi, nếu không có ít nhất mười tám năm trong nghề, chỉ sợ khó có thể diễn được như cậu.” Tào Tuấn chăm chú nhìn Hạ Phong, chậm rãi nói.

“Cậu là một diễn viên bẩm sinh.”

“Diễn viên bẩm sinh?” Hạ Phong thì thầm tự nói. Cái gì mà diễn viên bẩm sinh, chẳng qua là xem phim nhiều nên biết một chút kỹ xảo đóng phim thôi.

Trước kia, mỗi khi rảnh rỗi, Hàn Lăng sẽ lôi kéo cậu ở nhà xem DVD. Nếu gặp đoạn nào đặc sắc hoặc cảm động, Hàn Lăng sẽ không nhịn được mà nói vài câu, giải thích diễn viên vì sao lại diễn như vậy hoặc là phân tích cách biểu đạt của diễn viên. Cậu chỉ ngồi bên cạnh nghe, lâu ngày cũng ít nhiều biết được cần phải diễn như thế nào.

Cùng xem DVD vài năm, nghe giảng một chút về kỹ thuật diễn, đây cũng coi như là thu hoạch lớn đi.

“Vì sao Hàn Lăng lại đi tìm bác sĩ của Thần... tôi?”

Bàng Tùng liếc nhìn về phía cậu: “Vì cái gì? Còn không phải cái người anh em tốt kia của hần ta sao, là muốn đề nghị tòa tăng án cho cậu thêm vài năm. Một người đang sống tốt đẹp lại bị cậu đâm chết, hần ta có thể không thương tâm sao?,” rồi lại hạ giọng nói tiếp, “Thần Việt, luật sư của cậu cũng thật có bản lĩnh, đến bạn bè của Hạ Phong được mời đến cũng đều biện hộ cho cậu. Xem ra mọi người bình thường đối với Hạ Phong kia cũng không có cảm tình đặc biệt gì nhỉ!”

Hạ Phong chỉ cười cười không nói gì, có điều trong đầu lại tái hiện màn thẩm vấn tại Tòa án khi đó.

Luật sư Hà kia không biết đã dùng thủ đoạn gì mà mời bạn bè cũ của cậu từ cửa hàng bảo dưỡng ra tòa, chứng minh Hạ Phong là cố ý tìm đến cái chết.

A Tam: Một tháng trước khi ông chủ gặp chuyện thì đã bắt đầu có hành vi bất thường.... chúng tôi cũng không hiểu là ông chủ bị làm sao, nhưng chúng tôi cũng thấy ông chủ hần là đang rất khó chịu, muốn tìm thứ để phát tiết. Ông chủ còn uống say đến mức không biết gì, tựa như con ma men, rồi không ngừng hút thuốc, chúng tôi hỏi thăm nhưng ông chủ cũng không nói gì, chỉ nói là muốn say một trận...

Lạn Đỗ Cửu: ...Giống như A Tam vừa nói đấy, ông chủ mỗi ngày trừ uống rượu ra cái gì cũng không làm. Đôi lúc ông chủ còn ngẩn người, rồi cười đau khổ...

Quốc Khánh: ... Tôi cũng không rõ lắm, nghe người ta nói, tôi cũng không biết cái thằng khốn nạn nào nói, ông chủ giống như... đồ đã dùng qua bị vứt bỏ.... Cho nên tâm tình rồi bởi...

....

Có một thời gian cậu thật sự uống rất nhiều rượu, hút thuốc rồi lại uống rượu, khác hẳn với lúc chia tay, đây là lần duy nhất cậu thoát được khỏi Hàn Lăng một cách đầy dứt khoát.

....

Bàng Tùng hỏi cậu: Bằng cấp như thế nào? Gia đình ra làm sao?

Hạ Phong chậm chậm hỏi lại một câu: Điều này quan trọng không?

Bàng Tùng: Có hay không cũng không sao...

Liền như vậy hợp đồng đã ký xong, sáu năm.

Ra khỏi văn phòng chủ tịch, Bàng Tùng đi theo sau cậu. Hạ Phong biết rõ người này chắc chắn là có chuyện muốn nói với mình nên cố ý đi chậm lại.

Bàng Tùng vẽ mặt sáng ngời chạy đến trước mặt cậu.

“Chuyện Hàn Lăng bên kia tôi sẽ thay cậu xử lý. Cậu cứ yên tâm làm tốt việc của mình!” Nhìn nhìn Hạ Phong hài lòng, anh ta bỗng nở nụ cười, “Tôi lại hi vọng cậu ta đánh cậu vài cái cho hả giận.”

Nguồn :

Cho hả giận? Người đã chết hơn hai năm, Hàn Lăng sẽ còn phẫn nộ cái nỗi gì. Lúc trước đi dễ dàng như vậy, đến quay đầu cũng không làm, Hạ Phong không thể tưởng tượng nổi anh ta sẽ vì mình mà tức giận.

Bàng Tùng nói một đằng cậu lại trả lời một nẻo: “Giám đốc Bàng, nghe anh nói như vậy, hần là Hàn Lăng cùng cái người đã chết kia có quan hệ rất tốt.”

“Bọn họ là anh em tốt của nhau, đương nhiên là rất tốt.” Bàn Tùng như có điều gì suy nghĩ nói, “Tên Hàn Lăng kia đối xử với người đó rất tốt. Nhưng không sao, cậu không cần phải lo gì cả, Hàn Lăng là người sống có chừng mực, sẽ không làm chuyện gì quá phận với cậu đâu.”

Ngược lại, Hạ Phong lại vì vọng anh ta sẽ làm vài chuyện quá phận đối với mình, điều này mới chứng minh được anh ta có thực sự có cảm tình với Hạ Phong hay không.

“Bao giờ tôi có thể bắt đầu?” Đây mới là vấn đề mà cậu quan tâm nhất. Thần Việt là một kẻ nghèo kiết xác, tiền cũng không có. Cậu đã tìm khắp phòng mà đến hình bóng của một quyển sổ tiết kiệm cũng không gặp qua, thật sự không biết cái tên này là không có tiền cũng có thể sống được hay là tiền đã dùng hết rồi nữa.

“Bắt đầu?” Bàn Tùng nhìn cậu nửa châm chọc nửa trêu đùa mà nói: “Dục tốc bất đạt, hiểu chưa. Hơn nữa dù cậu có là diễn viên bẩm sinh đi chăng nữa, nếu tôi cho cậu làm việc ngay thì chủ tịch cũng sẽ đánh chết tôi trước! Ngày mai đến công ty, mang theo tài sản của cậu để đi huấn luyện!”

Hạ Phong còn chưa kịp nói câu nào thì Bàn Tùng đã nói tiếp:

“Mà gia tài của cậu thì được bao nhiêu? Ngày mai trực tiếp đóng gói cậu đến công ty!”

“.....” Hạ Phong nhìn lại con người đã đến tuổi làm ông chú này, tùy tiện hỏi một câu: “Giám đốc Bàn, tuần trước tôi luôn không hiểu vì sao mình lại thất nghiệp, anh cảm thấy nó rất kì lạ đúng không?”

Tìm việc nào cũng bị những lý do kì quái vô cùng sa thải, cậu luôn cảm thấy nó rất kì lạ. Đến khi gặp Tào Tuấn, cậu cũng đoán được là do ai cản trở.

Trước kia, khi vẫn còn dùng thân phận Hạ Phong, Hàn Lăng từng nói với cậu về việc Tào Tuấn đã làm được những quyết định trọng đại gì. Tào Tuấn là một kẻ ngoan độc, có điều nó được giấu rất kín, chèn ép nghệ nhân công ty khác, đoạt vai diễn, nếu không có Tào Tuấn bày mưu tính kế, Bàn Tùng cũng sẽ chẳng ngang nhiên đi làm, dù cho Bàn Tùng có ý tứ này thì cũng phải hỏi thăm ý kiến của Tào Tuấn trước.

Bàn Tùng cười đến sáng lạn mà thừa nhận. Cảm thấy vẫn chưa đủ, anh ta còn nói: “Tôi còn nghe qua mấy chuyện điên rồ khác nữa cơ! Cậu muốn thử một chút không?”

“.....”

4. Chương 4: Phải Kiên Cường Lên Thôi

Thần Việt thực sự là một tên nghèo kiết xác, đến cả một bộ quần áo cho ra hồn cũng không có. Vì vậy Hạ Phong cứ thế mà một mình một người đến tập đoàn China Era Entertainment, cái gì cũng không mang theo.

Trước khi đi, cậu chỉ ghi lại số điện thoại tìm được trong nhà Thần Việt. Đây rất có thể là manh mối giúp cậu biết được Thần Việt rốt cục có thân phận như thế nào.

Số điện thoại này cậu gọi rất nhiều lần, có chuông nhưng lại không có ai nghe máy.

Thân phận của Thần Việt thực sự rất bí ẩn, đến hàng xóm xung quanh không ai biết cậu ta, thậm chí cậu ta đến lúc nào cũng không ai biết. Mà cậu cũng không có chứng minh thư của Thần Việt.

Hạ Phong vỗ vỗ trán, không tìm hiểu được cũng không mất công nghĩ nữa.

Vừa đến công ty, Bàn Tùng đã đợi cậu sẵn.

Bàn Tùng đưa cậu đến một căn hộ, cũng không quên dặn lại: “Đây vốn là phòng của tân ảnh đế Hàn Lăng a. Biết đâu cho cậu ở trong này năm sau lại mang giải thưởng Diễn viên trẻ triển vọng về ha...”

“.....”

Hạ Phong còn nhớ, khi Hàn Lăng mới kí hợp đồng với China Era Entertainment cả ngày đều vội vàng huấn luyện, không quay về nhà của hai người mà ở luôn tại căn hộ của công ty. Khoảng nửa năm sau Hàn Lăng mới trở về nhưng chưa đầy hai năm lại chuyển đi...

Hạ Phong nhìn khắp bốn phía xung quanh.

Khu căn hộ lắp đặt thiết bị đều mang màu nóng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, sàn nhà lát gỗ, sofa sáng màu, đèn tinh xảo mà hiện đại.... quả thực rất hợp với phong cách của Hàn Lăng: Ấm áp.

Hàn Lăng không thích cảm giác lạnh lẽo. Vì Hàn Lăng, Hạ Phong đem nguyên bản căn phòng sàn đá hoa cương đổi thành sàn gỗ, dù bước đi bằng chân trần cũng không thấy lạnh.

Hạ Phong đi dạo xung quanh phòng, còn Bàn Tùng tựa như ruồi bọ vo ve xung quanh lỗ tai cậu không dứt.

“Thần Việt, nói cho tôi biết kế hoạch của cậu đi”.

“Kế hoạch không phải do các anh đặt ra sao?” Hạ Phong sờ lên hoa văn trên tường, “Tôi còn tưởng rằng tôi phải làm theo kế hoạch của các anh cơ đấy”.

Bàn Tùng trợn mắt nhìn cậu, “Chúng tôi đưa ra chỉ là phương hướng chung, đi như thế nào thì phải phụ thuộc vào cậu. Cậu nói đi...,” Nghĩ một lát lại nói tiếp, “thế cậu định chuẩn bị vượt qua Hàn Lăng không? Hàn Lăng tuy không phải là diễn viên bẩm sinh nhưng cậu ta rất chăm chỉ, lại luôn chú ý nghiên cứu nâng cao kĩ thuật diễn của bản thân. Cậu ta cũng có thể coi là một trong những huyền thoại của công ty, chưa đầy 5 năm mà đã đoạt được danh hiệu ảnh đế...”

Hạ Phong yên lặng nghe Bàn Tùng lải nhải.

Hàn Lăng chính là kẻ sống vì điện ảnh, có thể vì một bộ phim mà cãi nhau với cậu. Hạ Phong nhớ có một lần mình lỡ trêu đùa anh: Em cùng với điện ảnh so với nhau thì như thế nào?

Hàn Lăng tránh nặng tìm nhẹ mà nói: Sao lại có thể đem điện ảnh so với em? Em là một người đang sống sờ sờ, còn nó là nghệ thuật.

Nghe từ “nghệ thuật” kia, Hạ Phong biết trong lòng của anh mình chỉ đứng sau mà thôi.

Thấy Hạ Phong ngẩn người, Bàn Tùng hỏi: “Thần Việt, cậu rốt cuộc có nghe tôi nói chuyện không hả?”

“Lời của giám đốc Bàn tôi đều nghe thấy cả. Nhân đây tôi cũng nói luôn, có thể trở thành ảnh đế hay không, tôi không thể cho anh một đáp án rõ ràng được”. Trong mắt cậu hiện lên một tia giao hoạt. “Tăng doanh thu phòng vé hẳn là so với danh hiệu ảnh đế càng có ý nghĩa hơn phải không?”

Bàn Tùng ra sức vỗ tay: “Tốt, nói hay lắm!”

Danh hiệu ảnh đế kia thì như thế nào, nếu không duy trì được doanh thu phòng vé thì kĩ thuật diễn thế nào cũng chỉ là nói suông.

Nếu như đem chuyện này cùng nói với Hàn Lăng thì sẽ ra sao nhỉ?

Hạ Phong từng cười anh: Người ta là nhờ điện ảnh để kiếm tiền còn anh thì vì điện ảnh mà đóng phim, đem đến nghệ thuật điện ảnh.

Hàn Lăng chỉ cười nhạt.

Nhưng quả thực không thể phủ nhận, từ lúc đóng phim đến giờ anh chưa từng diễn bộ phim nào có kịch bản quá dở, đến cả những bộ phim vì mục đích thương mại vẫn chọn những phim chất lượng mà đóng.

Trong vòng hai tháng, Hạ Phong đều cùng với những người mới vào công ty tiến hành nghiêm khắc huấn luyện.

Người mới của China Era Entertainment không giống với người mới của các công ty khác, chỉ cần đủ người liền tiến hành huấn luyện, giống với trường luyện thi. Vì vậy mà trong một năm có thể mở nhiều lần huấn luyện.

Vì muốn bồi dưỡng một cách toàn diện, China Era Entertainment cực lực yêu cầu huấn luyện viên bồi dưỡng từng người một. Ca hát, khiêu vũ, biểu diễn đều trở thành yêu cầu bắt buộc. Đồng thời vì tương lai của họ mà còn dạy một ít kỹ năng đạo diễn, viết kịch bản, biên kịch này nọ.

Đối mặt với những người cùng khóa vô cùng chăm chỉ, Hạ Phong chỉ có thể cảm thán mình đã già rồi. Cùng khóa với cậu đều là những người mười sáu, mười bảy tuổi, với thân phận Thần Việt, tuy không tính là già nhưng cũng không còn trẻ nữa. Hai mươi ba tuổi đã không có ít người xuất đạo thuận lợi rồi.

Nhìn lại việc “khai quật” tài năng của người mới, Hạ Phong lại nhớ tới mình năm xưa. Cậu vốn không phải là người có tài đua xe bẩm sinh, tất cả đều dựa vào chăm chỉ.

Vì muốn trở thành tay đua số một, cậu luôn tự đặt ra những yêu cầu vô cùng hà khắc. Có thể lặp đi lặp lại cùng một khúc cua đến mấy ngàn vòng chỉ vì muốn đạt được tốc độ hoàn mỹ nhất.

Nhìn những lớp xe quanh năm suốt tháng chịu mài mòn, cậu cảm thấy rất thỏa mãn.

“Thần Việt, chuẩn bị lên sân khấu!”

Thình lình một tiếng, Hạ Phong biết đã đến lượt mình.

Cùng với những học viện xuất thân từ trường điện ảnh “chính thống”, những người không có “huyết thống” chứng minh cũng phải chuẩn bị một tiết mục biểu diễn tốt nghiệp.

Huấn luyện viên yêu cầu từng học viên một chọn một tài nghệ xuất sắc nhất của mình để biểu diễn.

Đối với ca hát, Hạ Phong không có khả năng, khiêu vũ cũng không phải năng khiếu của cậu.

Nhưng thân thể của Thần Việt rất thích hợp với vũ đạo, nói dạng chân liền dạng chân, thậm chí xoay tròn 360o cũng không cần phải lấy đà trước.

Tổng kết lại, Hạ Phong thấy mình chỉ có thể diễn kịch.

Hạ Phong biểu diễn như thế nào?

Trong hai tháng này, theo lời huấn luyện viên hình dung chính là ‘tầm tầm’, không tính là xuất sắc nhất nhưng cũng có thể chấp nhận là đủ để vượt qua kiểm tra.

Ngay khi buổi biểu diễn tốt nghiệp bắt đầu, ba huấn luyện viên nhất trí quyết định phá vỡ quy củ:

“Tưởng tượng các em đang ở trên một hoang đảo, em vừa lạnh vừa đói. Lúc này một con chim ưng bay qua... cách biểu diễn này các em vĩnh viễn đừng nghĩ đến. Trước kia các thầy sẽ không làm khó dễ các em, còn có thể chuẩn bị làm bạn diễn với các em. Nhưng hiện giờ sẽ không như vậy nữa! Thầy muốn các em tự tưởng tượng ra không khí của vở diễn, nội dung vở diễn cũng tự mình nghĩ ra”. Huấn luyện viên vỗ vỗ tay, “Tốt lắm! Ai bắt đầu trước! Nhắc nhở với các em trước một câu, càng về sau áp lực sẽ càng lớn, nhanh một chút tranh thủ lên sân coi như là giải thoát”.

Biểu diễn tốt nghiệp sao có thể thiếu giám đốc Bàn Tùng? Từ sáng sớm anh ta đã kéo một cái ghế đến ngồi chờ xem kịch vui. Qua nửa giờ, cả Tào Tuấn cũng tới tham gia náo nhiệt.

Chủ tịch và giám đốc cùng xuất hiện khiến cho mọi người càng thêm nhiệt tình. Ai nấy đều nghĩ trước mặt chủ tịch biểu diễn để ngài chú ý đến mình, đồng thời cũng chứng minh là mình có tiềm chất.

Ngay tại lúc mọi người chen lấn để biểu diễn, Hạ Phong đã đi ra.

Diễn một mình nói dễ vậy sao? Nguồn :

Có thể làm gì nữa, kiên cường lên đi!

Lúc cậu đi qua Bàn Tùng liền ngừng một chút, nhìn anh ta một cái. Bàn Tùng cho là cậu muốn nói gì liền mở miệng: “Ngây người ra làm gì vậy, muốn...”

Lời còn chưa nói hết, Hạ Phong đã chen ngang: “Tôi lấy cái ghế”, dứt lời cậu liền vươn tay kéo cái ghế đi mất.

Bàng Tùng “.....”

Hạ Phong đặt ghế lên sàn diễn, tùy tiện đặt ở một chỗ, quay lưng lại với khán giả.

Cậu hít một hơi ổn định tâm tình.

Ngồi phía dưới xếp hàng đầu là ba huấn luyện viên, Bàng Tùng, Tào Tuấn là người đánh giá, xếp phía sau là những người mới.

Đột nhiên Hạ Phong xoay người, làm động tác xắt thức ăn. Trong trí não bắt đầu tưởng tượng cảnh mình đang ở trong phòng bếp, tựa như một đêm trước kia – đêm Hàn Lăng nói lời chia tay với cậu.

Vì cái gì lại chọn đoạn kí ức này mà không phải tự nghĩ bừa ra một đoạn, cậu cũng không biết, có thể là do trực giác mà thôi.

Sau một khắc, khuôn mặt cậu hiện lên một tia mừng rỡ. Cậu buông ‘dao’ xuống đi ra ‘phòng khách’.

“Đã trở lại!” cậu mỉm cười nhìn về trước mặt. Phía trước trống rỗng, bóng dáng Hàn Lăng không có nhưng tất cả đều hiện lên trong trí não.

Hết thấy đều diễn ra trong đầu.

Đêm ấy, Hàn Lăng rất mệt mỏi, mệt chết đi.

Lôi kéo thân thể mệt mỏi đến cực điểm trở về căn hộ của Hạ Phong, anh thông thả ngồi trên salon. Đầu gối vào sofa, hai mắt mông lung

Hốc mắt nhỏ dài hiện lên quầng thâm thật lớn.

“Làm sao vậy, bị cái tên ‘giám đốc nhỏ’ kia mắg?” Hạ Phong đi tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai anh.

Hạ Phong cúi người, ở bên tai anh nhẹ giọng nói: “Anh thử coi em là tên ‘giám đốc nhỏ’ kia đem những lời anh ta mắg anh rồi mắg lại với em, làm như vậy tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều”.

Hàn Lăng từ từ nhắm lại hai mắt, không có phản ứng.

Hạ Phong nghĩ anh quá mệt mỏi không muốn nói liền vuốt lên khuôn mặt của anh, giọng nói cực kì ôn nhu.

“Không mắg thì thôi vậy, rửa tay ăn cơm đi! Ăn cơm xong chúng ta đi xem đua xe, tối nay Xe Quỷ Nhậm Mộ thi đấu cá nhân...”

Hàn Lăng mở mắt ra, giọng nói khàn khàn.

“Hạ Phong, chúng ta chia tay đi”.

Rất lâu sau, cả hai đều trầm mặc. Hạ Phong cười cười chua chát. Kết cục này cuối cùng cũng tới. Cậu thu hai tay lại đút vào túi quần.

Một cái hộp nhỏ vẫn ở trong túi quần của cậu, bên trong là nhẫn cầu hôn. Cậu nghĩ nếu Hàn Lăng đáp ứng thì điều này chứng minh trong lòng anh có vị trí của mình.

Bất quá, một người nổi nghiệp công ty điện ảnh và truyền hình sẽ làm tiền đồ của anh càng thêm rộng mở, cửa hàng bảo dưỡng xe của cậu chẳng giúp được bao nhiêu.

“Là bởi vì hấn sao?”

“Không phải. Anh cùng hấn không có gì làm loạn. Chỉ là—”

“Chỉ là vị trí của em trong lòng anh vĩnh viễn kém điện ảnh phải không?” Hạ Phong hít một hơi, lại cười khổ, “Vì cái gì em vì anh phải buông tha thứ mà em yêu nhất còn anh lại không thể?”

“Hạ Phong, anh—”

“Em trong lòng anh cuối cùng chỉ là vị trí thứ hai, thứ hai thôi!”

“Hạ Phong, thực xin lỗi!”

Quyết tâm trong mắt Hàn Lăng, Hạ Phong thấy được rõ ràng. Mỗi một lần Hàn Lăng cùng náo với cậu đòi chia tay cậu luôn dễ dàng đưa anh trở lại. Nhưng giờ đây dù có thế nào cũng vô dụng.

“Không có gì phải xin lỗi cả, nếu phải đi thì đi đi. Đi rồi từ giờ liền vĩnh viễn không cần phải trở lại đây nữa.

Con mắt che kín tơ máu của Hàn Lăng càng thêm đỏ, anh cười một cách yếu ớt, “Những thứ kia anh cũng không muốn”, lại nhìn xem Hạ Phong. “Anh đi rồi em hãy bảo trọng. Anh yêu em.”

Hạ Phong tựa trên tường, nhìn anh chậm rãi xoay người....

Khung cảnh thoảng cái trở lại sàn diễn, Hạ Phong đứng tựa như khúc gỗ, tay phải hơi nâng lên như muốn bắt lại thứ gì đó...

Người đánh giá ai nấy đều rất vui vẻ, huấn luyện viên trường to mắt như muốn nhìn xem kết cục như thế nào, Bàn Tùng sờ sờ cằm, duy có Tào Tuấn vẫn như cũ không có quá nhiều phản ứng.

Hạ Phong chán chường ngồi trên ghế hút thuốc sau đó móc ra nhả từ túi quần, nhìn đến xuất thần, lầm bầm: “Hai năm, anh rốt cục cũng đứng ở trên đỉnh cao kia, ảnh đế.”

Ảnh đế, nó cao đến mức nào? Cậu ngược lại muốn đứng thử trên bục trao giải kia thử xem, cầm trên tay giải diễn viên xuất sắc nhất rồi cuộc nặng đến mức nào.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng vẫn chưa hết, Hạ Phong dứt ra khỏi cảnh diễn của mình, tiêu sái kéo ghế xuống dưới....

Thính phòng chỉ còn lại một mảnh kinh ngạc đến ngây người...

5. Chương 5: Đua Xe Tựa Như Bệnh Tim, Thời Thời Khắc Khắc Giày Vò Tâm Của Cậu

Biểu diễn tốt nghiệp tốt cực để làm gì Hạ Phong không hỏi, cũng lười đi tìm hiểu.

Nói đến tiết mục ngày đó, cậu giờ nhớ tới cũng toát mồ hôi hột. Thiếu chút nữa cậu đã đem tên Bàn Tùng nói ra, còn nữa, vốn là phải đi xem Xa quý Nhậm Mộ thi đấu cá nhân cậu cũng đổi giọng thành xem đua xe F1...

Đương nhiên là chương trình truyền hình trực tiếp trên tivi...

Sau đó, Bàn Tùng chạy tới hóng chuyện hỏi cậu “Ảnh Đế” là ai, cậu suy nghĩ một chút rồi trả lời: Bạn gái....

Vài ngày sau buổi biểu diễn tốt nghiệp, có không ít người chạy đến cùng cậu kết giao bằng hữu. Nhưng đến nửa tháng sau, đám người mới cũng không còn muốn động đến cậu nữa bởi vì một tên diễn tốt như thế cư nhiên so ra còn kém chính mình, không có hoạt động gì, thậm chí cả một cái quảng cáo nho nhỏ cũng không.

Bọn họ đều cho rằng Hạ Phong tự mình diễn xuất nhưng lại xui xẻo không có vận khí.

Bàn Tùng nói sẽ thay cậu an bài tốt hết thấy, hiện giờ chỉ cần ngồi yên trong căn hộ, đừng chạy lung tung. Thời gian nhàn nhã quá nhiều, Hạ Phong lại càng tưởng niệm cuộc sống trước kia.

Đua xe tựa như bệnh tim, thời thời khắc khắc giày vò tâm của cậu.

Vì vậy, vào một đêm đẹp trời nọ, Hạ Phong đội mũ lưỡi trai chạy ra khỏi căn hộ, thẳng đến mục tiêu: Tả Tuyền Sơn.

Tả Tuyền Sơn là một con đường men theo chân núi rẽ ngang rẽ dọc, đến giữa sườn núi liền quẩn xuống núi. Đường không dễ đi, hơn nữa khúc cua lại có rất nhiều. Nhưng địa hình như vậy lại trở thành bãi đua xe tốt nhất cho đám đua xe ngầm.

11h tối, đường lên núi vẫn chưa bị phong tỏa.

Đại bộ phận lái xe cũng biết Tả Tuyền Sơn khi trời tối vô cùng náo nhiệt, nhưng khúc cua quá nhiều khiến nguy cơ tai nạn tăng lên, cũng vì vậy mà người bình thường cũng hay tránh nơi này, đến chân núi cũng không bén mảng.

Sau khi xuống xe taxi, Hạ Phong đã nhìn thấy trên núi thi thoảng hiện lên ánh sáng đèn pha.

Mà tại điểm dừng là náo nhiệt nhất, khắp nơi đều huyền náo tiếng người, vài chục chiếc xe rải rác đỗ xung quanh, từ Ferrari* đến Evo*, loại xe nào cũng có cả.

Cậu đi một đoạn thật dài mới đến được điểm xuất phát.

Bây giờ là cuối tháng, hẳn là lúc diễn ra trận thi đấu chung kết tháng. Trong đám người, Hạ Phong nhìn thấy không ít khuôn mặt mà cậu quen thuộc, trước kia đều là các huynh đệ của cậu, là những đối thủ đua xe, ngay cả Lạn Đồ Cửu, Quốc Khánh cũng đều đến (Chính là 2 bạn trẻ làm chứng trước tòa ở mấy chương trước).

Hạ Phong không dám tới gần quá vì sợ người khác phát hiện ra người lạ là cậu.

Đứng phía trước cũng đều là nhân vật lớn, đằng sau đều là tiểu lâu la. Nhiều người nhiều miệng, người một câu ta một câu, nhưng đều là đàm luận về trận thi đấu này.

“Nghe nói lần này Đường Cửu gia ra hoành bài!”

Đường cửu gia, Tam gia là đối thủ một mất một còn. Hai người đều có một đội xe, đối chọi gay gắt là không thể tránh được. Nhưng bốn năm trước, một đội xe mới thành lập “Hãn bào” làm thay đổi thế đối đầu, hình thành thế chân vạc.

“Mày nói là tiểu tử Cao Xuyên kia?”

“Cao Xuyên a? Rất lợi hại. Tao thấy sang năm quán quân chính là hắn!”

“Tao cũng xem qua hắn thi đấu, cũng rất lợi hại nha! Bất quá so với Xa thần và Xa quỷ thì còn kém một bậc...”

“Đúng a, chỉ tiếc Xa thần đã chết, còn Xa quỷ cũng mất tích luôn. Bằng không những tên lâu la đó làm gì có chỗ mà giễu võ giương oai chứ!” Tiểu nhân vật nào đó tức giận bất bình.

“Nhỏ giọng một chút, Cửu gia đang ở phía trước!”

“Sợ cái gì, Xa thần và Xa quỷ đều là vương giả trong giới đua xe, chẳng lẽ Cửu gia lại không biết!”

.....

Hạ Phong không khỏi cười cười

Cậu dù đã chết bất quá cũng coi như là lưu danh. Nếu như có một ngày được trở lại hẳn cái tên Thần Việt sẽ vượt qua được Hạ Phong.

Nghe xong Hạ Phong lại đưa ánh mắt hướng về phía trước. Tam gia cùng Đường Cửu gia đứng ở hàng đầu, kể cả người hiếm khi gặp – người sáng lập Hãn bào – Luyện tiên sinh cũng tới.

Xem ra thi đấu chung kết năm này hẳn sẽ rất kịch tính.

Hắn là ai?

Hạ Phong không khỏi tiến thêm về phía trước nhìn người đang đứng cạnh Tam gia. Người đó đưa lưng về phía Hạ Phong, cùng Tam gia cười cười nói nói rất vui vẻ.

Hạ Phong cùng Tam gia quen biết hơn mười năm, cũng biết Tam gia không cùng với người chưa quen thuộc nói chuyện đến như vậy, xe ra là người quen, nhưng Hạ Phong không có ấn tượng về việc mình đã gặp qua.

Đi vài bước, Hạ Phong thấy được khuôn mặt người kia nhưng anh ta lại đeo kính râm. Nheo mắt nhìn, Hạ Phong chỉ cảm thấy người này rất quen mắt, khí chất trên người cũng rất đặc biệt giống như đã từng gặp nhau ở đâu.

Có lẽ ánh mắt của cậu quá chuyên chú khiến người nọ quay ra nhìn. Hạ Phong liền nhanh chóng thu hồi tầm mắt làm bộ như đang cùng người bên cạnh nói chuyện.

“Phong tỏa sơn đạo! Phong tỏa sơn đạo! Mười phút sau trận đấu bắt đầu! Mười phút sau trận đấu bắt đầu!”

Hạ Phong xoay người nhìn lại, cầm bộ đàm chính là người đứng bên cạnh Tam gia, người quen của cậu Cát Thiên Minh. Đầu kia lập tức truyền lại một câu: “Ok!”

Đám người đang ồn ào thoáng cái an tĩnh hơn hẳn, tất cả mọi người đều chú ý lái xe sẽ là ai. Nhìn người đứng bên cạnh xe lúc sau liền bắt đầu thảo luận.

Ferrari, Lamborghini được “độ” lại chiếm vị trí đầu tiên, BMW ở phía sau.

Hai năm qua, người mới đã xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Ngoại trừ chiếc Lamborghini ra, hai chiếc xe còn lại Hạ Phong đều chưa từng gặp qua.

Đứng bên cạnh Lamborghini là Cảnh Thung Viêm, xuất đạo sớm hơn Hạ Phong hai năm. Hạ Phong cùng anh ta quan hệ coi như bình thường. Cảnh Thung Viêm gặp Hạ Phong cũng chỉ lạnh lùng chào hỏi, sinh nhật cũng không đến, chỉ sai người mang đến một phần quà mừng.

Cảnh Thung Viêm là một tay đua không tồi, chỉ tiếc gặp phải Hạ Phong và Nhậm Mộ — đây là lời Tam gia nói. Trước khi Hạ Phong và Nhậm Mộ xuất hiện, Cảnh Thung Viêm cũng được gọi là đệ nhất “Xa thần” người nổi nghiệp Phí Trạch (Một nhân vật đã được chứng minh là nổi tiếng trước khi có Xa thần và Xa quỷ =]])

“Tôi còn tưởng là Đường Cửu gia sẽ để Cao Xuyên và Cảnh Thung Viêm cùng thi đấu cơ đấy!” người nào đó nuối tiếc nói.

“Cảnh Thung Viêm là tay đua lão luyện, Cao Xuyên này có thể thắng được sao?!” Giọng nói đầy hoài nghi.

“Cửu gia làm sao dám mạo hiểm như vậy? Hiện tại Cao Xuyên chính là đệ nhất danh tướng dưới tay Đường Cửu gia, nếu đến cả thi đấu giữa năm đều vào không được thì mặt mũi của ông ta còn để vào đâu được nữa?”

“Không có sai...”

.....

Ba lái xe bước vào xe, khởi động, vận sức chờ xuất phát.

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, Cát Thiên Minh quay sang bộ đàm hỏi: “Thế nào?”

Đầu kia đáp lại: “Đã phong tỏa sơn đạo! Đã phong tỏa sơn đạo”

Anh ta ra hiệu “ok”, ba lão đại của ba đội xe gật gật đầu.

Một đám nữ nhân thấy chuẩn bị bắt đầu liền liều mạng hô to tên tay đua mình yêu thích.

“Cảnh Thung Viêm cố lên! cố lên!...”

“Tạ Chấn là số một! Tạ Chấn là số một...”

“Diệp Nhất Phong, Diệp Nhất Phong là cuồng phong...”

Một tiếng “GO”, ba chiếc xe tựa như mãnh thú vọt lên phía trước.

Cùng lúc đó bình luận viên thông qua bộ đàm bắt đầu bình luận : Ba chiếc xe xuất phát nhanh chóng. Trước mắt dẫn đầu là Ferrari, Lamborghini theo sát phía sau, BMW nổi tiếp ngay sau đó... Sắp đến khúc cua thứ nhất, ai có thể chiếm được cơ hội này...

Khúc cua thứ nhất không có gì khó khăn.

Chưa đầy hai giây, bình luận viên ở khúc cua thứ nhất dùng sức gào lên : “Ba chiếc xe vượt qua khúc cua với tốc độ hoàn mỹ... vượt lên dẫn đầu vẫn là Ferrari... Tiếp theo 1km nữa chính là phát giáp loan thứ nhất (Tác giả : Chính là khúc cua hình chữ U; Lav: Nếu lần sau mà gặp mình cứ nói luôn là khúc cua hình chữ U nhaz)...”

Cảnh Thung Viem ngồi sau tay lái câu dẫn một độ cong lãnh khốc, mỉm cười... khúc cua luôn là điểm mạnh của anh ta, ngoại trừ hai người kia không có ai có thể bì được.

Hạ Phong ôm cánh tay, lẳng lặng nghe lời nói của bình luận viên

Cảnh Thung Viem vẫn như trước đây, luôn không chờ đợi đối phương đến gần mà dẫn trước thật xa. Bất quá, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào hẳn Cảnh Thung Viem chắc chắn sẽ giành chiến thắng.

Trước kia, Tam gia rất thích đem cậu, Nhậm Mộ và Cảnh Thung Viem ba người xếp cùng một bảng thi đấu sau đó tìm một chỗ thuận lợi cầm kính viễn vọng xem thỏa thích...

Ngẫu nhiên có lần cậu thất bại, để cho Cảnh Thung Viem chiến thắng lần thứ nhất. Nhưng là chỉ cần có Nhậm Mộ, Cảnh Thung Viem đời này đừng nghĩ đến vị trí thứ nhất.

Có một lần, Hạ Phong hỏi Nhậm Mộ: Đều là người dưới trướng Tam gia, cậu vì sao không cho Cảnh Thung Viem một cơ hội?

Nhậm Mộ liếc mắt nhìn cậu rồi nói: Đua xe giống với cùng nữ nhân , không cần biết là trận đấu chính thức hay không, cậu có thể thượng nữ nhân thì tại sao lại tặng cho người khác thượng?

Khúc cua chữ U mới qua một nửa, Cát Thiên Minh trên tay bộ đàm đã nói :

“Siêu quá! Siêu quá! Không hổ là Cảnh Thung Viem... trước mắt vượt lên dẫn đầu chính là Lamborghini...”

Rất nhanh liền đến chỗ sáu khúc cua chữ U liên tiếp.

Tại đây, Cảnh Thung Viem từ trước đến nay đều là cá gặp nước.

Hạ Phong khác với Cảnh Thung Viem, cậu thích giữ ở cự li gần sau đó đột ngột chạy nước rút vượt lên; mà Cảnh Thung Viem thích lưu lại khoảng cách thật lớn. Cùng có chung sở thích như Hạ Phong còn có một người, Nhậm Mộ....

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng Cảnh Thung Viem sẽ trở thành người thắng cuộc thì một sự kiện ngoài ý muốn xuất hiện.

“Tất cả lái xe chú ý!! Chú ý!! Có một chiếc xe màu đỏ dùng tốc độ 280km/h từ dưới chân núi cắt qua đường nhỏ lên núi, sẽ chạm trán ở khúc cua thứ sáu, Tất cả các lái xe chú ý! Xin chú ý an toàn!”

Tất cả mọi người nghe xong đều chấn động.

Hạ Phong cũng sửng sốt một chút, không nghĩ tới đến nửa đường lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp thở ra một hơi, âm thanh lại vang lên: “Đã chạm trán! Chạm trán! SLS đã đến nơi kèm Lamborghini và Ferrari! Xem ra tuyến thủ này cũng muốn cùng ba tay đua phân cao thấp... qua khúc cua! Qua khúc cua...”

Hạ Phong ngừng thở, lỗ tai cơ hồ dựng lên.

Mấy lão đại đứng ở phía trước cũng có chút kiềm chế không được, đặc biệt là Tam gia.

Chiếc SLS đột nhiên chạy ra khiến ông không khỏi lo lắng.

Nếu Cảnh Thung Viem thua thì phải biết làm sao bây giờ? Cậu ta là tay đua duy nhất dưới trướng mình có khả năng thắng lợi, trận chung kết năm sau ông còn phải trông cậy vào Cảnh Thung Viem...

Đường Cửu gia nhìn ông một cái cười rộ lên: “Tam gia, bình tĩnh, không cần khẩn trương như vậy. Cảnh Thung Viem là dũng tướng dưới trướng ông a”.

Tam gia liếc mắt nhìn ông ta một cái, không nói gì.

Trong lúc đó, Cảnh Thung Viêm nắm chặt tay lái, hận không thể hòa vào làm một... Nhìn theo kính chiếu hậu là một chiếc SLS đang chạy băng băng như quỷ mị, càng ngày càng ép lại gần...

Sáu khúc cong chữ U liên tiếp, qua khúc cua thứ nhất...

Bên trong chiếc xe SLS màu đỏ, một đôi mắt mang đầy tiểu ý khiêu khích...

Khúc cua thứ hai, qua rất bình an.

Ferrari, BMW bị bỏ xa lại đằng sau, Cảnh Thung Viêm vẫn còn đang dẫn đầu.

Ngay khi chuẩn bị qua khúc cua chữ U thứ ba, chiếc SLS liền chạy nước rút, chạy đến khúc cua, một hơi lướt qua...

Cảnh Thung Viêm ngẩn người.

Một khắc chạy song song cùng chiếc SLS, con người Cảnh Thung Viêm co rút, xiết chặt tay lái!

Như thế nào lại....

“Siêu quá! Thật là con mẹ nó siêu quá! Chiếc SLS tập kích kia thật sự rất tuyệt vời! Hiện đang dẫn đầu là SLS, Lamborghini theo sát phía sau...”

Hạ Phong nghe không khỏi càng hoảng sợ.

Không biết là ai rống lên qua bộ đàm: “Ta dựa vào! Tên gia hỏa kia đến tột cùng là thần thánh phương nào?!”

Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc...

Quán quân năm nay Cảnh Thung Viêm thua ở trận thi giữa năm này thì năm sau sẽ không thể thi đấu chung kết.

Với anh ta mà nói, có lẽ là đã kích trí mạng...

Trận đấu đêm nay cuối cùng cũng xong.

Ba chiếc xe đều trở lại điểm xuất phát, mà cỗ xe SLS kia tựa như một con mèo Ba Tư ưu nhã khoan thai tiến đến. Cửa xe chưa mở đã mang đến loạt tiếng thét chói tai...

Cảnh Thung Viêm xuống xe, mặt không có chút máu, đứng ở một bên không nói một lời. Mà Tam gia cũng đồng dạng sắc mặt khó coi vô cùng.

Đường Cửu gia không phải là thắng nhưng cũng rất vui vẻ

Trong tích tắc cửa xe mở ra, tất cả đều sợ ngây người, kể cả Hạ Phong.

“Nhậm Mộ?!”

Sau tiếng kêu kia mọi người đột nhiên thanh tĩnh, trong nháy mắt âm thanh hoan hỉ vang lên: “Là Xa quỷ! Là Nhậm Mộ!!!!”

“Nhậm Mộ!!!!”

“Nhậm Mộ!!!!”

.....

Nhậm Mộ xuống xe, hay tay tự nhiên dứt túi, ném ra nụ cười xấu xa đầy chuẩn mực...

Tiếng huýt gió, vỗ tay, kêu gào, sững sốt.... tất cả vô cùng náo nhiệt, tựa như đang hoan nghênh anh hùng thắng trận trở về.... không, chính là vương giả trở về!

Hạ Phong cũng mặt mày hớn hở mừng rỡ vỗ tay.

Người mất tích hai năm trời rốt cục đã trở về. Tâm tình của Hạ Phong đều bao phủ trong vui mừng. Khi cậu vẫn còn là Hạ Phong, Nhậm Mộ cùng cậu cũng có thể coi là anh em tốt của nhau.

Ngẫu nhiên anh ta cũng từng trêu chọc cậu, nói mấy lời hồ đồ. Nhưng cũng chỉ có anh ta tại thời điểm cậu tức giận không có chỗ phát tiết cùng mình đua xe...

Khi cậu tuyên bố thoái ẩn, Nhậm Mộ ngậm điều thuốc nói: “Hạ Phong này, cậu sẽ không phải là sợ tôi quá nên mới thoái lui chứ hả? Bất quá cũng tốt, từ nay về sau chỗ này mỗi năm quán quân đều sẽ là tôi! Không có đối thủ, so với không có nữ nhân lại càng thêm tịch mịch...”

Không phải tất cả mọi người đều hi vọng Nhậm Mộ trở về, tỷ như Cảnh Thung Viêm.

Từ “Xa thần” Hạ Phong cho đến “Xa quỷ” Nhậm Mộ xuất hiện, Cảnh Thung Viêm cùng danh hiệu “Người nói nghiệp Xa thần Phí Trạch” cũng dần mai một. Xếp phía trước vĩnh viễn là Hạ Phong và Nhậm Mộ.

Không có Hạ Phong, không có Nhậm Mộ, Cảnh Thung Viêm chính là vương giả nơi đây.

Thật vất vả đợi được Hạ Phong chết, anh ta cho là mình có thể cùng Nhậm Mộ so cao thấp, không ngờ Nhậm Mộ mất tích. Không có đối thủ, một mình anh ta trở thành đệ nhất.

Cũng chính vì không có đối thủ, Hạ Phong và Nhậm Mộ, hai cái tên này sẽ càng khiến người ta nhớ kĩ. Vừa nhắc đến Cảnh Thung Viêm, hai cái tên này sẽ tự động xuất hiện....

Điều này trở thành bóng ma trong lòng Cảnh Thung Viêm, khiến anh càng tức giận bất bình

6. Chương 6: Vi Củng Nhiên Thứ Hai

Hạ Phong chỉ đứng ở một bên vỗ tay mà không dám đến quá gần đám đông phía trước.

Nhậm Mộ này lúc xuất đạo cũng rất được mọi người hoan nghênh, bất luận là nam hay nữ đều đặc biệt thích anh. Hạ Phong nghĩ, ngoại trừ Cảnh Thung Viêm bề ngoài tỏ vẻ không mặn không nhạt ra thì cơ hội mọi người đều thích nói chuyện, trêu trọc với Nhậm Mộ.

Đến cả đối thủ một mất một còn của Tam gia là Đường Cửu gia cũng nói: Người của Tam gia duy nhất có thể khiến cho tôi để vào mắt cũng chỉ có mình tiểu tử Nhậm Mộ.

Người ngoài hỏi ông ta Hạ Phong như thế nào, Đường Cửu gia cười cười nói: Hạ Phong tính tình không hợp với tôi cho lắm, không như Nhậm Mộ tiểu tử kia....

Nhậm Mộ lúc đầu là vì Tam gia mà đóng góp sức lực, hai năm sau tự lập đội xe riêng, Tam gia cũng không nói gì. Đường Cửu gia cũng từng mời anh nhập đội xe của mình, Nhậm Mộ không trực tiếp trả lời mà vòng vo một hồi mới biểu đạt rằng mình không nguyện ý.

Khác với Nhậm Mộ tự mình lập đội xe, Hạ Phong thủy chung từ đầu đến cuối đều dưới trướng Tam gia, cho đến tận lúc thoái lui. Theo lời Hạ Phong mà nói, Tam gia là ân nhân đời này của cậu, không có Tam gia cũng sẽ không có Hạ Phong bây giờ.

Quả thực, Tam gia đặt công sức, kì vọng lên Hạ Phong so với bất kì ai cũng hơn gấp mấy lần.

“Tại sao cậu không cùng tham gia náo nhiệt với mọi người?”

Hạ Phong quay đầu, kinh ngạc phát hiện người cùng cậu nói chuyện chính là anh ta! Người đứng cùng Tam gia nói chuyện trước khi trận đấu bắt đầu. Hạ Phong lắc đầu: “Nhiều người lắm”. Đường như chợt nhớ ra điều gì, cậu hỏi lại một câu: “Vì sao anh không đi?”

Xa xa, Hạ Phong đã nhìn thấy Tam gia cười đến thấy răng không thấy mắt. Người thắng là Nhậm Mộ, không phải Cảnh Thung Viêm, ông ta có thể vui vẻ đến vậy sao?

Đường Cửu gia thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, không ra vui cũng không ra buồn. Cậu quét mắt một vòng phát hiện không thấy Cảnh Thung Viêm đâu, chỉ còn xe đang đỗ lại.

“Cũng giống cậu”.

Hạ Phong nhìn người đàn ông đứng cạnh mình một cách đầy dò xét, cảm giác như mình đã từng gặp anh ta ở đâu đó nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ở chỗ nào.

Người nọ tựa hồ như cảm nhận được nghi vấn của cậu liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có phải tôi đã gặp anh ở đâu không? Nhìn anh rất quen.”

Khóe miệng anh hơi cong lên, “Cậu hẳn là đã gặp qua”, nói xong cười tủm tỉm kéo kính râm xuống lộ rõ khuôn mặt.

Hạ Phong gần như đổ mồ hôi hột: “...Vi Cũng Nhiên.”

Vi Cũng Nhiên thấy thái độ của cậu lông mày hơi co rút lại. Một lần nữa đeo lại kính, cuối cùng anh cười nói: “Không nghĩ tới à”.

Hạ Phong gật gật đầu nói: “Không nghĩ tới anh sẽ xuất hiện ở đây”, cũng không nghĩ tới Tam gia lại quen biết anh.

Vi Cũng Nhiên là ai? Siêu sao cấp Thiên vương! Là một trong số ít những siêu sao vừa thống trị điện ảnh và âm nhạc. Cho đến giờ, anh là người đầu tiên, cũng là người duy nhất đạt được bốn lần giải Hoa ứng cho nam diễn viên xuất sắc, đồng thời cũng là thiên vương trong giới âm nhạc. Đã ở trong giới giải trí vài chục năm, chỉ tính riêng những chuyện xấu đã có thể đạt thành cấp Ảnh đế.

Hạ Phong mặc dù không quan tâm tin tức giới giải trí nhưng biết đến Vi Cũng Nhiên hiển nhiên là nhờ Hàn Lăng. Đây là thần tượng của Hàn Lăng, cũng là đối thủ lớn nhất mà Hàn Lăng hướng đến.

“Đúng vậy”. Vi Cũng Nhiên ôm lấy cánh tay, “Đã rất nhiều năm tôi không tới nơi này rồi. Nhân tài mới luôn xuất hiện, đua xe cũng vậy, bất tri bất giác đã thay đổi nhiều người.

Hạ Phong nghe anh ta nói như vậy không nhịn được liền hỏi: “Anh trước đây rất thích đến nơi này xem đua xe sao?” Mọi người đều biết, Vi Cũng Nhiên không thích những loại thể thao như quyền anh, đua xe mà thích loại hình thể thao cao nhã như golf hơn.

Vi Cũng Nhiên cúi đầu cười yếu ớt, “Lúc tôi còn nhỏ hơn cậu một chút thường ngồi ở chỗ kia xem” anh chỉ về phía đỉnh núi đối diện, “Nháy mắt đã nhiều năm như vậy!”

“Tôi còn tưởng anh chỉ thích golf.”

Hàn Lăng cũng chỉ thích chơi golf, những loại hình thể thao khác đều không bận tâm.

Hạ Phong đoán là do Hàn Lăng rất thích thần tượng của mình, hoặc là lấy thần tượng làm tiêu chuẩn, biến mình thành “Vi Cũng Nhiên thứ hai”. Bất quá, so sánh với vị thần tượng đầy rẫy scandal của mình, Hàn Lăng ở trong giới nhiều năm nhưng vẫn chưa làm ra chuyện xấu nào.

Vi Cũng Nhiên cười cười, sau đó trầm mặc.

Chúc mừng qua đi, trận đấu còn phải tiếp tục.

Nhậm Mộ đem xe đỗ ở bên đường sau đó ngồi trên đầu xe. Xung quanh anh đứng đầy người, người một câu ta một câu, vô cùng náo nhiệt, cũng không ai bận tâm tiếp theo là trận đấu của ai.

Hạ Phong nghe thấy thanh âm của Nhậm Mộ, nở nụ cười. Anh ta vẫn hài hước như vậy.

“Nhậm Mộ, hai năm qua sẽ không phải là anh đi kết hôn chứ? Theo em thấy con của anh đã nhiều lắm rồi!”

Lời vừa nói ra không ít người cười lớn.

Nhậm Mộ cười ha ha, khoát khoát tay: “Kết hôn? Như thế nào lại kết hôn?!” lại vỗ vỗ lồng ngực của mình, “Các anh em, mọi người xem, trái tim tôi đều hướng đến đua xe? Hơn nữa, mỹ nữ ở đây tôi có thể cam lòng bỏ các nàng ư?”

Cười vang

“Vậy anh đi làm gì?” một cô gái hỏi.

“Em đoán thử xem!” Anh ra vẻ thần bí, cười xấu xa, “Đoán được liền tặng anh luôn cho em!”

Lại là một trận cuồng tiếu.

Hạ Phong cũng nở nụ cười.

Nhậm Mộ chính là người như vậy, lời gì cũng có thể nói ra.

“Cao Xuyên!”

Không biết là ai kêu một tiếng, thoáng chốc tầm mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Hạ Phong. Hạ Phong sững sốt một chút vô ý thức quay đầu nhìn theo....

Là một chàng trai dạng bad boy điển hình. Tóc được đánh rối bởi như bị lốc xoáy cuốn qua, trên tai đeo liền mấy cái hoa tai, áo để mở hai hàng cúc trên cùng...

Đây là Cao Xuyên?

Hạ Phong một lần nữa dò xét Cao Xuyên, cảm thấy người này giống như một tên nhị thế tổ nào đó chứ không phải là tay đua nghiệp dư nghiêm túc...

Cao Xuyên câu dẫn ra khoe miệng, chậm rì rì tiến qua bên người Hạ Phong.

Bỗng nhiên, cậu ta quay đầu lại, khoe miệng lộ rõ sự khinh thường....

Hạ Phong thoáng chốc mê mang

....Chẳng lẽ cậu ta biết... Thần Việt sao?

Vòng thứ tư của trận đấu bắt đầu, không khí vẫn như hai lượt đấu trước, không có được sự sôi nổi như trận đầu. Cũng không phải là do tay đua không đủ hấp dẫn mà là do có sự xuất hiện của Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ là đang nhìn mình sao? Hạ Phong không xác định được. Cậu cảm thấy Nhậm Mộ đang nhìn mình, bởi vì chỗ này chỉ có cậu và Vi Cửng Nhiên. Nhưng lúc cậu ngẩng đầu nhìn Nhậm Mộ thì Nhậm Mộ đang cùng người khác nói chuyện.

Hạ Phong hơi nghiêng đầu một chút, phát hiện không biết khi nào Vi Cửng Nhiên đã biến mất. Nhìn bốn phía xung quanh thì phát hiện Vi Cửng Nhiên đang ngồi trên xe của Tam gia.

Vi Cửng Nhiên rốt cục có quan hệ với Tam gia như thế nào? Sau cậu chưa từng nghe Tam gia nói ông biết Thiên vương siêu sao của giới giải trí Vi Cửng Nhiên....

Cậu đem mũ lưỡi trai kéo xuống, hướng vào trong đám người đang chen chúc.

Rất nhanh, trận đấu đi tới vòng cuối cùng. Không biết vì sao Hạ Phong lại nhìn thoáng qua Nhậm Mộ. Nhưng kinh ngạc phát hiện, anh ta cũng đang nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau trong tích tắc, Hạ Phong bỗng run lên, đầu ngón tay không tự chủ được mà giật giật.

Anh ta cùng Thần Việt hẳn là không có cừu hận gì a... Hạ Phong cảm thấy Nhậm Mộ nhìn mình bằng ánh mắt đầy lạnh khốc, cảm giác như đang có một lưỡi dao đặt trên cổ...

Bỗng dưng, cậu nhớ tới một sự thật: Hạ Phong bị Thần Việt đâm chết.... nhưng vào hôm ra tòa, tất cả những người cậu quen biết trong đám đua xe đều không xuất hiện, Nhậm Mộ tại sao lại nhận ra Thần Việt được?

Nhậm Mộ hai tay dứt túi, đi nhanh về phía Hạ Phong.

Hạ Phong dịch về phía trước, tiến sâu vào đám đông.

Nhậm Mộ đẩy đám người ra, đỉnh đầu mũ lưỡi trai thành linh xuất hiện trước mặt. Cười nhạt một chút, Nhậm Mộ vươn tay tới....

Hạ Phong ngăn người, trong nháy mắt không kịp khôi phục bình tĩnh.

Bị Nhậm Mộ bắt được không phải Hạ Phong mà là Quốc Khánh. Quốc Khánh trừng to mắt, bị sát khí trong mắt Nhậm Mộ làm chấn động, lời nói cũng run lên: “Có.... Có.... Việc gì sao?”

Nhậm Mộ buông tay ra, lại nhìn ngó xung quanh, rất không để ý mà hỏi một câu: “Ngày giỗ của ông chủ sao cậu không đi hả?”

Quốc Khánh tỉnh ngộ lại, lớn tiếng trả lời: “Có chứ! Tôi đã đốt cho ông chủ rất nhiều vàng mã, thêm hai cỗ Lamborghini, một Ferrari, một tòa biệt thự, một chiếc tivi tinh thể lỏng...” Quốc Khánh đếm ra từng thứ đồ mình đốt một.

Người bên cạnh ôm bụng cười to, mà đám người ngồi xổm đằng sau Hạ Phong nhất thời xấu hổ.... Quốc Khánh là người không có đầu óc, cũng không chịu thay đổi, bất quá lại rất trung tâm...

Nhậm Mộ không nhin được mà cắt lời: “Được rồi!” vỗ vai cậu ta, “Quốc Khánh, nhớ rõ sang năm lại tiếp tục đốt”. Sau lại để cậu ta nói tiếp, bất kể món đồ nào cũng nói ra....

Không ít người cười không thở nổi chỉ biết ôm bụng...

Nhậm Mộ nhìn bốn phía một chút, nhíu nhíu mày.

“Nhậm Mộ”

Nhậm Mộ quay đầu lại chỉ thấy Đường Cửu gia hướng về phía anh vẫy vẫy tay, ý bảo lại đây. Lúc anh đi theo Đường Cửu gia, đến trước cửa xe vẫn không quên quay đầu lại một chút...

Hạ Phong thở dài một hơi rồi chậm rãi đứng lên...

7. Chương 7: Chúc Mừng Ảnh Đế

Lúc Hạ Phong trở lại căn hộ đã là hai giờ sáng, cậu vừa ngáp vừa móc chìa khóa để mở cửa, còn chưa tra chìa vào cửa đã tự động mở ra.

—Phản ứng đầu tiên, bị trộm!

Cơn buồn ngủ thoáng cái bay đi mất, Hạ Phong đá một cái vào cửa ngay sau đó nghe thấy tiếng hét thảm, cậu biết tên trộm đã bị cửa đụng vào, cậu lập tức nhảy bổ vào, tóm lấy—

Nằm trên mặt đất là một khuôn mặt bầu bĩnh đang thống khổ che mũi...

“Giám đốc Bàng?!” Hạ Phong ngẩn người, không ngờ tên “trộm” lại là Bàng Tùng, biết mình nhầm, cậu liền vội vàng kéo Bàng Tùng, “Xin lỗi, không biết là anh. Tôi còn tưởng là bị trộm nên dùng sức... mở cửa”.

“Cậu đã gặp tên trộm nào vừa vào vừa kêu tên mình chưa?!” Bàng Tùng che mũi rống to, “A!!! Đau quá~...”

Hạ Phong thấy anh ta rất khổ sở, quan tâm hỏi một chút: “Giám đốc Bàng, anh có khỏe không?”

“Thần Việt, cậu tốt nhất cầu nguyện cho cái mũi của tôi không bị làm sao, bằng không cậu sẽ chết vô cùng khó coi!” Dứt lời liền xông vào buồng vệ sinh kiểm tra nhan sắc.

Hạ Phong nhìn bóng lưng của anh ta, rất thức thời mà không nói gì.

Bàng Tùng quay lại trên mặt mang theo mấy sọc đen (hắc tuyến). Chỉ cần nhìn qua là biết anh ta đang rất không vui, có thể chửi ầm lên bất cứ lúc nào.

Hạ Phong thấy mũi anh ta đã tốt hơn, không bị làm sao liền thở một hơi, lập tức lộ ra một nụ cười hữu hảo, đồng thời nói sang chuyện khác: “Giám đốc Bàng sớm như vậy đến tìm tôi hẳn là có chuyện trọng đại a”.

Bàng Tùng hung dữ liếc cậu một cái, không trả lời. Dùng khăn tay xoa xoa rồi nhìn lại, không bị chảy máu mũi. Lại nhìn qua Hạ Phong rồi mở miệng: “Thần Việt, cậu nói xem có phải tôi không quan tâm cậu không hả? Cho nên đến giờ cậu vẫn cứ ngu ngốc như thế này mãi phải không, cậu nói tôi phải làm gì bây giờ? Tôi muốn giúp cậu tìm một việc hay lắm, tỷ như đóng một vai bé bé, tốt nhất là bắt đầu muộn thật muộn vào, nhin chết cậu. Tìm được loại phim như vậy về sau tôi sẽ không phải phát sầu vì không tìm thấy cậu. Cậu thấy có được không?”

Bàng Tùng đến từ 11h, lúc ở trước cửa anh còn tưởng rằng Hạ Phong đã đi ngủ sớm, nhưng không nghĩ tới trong phòng đến một cái bóng ma cũng không có!

Muốn gọi điện thoại cho cậu ta lại nhớ ra cái tên tiểu tử thối này không có điện thoại.... anh chỉ có thể ngồi đợi, đợi hơn hai giờ không gặp liền chuẩn bị rời đi, ai ngờ...

Hạ Phong sờ sờ trán: Đây tuyệt đối là trả thù riêng... cậu vòng hai tay trước ngực nói:

“Lời của giám đốc Bàng tôi luôn tin tưởng. Nhưng China Era Entertainment sẽ không mất công huấn luyện một diễn viên mà không cho đi diễn phải không?”

“Đó là hiển nhiên. Nửa tháng tới cậu chỉ phải tham gia một bộ phim thần tượng duy nhất. Đây là kịch bản, cầm lấy đi!” Bàng Tùng ấn kịch bản vào ngực Hạ Phong, “Không cần phải nói với tôi mấy chuyện kiểu ‘tôi không cần phải đóng phim thần tượng’ này nọ, bằng không tôi sẽ đập đầu cậu!”

“Phim thần tượng?” ngay sau đó cậu thấy Bàng Tùng nheo mắt nhìn mình liền bổ sung: “Rất hay.”

Cả ngày nằm dài trong phòng, cái gì cũng không được làm, Hạ Phong nghĩ có lẽ mình sớm muộn gì cũng điên lên mất, nếu có một chiếc xe thì tốt rồi.

“Còn nữa, trước khi cậu xuất hiện trước công chúng tôi sẽ không quản việc cậu đi lêu lổng ở đâu cả. Nhưng chỉ cần cậu bắt đầu xuất hiện trên màn ảnh, cậu phải an phận cho tôi.

“Đi quán bar uống rượu có tính là lêu lổng không?”

“Cậu nói thử xem?”

“Không tính.”

“Chỉ cần cậu ở yên trong quán rượu mặc kệ cậu làm gì... bắt quá” Bàng Tùng nhìn cậu, “Bằng sự nổi tiếng của mình, cậu cảm thấy paparazzi có hứng thú theo dõi cậu sao?”

“....Không có.”

“Tốt lắm.”

Hạ Phong xe kịch bản, thấy tờ thứ nhất trên đầu là tên đạo diễn, biên kịch, phía dưới mới là các diễn viên chính.

Xếp đầu tiên là nam diễn viên chính Bùi Minh Sơ: Thần Việt.

Hạ Phong rất nghi ngờ hỏi: “Tôi diễn vai chính?”

Nói đến phim thần tượng, cậu không biết phải diễn như thế nào cả. Bởi Hàn Lăng thích phim điện ảnh, phim điện ảnh hai người cùng xem không ít, nhưng phim truyền hình thì chưa bao giờ chứ đừng nói đến phim thần tượng.

Bàng Tùng lại rút mấy tờ khăn giấy lau lỗ mũi, xác nhận mình không bị chảy máu mũi. Khoanh tay lại anh mới quay ra đá kích Hạ Phong: “Như thế nào, có phải cảm thấy mình không thể diễn vai chính hả? Nếu đúng thì tôi lập tức tìm người thay thế.”

“...Nếu tôi không có năng lực, có lẽ cũng không cần phiền đến giám đốc Bàng nửa đêm đến đưa kịch bản cho tôi”. Hạ Phong tức giận nhìn anh ta một cái rồi bỏ đi rót cho mình một cốc nước lọc.

Nước còn chưa uống, Bàng Tùng giống như đã khôi phục lại bình thường, bắt đầu nói không dứt.

“Thần Việt, đây chính là bộ phim đầu tay của cậu, cũng là lần đầu tiên đóng vai chính. Đừng có diễn lung tung, phải dùng tất cả khả năng của mình! Nếu diễn tốt có khi ngay một đêm liền nổi tiếng; được như vậy không cần tôi nói cũng biết đủ các loại quảng bá, mọi người sẽ biết đến cậu; nếu may mắn được đạo diễn lớn coi trọng thì tiền đồ của cậu cũng sẽ rộng mở.”

Nghe Bàng Tùng nói đến nước miếng tung bay, Hạ Phong bất đắc dĩ gãi gãi lỗ tai...

Bàng Tùng bên kia càng nói càng hưng phấn: “... qua mấy năm cậu liên có thể có được giải Hoa ưng Diễn viên xuất sắc... lại qua mấy năm nữa tấn công thị trường quốc tế, nổi tiếng toàn thế giới... Tôi thật sự hận không thể đưa cậu đến chỗ nhà sản xuất Trương Khắc Chiêu, nếu được hẳn là một bước lên trời!”

Nói xong lời cuối cùng Bàng Tùng đang chìm trong ảo tưởng bộc phát oán khí chỉ tiếc rên sắt không thành thép...

“Trương Khắc Chiêu?” Hạ Phong tựa ở ghế salon uống một hớp nước “Nhà sản xuất?”

“[Song sát 2]”, Bàng Tùng dựng thẳng hai đầu ngón tay, đưng đưa hai cái, “nếu cậu mà sớm xuất hiện vài năm, bộ phim điện ảnh này hẳn định có phần của cậu. Trương Khắc Chiêu cũng sẽ không nói cái gì mà cậu không có kinh nghiệm, không muốn dùng người mới”.

Song sát? Hạ Phong nghĩ.

Ba năm trước phần một “Song sát” với kĩ thuật 3D hoàn mỹ, nội dung hàng đầu cần quét tất cả các rạp chiếu phim, là bộ phim có doanh thu cao nhất năm.

Bộ phim đắt khách như vậy, không làm tiếp phần 2 quả thực rất không bình thường.

“Theo lời anh nói, giống như hận tôi không thể đâm cái người Hạ Phong kia sớm một chút, sau đó sớm xuất đạo”.

“...Lời này, cậu nói trước mặt tôi thì không sao nhưng cũng đừng nói trước mặt Hàn Lăng”.

“Vì sao? Vì Hạ Phong kia là anh em tốt của anh ta sao? Người cũng đã chết hai năm rồi, còn so đo làm gì nữa?”

Bàng Tùng nhất thời nghẹn lời, một lát sau mới nói: “Bọn họ là huynh đệ mà! Cho dù cậu ta chết bao lâu đi nữa, trong lòng Hàn Lăng cậu ấy vẫn là huynh đệ của mình”.

Anh em? Hạ Phong uống nước, tinh tế thưởng thức hai từ này.

“Học thuộc kịch bản đi”, Bàng Tùng âm trầm nói: “Nếu đến cả cái này mà cậu cũng không làm được thì đừng trách tôi hành hạ cậu đến chết! Còn nữa, ngày mai cậu phải đến phòng thu âm của công ty”.

“Đi làm gì?”

“Còn làm gì nữa?! Đi thử xem cậu hát có được không!”

“Hát? Tôi—”

Còn chưa kịp nói hết Bàng Tùng đã cắt lời cậu:

“Cậu không có quyền lựa chọn”.

Hạ Phong nhún vai: “Được rồi, hát thì hát!” Thân thể trước kia của cậu vốn ngũ âm* không đầy đủ, khi đi KTV đều là một mình Hàn Lăng hát, cậu chỉ ngồi nghe...

*Bác QT giải thích: Ngũ âm theo âm vận học chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm gồm âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa) và âm thần (môi)

“Người đại diện của cậu là Tô Ôn. Thấy thế nào”. Khuôn mặt tròn tròn hiện ra một nụ cười gian trá, đôi mắt狡 hoạt phát ra hào quang, “trên cơ bản thì không có vấn đề gì lớn, bất quá anh ta hơi lạnh lùng. Ở chung lâu hơn cậu sẽ thấy anh ta cũng không tệ đâu.”

“....”

Người đại diện Tô Ôn khá nổi tiếng với tên gọi Núi băng.

“Giám đốc Bàng, căn hộ này rốt cuộc có bao nhiêu chìa khóa? Nếu ngày nào đó có người của công ty đến tôi chỉ sợ tưởng là trộm lại đánh cho một trận—”

“Ba cái. Một cái trong tay cậu. Của tôi một cái, cái còn lại cho Tô Ôn.”

“Anh cầm chìa khóa căn hộ này làm gì?” Tô Ôn cầm cậu có thể hiểu được, còn Bàng Tùng thì để làm gì?!

“Đề phòng có ngày cậu bị đột tử trong này lại không có người vào nhật xác!”

“.....”

Ngày hôm sau Hạ Phong phải đến công ty từ sớm.

Ngồi trong phòng thu hát mấy giờ cậu cảm thấy mình sắp bị điếc mất. Nường theo tiết tấu, cậu bắt đầu mở miệng hát...

Cách một lớp thủy tinh, nhà sản xuất âm nhạc Lâm Tự Thâm, còn có nhà soạn nhạc Điền Thiếu Kiện nhìn chăm chăm vào Hạ Phong, thỉnh thoảng lại nói chuyện vài câu, không biết đang nói cái gì.

Nghe tiếng nhạc R&B truyền tới, lại nhìn hai người đàn ông ở bên ngoài, Hạ Phong cảm thấy có phần bức bối. Từ lúc cậu vào đây, ngoại trừ nói đơn giản vài câu liên đưa cho cậu một bài hát, kêu cậu vào hát.

Rất cục, tiếng nhạc cũng ngừng lại, Lâm Tự Thâm ra dấu bảo Hạ Phong tháo tai nghe xuống, lại ngoắc tay gọi cậu đi ra.

Hạ Phong cả người dán lên ghế. Nuốt cơn tức giận rồi nhìn Lâm Tự Thâm và Điền Thiếu Kiện. Đã một buổi sáng đi qua, từ điệu dân ca của Trung Quốc cho đến R&B, Hạ Phong cũng sớm diên mất rồi. Vừa nghe cậu hát lên Lâm Tự Thâm liền lập tức hô ngừng, sau đó hát lại từ đầu...

Lâm Tự Thâm vỗ vỗ vai Hạ Phong nói: “Thần Việt, hôm nay tạm dừng ở đây, hai ngày nữa lại đến.

Hạ Phong vừa nghe kêu lên: “Còn đến nữa?!”

Đây không phải là thử âm mà là giày vò nhau...

Lâm Tự Thâm buông tay: “Không có cách nào, ai bảo kêu cậu làm quen cả buổi sáng cũng không hát tốt lên. Tôi phải nghe lại bản thu âm xem cậu thích hợp với phong cách nào”.

Hạ Phong thở dài một hơi rồi thất thểu đi ra ngoài.

Đứng trước cửa thang máy, Hạ Phong chuẩn bị đi tìm Tô Ôn. Đợi vài phút thang máy cũng không mở, cậu không nhịn được bấm thêm vài cái.

Nhìn xung quanh, thang máy vẫn ở yên trên tầng 9, mà thang máy bên cạnh còn đang ở tầng 36 không đi.

“Làm cái gì?”

Vài phút trôi qua....

Hạ Phong nghi ngờ thang máy bị hỏng hay là bị quỷ nhập, như thế nào mà cả buổi còn không đi lên?

Một bác công nhân cầm chổi đi đến, ngẩng đầu nhìn Hạ Phong nói: “Chàng trai à, thang máy hỏng rồi, đi thang bộ a”.

Không có cách nào khác, cậu buộc phải dùng thang bộ.

Vừa đẩy cửa ra, khắp cầu thang đã truyền lên tiếng mắng: “Thật là, cái thang máy này lúc nào cũng hỏng, hại mấy cái khớp xương của tôi cũng mau lỏng ra hết! Cái thang máy này dù có dỡ đi ném ra bãi rác cũng không có ai muốn!”

Hạ Phong nhận ra giọng nói này, là Lý Khả Nhạc (người đại diện của Hàn Lăng). Nghe tiếng bước chân của hai người, cậu rất muốn chạy đi nhưng đã quá muộn.

Tiếng bước chân của một người im bật, đứng giữa cầu thang.

“Hàn Lăng, tôi đã liên hệ đạo diễn Trương, chỉ cần lúc thử vai cậu nhớ—” Lý Khả Nhạc lập tức im lặng, tầm mắt đặt ở người đứng phía trước.

Không có thanh âm của Lý Khả Nhạc, cầu thang thoáng chốc yên tĩnh đến đáng sợ.

Hạ Phong nhìn anh, anh cũng nhìn Hạ Phong. Khi bốn mắt giao nhau trong tích tắc, Hạ Phong biết Hàn Lăng đã nhận ra: Người này là Thần Việt.

Anh thật gầy – đây là phản ứng đầu tiên khi Hạ Phong nhìn thấy Hàn Lăng lần đầu tiên. Gò má hõm xuống khiến người ta cảm thấy anh đầy lạnh khốc.

Trước đây, Hạ Phong thích nhìn lúc anh mặc quần áo màu trắng ngồi bên cửa sổ đọc sách. Ánh mặt trời chiếu vào khiến cậu có một loại ảo giác: Hàn Lăng chính là hóa thân của thiên sứ.

Hàn Lăng trước mặt cậu vẫn mặc một bộ quần áo màu trắng nhưng cậu không tìm thấy một tia sáng mặt trời nào mà là cảm giác xa cách.

Đối mặt với ánh mắt của Hàn Lăng, đôi mắt lạnh như băng không chút độ ấm nào. Hạ Phong thấy anh nắm chặt tay lại nhưng rất nhanh đã buông lỏng ra.

Loại không khí căng co khiến người ta cơ hồ không thở nổi gần hai phút sau mới bị đánh vỡ.

Lý Khả Nhạc nhìn Hạ Phong nói: “Hàn Lăng, đi thôi”. Chân anh vừa động Hàn Lăng đi ngay sau, lúc đi ngang qua Hạ Phong, cậu cảm giác như cảm nhận được sự phẫn nộ của anh, nhưng chỉ trong nháy mắt...

Nhìn bóng lưng Hàn Lăng, Hạ Phong rất muốn nói với anh một câu:

Chúc mừng, Anh đế.

Hạ Phong đi đến chỗ Tô Ôn.

Giống như trong truyền thuyết, Tô Ôn là một cái núi băng. Tô Ôn nói với cậu mấy câu sau phải đi họp, Hạ Phong cũng không nghe vào nhiều nhận gì.

8. Chương 8: Đây Là Chuyện Vô Cùng Tốt

Vài ngày sau, bộ phim đầu tay của Hạ Phong [Người yêu bí mật] chính thức khởi quay. Bên cạnh Hạ Phong là nam diễn viên chính còn có một nam chính khác – Tổ Ngạn Chi.

Tổ Ngạn Chi là nghệ sĩ Bàng Tùng đưa đến từ Central Productions, còn được gọi là Tiểu Thiên vương. Xuất đạo chưa đầy hai năm, Tiểu Thiên vương đã khiến trái tim hàng vạn thiếu nữ thổn thức, hoàn toàn xứng với danh hiệu “Hoa công tử”

Hạ Phong thấy mọi người đều xoay quanh Tổ Ngạn Chi, lại nghĩ tới lúc mình còn là Hạ Phong. Chỉ có thể dùng từ chúng tình phũng nguyệt* để hình dung. Khi lôi kéo Tổ Ngạn Chi vào, công ty phải đưa ra một phần “đồ cưới” mà bộ phim này chính là lễ vật công ty đưa cho Tổ Ngạn Chi “ở rể”, vì để tạo không khí ‘hài hòa’ cho công ty nên cao tầng cũng cho phép Hạ Phong góp mặt. Bất quá, dù sao Hạ Phong cũng là một trong hai nam chính của [Người yêu bí mật] nên vị trí trong đoàn so ra cũng không hề kém cạnh Tổ Ngạn Chi

Hạ Phong cầm kịch bản xem lại lời thoại của mình.

[Người yêu bí mật] nội dung nhìn chung khá cũ, hai người bạn thân cùng yêu một cô gái. Hạ Phong trong vai Thượng Minh Sơ là một kẻ “ngoài lạnh trong nóng”, bề ngoài tỏ vẻ không quan tâm nhưng sâu bên trong là tình yêu nồng cháy.

Sau khi xem xong kịch bản, Hạ Phong một đầu mồ hôi cộng thêm tâm trạng: Mình không thể diễn được...

Thượng Minh Sơ chính là một kẻ cực đoan, thất thường, hay thay đổi, lúc lạnh lúc nóng, khi đối xử với nữ chính rất tốt, nháy mắt sau có thể hà khắc với người khác tựa như có ai thiếu nợ mình. Đối lập với cậu là Tổ Ngạn Chi diễn vai An Tổ Sinh, là một tấm gương chói lóa cho mọi người, rõ ràng yêu nữ chính như vì tình bằng hữu mà nhường lại... Đến cuối cùng, bị tổn thương là mình nhưng cậu vẫn làm phũ phàng cho đám cưới hai người...

Vai diễn này khiến Hạ Phong rất bối rối...

Lúc này, thư kí trường quay gọi cậu: “Thần Việt, bắt đầu quay thôi!”

Hạ Phong khép lại kịch bản, hít một hơi.

Tập một chủ yếu giới thiệu sự gặp gỡ của hai người, không có gì khó khăn cả, Hạ Phong cơ hồ không cần NG. Nhưng diễn viên ca sĩ hàng đầu Tổ Ngạn Chi tựa như muốn đối đầu với cậu, mỗi lần quay cận cảnh hoặc đặc tả, mặt Tổ Ngạn Chi giống như bị đập, lúc nào cũng phải quay lại. Hạ Phong vô tội bị bắt diễn lại một lần lại một lần. Cuối cùng đạo diễn Trần Hải không chịu được phải tha cho Tổ Ngạn Chi, cũng nhờ thế mà Hạ Phong lại có thêm nhiều cảnh quay.

Đối với Hạ Phong mà nói, đây là chuyện vô cùng tốt.

Hạ Phong ngồi xuống, uống một ngụm nước. Diễn cùng Tổ Ngạn Chi thực sự rất mệt mỏi... Tổ Ngạn Chi ngồi bên cạnh quay đầu sang hỏi Hạ Phong: “Diễn xuất của tôi thực sự bung bét lắm à?”

Hạ Phong chỉ cười không trả lời.

Đến cả Hạ Phong cũng thấy diễn xuất của Tổ Ngạn Chi có điểm không vừa mắt, hướng chỉ là Trần Đạo là người trong nghề nổi danh bất lỗi.

Buổi chiều mọi người tiếp tục quay. Vẫn như cũ không có tiến triển gì.

Buổi sáng sắc mặt đạo diễn Trần vẫn có thể coi như nhìn được, đến biến đổi, vẻ mặt hắc tuyến. Tuy không nói ra lời mắng chửi ngoan độc nào nhưng bộ mặt quan tài cũng đủ làm kinh sợ mọi người.

Mặc dù vậy đạo diễn vẫn kết thúc công việc đúng giờ.

Mấy ngày tiếp theo, cả đoàn làm phim đều bị bộ mặt của đạo diễn dọa làm cho cẩn thận từng li từng tí một, sợ mình trở thành nạn nhân bị trút giận.

Bất quá tiến độ quay phim vẫn suôn sẻ, Hạ Phong cũng có chút thu hoạch, cùng Tổ Ngạn Chi trở thành anh em bằng hữu. Mặc dù Tổ Ngạn Chi tạo cho cậu cảm giác về một cậu bé to xác chưa trưởng thành nhưng thực tế ở chung rất tốt.

Bất tri bất giác, phim cũng quay được hơn một tháng.

Trong lúc Hạ Phong bận rộn quay phim, tập đoàn đã có thay đổi – một vị cổ đông là Trần Chương muốn về hưu, đồng thời tuyên bố để con trai ông tiếp quản công việc của mình. (Biết là ai không? *chỉ chỉ lên văn án*)

Khi China Era Entertainment sát nhập chỉ có hai cổ đông là ông chủ của Tập đoàn giải trí China Entertainment Media Group và công ty điện ảnh và truyền thông Century Era. Về sau, cha của Tào Tuấn là Tào Bình thôi giữ chức chủ tịch nên đã đem một nửa cổ phần giao cho con khiến cho công ty có ba ông chủ.

Trần Chương vốn không quá chú ý đến nhân sự trong công ty, chỉ cần không gây ra sự vụ nhiễu loạn lớn, ông ta sẽ yên ổn ngồi sau màn chờ kiếm tiền. Bởi vậy phần lớn người trong công ty đều không gặp được ông.

Không ít người phỏng đoán Trần Chương sẽ làm như Tào Bình, đem một bộ phận cổ phần công ty giao cho con nhưng không hoàn toàn buông tay mà ở sau lưng giám sát. Nhiều người đặt ra nghi vấn, nếu con trai Trần Chương cũng tham gia thì vị trí chủ tịch để dành cho ai? Tào Tuấn hay con của Trần Chương.

Đối với việc này Hạ Phong cũng không quá hứng thú, ai làm ông chủ cậu không quan tâm, cậu chỉ hi vọng sẽ không ảnh hưởng đến mình là được rồi. Mặc dù vậy, thân là nghệ sĩ dưới trướng China Era Entertainment, cậu vẫn phải tham dự tiệc tiễn Trần Chương về hưu.

Hạ Phong ăn mặc chỉnh chu, kiểm tra trước gương kỹ càng. Trước đó Tô Ôn đã thông báo cậu không thể ăn mặc quá bình thường, cũng không được quá nổi bật. Nếu ăn mặc bình thường sẽ tỏ ra mình không coi trọng mặt mũi công ty, dù sao bữa tiệc cũng sẽ xuất hiện nhiều người có địa vị; còn nếu ăn mặc nổi bật lại thành ra cướp đi ánh nhìn của người khác, không tốt cho danh tiếng của cậu.

Cậu mặc một bộ tây trang màu đen, thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt.

Vừa bước xuống lầu, Tô Ôn đã lái xe đến.

Tô Ôn chỉ nói một câu “Lên xe” sau trên đường cũng không nói thêm gì khác. Nhìn qua kính chiếu hậu là khuôn mặt có vẻ tái nhợt, Hạ Phong không khỏi nghĩ đến lời của Bàn Tùng đối với mình.

Tô Ôn và Vi Cửng Nhiên ra mắt cùng một thời điểm, cả hai đều là Tân vương của China Era Entertainment năm đó. Nhưng về sau hai người liên tục đấu đá, không biết vì nguyên nhân gì lại khiến Tô Ôn cam nguyện rời sân khấu, cam nguyện làm một người đại diện không có tiếng tăm gì, điều này có lẽ chỉ vài người biết rõ.

Đến buổi tiệc, Tô Ôn để cậu một mình đi lại, bản thân thì liên tục cùng người quen trong giới chào hỏi.

Hạ Phong nhìn khách khứa xung quanh, trong lòng không khỏi bội phục Trầm Chương. Tại bữa tiệc đều là những đại minh tinh, nhân viên công tác nổi danh sau cánh gà, đạo diễn biên kịch danh tiếng, chính khách, thương nhân, đến cả ông chủ của Central Productions – đối thủ một mất một còn của công ty cũng tới tham dự...

Nhiều người tập trung như vậy, Hạ Phong rốt cục cũng gặp được nhân vật chính của buổi tiệc tối – Trầm Chương. Không biết có phải đã ngầm thỏa thuận với nhau hay không mà cả hội trường không ai mặc đồ màu trắng, ngoại trừ Trầm Chương.

Trầm Chương khoác tay một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đi lại, khi thì cùng người này tâm sự, lúc lại cùng người khác nói chuyện. Từ xa nhìn đến, Hạ Phong cảm thấy ông chủ lớn Trầm Chương trông rất quen mắt, có chỗ tương tự với ai đó nhưng trong nhất thời lại không nhớ ra được là ai.

Tiệc của ông chủ dĩ nhiên viên chức trong công ty cũng phải có mặt, Hạ Phong không ngừng tìm kiếm thân ảnh của một người. Thật đáng tiếc dù đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không nhìn thấy người cậu muốn gặp.

Có lẽ anh ấy đang quay phim, Hạ Phong tự an ủi mình. Lại tưởng tượng, nếu hai người thực sự gặp nhau chưa chắc đã là chuyện tốt.

Hạ Phong cầm theo một li cocktail đi lại, chẳng có việc gì để làm. Người đẹp luôn không sợ cô đơn, ngày hôm nay lại càng như vậy.

Nhiều cô gái tiếp cận cậu, hơn nữa người sau lại càng nóng bỏng hơn người trước.

“A~ vị này dễ nhìn như vậy sao tôi vẫn chưa gặp qua a~ là người của China Era Entertainment sao?”

“Anh có phải từng diễn bộ phim nào không? Tôi thấy anh rất quen nha~”

“Tôi cũng cảm thấy vậy! Giống như là đã từng gặp ở nơi nào~”

“Nghe nói con trai của Trầm tiên sinh vô cùng tuấn mĩ. Cậu sẽ không phải là anh ta đấy chứ? Ha ha!”

Hạ Phong nhìn một đám đàn bà con gái vây quanh mình, lễ phép trả lời từng người một. Bọn họ chẳng khác gì đám ruồi bọ, dính trên người hũ mật Hạ Phong không chịu rời đi.

Sau khi tự giới thiệu, những cô gái này liền lộ ra bản tính, càng hỏi càng trắng trợn khiến Hạ Phong không biết phải trả lời như thế nào.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng ấy, may mắn có Tô Ôn cứu giúp. Anh ta hướng về phía các cô gái cười nói:

“Các vị mỹ nhân, muốn đưa con cưng của công ty chúng tôi đi sao?”

Đây là lần đầu tiên Hạ Phong nhìn thấy tòa núi băng này cười, không thể phủ nhận lực sát thương rất lớn, cậu cũng sống sót một lúc lâu. Tân vương năm xưa trải qua một thời gian dài, mị lực của nam tử đều hiểu lộ rõ ràng.

Vi Cửng Nhiên cũng tới.

Khi nhìn thấy Hạ Phong, anh cười nhẹ một tiếng. Sau khi Tô Ôn giới thiệu Hạ Phong, hai người tựa như chưa từng gặp mặt, không hề đề cập đến chuyện xảy ra ở Tả Tuyên Sơn.

“Thần Việt, đây là Vi Thiên vương”, Tô Ôn lại xoay sang Vi Cửng Nhiên, “Cửng Nhiên, đây là nghệ sĩ mới của chúng tôi, Thần Việt...” rồi tạm dừng “là phiên bản của anh”.

Hạ Phong nghe xong vẻ mặt hắc tuyến, còn Vi Cửng Nhiên chỉ cười ha ha: “Phiên bản?! Tôi nhìn thế nào cũng không thấy cậu ta là phiên bản của tôi, giống anh hơn nhiều.”

Vi Cửng Nhiên xuất thân từ China Era Entertainment, về sau thành danh lại hủy hợp đồng, lui xuống hai năm. Khi trở lại kí hợp đồng với một công ty nhỏ, hiện tại trở thành ông chủ công ty đó.

Hạ Phong nhìn sang Tô Ôn, nói cậu là phiên bản của Vi Cửng Nhiên, cậu còn có thể vui vẻ chấp nhận, nhưng là của Tô Ôn thì còn phải xem xét. Tô Ôn ra mắt đã nhiều năm, tuy nhiên nói về thành tựu bên ngoài, giải Hoa ứng anh ta chưa bao giờ có phần, giải thưởng danh giá nhất của giới âm nhạc – giải Hoa ngữ cũng không có lưu qua tên.

“Phiên bản của tôi thì có gì tốt, nếu là phiên bản thì cũng phải là phiên bản của anh mới tốt”.

Vi Cửng Nhiên chỉ cười không nói.

Hạ Phong ở bên cạnh nghe Vi Cửng Nhiên và Tô Ôn nói chuyện phiếm, cảm giác hình như tòa núi băng bị quỹ nhập, biết ăn nói, cũng không bày ra cái bộ mặt vạn năm không đổi, thấy ai cũng tươi cười.

Tô Ôn và Vi Cửng Nhiên không nói đến chuyện liên quan đến điện ảnh mà là âm nhạc, Hạ Phong cũng không hứng thú nhìn không được phải che miệng đánh cái ngáp.

“Cửng Nhiên, anh đã có kế hoạch gì mới chưa?”

“Không phải đóng phim thì là ra album, tôi còn có thể làm gì nữa?”

“Nên tìm một người đi thôi!” Tô Ôn cười rất vui vẻ, vỗ vỗ vai Vi Cửng Nhiên, “Đã nhiều năm rồi, anh cũng nên tìm một người đi Vi Thiên vương. Bằng không sau này già rồi sẽ không ai muốn đâu.”

Vi Cửng Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Sống một mình cũng rất tốt”.

Nghe hai người nói chuyện, Hạ Phong có thể thấy Tô Ôn và Vi Cửng Nhiên rất thân, thân đến thành anh em cùng một nhà.

“Các vị khách quý”, người chủ trì đứng lên nói một câu xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại. Hạ Phong thấy người chủ trì chính là Bàn Tùng.

Đêm nay Bàn Tùng mặc áo vest theo đúng cách ăn mặc của MC. Anh cười nói tiếp, “Đầu tiên, tôi xin đại diện cho China Era Entertainment vô cùng cảm ơn các vị đã đến dự, bây giờ, xin mời nhân vật chính của buổi tối ngày hôm nay, Trầm tiên sinh đến nói với chúng ta vài lời”.

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Trầm Chương đi đến bục phát biểu.

Lại là một hồi cảm ơn dài lê thê, Hạ Phong nhìn không được ngoáy ngoáy lỗ tai. Rốt cục, Trầm Chương nói nhắm xong cũng đến điểm chính.

“Đêm nay, nhân cơ hội này, tôi cũng xin giới thiệu con tôi, hi vọng được các vị dẫn dắt thêm”.

Dẫn dắt?! Hạ Phong cảm thấy từ này rất buồn cười. Hiện giờ vừa đến đã trở thành Đại boss của China Era Entertainment rồi, ở đâu mà chờ người ta dẫn dắt, các công ty khác còn phải nể mặt mũi Trầm Chương nữa kia.

Mọi người ai nấy đều chờ mong con trai Trầm Chương lên sân khấu.

Đến lúc nhìn thấy con trai của Trầm Chương, Hạ Phong sợ ngây người. Trong lúc mọi người vỗ tay, cậu vẫn ngây ra như phỗng, thật lâu sau mới trở lại bình thường.

Con trai của Trầm Chương là Nhậm Mộ!

Là Nhậm Mộ !

Kinh ngạc qua đi, Hạ Phong khôi phục lại thái độ bình thường.

“Cảm ơn mọi người.” Nhậm Mộ trên bục khẽ khom người. Ngay sau đó lại bắt đầu nói nhắm như cha mình, cảm tạ hết cái này đến cái khác. Hạ Phong đoán cậu ta hẳn sẽ nói thêm gì nữa, tỉ như cảm ơn Thượng đế, thánh mẫu các loại không chừng.

“... Từ giờ trở đi, tôi sẽ gắng sức vì sự phát triển của công ty, hi vọng các vị sẽ dẫn dắt nhiều hơn...” Đây hẳn mới là trọng điểm đi.

Nhậm Mộ nói xong lại một tràng pháo tay.

Nhân lúc tiếng vỗ tay vang lên, Vi Cửng Nhiên thấp giọng nói một câu: “Tên nhóc này không khác gì cha mình cả”. Sau đó Tô Ôn nở nụ cười....

Phát biểu xong, Nhậm Mộ cùng cha đi chào hỏi mọi người một vòng....

Nhìn Nhậm Mộ xoay quanh trong đám người, Hạ Phong khoanh tay nghĩ về những chuyện đã xảy ra trước đây. Lần đầu tiên cậu gặp Nhậm Mộ là lúc anh ta mười tám tuổi. Lúc ấy, để nói về Nhậm Mộ chỉ có một chữ: Đồ bỏ! nhưng người cũng không tệ lắm, cứ nhìn nhân duyên sẽ biết. Hạ Phong lại nghĩ đến Nhậm Mộ có thể coi là một cậu ấm, dù sao hai mươi tuổi có siêu xe để chạy cũng không nhiều, nhưng không nghĩ tới phía sau lại cường đại như vậy.

Tô Ôn bị Tào Tuấn gọi đi, còn Vi Cửng Nhiên chỉ đứng im lặng ở một bên, cũng đang khoanh tay không biết nghĩ gì. Đến gần Vi Cửng Nhiên, Hạ Phong thấp giọng hỏi: “Vi Thiên vương, cha của Nhậm Mộ họ Trầm, tại sao cậu ta lại họ Nhậm?”

Vi Cửng Nhiên cũng thấp giọng trả lời: “Nhậm Mộ theo họ mẹ, tiểu tử này rất nổi danh trong giới đua xe ngầm, cậu hẳn cũng nghe qua.”

Hạ Phong gật gật đầu.

Rất cục tặc tàn nhưng nhân viên vẫn chưa thể đi.

Một đám nghệ sĩ đang ở dưới đài chờ ông chủ lên tiếng, mà trên sân khấu là hai ông chủ lớn vẻ mặt đầy nghiêm túc. Tào Tuấn và cha Tào Bình đều đứng dậy:

“Từ hôm nay trở đi, Nhậm Mộ chính là cổ đông của China Era Entertainment; còn chức Chủ tịch tập đoàn vẫn do Tào Tuấn tiếp tục đảm nhiệm.”

Sau đó đến lượt Trầm Chương:

“Tôi cũng không muốn nói nhiều, mọi người hãy cùng đồng lòng hướng về công ty”.

Đương lúc mọi người đều cho rằng ông chủ mới Nhậm Mộ này sẽ phát biểu gì đó Bàng Tùng đã nhảy ra nói giải tán. Tô Ôn bị Tào Tuấn gọi đi còn chưa trở về, Hạ Phong nghĩ chỉ sợ không thể đi nhờ xe vì vậy trước hết vào nhà vệ sinh cái đã (cái lý lẽ gì đây, vừa ề dít vừa kìm nén tiếng lòng nhưng giờ không nhịn được nữa =)) không đi nhờ xe được và vào nhà vệ sinh hóa ra có liên quan với nhau hử =)))

Ở trong nhà vệ sinh, Hạ Phong phát hiện Nhậm Mộ đang dựa trên vách tường hút thuốc lá.

Hạ Phong không biết phải nói gì. Trước kia, cậu cùng Nhậm Mộ nói nhiều nhất chắc cũng chỉ có đua xe, nhưng hiện tại, hình như nói chuyện đua xe không thích hợp cho lắm.

Ngay lúc cậu bước qua Nhậm Mộ, Nhậm Mộ liền mở miệng: “Không nghĩ tới công ty của tôi lại chứa chấp tội phạm, thật là đáng xấu hổ”.

Hạ Phong chậm rãi xoay người, nhìn anh ta, nảy ra ý nghĩ muốn đám người này một quả. Ngồi tù hai năm cho Thần Việt, cậu không nghĩ ngợi gì; trở thành Thần Việt tứ cố vô thân, cậu cũng không nghĩ ngợi; trở thành Thần Việt mất đi tất cả mọi thứ của bản thân trong quá khứ, cậu mặc dù không muốn nhưng đã không có cơ hội thay đổi chỉ đành phải khuất phục

Nhìn một Nhậm Mộ đang khiêu khích, Hạ Phong phải nhịn xuống, mỉm cười: “Tội phạm thì làm sao? Nếu ông chủ Nhậm xem tôi không vừa mắt thì có thể hủy hợp đồng với tôi.”

Nhậm Mộ thở ra một hơi khói, làm ra tư thế rất đáng bị ăn đòn: “Hủy hợp đồng? Tôi là thương nhân, trước khi hàng hóa chưa sinh lời tôi sẽ không vứt bỏ, cho dù có là hàng hạ đẳng đi chăng nữa”.

Vừa rồi là tội phạm, giờ lại là hàng hạ đẳng, Hạ Phong càng ngày càng xuống giá.

“Nhậm Mộ, dừng—” Đột nhiên, đằng sau có một bàn tay vỗ vỗ vai nói cậu: “Thần Việt, cần phải đi rồi”.

Tô Ôn không cho Hạ Phong cơ hội cãi lại Nhậm Mộ, lại hướng về phía Nhậm Mộ cười, kéo cậu ra ngoài.

Đi theo Tô Ôn, Hạ Phong trong người ghen lại một cỗ hỏa.

Tô Ôn nhìn cậu một chút, bên cạnh vừa móc chìa khóa xe vừa nói: “Hiện giờ Nhậm Mộ là cổ đông của công ty, đặc tội Nhậm Mộ sẽ không có lợi gì cho cậu cả. Lui một bước trời cao biển rộng, chớ vì một chút sơ suất mà khiến cho tiền đồ của mình u ám”.

Hạ Phong không trả lời.

Ngồi trong xe cậu cái gì cũng không nói. Nhìn cảnh đêm đang lui dần về phía sau, Hạ Phong nhắm mắt lại.

Việc nhỏ không nhịn ắt ảnh hưởng đến việc lớn (Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu), sẽ có một ngày cậu hướng tới Nhậm Mộ khiêu chiến, cũng là ngày cậu rời đi khỏi cái vòng luẩn quẩn này.

9. Chương 9: Cảm Giác

Qua nửa tháng sau.

Tiến độ làm phim [Người yêu bí mật] vì việc Tổ Ngạn Chi phát hành album mới mà kéo dài không ít, đạo diễn Trần không có cách nào, chỉ có thể để những cảnh Hạ Phong và nữ chính quay trước để Tổ Ngạn Chi về sẽ bổ sung lại.

Hạ Phong biết Nhậm Mộ xem cậu không vừa mắt nên ít khi xuất hiện ở công ty. Bất quá Lâm Tự Thâm lại không muốn buông tha cho cậu.

Hôm nay cậu được nghỉ quay phim nhưng từ sáng sớm đã bị Lâm Tự Thâm gọi đến phòng thu âm.

“Anh Lâm, anh chọn thời gian thật chuẩn a!” Hạ Phong ngồi lên ghế. Quay phim mấy tháng hôm nay mới được một ngày nghỉ ngơi, thế mà lại được Lâm Tự Thâm gọi đến.

“Việc này không liên quan đến tôi!” Lâm Tự Thâm đem lời bài hát đặt trên ghế, “Tô Ôn nói với tôi là hôm nay cậu rảnh nên gọi cậu đến”, lại gầy gầy tàn thuốc lá, “Như thế nào? Đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Hạ Phong khoát khoát tay: “Không! Tôi cảm thấy hai ngày nay tâm trạng không được tốt lắm, việc thu âm nên—”

“Không có cơ hội đâu!” Điền Thiệu Kien ngay lập tức ngắt lời, đứng lên đi ra chỗ Hạ Phong đưa nhạc phổ vào tay cậu, “Đây là ca khúc chúng tôi sáng tác cho phù hợp với cậu, [sexy girl], xem một lát rồi chúng ta bắt đầu thu âm”.

Hạ Phong nhận lấy, xem hoàn toàn không hiểu gì cả. Mấy nốt nhạc nhìn như giá đỡ chạy lên chạy xuống không biết là để biểu đạt cái gì.

Một lát sau, Điền Thiệu Kien dạy cậu cách hát, cho nghe nhịp điệu rồi đuổi cậu vào bắt đầu hát.

Hạ Phong đeo tai nghe, cách một lớp thủy tinh, Lâm Tự Thâm nói: “Chú tâm vào mà hát, nhắm mắt lại để cảm nhận”. Tiếp đó ra dấu, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe tiếng nhạc truyền vào lỗ tai, Hạ Phong dựa theo lời của Lâm Tự Thâm nhắm mắt lại. Vào nhạc, Hạ Phong cất tiếng hát.

Vừa được hai câu Điền Thiệu Kien đã cho ngừng nhạc.

“Thần Việt, cảm giác không đúng, lặp lại”.

Hạ Phong nhún vai: “Không phải hát như vậy sao?”

Điền Thiệu Kien thở ra một hơi: “Là hát kiểu này nhưng cảm giác không đúng. Lại lần nữa”.

Liên tiếp vài chục lần, vừa ngừng đầu lên, Điền Thiệu Kien liền hô ngừng. Anh ta gãi đầu nhìn Hạ Phong... Hạ Phong bắt đầu dĩ đáp lễ lại – trợn trắng mắt.

Còn tiếp tục như vậy chỉ sợ đến nửa đêm cũng sẽ không có kết quả gì.

Điền Thiếu Kiện liếc nhìn Lâm Tự Thâm, hi vọng anh có thể nghĩ ra được giải pháp.

Lâm Tự Thâm vỗ vỗ trán, lại chỉ chỉ Hạ Phong: “Thần Việt, cậu phải diễn tả tình cảm mãnh liệt!”, nhúu nhúu mày. “... tưởng tượng cậu đang ở trong pub sẵn gái đẹp, gặp được con mồi, sau đó là chinh phục—“

“Anh Lâm, tôi đã lâu lắm rồi không đi pub”, lần cuối cùng cậu đi pub là hai năm trước, nhưng cũng chẳng chinh phục được ai.

Lâm Tự Thâm khòe miệng co rút. “Là so sánh như vậy, hiểu chưa!”

Hạ Phong nhún vai, nói một cách rất bất đắc dĩ: “Không tưởng tượng ra”.

Lâm Tự Thâm nhìn cậu ta trưng ra bộ dạng không liên quan đến mình, mất hết tin tưởng...

“Tôi có một cách”, Điền Thiếu Kiện chống cằm nhìn chằm chằm Hạ Phong, “Thần Việt, giờ cậu nhắm mắt lại, tôi sẽ cho cậu nghe nhạc trước để tìm cảm giác. Cậu là một diễn viên, đang nghe nhạc, giờ cậu đang ở trong một quán bar rất náo nhiệt, cậu đang ở gần một cô gái nóng bỏng đang nhảy. Dần dần, cậu chạm đến tay của cô ấy, sau đó thân thể hai người gần sát lại...”

Rất tuyệt...

“Rõ chưa?” Điền Thiếu Kiện hỏi.

“Phương pháp này được lắm” Lâm Tự Thâm nói.

Hạ Phong cũng gật đầu.

Hít thở một hơi thật sâu, cậu nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng nghĩ đến lời của Điền Thiếu Kiện... Dần dần, cậu chạm đến tay của người ấy, thân thể hai người gần sát lại...

Hạ Phong nhớ đến một đêm: Đêm cậu và Hàn Lăng cùng nhau...

Đêm ấy cậu đi đua ở Tả Tuyên Sơn trở về, cả người đều phấn khích. Trong phòng khách tiếng nhạc dìu dặt, Hàn Lăng đang ngủ trên ghế sofa.

Hạ Phong ngồi xuống, hôn lên mặt anh. Hàn Lăng tỉnh lại, liền lôi kéo cậu nhảy theo tiếng nhạc... Hạ Phong đi theo dẫn dắt của anh, thân thể sát lại gần nhau... trong tíc tắc đầu ngón tay chạm vào, một dòng điện chạy qua...

Thân thể càng gần kề, hai người cũng say sưa đang đưa thân mình, không khí đầy ái muội...

Cảm giác chính là nó!

Hạ Phong nghe theo giai điệu, ý thức dần không khống chế được, thân thể cũng chậm rãi đang đưa, tiếng ca cất lên:

Hey, baby

Look at me

You know you are sexy

Dựa sát vào em, cơn nóng đang thiêu đốt anh, trái tim anh đang điên cuồng

Girl, tới gần anh, gần thêm chút nữa.

Em có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh, hô hấp của anh

Touch me, girl

Touch me, baby

Tại sao anh cảm thấy thật mơ hồ...

Nhạc dứt, Hạ Phong liền mở mắt tháo tai nghe. Lần này Điền Thiếu Kiện không bắt cậu dừng, hẳn là không có vấn đề gì.

Bên ngoài, Lâm Tự Thâm thoáng dăm chiêu gật đầu, Điền Thiếu Kiện ra dấu OK, lại ngoắc ngoắc tay bảo cậu đi ra.

“Có thể tiến hành rồi, giờ cho cậu quay thêm MV nữa là có thể ra mắt single này được”. Lâm Tự Thâm vỗ vai cậu, “nhóc, có cơ bụng không?”

“...Để làm gì?”

“Có thể sao, thời buổi này nếu giấu diếm cậu còn có thể kiếm tiền chắc? Nếu không có thì tranh thủ thời gian mà đi luyện! Còn nữa rủ Tổ Ngạn Chi mà học mấy điệu nhảy”.

Hạ Phong thất vọng chán nản ra khỏi phòng thu âm.

Vừa nghĩ đến Tổ Ngạn Chi là một tên cuồng nhảy cậu đã thấy đau đầu.

Trước cửa studio, Tổ Ngạn Chi đã ngẫu hứng một đoạn. Đúng là nhìn rất nghiêm, nhưng mà kêu cậu nhảy? Xin lỗi tha cho bộ xương già nua này đi...

Gọi cậu đứng đưa vài cái thì còn có thể, nhưng kêu cậu liều mạng nhảy lên nhảy xuống quả thực rất khó khăn... hơn nữa thực tế tâm tính cậu không còn là thanh niên bông bột nữa, đã không còn cảm giác điên cuồng xúc động cùng đám đông, cảm giác như là cửa sừng làm ghé vậy...

Kế tiếp trong một tháng, Hạ Phong vội vàng quay phim. Mà nam chính Tổ Ngạn Chi cũng đã xong quảng bá album mới, trở về đoàn làm phim.

Album của Tổ Ngạn Chi bán số lượng rất khả quan, China Era Entertainment liền lập kế hoạch để Tiểu thiên vương mở tiệc chúc mừng. Nhưng diễn viên Tổ Ngạn Chi vì vậy mà trạng thái lúc nào cũng hưng phấn, hoàn toàn không để tâm tư và quay phim, khiến đạo diễn lúc nào cũng trong trạng thái muốn phóng hỏa, cả đoàn làm phim tâm trạng lúc nào cũng hoảng hốt lo sợ.

Hôm nay Hạ Phong và Tổ Ngạn Chi ở trong phòng tập để tập nhảy.

“5, 6, 7, 8, turn around!” Tổ Ngạn Chi chỉ huy dàn nhạc, Hạ Phong dùng sức nhảy, “Ok, again!”

Hạ Phong tựa như robot, vung tay, lắc vai, nhấc chân, xoay người...

?

Nhìn Hạ Phong nhảy, Tổ Ngạn Chi cũng sắp hỏng mắt: “Stop! Stop! Stop!”

Thực tế đã chứng minh, danh sư không nhất định xuất cao đồ. Hạ Phong chính là sản phẩm thất bại của Thiên vương Khiêu vũ Tổ Ngạn Chi... Thầy giáo rất có kiên nhẫn nhưng học sinh rõ ràng không có lòng cầu tiến, được chẳng hay chớ. Tập cả buổi sáng, Hạ Phong chính là một cái bình vỡ không sợ hỏng.

Vừa nghe Tổ Ngạn Chi hô ngừng, Hạ Phong lập tức hóa thành bùn nhão nằm thành một đồng trên sàn, hai chân rạng ra nằm ngửa mặt lên trần nhà, thở hổn hển.

Ngồi xổm cạnh Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi nói: “Thần Việt, cậu không thể nể tình tôi mà cố gắng một chút sao?”

“Tổ Ngạn Chi, tha cho tôi được không! Vũ đạo của cậu, mấy khớp xương già của tôi chịu không nổi...” lại nữa còn hết xoay người rồi nhảy lên nhảy xuống, Tổ Ngạn Chi lại vô cùng nghiêm khắc, mỗi động tác đều yêu cầu phải chính xác, không thể làm qua loa. Cậu thực sự chịu không nổi... nhảy nhảy, giờ cũng quên mất phải nhảy như thế nào...

Nhìn Tổ Ngạn Chi ngồi xổm cạnh mình, Hạ Phong thực sự hâm mộ cậu ta. Tuy Tổ Ngạn Chi quay phim không được tốt lắm, nhưng đến màn nhảy múa này quả thực rất liều mạng.

“Thần Việt, đứng dậy, đứng lên”. Tổ Ngạn Chi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống. Thấy cậu làm một bộ dáng không nghe hiểu tiếng người, Tổ Ngạn Chi túm lấy cổ tay cậu, mạnh mẽ kéo lên.

Hạ Phong cào cào tóc, nhìn Tổ Ngạn Chi.

“Thần Việt, tôi nhảy lại lần thứ nhất, nhìn cho kĩ càng, ok?”

Hạ Phong tức giận gật đầu.

10. Chương 10: Nháo

Tổ Ngạn Chi nhảy lần thứ nhất, cơ hồ tất cả các động tác đều được làm chậm lại. Hạ Phong nhìn không chớp mắt, chăm chú ghi nhớ trong đầu.

“Đã nhìn rõ ràng chưa?” Tổ Ngạn Chi hỏi.

Hạ Phong thoáng dăm chiêu gật đầu.

“Ok, nhảy cho tôi xem”.

Hạ Phong học theo bộ dáng của Tổ Ngạn Chi mà nhảy lên, nhảy được gần một nửa thì Tổ Ngạn Chi hô ngừng. Bất lực vỗ vỗ trán, Tổ Ngạn Chi thở dài, đi ra đằng sau Hạ Phong bảo cậu làm lại động tác vừa rồi.

Hạ Phong nghe theo, đang muốn hỏi mình sai ở đâu thì Tổ Ngạn Chi đột nhiên từ phía sau cầm cổ tay cậu, dọa cậu nhảy dựng, vô ý thức mà phẩy tay cậu ta ra.

Tổ Ngạn Chi không lường trước được, lão đảo lui về phía sau, vẻ mặt kinh ngạc...

Hạ Phong cũng sửng sốt, hoàn toàn không ngờ tới việc mình sẽ làm ra chuyện này...

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, một lúc sau, Tổ Ngạn Chi mới trừng mắt nhìn Hạ Phong hỏi: “Thần Việt, cậu làm cái quái gì thế?!”

“...Không có”. Hạ Phong ra vẻ thoải mái mà buông tay, cười cười. Tổ Ngạn Chi tò mò nhìn cậu, cũng không có hỏi tiếp mà đến gần sát Hạ Phong, nói: “Tay của cậu nếu như vậy, trước hướng lên trên, đánh xuống dưới, lại vung lên...”

Hạ Phong cũng một bên nghe, một bên cố lờ đi cảm giác Tổ Ngạn Chi đang gần sát mình. Cậu còn có thể cảm giác ngực Tổ Ngạn Chi dán sát và lưng, nghe rõ ràng tiếng tim đập...

Tổ Ngạn Chi cầm cổ tay cậu, dạy cậu động tác này.

“Như vậy... Rồi như vậy...” Tổ Ngạn Chi càng lúc càng gần, đầu tựa vào bả vai Hạ Phong, tay di chuyển...

Bây giờ trời rất nóng, tay Tổ Ngạn Chi dính chút mồ hôi, dính lên da của Hạ Phong, cậu cảm giác được sau lưng mình có điểm không được tự nhiên.

Cảm giác khô nóng lan tràn khắp người.

Mồ hôi sớm làm ướt quần áo hai người, hai người dán lại một trước một sau, không khí cũng càng ngày càng oi bức...

Tim Hạ phong đập nhanh, cậu biết đây là do mình đã quá lâu không chạm vào người đàn ông nào nên mới bị sự mập mờ này làm cho hứng phấn... Cho nên cậu nói: “Để tôi làm”, sau đó mong chờ tay Tổ Ngạn Chi bỏ ra, đừng có dán lên người mình nữa.

“Được rồi, cậu nhảy lại cho tôi xem nào”.

Đầu óc đem tất cả các động tác nhớ lại một lần, Hạ Phong liền nhảy lên, dùng sức mà nhảy, hi vọng đem tất cả những hưng phấn trong cơ thể ra ngoài...

Tổ Ngạn Chi tập trung tinh thần quan sát.

Hạ Phong thân thể đang nhảy, trong đầu lại nghĩ – nhìn khuôn mặt Tổ Ngạn Chi, lại tràn ngập hình ảnh Hàn Lăng.... Kết quả, đem tất cả các động tác vứt ra hết sau đầu.

“Thần Việt, cậu sẽ không phải là đã quên mất chứ?”

Hạ Phong cười khỏ, gật đầu.

Tổ Ngạn Chi vỗ vỗ trán, lời còn chưa nói, Hạ Phong đã chen vào: “Tôi có thể hơi mệt, cho nên—” Cậu đột nhiên ngừng lời, nhìn về ngoài cửa.

Nhậm Mộ nghiêng người dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực.

Tổ Ngạn Chi thấy Hạ Phong cả buổi không nói liền nhìn theo ánh mắt của cậu. Thấy Nhậm Mộ liền a một tiếng, nói: “Ông chủ đến”, đang muốn mời anh ta vào Nhậm Mộ đã tự mình bước tới.

Nhìn Tổ Ngạn Chi một chút, ánh mắt Nhậm Mộ liền khóa lên người Hạ Phong, cười đến phi thường ôn hòa: “Không có thiên phú thì nên cố gắng mà học tập, không nên kiêu căng. Không thể lấy mệt mỏi làm có được, Thần Việt”.

Hạ Phong nhìn hần ta, tỏ ra là người có học nhưng đôi mắt lại đang nói Ta là đang bối mớ. Hạ Phong không có giải thích gì, chỉ nói đơn giản một câu: “Quả thực là vậy”. Sau đó chuyển hướng Tổ Ngạn Chi nói: “Tôi nhảy, cậu nhìn cho rõ”.

Hạ Phong biết Nhậm Mộ đến tra xét cậu, tốt nhất là bỏ qua hần, để hần tự tìm mất mặt. Bất quá, rốt cuộc Thần Việt đắc tội Nhậm Mộ lúc nào, làm cho hần xem đều không vừa mắt, Hạ Phong không tài nào nghĩ ra. Nếu như là vì cậu đâm chết Hạ Phong cũng không đáng để sơ giao giữa hai người đủ để quan tâm.

Tổ Ngạn Chi gật gật đầu, “Giờ phối nhạc, cũng được”. Sau đó chạy đi mở nhạc.

Nhậm Mộ đứng một bên, bộ dáng chờ xem kịch vui.

Hạ Phong đưa lưng về phía Nhậm Mộ, nhắm mắt lại, để tay hai bên, ngón tay miết miết, đây là một thói quen xấu của riêng Hạ Phong.

Nhậm Mộ đứng sau nhìn thấy rõ ràng cử động của cậu. Khi thấy động tác này của Hạ Phong, anh sửng sốt một chút, sau đó nheo mắt nhìn...

Âm nhạc vừa bắt đầu, Hạ Phong cũng bắt đầu nhảy. Tiết tấu đầy tức giận, nhịp điệu mạnh mẽ mở ra. Đi theo tiết tấu này, Hạ Phong đem tất cả các động tác Tổ Ngạn Chi dạy làm lại một lần, không sai chút nào.

Đến cuối cùng, Hạ Phong còn làm thêm mấy động tác cậu tự nghĩ ra, chống một tay lộn người, duỗi thẳng chân, tiếp đó xoay người hướng về phía Nhậm Mộ làm động tác – giơ ngón tay giữa lên! Kết hợp với ánh mắt miệt thị... (Đại khái đi ==” M’ không rành lắm mấy cái này, ở dưới là cái ảnh mình tìm được, tưởng tượng đi :”>)

Tổ Ngạn Chi rất muốn vỗ tay, huyết khí vì hành động của Hạ Phong nhưng vừa thấy cậu ta giơ ngón giữa lên, hai tay đang giơ lên lập tức thu lại rút vào túi. (Tưởng tượng đi, thích lắm ==]])

Nhậm Mộ mặt đen hơn nữa, trong mắt chỉ còn lại ngón giữa đang dựng thẳng.

Hạ Phong cười cười, thu ngón tay lại, vẫn không quên nhún vai nói: “Không cố ý, ông chủ Nhậm, tôi vốn là muốn làm một bàn tay từ từ khép lại nhưng nắm không tốt lắm, ngón giữa cũng không được linh hoạt nên ngón giữa bị dựng lên.”

Tổ Ngạn Chi vì cậu ta mà toát mồ hôi hột, hướng về phía cậu nháy mắt: Thần Việt, cậu muốn chết sao?

Nhậm Mộ máy môi, không khỏi chú ý hơn người mới này, vẻ mặt khiêm tốn cười, khác với nụ cười muốn đánh vừa nãy mà hoàn toàn là nụ cười không quan hệ. Một lát sau, sắc mặt cũng dần ảm đạm.

“Tổ Ngạn Chi, tiệc chúc mừng của cậu sẽ được tổ chức vào chủ nhật”, sau khi nói xong, Nhậm Mộ liền đi ra ngoài, một bên ngón tay miết quần...

Hạ Phong nhìn hần ta ra cửa, rốt cục không nhịn được nữa... nháy mắt nằm vật xuống sàn tập, chân mảy cau lại.

Tổ Ngạn Chi vừa thấy biết đã xảy ra chuyện.

Cây mạnh sẽ không có kết cục tốt... (Đúng, dám chơi ác chồng)

“Thần Việt, cậu có khỏe không?” nhìn cậu ta không nói nổi lời nào, Tổ Ngạn Chi vỗ vỗ trán, “Thần Việt, trước khi đùa bỡn thì phải nghĩ đến tình hình thân thể của mình, đừng cạy mạnh!” Dứt lời kéo cậu lên, thấy cậu không có phản ứng lại nói: “Đứng dậy a!”

Hạ Phong ngồi dưới sàn giường mắt nhìn Tổ Ngạn Chi nói: “... Hình như tôi bị gãy xương T__T”

“...Để tôi giúp cậu gọi 120” (gọi cấp cứu)

Đối với một Hạ Phong bình thường không rèn luyện mà nói, lại còn lộn người xoạc chân, thật sự là không dễ dàng. Nhưng phải trả đại giới....

Qua hơn nửa ngày, nhờ Tổ Ngạn Chi dìu cậu mới miễn cưỡng đứng lên. Động đậy người, mừng rỡ phát hiện không bị thương, nhưng cảm thấy xương cốt rất không thích hợp.

Tổ Ngạn Chi nói có thể tạm thời hơi khó vận động, cậu trước kia cũng từng bị như vậy, qua vài ngày nữa sẽ không có vấn đề gì.

Cứ như vậy, Hạ Phong làm của sống qua hai ngày cuối cùng cũng vượt qua...

11. Chương 11: Chỉ Là Diễn Thôi Mà Có Cần Ăn Dấm Chua Ko???

Tranh thủ trước khi tiệc chúc mừng của Tổ Ngạn Chi được tổ chức, [Người yêu bí mật] cũng đến giai đoạn quay cuối cùng.

Hôm nay, Hạ Phong ngồi trong Giáo đường, hai chân đặt tùy tiện, tay dứt túi quần. Đây là nơi diễn ra cảnh quay cuối cùng, là Đại kết cục của bộ phim.

Tổ Ngạn Chi cùng nữ diễn viên đứng ở phía trước. Hạ Phong không có việc gì liên nghịch điện thoại. Qua hai ngày nữa cậu sẽ đi quay MV cho single mới.

“Thế nào, phù rẻ, tốt chứ?” Tổ Ngạn Chi đặt mông ngồi cạnh cậu, đưa tay đặt trên cánh tay Hạ Phong, cười híp mắt.

“Tốt lắm”, Hạ Phong nhìn cậu ta, “Chú rẻ”.

Tổ Ngạn Chi vỗ vỗ áo cậu, làm bộ lo lắng nói: “Thay bộ quần áo này cậu liền thay đổi, tôi sợ sau này cậu sẽ đoạt mất danh tiếng của tôi”.

Nghe cậu ta nói như vậy, Hạ Phong nhin không được nhìn lại chính mình. Lễ phục màu đen, trước ngực cài một đóa hoa hồng đỏ. Nhíu mày, Hạ Phong nói, một bộ rất đáng đánh đòn: “Tôi không phải luôn đoạt danh tiếng của cậu sao?”

Tổ Ngạn Chi hừ một tiếng, hỏi: “Đêm nay có kế hoạch gì chưa? Bạn tôi có một party, muốn đến không?”

“Party?”

“Đúng vậy, rất thú vị”.

“Không được, có việc”.

“Có việc?” Tổ Ngạn Chi đột nhiên tiến sát lại, cong cong khóe miệng, cười đến vô cùng mờ ám, “Có phải là cùng cô gái nào?”

“...Tôi thì đến cô gái nào”, Hạ Phong bỏ tay ra khỏi túi quần, đẩy đầu Tổ Ngạn Chi ra xa. Cậu thì đến chỗ cô nào, nói đi tìm đàn ông hãy còn khó, “Thật sự, không có”. Cậu rất muốn đi một chuyến đến Tả Tuyền Sơn, cảm nhận không khí đua xe.

“Không có gái? Vậy thì tốt, đêm nay đi đến chỗ bạn tôi, đảm đó đều là hot girl, chắc chắn có người cậu thích—”

“Tôi có việc thật mà”, gặp Tổ Ngạn Chi thoáng cái đã trở mặt, Hạ Phong bị ép nói, “cùng với một cô gái”, dù sao lời đã nói ra, Hạ Phong liền nói tiếp: “Cậu biết phụ nữ cần bồi dưỡng tình cảm, bằng không ngày nào đó cùng người khác chạy đi tôi sẽ thua mất”.

“Thành thật một chút không phải tốt lắm sao!” Tổ Ngạn Chi cười đầy vô lại, lấy khuỷu tay chọt chọt Hạ Phong, “Cô gái đấy như thế nào? Có bằng một nửa Bùi Mẫn Chi không?”

Hạ Phong nhìn bộ dáng diễn viên nữ chính Bùi Mẫn Chi, khuôn mặt tựa thiên thần, dáng người lại đầy ma mị, theo lời Tổ Ngạn Chi chính là người xứng đáng để lên giường cùng.

“Không khác lắm”.

“Thế kĩ xảo trên giường thì sao?”

“....”

Hạ Phong đang muốn nói qua lấy lệ, thư kí trường quay đã đến.

“Tổ Ngạn Chi vào vị trí”.

Tổ Ngạn Chi rốt cục phải diễn, Hạ Phong buông lỏng một hơi. Có một nhân viên nữ thấy cậu nhàn rồi không có việc gì liền chạy đến hỏi han. Đầu tiên là hỏi cậu muốn uống trà hay không, muốn ăn gì.

Hạ Phong tốt bụng nói một lần: “Cám ơn, không cần”. Nữ nhân viên này từ ngày đầu tiên cậu đến đã vô cùng ân cần, có lẽ là thích cậu đi.

Nữ nhân viên mặt mày xám xịt đi ra.

“Dựa vào cái gì chứ!!!” một nhân viên công tác hô to một tiếng, ngay sau đó: “Mẹ kiếp, người của tao mà cũng dám tranh! Chán sống!” giọng nói tức giận bất bình.

Hạ Phong ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn, là trợ lý đạo diễn Tiểu Lý.

Hạ Phong nhìn cô, Tiểu Lý đem tờ tạp chí bị vò nát ném cho cậu: “Này, hôm nay quá mức bất ngờ!”

Hạ Phong nhận lấy xem, tiêu đề trên tạp chí giải trí khiến cho cậu trấn động, tay cũng run run.

“Con đàn bà này không biết dùng yêu pháp gì với Hàn Lăng, rõ ràng là mê hoặc Hàn Lăng! Tức chết ta! Tức chết ta!” Tiểu Lý tức giận đến mức sức đập vào chính mình vài cái, giống như là chưa thấy hết giận liền hung hăng giậm chân, tựa như đang giẫm lên người phụ nữ kia.

Tiểu Lý là fan trung thành của Hàn Lăng, đối với Hàn Lăng quan tâm còn hơn chính bản thân mình. Từ ngày Hàn Lăng ra mắt, cô tựa như trúng tà, quảng cáo, phim truyền hình, phim điện ảnh chỉ cần là của Hàn Lăng thì sẽ không bỏ qua bất cứ cái nào. Cô đã từng đến nơi trao giải Hoa ưng để được gặp Hàn Lăng.

Không phát giác được Hạ Phong thất thần, Tiểu Lý lại tiếp tục rít gào.

“Con đàn bà đáng giận, đừng làm cho bà nhìn thấy mày, bằng không bà rạch mặt, đem D mày đá đi...” (D là gì thì mình chịu ==)

Hạ Phong nhìn lại tiêu đề một lần nữa: Ảnh Đế Hàn Lăng rơi vào tay giặc, người mẫu Ivy ôm mỹ nam về!! Xem xong đầu đề, cậu mới đem bài viết đọc lại một lần.

Hàn Lăng có một người phụ nữ, theo báo nói là người mẫu Ivy. Lời báo đưa tin hai người tình yêu thật ngọt ngào, thừa nhận Hàn Lăng đang kết giao cùng Ivy.

Hạ Phong cầm báo, cúi đầu. Tiểu Lý vẫn đang rít gào. Mọi người trong trường quay rốt cục không chịu được, phất một người đi bịt miệng cô.

Thư kí trường quay cầm loa hướng về mọi người hô một tiếng: “Vào chỗ”

Hạ Phong đem tờ báo vò thành một cục, ném xuống đất.

Cảnh quay đúng lúc đến đoạn Tổ Ngạn Chi cùng Bùi Mẫn Chi trên giáo đường cử hành hôn lễ, mà Hạ Phong — người yêu thầm Bùi Mẫn Chi thì làm phù rể.

Đạo diễn hô “Action”, tất cả mọi người bắt đầu diễn.

Hạ Phong đứng sau Tổ Ngạn Chi, nghe người chủ trì hôn lễ hỏi cô dâu: “Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng... đối với anh ấy chung thủy cho đến cuối đời”.

Bùi Mẫn Chi ngọt ngào hướng về phía Tổ Ngạn Chi cười: “Con nguyện ý”

Chủ trì hôn lễ lại hỏi chú rể Tổ Ngạn Chi.

Theo kịch bản, đây là lúc Tổ Ngạn Chi hơi quay đầu lại, nhìn người bạn tốt Hạ Phong. Nhìn Hạ Phong một cái liền nhìn thấy ánh mắt giết người của cậu ta, nhẫn cầm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

“Chú rể, con có nguyện ý không?” Người chủ trì cất giọng hòa ái.

Bạn đang ?

Tổ Ngạn Chi phản ứng không kịp, sững sờ gật đầu.

Ngay sau đó hai người trao nhẫn.

Hạ Phong nhìn chăm chăm vào hai chiếc nhẫn kim cương, ánh mắt bốc hỏa. Lúc này máy quay đẩy tới gần nhắm vào Hạ Phong.

Đạo diễn Trần ngồi sau máy giám thị, Tiểu Lý ở một bên lẩm bẩm: “Bộc phát! Bộc phát! Cướp cô dâu, cướp cô dâu...” Đạo diễn Trần không nhận được cảm kịch bản đánh Tiểu Lý!

Tiểu Lý vừa thấy lập tức im miệng chạy sang chỗ khác.

Rốt cục ngọn lửa trong mắt Hạ Phong chậm rãi mất đi, trở lại vẻ bình tĩnh mang theo mỉm cười, nhìn đôi vợ chồng trao nhau nụ hôn, vỗ tay nhiệt liệt, miệng huýt gió.

Hết thấy đều dựa theo kịch bản, kết thúc viên mãn, ngoại trừ vai nam chính của Hạ Phong.

Hạ Phong ngồi liệt trên ghế, nhìn nhân viên công tác ai nấy đều nhảy múa chúc mừng. Tổ Ngạn Chi hưng phấn quá mức một bên hát vang, một bên nhảy như điên.

Thấy Hạ Phong ngồi như khúc gỗ liền chạy đến kéo tay cậu.

“Thần Việt, come on!!”

Hạ Phong bị cậu ta kéo vào trong đám người, bắt nhảy vài cái. Có vẻ Tổ Ngạn Chi quá mức hưng phấn nên không thể kiềm chế, rõ ràng bị nhiều người vây quanh như vậy lại chạy đến nhảy quanh Hạ Phong...

Mọi người đầu tiên sững sờ, sau đó điên cuồng huýt gió, hô lớn: Lại gần đây! Sờ cậu ta! Hôn đi! Đặt tay lên người cậu ta!...

Hạ Phong sững sờ ở giữa, biểu cảm cứng ngắc.

Tổ Ngạn Chi một tay vờn qua mặt Hạ Phong, liếc mắt đưa tình; tay kia đặt bên hông Hạ Phong, tiến sát lại, sát lại gần...

Người xem quá mức điên cuồng, diễn viên Tổ Ngạn Chi quá mức nhập vai... vừa kịp thấy bàn tay kia sờ vào hông Hạ Phong. Trừ đạo diễn Trần làm một bộ không liên quan ra, tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn, Tiểu Lý càng điên cuồng hô to:

“Tổ Ngạn Chi, Véo hông Thần Việt! Véo!”

Thấy tình thế càng ngày càng không đúng, Hạ Phong túm lấy cổ tay Tổ Ngạn Chi, dùng sức!

Tổ Ngạn Chi đang phiêu bị Hạ Phong làm vậy, đầu óc thoáng chốc thanh tỉnh. Thấy Hạ Phong mặt lạnh như đang ở Nam Cực, lại nhìn người xem cũng đang hưng phấn, cậu hô lớn.

“Các đồng chí, high sao? It’s over! Cảm ơn đã cổ vũ!!”

Nghe cậu nói vậy, tất cả mọi người cười ha ha, sau đó chậm rãi khôi phục thần trí, tỉnh táo lại.

Hạ Phong mặt lạnh như băng, Tổ Ngạn Chi vỗ vỗ cậu, nói một cách ân hận: “Thần Việt, thật không chú ý, tôi không kiểm soát được! Cậu sẽ không để tâm chứ?”

Không chú ý? Nếu Tổ Ngạn Chi còn tiếp tục, Hạ Phong hẳn sẽ đâm cho cậu ta một cái để giúp cậu ta tỉnh lại. Hạ Phong nhìn cậu ta bằng nửa con mắt, hỏi một cách ôn hòa: “Cậu thử nói xem?”

Tổ Ngạn Chi nói một cách trầm đĩnh tiết thiết: “Sẽ không! Ha ha...”

Một lát sau, đạo diễn Trần cầm loa, hướng về các nhân viên nói: “Điên hùng xong rồi ha?” chờ tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, anh tiếp tục: “China Era Entertainment vì ăn mừng [Người yêu bí mật] kết thúc đã an bài tiệc chúc mừng”.

Vừa nghe đến đây, ngoại trừ Hạ Phong đang nhẩn nhện và đạo diễn Trần ra, tất cả mọi người một lần nữa lâm vào điên cuồng. Quả thực China Era Entertainment rất hiếm khi mở tiệc chúc mừng quay phim xong, không điên cuồng lên thì quả thực rất có lỗi.

Đạo diễn Trần bắt đầu dĩ buông loa, chờ những nhân viên bình tĩnh trở lại mới một lần nữa bổ sung: “Đương nhiên là kết hợp với tiệc chúc mừng album của Tổ Ngạn Chi”.

Một tiếng “Cát!” vang vọng khắp Giáo đường...

12. Chương 12: Cậu Cũng Là Baby Của Tôi

Vào ban đêm, Hạ Phong phải buông tha cho kế hoạch đi Tả Tuyên Sơn của mình, nằm dài trong căn hộ xem phim. Cậu thuê vài bộ phim, một mình ngồi trên ghế salon từ từ xem.

Hình ảnh bạo lực máu me từng cái từng cái xuất hiện, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến cậu được. Nửa tiếng sau, Tô Ôn gọi điện thông báo cho cậu về việc thay đổi thời gian quay MV và việc tối mai là tiệc chúc mừng Tổ Ngạn Chi kết hợp với mừng đoàn làm phim quay xong.

Điện thoại lại vang lên.

Nhìn màn hình, là Bàn Tùng gọi tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Chẳng lẽ không có việc gì thì tôi không gọi điện để thể hiện sự quan tâm với nhân viên của mình sao? Vốn tôi muốn nói nhiều lắm nhưng mà bị giọng điệu của cậu làm giật mình nên quên hết cả rồi.”

“... Nếu như là gọi đến nói nhảm thì thôi vậy”. Dứt lời liền chuẩn bị cúp máy.

“Chờ một chút!”

Hạ Phong lại lấy điện thoại lên, tức giận nói: “Nói đi”.

“Cậu bị phụ nữ ruồng bỏ nên tức giận?”

Hạ Phong dừng lại một chút, nói một cách bình tĩnh nhất có thể: “Nếu không có chuyện gì khác thì cứ như vậy”. Khi thấy tin tức kia, cậu thực sự cảm thấy mình bị Hàn Lăng bỏ rơi. Quả nhiên, người đàn ông này cậu không dễ dàng quên được.

“Tôi thành công chào hàng cậu rồi”. Lúc nói câu này, Bàn Tùng không nén được sự đắc ý.

“Cái gì mà chào hàng?”

“Tôi đề cử cậu với một đạo diễn nổi tiếng, anh ta nói sẽ suy nghĩ. Cho dù không phải nam thứ chính thì cậu cũng có thể có được một vai tốt không kém. Đường đi cho cậu tôi đã vạch ra tốt lắm, chỉ chờ cậu đi mà thôi.”

Vai tốt không kém? Hạ Phong suy nghĩ một chút hỏi: “Theo ý của anh vai tốt không kém là như thế nào? Có mấy câu thoại? mười câu hay tám câu?”

“Cái này tôi chịu. Bất quá, đạo diễn nói đại khái 7 – 8 tháng nữa anh ta sẽ quay phim điện ảnh đã chuẩn bị hơn một năm, đến lúc đó cậu cũng đã quen thuộc trong giới giải trí a! Thần Việt, chỉ cần nắm chắc cơ hội này, cậu sẽ trở thành Hàn Lãng thứ hai...” Lời vừa nói ra, Bằng Tùng lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Hạ Phong lẳng lặng nghe, nghe Bằng Tùng nói Hàn Lãng tốt như thế nào, nghe anh ta nói tương lai cậu sẽ đẹp đẽ ra sao... Cuối cùng Bằng Tùng cũng nói xong.

“Giám đốc Bằng, nếu không có chuyện gì nữa, tôi cúp máy đây”. Không đợi Bằng Tùng trả lời, Hạ Phong trực tiếp kết thúc cuộc gọi, sau đó tắt nguồn điện thoại.

Hàn Lãng, lại là cái tên này.

Hạ Phong đầu gối lên sofa, nhắm mắt lại, thảng đến hừng đông....

Chín giờ tối, Tô Ôn đúng giờ xuất hiện dưới nhà Hạ Phong. Còn Hạ Phong hôm nay ăn mặc rất chỉn chu, khác hẳn với buổi tiệc chia tay của Trầm Chương, ăn mặc tựa như con chim khổng tước khoe mẽ mị lực giống đực của mình.

Dáng người hoàn mỹ, gương mặt tuấn mỹ, phối hợp với bộ comple màu trắng đảm bảo phát huy 100% sức hấp dẫn.

Đêm nay nhất định sẽ đoạt đi hào quang của Tổ Ngạn Chi.

Tô Ôn nhìn thấy cậu cũng không khỏi nhìn lại bằng cả hai mắt. Tuy vậy núi băng vẫn là núi băng, đến một từ cũng lưỡi nói chứ hướng chỉ là lời khen.

Tiến vào xe, Hạ Phong tựa đầu nhìn qua cửa sổ.

Giống như lần trước, người đến bữa tiệc vẫn rất nhiều. Bất quá nhân viên và nghệ sĩ của China Era Entertainment chiếm đa số, nghệ sĩ của công ty khác rất ít.

Giữa lớp người như sóng cuộn vẫn không che nổi Hạ Phong. Cậu vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều nhìn về phía cậu.

Không ít người tiến đến, Hạ Phong cũng trả lời từng người.

Ngoại trừ Hạ Phong mang một bộ dạng chim khổng tước ra, còn có ba người khác: Tổ Ngạn Chi, Nhậm Mộ, và Hàn Lãng. Hạ Phong liếc nhìn Hàn Lãng, rất mê người. Đương nhiên không nhìn đến Nhậm Mộ, kể cậu nhìn không vừa mắt.

Nhậm Mộ nhìn thấy cậu cũng không lộ ra bộ dáng đặc biệt khiêu khích, anh chỉ nhìn một lần rồi tiếp tục thấp giọng nói chuyện với Tào Tuấn.

Bữa tiệc lớn như vậy, Hạ Phong không nghĩ cô cũng tới, Ivy.

Ivy chính là hình ảnh một nữ thần điển hình, váy dài bông bênh phiêu dật, trên đầu cài vương miện theo phong cách Hy Lạp cổ đại, người xem không tưởng tượng đến nữ thần cũng rất khó.

Ivy là loại mỹ nhân mà bất kì người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ yêu thích, Hạ Phong nghĩ mình có lẽ cũng sẽ tiếp cận cô, nếu như không phải cô đang cặp kè với Hàn Lãng.

Không có hảo cảm đối với người này trừ Hàn Lãng ra đương nhiên không thể thiếu Tiểu Lý.

Hạ Phong thấy Tiểu Lý ăn mặc trang điểm tỉ mỉ tiến đến, cách ăn mặc bất đồng với hình tượng nữ thần Ivy, Tiểu Lý tựa như một cơn mưa tươi mát, làm cho người ta có cảm giác bầu không khí trong lành.

Tiểu Lý nhìn chăm chú siêu thần tượng của mình, rồi lại nhìn Ivy, biểu tình rất thú vị. Khi nhìn Hàn Lãng là ánh mắt nhu tình, đến Hạ Phong cũng động dung; nhưng vừa nhìn đến Ivy hai mắt đều mang theo ngàn vạn mũi tên, hận không thể bắn chết Ivy.

“Thần Việt, anh cảm thấy em với Ivy so sánh như thế nào?”

Hạ Phong nhanh chóng đánh giá Tiểu Lý, lại nhìn Ivy, như có gì đó suy nghĩ rồi mới nói: “Tiểu Lý a, em có vẻ còn non, chưa thành thực. Hàn Lăng hẳn là thích trái cherry chín đỏ mọng nước”.

Tiểu Lý rơi nước mắt chạy đi...

Ivy chính là anh đào chín đỏ, thoát nhìn rất mê người, hương vị khi nếm hẳn cũng không sai. Mà Hàn Lăng rất thích ăn cherry.

Hạ Phong định tới gần Hàn Lăng, nhưng không phải lúc này. Cậu đi vòng quanh hội trường một vòng, giống như đang tiếp thị bản thân làm quen với nghệ sĩ và nhân viên trong công ty.

Trong đó, một vài nữ nghệ sĩ rất yêu thích bộ dáng tuấn tú của cậu.

“Thần Việt, nói cho chị biết em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em có bao nhiêu bạn gái rồi a!”

“Càng nhìn càng thấy em giống bức tượng thần Hy Lạp, hoàn mỹ, đẹp đẽ”.

...

Hạ Phong mỉm cười trả lời từng người một: 23 tuổi; Hiện không có bạn gái, từ giờ về sau cũng chỉ có thể có một người; Làm một tác phẩm nghệ thuật thì sao có trái tim, càng sẽ không biết thưởng thức các vị mỹ nhân trước mặt...

Cùng những cô gái này nói chuyện phiếm, Hạ Phong cũng không quên thỉnh thoảng liếc xem Hàn Lăng ở chỗ nào. Chờ cậu xã giao xong liền phát hiện Ivy đang dính bên người Hàn Lăng, không khác gì kẹo dẻo...

Sau một hồi, viên kẹo dẻo đi dạo xung quanh, lại không thấy Hàn Lăng đâu.

Hạ Phong xoay người lại, vừa nãy nhìn thấy Ivy ở gần đây. Hạ Phong cong cong khóe môi, học theo Tổ Ngạn Chi, hướng một nụ cười xấu xa về phía Ivy.

Ivy hơi thất thần một lúc.

Hạ Phong vừa định tiến đến đã có người nhanh chân giành trước.

“Hi, baby!” Tổ Ngạn Chi gọi Ivy, sau đó hôn lên hai má cô. Hạ Phong đi tới, đứng sau lưng Tổ Ngạn Chi nói: “Tổ Ngạn Chi, có thể giới thiệu mỹ nhân này cho tôi không?”

Tổ Ngạn Chi xoay người lại: “Thần Việt, như thế nào tôi đi cả buổi giờ mới nhìn thấy cậu? Không nói chuyện này nữa, đây, giới thiệu với cậu đây là siêu mẫu Ivy”, sau đó hướng Ivy giới thiệu: “Nữ thần của anh, đây là nghệ sĩ mới của công ty anh, Thần Việt, rất tuấn tú đúng không?”

Hạ Phong cùng Ivy giới thiệu xong sau đó Tổ Ngạn Chi ở một bên nói chuyện không dứt. Hạ Phong mỉm cười, hai mắt đánh giá Ivy.

Hạ Phong cuối cùng rút ra kết luận: Hàn Lăng thực sự sẽ thích cô gái này.

“Thần Việt, đừng dùng con mắt đầy nhìn người ta chằm chằm! Ivy đã có bạn trai rồi, giới thiệu luôn, bạn trai của cô ấy chính là anh để Hàn Lăng, cậu đừng có mà ngấp nghé!”

Hạ Phong chỉ cười không đáp. Cậu không ngấp nghé cô mà ngấp nghé người đàn ông của cô (hón =))

“Bất quá, anh chàng đẹp trai của chúng ta cũng là một tên xấu xa, em cũng nên cảnh giác một chút.”

Ivy đỏ mặt.

Tổ Ngạn Chi cười ha ha. Một lát sau, Ivy rời đi tìm người trong lòng của mình. Hạ Phong vừa định hỏi Tổ Ngạn Chi kĩ càng về Ivy thì cậu ta đã chạy đi ôm một cô gái khác.

“Hi, baby!”

Vẫn là câu ấy...

Cô gái nói một đồng lời chúc mừng rồi rời đi. Tổ Ngạn Chi rốt cục cũng có tâm tư hướng đến Hạ Phong. Gạt mấy sợi tóc trên trán, Tổ Ngạn Chi thở phào một hơi.

Hạ Phong trêu chọc cậu ta: “Tổ Ngạn Chi, baby của cậu thật là nhiều”.

Tổ Ngạn Chi buông tay nhìn Hạ Phong nói: “Đó là hiển nhiên! Dĩ nhiên, cậu cũng là baby của tôi”

“.....”

13. Chương 13

Rốt cục khi âm nhạc vang lên, Hạ Phong cũng đi tới trước mặt Hàn Lăng. Ivy kéo cánh tay anh ta, cả người tựa trên người Hàn Lăng. Hai người không biết đang nói gì mà có vẻ rất ngọt ngào.

Hạ Phong đoán, nếu bây giờ cậu còn dùng thân thể của mình, nhất định sẽ không do dự đem Hàn Lăng túm về. Nhìn Hàn Lăng nhẹ giọng nói chuyện với Ivy, Hạ Phong rất muốn hỏi anh ta một câu: Từ khi nào mà anh lại có cảm giác đối với phụ nữ? Lại còn học đòi người ta yêu đương khác phái?

Ngay từ đầu, Hàn Lăng cũng giống như Hạ Phong, cho là mình tuyệt đối không thể nào là gay. Nhưng về sau gặp Hạ Phong liền cong luôn, cong không dậy nổi.

“Ivy tiểu thư, có thể nhảy cùng tôi một khúc được không?” Hạ Phong cắt đứt hai người tình nồng ý mật. Cậu chính là không thích hai người thân mật, không thích người của mình chạy vào vòng tay kẻ khác.

Hàn Lăng vừa ngẩng đầu lên, thấy là Hạ Phong (chính xác là Thần Việt đi ==), nụ cười trên môi thoáng cái biến mất. Ánh mắt đảo quanh Hạ Phong chứa đầy địch ý.

Ivy giật mình nhìn Hạ Phong, nhưng rất nhanh liền gật đầu. Thấp giọng nói thầm với Hàn Lăng vài câu liền vươn bàn tay về phía Hạ Phong.

Hạ Phong ôm eo Ivy, mang theo cô nhẹ nhàng khiêu vũ.

“Ivy tiểu thư, em chưa hỏi Hàn Lăng mà đã cùng tôi nhảy, không sợ anh ấy ghen sao?” Hạ Phong vừa nói, ánh mắt rất không an phận liếc về phía Hàn Lăng.

Nói đến “tâm hữu linh tề” chắc chắn có Hạ Phong và Hàn Lăng.

Hai người nhìn nhau, bốn mắt giao nhau.

Điểm bất đồng chính là, người phía trước nhìn ái muội, người sau nhìn lạnh lùng.

Ivy cười khê: “Ý của anh là muốn tôi cự tuyệt sao?”

“Đương nhiên không phải”.

Khiêu vũ xong, Hạ Phong đưa Ivy trở lại chỗ Hàn Lăng. Mà Hàn Lăng nói Lý Khả Nhạc có đồ vật muốn đưa cho mình nên hôn Ivy xong liền một mình rời khỏi hội trường.

Thấy anh ta rời đi, Hạ Phong liền đi theo.

Quả nhiên, ở gần góc khuất của cầu thang, Hàn Lăng đang chờ cậu.

Hàn Lăng đưa lưng về phía cậu, Hạ Phong không thấy rõ nét mặt của anh nhưng mỗi chữ mỗi câu truyền đến vô cùng rõ ràng: “Đồ ăn trong ngục hắc là không kém a? tội phạm.”

Lời nói giống như Nhậm Mộ, vừa mở miệng ra là tội phạm, nhưng Hạ Phong không tức giận.

Khác với Nhậm Mộ, Hàn Lăng khi nói chuyện luôn luôn ôn nhu, dù có là mắng chửi người đi chăng nữa.

Hạ Phong cười cười, tựa vào tường nhìn bóng lưng anh.

“Anh có tin tưởng đầu thai kiếp khác không?” Lời vừa nói ra, chính Hạ Phong cũng cảm thấy đây hoàn toàn là chuyện ma quỷ. Không sai, cậu muốn Hàn Lăng tin tưởng đứng sau anh chính là Hạ Phong mà không phải Thần Việt. Nhưng, loại lời này cũng chỉ có quỷ mới tin.

Hàn Lăng xoay người, cười lạnh.

Khuôn mặt gầy guộc của anh ẩn hiện dưới luồng sáng mờ mờ. Đôi mắt tịch tịch có phần âm u lạnh lẽo.

“Thần Việt, tôi sẽ không để cuộc sống của cậu trôi qua tốt đẹp đâu.”

Hạ Phong dừng nụ cười, nhìn khuôn mặt lạnh như băng của anh, sau đó khoanh tay cười hỏi: “Là vì tôi đâm chết người kia. Một người đã chết hai năm, hơn nữa—”

Cậu còn chưa kịp nói xong Hàn Lăng đã vọt đến, tay nắm lấy cổ áo Hạ Phong ném vào tường.

Hạ Phong phong cuối cùng cũng biết cảm giác đầu óc ông ông tác hừng* . Trong tích tắc sau gáy chạm vào tường, miệng cậu mở lớn nhưng một chữ cũng không nói nổi.

*Sao bay đầy trời =]]

Dọc theo bờ tường, cậu từ từ trượt xuống...

Một lát sau ý thức mới trở lại. Cậu ngẩng đầu nhìn bốn phía phát hiện hung thủ đã sớm không có bóng dáng. Chậm rãi đứng lên xoa xoa gáy, không có gì trở ngại nhưng cũng không biết có gây chấn thương bên trong gì đó không.

Khi nào thì con người ôn nhu ấy trở nên bạo lực như vậy? Hạ Phong cười khổ một tiếng, cảm thán: Thời buổi này...

Đi qua hành lang, Hạ Phong nhìn thấy Nhậm Mộ đang tựa trên tường ngâm thuốc, khoe miệng đường như cong cong. Bất quá, Hạ Phong nhìn thế nào cũng thấy hắc ta một bộ dáng đang hả hê.

Hạ Phong không thềm đếm xỉa đến hắc, trực tiếp đi qua.

“Như thế nào tội phạm, đây là thái độ với ông chủ sao?”

Lại là từ tội phạm, bất quá những từ này rất có hiệu quả, làm cho Hạ Phong dừng lại.

Hạ Phong quay đầu, đầy tức giận: “Châm chọc nhân viên cũng là hành vi của ông chủ sao? Cần thận một chút, tội phạm có thể phát cáu đấy”. Nếu Nhậm Mộ thử nói một lần nữa xem, cậu nhất định sẽ đánh hắc không chút do dự.

“Phát cáu?” Nhậm Mộ nhả ra một ngụm khói, chậm rãi đứng thẳng, “Chắc chắn, còn khoa trương như vậy. Xem ra ánh mắt Tào Tuấn không tốt lắm, lại đi tìm một cấp dưới không biết tôn trọng cấp trên, thật là đáng thất vọng”.

“Chủ tịch của tập đoàn China Era Entertainment ánh mắt không tốt?” Hạ Phong chọi chọi lông mày nhìn Nhậm Mộ, trong lòng rất tức giận. Vì vậy quyết định nói ra chuyện xấu của hắc, “Chẳng lẽ kẻ bị đàn bà lừa giỡn thiếu chút nữa lấy điểm về làm vợ ánh mắt cũng tốt lắm?”

Quả nhiên Nhậm Mộ biến sắc.

Hạ Phong buông tay, bộ dáng đầy vô tội: “Không cố ý, chỉ là mấy tin vĩa hè mà thôi”.

Việc này kì thực rất ít người biết, chỉ có vài người dưới trướng Tam gia. Năm đó, Nhậm Mộ thích một cô gái, hai người rất ăn ý. Nhưng về sau xảy ra chuyện gì đó, Hạ Phong không rõ lắm. Cô gái lừa Nhậm Mộ hết lần này đến lần khác, về sau đem đứa con trong bụng đổ thừa cho hắc, cho đến lúc cha của đứa trẻ ấy xuất hiện...

Nhậm Mộ ném tàn thuốc, neho mắt nhìn chăm chăm cậu một lúc lâu mới xoay người rời đi. Hạ Phong nhìn bóng lưng hắc vào trong hội trường, thâm nghĩ từ nay về sau hắc sẽ không bị hắc ta gọi là tội phạm nữa bởi cậu biết không ít bí mật của hắc.

Trở lại hội trường, Hạ Phong phát hiện bên trong rất náo nhiệt.

?

Bàng Tùng đứng trên bục phát biểu, cầm microphone nói ra một sọt lời lảm nhảm, sau đó một ca sĩ lên hát.

Hạ Phong nhìn chung quanh, đã không thấy thân ảnh của Hàn Lăng, kể cả Ivy cũng không thấy. Hai người bỏ trốn a, Hạ Phong đoán.

Nhậm Mộ đứng ở dưới, vừa thấy Bàn Tùng đi xuống liền xông đến, không biết hai người nói chuyện gì, chỉ thấy Bàn Tùng liên tục gật đầu, trong chớp lát lại nhăn mày, lại nhìn Nhậm Mộ một cách kì quái, cuối cùng ra dấu ok.

Không biết Nhậm Mộ có năng lực gì, vừa cùng nói chuyện với Bàn Tùng sau, quay đầu lại, nhìn Hạ Phong một cái biểu lộ: Có giỏi thì kiên ngạo đi!

Một lát sau, ca sĩ cũng hát xong, Bàn Tùng lại đi lên.

“Các bạn, tối nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi thú vị.” Bàn Tùng tiểu lí tàng đao*, “hi vọng những người mới ra mắt cũng vì mọi người mà góp vui!” Lời nói chưa dứt anh đã dùng sức vỗ tay, “Xin hỏi diễn viên chính của đêm nay, tiểu thiên vương có ý kiến gì không?”

*Bề ngoài biểu hiện rất tử tế nhưng bên trong lại có ý đồ xấu.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Tổ Ngạn Chi.

Tổ Ngạn Chi cười, lớn tiếng nói: “Chỉ cần không có biểu diễn thoát y thì cái gì tôi cũng đồng ý!”

Hạ Phong hận không thể một chân đá chết Bàn Tùng, tay lại nắm Tổ Ngạn Chi một nắm. Tuy nhiên, cậu cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Có thể thấy Nhậm Mộ là đang muốn đùa giỡn cậu.

“Như vậy đầu tiên cho mời—”

Hạ Phong nghe, trong thâm tâm đoán chừng rất có thể là mình.

“Thượng Gia!”

Dưới sân khấu vang lên tiếng hoan hô, Hạ Phong thở ra một hơi.

Thượng Gia lên đài giới thiệu một chút liền bắt đầu. Anh ta hát một ca khúc mình mới phát hành, khiến Hạ Phong cũng muốn hát ca khúc [sexy girl] của mình.

Nhưng [sexy girl] còn chưa phát hành nên chưa thể hiện được.

Tất cả những người mới đều lần lượt biểu diễn, chỉ còn lại một mình cậu. Sau khi Bàn Tùng gọi đến, cậu sửa sang quần áo lại một chút rồi đi nhanh về phía trước.

Lúc đi qua Nhậm Mộ, cậu cố ý bước chậm lại.

Khi Bàn Tùng đưa microphone cho cậu, Hạ Phong thấp giọng hỏi một câu: “Giám đốc Bàn, anh vừa là người của chủ tịch, vừa là người của Nhậm Mộ?”

Bàn Tùng nhét microphone vào tay cậu, nói ra đáp án đầy chuẩn mực: “Tôi với cậu giống nhau, đều là người của China Era Entertainment”.

“Tôi còn tưởng anh là người của chủ tịch chứ, hóa ra không phải”. Lúc nào cũng đi theo Tào Tuấn, nói Bàn Tùng không phải đàn em của Tào Tuấn quả thực không tin được.

Nhìn Hạ Phong, Bàn Tùng hỏi một cách nghiêm túc: “Nói thật đi, có phải cậu đắc tội Nhậm Mộ không?”

“Tôi làm thế nào lại đi đắc tội hán ta? Muốn đi nịnh bợ còn không kịp nữa là!”

“Tiểu tử thôi!”

Hạ Phong cầm microphone, nói với DJ tên bài hát sau liền đơn giản giới thiệu.

Người xem theo lệ thường, vỗ tay.

Vừa rồi, không phải hát chính là múa, người xem đều mệt mỏi. Nhưng Hạ Phong cũng chỉ tiếp tục cơn mệt mỏi ấy, không có biện pháp, đây cũng không phải là trường đua, làm sao cậu có thể biểu diễn tài nghệ của mình?

Âm nhạc vang lên, Hạ Phong đem động tác Tổ Ngạn Chi dạy mình nhẩm lại sau đó bắt đầu nhảy...

Cậu vừa nhảy vừa hát

woo woo ohh

i know you know me

look at me, guy

i am your King

.....

.....

Âm nhạc dồn dập, lại thêm vũ đạo xuất sắc, mọi người ai nấy đều hưng phấn. Trên sân khấu người dùng sức nhảy, dưới sân khấu người dùng sức hô...

Nhậm Mộ đứng, dáng giống compa, một chân thẳng tắp, chân kia nghiêng nghiêng hướng ra phía ngoài. Không khí bốn phía dường như không ảnh hưởng đến anh, vẻ mặt không có biểu lộ gì.

Nhảy xong, Hạ Phong khom người chào, thổi ra một hơi nói: “Thank you!” Sau đó đắc ý nhìn Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ giống như mọi người, mỉm cười vỗ tay,

Nhưng Hạ Phong biết rõ, nụ cười này có thể là giả....

14. Chương 14

Hạ Phong còn chưa ra single, [Người yêu bí mật] cũng chưa được phát hành, bởi vậy mà không phải ai cũng biết China Era Entertainment có một “hiện tượng” – Thần Việt. Nhưng không biết là ai đưa video ghi lại màn biểu diễn của cậu tại buổi tiệc mừng mừng lên mạng khiến cho không ít người chú ý.

Những người hâm mộ nói cậu là Tổ Ngạn Chi thứ hai, những người không thích lại nói vũ đạo của Thần Việt là sao chép Tiểu Thiên vương Tổ Ngạn Chi. Hạ Phong không quan tâm, cũng không biết quan tâm để làm gì, bởi vậy mà hoàn toàn không thèm để ý, việc gì nên làm thì cứ làm.

Đến khi phim được chiếu trên màn ảnh nhỏ, single [sexy girl] cũng được phát hành, danh tiếng của Hạ Phong thoáng chốc tăng lên. Tất cả tin tức lớn nhỏ theo nhau mà truyền đến tay Tô Ôn xử lý.

Trong đó, tin mời quảng cáo chiếm đại bộ phận, cũng có vài chương trình mời đến biểu diễn, Bàn Tùng sợ cậu phải đi diễn một mình, mỗi lần đều sắp xếp nhiều người mới cùng đi với nhau. Trước hết không hẳn là đáp lại, cũng không từ chối; thứ nữa là giúp phân tán lực chú ý của mọi người, nếu như đem lực chú ý tất cả về phía cậu chỉ sợ lại phát sinh ra vấn đề bất lợi với sự phát triển của cậu, chẳng hạn như chuyện cậu từng ngồi tù.

Thấy danh tiếng của Hạ Phong càng ngày càng lớn, China Era Entertainment liền tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, cho Hạ Phong mở một buổi kí tên. Vì buổi kí tên này, Hạ Phong bị Tô Ôn ép buộc đi tập kí.

Nhìn đồng giầy lộn trên mặt đất, Hạ Phong ném bút trên tay xuống.

Đứng trước cửa sổ, cậu nhìn ra bên ngoài. Cả thành phố trên không bao phủ một tầng tro bụi, ánh sáng mặt trời xuyên qua nó khiến bầu trời xanh lam cũng trở nên ảm đạm.

Hiện giờ đã là cuối tháng mười, chuyện vui trong giới giải trí cứ nối tiếp hết chuyện này đến chuyện khác.

Đầu tiên là một nữ minh tinh xuất giá, đại minh tinh nào đó sinh con, thiên vương Vi Cung Nhiên sang Hollywood. Bất quá, đáng chú ý nhất là chuyện giữa hai đối thủ một mất một còn China Era Entertainment và Central Productions.

Cuối tuần trước, một nữ nghệ sĩ của Central Productions kết hôn với một nghệ sĩ của China Era Entertainment, bình thường cao tầng của hai công ty ghét nhau đến chết ấy thế mà lại ngồi cùng một mâm cơm, lại còn nói cười vui vẻ, khiến tất cả mọi người choáng váng.

Bên cạnh đó còn có một tin tức cũng oanh động không kém: Hàn Lăng và Ivy đính hôn. Bất quá đây chỉ là tin đồn còn hai đương sự lại phủ nhận.

Hạ Phong nghe tin tức kia chỉ cười cười. Hàn Lăng căn bản không thể cùng nữ nhân làm “việc kia” a, cho dù nữ muốn gả chỉ sợ nam cũng không dám cưới về.

“Thần Việt, chuẩn bị đến giờ kí tên”. Một nhân viên công tác gõ cửa nhắc cậu đã đến giờ.

Hạ Phong gật gật đầu, nhìn đồng hồ.

Hai ngày nay Tô Ôn bị ốm, Hạ Phong không biết ai sẽ đưa cậu đến hội kí tên, hỏi Bàn Tùng anh chỉ nói sẽ có người phụ trách.

Một lát sau đằng sau truyền đến tiếng bước chân, Hạ Phong tưởng là người vừa nãy nên quay đầu đi.

...Không phải là anh ta a?

Hạ Phong xấu hổ.

Nhậm Mộ đứng ở ngoài cửa, hai tay dứt túi, một bộ dạng “ta đi ngang qua”. Nhìn lướt qua Hạ Phong một cái liền đưa mắt nhìn đồng giấy lộn để bữa bãi khắp phòng. Lăn lướt từng tờ đều viết tên của một người – Thần Việt.

Lại nhìn trên bàn, vẫn là một đồng giấy lộn.

Ngay lúc Hạ Phong cho là hẳn sẽ đi chỗ khác thì ông chủ Nhậm lại bước vào nói với cậu: “Cậu cho rằng đây là bãi rác hay là thùng rác nhà cậu?”

“Không có”

“Dọn ngay lập tức” giọng ra lệnh.

Hạ Phong nhún vai: “Không có thời gian rảnh”. Sắp đến giờ đi kí tên rồi, lấy đâu ra mà dọn? Cho dù có, cậu thà rằng đi nhờ nhân viên vệ sinh giúp mình dọn cũng không chịu tự mình đi làm.

“Tôi cho cậu hai lựa chọn, một là dọn xong rồi đến hội kí tên, hai là không cần dọn cũng không cần đi hội kí tên kia”.

Hạ Phong vừa nghe liền khoanh tay cười nói: “Ông chủ Nhậm, hội kí tên kia là phải bỏ tiền ra đấy. Tôi biết ông chủ Nhậm nhiều tiền, không quan tâm mấy xu lẻ kia nhưng chủ tịch cũng cần lời giải thích a?” Kí tên là kế hoạch của Bàn Tùng, nói cách khác thì là ý tứ của Tào Tuấn. Nhậm Mộ nói không làm thì sẽ không làm, chẳng phải là hạ thấp Tào Tuấn sao?

Hạ Phong đoán, nếu Nhậm Mộ và Tào Tuấn đánh nhau, phần lớn người trong công ty sẽ đứng về phía ông chủ Tào. Đại bộ phận cao tầng của China Era Entertainment đều là do một tay Tào Tuấn bồi dưỡng, nói trắng ra thì đều là người của Tào Tuấn.

Không thèm để ý đến lời Hạ Phong, Nhậm Mộ lạnh lùng nói: “Làm hay không làm?”

Gặp Nhậm Mộ quyết tâm muốn cậu dọn dẹp vệ sinh, Hạ Phong nói như bắn liên thanh: “Làm, làm, đương nhiên là làm! Tôi sao lại không dám nghe lời ông chủ Nhậm chứ?” Làm qua quýt cho có, việc gì phải tích cực, nhìn xung quanh dọn một chút, chỗ nào không nhìn thấy coi như không biết, cũng không dọn.

Quét dọn một hồi, Bàn Tùng vội vã chạy đến.

“Trời đất! Hội kí tên đã bắt đầu đến nơi rồi, cậu còn lòng dạ ở đây làm cái gì, còn không đi nhanh lên!” Vừa thấy người ở trước mắt là Nhậm Mộ, Bàn Tùng sưng sốt một chút.

Hạ Phong thấy vậy nở nụ cười.

“Không cố ý, tôi mắc nhầm”, lại đi qua Nhậm Mộ, Bàng Tùng chỉ vào Hạ Phong mắng: “Thần Việt, cậu còn thất thần làm cái gì! Lăn, lăn nhanh cho tôi, đừng có mà đến muộn!” Lại xoay người, cười mỉ mỉ tựa như cún con gặp chủ mà nói với Nhậm Mộ: “Nhậm Mộ, nghe nói kĩ thuật lái xe của cậu không sai, có thể giúp tôi đưa Hạ Phong đến hội kí tên được không?”

Hạ Phong lườm một cái... nếu Bàng Tùng không làm giám đốc, đổi nghề sang làm diễn viên, giải Hoa ưng diễn viên xuất sắc kiểu gì cũng thuộc về anh ta.

Ăn mềm sợ cứng, đây chính là bản chất của giám đốc Bàng. Trước mặt Tào Tuấn anh ta chính là đàn em tốt nhất; đối với hai vị cổ đông đã lui về hậu trường thì đối đãi như với tổ tiên. Đối với nghệ nhân, đặc biệt là với Hạ Phong, anh ta chính là giám đốc Bàng oai phong lẫm liệt của giới giải trí.

Nhậm Mộ cũng chưa nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm Hạ Phong.

Hạ Phong buông tay: “Giám đốc Bàng, ông chủ Nhậm mỗi ngày kiểm bạc tỷ, như thế nào lại sẽ vì một nghệ sĩ nhỏ nhỏ—”

“Có thể”. Nhậm Mộ lạnh lùng nói.

Bàng Tùng liên tục nói cảm ơn, nhìn sang Hạ Phong liền biến đổi: “Thất thần làm cái gì? Đi a!”

Hạ Phong đuổi đuôi lưng: “Đi, tôi đi đây”.

Hội kí tên bắt đầu vào 3h chiều, mà giờ là 2h42, dù có đi nhanh thế nào cũng phải 12 phút. Từ văn phòng xuống gara ngầm cũng mất mấy phút, nếu trên đường lại gặp tắc đường thì cũng phải một giờ.

Ra khỏi văn phòng, Hạ Phong có phần khựng hoảng.

Nhậm Mộ nhìn bóng lưng của cậu, lại nhìn đồng giấy dưới chân, nhặt lấy một tờ. Khi thấy hai chữ Thần Việt, tay anh không khỏi run lên.

Đây là bút tích của Hạ Phong, anh nhận ra. Nhìn bóng lưng Thần Việt*, vô số nghi vấn hiện ra trong lòng anh.

Vì sao lại chết như vậy?

Nhìn thấy Nhậm Mộ như người mất hồn, Bàng Tùng kêu cậu ta một tiếng.

Nhậm Mộ khôi phục tinh thần, đem tờ giấy cất vào trong túi mới đi ra ngoài. Nhìn thân ảnh Thần Việt* đứng trước cửa thang máy, trong đầu anh hiện lên hình ảnh Hạ Phong trước kia.

Thần Việt* một bên đứng chờ thang máy, vô thức lại đem ngón tay gõ gõ lên hai bên quần.

Đây hoàn toàn là hai người bất đồng, tại sao lại có thói quen giống nhau như đúc? Còn cả bút tích? Nhậm Mộ mang trong đầu nghi vấn đi theo Thần Việt* vào thang máy.

15. Chương 15: Một Lần Đủ Rồi

Dọc đường từ thang máy cho đến bãi đỗ xe, cả hai người đều không nói chuyện với nhau.

Hạ Phong tựa người trong thang máy bộ dáng như đang vội vàng; còn Nhậm Mộ hai tay từ đầu đến cuối vẫn dút trong túi quần, giả bộ lạnh lùng. Nói thẳng ra chính là: cả hai đều không biết phải nói chuyện gì với đối phương.

Trong mắt Hạ Phong, Nhậm Mộ chính là xem Thần Việt không vừa mắt, phỏng chừng còn có ý đồ muốn hành hung Thần Việt, nói chuyện cùng hắn không khác gì chính đi tìm mất mặt.

Trong mắt Nhậm Mộ, anh thực sự xem thường loại tội phạm như Thần Việt, cũng không muốn cùng hắn ta nói chuyện, nhưng khi nghĩ đến tên tội phạm này có vài điểm giống Hạ Phong anh lại muốn biết nguyên nhân. Nhưng hắn ta không lên tiếng bản thân cũng không tiện mở miệng.

Hạ Phong đứng trước chiếc SLR, nhìn cánh xe từ từ mở ra, nội tâm cậu xúc động không thôi. Vuốt lên đầu xe, cậu cảm nhận máu nóng trong người không ngừng sôi trào, từng tế bào đều muốn nổ tung.

Tên nhị thế tổ Nhậm Mộ này chẳng những có SLS mà còn có cả SLR...

Đời trước, cậu vất vả lắm mới đặt được một chiếc SLR, nhưng nhân viên bán hàng nói tối thiểu cũng phải ba năm mới có được xe. Kết quả xe còn chưa đến cậu đã chết.

Trước kia cậu chết sớm không hưởng thụ được, hiện tại ngồi lên xe coi như là an ủi.

Chịu không được bộ dạng của Hạ Phong, Nhậm Mộ trừng mắt nói: “Xem đủ chưa? Lên xe!”

“Đương nhiên... xem đủ rồi”. Loại hàng thượng đẳng này muốn Hạ Phong không ăn không uống chỉ nhìn nó cũng có thể sống được. Đôi tay lưu luyến mãi không muốn rời nhưng cuối cùng cậu cũng phải vào trong xe. Thắt chặt dây an toàn sau, chiếc xe như quỷ muốn đi đầu thai lao nhanh về phía trước, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Hạ Phong không nhìn đường mà hết sức chuyên chú đánh giá nội thất trong xe.

Loại siêu xe này cậu thực sự rất muốn có.

“A, tắc đường”. Nhìn hàng xe chạy dài phía trước, Hạ Phong không khỏi than thở. Hội kí tên chắc chắn là đến muộn.

Nhậm Mộ quét mắt nhìn cậu, nhanh chóng đánh tay lái, quay đầu đi về hướng ngược lại.

“Ông chủ Nhậm... Hình như là đi nhầm hướng rồi” Hạ Phong nhớ rõ Tô Ôn nói hội kí tên sẽ được tổ chức ở Quảng trường trung tâm, Nhậm Mộ định đi đâu?

Nhậm Mộ làm như không nghe thấy, tiếp tục lái xe. Hạ Phong định nhắc nhở nhưng còn chưa kịp nói đã thấy Nhậm Mộ mở miệng...

Hạ Phong nghiêng mặt qua nhìn, Nhậm Mộ không nói gì mà chỉ liếc mắt...

Một lát sau, Hạ Phong rốt cuộc biết hẳn muốn đi đâu – Tả Tuyên Sơn, sau ngược trở về Quảng trường. Cách đi này chẳng khác với việc ngồi chờ trong xe là bao.

Đi đến Tả Tuyên Sơn mất khoảng 6 phút, đây là tốc độ nhanh nhất của Hạ Phong. Bây giờ là ban ngày nên chắc chắn sẽ có xe đi, qua những đoạn cua quá nhanh rất dễ gặp tai nạn.

Hạ Phong buộc lại dây an toàn, tránh lúc Nhậm Mộ đi quá nhanh lại bị va đập gì đó. Nhưng hành động này lại được hiểu thành xúc phạm danh dự Xa quý Nhậm Mộ.

Khóe mắt Nhậm Mộ liếc về phía Hạ Phong, “Như thế nào, sợ chết sao?”

Hạ Phong giật mình một chút.

Cậu đã chết qua một lần, phải sợ cái gì? Nghĩ đi nghĩ lại cậu vẫn ném ra một đáp án mà người bình thường sẽ nói, hơn nữa còn là ngữ khí của kẻ sợ chết: “Sợ! Đương nhiên là sợ! Hơn nữa là sợ chết! Loại sự tình này có một lần kinh nghiệm là đủ rồi, lại thêm lần nữa tôi chịu không được!” Một lần là đủ rồi, nếu thêm lần nữa thì cậu cũng quá xui xẻo đi.

Nhậm Mộ cong cong khóe miệng, cười đầy khinh miệt.

Hạ Phong đương nhiên không phát hiện mà vẫn tiếp tục thưởng thức kết cấu nội thất của chiếc SLR.

Xe chạy càng ngày càng nhanh, khi vượt qua khúc cua cũng trên 120km/h. Trên đường đi vắng xe Nhậm Mộ lại càng khoa trương hơn, đi đến tốc độ tối đa.

Hạ Phong nhìn đồng hồ, 2h54', còn 6 phút nữa.

Trước mặt là sáu khúc cua liên tiếp, Nhậm Mộ lúc đua xe cũng từng vượt qua, nhưng cậu vẫn hi vọng phía trước là con đường thẳng tắp rộng thênh thang, đừng có liên quan gì đến cái người Nhậm Mộ đi xe không muốn sống này, đến cả khúc cua nguy hiểm mà cũng coi như trò đùa.

Lúc vào cua, không biết do Nhậm Mộ vô tình hay cố ý mà liếc Hạ Phong một cái. Mà Hạ Phong ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, hai mắt nhìn chăm chăm đồng hồ, thay Nhậm Mộ tính qua sáu khúc cua liên tiếp thì mất bao nhiêu thời gian.

“Tội phạm, ngồi cho vững vào!” Vừa nói xong, Nhậm Mộ liền nhanh chóng đánh tay lái, giảm phanh, đuôi xe theo quán tính di chuyển tạo thành một đường cong xinh đẹp. Còn chưa ra khỏi khúc cua đã truyền đến tiếng gầm của Hạ Phong:

“Tội phạm cái con mẹ nhà ngươi!”

Tội phạm, đối với Hạ Phong mà nói chính là nhục mạ, là một từ đầy oan uổng.

“Như thế nào, tôi nói sai sao?”

Hạ Phong không có lời nào để nói, đành ngoan ngoãn im lặng. Nếu không phải nể hấn là đại cổ đông, là ông chủ của mình, lại thêm bây giờ đang ở trên xe của người ta thì Hạ Phong khẳng định sẽ đánh cho hấn một trận!

Chính là Nhậm Mộ tựa hồ muốn nhắc đi nhắc lại chuyện đấy.

Qua xong khúc cua đầu tiên, Nhậm Mộ nói: “Đừng tưởng rằng có Tào Tuấn làm chỗ dựa cho cậu mà có thể không coi ai ra gì. Hai ngày này tôi đang suy nghĩ bao giờ có thể khai thác được triệt để giá trị của cậu. Đến lúc đó tôi liền có thể danh chính ngôn thuận đá cậu ra khỏi công ty của tôi. Cậu cảm thấy thế nào, tội phạm”.

Lại là tội phạm, Hạ Phong bốc hỏa.

“Tôi là tội phạm, mẹ kiếp, tôi là tội phạm thì anh là thằng bị cấm sừng cả đời!”

Để cho một người về sau không gọi cái án oan uổng của mình, phương thức tốt nhất chính là đánh hấn một trận, để hấn ghi nhớ thật lâu. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc. Quân tử báo thù mười năm không muộn, cậu còn có rất nhiều thời gian. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhậm Mộ biến sắc, khuôn mặt thối đến không chịu được, cầm tay lái lạnh lùng nói: “Có gan thì nói lại lần nữa xem, tội phạm”. Chiếc xe theo điều khiển lắc thân mình xinh đẹp qua cua thứ ba...

Lại một lần nữa là tội phạm làm Hạ Phong phóng hỏa. Hơi hơi nghiêng đầu, hai mắt như lửa cháy bốc hồng hực. Mà Nhậm Mộ mười phần khiêu khích nhìn Hạ Phong.

“Con—”

Mấy chữ còn lại chưa kịp nói ra Hạ Phong đã nhìn thấy một chiếc Ferrari từ sau cua thứ tư lao tới, mà tầm mắt của Nhậm Mộ vẫn đang đặt trên người Hạ Phong.

“Shit! Nhìn đường đi!!” Hạ Phong xoay người ra bẻ tay lái đưa xe hướng ra lề đường. Hạ Phong đột nhiên bắt tay lái khiến Nhậm Mộ vô ý thức giảm phanh xe.

Chiếc Ferrari chạy nước rút nghiêng lên đường đất, chạy một hồi mới dần ổn định lại.

Phanh xe đột ngột khiến đuôi xe SLR văng ra, đầu xe xoay vòng một hồi. Nhậm Mộ và Hạ Phong ngồi trong xe cũng cảm tưởng mình sắp bay ra ngoài đến nơi, gần như sẽ đâm đầu xuống vực...

Hai xe xoay vòng rồi cực ngừng lại.

(Edit cái đoạn này chắc mình cũng muốn điên mất, không hiểu cũng đừng ném đá mình, mình bất lực rồi, huhu)

Dính chặt vào ghế ngồi, Hạ Phong nặng nề thở ra. Nhậm Mộ cũng không tốt hơn là bao, cả người ở trên ghế, hai tay rũ xuống.

Cả hai đều giỏi đua xe, chỉ sợ cũng là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này. Trước kia tập luyện đều ở trên đường bằng, cho dù đường núi cũng đã chặn đường, cần bản sẽ không có chương ngại gì.

“Này, anh không sao chứ?” Hạ Phong hỏi.

Nhậm Mộ quay đầu nhìn cậu một cái, không nói chuyện.

Bên kia Ferrari cũng không xảy ra chuyện gì, chậm rãi tắt động cơ, sau đó dừng lại. Nhậm Mộ cũng đem xe ngừng lại sau đó xuống xe.

Hạ Phong thấy hẳn xuống xe cũng đi theo xuống.

Chủ nhân chiếc Ferrari hiện ra, Hạ Phong nở nụ cười. Người này tựa hồ vĩnh viễn là hình tượng bad boy như vậy, tóc đánh rối tinh rối mù, hoa tai sáng lấp lánh, áo trong không thấy hai hàng cúc áo trên cùng, lộ ra bộ ngực vạm vỡ.

Ăn mặc như vậy, tựa hồ là bộ dáng xem ai cũng không thuận mắt.

Cao Xuyên vừa nhìn thấy Nhậm Mộ và Hạ Phong thì nhũ mày khó chịu, sau đó lên xe rời đi.

“Thất thần làm cái gì? Đi thôi!” Nhậm Mộ thấy Hạ Phong ngây ngốc nhìn liền nhin không được rống lên.

Hạ Phong ngoan ngoãn lên xe.

Thăng đến quảng trường, hai người một câu cũng không nói. Nhậm Mộ vẻ mặt như bị ai đó thiếu nợ mấy trăm vạn không trả, nghiêm mặt lái xe, Hạ Phong thì vội vàng kiểm tra chính mình, nhìn xem quần áo tóc tai có vấn đề gì không.

Sau khi xuống xe, Hạ Phong ngay cả một câu cảm ơn cũng không có đã chạy vội vào trong.

Nhìn bóng lưng người phía trước, Nhậm Mộ móc tờ giấy từ trong túi quần ra.

Trên mặt giấy chữ kí cũng không quá đẹp, không có gì đặc biệt, chỉ là bút tích rất giống một người.

16. Chương 16: “cảm Giác Như Thế Nào, Đại Minh Tinh?”

Bị nhân viên hóa trang chà đạp một hồi, Hạ Phong rốt cục cũng xuất hiện trước mặt fan, dù muộn vẫn hơn là không đến. Cậu mỉm cười hướng fan phát phát tay.

Thấy diễn viên chính đã ra sân khấu, những fan chờ mong đã lâu giờ bắt đầu thét lên sung sướng.

Hạ Phong vừa cười vừa đi đến bàn kí tên, cũng không quên nói câu “cảm ơn” với mọi người. Nhìn trong quảng trường đều chất đầy người, cả một đám đầu cao thấy đứng lố nhố, Hạ Phong không khỏi giật mình sửng sốt.

Cậu chỉ mới phát hành một bài hát, diễn một bộ phim thần tượng, công thêm mấy cái quảng cáo nhỏ, fan nhiều như vậy đến từ nơi nào? Tưởng tượng như thế, cậu không khỏi nghĩ đến khả năng Bằng ừn dùng tiền mua fan, về công ty nhất định phải hỏi anh ta.

Ngồi trên ghế suốt ba giờ đồng hồ liên tục. Vừa mới đứng lên đã có fan bỏ nhào đến ôm cậu không chịu bỏ.

Hạ Phong bất đắc dĩ chỉ có thể cười, smile.

Smile, smile and smile, đây là câu Tô Ôn nói với cậu. Bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải mỉm cười, dù tay của cậu có kí tên đến trật khớp, dù cậu cười đến tê hết mặt, dù fan có quá phận nhiệt tình ăn đậu hũ của cậu.

Tay vẫn chưa trật khớp nhưng cũng sắp bị đến nơi rồi, cơ mặt cũng bị ép thành co quắp, khó khăn lắm mới cười ra được. Hạ Phong một lần nữa hướng về phía trước phát phát tay sau đó theo bảo vệ lên xe.

Vừa lên xe của công ty xong, Hạ Phong đã thấy Bằng Tùng ngồi ở ghế sau, cười như thể trúng xổ số hơn một tỷ vậy.

“Cảm giác như thế nào, đại minh tinh?”

Hạ Phong không còn sức lực, tức giận ngồi trên ghế. Nhìn fan nhiệt tình như lửa, cậu đã nghĩ đến Hàn Lăng.

Anh chắc cũng thích fan như vậy a, Hạ Phong nghĩ. Nghe fan dưới đài hô lớn tên mình, dùng sức vẫy tay... Không biết giờ anh đang làm gì, là đang quay phim hay nghĩ phép.

Trước đó gần nhất thấy anh là buổi tiệc mừng quay phim xong, cũng đã hai tháng. Biết rõ là suy nghĩ cũng không có ích lợi gì nhưng cậu vẫn không nhịn được mà suy nghĩ, con người quả nhiên là một loài động vật đáng bị coi thường.

Muốn đến gần lại không thể, đối với Hạ Phong mà nói, đây cũng là sự thật rất tàn nhẫn. Rõ ràng là đang đứng trước mặt anh lại không thể nói với anh mình là Hạ Phong, vì vậy mà câu nào nói với anh cũng đều trở nên xa xỉ.

Bàng Tùng thấy Hạ Phong có dáng vẻ đầy mắt măt, nghĩ là cậu ta phát thần kinh gì đó nên nói: “Cậu có nhiều người thích như vậy thì nên phóng pháo hoa chúc mừng đi chứ lại còn dài mặt ra làm gì! Thật là kì lạ!”

“Anh không tốn tiền đi mua fan sao?” Cậu mới ra mắt mấy tháng đã có được fan khổng lồ như vậy, người khác hoài nghi không nói đến cậu cũng hoài nghi...

Lập tức Bàng Tùng không cười mà dài mặt ra. Hạ Phong biết mình hỏi có điểm quá phận, lẽ ra cậu nên hỏi thăm kiểu: Giám đốc Bàng, fan của tôi tựa hồ không giống fan của tôi, cảm giác như đang diễn...

“Trước khi hỏi vấn đề này, trước suy nghĩ xem, cậu đáng giá để China Era Entertainment dùng tiền mua fan sao? China Era Entertainment sẽ không nâng đỡ thần tượng không có thực lực”.

“Nghe cũng có đạo lý”.

“Tiểu tử ngươi đối với bản thân không tin tưởng như vậy sao? Chỉ bằng khuôn mặt này, từ bà già 80 đến trẻ con chưa cai sữa cũng đều thích”. Bàng Tùng thực sự rất muốn tát mấy cái vào mặt Hạ Phong, dù cậu không có kĩ thuật diễn thì gương mặt này vẫn có thể kiếm cơm ăn ở giới giải trí. “Cho dù cái gì cậu cũng không làm, chỉ ngồi ở sảnh công ty làm vật triển lãm thu phí cho mọi người vào xem thì cậu cũng không chết đói!”

“...Quá khen”.

“Cậu đã không tin thì đi mà hỏi Tô Ôn, hỏi fan của cậu gửi cho cậu bao nhiêu quà, viết cho cậu bao nhiêu thư. Có fan vì gặp cậu mà không tiếc cả ngày ngồi trước cửa công ty, có người quá phận còn giả làm nhân viên công tác, còn có, còn có—”

Hạ Phong biết Bàng Tùng lại bắt đầu rồi nên vội vàng ngăn lại: “Được rồi! Được rồi! Giám đốc Bàng có thời gian rảnh nói cho tôi biết tôi được mọi người hoan nghênh như thế nào chẳng bằng lợi dụng thủ đoạn vĩ đại của anh mà thu xếp chương trình hoạt động cho tôi a!”

“Yên tâm, lập tức sẽ có!”

“Phim truyền hình? Cũng là phim siêu khủng mà anh từng nói với tôi?” Hạ Phong cầm lấy chai nước khoáng trợ lý đưa tới uống liền mấy ngụm. Lúc trước Bàng Tùng từng nói với cậu về cái gì mà đẩy mạnh tiêu thụ, hợp tác với một đạo diễn nổi danh.

“Không phải là chuyện này, là quay phim cùng Hàn Lăng”.

Hạ Phong bị sặc, thiếu chút nữa là đem nước phun ra. Nhìn Bàng Tùng bày ra tư thế “ngươi dám” đành phải cố gắng đưa nước nuốt ngược trở lại.

Cùng Hàn Lăng quay phim? Như nguyện. Mỗi ngày đều cùng với anh, không cần phải tưởng tượng trong đầu.

Hạ Phong không thể chờ được vội hỏi: “Khi nào thì quay?” Ba ngày sau cũng là quay, ba tháng sau cũng là quay nhưng càng sớm càng tốt.

“Cái này tôi không rõ lắm”.

Hạ Phong rất không hài lòng mà nhìn Bàng Tùng: “Anh không phải giám đốc sao?”

“Cậu cho rằng giám đốc là biết tuốt sao?”

Bất kể như thế nào, tin tức mình có thể cùng Hàn Lăng quay phim đối với Hạ Phong mà nói chính là một tia hi vọng. Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một nha.

Mấy ngày này, Hạ Phong tâm tình rất tốt, thấy ai cũng tươi cười vui vẻ.

17. Chương 17: “why Not?”

Vài ngày sau cuối cùng cũng có thông báo chính thức.

Bộ phim cậu diễn cùng Hàn Lăng có tên gọi [Tù đồ] (Kẻ tù tội), do China Era Entertainment cùng một công ty khác góp vốn sản xuất. Đại khái nội dung Hạ Phong không biết, cậu phải diễn gì cũng không biết, chỉ biết mình có một vai trong đó.

Cho tới bây giờ cậu cũng không biết vị trí nhân vật của mình như thế nào. Tô Ôn nói cậu có thể là một nhân vật vô danh tiểu tốt gì đó nhưng Bằng Tùng một mực chắc chắn nói thế nào cũng phải là nam thứ ba...

Buổi trưa, Hạ Phong bị gọi đến công ty casting.

Đứng ở bên ngoài phòng làm việc, Hạ Phong dựa vào tường chờ. Từ sáng sớm, đạo diễn của [Tù đồ] đã đến công ty, nói là diễn viên được đề cử không phù hợp với yêu cầu nên muốn chọn lại một lần nữa.

[Tù đồ] khiến toàn bộ nghệ sĩ của China Era Entertainment dốc hết toàn bộ lực lượng, bất kể là diễn viên có đẳng cấp hay không đều xếp hàng casting. Theo lời Tô Ôn mà nói chính là mị lực của đạo diễn Hứa Hoa.

Hứa Hoa làm đạo diễn cho hơn trăm bộ phim điện ảnh lớn nhỏ, các phim đều đạt được doanh thu rất cao. Ông còn ba lần đạt giải Hoa ứng cho Đạo diễn xuất sắc. Đây chính là truyền kì trong giới điện ảnh, tựa như Vi Cửng Nhiên bốn lần trở thành Ảnh đế vậy.

Hạ Phong nhìn hàng người xếp dài phía trước, có phần bất an.

Lúc này Hứa Hoa tuyển chọn diễn viên khiến cậu có chút lo lắng. Trước thì dù thế nào cậu cũng có một vai nhưng chỉ sợ sau lần này sẽ không được.

Nửa giờ sau có tin tức truyền đến, chỉ còn lại nam chính số một và số hai, các nhân vật khác đều đã chọn xong.

Không ít nữ nghệ sĩ nghe xong liền tản đi.

Hạ Phong xếp hàng phía sau có điểm sốt ruột.

Hàn Lăng đến đây, đeo kính râm, sau lưng là Lý Khả Nhạc. Đưa mắt nhìn bóng lưng anh bước vào văn phòng, Hạ Phong tính toán chính mình cơ hội trở thành nam chính số hai càng ngày càng xa vời.

Trước khi Hàn Lăng đến, anh cả của China Era Entertainment Lạc Thiên Lâm cũng tới. Hiện giờ cả hai người đều tiến vào, chỉ sợ nam số một và số hai đều sẽ không còn.

Lý Khả Nhạc đứng ở cửa ra vào nhìn Hạ Phong từ đầu chí cuối, trên mặt đều là ý xấu.

Hạ Phong làm như không biết, khoanh tay ngáp mấy cái.

Đại khái khoảng 20 phút sau, Lạc Thiên đi ra, khuôn mặt lúc vào phơi phới như gió xuân thì giờ âm trầm u ám. Hạ Phong thấy vậy biết anh ta không được vừa lòng trong lòng không khỏi mừng thầm.

Không còn kinh địch Lạc Thiên Lâm, cơ hội để cậu cùng Hàn Lăng ở với nhau liền gia tăng...

Rốt cục đến lượt cậu.

Đi vào, Hạ Phong nhìn phía trước không phải Hàn Lăng mà là khuôn mặt của ông chủ Nhậm, mồ hôi lạnh đầy người... Nhậm Mộ không vừa mắt với cậu, chỉ sợ vai diễn này...

Đạo diễn Hứa Hoa ngồi chính giữa, Nhậm Mộ và Tào Tuấn tựa như hộ pháp ngồi ở hai bên phải trái, đàn em Bàng Tùng hiển nhiên ngồi bên cạnh Tào Tuấn, còn Hàn Lăng an vị bên cạnh Nhậm Mộ.

Thở ra một hơi, Hạ Phong yên lặng tiến về phía trước sau đó đem lý lịch cho Hứa Hoa.

Kì thật lý lịch của cậu không nhiều nhận gì, chỉ có: Single [Sexy Girl]; Phim thần tượng [Người yêu bí mật]; cộng thêm vài cái quảng cáo nhỏ nhỏ.

“Cậu là Thần Việt”. Hứa Hoa xoay xoay bản lý lịch rồi trả lại cho cậu.

Hạ Phong gật đầu: “Đúng vậy”

“Kinh nghiệm diễn xuất còn thiếu, trước diễn một đoạn”

“Vâng” Hạ Phong nhìn thoáng qua Hàn Lăng, sao đó nói: “Đạo diễn, tôi có thể nhờ một người ở đây diễn cùng được không?”

Lời vừa nói ra, Hứa Hoa có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền mỉm cười gật đầu. Ngồi trước mặt Hạ Phong có năm người, đạo diễn Hứa Hoa chắc chắn là không thể, ông chủ Nhậm và ông chủ Tào thì đừng hi vọng, còn lại chỉ có Hàn Lăng và Bàng Tùng...

Bàng Tùng? Coi như thôi. Đối với diễn xuất thì anh ta chính là kẻ ngoại đạo, hơn nữa trên mặt rõ ràng viết mấy chữ: Đại gia, đừng tìm tôi...

Hàn Lăng đeo kính râm, khoanh tay, lạnh lùng, khiến người ta đoán không ra anh ta rốt cục đang suy nghĩ gì.

“Giám đốc Bàng, nếu không cậu cùng diễn với Thần Việt?” Ông chủ Tào phân phó.

Hạ Phong quýnh lên...

Bàng Tùng phải mông (!!)...

“Đừng!” Bàng Tùng vội vàng khoát khoát tay, “Tôi nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến diễn xuất của Thần Việt, không bằng Hàn Lăng a!” Biết rõ Hàn Lăng không thích Thần Việt nhưng anh vẫn không nhận được đem Hàn Lăng ra che chắn.

Người không xuống địa ngục thì ai vào địa ngục...

Tào Tuấn quay đầu nhìn Hàn Lăng thấy anh ta không tỏ bất kì thái độ gì, nghĩ là cậu ta không đồng ý nên chuẩn bị gọi Bàng Tùng.

Lúc này, Hàn Lăng đột nhiên đứng lên đi ra. Đi được một nửa liền bỏ kính râm ra, tao nhã xoay người ném ở trên bàn.

Nhìn Hạ Thần Việt và Hàn Lăng nhìn nhau, tay Nhậm Mộ đặt dưới bàn không khỏi ngứa ngáy, gõ gõ lên đùi...

“Đoạn nào?” âm thanh Hàn Lăng rất lạnh lùng, không có chút độ ấm nào. Bạn đang ?

Hạ Phong cười cười nói: “màn giao dịch trong [Điệp huyết bạo đồ]*”, dùng một chút lại bổ sung: “Tôi diễn vai chính Ngô Chiêm Sâm”.

(*Tên côn đồ đâm máu, nghe buồn cười nhỉ)

Hàn Lăng khinh thường cong cong khóe miệng, những người khác cũng sững sờ.

[Điệp huyết bạo đồ] là bộ phim nổi tiếng nhất của Hàn Lăng, màn giao dịch mà Hạ Phong nói chính là hai vị diễn viên Hàn Lăng trong vai trùm buôn lậu thuốc phiện Lý Sâm (Lý Sâm là cảnh sát nằm vùng) cùng nhân vật phản diện Ngô Chiêm Sâm giao dịch thuốc phiện.

Mà người đóng vai Ngô Chiêm Sâm chính là siêu cấp ảnh đế Vi Cửng Nhiên.

Kĩ thuật diễn của Vi Cửng Nhiên hiển nhiên nói đến cảnh giới ‘lô hỏa thuần thanh’* vẫn còn thiếu. Mà Hạ Phong chỉ là một tên tiểu tử mới xuất đạo chưa đầy một năm mà dám khiêu chiến Vi Cửng Nhiên, khẩu khí có điểm quá lớn...

(*dày công tôi luyện đến độ thuần thục trong học vấn, kĩ thuật)

“Thần Việt a, nếu không đổi thành—” Bàn Tùng muốn cứu tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này nhưng bên kia Nhậm Mộ đã cười nói:

“Vai diễn này rất có tính khiêu chiến, đạo diễn cần phải nhìn rõ ràng nha, biết đâu lại có surprise đó!”

Hứa Hoa cười cười gật đầu.

Hạ Phong biết rõ Nhậm Mộ chính là có ý muốn xem mình xấu mặt, chỉ là cười cười nhìn về phía Hứa Hoa.

Hứa Hoa ra hiệu mời, sau đó tựa lưng trên ghế, chờ trò hay bắt đầu.

Hạ Phong cởi áo khoác, tùy tiện ném trên ghế.

Không có trợ lý trường quay hô “action!”, Hạ Phong có đôi chút không quen. Nhưng nhìn ở đây không có ai xem trọng kĩ thuật diễn của cậu, hẳn là nên show hàng một chút.

Hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hạ Phong nhắm mắt lại điều tiết tâm tình, mở mắt ra là ánh mắt đầy lạnh liệt từ tận sâu trong đáy mắt. Cậu nhếch môi, nhìn Hàn Lăng sớm đã tiến vào trạng thái, dùng ngữ khí hơi hợm nói:

“Hàng mang đến sao? Thật sự là hi vọng tên Thượng đế khốn nạn kia có thể cho tôi thu lợi nhuận lớn từ chỗ tiền của phi nghĩa này!”

“Đương nhiên! Tôi là người giữ chữ tín, nhất định sẽ mang tới. Hơn nữa Sâm gia cũng là khách hàng lớn khó gặp, sao tôi có thể cam lòng bỏ qua được? Đúng không”. Hàn Lăng đem “gói to” trong tay giao cho Hạ Phong, nở nụ cười đầy tà khí: “Hàng thượng đẳng, Sâm gia có thể kiểm tra lại”.

Hạ Phong nhận lấy, mở túi ra lấy một phần nhỏ sau đó đem gói to giao cho “thủ hạ” sau lưng. Miệng nhỏ mở ra khe liếm, sau đó nhắm mắt lại.

Sau vài giây, trên mặt Hạ Phong là thần sắc lảng lảng, hàng lông mày nhíu lại, một giây sau lập tức giãn ra.

Cậu mở rộng hai tay như chờ đợi Thượng đế giáng thế: “Thượng đế nhất định biết rõ cảm giác cùng nữ nhân lên giường là như thế nào rồi!” Sau đó mở mắt ra, cười nói với Hàn Lăng: “Mọi người đều nói Sâm đại rất giỏi buôn bán, quả nhiên! Quả nhiên!” Cậu tiếp nhận xì gà từ trong tay “thủ hạ” đưa cho Hàn Lăng, “thử xem, đây là hàng tốt”

Hàn Lăng nhận lấy, ai ngờ Hạ Phong đột nhiên rút tay về, lại thừa dịp anh đang sững sờ mà nhét vào trong tay của anh. Ngón tay Hạ Phong đặt vào lòng bàn tay Hàn Lăng,捏 một cái, cảm thụ nhiệt độ ấm áp.

Tự cắt xén thay đổi kịch bản...

Đôi mắt trong nháy mắt nổi lên giông bão, lông mày cũng dựng thẳng lên. Trước khi bão đổ bộ, Hạ Phong thức thời rút tay về, tiếp tục diễn.

Hàn Lăng đưa lưng về phía mọi người nên không ai phát hiện ra biểu cảm muốn đánh Hạ Phong của Hàn Lăng.

Hạ Phong xoay xoay điệu xì gà trong tay sau đó ngậm vào miệng, “Khó có được Sâm đại ca tự mình đến chỗ tôi một chuyến, không bằng cùng thưởng thức sexy baby cùng tôi. Hẳn là anh sẽ cảm thấy hứng thú!”

Trong phim, baby trong miệng Ngôn Chiêm Sâm chính là súng ống đạn dược trong nhà xưởng.

Hàn Lăng buông tay ra: “Why not?”

Đến đây, màn giao dịch xem như kết thúc.

18. Chương 18: “cậu, Rốt Cuộc Là-?”

Hứa Hoa thỏa mãn gật đầu, hai ông chủ liếc nhìn nhau không biết là truyền ám hiệu gì. Một lát sau ông chủ và đạo diễn thương lượng thống nhất kết quả cuối cùng, để những người không có liên quan ra khỏi phòng.

Cả văn phòng chỉ còn lại ba người.

“Tôi rất thích Thần Việt”. Hứa Hoa phát biểu đầu tiên, “Tuy vừa rồi có một chút kém với Vi Cũng Nhiên nhưng cậu ta cũng tự có phong cách riêng của mình”.

Đạo diễn tuy không nói rõ muốn chọn Thần Việt nhưng trong lời nói đã biểu đạt nguyện vọng của mình. Tào Tuấn tựa lưng trên ghế, tựa hồ như đang chờ ông chủ Nhậm tỏ thái độ.

Nhậm Mộ nhắc chân lên bắt chéo, khoanh cánh tay, tựa hồ như đang chờ ông chủ Tào nói chuyện.

Rốt cục đạo diễn không chịu được hai ông chủ chơi trò đấu trí.

“Nếu như hai vị đều không có ý kiến gì thì tôi liền tự quyết định. Thần Việt sẽ là diễn viên chính trong [Tù đồ]”

“Không được”. Ông chủ Nhậm cắt lời Hứa Hoa.

Tào Tuấn và Hứa Hoa không hện mà cùng nhìn Nhậm Mộ, dường như vô cùng nghi ngờ quyết định của cậu ta, không khỏi lộ ra vẻ nghi ngờ.

Bị hai người nhìn như vậy, Nhậm Mộ đưa ra lý do: “So với Hàn Lăng, Thần Việt không có kinh nghiệm”.

“Tôi cảm thấy Thần Việt có thể đóng vai chính”. Tào Tuấn đưa ra lập trường của mình, “Bất kể là ngoại hình hay phong cách, Thần Việt đều phù hợp”.

“Tính đến doanh thu phòng vé mà nói, Hàn Lăng so với Thần Việt thì càng tốt hơn”. Đây là đòn quyết định của Nhậm Mộ, không có doanh thu thì cũng chỉ là nói suông, Mặc dù có đại đạo diễn Hứa Hoa bảo đảm nhưng nếu có ảnh đế làm bảo đảm thì sẽ càng đẹp hơn.

“Người mới xuất đạo sao đã có fan khắp nơi được? Chúng ta cần cho người mới một cơ hội” Tào Tuấn cười, “Hơn nữa, có Hứa đạo diễn, tôi vô cùng yên tâm”.

Ai cũng có lý của riêng mình, Hứa Hoa ngồi chính giữa lâm vào thế khó xử, tựa như mình đang đứng giữa hai luồng đạn, chạy về bên nào cũng có thể nổ mình.

Bất quá, từ đáy lòng, ông cũng ở cùng chiến tuyến với Tào Tuấn.

Không có thuốc súng nhưng mùi khói thuốc đậm đặc vô cùng. Hai ông chủ không ai nói với ai lời nào, bầu không khí càng ngày càng lạnh lẽo.

“Hai vị không bằng hỏi ông chủ còn lại để quyết định đi”, cứ kéo dài như vậy cũng không có biện pháp, Hứa Hoa dứt khoát đẩy bóng sang cho ông chủ thứ ba, để cả ba vị quyết định.

“Ok, tôi không có ý kiến”. Nhậm Mộ buông tay.

“Được”. Tào Tuấn đứng lên, đi ra khỏi văn phòng.

Bàng Tùng chờ ở bên ngoài thấy Tào Tuấn đi ra thấy sắc mặt âm trầm cũng lơ mơ đoán được chuyện gì xảy ra. Hướng về phía Hạ Phong và Hàn Lăng lắc lắc tay nói: “Về trước đi, hai ngày nữa sẽ có thông báo”.

“Đi thôi”, Lý Khả Nhạc nói với Hàn Lăng.

Hạ Phong tựa người trên tường, nhìn Hàn Lăng đi càng ngày càng xa, ngón tay lại vô thức mà vỗ lên quần...

Hai ngày sau, truyền ra tin tức: Hàn Lăng và Thần Việt đều có thể là nam diễn viên chính số 1, về phần là ai trước mắt vẫn còn đang tranh cãi.

Hạ Phong nghe thấy tin tức này không nhịn được chạy đi hỏi Bàng Tùng.

Lúc ấy, Bàng Tùng đang bận rộn trong văn phòng, thấy cậu đến liền trêu chọc: “Ai da, rốt cục đứng ngồi không yên? Vừa rồi tôi còn nghĩ khi nào thì cậu nhắc mông tới hỏi tôi a!”

Hạ Phong đặt mông ngồi xuống: “Tôi ngồi không yên còn anh thì ngồi được?”

“Xú tiểu tử” Bàn Tùng khép lại văn kiện, tựa lưng trên ghế xoay buông thông hai tay: “Lão đại muốn cậu làm nam chính số 1 nhưng ông chủ Nhậm của chúng ta lại thích Ảnh đế Hàn Lăng. Hai người vẫn đang tranh luận, ai cũng không chịu nhượng bộ!”

“Anh quả nhiên là người của ông chủ Tào”.

Bàn Tùng trợn mắt nhìn cậu, hỏi lại: “Vậy cậu là người của ai?”

“Tôi là người của China Era Entertainment”

“Bất kể là thế nào, nếu cậu không diễn được nam chính số 1 thì vẫn còn cái số 2. Đây là kịch bản, nhớ lấy”. Bàn Tùng đem kịch bản ném cho Hạ Phong.

Hạ Phong cầm lên nhìn một chút liền đặt lại lên bàn. Nhìn Bàn Tùng một hồi muốn hỏi chuyện bí mật cao tầng nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng ra hỏi.

Sau khi đi ra cậu liền đứng ở cửa thang máy chờ. Dem kịch bản vỗ nhẹ lên bả vai của mình, nhìn số từ bãi gara ngầm lần lượt đi lên, rốt cục cũng ngừng lại.

‘Đình’ một tiếng, cửa mở.

Cậu sững sốt một chút, động tác vỗ vai cũng ngừng lại, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười.

Người trong thang máy nhìn thấy người đứng bên ngoài là Hạ Phong vẫn bộ mặt lạnh lùng như trước. Làm như không nhìn thấy, Hàn Lăng bước ra khỏi thang máy hướng về phía văn phòng của Bàn Tùng.

“Hàn Lăng”, Hạ Phong không nhận được mà gọi anh.

Hàn Lăng quay đầu nhìn cậu một cái, lạnh lùng, sau đó xoay người rời đi.

Hạ Phong nhìn bóng lưng của anh, cắn răng.

Cửa thang máy mở liền đóng lại. Cậu đành phải chờ tiếp. Vài chục giây sau, cuối cùng cậu cũng vào được thang máy.

Đến tầng một, cửa vừa mở, Hạ Phong nhìn thấy Nhậm Mộ đeo kính râm, hai tay đút túi. Nhìn hẩn mặt lạnh như băng Bắc Cực, Hạ Phong quyết định xem nhẹ hẩn đi qua...

Nhậm Mộ làm như không phát hiện ra cậu, đi lên phía trước.

Kết quả, Hạ Phong đi đến Nhậm Mộ lập tức ngăn cản đường đi của cậu. Chân trái cản chân phải, chân phải cản chân trái. Hạ Phong hướng về bên phải, Nhậm Mộ liền đi về bên trái. Tới tới lui lui vài lần, rốt cục, cậu.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Phong giận dữ mắng.

“Cậu muốn làm cái gì?” Nhậm Mộ cũng gầm lên.

Không hện mà cùng liếc nhau một cái.

“Tránh ra!”

“Cút ngay!” Nhậm Mộ lạnh lùng nói.

Tôi nhìn chăm chăm anh, anh nhìn chăm chăm tôi, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai chịu nhường ai bước nào. Hạ Phong nhìn chăm chăm người gần sát trước mặt mình, nắm tay lại.

Nhậm Mộ nhìn ánh mắt xinh đẹp của Thần Việt, đồng tử co rút lại. Loại ánh mắt quật cường này, rất quen thuộc...

“Cậu, rốt cuộc là-?” Nhậm Mộ đột nhiên dừng lại, không tiếp tục hỏi.

Hạ Phong cười giễu một tiếng sau đó bước qua.

19. Chương 19: Tự Mình Đa Tình???

Vài ngày sau, nam chính của [Tù đồ] vẫn không quyết định được, Nhậm Mộ và Tào Tuấn ai cũng không chịu nhường ai. Rốt cục, đến xế chiều thế cục cũng thay đổi.

Người đầu tư khác của [Tù đồ] chỉ định Thần Việt làm nam chính số 1, cục diện thay đổi với tỷ số 2 : 1, Nhậm Mộ không còn gì để nói phải đen mặt chấp nhận.

Nam diễn viên chính đã định thì các khâu khác đều dễ dàng hoàn tất. Mặc dù chưa khởi quay nhưng [Tù đồ] đã được mọi người xôn xao bàn tán.

Đối với minh tinh Thần Việt nổi tiếng ngay từ tác phẩm đầu tay làm nam diễn viên chính số 1, đại đa số giới truyền thông đều nhận định China Era Entertainment đang dốc lòng đầu tư cho Thần Việt.

Trong khi bên ngoài sôi sục thì nhân vật chính của chúng ta lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Vì để tăng thêm độ nổi tiếng, chủ tịch Tào Tuấn còn bỏ ra một khoản lớn để làm lễ khởi quay, khiến thanh danh của [Tù đồ] cơ hồ như lửa lớn tràn ra khắp mọi nơi.

Ngày chính thức khởi quay, không khí càng thêm sôi sục.

Thời tiết trở lạnh nhưng trong studio một chút mát mẻ cũng không có, tất cả bị bao phủ bởi một mảnh không khí nặng nề.

Ông chủ Nhậm và ông chủ Tào trước đó tỏ thái độ với nhau vì chuyện diễn viên chính cho [Tù đồ] hôm nay cũng xuất hiện, mỗi người ngồi một ghế ở đằng sau lưng đạo diễn Hứa Hoa tựa như cương thi, so với hung thần còn khiến người khác chán ghét hơn.

Hạ Phong hóa trang kĩ lưỡng cầm kịch bản ngồi trên ghế.

Nội dung của [Tù đồ] chủ yếu là kể chuyện lính đánh thuê Lục Thời nhận yêu cầu của chính phủ vào tù để điều tra trùm buôn bán vũ khí Lương Tiềm là ai.

Đương nhiên, vai diễn Lục Thời là Hạ Phong, trùm buôn vũ khí là Hàn Lăng.

Trước hết hai người diễn hai cảnh, cảnh đầu tiên là thời điểm Lục Thời vào tù được một tháng ngẫu nhiên gặp Lương Tiềm nhưng không biết đối phương chính là ông trùm mình đang tìm kiếm, hai người ngồi chung một bàn, dần trở thành bằng hữu. Cảnh thứ hai chính là phía chính phủ mượn cơ tới thăm tù để hỏi Lục Thời tin tức Lương Tiềm.

Trợ lý trường quay hô lớn “Action”, Hạ Phong ném kịch bản xuống chỉnh lại áo tù còn mới của mình.

Mọi người bắt đầu vào vị trí theo kịch bản.

Hạ Phong tiếp nhận cơm từ nhân viên công tác, chậm rãi đi vào phạm vi camera.

“9417, nghe nói tuần trước mày đem Đoàn lão đại đánh cho một trận? Sao không thấy thương tích gì?” Cầm khay cơm, Hạ Phong nhìn lướt qua người mang số 9321 bên cạnh, không thèm nói gì. Nhìn trái lại nhìn phải, muốn tìm một góc yên tĩnh để ăn nốt cơm.

Đoàn lão đại là người cũng có thể lực trong tù, Lục Thời đánh vì hắn ta không biết trời cao đất dày mà muốn thu Lục Thời dưới trướng mình, thật sự là mơ tưởng hảo huyền.

Một chọi ba, Lục Thời đại thắng, cũng bị nhốt trong phòng biệt giam một tuần lễ. Đến hôm qua mới được ra ngoài. Chuyện này làm thanh danh Lục Thời lan truyền nhanh chóng, hiện giờ không người nào dám trêu vào hắn, vài lão đại cũng có ý muốn lôi kéo dừng tướng này.

Lục Thời nhìn xung quanh, khắp nơi đều là người.

Nhìn thấy trong góc còn có vài chỗ trống, Hạ Phong bưng khay cơm đi tới. Mới được nửa đường đã bị người ngăn cản.

“9417, Mặc tiên sinh mời ngài đến ngồi cùng”.

Mặc lão đại “Mặc Ngư” (cá mực =3=), là một trong ba ông trùm của ngục giam này. Vai Mặc Ngư do Đường Chí Kiệt thủ vai, là một nghệ sĩ trong công ty của Vi Cửng Nhiên.

Hạ Phong lạnh lùng nhìn tên thuộc hạ của Mặc Ngư, lại liếc nhìn về phía Đường Chí Kiệt đang ngồi cạnh của sổ, sau đó hướng về góc nhà ăn.

Đường Chí Kiệt nhú mày, hướng về phía thuộc hạ ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo trở về.

Hạ Phong ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn, sau đó dỏng tai lên nghe động tĩnh xung quanh. Hạ Phong từ sáng sớm đã đến trường quay nhưng vẫn không thấy Hàn Lăng, đến người luôn ủng hộ anh ta diễn vai nam chính là ông chủ Nhậm cũng xuất hiện vậy mà vẫn dám đến muộn.

Xúc một thìa cơm vừa đưa vào miệng thì sau lưng đã truyền đến tiếng bước chân.

“Tôi ngồi ở đây có vấn đề gì sao chú em?”

Hạ Phong ngẩng đầu nhìn Hàn Lăng, trên người anh là một bộ quần áo tù đã cũ, mang số 8626. Anh nở một nụ cười khác hẳn với những phạm nhân còn lại, không có một chút gì là đáng vẻ của tên côn đồ, càng không có khí thế của ông trùm buôn vũ khí. Bất quá, đúng là vì nguyên nhân này mà Lục Thời mới không nghi ngờ người đàn ông ôn hòa này.

“Sao cũng được”

Hai tù nhân ăn cơm không ai nói với ai câu nào. Hạ Phong yên lặng xúc từng thìa nhỏ, Hàn Lăng chậm rãi ăn, lúc này, bước ngoặt xảy ra.

“Mày! Đứng dậy, cút sang một bên!” Một tên lâu la nhe răng trợn mắt tiến đến đập đổ bàn ăn. Thức ăn văng tung tóe trên mặt Hạ Phong.

Nhắc tay lau đi thức ăn, Hạ Phong liếc mắt nhìn hắn.

Tên lâu la ‘hừ’ một tiếng trừng mắt: “Nhìn cái gì mà nhìn, đại ca bảo mày đấy!”

Lục Thời là newbie vừa mới vào tù không lâu (QT ghi thái độ nhưng mà ta thích newbie hơn, kệ các bạn đây *giây*), tên lâu la này nhìn áo tù của Lục Thời còn mới nên nghĩ rằng y là kẻ dễ bắt nạt.

Lâu la chính là loại ồn ào như vậy. Hầu hết tất cả mọi người đều hướng về phía này, ba ông trùm cũng đều nhìn theo, muốn xem xem dũng tướng này sẽ giáo huấn tên tiểu lâu la không biết sống chết kia như thế nào.

Hạ Phong đứng lên, cao hơn hẳn một cái đầu... Nhìn trước ngực dây số 8973, Hạ Phong nhú mày.

8973 ngẩng đầu nhìn lên Hạ Phong, nuốt nước bọt, khuôn mặt lộ ra sự kinh thường. Nhìn kĩ thuật diễn xuất sắc của tiểu lâu la, Hạ Phong không nhìn được mà cảm thán trong lòng.

Lúc này, Hàn Lăng cười cười nói: “Chú em đã nghe qua vì sao Đoàn lão đại phải vào phòng y tế chưa? Mày nên hỏi người này, hắn chính là kẻ rõ ràng nhất”.

“Cho mày một cơ hội, tránh xa khuất mắt tao”. Hạ Phong nheo mắt.

“Xin lỗi... thực xin lỗi...” 8973 luống cuống, đến khay cơm cũng không cầm, chạy đi. Trong nhà ăn không còn trò hay để xem, mọi người dần ngồi xuống ăn cơm.

Nhìn đồ ăn 8973 lưu lại, Hạ Phong đem khay đến trước mặt Hàn Lăng nói: “Không cần phải khách khí”.

Hàn Lăng lấy làm kinh hãi nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Chú em vì sao lại vào đây?”

Hạ Phong nhìn Hàn Lăng, ánh mắt khiêu khích, nói chậm rãi: “Đâm xe làm chết người”

Tay Hàn Lăng cầm chiếc đũa run rẩy.

Thấy cử động bất thường của Hàn Lăng, nội tâm Hạ Phong dâng lên một cảm giác không rõ tên gọi. Trong [Tù đồ], Lục Thời vì lái xe đâm chết người mà bị bỏ tù, mà lúc này, diễn viên đóng vai Lục Thời – Thần Việt cũng là tên tội phạm lái xe đâm chết người.

“Cut!” Hứa Hoa hô một tiếng, “Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục”.

Hàn Lăng yên lặng không tiếng động rời đi, Hạ Phong nhìn bóng lưng của anh, tự mình đa tình nghĩ: Anh là thương tâm cho tôi sao?

Lắc đầu, Hạ Phong cầm lấy kịch bản tới hỏi Hứa Hoa bao giờ bắt đầu cảnh tiếp theo, cậu ngạc nhiên phát hiện, hai vị hung thần ngồi sau Hứa Hoa không biết từ lúc nào đã không còn bóng dáng.

Ông chủ Nhậm và ông chủ Tào đã không còn nhưng vẫn còn một người đàn ông đeo kính râm ngồi trên ghế của Nhậm Mộ, đang ngáp liên tiếp mấy cái.

Sau khi hỏi xong, Hạ Phong trở về chỗ ngồi của mình, Tô Ôn chỉ người đàn ông kia nói: “Đó là đại diện nhà đầu tư còn lại của bộ phim này, Diệp tiên sinh. Biểu hiện cho tốt vào”.

Hạ Phong gạt đầu, bỏ kịch bản xuống đi vào nhà vệ sinh.

“Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?”

Hạ Phong khóa lại cửa nhà vệ sinh, bên ngoài truyền đến tiếng của Nhậm Mộ. Không phải đã đi rồi sao? Sao vẫn còn ở đây?

Tiếng bước chân càng lúc càng lớn, Hạ Phong biết Nhậm Mộ cũng vào đây. Có tiếng cửa mở, Nhậm Mộ đang ở ngay phòng cách vách cậu.

“Cậu nói Cao Xuyên khiêu chiến với tôi? Cái gì? Tối mai — Không được, tôi có việc. Cậu bảo Tam gia gọi lại cho anh ta, tối ngày kia tôi chờ anh ta ở Tả Tuyền Sơn”.

Sau mười giây yên lặng lại truyền đến tiếng của Nhậm Mộ.

“SLR của tôi thế nào rồi? Có vấn đề gì không? — Lốp xe bị mòn, còn có cái khác à? Vậy thì cứ làm vậy đi, đã làm phiền rồi”.

Hạ Phong khoanh tay tựa trên cửa.

Lốp xe SLR của Nhậm Mộ bị mài mòn là vì ngày đó đưa Hạ Phong đến hội kí tên phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Bất quá Hạ Phong cũng không thấy một chút đau lòng. Nếu không phải hẳn ta nói “Tội phạm” thì làm gì xảy ra chuyện để lốp xe bị mài mòn chứ.

Sau đó Hạ Phong nghe thấy tiếng Nhậm Mộ bật lửa, sau đó là khói không ngừng bốc lên. Một lát sau Nhậm Mộ mở cửa đi ra.

Hạ Phong cũng mở cửa ra đi theo sau. Miết miết đường chỉ quần, cậu vì biết được tin tức kia mà hưng phấn: Tối ngày kia, Cao Xuyên quyết chiến với Nhậm Mộ.

Buổi chiều Hạ Phong và Hàn Lăng diễn đi diễn lại nhiều lần, thật vất vả Hàn Lăng mới có được trạng thái tốt nhất thì Hạ Phong lại liên tiếp xảy ra vấn đề, làm phiền cả đoàn làm phim, Hứa Hoa chỉ hận không thể đập chết cậu.

Có lẽ Hứa Hoa thông cảm cho ngày đầu tiên mọi người đều không có tâm trạng làm việc nên liền cho kết thúc sớm.

20. Chương 20: Đua Xe

Trận đua xe mà Hạ Phong mong chờ cuối cùng cũng đến.

Vì muốn chiếm vị trí tốt, cậu đã đến Tả Tuyền Sơn từ lúc trời còn sáng. Xung quanh cũng có rất nhiều người cùng chờ mong như cậu.

Nghe bọn họ thảo luận đêm nay Xa vương sẽ là ai, Hạ Phong nhin không được bắt đầu ngáp ngáp dài. Ban ngày đóng phim cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực. Hơn nữa trận bạo loạn trong ngực lần này lại diễn rất thật, Hứa Hoa thì như bị phát bệnh thần kinh gì đó mà điên cuồng đòi quay đi quay lại.

Quan hệ giữa cậu và Hàn Lăng vẫn không có tiến triển. Ngoại trừ lúc diễn với nhau, lúc khác Hàn Lăng sẽ hoàn toàn lơ đẹp cậu đi.

“Đã phong tỏa đường lên núi chưa?”

Bộ đàm trong tay một người truyền đến tiếng của Cát Thiên Minh.

Hạ Phong đứng lên đuổi người. Qua bộ đàm cậu vẫn nghe được ở điểm xuất phát hẳn rất náo nhiệt. Ven đường đều đứng đầy người.

“Đường lên núi đã được phong tỏa. Lặp lại, đường lên núi đã được phong tỏa.

“Đường nhỏ thì sao?”

“Đã phong tỏa. Nhắc lại, đã phong tỏa”.

“Được. 15 phút sau trận đấu bắt đầu”.

Khoảng 15 phút sau, trận đấu chính thức bắt đầu. Nghe bộ đàm truyền tới tiếng hét, Hạ Phong biết trận đấu bắt đầu rồi.

“Cao Xuyên và Nhậm Mộ quả thật không phân biệt được, xe Nhậm Mộ vượt lên trước, trong chốc lát xe Cao Xuyên lại vượt lên dẫn đầu... Bây giờ Nhậm Mộ lại vượt lên, Cao Xuyên rút lại phía sau...”

Hạ Phong đoán chừng bọn họ mới đi được nửa đường, kịch hay nằm ở sáu khúc cua liên tiếp kia... Nếu Nhậm Mộ bị Cao Xuyên đánh bại... Nghĩ đến đây Hạ Phong không nhin được mà cong cong khóe môi.

Nếu Cao Xuyên giành chiến thắng hẳn Cảnh Thung Viêm nhất định sẽ đốt pháo hoa chúc mừng.

“Các tay đua đang tiến vào khúc cua, trước mắt dẫn đầu là Cao Xuyên, Nhậm Mộ bị tụt lại khoảng cách chừng nửa đầu xe...”

Một người ngồi cạnh Hạ Phong không nhin được mà quay sang Hạ Phong nói chuyện không ngừng.

“Xa quỷ sẽ không phải thua dưới tay thẳng nhãi Cao Xuyên kia đấy chứ?”

“Cái này cũng khó nói. Trường giang sóng sau đè sóng trước, không chừng lúc này Nhậm Mộ sẽ chết trên bờ cát a!”

“Quên đi, mày không ăn nho lại đi nói nho chưa, Nhậm Mộ sao có thể thua được?”

“Mẹ nó chứ...”

Mỗi người một câu, rất nhanh cuộc đua đã đến hồi kịch tính. Hạ Phong nhìn thấy đèn xe từ xa ngày một tiến lại gần, rất nhanh sẽ đến giây phút quyết định!

“Oa! Oa! Oa! Thời khắc quyết định đến rồi... Nhậm Mộ nhẹ nhàng vượt qua khúc cua, Cao Xuyên tụt lại phía sau...”

Rốt cục cũng đến lúc phân cao thấp.

Nhậm Mộ ngồi trong xe, hai tay nhẹ nhàng cầm vô lăng. Qua kính chiếu hậu có thể thấy xe Ferrari của Cao Xuyên đang bám sát anh, hận không thể cắn chiếc xe phía trước mình...

Nghe giọng nói lải nhải đến khản cả giọng từ tai nghe truyền đến, Nhậm Mộ không nhin được liền bỏ bộ đàm ra. Ngón tay gõ gõ lên vô lăng. Nhìn khúc cua chữ U đằng trước, Nhậm Mộ có chút thất thần.

Đoạn đường này anh đã quá quen thuộc. Vào cua như thế nào, đâu là góc độ vào cua tốt nhất, anh đều nắm chắc trong lòng bàn tay, chỉ là không còn cảm xúc mãnh liệt như năm đó.

Có thể không có nữ nhân, nhưng không thể thiếu đối thủ. Nhậm Mộ, Hạ Phong, Cảnh Thung Viêm, ba người chính là những kẻ thống trị giới đua xe ngầm.

Với Cảnh Thung Viêm, Nhậm Mộ luôn muốn bỏ qua. Trong mắt anh chỉ có Hạ Phong. Trước khi Hạ Phong thoái ẩn, mỗi năm thi đấu chung kết cơ hồ đều là quyết đấu giữa hai người họ.

Hết thấy đều chỉ còn là hồi ức...

Nhậm Mộ chau mày, cố gắng tập trung tinh thần.

Tìm được điểm vào cua tốt nhất sau, anh bắt đầu chạy nước rút ra khỏi khúc cua, kéo khoảng cách với Cao Xuyên ngày càng xa.

Nhìn chiếc xe Ferrari qua kính chiếu hậu, Nhậm Mộ nở nụ cười đầy tà ác.

Hạ Phong từ đầu đến cuối vẫn khoanh tay nhìn. Nhìn chiếc SLS dùng tốc độ cao nhất chạy nước rút, tiếng lốp xe ma sát lên đường đánh thẳng vào màng nhĩ...

Nhìn hai chiếc xe ngày một đi xa, đám người cổ vũ như ăn phải thuốc hò hét đầy hưng phấn...

Nhìn qua cửa kính xe SLS, thân ảnh Hạ Phong ngày càng xa...

Đến điểm dừng, Nhậm Mộ ra khỏi xe mỉm cười tựa trên đầu xe. Một đám người như thể bị điên hô hào không ngớt...

Cao Xuyên xuống xe đi đến trước mặt Nhậm Mộ, trầm mặc một hồi nói: "Tôi thua".

Nhậm Mộ chưa đáp lời Cao Xuyên đã nói: "Chờ đấy, rồi tôi sẽ thắng anh, Nhậm Mộ".

"Tùy cậu! Tôi sẽ luôn đợi"

Cao Xuyên nhìn thoáng qua Nhậm Mộ sau đó rời đi.

Hạ Phong ngáp một cái, đi trên đường cái vắng lặng như tờ.

Đèn đường có chút tối, nhìn về cuối phố chỉ thấy chút mơ hồ. Cuối phố dường như đỡ không ít xe, nhiều người ngồi ở đầu xe uống thuốc.

Có khi đang chuẩn bị đánh nhau a, Hạ Phong nghĩ.

Trời rạng sáng nhiệt độ khá lạnh, Hạ Phong rung mình một cái. Cậu đi dọc theo con phố. Tại một khúc cua, vài người phía trước chặn cậu lại.

"Ái chà, đây chẳng phải là tiểu minh tinh đang rất nổi tiếng sao?"

Hạ Phong ngẩng đầu nhìn những người đang chặn cậu phía trước. Cầm đầu chính là Cát Thiên Minh, phía sau là vài người khác Hạ Phong cũng biết, đứng sau cùng là Quốc Khánh...

Tên Quốc Khánh công phu mèo cào này cũng dám tới tham gia náo nhiệt, chỉ sợ là Tam gia đang ở phụ cận. Hạ Phong nhìn xung quanh bốn phía, quả nhiên Tam gia đang ngồi trên đầu xe.

Bên cạnh Tam gia, Nhậm Mộ cũng ở đấy, còn có Vi Cửng Nhiên. Nhậm Mộ tựa ở cửa xe SLS, Vi Cửng Nhiên thì ngồi cạnh Tam gia.

Nhậm Mộ hút thuốc, nhìn qua Hạ Phong, tựa hồ cũng đang chờ trò hay bắt đầu.

Hạ Phong còn chưa kịp kêu cứu mạng, Cát Thiên Minh đã ra hiệu cho mọi người xông lên đánh Hạ Phong...

Lúc đầu, Hạ Phong còn có sức đánh trả nhưng bất đắc dĩ thân cô thế cô, không đấu lại nhiều người cùng hợp lực tấn công...

Vi Cửng Nhiên ngồi ở đầu xe có phần lo lắng, nhìn mấy người xông vào tấn công Hạ Phong thực sự khó mà ngồi yên được. Hạ Phong và anh cũng không coi là bạn bè nhưng từ đáy lòng, Vi Cửng Nhiên có chút tán thưởng với người trẻ tuổi này.

Vì vậy anh nói với Tam gia: "A Nạp, đủ rồi".

Tam gia quay đầu nhìn anh một cái, dường như không muốn bảo người dừng lại.

“Hạ Phong chết anh so với tôi càng rõ ràng hơn là chuyện gì xảy ra. Thần Việt chỉ là trùng hợp, không có cậu ta thì cũng sẽ có người khác. Hơn nữa cậu ta là nghệ sĩ của China Era Entertainment. Nói thẳng ra chính là người của Tào Tuấn. Nếu cậu ta xảy ra chuyện Tào Tuấn sẽ không để yên.”

Tam gia tựa như không nghe thấy lời của Vi Cửng Nhiên, không có phản ứng.

Vi Cửng Nhiên thầm thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Nhậm Mộ, hi vọng cậu ta vì Thần Việt là nghệ nhân của công ty mình mà cứu cậu ta một mạng, không để Thần Việt phơi thây ngoài đường.

Nhậm Mộ thả lỏng người, cười nói với Tam gia: “Tam gia, nếu cứ tiếp tục sẽ chết người. Dù sao cậu ta cũng là gà đẻ trứng vàng của tôi, ngài nể mặt tôi tha cho cậu ta a.”

Tam gia rút một hơi thuốc, nhìn Hạ Phong đã bị đánh không còn ra hình người liền hướng Cát Thiên Minh ra hiệu dừng lại.

Mọi người lập tức dừng lại.

Hạ Phong nằm trên mặt đất chỉ cảm thấy xong mũi của mình thở không nổi. Trên mặt ẩm ướt, dòng chất lỏng nóng hổi không ngừng chảy xuống, đầu cậu bị vỡ mất.

Bị một viên gạch đập vào, không thể nào không vỡ được...

Tam gia đi tới bên cạnh Hạ Phong.

Hạ Phong chỉ nhìn thấy mơ hồ đường nét khuôn mặt.

“Nhóc con, hôm nay coi như cậu may mắn. Đừng để tôi gặp lại lần nữa”. Tam gia hướng về mặt Hạ Phong nhả ra một ngụm khói.

Nghe tiếng động cơ, Hạ Phong cùng nửa cái mạng của mình thở phào nhẹ nhõm. Nếu để họ đánh thêm vài phút nữa phỏng chừng cậu xong đời rồi.

Tam gia trọng tình trọng nghĩa cậu rất cảm động; nhưng đối tượng hành hung lại làm cậu không cách nào tiếp nhận được...

Hạ Phong lồm cồm bò dậy, máu vẫn đang chảy máu. Đầu không nhận được mà nghĩ: Cái tên hỗn đản Thần Việt nhà người, chết còn chưa tính lại còn để ta chịu khổ thay... (Không nhận được chạy vào: Anh ơi đừng trách người ta vội, mấy chương nữa là đỡ khổ rồi anh ơi

~)

Cậu đặt tay lên lồng ngực, đau đến mức hai hàng lông mày nhú thành một khối. Lại hít vào một hơi, sợ rằng xương sườn cũng bị gãy.

Hạ Phong lấy điện thoại ra, gọi điện cho Tô Ôn nhưng không ai trả lời. Gọi cho Bằng Tùng cũng vậy. Nhìn trên đường, dường như nói đến taxi, đến quỹ cũng không thấy.

Không còn cách nào khác, cậu đành phải khập khiễng đi bộ về hướng bệnh viện.

Cái gọi là mỗi bước đi là một trận thống khổ, cái gọi là hận không thể mọc cánh bay đi, cuối cùng cậu cũng biết. Tựa người vào đèn đường, cậu cúi xuống thở dài.

Sau lưng truyền đến tiếng động cơ. Hạ Phong vừa nghe chỉ biết có xe chạy ở đằng sau.

“Lên xe!”

Là giọng của Nhậm Mộ.

Hạ Phong giương mắt nhìn, thấy Nhậm Mộ vốn đã đi giờ quay lại liền cười khê. Người đàn ông này thật biến thái. Nãy giờ nhìn mình đánh đến còn nửa cái mạng cũng không thêm chớp mắt giờ lại chạy đến giả bộ làm người tốt.

Nhìn Hạ Phong mặt đầy vết máu, Nhậm Mộ từ trên xe gọi đến: “Có nghĩ đến ngày mai bị paparazzi chụp ảnh đăng báo không hả, lên xe ngay”.

Hạ Phong suy nghĩ thấy đây không phải lúc cậu mạnh. Trước đó vì cậu mạnh mà làm cua sống mấy ngày, hiện tại càng không thể lặp lại(Có ai quên mất màn nhảy ngoạn mục của Hạ Phong không a~~)

Khổ sở tiến vào xe, Hạ Phong chậm chạp ngồi vào ghế, chỉ là máu không ngừng chảy trên đầu khiến cậu vô cùng khó chịu. Nhậm Mộ ném một gói khăn giấy cho cậu: “Đừng có làm bẩn xe của tôi, tội phạm”.

Hạ Phong làm như không nghe thấy, rút ra vài chiếc tờ để che miệng vết thương.

Nhậm Mộ chạy xe hướng về phía bệnh viện. Nhìn cảnh vật lướt qua cửa sổ, Hạ Phong có chút chóng mặt, thân thể dường như cũng đau hơn vừa nãy.

Nhậm Mộ dừng xe trước cổng bệnh viện, nghiêng răng nói ra hai chữ: “Xuống xe”.

Hạ Phong nhìn chỗ ngồi của mình, vô cùng bẩn, còn dính máu, Nhậm Mộ không tức giận mới là lạ. Lấy khăn giấy lau mấy chỗ bẩn xong cậu liền ‘bò’ ra khỏi xe.

Chân vừa chạm đất, cả người cậu suýt chút nữa ngã xuống. Đời này, chỉ sợ cũng chỉ có tối nay chật vật... (Không đầu anh ơi =3=)

Nhậm Mộ nhìn người trước mắt gian nan vào viện xong mới lái xe rời đi.

21. Chương 21

Trời còn chưa sáng, Tô Ôn đã vội vàng chạy đến bệnh viện. Vừa mở cửa vào phòng bệnh 203 đã thấy Hạ Phong mặt băng bó thành cái bánh chưng đang nằm trên giường bệnh, chăn đơn đắp ngang bụng, nhìn đáng vẻ của cậu tựa hồ ngủ rất sâu.

Nửa tiếng trước anh nhận được điện thoại của Vi Cử Nhiên nói Hạ Phong bị đánh, còn bị thương không nhẹ, gọi anh mau đến bệnh viện xem người. Nghe điện thoại cho Hạ Phong là giọng một nữ y tá, hỏi thăm tình hình anh liền vội vàng chạy đến.

Nhìn Hạ Phong khóe miệng ứ máu, khóe mắt cũng bị thương, xem ra là bị đánh rất thảm.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tô Ôn lúc này là làm sao để paparazzi không nhìn thấy tình trạng này của Hạ Phong. Vỗ vỗ người đang ngủ sau nói: “Thần Việt, dậy”.

Gọi cả buổi mà Hạ Phong không có phản ứng gì. Tô Ôn bất đắc dĩ nhìn cậu. Sau đó một bác sĩ trẻ tuổi bộ dạng anh tuấn tiến vào.

“Cậu ấy sao rồi?”

Bác sĩ nâng gọng kính trên sống mũi, chậm rãi mở bệnh án. Một lúc lâu sau bác sĩ vẫn tiếp tục nhìn khiến Tô Ôn hoài nghi liệu anh ta có nghe thấy mình nói gì không.

Tô Ôn lại chỉ chỉ vào Hạ Phong hỏi thêm lần nữa: “Bác sĩ, cậu ấy thế nào? liệu có ảnh hưởng gì không?”

“A,” giọng bác sĩ đột ngột trầm thấp xuống, Tô Ôn nhú mày không hiểu, “Ồm, rất tốt”

Đây là cái loại bác sĩ gì a...

“Rất tốt? Không bị thương tổn gì sao?” Tô Ôn liếc mắt nhìn Hạ Phong khắp người băng bó, nhìn thế nào cũng thấy bị gãy xương...

“Ồ thì...” bác sĩ đẹp trai lại tiếp tục, “bị thương.”

Tô Ôn nhìn bác sĩ nổi giận: “Bị thương ở đâu?”

“Xương.”

...Nếu được Tô Ôn rất muốn đánh tên bác sĩ này. Lúc này bác sĩ đem hồ sơ bệnh án đưa cho Tô Ôn nói: “Rất nghiêm trọng, nếu được nên để cậu ta nghỉ ngơi một thời gian ngắn, đừng có đi đóng cái phim [Tù đồ] gì đó”.

Tô Ôn nhận lấy nhìn lướt qua: Xương sườn gãy hai cái.

Tô Ôn lo lắng nhìn Hạ Phong vẫn đang ngủ say, sau đó chuyển hướng sang bác sĩ: “Muốn hồi phục cần bao lâu? Nhanh nhất có thể. Tiền không thành vấn đề, chỉ cần bác sĩ có thể giúp cậu ấy hồi phục như cũ”. Một ngày nữa tiếp tục quay, nếu Hạ Phong không quay được thì sẽ càng nhiều vấn đề nghiêm trọng hơn.

Nhậm Mộ không thích cậu ta, không biết chừng nhân cơ hội này đem người đổi đi.

“Tiền?” Bác sĩ khiêu mi, “A, không sai. Vậy anh có thể đưa ra bao nhiêu? Nếu quá ít tôi cũng đành mặc kệ vậy.”

Tô Ôn cười nhạt một chút, thăm nghĩ bệnh viện này cũng không khác gì giới giải trí.

“Vậy phải xem anh có bản lĩnh thế nào. Tục ngữ nói tiền nào của nấy. Anh đưa ra được bao nhiêu tiền, tôi sẽ đưa ra bấy nhiêu công sức.”

Tô Ôn nhìn anh ta một lát rồi mở miệng: “Muốn bao nhiêu thì cứ nói”.

“Uhm, cái này,” Bác sĩ do dự một chút, “Hai ngày nữa tôi trả lời anh”

“...Được” Tô Ôn gần giọng, “Không cần làm phiền đến anh, tôi sẽ đi tìm bác sĩ khác”. Con mẹ nhà nó, cho tiền mà còn bày đặt suy nghĩ, đúng là muốn bị đánh.

“Tôi là bác sĩ tốt nhất của bệnh viện này, nói là bác sĩ tốt nhất cũng không sai” Bác sĩ khoanh tay mỉm cười, “nếu không tìm tôi thì anh còn định trông cậy vào ai a?”

Tô Ôn nắm chặt bàn tay lại, ngực có chút nóng nẩy. Hai người đối diện nhìn nhau, một kẻ mặt lạnh như băng Bắc Cực, người còn lại như nắng ấm tháng ba.

Loại bác sĩ đã muốn lấy tiền còn như vậy chỉ sợ là người duy nhất. Biểu cảm của Tô Ôn dần ảm đạm lại, anh cố gắng ôn hòa nói: “Cứu người hẳn là thiên chức của bác sĩ”.

“Hẳn là thiên chức?” Bác sĩ cười khê nói chậm rãi từng chữ, chỉ Hạ Phong đang nằm trên giường, “Anh xem cậu ta, đến tình trạng sắp chết cần cứu sống sao? Về phần sơ cứu là do tôi làm.” Tối hôm qua anh trực đêm, vừa ra ban công đã thấy Hạ Phong lê lét tới. Làm một bác sĩ dĩ nhiên anh đưa Hạ Phong vào, cũng giúp cậu cầm máu.

Vô sỉ....

Tô Ôn không nói gì được. Đã lâu không gặp loại bác sĩ không biết xấu hổ như vậy, hai tay không khỏi ngứa ngáy khó chịu.

Bác sĩ vẫn ôn hòa như trước, cười tủm tỉm nhìn Tô Ôn.

“Anh đến rồi”.

Tô Ôn nghe tiếng Hạ Phong ở sau lưng mới nhớ ra liền xoay người sang.

Hạ Phong vừa tỉnh thấy hai người trước mặt. Tô Ôn đưa lưng về phía cậu nên cậu không nhìn rõ nét mặt của anh nhưng sống lưng thẳng tắp cho thấy Tô Ôn hiện tại rất không vui. Mà trái lại, bác sĩ lại rất vui vẻ.

“Có thể đi lại được không?” Tô Ôn lạnh lùng hỏi.

Nguồn :

Hạ Phong ngồi dậy, buông lỏng hai tay, “Đi bằng mắt à”. Ngủ một giấc, cảm giác như toàn thân đều bị kiến cắn, đau nhức khắp người. Nhìn bác sĩ cậu nhớ mới mấy tiếng trước mình vừa đồng ý với anh ta một chuyện. Vì vậy mở ngăn tủ giường bệnh lấy tập giấy đưa cho bác sĩ: “Đúng rồi, bác sĩ Tần, đây là chữ kí của tôi, đây là cho cháu anh, còn mấy cái còn lại là cho mấy cô gái kia.

Không nghĩ đến vào bệnh viện mà vẫn có thể gặp fan. Tuy bị đánh thật thảm nhưng nữ y tá chăm sóc cậu rất tốt, khiến cậu cảm thấy làm mình tỉnh cũng không quá thất bại.

Bác sĩ Tần nhận lấy, cười cười nói: “Tôi thay mặt cháu và mấy hủ nữ kia cảm ơn cậu” Các y tá trực đêm vừa nghe nói mình tỉnh đến đây liền lộ ra bản chất hủ nữ...

Mấy hủ nữ vây quanh Hạ Phong hỏi không ngừng, hỏi loanh quanh mãi mới đi vào trọng điểm cậu và Tổ Ngạn Chi có gì với nhau hay không...

“Không phải khách khí!” Hạ Phong cao hứng cười không ngờ khẽ động lồng ngực khiến cơn đau dâng lên. Sau khi vén chăn ra, cậu chỉ về phía Tô Ôn giới thiệu với bác sĩ Tần: “Đây là người đại diện của tôi, Tô Ôn”, lại chỉ về phía bác sĩ nói: “Đây là Tần Diệc, bác sĩ Tần, nếu hôm qua không có anh ấy chỉ sợ tôi chảy máu đến chết mất!”

Nhớ lại mấy tiếng trước, Hạ Phong thất tha thất thểu đi vào bệnh viện, vừa gặp Tần Diệc đã ngất xỉu. Tần Diệc thấy cậu bị thương thành như vậy liền băng bó, lại dặn dò cẩn thận này nọ.

“Giờ không còn sớm nữa, tôi cũng đến giờ nghỉ rồi. Đi trước!” Tần Diệc vẫy tay với Hạ Phong sau đó xoay người rời đi. Lúc đi qua Tô Ôn không quên nở nụ cười vô cùng mờ ám...

Chờ Tần Diệc rời đi Tô Ôn mới chậm rãi mở miệng: “Loại bác sĩ như vậy tốt nhất đừng có tiếp xúc” Đã không có y đức lại còn có thái độ như thế!

Hạ Phong không hiểu Tô Ôn rốt cuộc là làm sao liền hỏi lại: “Loại như vậy là loại gì? Tần Diệc rất tốt mà”.

Tô Ôn kể lại chuyện vừa rồi một lần, Hạ Phong nghe xong nhìn chăm chăm Tô Ôn một hồi mới nói: “Tô Ôn, Tần Diệc là bác sĩ não khoa, không phải khoa chỉnh hình...”

Tô Ôn lập tức về mặt hắc tuyến...

Sau khi bị gãy hai cái xương sườn, Hạ Phong không khác gì con rùa rụt cổ, lò dò đi lại, chừng hơn 10 phút mới đến được bãi đỗ xe. Tô Ôn thân là người đại diện cũng không làm tròn phận sự, kệ cậu thống khổ lê lét.

Nếu Hạ Phong lúc này đi đến trước mặt Tô Ôn có thể thấy trên mặt núi băng Tô Ôn hình như lại kết thêm mấy tầng băng mới.

Đến bãi đỗ xe, Tô Ôn khó khăn tốt bụng một lần, tự mình mở cửa xe cho Hạ Phong để cậu chậm rãi chui vào.

Sau khi đã ngồi vững, Tô Ôn liền nói: “Chuyện quay phim tôi đã vì cậu mà xin hoãn lại hai ngày. Những chuyện khác cậu phải tự mình cố gắng.”

Hạ Phong gật gật đầu.

Xảy ra chuyện này, so với bất luận ai khác chính cậu cũng không hề mong muốn xảy ra nhưng không có biện pháp khác.

“Hạ Phong phong chết không phải do cậu cố ý nhưng người cũng là do cậu đâm chết. Tam gia là người trọng tình nghĩa, cậu không bị mất tay mất chân đã là may mắn lắm rồi. Còn nữa, từ nay về sau không có việc gì thì cũng đừng đi Tả Tuyền Sơn, Tam gia không phải là người mà cậu có thể đắc tội.”

Hạ Phong quay đầu nhìn Tô Ôn, trong lòng thầm nghĩ vì sao anh ta biết Tam gia? Ngay sau đó cậu hiểu ra. Tô Ôn và Vi Cũng Nhiên quan hệ xem ra không tồi, biết chuyện này cũng không lạ.

Tô Ôn cũng quay sang nhìn cậu một cái sau đó tiếp tục lái xe: “Nếu cậu thích đua xe thì có thể đến trường đua, không cần phải đi Tả Tuyền Sơn”.

“Đã biết”. Hạ Phong ngoài miệng nói vậy nhưng trong đầu cũng không nghĩ vậy. Không đi Tả Tuyền Sơn? Đó là chuyện không có khả năng! Cậu nghĩ từ nay về sau cần phải chú ý hóa trang một chút, sau đó tìm chỗ vắng vẻ để ngồi.

Lúc này điện thoại Hạ Phong vang lên, là Bằng Tùng gọi đến. Cậu nở nụ cười, tối hôm qua gọi mãi không được, giờ mới sáng sớm Bằng Tùng đã gọi điện, chỉ sợ là mắng cậu không có việc gì cũng đừng hơn nửa đêm gọi điện cho mình.

“Giám đốc Bằng, sao thế?”

Đầu kia Bằng Tùng như đang bận rộn gì đó, một lát sau mới nói:

“Nhậm Mộ muốn đổi vai nam chính số 1 của cậu”.

22. Chương 22: Quy Tắc Ngâm?

Hạ Phong cầm điện thoại, nhất thời không biết nói gì với Bằng Tùng. Từ đầu Nhậm Mộ đã nhìn cậu không vừa mắt, không thừa lúc này đổi cậu đi mới kì quái.

[Tù đồ] mới quay chưa lâu, đổi cậu đi cũng không ảnh hưởng gì.

“Làm sao vậy? Không có gì để nói sao? Tôi còn tưởng cậu sẽ nói gì đó để nói cơ đấy!” Bên phía Bằng Tùng truyền đến tiếng sột soạt, hình như đang đọc văn kiện.

Tô Ôn nhìn Hạ Phong qua kính chiếu hậu sau đó lại tập trung nhìn đường trước mắt.

“Giám đốc Bằng, Nhậm Mộ là ông chủ, cũng là người đầu tư cho [Tù đồ], tôi còn có thể nói gì nữa? Nếu như chủ tịch Tào vẫn đứng về phía tôi thì tôi còn có chuyện để nói”.

“..... Nhậm Mộ là nói dối người nhưng trước mắt chủ tịch và người đầu tư thứ ba kia vẫn không đáp ứng. Bất quá nếu người đầu tư thứ ba mà đáp ứng thì dù chủ tịch đứng về phía cậu cũng vô dụng.”

Hai chọi một, Tào Tuấn nói gì cũng vô dụng.

“Tùy vậy, nếu đổi tôi đi thì nhớ rõ phải thông báo cho tôi nha~” Bỏ điện thoại xuống, Hạ Phong ngồi tựa trên ghế, bất đắc dĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhậm Mộ rất cục vì sao lại không thích Thần Việt, trăm phương ngàn kế ngăn cản mình?

Tô Ôn không nói gì, chuyện như thế này người đại diện cũng không giúp đỡ được gì. Hơn nữa Nhậm Mộ đã quyết tâm loại Hạ Phong đi, nếu anh giúp đỡ để Nhậm Mộ biết sẽ càng chán ghét.

Trở lại căn hộ, Hạ Phong nằm vật ra ngủ. Chờ cậu tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Tô Ôn gọi điện bảo cậu hai ngày nữa không cần phải đến studio, cứ nghỉ ngơi cho tốt. Hạ Phong hỏi anh chuyện diễn viên Tô Ôn chỉ nói Nhậm Mộ và Tào Tuấn đều không có ai chịu nhường ai.

Tiến độ quay phim vẫn như cũ, chỉ là dừng phần của diễn viên chính còn tất cả đều bình thường.

Hạ Phong mở điện thoại di động ném trên giường, chạy đi tắm rửa. Đến lúc xem lịch phát hiện hôm nay là ngày 10/11, cậu dừng lại.

Ngày 11 tháng 11, là sinh nhật của Thần Việt.... Ngày này thật khó để mà người ta quên được...

Lại qua một ngày.

Hạ Phong rồi việc nằm nhà xem phim, nếu không thì nhìn xe cộ đi qua đi lại, nhằm chán đến phát mốc ra. Ngáp một cái lại vỗ đầu chuẩn bị chui vào giường.

Sinh nhật 24 tuổi của Thần Việt phỏng chừng lại vượt qua trong giấc ngủ, cậu nghỉ. Nhớ đến sinh nhật 24 tuổi của mình, lúc ấy Hàn Lăng vẫn ở bên cạnh, hai người có một buổi tối lãng mạn.

Điện thoại vang lên.

“Giám đốc Bằng, sao thế?” Hạ Phong tựa người vào cửa sổ.

“Người đầu tư thứ 3 của [Tù đồ] muốn gặp cậu”.

“Gặp tôi làm gì?”

“Tôi cũng không biết! Bất quá, anh ta nói chỉ muốn gặp một mình cậu, Tô Ôn cũng không thể đi....Tự mình giải quyết cho tốt!”

“....nha.”

Hạ Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy Bàn Tùng như thể đang nói lời vĩnh biệt với mình vậy. Rốt cuộc ông chủ này là làm sao? Tự mình gặp mặt, còn không để cho Tô Ôn đi cùng....

Dựa theo địa chỉ Bàn Tùng đưa cho, Hạ Phong suy nghĩ một chút liệu có nên gỡ đồng băng gạc trên đầu xuống. Nghĩ một hồi cậu vẫn thấy không nên làm vậy. Thay bộ quần áo khác, cậu rời phòng. Đi đến nơi cậu mới biết địa chỉ kia là của một cái khách sạn.

Xuống xe taxi, cậu nhìn khách sạn thần bí trước mắt. Khung cảnh xung quanh là cây xanh tươi tốt.

Cậu xoay người nhìn lại đường, nơi này cách nội thành khá xa nhưng vẫn chưa đến ngoại ô.

“Tuyền?” Cậu nhìn chằm chằm vào tên khách sạn. Hạ Phong nhíu mày. Sống ở đây nhiều năm như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cậu nghe thấy tên khách sạn ‘Tuyền’ này.

Từ cửa chính nhìn trái nhìn phải, không biết phải hỏi thăm ai. Khách sạn trông rất xa hoa, ngay tại đại sảnh treo một chiếc đèn thủy tinh khổng lồ xa xỉ.

Người tới lui rất nhiều, hơn nữa phần lớn là nam giới... Hai người đàn ông ôm hôn, sờ mó lẫn nhau... (em nó chuẩn bị lên thốt =3=)

Hạ Phong rốt cuộc hiểu rõ vì sao ngữ khí Bàn Tùng lúc gọi điện thoại lại kì quái như thế, đến cuối còn chốt lại một câu: “Tự giải quyết cho tốt”....

Phòng chừng cách ăn mặc của Hạ Phong quá nổi bật, không giống với những người nơi này nên ai đi qua cũng liếc cậu một cái: Một chiếc quần Jean bạc màu, mặc một chiếc áo lót màu trắng, điểm đáng chú ý nhất là đầu được quấn băng như cái bánh chưng...

Nhíu mày lại, Hạ Phong nảy sinh ý tưởng bỏ trốn...

“Ngài đã tới!”

Hạ Phong bị câu “Ngài đã tới!” giữ lại, đứng ở trước mắt là một người đàn ông chừng bốn mươi năm mươi tuổi, cúi người thật sâu chào cậu sau đó mỉm cười nhìn.

Mở mắt nhìn một hồi Hạ Phong cảm thấy người đàn ông này cực kì giống quản gia thời Trung cổ trong các gia đình quý tộc. Cả ngày trưng ra một nụ cười hòa ái, vĩnh viễn cung kính với chủ nhân.

“Mời.”

Người đàn ông mỉm cười đi trước dẫn đường. Hạ Phong nhìn người phía trước sống lưng thẳng tắp nghĩ không biết lúc này có nên chuẩn bị không. Nghĩ như thế cậu lập tức xoay người rời đi.

Cậu vừa chuyển mình liền thấy hai người từ cửa tiến vào, đi trước chính là ông chủ cậu đã nhìn thấy trong phim trường của [Tù đồ] lúc trước Diệp tiên sinh, đi sau là một người đàn ông hai tay đút túi quần trông rất giống người mẫu bước đi trên sàn catwalk

Hạ Phong nhếch miệng, ngoại trừ lúc ở căn hộ, hình như đi đâu cũng thấy hần ta. Thấy tên lúc nào nhìn mình cũng không vừa mắt, về mặt Hạ Phong đây khó chịu.

Mà kẻ kia nhìn thấy Hạ Phong sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

Nhậm Mộ dừng lại cách Hạ Phong vài bước, nhìn chằm chằm Hạ Phong. Đầu bánh chưng che kín mặt, khóe miệng còn ứ máu.

Hạ Phong đứng ngay ngắn đối diện với Nhậm Mộ cho Nhậm Mộ quan sát.

Tuy Nhậm Mộ lúc này đeo kính râm nhưng Hạ Phong có thể thấy đằng sau là đôi mắt lạnh khốc, ẩn giấu sự khinh thường.

“Thật là trùng hợp” Nhậm Mộ cong cong khóe miệng, làm ra khẩu hình bổ sung vào hai chữ không nói ra: Tội phạm.

Hạ Phong ngoài cười trong không cười đáp lời: “Đúng a, thật là trùng hợp, ông chủ Nhậm”.

Nhìn Nhậm Mộ kiêu ngạo, Hạ Phong hi vọng hôm nay trời mưa to gió lớn sấm sét dùng dùng đánh chết hắn cho rồi.

Diệp tiên sinh nhìn hai người thủy hỏa bất dung liền mở miệng: “Ông chủ Nhậm, mời đi bên này”.

Nhậm Mộ rời đi trước liếc mắt lườm Hạ Phong.

Người đàn ông dáng vẻ quân gia lúc này đi tới, thân thiện hỏi thăm Hạ Phong, không ngờ thu về một câu: “Không quan hệ với ông, tự mà đi làm chuyện của mình”.

Người đàn ông lắc đầu, vẫn giữ vẻ mặt tươi cười không chút để bụng. Lại một lần nữa làm ra tư thế mời: “Vậy xin mời đi bên này”.

Hạ Phong nhìn ông ta, trong lòng vẩn vơ một hồi. Có nên đi hay không? Tựa hồ là một club cho gay, ông chủ kia không có việc gì lại mời cậu đến đây làm gì?

Quy tắc ngầm?

Cậu diễn [Tù đồ] được vài ngày rồi hiện giờ mới dùng đến quy tắc ngầm có phải quá muộn rồi không? Bất quá mượn cơ hội đối nam diễn viên chính lúc này thành công có vẻ càng lớn...

Nếu cậu dám làm loạn liền giải quyết bằng phương pháp bạo lực, trong lòng tưởng tượng như vậy Hạ Phong vẫn tiếp tục đi theo.

Vào thang máy, Hạ Phong nhìn không được hỏi: “Ông là người phụ trách ở đây?”

Bạn đang ?

“Cứ coi như là thế đi?”

Đây là loại đáp án gì vậy?

“Vậy ông biết người kia, chính là người mà ông muốn dẫn tôi đi gặp ấy, bảo tôi ở trong này làm gì?”

“Người kia?” quân gia liếc nhìn cậu, “Việc này cậu tự mình hỏi người kia a”.

“Ông ta là người như thế nào?”

Quân gia không trả lời, thang máy vừa mở ông liền dẫn Hạ Phong rẽ trái rẽ phải đến một cánh cửa gỗ ông hướng về phía Hạ Phong chỉ chỉ, ý bảo cậu đi vào.

Đứng ở trước cửa, Hạ Phong tự mình đánh giá thật lâu, Hiện giờ rồi đi vẫn còn kịp, nhưng không đi vào sao biết chờ mình bên trong là thứ gì? Biết đâu không phải là quy tắc ngầm như cậu tưởng tượng, biết đâu ông chủ kia chỉ muốn gặp cậu một lần...

Quân gia thấy cậu không có phản ứng cũng lười quân cậu tự mình đi trước.

23. Chương 23: Người Tình Của Thần Việt?

Qua cả buổi, Hạ Phong vẫn đứng như khúc gỗ trước cánh cửa. Hít một hơi thật sâu, cậu tự tay đẩy cửa ra.

Cửa gỗ vừa mở, ngoài ý muốn, bên trong một mảnh tối đen. Nhìn qua khe cửa, bên cạnh cửa sổ hình như có một người đang đứng.

Đi vào, cậu lễ phép nói một câu: “Thật xin lỗi, tôi là—”

Lời còn chưa nói hết, người từ phía sau bắt lấy bờ vai của cậu! Còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra liền bị người ta ném một cái nặng nề rơi xuống sàn nhà.

Vết thương cũ còn chưa lành đã thêm vết thương mới...

Nằm trên mặt đất nhìn sao bay đầy trời. Đèn thoáng cái bật sáng, cậu hơi nhú mày nhìn người từ trên cao đang nhìn mình.

“Thần Việt, chịu thua chưa”.

Hạ Phong nhú mày nhìn người đàn ông đang nói với mình. Tóc nhuộm màu nâu hơi dài rủ xuống khuôn mặt.

“Thần Việt, chú sẽ không phải muốn ngồi ở đây—” Nhìn người nằm dưới đang nhìn chăm chăm mình, người đàn ông vỗ vỗ đầu, lạnh lùng nói: “Đến cả chính bản thân còn không nhớ thì sao có thể nhớ rõ anh a?”

Người này biết Thần Việt? Hình như là vậy.

Hạ Phong chật vật đứng dậy, kiểm tra thân thể không có vấn đề gì xong mới nhìn người đàn ông trước mắt. Sau nhìn rõ ràng tướng mạo của người này xong cậu xác định một điều.

Người đàn ông này không phải quy tắc ngầm, hơn nữa có quan hệ đặc biệt với Thần Việt.

“...Anh, và Thần Việt có quan hệ gì?”

Hai người có khuôn mặt khá giống nhau, đặc biệt là mắt và mũi giống nhau như tạc, nếu không có quan hệ thực sự khó mà tin được.

“Tên của anh là Thần Truy, chú nói chúng ta có quan hệ gì?”

Người đàn ông tên Thần Truy xoay người ngồi trên ghế, tay khoát lên sofa sau lưng, thoải mái ngồi bắt chéo chân. Đôi mắt híp lên nhìn Hạ Phong đầy dò xét.

“Anh em?” Hạ Phong thử hỏi. Nhìn kĩ thì Thần Truy có vẻ lớn hơn Hạ Phong một hai tuổi gì đó, hai người hẳn là anh em. Mà, gớm đã, chẳng lẽ Thần Truy chính là một trong số các nhà đầu tư của [Tù đồ] sao?

“Xem ra chúng ta cần phải giới thiệu lại với tên gốc này nha” Thần Truy nghiêng đầu hướng về phía cửa nói, “Thần Nhung”.

Thần Nhung? Hạ Phong theo ánh mắt Thần Truy nhìn về phía cửa. Người đàn ông tay trái đút vào túi quần, tay phải cầm một ly rượu vang. Nghe thấy lời Thần Truy nói anh nghiêng đầu.

Hạ Phong ...

Nếu không phải Thần Truy đang ngồi trước mặt, cậu nhất định nghi ngờ Thần Truy có khả năng di chuyển tức thời...

Song sinh, Thần Truy và Thần Nhung là một cặp song sinh...

Nhìn Thần Nhung đi về phía mình, Hạ Phong cảm giác như mình đang nằm mơ. Chờ anh ta ngồi xuống, Hạ Phong tựa như đang nhìn khỉ trong vườn bách thú, dò xét tới lui cặp song sinh.

“Thất thần làm gì? Ngồi đi!” Thần Truy hướng về phía Hạ Phong nói, “Nếu không phải vì chính chú cũng quên mất mình là ai thì anh nhất định sẽ dạy dỗ một trận tử tế”,

Hạ Phong có phần thống khổ ngồi xuống phía đối diện cặp song sinh.

Loại tình cảnh này khiến Hạ Phong nhớ đến cảnh thẩm vấn tội phạm trong [Tù đồ]. Thần Truy và Thần Nhung chính là sĩ quan thẩm vấn, mà cậu, là tội phạm...

Hạ Phong ngồi xuống đưa cánh tay đặt trên ghế salon màu trắng sữa làm bằng da thật. Cậu vẫn luôn cho rằng Thần Việt là một tên quái dị đến thân nhân cũng không có, hôm nay mới biết thì ra là không phải.

Xem ra cặp song sinh này rất có địa vị. Nói cách khác, cho dù Thần Việt có là con riêng cha cậu cũng không phải kẻ nghèo kiết xác. Hạ Phong chỉ có chút không rõ: Thần Việt ngồi tù hai năm mà anh trai cũng không đến gặp. Có thể thấy được, Thần Việt và cặp song sinh này cảm tình cũng không tốt cho lắm.

“Nói đi, gọi tôi đến đây là có chuyện gì? Là nói cho tôi về chuyện Thần Việt sao?”

Thần Truy không trả lời mà hỏi lại: “Xem ra chú giờ đã bị làm cho hồ đồ rồi a, Thần Việt? Nhìn cái đầu bánh chưng này của chú thật là đem mặt mũi nhà chúng ta mất hết!” Sau đó anh vỗ tay gọi, “A Nhĩ, đem một ly rượu mạnh đến, thêm đá vào”.

“Vâng.”

Lúc này, Hạ Phong mới chú ý phía sau cửa có một người đang đứng. Người đó khẽ gạt đầu đẩy cửa ra khỏi phòng.

Thần Truy nhìn chằm chằm Hạ Phong, khóe miệng nhếch lên một tia khinh thường.

Bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, phản ứng đầu tiên của Hạ Phong là: Thần Truy và Thần Việt có cừ oán? Thử hỏi nhà ai lại có kiểu nhìn em trai mình như dã thú nhìn con mồi như thế?

“Các người rút cuộc bảo tôi đến làm gì? Nếu là chuyện của Thần Việt thì rõ ràng một chút”.

Quét mắt nhìn cậu một cái, Thần Truy đem chân đặt trên bàn, chậm rãi nói, “Gấp cái gì? Dù sao chú cũng đã ngồi tù hai năm, chờ lâu thêm một lát sẽ chết sao?” Sau đó chỉ chỉ Thần Nhung, “Tên này là này lão nhị, còn chú, lão tam.” Nói cách khác, Thần Truy chính là lão đại.

“Thật sự một chút trí nhớ em cũng không có?” Thần Nhung nhìn chằm chằm Hạ Phong hồi lâu rút cuộc cũng hỏi. Từ lúc vào phòng anh vẫn đặt chú ý trên người cậu.

Hạ Phong như suy nghĩ gì đó rồi gạt đầu. Cậu không phải Thần Việt, đương nhiên không có trí nhớ của cậu ta.

“Chú còn có ấn tượng tới tên Quý Trọng sao? Thần Việt? Thần Truy cong cong khóe miệng nở một nụ cười khinh thường.

“Thần Truy!” Thần Nhung đột nhiên lên tiếng, sau đó quay mặt lại nói với Hạ Phong: “Tiểu Việt, đừng nghe anh ấy nói lung tung”.

Quý Trọng? Hạ Phong nhíu mày, ai?

Thần Truy cười nhạt, trông mắt tối đen như mực nhìn chằm chằm Hạ Phong: “Tình yêu khắc cốt ghi tâm như thế, làm sao quên được? Đúng không Thần Việt”.

Khắc cốt ghi tâm sao? Hạ Phong nghe mà rối tinh rối mù, nhìn thần sắc lạnh lạnh của Thần Truy, cậu không khỏi hoài nghi Thần Việt rút cuộc đã làm gì khiến Thần Truy nhìn cậu không vừa mắt như thế.

Lúc này, Hạ Phong gặp được Diệp tiên sinh vừa mới thấy hồi nãy.

Nhìn thấy Diệp tiên sinh, Hạ Phong xác định: Trong cặp song sinh này có một người là người đầu tư cho [Tù đồ]. Trước tại studio, Tô Ôn từng nói qua, Diệp tiên sinh là đại diện cho người đầu tư còn lại của bộ phim.

“Ông chủ, Nhậm Mộ vẫn còn chờ, liệu có nên gặp cậu ta?”

Thần Truy hất tay: “Không gặp”. Vừa thấy Diệp tiên sinh chuẩn bị rời đi liền vẫy tay, “Nói cho cậu ta biết, nam chính số một vẫn để Thần Việt đảm nhiệm, không đổi người”.

A Nhĩ mang theo hai người tiến vào, một người cầm chai rượu, một người cầm chén. Thần Nhung ra hiệu, ba người ngoan ngoan rót rượu. Rót rượu xong ba người liền đi ra ngoài.

Không có ai nói chuyện, không khí thoáng chốc đông lại.

Hạ Phong không biết phải nói như thế nào với hai người. Một người nhìn cậu không vừa mắt, một người lại vô cùng trầm mặc, thật sự không phải là đối tượng có thể trò chuyện được.

Khoảng nửa tiếng sau, Thần Truy đột nhiên đứng lên, rời đi.

Thấy Thần Truy đi, Thần Nhung cũng không giữ lại mà nhìn theo bóng lưng anh ta thở dài một hơi.

“Nói đi”. Hạ Phong cả người nằm trên salon, chờ đợi.

Thần Nhung nở nụ cười, cầm lấy chén rượu trên bàn, nhấp một ngụm rồi chậm rãi kể chuyện về Thần Việt...

Nghe xong Hạ Phong vẫn bảo trì trầm mặc.

Thần Nhung đứng lên, ngồi bên cạnh cậu. Ôm lấy vai cậu: “Tiểu Việt, hết thấy đều là quá khứ cả rồi”.

Bị Thần Nhung ôm như vậy, Hạ Phong vẫn im lặng.

Cậu nhìn người trước mắt, không đẩy ra mà yên lặng tiếp nhận...

Hạ Phong ngồi trong xe, hai tay nắm tay lái, ngắm người. Chiếc xe Ferrari này là của Thần Việt. Hiện tại trong đầu cậu tất cả là tên một người: Quý Trọng.

Cậu không nghĩ đến Thần Việt cũng là gay.

Quý Trọng và Thần Việt là một đôi, mà Quý Trọng cũng là bạn thân của Thần Truy.

Vào ngày Hạ Phong bị đâm chết cũng là ngày giỗ của Quý Trọng. Theo lời Thần Nhung nói, sau khi Quý Trọng chết, Thần Việt rời đi, không biết là đi nơi nào. Chỉ đến ngày tai nạn xảy ra, Thần Nhung mới biết cậu vẫn luôn ở thành phố này.

Theo lời Thần Nhung, Thần Việt là một kẻ phản nghịch, cha gọi cậu đi hướng đông, cậu liền hết lần này đến lần khác đi hướng tây, hoàn toàn không nghe lời.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Quan hệ cùng người nhà của Thần Việt cũng rất căng. Theo Thần Nhung hình dung mà nói, từ sau ngày mẹ họ chết, Thần Việt bắt đầu trở nên hư hỏng. Thật vất vả mới đưa cậu đi du học, mới được hơn nửa năm đã bị cho thôi học.

Đại khái là lúc 16 tuổi, cậu thích bạn thân của anh cả — Quý Trọng. Từ đó về sau quan hệ với Quý Trọng càng ngày càng tốt.

Về phần nguyên nhân Quý Trọng chết, Thần Nhung không nói rõ, chỉ nói là chết ngoài ý muốn.

Hạ Phong hỏi anh vì sao suốt hai năm qua họ không đi gặp Thần Việt. Thần Nhung vỗ vỗ bờ vai cậu: Không phải em rất chán ghét chúng ta sao?

Hạ Phong không còn lời nào để nói...

Biết Thần Việt mất toàn bộ trí nhớ, Thần Nhung cảm thấy cậu có thể quên hết tất thấy, một lần nữa sống. Cho nên cũng chỉ mời luật sư Hà đến biện hộ, chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Thần Việt.

Thần Truy chán ghét em trai Thần Việt như vậy, phỏng chừng có quan hệ với cái chết của Quý Trọng. Đầu tư cho [Tù đồ] hoàn toàn là chủ ý của Thần Nhung, không có một chút quan hệ nào với Thần Truy.

“Em cứ sống vui vẻ là tốt rồi, không quan trọng những thứ khác”. Đây là những lời Thần Nhung nói với Hạ Phong trước khi đi.

24. Chương 24: Sinh Nhật Thần Việt

Hôm nay là sinh nhật Thần Việt, Thần Nhung vốn muốn tổ chức nhưng Hạ Phong cự tuyệt. Dù sao Hạ Phong thấy không có lý do gì để ngược đãi thân xác này, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của cậu ta.

Trở về căn hộ, cậu ăn mặc chỉnh trang xong lại chiến đấu trước chiếc gương một hồi.

Bộ dạng này hẳn là không mấy người có thể nhận ra a? Cậu gỡ băng gạc xuống, đeo kính mắt, đem tóc chải xuống, khác hẳn với hình tượng vốn có trên màn ảnh nhỏ.

Cảm thấy không còn vấn đề gì nữa cậu liền trèo lên chiếc Ferrari đi khắp nơi chạy tới chạy lui rồi đi ăn cơm.

Ăn xong bữa cơm, Hạ Phong nghĩ đến đi uống rượu. Lần gần nhất đi bar cũng đã là ba năm rồi. Giờ cậu đến lại cảm thấy có chút không thích ứng.

Chọn một góc vắng người, cậu gọi bia rồi chậm rãi uống. Phỏng chừng một người có phần nhàm chán, cậu quyết định gọi Tổ Ngạn Chi. Vốn muốn gọi điện cho Tô Ôn với cả Bằng Tùng nhưng tính toán cẩn thận vẫn có phần không được lắm, vào China Era Entertainment lâu như vậy cậu mới chỉ thân thiết với Tổ Ngạn Chi.

“Tổ Ngạn Chi sao? Thần Việt đây, có ra ngoài uống rượu với tôi không?”

“Cái gì – đi đâu? Chỗ cậu ồn quá, tôi không nghe được, không nghe được!” Đầu kia Tổ Ngạn Chi một tay cầm điện thoại, tay kia dè dặt tai lớn tiếng nói.

Hạ Phong không nói gì, chỉ đành chạy ra một góc bớt ồn nói tiếp.

“Uống rượu, đến không?” Tựa người trên tường, Hạ Phong nói.

“Uống rượu? Không được – một mình cậu?”

“Đúng vậy?”

“Đi, cho tôi địa chỉ.”

Hạ Phong cho Tổ Ngạn Chi xong liền cúp máy, chuẩn bị xoay người lại đã nhìn thấy một người phụ nữ nhìn chằm chằm mình, bộ dáng rất kích động.

“Anh là Thần Việt sao?”

Sững sốt một chút, Hạ Phong gật gật đầu.

Dạng như vậy mà có thể nhận ra được, chẳng lẽ kĩ thuật hóa trang của cậu kém đến thế sao?

“A! Em là fan của anh! Em tên là Vân Chi, anh có thể kí tên cho em được không? Vân Chi mở to hai mắt chờ mong nhìn Hạ Phong.

Hạ Phong cười cười: “Được”

Vân Chi tìm từ túi xách một hồi rút cuộc móc ra một quyển sổ, tay có chút run rẩy mà đem bút và sổ cho Hạ Phong. Nhận xong, Hạ Phong tiêu sái kí tên sau đó trả về.

“Vân Chi, có thể giúp anh một chuyện được không?” Hạ Phong nở một nụ cười sát thủ đã luyện qua trăm lần trước gương – nụ cười xấu xa khiến cho hồn phách fan mất hơn phân nửa.

Được thần tượng gọi thẳng tên mình, Vân Chi kích động đến không nói được lời nào, chỉ có thể ra sức gật đầu.

“Chuyện anh tới có thể giúp anh giữ bí mật được không?” Nếu được, Hạ Phong hi vọng chỉ có Tổ Ngạn Chi biết. Nếu xui xẻo bị paparazzi bắt gặp thì dù chỉ đến uống rượu cũng có thể bị nói thành lêu lổng. Nếu bị Bằng Tùng biết thì chắc sẽ bị lải nhải cả ngày.

Vân Chi lại một lần nữa dùng sức gật gật đầu, nói: “Vâng”

Hạ Phong lại cười với cô một cái, lịch sự nói cảm ơn xong liền xoay người rời đi.

“Uhm—” Vân Chi nhìn bóng lưng thần tượng, khó lòng không chế được. May mắn gặp thần tượng, nếu không nói chuyện được vài câu tựa hồ có vẻ thật đáng tiếc.

“Sao vậy?” Hạ Phong quay đầu lại.

“Em...”, Vân Chi do dự một chút, “Có thể chụp ảnh cùng với anh được không?”

“Đương nhiên!” Hạ Phong còn tưởng là đại sự gì, cậu đáp ứng ngay lập tức. Fan còn chưa đến gần cậu đã tiến đến. Vân Chi lấy điện thoại ra lập tức chụp.

Chụp mấy kiểu xong, Vân Chi nhin không được đưa thân mình dựa vào Hạ Phong. Thấy fan chủ động, thần tượng ban đầu còn kháng cự một chút, nhưng sau mười giây, Hạ Phong lập tức đáp ứng tâm nguyện của fan.

Vân Chi cảm giác mình bay lên tận thiên đường, hạnh phúc đến không tin được. Có được sự cho phép của thần tượng, cô càng lớn mật, cuối cùng hai khuôn mặt gần như dính lại với nhau....

Nhìn ảnh trên màn hình điện thoại, Hạ Phong nở nụ cười.

Trở lại sảnh quán bar, Hạ Phong ngồi trong góc chờ Tổ Ngạn Chi. Một lát sau, Tô Ngạn Chi một thân vô trang đầy mình xuất hiện.

Hạ Phong nhìn cậu ta liền bật cười.

Tổ Ngạn Chi đeo kính râm, thay đổi kiểu tóc, áo sơ mi và quần jean, hiển nhiên không phải phong cách vương tử như lúc bình thường.

“Tiểu thiên vương, thay đổi phong cách sao?”

“Cẩn thận vẫn hơn”, nhìn hoàn cảnh bốn phía chung quanh, Tổ Ngạn Chi thấp giọng nói, “Thần Việt, nơi này quá rõ ràng, đổi lại chỗ khác a”.

“Ok!”

Hạ Phong đổi một phòng kín, gọi người đem một đồng rượu vào, như thể muốn không say không về. Tổ Ngạn Chi ngồi xuống, bỏ kính râm xoa xoa tóc.

“Thần Việt, hôm nay gió thổi thế nào mà lại khiến cậu tự mình gọi điện thoại mời tôi a?” Tổ Ngạn Chi uống một cốc rượu lạnh đến bốc hơi, “Thật lâu rồi không có uống rượu!”

Hạ Phong đem mấy chai bia đổ ra: “Cậu đi uống rượu không có nói với Hoắc Tâm Uyển đi?” Nếu Hoắc Tâm Uyển biết cậu kéo Tổ Ngạn Chi đi khăng định sẽ đen mặt đến gặp.

Hoắc Tâm Uyển đối với nghệ nhân mình quản lý luôn rất nghiêm khắc, dù đối tượng có là Tiểu Thiên vương Tổ Ngạn Chi đi chăng nữa, cô cũng sẽ không có đối xử khác biệt gì.

“Đừng nói nữa! theo lời cô ấy tôi chính là phải biến mình thành hòa thượng, đến ăn mặn cũng phải xem sắc mặt cô ấy, thật là khó chịu!” Bình thường, ngoại trừ lúc dự họp hay có hoạt động này nọ, phần lớn cậu phải ca hát tập luyện, nếu muốn đi ra thả lỏng còn phải báo cáo với Hoắc Tâm Uyển. “Đúng rồi, có phải Nhậm Mộ muốn đổi nam chính số 1 không?”

Hạ Phong giật mình, không nghĩ đến Tổ Ngạn Chi cả ngày bị xoay như chong chóng mà vẫn biết, chắc hẳn chuyện này bị làm cho rất lớn, cậu liền nói: “Đến cả người bạn như cậu mà cũng biết, xem ra chuyện này vô cùng huyền ảo”.

“Sao mà không biết? Chuyện này cả công ty đều biết!” Lại uống thêm một ngụm, Tổ Ngạn Chi lo lắng hỏi, “Thần Việt, đổi thật sao?”

“Không” Trước kia, Hạ Phong còn cảm thấy mình có khả năng bị đổi nhưng hiện tại thì không có khả năng. Thần Nhung là ông chủ, anh làm sao có thể đổi mình, để cho người ngoài thay thế? Hơn nữa anh cũng rất quan tâm đến cậu em Thần Việt của mình, làm sao có thể không muốn nâng sự nghiệp diễn xuất cho cậu.

“Có phải cậu đắc tội Nhậm Mộ không? Vì sao tôi cảm thấy anh ta nhìn cậu thế nào cũng không vừa mắt?”

Hạ Phong nhún nhún vai, cầm một chai bia: “Đừng nói chuyện này nữa. Hôm nay khó khăn lắm mới đi ra ngoài được một lần, đến, người anh em, tôi mời cậu!” Dứt lời cậu mở miệng uống.

Anh em? Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong, hầu kết trượt lên xuống theo từng ngụm rượu... Cậu bỗng cảm thấy có chút khô nóng, anh em, từ này thật có ý tứ...

Nửa đêm về sáng, Hạ Phong có chút lung lay đi ra khỏi quán bar, sau lưng là Tổ Ngạn Chi. Cùng nói với cậu ta một cậu, Tổ Ngạn Chi liền chui vào trong xe.

Thắt chặt dây an toàn, Tổ Ngạn Chi cũng chui vào xe: “Mua lúc nào thế?”

“Hắn là cách đây rất lâu rồi.” Hạ Phong nhìn linh kiện trong xe, phỏng chừng cũng được khoảng 3 – 4 năm gì đó. Thần Việt coi như cũng quan tâm tới xe của mình, chiếc Ferrari này được bảo dưỡng khá tốt.

“Không tệ”. Tổ Ngạn Chi vỗ vỗ vai cậu, sau đó chui ra ngoài.

Hạ Phong nở nụ cười. Nửa đêm về sáng làm việc gì thích hợp nhất? Đua xe. Dọc theo đường núi, cậu bật nhạc trong xe chỉnh âm lượng cao nhất, nghe tiếng nhạc bùng nổ, sau đó không kiêng nể gì bắt đầu lái xe...

Nhìn đường cái phía trước, cậu đưa tay đặt trên cửa xe.

Sinh nhật Thần Việt 24 tuổi cứ thế trôi qua...

Đèn đường có chút tối.

Ngáp một cái, Hạ Phong vuốt lại tóc mình. Tựa hồ không chỉ có mình cậu làm cú đêm. Tại góc khuất đột ngột xuất hiện một chiếc SLS, làm cậu ý thức được, đêm nay không phải một đêm quá vui vẻ.

Gặp chiếc SLS thoáng qua một khắc, đối phương liếc mắt một cái không chút ý tốt nào, sau đó nghênh ngang rời đi...

25. Chương 25: “cẩn Thận!”

Vừa mới sáng sớm, Hạ Phong đã bị Tô Ôn đánh thức.

Qua điện thoại, Tô Ôn chỉ nói một câu: Rời giường, đến studio.

Hạ Phong lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, sau đó đi rửa mặt đánh răng... Nhìn qua mặt mũi trong gương, cậu suy nghĩ một chút rồi bỏ băng gạc trên đầu mình, trưng ra bộ mặt xinh đẹp nhất có thể.

Lúc cậu vội vàng đến studio thì phát hiện nam chính số 2 vẫn chưa đến.

Hàn Lăng không đến, sự xuất hiện của cậu làm cho cả đám nhân viên công tác lắp bắp kinh hãi. Hứa Hoa ra hiệu, lập tức một nhân viên hóa trang xông ra, kéo Hạ Phong đi trang điểm.

Khi đã chỉnh tề, mặc áo tù nhân xong xuôi, Hạ Phong ngồi trên ghế chờ. Tô Ôn ở bên cạnh nhắc nhở nên quay nhiều một chút, cũng nói, chịu không được cũng đừng cố gắng chống đỡ.

“Bao giờ kết thúc công việc, tôi muốn đến khoa chỉnh hình của bệnh viện”. Ngày hôm qua bị Thần Truy ném một cú, khẳng định là nội thương rồi. Tưởng tượng đến cảnh đấy, cậu lại sờ sờ hai cái xương sườn bị gãy của mình.

Vừa nhắc đến khoa chỉnh hình, khuôn mặt Tô Ôn lại không được tự nhiên. Nhìn là biết đang nhớ tới bác sĩ Tần Diệc.

“Hàn Lăng làm cái gì? Mau gọi điện thoại giục cậu ta!” Đợi nửa tiếng cũng không thấy người đâu, Hứa Hoa bốc hỏa, ông ném kịch bản xuống đất, chỉ vào trợ lý nói, “Nói cho cậu ta biết, nếu trong 20 phút nữa mà không xuất hiện thì từ nay về sau cũng không cần đến nữa!”

Hứa Hoa là đạo diễn danh tiếng, trước giờ chỉ có diễn viên chờ ông chứ nào có chuyện ông phải chờ diễn viên?

Hạ Phong và Tô Ôn liếc nhìn nhau, trầm mặc không nói gì.

“Đạo diễn Hứa, Lý Khả Nhạc nói kẹt xe, không có cách nào trong vòng 20 phút đến được...”

Mặt Hứa Hoa đen thành mảng lớn nhưng không nói gì mà chỉ dùng sức phủ tay, nói “Trước quay những phần khác!”

20 phút sau, Hàn Lăng vẫn chưa xuất hiện. Ngồi đằng sau máy giám thị, Hứa Hoa mặt đen như đất nồi, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Đạo diễn trưng ra bộ mặt này, diễn viên cũng bị ảnh hưởng. Hạ Phong không yên lòng, Đường Chí Kiệt lại đầy thất thường.

“Ngừng!” Hứa Hoa hô to một tiếng, nhìn hai diễn viên trách mắng: “Hai người các cậu là xảy ra chuyện gì? Thần Việt cậu là bị quỷ nhập vào hả, đem hồn nhét ở góc nào rồi? Còn cậu nữa, Đường Chí Kiệt, cậu làm cái gì? Diễn xuất hơi hợt thế hả!”

Hai diễn viên cúi đầu đầy xấu hổ.

“Trước tạm nghỉ đi!”

Nghe Hứa Hoa nói vậy, mọi người đều thở ra một hơi. Đạo diễn Hứa rất ít khi nổi giận, hôm nay vừa sáng sớm đã bốc hỏa, xác thực có tác dụng vô cùng kinh khủng.

“Xin lỗi, làm liên lụy đến cậu”. Hạ Phong uống nước, nói với Đường Chí Kiệt. Cậu đoán hẳn là vì trạng thái của mình mới khiến Đường Chí Kiệt không thể phát huy như bình thường, làm cho cậu ta bị Hứa Hoa chửi mắng thậm tệ.

Đường Chí Kiệt lắc đầu, cười trả lời: “Không liên quan đến cậu, là vấn đề của riêng tôi thôi”.

“Cậu không sao chứ?”

“Cảm ơn, không có việc gì đâu.”

Kể đó, người đại diện của Đường Chí Kiệt đi đến, thấp giọng nói với cậu ta vài câu sau, Đường Chí Kiệt liền nhú mày, sau đó trầm mặc đi ra ngoài gọi điện thoại.

Nhìn bóng lưng của Đường Chí Kiệt, Hạ Phong cảm thấy cậu ta hôm nay là lạ. Tô Ôn ngồi bên cạnh cũng nhìn chăm chăm bóng lưng Đường Chí Kiệt.

“Anh có thấy Đường Chí Kiệt hôm nay là lạ không?” Hạ Phong quay người hỏi Tô Ôn.

“Tào Tuấn sẽ ra tay với công ty của Vi Cửng Nhiên, cậu cảm thấy cậu ta có thể ở đây an tâm đóng phim sao?” Tô Ôn một bên sắp xếp lịch trình, một bên nói.

“Tào Tuấn sẽ ra tay với công ty của Vi Cửng Nhiên?!” Hạ Phong khơi mi, không dám tin nhìn Tô Ôn. Vi Cửng Nhiên mạnh tới mức nào! Là trưởng lão của giới nghệ sĩ, là một trong số vài người có thể đếm được trên đầu ngón tay đạt được danh hiệu Siêu sao Thiên vương, thế nhưng vẫn không thể tránh thoát được Tào Tuấn...

“Không có chuyện anh ta không dám làm”. Tô Ôn nhàn nhạt nói.

So sánh với long đầu lão đại của giới giải trí thì công ty của Vi Cửng Nhiên chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi. Có thể được đến ngày hôm nay, Tô Ôn thấy được Tào Tuấn đã là xem đủ mặt mũi cho Vi Cửng Nhiên rồi.

Hạ Phong đối với lời của Tô Ôn không phải thực rõ ràng nhưng vẫn chỉ trầm mặc.

Từ cửa studio xuất hiện hai người, một người hấp tấp đi phía trước là Vi Cửng Nhiên, một người bước đi chậm rãi ở phía sau là Hàn Lăng.

“Thật xin lỗi, đạo diễn Hứa, thật xin lỗi!” Lý Khả Nhạc không ngừng xin lỗi trước mặt Hứa Hoa, một bên sắp xếp cho Hàn Lăng.

Hứa Hoa không nói gì, chỉ là không kiên nhẫn phất tay gọi Hàn Lăng tranh thủ thời gian đi hóa trang.

Hàn Lăng hóa trang xong, tất cả đều đã chuẩn bị tốt. Hạ Phong đứng ở vị trí của mình, chờ anh vào chỗ. Hàn Lăng đứng bên cạnh Hạ Phong, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Phong cho rằng anh đang chuẩn bị tâm trạng để diễn nên không nói gì.

Cảnh quay này là lúc Mặc lão đại mời Lục Thời về dưới trướng của mình, nhưng Lục Thời rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Mặc lão đại trong lúc tức giận liền sai người đánh Lục Thời. Mà đại boss Lương Tiềm lại không hỗ trợ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn đứng bên cạnh Lục Thời.

Trợ lý trường quay hô “Action!”

“Lục Thời, được lão đại của bọn tao coi trọng chính là phúc khí của mày, đừng có mà rượu mời không uống muốn uống rượu phạt”. Bên người lão đại luôn có một tiểu lâu la hỗ trợ hô như vậy, hôm nay tên tiểu lâu la đặc biệt kiêu ngạo, khiến Hạ Phong thực sự rất khó để rời mắt khỏi cậu ta,

Đến lúc cậu nhớ ra tiểu lâu la này là ai, Mặc lão đại đứng chính giữa phát tay, cười thấp xuống: “Lục Thời, người của tôi nói chuyện không có tôn ti trật tự, đừng chú ý. Bất quá, trong này cậu cũng cần có người để dựa vào, không phải sao?”

Hạ Phong cũng cười theo: “Mặc lão đại, tôi nào có năng lực gì để nhận chứ? Ý tốt của ông tôi xin nhận. Nhưng tôi vốn quen một mình một người rồi”.

Lúc này, Lương Tiềm đáng lẽ phải hướng về phía Lục Thời ra hiệu cho Lục Thời đừng đắc tội Mặc lão đại, Hơn nữa, đây là chi tiết đặc tả. Nhưng Hàn Lăng tựa hồ không kịp phản ứng, còn hơi cúi đầu.

Hạ Phong nghĩ đánh anh để anh phản ứng lại.

Tất cả mọi người đều đợi Hàn Lăng, Lý Khả Nhạc đằng sau máy giám thị như kiến bò trên chảo nóng, sốt ruột vô cùng. Hứa Hoa cũng đứng ngồi không yên.

Ngay lúc Hứa Hoa muốn hô ngừng, Hàn Lăng rút cuộc ngẩng đầu lên, hướng về Hạ Phong làm ra ánh mắt cần thiết.

Lý Khả Nhạc nặng nề thở ra một hơi.

“Lục Thời, kiên nhẫn của tôi cũng có hạn”. Mặc lão đại nói.

“Tôi vẫn là câu nói kia, tôi đã quen một mình một người.”

“Thật không? Vậy thì không có biện pháp, quy tắc cũ”. Mặc lão đại mỉm cười, sau đó đứng sang một bên, một thủ hạ của hắn đi tới.

Hạ Phong biết cảnh đánh nhau đã đến, vì vậy liền làm bộ dáng chuẩn bị đánh, lui về phía sau hai bước, nói với Hàn Lăng bên cạnh: “Anh lui ra sau.”

Thủ hạ của Mặc lão đại vọt lên, nhắm ngay Hạ Phong mà đánh.

Hạ Phong bắt đầu làm bộ ngăn lại. Lúc trước, Hứa Hoa đã thông báo với diễn viên kia và chỉ đạo võ thuật nói trên người cậu có thương tích nên chỉ tùy tiện là được, không cần phải đánh thật.

Hai người tới lui một hồi, hai cái xương sườn bắt đầu hành hạ Hạ Phong. Nhớ lời Tô Ôn nói chịu không được thì đừng nên cố, Hạ Phong cảm thấy nên ngừng lại.

Vừa định nói với diễn viên kia ngừng, anh ta đã đánh đến, lập tức sẽ đá vào, Hạ Phong không kịp né, lui về sau một bước, cả người ngã ngửa ra đằng sau.

Hàn Lăng đứng sau lưng Hạ Phong thấy vậy không chút suy nghĩ liền đỡ cậu nhưng chỉ được khoảng ba giây...

“Cẩn thận!” có người hô lên, nhưng đã quá muộn.

Hạ Phong biết có một tay đã đỡ lấy lưng mình nhưng sau một khắc liền rút trở về, khiến cậu ngã mạnh xuống đất...

26. Chương 26

Đây là...?

Hạ Phong tựa người lên thành giường, nhìn khắp lượt mọi người. Trong gian phòng của Thần Việt là một đồng người tự xưng là họ hàng thân thích.

Chín ông chú, bốn anh họ, năm em họ, bác hai, cha nuôi... Nhìn một đồng họ hàng thân thích, Hạ Phong chỉ có thể cảm thán: Người nhà của Thần Việt thật nhiều...

Giờ phút này, những người họ hàng của Thần Việt đang vui vẻ nói chuyện, không thèm đếm xỉa đến hai cái xương sườn bị gãy của người bệnh...

Từ sau lúc Hàn Lăng cố ý để cậu ngã thì đã qua hai ngày. Thần Nhung vừa nghe nói em trai thân yêu của mình phải vào bệnh viện liền chạy vội đến, không thèm để ý người bệnh có đồng ý hay không, ép buộc mang người bệnh về nhà tĩnh dưỡng.

Hai ngày này, Hạ Phong vô cùng áp lực.

Đối mặt với một đồng họ hàng mình không biết chưa tính, lại còn cả ngày bị bọn họ quấy rầy, đau đầu vô cùng. Đến lúc họ hàng rời đi cậu mới có thể tìm về được chút thanh tĩnh.

Nằm xuống, ánh mắt của cậu chăm chăm nhìn đèn tràm trên trần nhà không chớp mắt.

Thần gia rất có địa vị, đây là ấn tượng đầu tiên của Hạ Phong. Không nói đến biệt thự có bao nhiêu rộng lớn, chỉ cần nhìn những siêu xe xếp san sát ở gara cũng đủ để chứng minh rồi.

Tới đây hai ngày, Hạ Phong vẫn chưa thấy chủ nhân của tòa biệt thự — cha của Thần Việt. Cậu cũng chưa gặp qua Thần Truy. Nghe lời người giúp việc Hạ Phong loáng thoáng biết được, quan hệ với người nhà của Thần Việt không phải là không tốt bình thường mà là cực kì không tốt, càng không nhắc đến quan hệ với lão cha lại càng thâm trầm...

Phản nghịch, khiến cho người ta đau đầu, đây là những lời nhận xét của mọi người về Thần Việt. Đường như từ nhỏ đến lớn không ai quản được tên phản nghịch trời sinh này, ngoại trừ Thần phu nhân đã khuất.

Mẹ của Thần Việt, Doãn Sơ, là một người phụ nữ ôn nhu. Điểm này Hạ Phong có thể nhìn ra theo ảnh chụp. Trên đầu giường để tấm ảnh chụp hai mẹ con, Doãn Sơ ôm Thần Việt khoảng ba tuổi, đáng vẻ hạnh phúc khiến Hạ Phong không khỏi ngẩn nhìn. Ngược lại Thần Việt có vẻ trề môi, rất không tình nguyện.

Cửa phòng mở.

“Mời vào”.

Bước vào là bác quản gia khoảng chừng 40 tuổi.

“Tam thiếu gia, công ty cậu vừa gọi điện thoại đến nói mời cậu về công ty một chuyến”.

“Cháu biết rồi”.

Hạ Phong chậm rãi bò lên, thay đổi quần áo xong xuôi mới khởi hành. Đến gara, nhìn hàng siêu xe xếp chỉnh tề không khỏi khiến hai mắt Hạ Phong sáng lên.

Nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc Hạ Phong chọn một chiếc Ferrari màu bạc không quá nổi bật.

Cầm tay lái, tâm tình Hạ Phong tựa như tốc độ xe, chạy càng nhanh càng hưng phấn. Nhìn cảnh vật hai bên cấp tốc lùi về phía sau, cậu nghĩ trọng sinh thành Thần Việt cũng không phải quá bi ai... Tối thiểu nhất, những chiếc xe dưới gara kia dù cậu có tích góp cả đời cũng không đủ để mua chúng.

Đến công ty, người đầu tiên cậu nhìn thấy không phải Tô Ôn mà là Bàn Tùng.

“Vài ngày không thấy bộ dáng tiểu tử nhà cậu không khác gì đại gia a!” Bàn Tùng vừa thấy Hạ Phong không nhận được liền trêu chọc cậu. Không nghĩ tới cái tên tiểu tử mà anh dùng trăm phương ngàn kế lôi vào công ty hóa ra lại là kẻ siêu giàu có, thật sự là nước biển không thể đo bằng đấu.

Ngày hôm qua, Tào Tuấn nói với anh, Thần Việt không những là em trai của nhà đầu tư thứ ba cho [Tù đồ], hơn nữa còn là con trai của Thần Hách, dù bị đánh chết anh cũng không dám tin cái thằng nhóc ngồi tù hai năm kia lại có lai lịch như vậy.

Thần Hách có địa vị gì? Theo lời Bàng Tùng mà nói chính là: Có lai lịch lớn. Cụ nội của thần Hách có thể được coi là một trong số những người đỡ đầu cho Hắc đạo thời Dân quốc, ông nội lại từng là Đại úy Hải quân, mà cha là lão đại trong thương trường. Đại khái khoảng 70 năm trước, cả gia tộc tẩy trắng sau liền di cư sang nước ngoài. Đến khoảng 30 năm trở lại đây, Thần Hách mới chuyển dần về nước.

Có thể nhiều người không biết đến cái tên Thần Hách nhưng tên Edward Chen lại tiếng tăm lừng lẫy, mà Bàng Tùng biết rõ Thần Hách có ba đứa con trai nhưng hoàn toàn không nghĩ tới Thần Việt chính là Vincent Chen.

“Giám đốc Bàng, đại gia này không phải vẫn dưới tay anh sao”. Hạ Phong tháo kính râm, nở nụ cười.

“Tôi làm sao dám đem Phạt sống nhà cậu làm thủ hạ mình a? Muốn ôm đùi cậu còn không kịp!” Bàng Tùng vỗ vỗ bả vai cậu, cảm khái nói: “Tôi thật hối hận”.

Hạ Phong không rõ, liền hỏi: “Anh hối hận cái gì?”

“Tôi hối hận sao không kí thêm với cậu nhiều hơn vài năm. Nếu có một ngày lão đại cậu rời khỏi giới giải trí không biết chừng lại giao ra một đồng tiền đền bù thanh lý hợp đồng. Đến lúc đó, China Era Entertainment có thể thu được bao nhiêu lợi nhuận a!”

“..... China Era Entertainment có được nhân tài như ông lợi nhuận không nhiều quả thực rất khó”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”.

“.....”

Cùng Bàng Tùng nói chuyện xong, Hạ Phong dựa theo lời anh mà đến tầng 36, văn phòng chủ tịch. Vừa mở cửa đã nhìn thấy ông chủ Nhậm ngồi bất chèo chân, bộ dáng đầy nhàn nhã. Còn Tào Tuấn an vị trên ghế chủ tịch.

“Chủ tịch, ông chủ Nhậm.” Hạ Phong chào hai người.

Tào Tuấn ngẩng đầu lên nhìn cậu một chút, gật gật đầu.

Nhậm Mộ vẫn giả không nghe thấy, bộ dạng “Ta không để ý đến người”

“Ngồi.” Tào Tuấn chỉ chỉ vào chỗ trống bên cạnh Nhậm Mộ.

Hạ Phong nhìn thoáng qua Nhậm Mộ, đặt mông ngồi xuống.

Nhậm Mộ ngồi bên cạnh liếc nhìn cậu nhưng không nói gì. Hạ Phong nghĩ, nếu được Nhậm Mộ nhất định sẽ lấy chân đá văng mình khiến mình lăn mấy vòng.

“Bảo cậu đến là vì chuyện của [Tù đồ]. Cậu bị gãy hai cái xương sườn, không thích hợp diễn tiếp. Tôi đã cùng Thần Nhung thương lượng, nếu cậu đồng ý chúng tôi sẽ tìm người thay thế vị trí của cậu.”

“Không được!” Hạ Phong nói đầy dứt khoát, không có một chút nhượng bộ. Khó có cơ hội được thân cận Hàn Lăng, cậu sao có thể buông cho được? Hơn nữa lỡ mất cơ hội này ai biết phải chờ tới lúc nào mới có được cơ hội tiếp theo.

Tào Tuấn không nói gì.

Nếu không phải Thần Việt là con Thần Hách, cộng thêm Thần Nhung đã nhờ vả, ông cũng không muốn lãng phí diễn viên bẩm sinh này, không chừng sang năm có thể giành được giải Diễn viên trẻ triển vọng, may mắn còn có thể giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc.

Tào Tuấn muốn có một Ảnh đế nữa, một Ảnh đế bất đồng với Hàn Lăng. Xuất thân hiển hách, bề ngoài anh tuấn, kĩ thuật diễn tình xảo, ba điểm này đủ để tất cả mọi người chú mục, mà Thần Việt lại đủ cả ba.

Nếu như nói Hàn Lăng đại biểu cho người đàn ông tốt thì Thần Việt chính là loại hình bad boy. Quá khư phẫn nghịch, quan hệ gia đình rối loạn, còn có thứ gì có thể hấp dẫn hơn chứ?

“Về phía Thần Nhung tôi sẽ tự mình nói với anh ấy, hi vọng chủ tịch sẽ cho tôi một cơ hội nữa”. Có một anh trai quan tâm chăm sóc mình là chuyện tốt, nhưng nếu chăm sóc quá độ thực sự rất phiền toái. “Những cảnh đánh nhau không nhất thiết phải quay luôn, không phải sao? Chúng ta có thể quay những cảnh khác trước, đến cuối cùng mới quay những cảnh đánh đấm đó”.

Tào Tuấn chống khuỷu tay lên mặt bàn, lâm vào trầm tư.

“Dù sao cũng là ý kiến của nhà đầu tư, tôi cảm thấy chúng ta cần phải tôn trọng ý kiến đó. Đúng không, chủ tịch”. Nhậm Mộ lại một lần nữa ‘ngáng chân’, nói xong với Tào Tuấn liền chuyển hướng về Hạ Phong cười cười nói:

“Thần Việt, cậu hẳn là nghe qua một câu: Thân thể là vốn gốc của con người, cậu cần phải chăm sóc bản thân a. Tiền quân vào điện ảnh không thể nóng lòng nhất thời, từ từ rồi cũng sẽ đạt được.”

Hạ Phong rất muốn đánh cho hắn ta một cái. Nói dễ nghe như thế, nói trắng ra chính là chỉ muốn cậu cả đời này không thể tiếp cận đến giới điện ảnh, tốt nhất là cuốn xéo khỏi China Era Entertainment.

“Cái này.” Tào Tuấn bắt đầu do dự. Đầu tư vào [Tù đồ] lúc trước đã đốt không ít tiền. Hiện giờ nếu đổi diễn viên chẳng khác nào phải quay lại từ đầu, dù không nói đến tiền bỏ ra riêng tiền độ cũng không thể xem nhẹ.

Ông đã dự tính khoảng tháng 6, tháng 7 sang năm sẽ quay xong, thêm hậu kì khoảng đến tháng 11 mới có thể công chiếu. Kế đó là mong chờ bộ phim có thể chiếm được hào quang trong giải Hoa Ưng.

Hiện giờ đổi Hạ Phong, đối với Tào Tuấn mà nói chính là mạo hiểm. Ông không thể chắc được diễn viên mới có thể giống Hạ Phong hay không, có thể có giá trị cao một chút để chắc chắn vị trí trong giải Hoa Ưng.

Trừ phi, Vi Cung Nhiên tham gia vai diễn này.

Tào Tuấn trầm mặc khiến Hạ Phong càng thêm sốt ruột, “Chủ tịch, ông là đang hoài nghi năng lực của tôi sao?”

“Đương nhiên là không rồi”. Tào Tuấn cười cười nói.

“Kĩ thuật diễn của cậu rất tốt, nhưng chúng ta cần dựa vào tình huống thực tế để tính toán. Tỷ như doanh thu phòng vé” Nhậm Mộ nhìn Hạ Phong như muốn nghiền nát hi vọng của tên tội phạm kia, tuy nhiên tên tội phạm này hiện giờ lại biến thành tên tội phạm có địa vị.

Lại là vấn đề này khiến Tào Tuấn không nghĩ ra phải nói tiếp cái gì.

“Doanh thu phòng vé?” Hạ Phong và Nhậm Mộ đều mở miệng, “Ông chủ Nhậm chỉ giới hạn doanh thu phòng vé với cấp bậc Ảnh đế thôi sao? Một bộ phim điện ảnh hay không quan trọng ai là diễn viên mà phụ thuộc vào tự thân diễn viên đó có bản lĩnh như thế nào. Nếu ông chủ Nhậm nghĩ lợi nhuận từ fans của Ảnh đế nào đó không giống với lợi nhuận từ những diễn viên như tôi thì tôi thật sự không còn lời nào để nói”.

“Theo ý tứ của Thần Nhung a. Nếu anh ta không có ý kiến gì thì tôi cũng không có ý kiến”. Tào Tuấn đem Thần Nhung làm tấm khiên khiến cả hai người đều ngậm miệng.

Nhưng mà Nhậm Mộ không chịu bỏ qua.

“Tôi là người đầu tư, đương nhiên là muốn lợi cả đôi đường” Nhậm Mộ lạnh lùng nhìn Hạ Phong, “nhưng mục đích đầu tư hàng đầu của tôi là kiếm tiền, không có doanh thu, cho dù phim có lấy được tất cả các giải Hoa Ưng đi chăng nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi cả.”

Hạ Phong không biết nói gì. Bạn đang ?

Nhậm Mộ là người đầu tư, không phải kẻ yêu thích điện ảnh gì đó, nói về điện ảnh hay ho gì đó với anh chỉ là phí lời.

Ra khỏi văn phòng chủ tịch, Hạ Phong buồn bực, mà Nhậm Mộ lại đầy sung sướng. Cầm lịch trình với Tô Ôn xong, Hạ Phong liền chuẩn bị đi về.

“Giám đốc Bằng, trạng thái của Hàn Lăng mấy ngày nay không tốt cho lắm, anh có thể nói cho đạo diễn Hứa một chút cho cậu ấy nghỉ ngơi vài ngày được không?”

Hạ Phong đi chậm lại, đem người dán lên tường nghe lén. Văn phòng của Bàn Tùng không khóa cửa, âm thanh từ bên trong truyền qua khe cửa hẹp.

“Cậu ta làm sao vậy?”

“Còn có thể như thế nào? Không phải là bệnh cũ sao.” Lý Khả Nhạc thở dài một hơi, “đã ba năm rồi mà vẫn cứ như cũ. Tôi lo lắng sớm muộn có ngày cậu ấy hỏng mất”.

“Cậu nên dẫn cậu ta đến gặp bác sĩ tâm lý”.

“Vô dụng. Hai năm qua cậu ta đã gặp không ít bác sĩ tâm lý rồi, nhưng một chút hiệu quả cũng không có”, Lý Khả Nhạc thoáng ngừng lại, thanh âm cũng trầm mặc xuống, “nếu như lúc trước cậu ta không chia tay với Hạ Phong, có lẽ Hạ Phong cũng sẽ không lựa chọn cái chết, Hàn Lăng cũng sẽ không thống khổ như vậy...” giọng nói Lý Khả Nhạc càng về sau càng nhỏ, đến cuối cùng là im lặng.

“Điều là quá khứ cả rồi, hiện tại nói gì cũng không kịp nữa. Về phía đạo diễn Hứa tôi sẽ nói, cứ bảo Hàn Lăng nghỉ ngơi thật tốt”.

“Vâng”.

“Còn nữa, ngày giỗ Hạ Phong đừng để cậu ta đi, đối với cậu ta...”

Hạ Phong không dám lại nghe tiếp, cứ thế xoay người rời đi, giống như là sau lưng bị sài lang mãnh thú đuổi theo, càng chạy càng nhanh.....

27. Chương 27: “lập Tức Rời Khỏi Giới Giải Trí.”

Trở lại Thần gia, Hạ Phong ngồi như hóa đá ở phòng khách.

Người giúp việc đi tới đi lui không khỏi nhìn cậu chủ nhà mình một cách kì lạ, nhưng chẳng ai dám đến nói chuyện với cậu. Trong mắt bọn họ, Tam thiếu gia trước giờ vẫn là người xấu tính vô cùng, chạy đến bày tỏ quan tâm không chừng còn bị ăn chửi.

Quản gia yên lặng đứng bên cạnh cậu cũng không dám tiến lên. Lúc đi ra khỏi nhà cảm thấy cậu chủ tâm tình khá tốt, thế nhưng sau khi trở về liền âm trầm hơn.

“Tam thiếu gia, cậu có—“

Hạ Phong đứng lên, nắm lấy chìa khóa xe bước ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy?” Nhìn bóng lưng cậu, quản gia hỏi.

Hạ Phong không trả lời.

Chọn một chiếc xe không bắt mắt cho lắm, Hạ Phong phóng xe như điên trên đường cao tốc, càng chạy càng nhanh... Tốc độ cao mang đến khoái cảm xua đi phiền muộn trong lòng... Tới tới lui lui một hồi, cảm thấy nhẹ lòng hơn, cậu dừng xe lại, đốt thuốc.

Điện thoại vang lên, nhìn màn hình, là Thần Nhung gọi.

Nhả ra một ngụm khói, cậu trả lời: “Gì vậy?”

“Tiểu Việt, về nhà một chuyến.” Ngữ khí Thần Nhung không ôn nhu như bình thường mà có vẻ rất sốt ruột.

“Có chuyện gì sao?”

Thần Nhung trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi nói: “Ông ta đã trở lại, em... tốt nhất cứ về nhà một chuyến”.

“Ông ta?” ông ta nào? Hạ Phong khó hiểu.

Cậu mới biết Thần Nhung vài ngày nhưng anh khiến Hạ Phong cảm giác như ngọn sóng không sợ hãi bất luận thứ gì, tựa hồ không việc gì có thể ảnh hưởng đến anh. Thế nhưng hôm nay nói chuyện nôm nống như vậy, phỏng chừng là xảy ra đại sự gì đó.

“Cha.”

Hạ Phong sững sốt một hồi, mười giây sau mới kịp phản ứng lại. Là cha của Thần Việt, Thần Hách.

“Ra vậy, được rồi.” Cúp máy, Hạ Phong tựa trên ghế ngồi nghỉ một lát, sau đó liền lái xe trở về. Vừa đưa xe vào gara đã thấy Thần Nhung đang chờ.

Hạ Phong xuống xe, Thần Nhung tiến đến, nói một cách nghiêm túc: “Tiểu Việt, lát nữa nhìn thấy ông ấy thì nói chuyện bình tĩnh một chút, đừng nóng nảy”.

Hạ Phong thấy thực kì quái, việc gì cậu phải cùng Thần Hách gây khó dễ? Một giây sau liền nhớ tới kẻ phản nghịch Thần Việt và cha cậu ta quan hệ rất không tốt.

Cậu yên lặng gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Thần Nhung vỗ vỗ vai của cậu: “Đi thôi.”

Ở phòng khách, Hạ Phong chẳng những gặp được Thần Hách mà còn nhìn thấy Thần Truy đã vài ngày không gặp. Lão đại nhìn lướt qua lão tam sau vẫn duy trì bộ mặt lạnh lạnh.

Thần Hách đang nhìn những bức tranh treo trên tường, là tranh vẽ lại gia chủ hai đời trước của Thần gia. Chỉ mới nhìn bóng lưng, Hạ Phong cảm thấy người đàn ông này dường như tạo ra khoảng cách với người khác.

Thấy ông ta còn chưa xoay người lại, Hạ Phong cũng không kiêng nể gì mà bắt đầu đánh giá. Bờ vai dày rộng, lưng thẳng tắp, từ phía sau nhìn đến thật không nghĩ ra là đã tới năm mươi tuổi. Nhìn xuống, cậu phát hiện hai chân hơi khép lại, rất giống dáng đứng của quân nhân.

Qua vài phút, Thần Hách vẫn nhìn tranh như trước. Bị ảnh hưởng của ông, Hạ Phong cũng không nhin được nhìn lên, trên tường tổng cộng treo ba bức tranh.

Bên tay trái là cụ cố, chính là người đỡ đầu cho Hắc đạo thời Dân quốc mà Bằng Tùng nhắc tới, chính giữa là ông nội Thượng úy Hải quân, bên tay phải là bà nội Anna.

Anna là người da trắng, chính là nguyên nhân Thần Việt lại giống con lai như vậy.

Thần Hách đột nhiên quay lại.

Hạ Phong hai mắt nhìn ông, phát hiện Thần Việt thực sự rất giống cha mình. Hơi khác biệt là Thần Việt có phần kiệt ngạo*, cũng trẻ hơn.

*cương quyết, bướng bỉnh

Trong lúc con trai nhìn, lão cha cũng đang nhìn ngược lại.

Hai người nhìn đối phương, đều không định mở miệng.

Thần Nhung đứng cạnh Hạ Phong có phần sốt ruột, nháy mắt hướng về phía em trai.

Hạ Phong thu được tín hiệu, gian nan nói ra một chữ: “Cha”. Đối với người từ nhỏ đã không có cha như cậu, đột ngột nói ra từ này khiến cậu cũng phải giật mình.

Không chỉ là bản thân, người bị gọi “cha” — Thần Hách cũng hoảng hốt không kém chứ chẳng cần nói đến cặp song sinh. Thần Truy tựa như gặp quỷ, hai mắt tròn tròn, Thần Nhung lại kinh ngạc vạn phần sau đó liền quay đầu sang hướng khác.

Kinh ngạc đến vậy sao? Hạ Phong nhìn ba cha con. Chẳng lẽ quan hệ của Thần Việt cùng cha đã khủng hoảng đến độ không bao giờ gọi cha sao, hay là có chuyện gì?

Thần Hách hơi hơi gật gật đầu: “Ừ”

Cả nhà ngồi xung quanh bàn trà, Hạ Phong ngồi một mình trên ghế salon, đối diện thẳng với Thần Truy.

Phòng khách rất yên tĩnh, không khí trở nên rất quý dị.

Hạ Phong nhìn xung quanh, thấy ba người kia đều không muốn nói chuyện, mà bản thân cũng không biết nói gì nên cầm lấy tờ báo trên tay.

Âm thanh lật giấy vô cùng rõ ràng.

Một dòng title vô cùng nổi bật khiến cậu giật mình: Chủ tịch China Era Entertainment Tào Tuấn hạ lệnh phong sát* Vi Cung Nhiên!!!Phía dưới viết thêm: Nghệ sĩ dưới tay Vi Cung Nhiên đều chuyển đến China Era Entertainment, Bàng Tùng nói bản thân không không ép buộc!

*Phong sát tạm hiểu là làm đóng băng hoạt động của công ty không cho các công ty khác có hoạt động hợp tác với công ty mà mình ‘phong sát’, như là lệnh cấm vận ấy xD bạn nào hiểu rõ hơn thì giúp mình với :”>

Hạ Phong không nhin được tiếp tục đọc.

Thông tin đưa ra nói Tào Tuấn đã gỡ thủ đoạn gì, đầu tiên là hướng các công ty giải trí đưa ra mệnh lệnh phong sát Vi Cung Nhiên, sau đó Bàng Tùng giống trống khua chiêng để cướp nghệ nhân công ty Vi Cung Nhiên về.

Trên báo còn đăng hình Bàng Tùng cùng một nghệ sĩ của công ty Vi Cung Nhiên bước vào một khách sạn, còn nói Vi Ảnh để đang ở Nhật Bản quay phim chưa đưa ra ý kiến gì.

Hạ Phong xem xét còn có thông tin về Vi Cung Nhiên. Anh được đề cử giải Hoa ưng cho Nam diễn viên xuất sắc nhất vào sang năm, đối thủ cạnh tranh còn có một Ảnh để khác, Hàn Lăng.

Đương lúc Hạ Phong còn muốn đọc tiếp có tin của Hàn Lăng không thì quản gia mời mọi người vào dùng cơm. Cả nhà không hẹn mà cùng đứng lên sau đó theo thứ tự đi vào nhà ăn.

Đây là lần đầu tiên Hạ Phong cùng cả nhà này ăn cơm, vô cùng không thoải mái. Cậu cảm thấy cả nhà ăn đều bị bao phủ bởi loại áp suất khiến người không thở nổi, đồ ăn thơm ngát ngào cũng cảm thấy vô vị.

Ăn được một nửa, gia chủ Thần Hách lên tiếng.

Nhìn đứa con út, Thần Hách gọi một tiếng: “Thần Việt.”

Hạ Phong vừa nghe, nhìn lên.

“Lập tức rời khỏi giới giải trí.” ngữ khí mệnh lệnh.

Cậu nói vô cùng mạnh mẽ.

Hạ Phong nhìn ông, hai người còn lại cũng đang nhìn cậu.

Rời khỏi giới giải trí? Không có khả năng! Rời khỏi giới giải trí thì cậu làm gì còn có cơ hội tiếp xúc với Hàn Lăng nữa?

“Vì cái gì?” Hạ Phong đặt dao đĩa xuống, nhìn Thần Hách.

“Con của Thần Hách ta không đi làm loại việc hạ lưu ấy”.

Việc hạ lưu?

Hạ Phong đoán nếu Hàn Lăng nghe được lời này chỉ sợ tức giận đến môi trắng bệch. Ngay từ đầu cậu tiến vào giới giải trí là vì bất đắc dĩ, nhưng lúc này cậu lại muốn làm việc hạ lưu ấy.

Hạ Phong lạnh lùng nhả ra bốn chữ: “Không có khả năng.”

Thần Hách đen mặt, miệng ngậm chặt lại. Ông hơi nheo mắt nhìn Hạ Phong như thể đang nhìn một con mồi. Đây là một loại cảnh cáo.

Đây tuyệt đối không phải là loại ánh mắt mà một người cha sẽ nhìn con mình, giống loại ánh mắt thủ trưởng nhìn cấp dưới hơn. Hạ Phong đột nhiên minh bạch vì sao quan hệ với cha của Thần Việt lại khấn trương như vậy. Có một người cha quen ra lệnh, người phản nghịch như cậu sao chịu được?

Thần Việt là kẻ phản nghịch, điểm này, Hạ Phong chưa từng quên.

“Vấn đề này, tôi tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.” Hạ Phong dùng khăn lau miệng, lại lau tay, dứt khoát đứng dậy.

Khóe miệng Thần Hách run rẩy một chút, nghiêm giọng quát: “Đứng lại!”

Hạ Phong xoay người, lạnh lùng nhìn ông. Dưới đáy lòng cậu thầm nghĩ người cha này sẽ nói gì, liệu có nói mấy lời của những kẻ độc tài trong mấy cái phim cầu huyết chiếu vào giờ vàng (8 giờ) trên tivi không?

“Thần Việt, đừng để ta nói lần thứ hai”.

Thần Nhung biết rõ Thần Hách thực sự đang tức giận, nhịn không được nhú mày. Thần Truy ngược lại vô cùng kì quái, không những không lo lắng mà còn chống khuỷu tay lên bàn nhìn đầy thú vị.

“Nếu là vậy hai chúng ta chẳng có gì để nói cả”.

Nói xong, Hạ Phong lên lầu.

Thần Hách nhìn bóng lưng cậu, tức giận đến phát run. Đến cơm cũng không muốn ăn nữa, ông đứng lên gọi quần gia, phân phó mấy câu rồi rời khỏi biệt thự.

Nhìn hai người rời đi, cặp song sinh như thể chưa từng có việc gì xảy ra, tiếp tục ăn thức ăn.

Thần Nhung nhìn anh trai song sinh của mình, bình tĩnh nói: “Thần Truy, anh rất vui sao?”

Thần Truy đặt dao đĩa xuống, nở nụ cười tà ác, nói: “Vui? Em trai yêu quý, anh vui chỗ nào?”

“Anh cứ nói đi?” Thần Nhung lạnh lùng nói. Là song sinh sao không cảm giác được hỉ nộ ái ố của đối phương chứ? Nhưng Thần Nhung và Thần Truy lại vô cùng kì quái, một người như hỏa, một người như thủy, tính cách hoàn toàn tương phản.

“Được rồi”, Thần Truy bắt đắc dĩ gơ tay đầu hàng “Anh thừa nhận. Thần Nhung, em có biết là anh đặc biệt chán ghét điểm này của em, khiến cho anh một chút xíu bí mật cũng không có.”

“Nhìn bọn họ như vậy, thân là lão đại như anh không phải nên lo lắng một chút hay sao?”

“Lo lắng?” Thần Truy nhú mày, như thể nghe được chuyện cười, nhẹ nhàng mà nở nụ cười sau đó nói: “Loại chuyện này em cảm thấy có thể khiến họ giảng hòa trong ngày một ngày hai sao?” lát sau lại nói tiếp “Cho dù Thần Việt không có trí nhớ, nhưng nó vẫn chán ghét cha. Không phải sao?”

Thần Nhung bị nói vậy không biết phải nói làm sao, đành cúi đầu yên lặng ăn cơm. Thần Truy nói đúng, Thần Việt và Thần Hách lúc ấy tựa như địch nhân, nhìn thấy đều là gương cung bạt kiếm.

“Kì thật, đáy lòng anh vẫn đang trách Tiểu Việt phải không?” Thần Nhung đột nhiên ngẩng đầu lên, nói ra.

Thần Truy sững sốt một chút, nói một cách lãnh đạm “Anh ăn no rồi mỡ sao?”

“Cái chết của Quý Trọng là ngoài ý muốn, không có bất kì quan hệ nào với Tiểu Việt. Điều này chính anh cũng rõ ràng, chỉ là không chịu tiếp nhận mà thôi”.

Thần Truy không kiên nhẫn ngắt lời: “Đủ rồi!”

Sau đó đứng lên, giận dữ đi ra.

Thần Nhung nhìn xem ba vị trí trống trơn, thở dài một hơi.

28. Chương 28: It's Show Time

Hạ Phong nằm trên giường, vừa nghĩ đến từ nay về sau phải đối đầu với Thần Hách, đầu cậu lại đau không chịu được. Lúc này Thần Hách bảo cậu rời khỏi giới giải trí, nếu ngoan ngoãn nghe lời, chỉ sợ tiếp theo ông sẽ bắt cậu cưới vợ về cũng nên.

Cậu lấy trên đầu giường mấy tấm ảnh của Thần Việt.

“Tiểu Việt, anh vào được không?” Ngoài cửa Thần Nhung gõ cửa, cũng không đợi đồng ý đã mở cửa bước vào. Thấy Hạ Phong đang cầm ảnh, anh nói “Lại xem mấy tấm ảnh này?”

Lại? Hạ Phong nhìn anh, trong lòng thầm xác định: Chẳng lẽ trước kia Thần Việt thích xem lắm sao?

“Như thế nào? Khó chịu trong lòng?” Thần Nhung đi tới, ôm lấy vai cậu, “Làm chuyện mình thích là được rồi, không cần quan tâm cha nghĩ gì cả”.

Hạ Phong có điểm kì quái nhìn anh hai. Anh cũng làm trái lời Thần Hách sao? Tại sao người cha độc tài lại có đứa con trai sáng suốt như vậy?

“Làm sao vậy? Sao lại nhìn anh như thế?” Thần Nhung lấy tay xoa đầu Hạ Phong, trùng hợp sờ đến một vết thương còn chưa liền sẹo trên đây khiến Hạ hít vào một hơi.

“Còn đau sao?”

“Nói nhảm! Anh cứ thử đi rồi sẽ biết!” Bị cục gạch to dùng đập vào, không thành cái lỗ đã là không tệ rồi, nhưng đau thì không thoát được.

“Anh còn tưởng rằng em quên rồi”.

Loại chuyện này sao có thể quên? Một cậu nói ra. Chờ một chút, Thần Nhung nói quên rồi? Đây là chuyện gì xảy ra? Đây là chuyện gì? Mi Hạ Phong nhăn lại thành hình chữ xuyên (), mê mang hỏi:

“Trước kia em hay bị đánh vỡ đầu sao?”

Thần Nhung mỉm cười gật đầu: “Ừ”

Hạ Phong ngẫm nghĩ, cảm thấy Thần Việt không bị biến thành ngu ngốc quả thực rất không dễ dàng.

Đột nhiên cậu cảm thấy vô cùng hứng thú với Thần Việt, muốn biết vì sao Thần Việt lại phản nghịch như vậy, còn có chuyện của cậu và Quý Trọng hết thảy là như thế nào.

“Thần Nhung, anh nói cho em chuyện trước kia của em đi, còn có chuyện gia đình mình nữa”.

Rất rõ ràng, Thần Nhung do dự.

Rốt cục, dưới cái nhìn chăm chăm của Hạ Phong, anh chậm rãi mở miệng.

.....

.....

Hạ Phong chống hai tay trên giường, nhìn Thần Nhung chậm rãi đi ra. Sinh tại loại gia đình này, chẳng những cậu không có lựa chọn, Thần Việt cũng không có lựa chọn.

Chuyện xưa bắt đầu từ thời kì Dân quốc.

Thần gia ban đầu là gia đình hắc đạo, sau khi di cư ra nước ngoài sau cuộc sống có thể coi như là an phận thủ thường. 24 năm trước, Vincent Chen, đứa chất thứ 12 của cụ cố Thần Dục ra đời, tên Việt.

Bốn năm sau, Thần Hách từ quân doanh trở về, yêu cầu ly hôn, nguyên nhân là vì bên ngoài có người khác. Không còn con đường nào khác, Doãn Sơ trở nên điên điên khùng khùng, không ngừng cùng ông khắc khải, còn lấy con ra uy hiếp. Rốt cục đến một ngày, Doãn Sơ từ ban công nhảy xuống...

Đại khái là từ thời điểm ấy, Thần Việt liền chậm rãi thống hận cha mình. Năm 16 tuổi, cậu gặp được người bạn mà Thần Truy dẫn về — Quý Trọng.

Thần Nhung chưa nói cho cậu biết tình cảm giữa Thần Việt và Quý Trọng nảy sinh từ lúc nào, nhưng lúc chuyện tình cảm hai người công khai sau, tất cả đều sợ ngây người. Nhất là Thần Truy, quả thực là gần như phát điên. Mà Thần Hách thì giận tím mặt, ép buộc Quý Trọng phải chia tay con trai mình. Quý Trọng không còn cách nào khác phải chia tay Thần Việt. Hai tháng sau, Quý Trọng bị trúng đạn chết ở Nam Mỹ. Lúc ấy, Thần Việt đang ở bên cạnh Quý Trọng.

Về nước không đến hai tháng, Thần Việt liền mất tăm mất tích, chẳng đến lúc xảy ra tai nạn xe cộ....

“Vì sao Thần Truy lại hận em như vậy? Vì em cùng bạn thân của anh ta có quan hệ nên không thể tiếp nhận được?” Lúc ấy, Hạ Phong nói ra nghi vấn của mình.

Thần Việt là em trai của Thần Truy, dù thế nào anh ta cũng không thể đối đãi với em trai mình như vậy.

“Hận?” Thần Nhung cười, “Chính xác thì, Thần Truy đối với em vừa yêu lại vừa hận. Tuy là anh ấy có lúc nói mấy lời độc ác lại xấu tính, nhưng tóm lại, từ đáy lòng anh ấy vẫn quan tâm đến em. Lúc em gây ra tai nạn xe cộ, anh vẫn luôn ở bên cạnh em. Hận em là vì Quý Trọng chết”.

“Quan hệ của anh ấy cùng Quý Trọng rốt cuộc là như thế nào?” Trực giác của Hạ Phong cho biết, quan hệ của hai người không chỉ giới hạn trong bạn bè, dường như sâu bên trong còn có gì đó.

“Thần Truy đã thích Quý Trọng rất nhiều năm”. Thần Nhung rũ mắt, lông mi dài khẽ run lên, “Nhưng anh ấy đem phần cảm tình kia che dấu rất tốt, nói cẩn thận vẫn không đủ. Nếu không phải anh là em song sinh của anh ấy, có thể cảm giác được phần cảm tình này, chỉ sợ đời này không có ai biết được”.

Chuyện về gia đình này làm cho người ta triệt để không nói gì.

Nhìn đèn chùm treo trên đỉnh đầu, Hạ Phong kéo chăn lên đi ngủ.

Thần Nhung đặt tay tại tay nắm cửa, nhìn em trai qua khe cửa rồi chậm rãi đóng cửa lại...

Dọc theo hành lang, Thần Nhung bước từng bước về phía phòng ngủ của mình. Lúc qua phòng của Thần Truy, anh không khỏi nhìn vào. Từ sau khi Quý Trọng chết, Thần Truy không về nhà ngủ nữa, cho dù phải đến cũng chỉ vội vàng đến rồi vội vàng rời đi...

Ở trong nhà gỗ bốn năm ngày, Hạ Phong lại chạy đến trường quay. Thần Nhung nghe cậu nói liền gật đầu đáp ứng cậu quay phim. Về phần tên độc tài kia (tức Thần Hách =3=), anh bảo Hạ Phong không cần lo lắng, chuyện này tự anh sẽ lo.

Vừa vào trường quay, Hạ Phong đã cảm thấy không khí ở nơi này không khác gì trong nhà tang lễ. Kéo một nhân viên công tác hỏi thăm mới biết Hứa đạo diễn mấy hôm nay như ăn phải thuốc súng, lúc nào cũng cụp cò. Lời nào cũng khiến vô số diễn viên bị ‘trúng đạn’.

Nam số 1 bị thương không diễn được, nam số 2 lại đang nghỉ ngơi, bộ phim đã mấy ngày không có tiến triển gì, đạo diễn Hứa không phát điên mới là lạ. Hạ Phong còn chưa đến hiện trường quay phim đã nghe thấy tiếng đạo diễn rít gào từ xa.

“...Tôi mời các anh các chị đến là để bán quan tài sao?... bày ra biểu cảm khác xem nào, đừng có bày ra cái mặt cha vừa mới chết muốn chạy về nhà báo hiếu kia nữa!”

...Cần phải ác như vậy sao? Mồ hôi lạnh chảy ầm ầm trên trán Hạ Phong, nghĩ thầm sợ rằng hôm nay mình không thể chạy thoát kiếp nạn này.

Lúc Hạ Phong xuất hiện, mọi người tựa như nhìn thấy Chúa cứu thế, hai mắt sáng ngời.

“Đạo diễn Hứa, tôi đã trở lại”. Hạ Phong nói đầy nịnh nọt, hi vọng có thể hoãn hoãn cơn giận của Hứa Hoa.

Vừa nhìn thấy cậu, đạo diễn Hứa Hoa liền phun ra một câu: “Còn chưa cút đi hóa trang! Muốn tôi tự hắt hạ cậu sao?!”

Ngày hôm nay, nhờ có Hạ Phong, cơn tức giận của Hứa đạo diễn mới dần dịu xuống...

Kết thúc công việc, Hạ Phong không vội vã trở lại nhà họ Thần mà lựa chọn một đoạn đường vắng để đi dạo. Tả Duyên Sơn không thể đi, chỉ có thể đi trên đường lớn.

Đi trên đường lớn, Hạ Phong sờ sờ túi phát hiện bao thuốc mình bỏ vào hôm trước không thấy. Nhìn bốn phía, cũng không thấy cửa hàng siêu thị gì.

Vòng đi vòng lại một hồi rốt cuộc mới tìm được một siêu thị chưa đóng cửa. Đỗ xe xong, Hạ Phong đẩy cửa xuống xe.

Nhìn bốn phía, cậu lại nhìn thấy một chiếc SLS xuất hiện trong tầm mắt. Mà ngồi ngay đầu xe không phải ai khác chính là Nhậm Mộ. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào tên tội phạm nửa đêm không trở về nhà, tựa hồ muốn ra đánh người.

Lúc này có thể nhìn thấy Nhậm Mộ, thật sự là gặp quỷ. Hạ Phong trợn mắt nhìn hắn sau đó ngênh ngang đi vào siêu thị.

Ra khỏi cửa siêu thị, Hạ Phong miệng ngậm một điều thuốc, tay bật lửa. Còn chưa kịp rít một ngụm cả người đã bị túm đi.

“Buông ra!” Hạ Phong dùng sức giãy khỏi Nhậm Mộ nhưng chỉ phí sức. Hai người hình thể không khác biệt lắm, thân cao cũng không thua kém nhưng sức lực lại kém xa. Hạ Phong giống như học sinh tiểu học đang liều mạng chạy trốn khỏi thầy giáo.

Nhậm Mộ làm như không nghe thấy, đem Hạ Phong nhét vào trong xe như nhét khối bông.

Hạ Phong định chui ra đã bị Nhậm Mộ đè đầu kéo về. Sau mấy lần giãy dụa, Hạ Phong đành phải buông tha,

Nhậm Mộ lên xe liền khóa hết cửa trước cửa sau, khiến Hạ Phong dù muốn cũng không chạy thoát được.

“Anh muốn làm cái gì!” Hạ Phong rít gào. Cái tên biến thái này, nửa đêm nửa hôm đem mình vào trong xe của hắn, không biết muốn làm gì.

“Nếu không muốn chết thì câm miệng!” Nhậm Mộ hung hăng quét mắt nhìn cậu một cái, sau đó khởi động xe. Nhưng đã quá muộn, tiếng kêu của Hạ Phong đã đem vài người đến.

Những người này vây quanh xe Nhậm Mộ, bộ dáng còn đồ.

Hạ Phong nhìn ra ngoài, hơn mười thước phía trước có vài chiếc xe.

Tam gia...

Không cần để cho ta lại nhìn thấy cậu, lời này Tam gia từng nói, Hạ Phong nhìn sang Nhậm Mộ, người ngồi bên cạnh mặt không biểu tình. Khả năng chạy thoát không lớn, anh liền tắt máy.

“Tiểu minh tinh, chúng ta lại gặp nhau”. Người nói chuyện là Cát Thiên Minh, vẻ mặt cười hiền lành, Hạ Phong vừa nhìn liền đoán được người này hắn đang rất muốn đánh mình một trận.

“Đúng a, thật là trùng hợp. Mọi người là từ Tả Tuyền Sơn về sao ? Đã muộn như thế này anh nên trở về nhà. Bằng không hai đứa con ở nhà lại lo lắng”.

Cát Thiên Minh lập tức nheo mắt lại: “Cậu điều tra tôi?!”

“Không có. Tôi sao dám điều tra anh? Chỉ là muốn làm quen một chút lẫn nhau thôi”. Hạ Phong cười cười. Anh ta đánh giá để đi điều tra sao? Cát Thiên Minh từng có mấy người cha cậu cũng biết, điều tra quả thực là một chuyện phí tiền.

Nhậm Mộ thấy Hạ Phong còn muốn nói tiến liền đổ mồ hôi lạnh. Cho dù cha tên này là Thần Hách, cho dù nhà tên này rất có thế lực, cho dù nhà tên này từng ở trong hắc đạo, nhưng có biết rằng dù có mạnh mẽ nhưng vẫn thua bọn răn nhà không hả? Kiêu ngạo như thế đúng là muốn chết.

Cẩn rằng, Nhậm Mộ thấp giọng nói: “Thần Việt, có phải nói ít một câu thì sẽ chết không hả?”

Hạ Phong chỉ cười mà không nói gì.

Nhậm Mộ mở trần xe, nói với Cát Thiên Minh: “Cát Thiên Minh, nói với Tam gia, hôm nay coi như nể mặt tôi, đừng so đo với tên hỗn đản này”.

“Hỗn đản?” Hạ Phong chỉ vào mình, “Tôi?” Nguồn :

Nhậm Mộ quay đầu, phun ra một câu với Hạ Phong: “Shut up!”

Cát Thiên Minh rơi vào thế khó xử.

“Trở về nói cho Tam gia, hôm nay tôi tuyệt đối muốn dẫn người đi”.

Hạ Phong ngậy người, trừng to mắt nhìn Nhậm Mộ. Người này hôm nay đầu óc bị chập hay sao vậy? Bình thường đều nhìn mình không vừa mắt mà hôm nay cứ như uống nhầm thuốc?

Cát Thiên Minh đem lời nói cho Tam gia. Một lát sau, trở về nói Tam gia muốn bọn họ đến. Nhậm Mộ liền lái xe sang.

“Cho ta một lý do”. Tam gia ngồi trong xe nói, nhìn thoáng qua Nhậm Mộ, lại quét mắt nhìn Hạ Phong.

“Không có lý do gì cả”.

“Nhậm Mộ, đây là đáp án của cậu?” Giọng nói Tam gia nghe rất không vui.

Hạ Phong vỗ vỗ đầu, biết rõ đêm nay chỉ dựa vào Nhậm Mộ thực sự rất khó thoát thân. Tam gia người đông thể mạnh, cho dù Nhậm Mộ đêm nay uống nhầm thuốc đứng về phía mình cũng rất khó tìm được đường sống.

Thời khắc mấu chốt chỉ có thể dựa vào chính mình. Nhắm mắt lại, Hạ Phong hít một hơi thật sâu.

It's show time!

Nhậm Mộ do dự một chút, vừa định nói Hạ Phong liền vượt lên.

“Bởi vì một người đã chết hai năm, Tam gia trọng tình trọng nghĩa tôi rất bội phục”. Hạ Phong mở to mắt, chuyển hướng về phía Tam gia, “nhưng đêm tức giận của ngài phát tiết trên người tôi, Hạ Phong có thể từ trong quan tài nhảy ra báo mộng cho ngài biết là anh ta cảm kích ngài sao? Tam gia, ai cũng có lúc hồ đồ, việc gì cũng có giới hạn của nó. Ngài đến đánh tôi một lần, tôi có thể lý giải vì cho anh em của ngài hả giận. Nhưng nếu còn có lần tiếp theo, tôi có thể không chút do dự phản kháng.

Tam gia nở nụ cười, cầm xì gà trong tay.

“Tiểu tử, khẩu khí rất lớn. Biết mình đang ở trên địa bàn của ai không?” rồi chỉ chỉ vào lồng ngực của mình, chậm rãi nói: “Của tôi”.

Hạ Phong biết rõ đây là địa bàn của Tam gia dùng máu đổ về. Trên người Tam gia không có chỗ nào lành lặn, không phải vết sẹo thì là vết đạn. Khoa trương mà nói Tam gia chính là bố già của vùng này.

Hạ Phong cũng không vội trả lời mà đốt một điếu thuốc, động tác chậm rãi, đến Nhậm Mộ cũng hoài nghi cậu ta không biết nên không trả lời.

Đối phó với loại người từng trải này, sốt ruột cũng vô dụng. Ngay lúc Nhậm Mộ muốn phân tán lực chú ý của Tam gia, Hạ Phong mở miệng.

“Thật không?” cậu đem tàn thuốc gẩy ra ngoài, sau đó lại ngậm trong miệng. Nhìn Tam gia thở một ngụm khói: “Bảy năm trước, nơi này là địa bàn của cụ nội tôi. Tôi nghĩ ông ấy nhất định hi vọng con cháu của ông thay ông thu lại những khu vực đã mất. Tôi đặc biệt thích thủ đoạn của cụ nội, dùng bạo lực áp chế bạo lực”.

Dùng bạo lực áp chế bạo lực, văn vẻ mà nói chính là cảnh giới cao nhất của bạo lực. Trong hắc đạo nào có người rảnh rỗi giảng đạo lý?

Tam gia nheo mắt, không khói đánh giá lại người trẻ tuổi xuất khẩu ngôn ngữ cuồng này: “Thần Dục là cụ nội của cậu? Tôi nhớ cậu từng nói mình tên là Hạ Việt”. Người trẻ tuổi này từng xuất hiện trước mặt mình nói muốn đua xe.

Tam gia có trí nhớ tốt, điểm này, Hạ Phong không quên điều quên.

“Tên gọi khác của tôi đúng là Hạ Việt” cậu mở miệng, “bất quá tôi còn có một tên gọi khác, Thần Việt. Thần Dục chính là cụ nội của tôi. Có cụ nội như vậy, tôi vẫn luôn lấy làm tự hào. Tam gia, hôm nào đó tôi nhất định sẽ mời chủ bác của tôi đến tiếp chuyện. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tôi còn sống trở về. Bất quá, nếu mạng của tôi có thể đổi được mạng của Tam gia cũng không tính là quá tệ, nhỉ?”

Tam gia đưa mắt nhìn Nhậm Mộ, hi vọng cậu xác minh thân phận tên tiểu tử này.

Nhậm Mộ mở mắt nhìn Hạ Phong: “Đúng là cháu của Thần Dục, là con trai của thương gia Edward Chen”.

Nghe nói như vậy, Hạ Phong xem như có hiểu biết thêm về Thần Hách, Có người cha này mà không phải dựa vào cụ nội đã chết mấy chục năm, cậu cảm giác lo lắng của mình thật dư thừa. Cậu đem điều thuốc bắn ra ngoài, hướng về phía Tam gia thả một ngụm khói. Khói trắng bay về phía Tam gia, thủ hạ đường như nhìn không được, đi tới, tựa hồ muốn đem Hạ Phong từ cửa sổ xe túm ra.

Hạ Phong vịn tay người đẩy.

Răng rắc một tiếng, xương gãy.

Người nọ thống khổ chạy sang một bên, không dám thốt ra tiếng nào.

Hạ Phong tựa đầu ra ngoài, Tam gia cách chưa đầy một mét, xấu xa thấp giọng cười, “Tam gia, lùi một bước trời cao biển rộng. Tất cả mọi người đều là dân anh chị, làm gì phải cương như vậy?”

Tam gia hơi cúi đầu, lúc sau ngẩng lên, cười sáng lạn. Dùng âm điệu cực thấp trả lời: “Cho dù hôm nay cậu chết, cậu cảm thấy cha cậu có thể tìm được thi thể sao?” Thật lâu không bị người uy hiếp, bị tên tiểu tử Thần Việt này làm như vậy, ông cảm thấy mình như trở lại rất nhiều năm trước.

“Theo tôi được biết, Tam gia đã có rất nhiều năm không động tay động chân, tôi sợ tay chân ngài không chịu được”. Cậu gãi gãi tóc. “Còn có một chuyện, cha tôi đã sớm nghĩ đến. Ông sợ tên phản nghịch như tôi chết không tìm thấy thi thể nên trong xe đã lắp một máy định vị vệ tinh. A~ xe của tôi ở ngay đằng sau. Phòng chừng trên người tôi cũng có thiết bị gì đó, Tam gia nếu muốn động thủ thì xin mời”.

Hạ Phong ngồi ngay ngắn trên ghế, chờ Tam gia trả lời, đến như vậy mà còn không dọa được Tam gia, chỉ có thể nói kỹ thuật diễn của cậu quá tệ. Cái gì máy định vị vệ tinh, chính là chuyện bịa.

Tam gia nở nụ cười, phủi tay.

“Thần Việt, tôi sẽ nhớ kỹ cậu”.

29. Chương 29: Tuyệt Đối Là Tiểu Thụ

Nhìn đám người Tam gia lên xe rời đi, Hạ Phong thở phào nhẹ nhõm. Ngồi trên ghế xe, hai chân tự nhiên mở ra, bả vai buông lỏng. Để ăn mừng thắng lợi của mình, cậu lại hút một điều thuốc, hoàn toàn không đếm xỉa đến lông mày chủ xe đã vặn xoắn lại.

Không lâu sau, trong xe tỏa ra mùi khói thuốc, Nhậm Mộ một mực không lên tiếng giờ phát hỏa.

“Cho cậu hai lựa chọn, một là tự lăn xuống xe, hai là để tôi đá cậu xuống xe”.

Hạ Phong ngậm điều thuốc trong miệng, quay đầu nhìn chủ xe tâm tình đang không được tốt cho lắm. Miệng cậu hơi mở, theo đó khói thuốc phun ra ngoài.

Sợi khói hướng về phía Nhậm Mộ, kích thích thần kinh anh.

Thừa dịp Nhậm Mộ chưa phát tiết, Hạ Phong đã nói: “Không cần để ông chủ Nhậm tự mình tiến. Tôi tự đi”. Tam gia đều đã đi, cậu còn chưa đi, chẳng lẽ để Nhậm Mộ tiến sao? Thật là biết nói đùa! Người này chưa trực tiếp đạp cậu xuống đã là nể tình lắm rồi.

Hơn nữa nhìn mặt Nhậm Mộ, cậu thà đi với Hàn Lăng còn hơn. Đồng dạng là sắc mặt khó coi nhưng khuôn mặt tình nhân cũ có vẻ đáng yêu hơn. Nghĩ tới Hàn Lăng, Hạ Phong chợt nhớ mình đã vài ngày không thấy anh.

Nhậm Mộ nhìn bóng lưng của Hạ Phong, tay trái đang đút trong túi quần rút ra. Bàn tay vẫn còn nắm một tờ giấy trắng. Trên giấy còn lưu lại chữ ‘Thần Việt’. Hai chữ này, Nhậm Mộ vừa thấy lập tức đút lại vào túi quần.

Nhậm Mộ đột ngột nói: “Chờ một chút”.

Hạ Phong xoay người, nhìn anh. Nhưng qua cả buổi Nhậm Mộ vẫn không nói lời nào, Hạ Phong cho là mình bị đùa giỡn liền lườm một cái sau đó rời đi.

Nhậm Mộ thấy cậu đi rồi cũng không giữ lại.

Đi vài bước, Hạ Phong quay đầu lại nói đầy lễ phép: “Cám ơn”.

Cám ơn cái gì? Cám ơn hắc đêm nay không đứng về phía Tam gia, nếu không chính mình lại bị mất một lớp da? Bất quá, nếu không có hắc cũng sẽ không có chuyện đêm nay. Nếu không phải hắc kéo lại Hạ Phong cũng sẽ không kêu to dẫn đến sự chú ý của đám người Tam gia. Nghĩ như vậy, một chút cảm kích trong lòng Hạ Phong cũng liền bay mất.

Nghênh ngang đi về hướng xe của mình, nhưng được một nửa cậu liền dừng chân. Nhìn xe, Hạ Phong đột ngột thay đổi sắc mặt, tâm tình tốt một chút cũng không còn.

Thấy siêu xe bị biến thành đồng phế thải hắc chủ nhân nào cũng sẽ có biểu cảm như Hạ Phong lúc này.

Kính chắn gió bị nện lõm vào, đầu xe bị cạo tróc sơn, kính khủng nhất là lớp xe cũng bị đâm thủng, muốn lái đi cũng khó khăn. Sững sờ mấy phút sau Hạ Phong mới hồi thần lại.

Một chiếc xe đang tốt đẹp giờ bị biến thành như vậy, thật sự đau lòng. Hạ Phong lại gần xem xét một hồi, phỏng chừng phải tự mình sửa chữa mới có thể đưa xe trở lại nguyên hình.

Nhìn bốn phía, cậu phát hiện hoàn toàn không có chiếc xe nào.

Nhậm Mộ lái xe tiến lên, lạnh lùng nói: “Lên xe”.

Hạ Phong lườm hắc ta một cái nhưng vẫn lên.

“Ở chỗ nào?” Nhậm Mộ vừa lái xe, một bên hỏi.

Hạ Phong không biết Nhậm Mộ hỏi cái gì, liền hỏi lại: “Cái gì ở đâu?”

“Nhà của cậu”

“Anh biết mà”.

“...Đừng để tôi đá cậu ra”.

Hạ Phong quay đầu nhìn hắc, biết mình đang nói chuyện ma quỷ. Trước kia Nhậm Mộ đến nhà cậu không ít lần, đương nhiên không phải Thần gia hiện tại.

Từ lúc ở cùng Hàn Lăng, cậu liền tận lực không cho các anh em xuất hiện ở nhà mình. Thứ nhất là không để mọi người biết mình ở cùng Hàn Lăng; Thứ hai, Hàn Lăng không thích đám anh em của cậu, tự nhiên là có thể không gặp sẽ không gặp.

Hạ Phong mang Hàn Lăng đi đến nhà Tam gia hai lần, khi đó Hàn Lăng vẫn chưa xuất đạo, hơn nữa cậu chỉ nói Hàn Lăng là anh em quen biết từ nhỏ.

Cho Nhậm Mộ biết địa chỉ, Hạ Phong liền nghịch điện thoại. Đến Thần gia, ngay cả một tiếng cám ơn cũng không có đã xuống xe. Xuống dưới, đằng sau truyền đến tiếng xe khác chạy đến.

Hạ Phong còn chưa xoay người mở cổng thì chiếc xe đã chạy qua, tại cửa lớn dừng lại không ngừng bóp còi. Là Thần Truy.

Lúc Hạ Phong nhìn cậu, anh liền xoay đầu nhìn người đàn ông đưa Hạ Phong trở về — Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ quét mắt nhìn Hạ Phong liền xoay xe rời đi. Nhìn Hạ Phong qua kính chiếu hậu, Nhậm Mộ cảm thấy người này khi cùng Tam gia nói chuyện chính là bad boy điển hình, nhưng Tam gia vừa đi liền khôi phục bộ dáng bình thường. Trước sau biến hóa quả thực là tựa như hai người. Hạ Phong là diễn viên, điều này Nhậm Mộ vẫn chưa quên, nhưng vừa rồi hình tượng bad boy kia xuất hiện tự nhiên đến mức không nghĩ là đồng kịch...

Có lẽ đây chính là diện mạo thật của Thần Việt, Nhậm Mộ nghĩ.

Hạ Phong cùng quản gia thông báo chuyện xe bị người ta đập ở chỗ nào liền lên lầu. Trùng hợp gặp Thần Truy cũng đang lên lầu.

Nhìn người cùng thích một mẫu đàn ông giống Thần Việt, Hạ Phong không biết nói với anh cái gì, vì vậy yên lặng nhẹ nhàng đi lên...

Ngày hôm sau, quản gia hỏi Hạ Phong có mang xe đi sửa hay không, cậu lắc đầu nói trước để trong gara, một lát cậu sẽ xử lý. Đã lâu không có bận rộn như vậy, cậu tính toán tự chính mình sửa...

Nam số 2 trở lại.

Người vui nhất chính là Hạ Phong, thấy Hàn Lăng đeo kính râm tiến vào studio, cậu đứng ngồi không yên, thiếu chút nữa là vỗ tay huyết sáo chúc mừng.

Tương phản hoàn toàn với Hạ Phong, Hàn ảnh để cho người khác cảm giác lạnh lùng, tựa hồ không muốn cùng người khác nói chuyện. Hứa Hoa thấy Hàn Lăng vừa xuất hiện liền ra hiệu chuẩn bị quay phim.

Buổi sáng này, trạng thái của Hạ Phong tốt một cách thần kì, không NG lần nào, khiến cho Hứa đạo diễn ở đằng sau máy giám thị hận không thể chạy đến ôm diễn viên bẩm sinh này một cái. Nếu Hạ Phong tiếp tục bảo trì loại trạng thái này, giải diễn viên trẻ triển vọng sang năm liền nắm chắc...

Hạ Phong trong lòng tràn đầy mong chờ mình có thể cùng Hàn Lăng nói vài câu. Nhưng rõ ràng nam số 2 hoàn toàn không đếm xỉa đến cậu, như thể cậu vô hình. Lại thêm Lý Khả Nhạc làm người đại diện còn trách nhiệm không khác gì cận vệ, tựa như kẹo dẻo dính lấy Hàn Lăng khiến Hạ Phong không có cách nào tiếp cận được.

Thấy được nhưng không sờ đến được, trong lòng Hạ Phong ngứa ngáy như có mấy con kiến đang bò trong người vậy.

Cứ như thế được nửa tháng.

Giữa tháng 12, không khí trong trường quay có phần nặng nề. Tô Ôn ngồi bên cạnh Hạ Phong cầm trong tay lịch trình.

“Tháng 3 năm sau cậu sẽ cùng Vi Củng Nhiên đóng một bộ phim điện ảnh. Hai ngày nữa có một cái quảng cáo”.

Qua cả buổi, Tô Ôn không nghe thấy câu trả lời của cậu liền ngẩng đầu lên nhìn. Hạ Phong dựa lên thành ghế, khoanh tay, hai chân dài gác lên nhau. Theo ánh mắt của cậu, Tô Ôn phát hiện ánh mắt cậu rơi vào người nam số 2.

Người đàn ông này dễ nhìn như vậy sao? Nhìn hai tròng mắt Hạ Phong đều dính vào người Hàn Lăng, Tô Ôn không khỏi hoài nghi. Nhưng trong mắt anh, Hàn Lăng thực sự không có gì đặc biệt. Không có khí phách như Vi Củng Nhiên, không có khí chất anh tuấn như Thần Việt, không có sự hoạt bát như Tổ Ngạn Chi, nếu là gay cũng tuyệt đối là tiểu thụ (Tiện thể spoil luôn cho các bạn, kiếp trước Hạ Phong là công mà Hàn Lăng là thụ =))) đọc khoảng cỡ một nửa mình mới ngã ngửa ra =))) báo trước cho mọi người sau này đỡ bị té ghế, còn bây giờ té hay không mình hông quan tâm =3=)

Đứng trên lập trường của người đại diện, Tô Ôn không hi vọng Hạ Phong có quan hệ gì với anh ta.

“Thần Việt”.

Không có phản ứng.

Liên tiếp gọi nhiều lần, Hạ Phong mới có phản ứng.

“Cái gì?” Cậu quay đầu lại nhìn Tô Ôn.

Tô Ôn tức giận nhìn cậu, đem lịch trình nhét vào tay Hạ Phong để cậu tự mình nhìn.

Mở ra xem, Hạ Phong âm điệu cao đến quang tám: “Phim điện ảnh? Cùng Vi Củng Nhiên?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có”. Cùng Siêu cấp Ảnh để quay phim bao nhiêu người còn cầu không được, cậu có ý kiến gì? Cho dù có cũng là bị chủ tịch Tào Tuấn phủ quyết.

Giới truyền thông vừa xôn xao, lúc nói công ty của Vi Cửng Nhiên muốn đóng cửa, khi lại nói Vi Cửng Nhiên bị Tào Tuấn thu về China Era Entertainment. Nhưng đến hôm nay, Vi ảnh đế vẫn không ra mặt xác minh điều gì. Mà Tào Tuấn đối mặt với giới truyền thông vẫn cứ im lặng không nói.

“Tô Ôn, Vi Cửng Nhiên có địa vị gì?” Hạ Phong biết rõ Vi Ảnh đế của Tam gia có quan hệ không tầm thường, nhưng cậu vẫn không thể nào đoán được địa vị của Vi Cửng Nhiên. Tam gia có thể nói là xã hội đen, nhưng Vi Cửng Nhiên là Thiên vương Ảnh đế tiếng tăm lẫy lừng, hai người như thế nào lại nhận thức, còn quen biết nhau đến vậy?

Tô Ôn nhìn cậu: “Thiên vương”.

“Vậy còn trước khi xuất đạo?”

Tô Ôn không trả lời mà đem lực chú ý dời về lịch trình công tác trên tay. Hạ Phong thấy anh không đáp cũng không hỏi lại.

Đem kịch bản ném qua một bên, Hạ Phong đi vào nhà vệ sinh. Vừa đi ra đã nhìn thấy người phụ nữ của Hàn Lăng, người mẫu Ivy.

Không khí trong studio vô cùng quái dị.

Hàn Lăng đứng lên, lạnh lùng nhìn Ivy. Mà Ivy con mắt sưng đỏ, mũi cũng hồng hồng, nhìn qua cũng biết là đã khóc.

Điềm đạm đáng yêu chính là hình dung về Ivy hiện tại.

Hạ Phong ngồi xuống nhìn cặp đôi này. Xem ra là mâu thuẫn của vợ chồng son. Từ lúc Hàn Lăng phủ nhận tin đồn hai người đính hôn cũng có tin tức nào nói hai người chia tay. Cách một đoạn thời gian ngắn, Lý Khả Nhạc còn khẳng khái nói tình cảm hai người rất tốt, không có chuyện chia tay, tất cả đều là bịa đặt.

Tô Ôn nhìn thoáng qua Hạ Phong đang vô cùng vui vẻ.

Không khí xấu hổ, hai người đứng đối diện nhau, ai cũng không nói lời nào. Nhân viên đều nhìn hai người, kể cả đạo diễn Hứa cũng không ngoại lệ.

Ivy cắn môi, tay run run.

Lý Khả Nhạc đứng một bên nóng nảy không thôi, rốt cuộc nói trước: “Ivy, nếu không em trở về trước đi? Chờ Hàn Lăng xong việc sẽ đến tìm em”. Sau đó lại ra hiệu với Hàn Lăng hi vọng cậu phối hợp. Nguồn :

Hàn Lăng vẫn không nhúc nhích, con mắt thẳng tắp nhìn Ivy. Rốt cuộc, anh cũng mở miệng: “Ivy, về trước đi”.

Nếu hai người ở trong studio làm loạn lên.... Hạ Phong tưởng tượng như thế khóe miệng không khỏi cong lên. Cứ nghĩ như vậy, sau đó, Hàn Lăng một lần nữa bước vào hàng ngũ độc thân, kế tiếp chính là..... =))

Giữa ban ngày, đầu óc Hạ Phong sôi sục...

“Hàn Lăng” Ivy mở miệng, nước mắt như vòi nước chảy xuống, “Vì sao? Cho em một lý do”.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều minh bạch: Hai người chia tay rồi.

Hạ Phong ngồi vắt chéo chân, trong lòng tràn đầy chờ mong diễn biến vở kịch cầu huyết.

“Ivy, về trước đi”. Hàn Lăng phát ra thông điệp cuối cùng, hi vọng cô ngoan ngoãn nghe lời, tranh thủ thời gian rời studio.

Ivy còn chưa từ bỏ ý định, run rẩy hỏi: “Vì cái gì? Em yêu anh, chẳng lẽ đôi lấy là kết cục này sao?”

Nghe được câu này, Hạ Phong nghiêm chỉnh lại. Đời trước cậu cũng yêu Hàn Lăng như vậy, kết quả vẫn là bị anh một chân đá văng. Nghĩ đến đây tay của cậu không tự giác nắm chặt.

Tô Ôn nhìn biến hóa của cậu, cho là cậu bị làm sao nên nhỏ giọng hỏi: “Thần Việt, cậu không sao chứ?” Người ta đang náo loạn chia tay, cậu ta ở một bên diễn cái gì? Tựa như là bị quỷ nhập.

Hạ Phong nghiêng đầu nhìn Tô Ôn, cười xấu xa “Tôi có việc gì?”

Tô Ôn nhú mày, không thèm quan cậu.

“Ivy, em về trước đi”. Lý Khả Nhạc biết rõ nếu tiếp tục để cô làm loạn, ngày mai tin tức sẽ là chuyện của hai người. Nhìn Ivy không có ý muốn rời đi, Lý Khả Nhạc lại đau đầu.

Ngay từ đầu, hai người này cũng không hẳn là cùng nhau. Đây là chuyện hối hận nhất mà Lý Khả Nhạc làm trong suốt ba năm qua. Anh cho rằng chỉ cần Hàn Lăng quen một người bạn gái sẽ chậm rãi quên chuyện cũ, một lần nữa sống cuộc sống mới, nhưng sự thật chứng minh anh sai rồi. Hàn Lăng biểu hiện với Ivy yêu thương đều có chừng mực, mà bên trong vẫn là một gay. Anh có chút minh bạch, hai người kết giao hơn nửa năm, Hàn Lăng vẫn không chạm qua cô...

Cuối tuần trước, Hàn Lăng không biết phát bệnh thần kinh gì, không nói gì với anh liền trực tiếp chia tay Ivy. Kết quả bây giờ người ta tìm tới cửa.

“Hàn Lăng,” Ivy hít một hơi, nhìn Hàn Lăng mặt không biểu tình, “...anh từng... thích em sao?”

Xung quanh mọi người đều đồng lõa tay lên, chờ câu trả lời của Hàn Lăng. Qua nửa ngày, Hàn Lăng vẫn không nói lời nào.

“Em đã biết, quấy rầy rồi”. Ivy gắt gao che miệng, cố gắng không để tiếng khóc vang lên. Cô có thể chính tai nghe được anh nói không thích, hoặc là cho tới bây giờ đều không yêu mình, nhưng mà hết lần này đến lần khác anh lại lựa chọn trầm mặc. Dạng như vậy không trả lời càng khiến cô xấu hổ...

Hạ Phong không muốn nhìn, đứng lên muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Ivy bước nhanh đi qua, trước mặt Hạ Phong đột nhiên ngừng lại. Nhìn hai mắt sưng đỏ của cô, Hạ Phong cũng sốt một chút, hoàn toàn không biết phải nói gì.

“Ô ô...” Ivy nhào vào ngực Hạ Phong lớn tiếng khóc.

Toàn bộ nhân viên trừng mắt nhìn...

Hạ Phong ngây người, nếu không phải tiếng khóc cực kỳ bi thương của Ivy nhắc nhở, cậu nghĩ mình nhất định là đang nằm mơ... Cậu quay đầu nhìn đằng sau, Tô Ôn đang nhìn chăm chú...

Đây là cái chuyện gì?

Dưới cái nhìn của Hạ Phong, Tô Ôn không nói gì mà xoa người...

Một phút sau, Hạ Phong thuận lợi hoàn thành chuyển đổi trạng thái: Người bị người ta cưỡng ôm chuyển thành người an ủi... cậu chậm chạp vỗ vỗ bả vai Ivy, động tác ôn nhu khiến người ta động lòng, chỉ là, hai con người của cậu liếc về chỗ Hàn Lăng...

Hàn Lăng tựa hồ ngậm miệng nhưng khoảng cách quá xa nên Hạ Phong không dám xác định. Nhưng ánh mắt hận không thể nuốt mình Hạ Phong lại thấy được rõ ràng...

Rốt cục, Hàn Lăng xoa người, yên tĩnh ngồi xuống, hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt người khác. Lý Khả Nhạc cũng đi theo ngồi xuống, chỉ là ngồi một cách bất an, bả vai đều căng cứng...

Nhân viên bị sự tương phản này rung động, thấy diễn viên không có gì khác thường nên đi làm chuyện của mình.

Hạ Phong để Tô Ôn đưa Ivy trở về, mình tiếp tục quay phim. Cả buổi chiều nhân viên đều vây quanh mở to mắt nhìn nam chính số 1 và nam chính số 2 diễn, hi vọng tìm được một chút sơ hở chứng minh hai người là tình địch...

Kết thúc công việc, Hạ Phong cố ý đi chậm lại.

Quả nhiên, Hàn Lăng đi qua bên cạnh cậu. Ngay lúc cậu cho là Hàn Lăng sẽ không nói gì, Hàn Lăng lạnh lùng nói: “Cậu rất đặc ý sao?”

Hạ Phong cười khê, trả lời: “Một nửa một nửa a”. Thật vất vả mới chờ được đến lúc anh cùng Ivy chia tay, cậu tự nhiên là cao hứng, nhưng tựa hồ Hàn Lăng càng thêm hận cậu.

Hàn Lăng giận giữ đi qua, ngay lúc anh tiến vào trong xe, sau lưng truyền đến giọng nói ung dung: Tôi đắc ý, là vì anh không cần phải đi cùng người cần bản anh không thương.

Xoay người lại sớm đã không thấy bóng dáng Hạ Phong, chỉ còn lại không gian trống giông.

Tin tức Hàn Lăng và Ivy chia tay bay đầu trời, không ít người chỉ trích Hàn Lăng là người đàn ông phụ bạc, bội tình bạc nghĩa. Đương nhiên cũng có người nói Ivy làm vậy là có thủ đoạn...

Lý Khả Nhạc rất tự nhiên mà đứng về phía nghệ nhân của mình, anh đưa ra đáp án rất chính đáng: Hai người tính cách không hợp, càng ngày càng xa cách, chia tay đối với hai bên đều là lựa chọn cần thiết...

Màn kinh điển diễn ra trong studio hiển nhiên là không thể thoát khỏi tuyên truyền của giới truyền thông, sau một phen duy diễn liền biến thành Thần Việt hoành đao đoạt ái*, người mẫu Ivy yêu mỹ nam Thần Việt này nọ....

Sau chuyện này, Hạ Phong chiếm được biệt hiệu: Ladykiller (chàng trai đào hoa, cơ mà ta thích để Ladykiller, có ý kiến gì hơn ^^)

Vài ngày sau, Bàng Tùng nhìn cậu vẻ mặt cười cười, trong miệng không quên bổ sung: Ladykiller. Hạ Phong nghe xong một đồng da gà nổi lên rơi lộp bộp xuống...

Mấy ngày kế tiếp, vấn đề Hạ Phong bị hỏi nhiều nhất là: Vì sao lúc ấy Ivy đột ngột ôm lấy cậu? Hạ Phong nhún vai nói: Phỏng chừng là tôi đẹp trai =)))

Một đám người không nói gì.....

30. Chương 30: Đêm Giáng Sinh Chết Tiệt

Chớp mắt một cái mà đã mười ngày trôi qua.

Ngày mai là lễ Giáng sinh, mà hôm nay chính là ngày giỗ của Hạ Phong. Một người chết vào đêm Giáng sinh, quả thực dễ làm cho người ta nhớ kĩ. Từ sáng sớm, Hạ Phong đã bị Thần Nhung lôi ra từ trong chăn.

Ngồi trên giường, Hạ Phong nghe anh giải thích cả buổi tối mới biết được là buổi gặp mặt của gia tộc. Nói trắng ra là hắc đạo gặp mặt...

Liên tục ngáp mấy cái, Hạ Phong vò vò tóc mình nói: “Em ngủ tiếp một lát”. Đêm qua quay đến nửa đêm, gần sáng mới về, cậu mới ngủ được hai tiếng...

Nhưng Thần Nhung nói một tràng lý do khiến Hạ Phong chỉ có cách ngoan ngoãn đứng dậy.

Đạo diễn Hứa rất có nhân tính, nói hôm nay là lễ Giáng sinh liền tạm thời cho nghỉ lễ. Nhân viên nghe vậy ai nấy đều vô cùng vui vẻ, nhưng đạo diễn Hứa gian trá bổ sung một câu: Sau lễ Noel, tôi sẽ đòi lại...

Bất kể như thế nào, có thể có được hai ngày nhàn rỗi Hạ Phong vẫn rất cao hứng. Nhìn qua cửa sổ cậu nghĩ tới Hàn Lăng. Năm nay, ngày giỗ của cậu, không biết Hàn Lăng có đi bái tế không. Lý Khả Nhạc tựa như quản giáo trại giam, lúc nào cũng trông chừng sao có thể để Hàn Lăng có cơ hội đi chứ?

Thần Hách đã trở lại.

Vừa nhìn thấy đứa con phải nghịch, sắc mặt ông tự nhiên là không thể tốt được. Ngoại trừ người cha này, Thần Truy cũng trở về.

Phòng khách đầy ắp người. Hạ Phong nhìn một lượt, phát hiện những người này cơ hồ đều là người nhà lần trước cậu đã gặp qua. Nhưng có một người cậu mới nhìn thấy lần đầu tiên, Thần Hi, tân lão đại hắc bang.

“Tiểu Việt, đây là chú ba”. Thần Nhung lôi kéo Hạ Phong đi đến trước mặt chú ba giới thiệu.

Cả gia tộc này đều là từ một khuôn đúc ra, đây là phản ứng đầu tiên của Hạ Phong. Thần Hi cùng Thần Việt xem không giống hai chú cháu mà giống anh em hơn. Bất đồng với Thần Việt chính là mắt Thần Hi màu xanh lam. Hạ Phong xoay đầu nhìn bức tranh của Anna, bà cũng có đôi mắt màu xanh lam cực kì xinh đẹp.

Trên ngón giữa của Thần Hi đeo một chiếc nhẫn kim cương đỏ, tương tự với chiếc nhẫn kim cương của Thần Dục.

Thần Hi ngồi trên ghế, tay đặt ra sofa sau lưng, hai chân tự nhiên giao nhau. Thấy Hạ Phong ông mỉm cười nói: “Thần Việt, nhiều năm không gặp cảm giác như vẫn không thay đổi a”.

Thần Nhung lấy khuỷu tay chọc Hạ Phong, gọi cậu trả lời.

“Thật không?” Hạ Phong hỏi, cảm thấy tăng thêm một người thân cũng tốt, liền hô một tiếng: “chú ba”.

Rất rõ ràng, lão đại hắc bang sưng sốt một chút, nhìn Hạ Phong sau nói: “Thần Việt, chú nhớ trong ấn tượng của mình cháu chưa bao giờ gọi chú ba”. Thần Việt tiểu tử này trước giờ đều gọi thẳng tên họ, khi nào thì kêu chú ba?

Thần Nhung chỉ chỉ Hạ Phong, bổ sung một câu: “Di chứng sau tai nạn xe cộ”.

Hạ Phong nhìn lướt qua Thần Nhung, vừa định nói, điện thoại liền vang lên. Nhìn màn hình là Tô Ôn gọi. Cậu nói một câu: “Xin lỗi, cháu đi nghe điện thoại”, sau đó bỏ chạy lên lầu.

“Xem ra, nó thực sự không có chút trí nhớ nào”. Thần Hi giương mắt nhìn bóng lưng Hạ Phong vội vàng lên lầu, nói đầy cảm khái. Năm đó chính là ông tự mình đem Thần Việt từ Nam Mỹ về nước.

Thần Hi chưa quên ngày này bốn năm trước, Thần Việt ôm lấy thi thể của Quý Trọng, trên mặt là tuyệt vọng, khiến người ta có cảm giác nếu không có Quý Trọng cậu cũng không sống nổi.

“Không có cũng tốt” Thần Nhung ngồi bên cạnh Thần Hi, cầm lấy chai rượu đỏ tự mình rót một chén, “chuyện trước kia, với nó mà nói trừ thống khổ thì cũng chỉ có thống khổ”.

“Chuyện cháu nhờ ta đã làm tốt”. Thần Hi nhấp một ngụm rượu, “có nên nói cho nó biết không”.

Thần Nhung lắc đầu: “Qua một thời gian ngắn nữa lại nói cho nó đi” Ba tháng trước anh nhờ Thần Hi đem hài cốt Quý Trọng từ Nam Mỹ trở về. Chết ở nước ngoài, đây có lẽ là điều Quý Trọng khi còn sống không nghĩ tới. Nhưng Thần Nhung nghĩ, có lẽ bản thân Quý Trọng cũng hy vọng chính mình sau khi chết có thể gần Thần Việt hơn...

Hạ Phong đóng cửa phòng, nghe điện thoại của Tô Ôn.

“Thần Việt, Hàn Lăng có tới tìm cậu không?”

Hạ Phong cười khổ một tiếng, bình thường muốn nói một câu với Hàn Lăng cũng gian nan muốn chết, anh ta sao có thể chủ động tìm đến mình? Trừ phi là đến đánh mình một trận. Hạ Phong đơn giản nói hai chữ “Không có”. Sau đó liền hỏi: “Anh ta làm sao vậy?”

“Hàn Lăng mất tích. Buổi sáng Lý Khả Nhạc phát hiện điện thoại di động của anh ta không liên lạc được, đến nhà cũng không có ai...”

Hạ Phong cầm chặt điện thoại, thẳng đến khi vang lên tiếng tút tút cậu mới bỏ điện thoại xuống. Tựa trên ghế, cậu chậm rãi nhét di động vào túi quần. Sau một khắc đi thẳng đến gara...

Đêm giáng sinh đường phố vô cùng náo nhiệt, những cặp tình nhân đi bộ trên đường, cười cười nói nói.

Hạ Phong cầm tay lái, hai con mắt không ngừng nhìn hai bên. Cậu đi đến tất cả những nơi có khả năng nhìn thấy Hàn Lăng, rạp chiếu phim, viện bảo tàng, công viên, sân chơi..., thậm chí cả nghĩa trang cũng đến nhưng không nhìn thấy bóng dáng Hàn Lăng...

Hiện giờ cậu chỉ có thể dọc theo phố lớn, ngó nhỏ tìm lung tung hi vọng có thể thấy người.

Hạ Phong nhìn người đi lại tấp nập trên đường, trong nội tâm không ngừng thét gào: Hàn Lăng, anh ở chỗ nào?

Đột nhiên, Hạ Phong nghĩ tới một chỗ Hàn Lăng có khả năng đi – nhà của cậu và Hàn Lăng.

Nghĩ đến đây cậu lập tức quay đầu xe, thẳng đến mục tiêu.

Đứng ở cửa ra vào, Hạ Phong chậm chạp không dám bấm chuông cửa. Tay vươn ra nhiều lần đều rút trở về, cậu sợ dĩ không dám bấm vì sợ mở cửa là một người lạ mà không phải người cậu hi vọng.

Rất cuộc, cậu bấm chuông.

Qua thật lâu, không có ai trả lời. Hạ Phong liên tục bấm mấy lần nhưng không có người ra mở cửa. Nhưng cậu vẫn không từ bỏ ý định, thẳng đến tiếng pháo vang lên.

Bên ngoài đang đốt pháo hoa. Xuyên qua cửa sổ hành lang, ánh sáng từ pháo hoa chiếu lên khuôn mặt cậu, hiện ra sự cô đơn...

Có lẽ, Hàn Lăng thật sự không ở bên trong.

Hàn Lăng ngồi trên ghế salon, nghe tiếng chuông cửa vang lên không ngừng, thẳng đến tiếng pháo hoa nổ... rốt cuộc tiếng chuông cửa cũng ngừng lại.

Màn hình tinh thể lỏng đang chiếu bộ phim điện ảnh đầu tiên cậu đóng vai chính [Cuồng sa]. Tuổi trẻ khinh cuồng ương ngạnh, đến ánh mắt cũng toát ra kiêu ngạo, chỉ là âm thanh nói chuyện có vẻ vô lực...

Lúc [Cuồng sa] vừa chiếu, anh không thể chờ đợi được liền lôi kéo Hạ Phong để rạp chiếu phim. Một bên xem còn không ngừng hỏi Hạ Phong mình diễn như thế nào... Lúc ấy, Hạ Phong cười, không ngừng trả lời rất tốt, rất tốt...

Về sau, anh dứt khoát mua dàn DVD về nhà, lúc rảnh rồi lại lôi kéo Hạ Phong cùng xem.

Trên ghế salon là hai cái gối ôm có in hình hoạt họa, còn ghi tên: Hạ Phong, Hàn Lăng...

Gió đêm có chút lạnh, trên đường cái đầy vắng vẻ, đối lập với mấy tiếng trước. Cầm tay lái, Hạ Phong cũng không nghĩ trở về.

Ban đêm như vậy, Hàn Lăng sẽ đi đâu, Hạ Phong hoàn toàn không có đầu mối.

Dọc theo con ngõ nhỏ bốc lên mùi rượu nồng nặc. Cậu muốn tìm một chỗ yên lặng uống mấy chén, quên đi Hàn Lăng. Trong pub truyền gia âm thanh huyền ảo, tốp người say rượu cười hi hi ha ha, một bên lão đảo đi ra.

Hạ Phong đem xe đỗ một bên, bỏ chìa khóa vào túi quần.

Một đôi con mắt chán chường nhìn tới. Tựa mình vào cột đèn, ánh mắt Nhậm Mộ có vẻ tịch mịch, nhưng tầm mắt rơi vào một người đã khuya mà không trở về nhà.

Hạ Phong nhìn Nhậm Mộ, đang nghĩ có nên đổi pub khác không, Nhậm Mộ liền xoay người. Nghe tiếng nôn mửa, Hạ Phong cũng biết hắn đã uống rất nhiều rượu rồi.

Tửu lượng của Nhậm Mộ rất tốt, trước kia Tam gia mở party hắn luôn là người trụ được đến cuối cùng. Phun cả buổi sau, Nhậm Mộ lưng tựa cột đèn ngồi xuống, bộ dáng buồn ngủ.

Vỗ vỗ đầu, Hạ Phong đi tới.

“Nhậm Mộ”, Hạ Phong gọi hắn một tiếng.

Nhậm Mộ ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái sau đó gầm lên: “Cút”

Vốn Hạ Phong muốn hỏi thăm có cần đi nhờ một đoạn này nọ không nhưng bị rống như vậy, cái gì ý niệm giúp đỡ người khác trong đầu liền biến mất trong nháy mắt.

Nhậm Mộ ngơ ngác nhìn bước chân cậu rời đi, lông mi rũ xuống.

Đi được hai bước, Hạ Phong khẽ cắn môi, lại quay trở về. Nhìn Nhậm Mộ thành ra thế này, cậu biết rõ không thể đối cứng được. Vì vậy kéo Nhậm Mộ lên xe của mình.

Kì quái là Nhậm Mộ không hề phản kháng.

“Nhà anh ở chỗ nào?” Hạ Phong nhìn thoáng qua kính chiếu hậu thấy Nhậm Mộ như đang ngủ gà gật, hỏi, cậu chưa bao giờ biết rõ Nhậm Mộ là ở đâu. Chỉ cần trước kia Hạ Phong gọi điện muốn tìm hẳn nhất định sẽ chạy đến, hoàn toàn không cần biết là đang ở chỗ nào.

Nhậm Mộ mở mắt ra, lại nhắm mắt lại, trong miệng nhả ra hai chữ: “Đỗ xe”.

Hạ Phong nghĩ là hẳn muốn nôn liên vội vàng dừng xe lại. Nhưng mãi không thấy Nhậm Mộ xuống xe nôn, cậu liền hoài nghi người này có phải là đang muốn đùa giỡn mình. Đang muốn tiếp tục lái xe, Nhậm Mộ liền đưa tay ra, một phát bắt lấy cổ tay cậu.

“Cậu rốt cuộc là ai?” Hai mắt Nhậm Mộ nhìn chằm chằm khuôn mặt Hạ Phong như muốn tìm ra được đáp án.

Hạ Phong không nghĩ tới hẳn đột nhiên như vậy, bị túm lấy một lúc lâu mới kịp phản ứng. Đối với vấn đề của Nhậm Mộ, cậu cảm thấy mặc danh kì diệu, cái gì mà rốt cuộc là ai ?

Cậu là Hạ Phong, cũng là Thần Việt, còn nói cậu là ai ?

“Cái gì rốt cuộc là ai? Ông chủ Nhậm, anh uống nhiều quá rồi”. Hạ Phong giãy ra khỏi tay của hẳn, nhưng lực đạo bỗng mạnh hơn khiến cậu không có cách nào thoát được.

Nhậm Mộ đến gần, thấp giọng bên tai cậu: “Em là Hạ Phong đúng không?”

Hạ Phong khẽ giật mình, sau đó chậm rãi kịp phản ứng. Cậu quay đầu nhìn Nhậm Mộ, gương mặt hẳn hồng lên, hai mắt như bị cồn rót vào nhiễm một tầng hơi nước.

Hắn uống rượu cho nên mới nói loại lời này.

“Ông chủ Nhậm, tôi là Thần Việt, không phải là Hạ Phong gì đó”. Hạ Phong đẩy cánh tay của Nhậm Mộ, “người kia đã chết lâu rồi”. Sao cậu có thể nói mình là Hạ Phong? Nói ra, ai sẽ tin tưởng? Loại chuyện trọng sinh này chỉ thích hợp nói cho mình và quỷ.

“Em là Hạ Phong!” Nhậm Mộ chậm rãi tiến gần, khẳng định: “Chính là em”.

“Tôi không phải, anh nhầm rồi”. Hạ Phong đẩy hẳn ra, chuẩn bị lái xe tùy tiện tìm một cái khách sạn nào đó ném hẳn đi.

Nhậm Mộ đem ánh mắt đặt trên người cậu, thâm trầm như bóng đêm. Nhìn mặt của cậu, đột nhiên lấy tay đem mặt Hạ Phong kéo đến, hôn lên...

Sau một lát chán kinh, Hạ Phong dùng sức đẩy hẳn ra.

Sau khi đẩy Nhậm Mộ ra. Chủ xe một hồi không nói nên lời nhìn chằm chằm người đối diện.

“Anh phát bệnh hẳn kinh à!” Hạ Phong rống lên.

Bị cậu rống như vậy, Nhậm Mộ tựa hồ thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn khuôn mặt Thần Việt. Hai người đối mặt một hồi, Nhậm Mộ hai tay che mặt có vẻ rất thống khổ. Một hồi qua đi, Nhậm Mộ xuống xe.

Nhậm Mộ lung lay một hồi, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hạ Phong nhìn hẳn chậm rãi biến mất trong bóng đêm, nhịn không được mà hô: “Shit!”

Bị Nhậm Mộ kích thích đến, Hạ Phong lòng vòng trên xe, phát tiết một hồi mới trở về Thần gia. Ngồi trên ghế salon, cậu đem chuyện xảy ra ngày hôm nay loại ra khỏi đầu.

Lấy điện thoại, cậu gọi Tô Ôn hỏi đã tìm được Hàn Lăng chưa.

Tô Ôn nói chưa tìm được.

Ném điện thoại di động sang một bên, Hạ Phong gối đầu ở sofa, nhìn đăm chằm thủy tinh hoa lệ trên đỉnh đầu. Rũ mắt xuống, than thở.

Tiếng bước chân vang lên ở phía sau, Hạ Phong mở mắt nhìn.

Là cha của Thần Việt.

Thấy là ông, Hạ Phong dứt khoát nhắm mắt lại. Đêm nay thực là làm cậu mệt chết đi, không nghĩ muốn nói chuyện với cái người bảo thủ này.

“Thần Việt”.

Hạ Phong mở mắt, cầm điện thoại đứng lên: “Đêm nay tôi mệt lắm, có chuyện gì để mai nói sau”. Dứt lời liền lách qua Thần Hách trực tiếp lên lầu.

Gian phòng của cậu nằm ở cuối hành lang tầng hai, đến gian phòng này phải đi qua phòng Thần Truy. Có ánh đèn chiếu ra từ gian phòng Thần Truy, Hạ Phong không khỏi dừng bước.

Xuyên qua khe cửa, Hạ Phong nhìn thấy Thần Truy ngồi trên ghế, trong tay cầm một bức ảnh. Từ góc độ của cậu lại thêm khoảng cách quá xa, người trong ảnh không nhìn rõ được.

Ngay lúc Hạ chuẩn bị đi qua, Thần Truy đột nhiên đem ảnh chụp dán trước mặt mình, tựa hồ rất đau lòng...

Giờ khắc này, Hạ Phong biết là ảnh của ai, là ảnh của Quý Trọng.

Cậu rón rén đi về phòng mình. Đến đèn cũng lười bật mà trực tiếp gục trên giường.

Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt Hạ Phong.

Kí ức ái tình ngọt ngào cùng Hàn Lăng hiện tại cũng thành hồi ức thống khổ. Càng hồi tưởng, tưởng niệm đối với Hàn Lăng tựa như thuốc giảm đau, thấm vào tận xương. Vì sao Hàn Lăng từng cùng chung sống ngày đêm không phát hiện mình là Hạ Phong mà Nhậm Mộ lại phát hiện? Là do hắn ta uống nhiều quá nên nói lung tung sao...

Hạ Phong kéo gối đầu, chụp lấy mặt mình.

Đêm Giáng sinh chết tiệt.

31. Chương 31: I’m Not Gay. Ok?

Sau lễ giáng sinh.

Sáng sớm, Hạ Phong phải đến studio. Ngồi trên ghế, cậu nghe Tô Ôn nói lịch trình kế tiếp mấy tháng tới của mình.

“Cậu cùng Vi Cửng Nhiên sẽ hợp tác đóng phim năm mới là [Thâu Thiên Kế Hoạch]*, khởi quay vào 23 tháng 6. Còn có một bộ phim truyền hình...”

([Thâu Thiên Kế Hoạch] – Ta bó chiếu rồi)

Khoanh tay, Hạ Phong nhìn cửa lớn của studio. Hàn Lăng mắt tích cuối cùng được Lý Khả Nhạc tìm về, đây là tin mà tối qua Tô Ôn nói cho cậu biết, nhưng không nói là tìm thấy ở đâu.

Tô Ôn thấy Hạ Phong không yên lòng liền đẩy cậu, hỏi: “Thần Việt, có nghe thấy không?”

Hạ Phong gật gật đầu.

“Tốt lắm, nhắc lại cho tôi kế hoạch kế tiếp phải làm những gì?” Tô Ôn khép lại lịch trình, nghiêm mặt nhìn cậu. Nhìn cậu từ lúc vào studio như người mất hồn, có thể nghe được đúng là kì quái.

“... Anh nói lại lần nữa thử xem”.

“.....”

Qua nửa tiếng, nam số 2 vẫn chưa xuất hiện, đạo diễn Hứa dường như không nhận được nữa. Trợ lý đạo diễn thấy ông nhú mày liền vội vàng gọi điện cho Lý Khả Nhạc.

Sau khi gọi điện xong, trợ lý nói mấy câu với đạo diễn Hứa. Hạ Phong không biết hai người nói gì nhưng thấy rõ Hứa Hoa hiện rất tức giận, mặt cũng biến thành màu đen.

Hàn Lăng không phải sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Hạ Phong nhú mày.

Đạo diễn Hứa ra hiệu, trợ lý cầm loa hô: “Tất cả mọi người chuẩn bị quay phim!” Hạ Phong đứng lên, vuốt phẳng lại bộ quần áo tù đã cũ sau đó nhìn quanh bốn phía.

Hàn Lăng vẫn chưa tới.

Sớm định quay cảnh Lục Thời và Lương Tiềm ăn cơm với nhau, Lục Thời hỏi Lương Tiềm thông tin về ba đại ca trong tù. Thế nhưng nam số 2 không có mặt nên phải quay những cảnh khác.

Lúc nghỉ ngơi, Tô Ôn đưa điện thoại di động của mình cho Hạ Phong, nói: “Ivy tìm cậu”.

Hạ Phong chỉ vào mình: Tìm tôi?

Tô Ôn gật đầu.

Ivy tìm tôi làm cái gì? Trong đầu toàn là nghi vấn, Hạ Phong cầm điện thoại đi ra ngoài nghe máy.

“Alo”

“Thần Việt, umm...” Thanh âm của Ivy ngập ngừng, mãi không nói nên lời. Hạ Phong kiên nhẫn chờ, cũng không thúc giục. Phụ nữ gần đây đều rụt rè như vậy, đây là lý giải của Hạ Phong. Trước kia, cậu cũng từng kết giao với vài người phụ nữ, nói chuyện cũng đều chậm chạp lè mề như thế.

Một lát sau, Ivy mới nói tiếp: “Đêm nay có rảnh không?”

Đây là lời mời của một phụ nữ.

Hạ Phong tựa vào tường, suy nghĩ một chút liền lựa chọn cự tuyệt: “Đêm nay—”

Cậu còn chưa nói xong Ivy đã vội vàng cướp lời: “Vì để cảm ơn anh lần trước ở studio đã cho em mượn bờ vai. Em, có thể... mời anh được không?”

Con gái nhà người ta đã hạ mình như vậy, Hạ Phong không đành lòng cự tuyệt, đáp ứng. Hẹn rõ thời gian địa điểm liền cúp máy. Nhìn điện thoại cậu thở dài một hơi.

Nghe Ivy nói chuyện, tám chín phần là vừa ý mình. Nếu không phải gay cậu nhất định sẽ theo đuổi Ivy, Hạ Phong nghĩ.

Vừa xong việc, Hạ Phong liền đến chỗ hẹn. Một bữa cơm qua đi, cậu không nhớ rõ Ivy nói những gì, chỉ nhớ cô có đề cập qua Hàn Lăng.

Lúc lái xe, điện thoại vang lên. Cậu nhìn một chút, là Tổ Ngạn Chi gọi đến liền nghe máy.

“Alo”

“Thần Việt...”

Tổ Ngạn Chi nói không ngừng, nhưng Hạ Phong chỉ thấy đầu bên kia ồn muốn chết, hoàn toàn không hiểu được cậu ta đang nói cái gì. Vì vậy cậu liền rống lên: “Cái gì? Bên kia ồn quá, tôi không nghe được! Không nghe được...”

Tổ Ngạn Chi rống vào loa: “Chờ một chút!”

Hạ Phong nghe thấy bên kia dần an tĩnh lại, liền hỏi: “Chuyện gì?”

“Đêm 31 cậu rảnh không?” Thanh âm Tổ Ngạn Chi rất hưng phấn, “Có chuyện muốn nói, tôi mời cậu”.

Hạ Phong đầu đầy mồ hôi: “...traị đẹp cậu để dành cho chị em phụ nữ đi, tôi không rảnh”.

“Cùng bạn gái cậu sao?”

Cậu thì tìm bạn gái ở đâu? Nhưng vẫn không nhin được nói dối: “Đúng vậy. Tôi đi cùng bạn gái, không rảnh”.

“Không sao, đem bạn gái cậu gọi đến, mọi người cùng đếm ngược chào năm mới”.

Đếm ngược chào năm mới? Lần cuối cùng cậu đi đã là rất nhiều năm trước, khi ấy cậu vẫn ở cùng Hàn Lăng. Một người thì không có gì hay ho cả, cậu cự tuyệt: “Không được, khó khăn lắm tôi mới có thời gian rảnh. Tôi muốn ở cùng cô ấy một mình”.

“Vậy được rồi!”

Kết thúc công việc đi dạo là thói quen của Hạ Phong, đêm nay cũng không phải ngoại lệ. Nhìn xe chạy, cậu đi không mục đích. Bất tri bất giác đã đến dưới khu nhà của mình.

Mở cửa xe, cậu tựa người trên cửa xe, nhìn căn hộ đã từng thuộc về mình. Từ nơi này nhìn lên, mỗi cửa sổ đều là một mảnh tối.

Đèn đường chiếu xuống khiến khuôn mặt Hạ Phong chỗ sáng chỗ tối, tựa như một bức ảnh cũ. Ngón tay kẹp điều thuốc, cậu kinh ngạc nhìn cửa sổ...

Ném tàn thuốc, Hạ Phong lái xe rời đi.

Đêm nay chưa muốn ngủ.

Đi vài vòng, Hạ Phong lên Tả Tuyên Sơn. Trên đường đi tốc độ cao khiến từng tế bào vốn đang ngủ say trong cậu sôi sục thức dậy.

Tiếng lốp xe chói tai vang lên khi vượt qua khúc cua khiến cậu càng hưng phấn, càng chạy càng kích thích. Đua xe tựa như cùng nữ nhân, không, là nam nhân kích thích dục vọng trong cậu...

Vào cua, ra cua, không ngừng lặp lại; trượt, lết bánh, xoay, mỗi động tác càng khiến cậu thêm kích thích...

Dưới tác dụng của kích thích này, hơn một tiếng đồng hồ Tả Tuyên Sơn tràn ngập tiếng lốp xe ma-xát trên mặt đường.... Đi tới lui một hồi, chuyện không may xảy ra.

Xe nổ lốp, thiếu chút nữa rơi xuống núi.

Ngậm điều thuốc, Hạ Phong xuống xe. Ngồi xổm xuống nhìn lốp xe, cậu vỗ vỗ thân xe, bắt đầu đi thử dãi.

Ngồi trên đầu xe, cậu gọi điện thoại cho quản gia, kết quả gọi nửa ngày vẫn không có người nghe máy.

Lúc này chân núi truyền đến âm thanh lốp xe chạy. Nhìn về phía chân núi, chỉ thấy hai ngọn đèn xe không ngừng lập lòe...

Với tốc độ như thế, không đến hai phút sau sẽ đến đây, Hạ Phong nhìn đồng hồ suy đoán.

Không biết có thể đi nhờ xe hay không?

Xe rốt cuộc đã đến, Hạ Phong chuẩn bị hét to gọi chủ xe dừng lại, nhưng không ngờ xe cuốn theo một trận gió đến rồi trực tiếp đi qua....

“Này—” Hạ Phong hô to.

Quả nhiên, xe chạy chậm lại, còn nhanh chóng quay đầu, nhưng Hạ Phong hối hận.

Chiếc SLS này phỏng chừng không có mấy người đem loại xe ấy ra đua tốc độ.

Tôi tình nguyện đi bộ, đây là lời từ tận đáy lòng cậu. Đêm Giáng sinh hôm trước bị tên Nhậm Mộ này hôn... Loại chuyện kinh hoàng này chỉ sợ cả tháng sau Hạ Phong vẫn không quên được.

Nhậm Mộ không phải gay (Thật không O_ó), điều này cậu có thể vỗ ngực khẳng định. Tên này trước kia gặp gỡ không ít phụ nữ, tại sao có thể là gay? (Sao không được ò_O) Hơn nữa cậu nhìn thế nào cũng không phải. (Nhìn nhầm rồi anh ới O_O)

Cửa SLS mở, Nhậm Mộ đi ra. Nhìn Hạ Phong, sau lại nhìn xe cậu, phát hiện xe bị nổ lốp.

Anh khinh thường cong cong khóe miệng, nghĩ thầm cậu ta gọi lớn tiếng như vậy hóa ra là chuyện này. Hạ Phong còn chưa lên tiếng, anh đã nói:

“Lên xe”.

Nhìn chằm chằm Nhậm Mộ, trong đầu Hạ Phong không nhận được kinh ngạc...

“Nhìn cái gì mà nhìn? Lên!” Thấy cậu cả buổi không có phản ứng, Nhậm Mộ không nhận được quát lên.

Hạ Phong nheo mắt nhìn, nghĩ thầm Nhậm Mộ hẳn là không nhớ rõ chuyện hôm đó. Nếu giờ không lên xe hẳn ta không biết đến khi nào mới có xe đến...

Nhìn Nhậm Mộ, cậu nhớ đêm Giáng sinh hẳn uống say bí tỉ rồi nói mình là Hạ Phong, còn nói vô cùng khẳng định.

Tưởng tượng như thế, cậu lập tức nói: “Không dám phiền ông chủ Nhậm”.

“Như thế nào?” Nhậm Mộ đưa tay chống lên xe, cười xấu xa, “Sợ tôi ăn cậu rồi thượng cậu? Thần Việt”. (Thấy chưa =)) anh không gọi bạn là tội phạm rồi nhá =)))

Hạ Phong

“Ông chủ Nhậm, tôi khuyên anh đến bệnh viện kiểm tra”, Hạ Phong dừng lại một lúc, “khoa thần kinh”.

Nhậm Mộ nở nụ cười thêm rạng rỡ, nói: “Thần Việt, cậu là gay đúng không.”

Hạ Phong ngây người, còn chưa kịp phản ứng, Nhậm Mộ tiếp tục nói: “Sau lưng lén lút với bạn tốt của anh trai, nghe nói người kia cuối cùng bị chết”.

Tuy Nhậm Mộ nói không phải mình nhưng Hạ Phong nghe, đáy lòng vẫn không thoải mái. Cậu nhìn chằm chằm vào Nhậm Mộ, lạnh lùng nói: “Chuyện này có liên quan đến anh sao?”

Nhậm Mộ không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: “Lên xe đi. Lúc này, ngoại trừ trông cậy vào tôi cậu cũng không có lựa chọn khác”. Nhìn lướt qua Hạ Phong rồi bổ sung một câu: “Không phải sao?”

Hạ Phong ...

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Cái tên tâm thần này, tự dưng nói mình gay rồi lại gọi mình lên xe, không biết muốn chơi trò gì?

“Cái gì như thế nào?” Nhậm Mộ cười cười, “Là cậu cảm thấy tôi sẽ làm gì cậu? Là cậu cho rằng tôi có âm mưu gì? Tôi không phải gay”. (tôi chỉ yêu em thôi *tự bổ sung trong lòng* =)))

Hạ Phong nghi hoặc nhìn anh ta. Nếu không phải gay thì quan tâm mình làm gì? Đồ thần kinh. Bất quá nếu không phải gay thế chuyện đêm Giáng sinh là như thế nào? Uống nhiều quá à...

Đứng một lát, Hạ Phong vẫn lên xe của Nhậm Mộ.

Nhìn ngoài cửa sổ, Hạ Phong cũng không có ý định cùng Nhậm Mộ nói chuyện. Bình thường anh ta vẫn nhìn mình không vừa mắt, việc nói chuyện này có thể tránh được thì cố tránh.

“Cậu rất yêu người đàn ông kia sao?” Nhậm Mộ thình lình nói một câu làm Hạ Phong không khỏi nhìn Nhậm Mộ.

Thần Việt rất yêu Quý Trọng, điểm này có thể theo lời Thần Nhung nói mà xác định được. Nếu không yêu thì sao lúc hai người bị ép chia tay Thần Việt lại vụng trộm đi cùng đến Nam Mỹ?

“Trả lời tôi”.

Hạ Phong rút ra kết luận: Đầu óc Nhậm Mộ chắc chắn là có vấn đề. Nghĩ như vậy, cậu ném ra đáp án: “Không biết”.

“Không biết?” Nhậm Mộ liếc mắt nhìn cậu, “Không muốn trả lời thì nói thẳng ra.”

Nhậm Mộ chắc chắn là có chủ ý tra xét cậu, Hạ Phong bốc hỏa.

“Đây là bí mật cá nhân của tôi”.

“Tôi biết”. Nhậm Mộ cầm tay lái, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, “tôi chỉ hứng thú với quan hệ của cậu và người kia thôi”.

Hạ Phong tức giận, đây rốt cuộc là loại người nào? Cứ hỏi thăm chuyện cá nhân người ta chỉ vì mình thấy hứng thú? Biến thái! Cậu châm chọc nói: “Ông chủ Nhậm thấy hứng thú như vậy, không ngại biến mình thành gay thử xem. Gặp người như vậy có hứng thú không”.

Đột nhiên, Nhậm Mộ dừng xe. Thân thể Hạ Phong theo quán tính lao mạnh về phía trước, sau đó nặng nề bật về chỗ ngồi.

Nhậm Mộ nhìn Hạ Phong không nói câu nào.

Hạ Phong bị thành như vậy, hai mắt đều bốc hỏa.

“Biến mình thành gay?” Nhậm Mộ đột nhiên cười rộ lên, nhưng trong mắt không có chút tiếu ý mà nhiệt độ hạ xuống dưới 0. Nhìn Hạ Phong, anh nói lạnh như băng: “Vậy cậu nói cho tôi biết làm thế nào để biến thành gay”.

Tim Hạ Phong như dừng lại trong khoảnh khắc, đến lúc cậu tỉnh lại, cả người Nhậm Mộ hôn tới.

Lần trước cậu kinh ngạc, còn lần này thì hoàn toàn phát cuồng, Hạ Phong không chỉ đơn giản đẩy Nhậm Mộ ra mà sau đó còn đâm Nhậm Mộ một cái.

Không phải gay mà lại đi làm mấy chuyện của gay.

Nhậm Mộ bị đâm trúng nhưng không đánh lại mà nhìn cậu.

“Mẹ kiếp, sao không chết luôn đi! Diên thì cút đi tìm người khác, đừng đến tìm tôi!” Hét lên xong, Hạ Phong chuẩn bị rời xa, tránh khỏi cái tên biến thái này.

Ngay trong nháy mắt cậu đặt chân ra ngoài, Nhậm Mộ giữ chặt cậu, đem cậu kéo về trong xe.

“Tôi diên cũng là do bị cậu ép”. Nhậm Mộ gắt gao nhìn cậu. Khuôn mặt này không phải khuôn mặt anh nghĩ đến. Miệng mấp máy nhưng không nói ra lời. Dần dần, tay anh buông lỏng ra.

Hạ Phong dùng sức phát tay ra, xuống xe, phẫn nộ rời đi.

Nhậm Mộ nhìn cậu biến mất, tựa đầu vào ghế xe.

Điện thoại vang lên.

Nhìn dãy số trên màn hình, cậu tiếp điện thoại: “Điều tra đến đâu rồi”.

“Tra được sơ lược đại khái một chút”.

“Tôi bỏ tiền ra không phải để điều tra sơ lược đại khái. Tôi muốn biết sau khi cậu ta gặp tai nạn trong bệnh viện phát sinh hết thảy mọi chuyện! Còn nữa cả chuyện trong tù cũng tra cho kĩ càng”.

“Đã biết”.

Cúp điện thoại, Nhậm Mộ xuống xe, ngồi trên xe hút thuốc.

Anh nghĩ mình diên rồi.

Hạ Phong rõ ràng đã chết rồi, chính mình nhìn tận mắt trong nhà xác của bệnh viện, thậm chí tự tay sờ lên lồng ngực nơi trái tim không còn đập nữa, người này sao có thể là Hạ Phong?

Chính là cậu ấy thực sự quá giống. Chữ viết giống như đúc, thói quen xấu cũng giống, dáng đi cũng giống. Có lẽ là quá giống nên mình không kìm lòng được mà hôn cậu ta....

Hạ Phong mang theo một bụng lửa giận trở lại Thần gia, thông báo chỗ để xe rồi lên phòng. Tắm rửa xong liền nằm trên giường.

Trần trọc suốt hai giờ, Hạ Phong ngồi dậy hút thuốc. Lúc trước tức giận không suy nghĩ cẩn thận nhưng giờ nghĩ lại cậu nghĩ ngờ.

Nhậm Mộ không phải gay nhưng liên tục hai lần hôn mình. Lần đầu tiên có thể nói là Nhậm Mộ uống rượu, nhưng lần thứ hai thì giải thích thế nào? Lúc ấy anh ta rất tỉnh táo.

Có phải anh ta biết gì đó? Nhưng liền một khắc sau Hạ Phong bác bỏ. Nhưng vì sao đến đêm Giáng sinh anh ta nói mình là Hạ Phong? Hạ Phong túm tóc mình, bực bội đem tàn thuốc ném vào thùng rác.

“Con mẹ nó!” Hạ Phong rống lên trườn chần lên người lại ngã xuống. Bạn đang ?

Nhìn chằm chằm lên đèn, Hạ Phong hạ quyết tâm, nếu Nhậm hỏi mình có phải là Hạ Phong không cậu lập tức thừa nhận. Mặc kệ có cho mình là người bị quỷ nhập hay thần kinh cũng được, cả ngày sống bằng thân phận Thần Việt, bị Hàn Lăng hiểu lầm, bị Tam gia chán ghét, bị Nhậm Mộ xem không vừa mắt... cậu bắt đầu chán nản.

Nghĩ như thế, tâm tình của Hạ Phong cũng khá hơn.

32. Chương 32: Ông Đã Nghĩ Đến Cảm Thụ Của Chúng Tôi Sao?

Ngày hôm sau, Hạ Phong mang theo cặp mắt gấu mèo đến studio, nhân viên thấy vậy đều chạy đến an ủi cậu.

Nam số 2 còn chưa về đơn vị, tâm tình Hạ Phong có phần không tốt. Trong trạng thái đè nén này hai ngày, rốt cuộc tình nhân cũ cậu đau khổ chờ đợi cũng xuất hiện.

Hàn Lăng thoát nhìn không khá hơn so với cậu là bao, người gầy đi không ít, sắc mặt có chút tái nhợt. Hạ Phong biết là Hàn Lăng bị bệnh nhưng cũng không dám chạy đến hỏi thăm mà ngồi yên lặng tại chỗ của mình.

Con người có những lúc cần phải làm những việc điên rồ. Nhưng. Không phải hiện tại.

Hai người diễn với nhau, Hạ Phong không hiểu là làm sao mà cứ ngăn người nhìn Hàn Lăng, tới mức đạo diễn Hứa thiếu chút nữa cầm kịch bản đập vỡ đầu cậu.

Thật vất vả đến giờ nghỉ Tô Ôn lại bắt lấy cậu không tha, hỏi cậu có chuyện gì. Hạ Phong chỉ nhún vai, nói không nghĩ ngợi tốt.

Ngồi trên ghế Hạ Phong chống cằm, Hàn Lăng ngồi cách cậu chưa đến 10m, gần như vậy mà cũng thực xa xôi.

Đến chiều, studio xuất hiện một vị khách, Nhậm Mộ.

Vừa nhìn thấy người Hạ Phong đã muốn đánh. Thái độ nhưng lại bất đồng, Hạ Phong quả thực coi như không nhìn thấy Nhậm Mộ. Tô Ôn biết rõ hai người từ trước đến nay không vừa mắt nhau nên cũng lười quản, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhậm Mộ cũng không nói gì với Hạ Phong, tựa hồ không muốn tính toán với cậu. Đến lúc quay phim, anh liền kéo ghế ngồi cạnh đạo diễn Hứa, yên lặng nhìn hình ảnh trong máy giám thị...

Cảnh này là để bổ sung những cảnh mà Hàn Lăng lần trước không đến.

Ngồi trên ghế, Hạ Phong cầm thìa trong tay. Trong nhà ăn một đám người mặc quần áo tù đi tới đi lui, ai cũng cố gắng diễn sao cho thật bận rộn.

Đóng vai Lương Tiềm, Hàn Lăng ngồi đối diện Hạ Phong, cầm đĩa. Nâng lên lông mày, quét mắt một vòng về sau lưng Hạ Phong, hỏi: “Lục Thời, cậu xem bọn họ làm gì?”

Hạ Phong đem tầm mắt của mình từ phía ba đại ca trở về nói: “Không có, chỉ là cảm thấy có hứng thú thôi”.

“Chẳng qua là một đám liều mạng, không có gì hay ho để xem cả”.

“Thật không?” Hạ Phong lơ đãng thoáng nhìn, phát hiện cổ tay phải của Hàn Lăng có vết thương. Hàn Lăng tựa hồ cũng thấy cậu để ý đến điều này nên tay hơi rụt lại, giấu đi vết thương trên cổ tay.

Hạ Phong thu hồi tầm mắt, có chút không yên lòng. Chưa đến hai giây cậu lại nhin không được liếc mắt nhìn. Hàn Lăng biết rõ cậu nhìn cái gì nên dứt khoát đem tay trái khoát lên tay phải, không cho cậu nhìn.

Anh ta làm sao vậy? Hạ Phong suy nghĩ.

“Cut!” Đạo diễn Hứa từ sau máy giám thị đứng lên, chỉ vào Hạ Phong nói: “Thần Việt, cậu đang làm cái gì? Đây là đang quay phim mà mắt nhìn đi đâu?! Làm gì?!” Đạo diễn đập mạnh kịch bản, “Điều chỉnh lại nét mặt của mình ngay cho tôi”.

Hạ Phong ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, tôi sẽ cố gắng”. Nhìn thoáng qua Nhậm Mộ ngồi cạnh Hứa Hoa trong lòng lại khó chịu.

“Lại lần nữa”.

Hạ Phong hít vào một hơi, bắt buộc mình không được nhìn vào tay Hàn Lăng.

Hàn Lăng lặp lại lời thoại một lần: “Chẳng qua là một đám liễu mạng, không có gì hay ho để xem cả”.

“Thật không?” Hạ Phong nhú mày, không làm theo kịch bản trao đổi ánh mắt với Hàn Lăng: “Anh ở trong này đã nhiều năm, biết được địa vị của ba đại ca kia sao?”

“Cậu—” Hàn Lăng còn chưa nói, đạo diễn Hứa lại lên tiếng cắt đứt.

“Thần Việt! Tôi xin cậu, có thể dựa vào kịch bản mà diễn không?”

Hạ Phong gật gật đầu.

Kết quả, diễn mấy lần, Hạ Phong vẫn không làm được, Hứa Hoa tức giận tới mức nghĩ muốn đánh chết cậu. Bất đắc dĩ phải khoát tay nói: “Nghỉ ngơi một chút”.

Hạ Phong đem loại trạng thái này duy trì đến khi kết thúc công việc, đạo diễn Hứa tức đến phát điên, mắng đến hết hơi rồi cuộc chịu thả người, mệt mỏi phát tay nói: “Hôm nay dừng lại, trở về đi”.

Hạ Phong cầm quần áo của mình chuẩn bị đi thì Hứa Hoa kéo lại.

“Thần Việt, cậu xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì mà chuyện gì?” Nhìn thấy Hứa Hoa giờ kịch bản lên, Hạ Phong biết rõ Hứa Hoa muốn nói chuyện gì, “A, mấy ngày hôm nay tâm trạng không tốt, đạo diễn giờ cao đánh khề, đại nhân đại lượng thông cảm, bao dung tha thứ...” Một bên nói vẫn không quên liếc mắt khắp studio xem tình nhân cũ ở nơi nào.

Lý Khả Nhạc cầm một chai nước khoáng cho Hàn Lăng, sau đó ghé vào lỗ tai thấp giọng nói gì đó, Hạ Phong không nghe được. Thấy Hàn Lăng chuẩn bị rời đi, vội vàng vàng, mặc kệ Hứa Hoa thao thao bất tuyệt, dùng sức vỗ vỗ bả vai đạo diễn nói:

“A, tôi biết rồi, tôi biết rồi! Ngài yên tâm, ngày mai tôi nhất định mang đầy đủ cả hồn lẫn xác đến cho ngài nhìn kĩ thuật diễn của tôi là như thế nào...” Vừa nói xong vội vàng chuồn đi.

“Này—” Hứa Hoa nhìn bóng lưng cậu, bất đắc dĩ hô lên.

Hạ Phong chạy ra khỏi Studio, muốn cùng nói mấy câu với Hàn Lăng, hỏi vết thương của anh là chuyện gì nhưng Lý Khả Nhạc dán chặt bên cạnh, Hạ Phong vừa đến liền đề cao cảnh giác.

“Umm, Hàn Lăng—” Cậu còn chưa nói xong Lý Khả Nhạc đã ngăn cản trước mặt.

Hàn Lăng đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn xuống Hạ Phong, kiên quyết bước vào xe. Hạ Phong cầm tức nhìn chằm chằm Lý Khả Nhạc, gọng kính màu đen đặt trên sống mũi, hai con mắt nhìn qua kính có vẻ thần bí khó lường, không, là âm hiểm.

Nhìn Hàn Lăng ở trong xe, Hạ Phong chầm chọc nói: “Lý Khả Nhạc, người đại diện trở thành thế này, vừa làm cha vừa làm mẹ, không thấy quá nhiều”. Sau đó cúi xuống thấp giọng nói, “Hiện tại Hàn Lăng biến

thành dạng này phỏng chừng cũng là kiệt tác của anh, nếu Hạ Phong dưới kia biết nhất định sẽ rất khó chịu”.

Sắc mặt Lý Khả Nhạc thoáng chốc thay đổi trở nên khó coi.

“Đừng bày ra sắc mặt như vậy, rất khó coi”, Hạ Phong vỗ vỗ vai anh, bổ sung, “Tiếp tục chiếu cố nghệ nhân của anh, đừng để anh ta bị thương”. Dứt lời tiêu sái rời đi.

Hàn Lăng ngồi trong xe tháo kính mắt, thất thần nhìn bóng lưng Hạ Phong...

Ngồi trong xe của mình, Hạ Phong bực bội giật tóc. Lý Khả Nhạc lúc nào cũng cùng Hàn Lăng như hình với bóng, một tác cũng không rời, khiến mình không có cơ hội nói được câu nào.

Chẳng lẽ phải bắt cóc Lý Khả Nhạc đi mới có cơ hội?

Một bóng người xuất hiện.

Hạ Phong liếc mắt nhìn. Cho là người này đến hỏi xem mình có phải là Hạ Phong không định chuẩn bị nói thật thì Nhậm Mộ đột nhiên hỏi một câu:

“Cậu thích Hàn Lăng?”

Cậu ngăn người, sau đó hỏi lại một câu: “Không được sao?” Đem hai chân đặt lên cửa xe sau đó bổ sung: “Ông chủ Nhậm, anh biết tôi là gay dĩ nhiên là thích đàn ông. Trùng hợp Hàn Ảnh để phù hợp sở thích của tôi. Như thế nào, anh có ý kiến gì sao?”

Nhậm Mộ là tên thần kinh, cả ngày hôm nay nhìn mình chằm chằm khiến cả người không thoải mái. Thấy người này đều không thuận mắt.

“Thật không?” Nhậm Mộ cười gượng, “Cả hai người đều có cùng sở thích”.

“Cái gì?” Hạ Phong nghĩ là mình nghe nhầm, “Cái gì sở thích giống nhau? Anh là nói ai?”

“Không có gì”.

“Đồ thần kinh”. Hạ Phong thầm chửi một tiếng, đem chân rụt trở về, chuẩn bị rời xe.

“Này”.

Ngay lúc Hạ Phong khởi động xe Nhậm Mộ gọi một tiếng khiến cậu không thể không đem tầm mắt đặt lên người Nhậm Mộ: “Nếu cậu nói tôi thì ăn nói phải phép một chút. Những lời không hay cũng đừng nhìn về phía tôi mà nói, tôi rất dễ hiểu lầm”.

Nhậm Mộ thò cổ vào. Nhìn khuôn mặt gần sát mình, khiêu khích nói: “Có dám đi Tả Tuyên Sơn đấu với tôi một vòng?”

Đột nhiên đến gần khiến cậu có chút không quen, liền xích ra sau đó nói: “Đại gia hôm nay không có hứng thú, tránh xa một chút”.

Nhậm Mộ nói một tiếng “Thật không” sau đó liền đi ra.

“Anh cũng là gay sao”.

Nhậm Mộ dừng lại. Một lát sau, anh thông thả xoay người, nhìn qua Hạ Phong. Ánh mắt hung dữ, chỉ những người cố tình mới không hiểu được.

“Một người đàn ông bình thường sẽ không đi hôn gay, trừ phi mình cũng vậy”. Hạ Phong đắc ý nói. Căn cứ kinh nghiệm trước kia của mình, một người đàn ông bình thường sẽ chẳng thân thiết với một người đồng tính, dù có là anh em đi chăng nữa. Bất quá, Nhậm Mộ có phải gay hay không cậu cũng không có hứng thú, chẳng qua là cậu muốn nhìn ông chủ Nhậm phần nộ thôi...

Lần trước anh ta nói chuyện Thần Việt vui vẻ như vậy, Hạ Phong kiêu gì cũng muốn đòi lại...

“Tôi không phải gay, cậu quan tâm sao? Nếu đúng tôi sẽ cho cậu đáp án”.

“Bỏ đi! Anh có phải gay hay không không liên quan đến tôi”. Hạ Phong gạt cần số, vài giây sau rời khỏi studio.

Hạ Phong ngồi trong phòng, cầm chén trà nóng trong tay. Nhìn bức tranh treo trên tường, suy nghĩ có hay không đáp ứng chuyện vừa rồi với Thần Nhung. Nửa giờ trước, Thần Nhung hỏi cậu tết âm lịch có muốn về nhà ông không, thuận tiện đi chúc sức khỏe các bác các chú.

Còn mấy tháng nữa mới đến tết, việc này cũng không vội.

Bên ngoài phịch một tiếng khiến Hạ Phong vén rèm ra nhìn bên ngoài.

Ngoài kia đang phóng pháo hoa.

Hạ Phong nhìn đồng hồ, vừa vặn là 12h sáng.

Một năm mới bắt đầu.

Không biết năm nay sẽ xảy ra chuyện gì? Hạ Phong chờ mong.

Bất quá, chuyện cậu mong đợi nhất chính là trận Chung kết năm ở Tả Tuyền Sơn. Nhậm Mộ đắc ý xuất hiện knock out Cảnh Thung Viêm, chỉ sợ năm nay là Cao Xuyên và Nhậm Mộ đấu với nhau.

Trước, Cao Xuyên thua Nhậm Mộ. Chỉ sợ năm nay chỉ còn một mình Nhậm Mộ, Hạ Phong nghĩ.

Cửa phòng mở ra.

“Vào đi”. Hạ Phong hướng về phía cửa ra vào gọi.

Người đến là Thần Nhung.

“Tiểu Việt, ông ta muốn gặp em.”

Ông ta ở đây chính là Thần Hách. Mỗi lần Thần Nhung cùng Hạ Phong đề cập đến Thần Hách, Thần Nhung đều nói ông ta mà không phải là cha, điều này khiến Hạ Phong cảm thấy rất kì quái.

Nghe Thần Nhung nói, Hạ Phong chỉ biết Thần Hách đã trở lại. Cả năm Thần Hách hầu hết đều bận bịu ở nước ngoài, ngoại trừ dịp năm mới trở về cơ hồ không xuất hiện trong nhà. Cậu nhấp một ngụm trà, hỏi: “Ông ta gặp em làm gì?”

Hạ Phong cảm thấy Thần Việt trong lòng Thần Hách chính là một cây gai, không nhổ đi thì không chịu được. Hôm Giáng sinh Thần Hách hình như muốn nói gì đó, bất quá cậu không để ý. Hiện giờ ông đã trở lại hiển nhiên là nói tiếp chuyện còn dang dở.

“Ông ta nói về chuyện em bước vào giới giải trí”.

“Lại là chuyện này? Thật là phiền phức”. Lão cha ngoan cố này Hạ Phong thực sự không biết phải làm gì nữa.

“Không có việc gì”. Thần Nhung vỗ vỗ bờ vai cậu, “Anh sẽ giúp em, đi thôi”.

Đi được một nửa, Hạ Phong nhớ tới một chuyện, nhíu mày nhìn Thần Nhung: “Thần Nhung, em nhớ là anh nói chuyện này anh sẽ giải quyết”, Thần Nhung nói rằng mình sẽ giải quyết chuyện bên Thần Hách, điều này Hạ Phong vẫn chưa quên.

“Em đây là làm cái gì?” Thần Nhung trợn mắt, “Anh chỉ giải quyết để ông ta gạt đầu cho phép em tiếp tục quay [Tù đồ], chưa nói là chuyện giới giải trí”.

“.....”

Chơi xấu mình.

Ngồi trên ghế salon, Hạ Phong có điểm khó chịu. Người khác còn đang ở chỗ này mà Thần Hách chỉ coi như không khí, điềm nhiên ngồi uống trà của mình.

Thần Nhung ngồi bên cạnh Hạ Phong, thấy cậu như vậy mỉm cười, ý bảo cậu kiên nhẫn. Bên ngoài pháo hoa vẫn nổ không ngừng, bình bình bang bang làm cho phòng khách càng trở nên an tĩnh.

“Thần Việt, trước cha hẳn là đã nói với con chuyện rời khỏi giới giải trí.” Thần Hách đặt chén trà xuống, nhìn thẳng Hạ Phong, “Quay xong bộ phim này ta không muốn con xuất hiện trên màn ảnh nữa, Thần gia ta không chấp nhận được chuyện này.”

Lại là vấn đề này, Hạ Phong điều chỉnh lại tư thế ngồi thật thoải mái liền chậm rãi đáp lời, “Nếu như chỉ có mỗi chuyện này, lời nói thay đổi, “Tôi hẳn là đã nói tôi không đồng ý?”

Mặt Thần Hách thoáng cái tái nhợt, bặm môi lại.

“Nếu ông cảm thấy tôi làm mất mặt, chỉ cần không nói cho mọi người biết Thần Việt là con của ông là được”. Hạ Phong nở nụ cười tựa như lưu manh. Không cần phải cho mọi người biết Thần Việt là con của ông? Hai cha con mặt mũi giống nhau, cùng mang họ Thần, còn phủ nhận được sao?

“Tôi nghĩ chúng ta không có chuyện gì để nói nữa”. Hạ Phong đứng dậy phủi phủi quần áo, trực tiếp lên lầu. Thần Hách nhìn bóng lưng của con út, mặt đen thành than.

Hạ Phong trở về phòng tắm rửa. Lau mái tóc ẩm ướt, cậu nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ. Không khí này thật thích hợp uống rượu, hơn nữa còn là rượu lạnh.

Nghĩ như vậy, Hạ Phong xuống lầu, đến hầm rượu, tùy tiện rút ra một chai rượu đỏ sau đó chạy về phòng mình.

“Vì sao ông không thể để em ấy làm chuyện mình thích? Nó là con ông, không phải đây tở. Chẳng lẽ ông không thể làm một người cha bình thường, để con mình làm việc mình muốn sao?!”

Hạ Phong ngẩn người, tay đặt trên nắm cửa dừng lại.

Là tiếng của Thần Nhung.

“Đủ rồi! Đi ra ngoài.”

Hạ Phong nhìn qua hành lang, âm thanh là từ thư phòng truyền đến.

“Vào giới giải trí thì sao?! Làm minh tinh thì sao?! Chỉ vì ông không thích thì Tiểu Việt không được? Ông cứ làm như vậy sẽ chỉ làm nó càng thêm hận ông”.

“Tôi là cha nó, tôi muốn thế nào thì nó phải làm như vậy!”

“Cũng vì ông muốn thế nào thì phải như vậy nên Quý Trọng mới chết! Mẹ mới chết! Ông đã nghĩ đến cảm thụ của chúng tôi sao? Không hề, cho tới bây giờ đều không có!” Thần Nhung thét đến khàn cả giọng.

“Đi ra ngoài!”

Đến lúc này đột nhiên không còn tiếng cãi nhau nữa. Hạ Phong tranh thủ thời gian mở cửa, vào phòng. Từ trong khe cửa nhìn ra, cậu nhìn thấy Thần Nhung tức giận lao xuống lầu...

Cầm chai rượu, Hạ Phong không còn tâm tình để uống nữa. Đem chai rượu đặt lên bàn, cậu kéo rèm cửa. Một chiếc xe màu bạc lao ra khỏi Thần gia, lao vào đêm tối....

33. Chương 33: “em Là Hạ Phong, Đúng Không?”

Lúc chiều thời tiết còn rất tốt mà đến buổi tối đã đổ mưa tầm tã. Hạ Phong vẫn theo thói quen sau khi hết công việc thì đi xe vài vòng.

Nhìn đèn đỏ phía trước, cậu dừng xe chống tay lên cửa, lắng nghe tiếng nước mưa bắn vào cửa xe.

Đỗ cách hai chiếc xe là một chiếc SLS vô cùng nổi bật.

Hạ Phong tựa đầu vào ghế xe, trong đầu lại nghĩ đến một người: Hàn Lăng.

Đèn xanh sáng.

Hạ Phong chậm chậm vượt qua, SLS đằng sau cũng bám theo.

Mưa càng lúc càng lớn, khắp nơi đều bị bao phủ bởi nước, xung quanh không có mấy người đi đường. Hạ Phong nắm chặt tay lái, nhìn những tòa nhà cũ, đang chuẩn bị tăng tốc thì cậu nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đằng sau kính chiếu hậu.

Hàn Lăng ngay trước mắt cậu, bên người không có Lý Khả Nhạc, không có bất kì ai. Tóc anh ướt sũng, sắc mặt tái nhợt, môi mỏng run nhè nhẹ.

“Hàn Lăng, anh điên rồi!” Kéo lấy Hàn Lăng, Hạ Phong rống to.

Hàn Lăng bị kéo như vậy, ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu liền lạnh lùng nói: “Buông tay”.

Hạ Phong nhìn môi anh không ngừng run rẩy liền đặt tay lên trán anh, Rất nóng. Nhưng tay còn chưa đặt được hai giây Hàn Lăng đã vùng tay gạt đi.

“Anh bị sốt. Đi, đi bệnh viện”. Nói xong, Hạ Phong liền lôi kéo Hàn Lăng về phía xe của mình. Không ngờ Hàn Lăng giãy ra, đứng yên tại chỗ, chầm chọc nói: “Không cần phải giả mù sa mưa!”

“Anh đang phát sốt! Có phải là chờ đến lúc đầu óc hỏng hết rồi mới chịu đi phải không—” Hạ Phong lại kéo, Hàn Lăng vốn không thích bệnh viện, anh từng nói không chịu được mùi thuốc tiết trùng của bệnh viện, không thích không khí trong đó. “Ok, không đi bệnh viện, tôi đưa anh đến hiệu thuốc được chứ?”

Hàn Lăng cười lạnh nhìn cậu, không nói gì.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, rơi vào mặt có chút đau. Hạ Phong nhìn anh, biết rõ anh lại bướng bỉnh, dù có mười con trâu cũng không kéo được.

Ở góc đường, một chiếc SLS tắt động cơ, đèn xe cũng tắt.

Hàn Lăng xoay người rời đi. Hạ Phong gấp lên, một lần nữa giữ chặt anh.

“Cậu muốn làm cái gì?” Hàn Lăng xoay người lại, hét lên với Hạ Phong, “Có phải là hại chết Hạ Phong còn chưa đủ, ngay cả tôi đều hại chết cậu mới an tâm phải không. Cút ngay!”

Hạ Phong giữ lấy cổ tay anh không chịu buông.

“Cút—“

Hạ Phong đột nhiên ôm lấy anh. Hàn Lăng ngẩn người, đến lúc kịp phản ứng liền đánh Hạ Phong. Hạ Phong mặc cho anh đánh, cũng không tránh.... Rốt cuộc, Hàn Lăng mệt mỏi, kiệt sức ngã vào ngực Hạ Phong, hai mắt trống rỗng, vô thần nhìn về phía trước. Mưa to như che đầy tất cả, mọi thứ chỉ còn lại mơ hồ. Hàn Lăng không nhìn thấy đường ở nơi nào, chỉ có bóng đen vô tận, mưa không ngừng trút xuống.

Hạ Phong ôm lấy anh, đỡ anh ngồi xuống. Thấy anh không giãy dụa, khí lực trên tay cũng buông lỏng ra. Xe chạy tới lui cũng không có người lưu ý đến hai người, ngoại trừ xa xa một chiếc ô đen dưới màn mưa không che được đôi mắt...

Đây là thiên đường mà cũng là địa ngục. Ôm Hàn Lăng chính là thiên đường; làm cho anh thống hận chính là địa ngục; hai cảm giác cùng tồn tại trong cậu. Nhưng thiên đường và địa ngục lúc ấy còn có một người, Nhậm Mộ.

Anh đứng cách hai người không xa, cầm một chiếc ô.

Hạ Phong tựa trên cổ Hàn Lăng, yết hầu tựa như bị chặn lại, cố gắng vẫn không nói nên lời. Cậu nghẹn ngào nói: “...Hàn Lăng, em là Hạ Phong của anh. Không phải là Thần Việt, không phải”.

Hàn Lăng tựa như một bức tượng gỗ, hoàn toàn không nghe thấy những lời Hạ Phong nói. Đột nhiên, anh hơi ngẩng đầu lên, để những giọt mưa đánh trên mặt mình. Mất đi người yêu là cảm giác gì. Tựa như cơn mưa này, nếm qua có vị mặn, đến khi mất đi mới biết được đau đớn đến chừng nào.... Anh từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi đến hừng đông.

Một chiếc ô bị ném xuống đất, tùy ý cho cơn mưa tẩy rửa.

Đêm đã khuya.

Hạ Phong ôm Hàn Lăng gần như bất tỉnh đi lên xe của mình.

Nhìn khuôn mặt Hàn Lăng, Hạ Phong giúp anh lau đi nước mưa trên mặt, lại dùng khăn lau khô tóc.

Móc chìa khóa trong túi áo Hàn Lăng, Hạ Phong một tay ôm anh, một tay gian nan mở cửa. Dùng chân đá cánh cửa, cậu đem Hàn Lăng đặt trên ghế.

Thay quần áo, sấy khô tóc, lại cho uống thuốc, Hạ Phong ôm anh về phòng ngủ. Thay anh đắp chăn, Hạ Phong không nhin được xem xét vết thương trên tay Hàn Lăng.

Vết thương đã khép miệng, lớp da non màu hồng phấn hiện lên. Hạ Phong biết rõ đây không phải vết thương do bất cẩn gây nên mà là do tự rạch.

Liếc mắt nhìn khung cảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Hạ Phong cảm khái vô cùng. Trong này mới là nhà của cậu, nhà của cậu và Hàn Lăng. Kéo tủ quần áo, bên trong vẫn như trước kia, tất cả đều là quần áo của mình, cách xếp đặt vẫn không thay đổi.

Thay quần áo ra, Hạ Phong đi chân trần ra ngoài. Sàn nhà bằng gỗ khiến cậu có cảm giác như mình đang quay trở lại bốn năm trước. Ngồi trên salon mềm mại, cậu nhìn chung quanh một vòng.

Trong này vẫn như cũ, không gian được trang trí bằng gam màu ấm. Cạnh sofa là ảnh chụp chung của hai người, Hạ Phong tiện tay cầm lên.

Ảnh này được chụp ở trong xe, hai người ôm nhau nở nụ cười ngọt ngào lộ ra cả hàm răng. Hạ Phong nhớ rõ bức ảnh này chụp lúc cậu đánh bại Nhậm Mộ, thành quán quân của Tả Tuyên Sơn.

Điện thoại vang lên.

Nhưng không phải của cậu mà là của Hàn Lăng. Hạ Phong nhìn màn hình, là Lý Khả Nhạc gọi đến. Do dự mãi cuối cùng cậu không nghe. Dựa theo tình cảm của Lý Khả Nhạc đối với cậu, nếu nghe nói cậu và Hàn Lăng ở cùng nhau kiểu gì cũng bay như tên lửa đến đây sau đó mang Hàn Lăng đi.

Nhìn đồng hồ, đã 12h đêm.

Hạ Phong vào phòng sờ lên trán Hàn Lăng, thấy không còn nóng như trước nữa. Nhìn anh, cậu không kìm lòng được nghiêng người nằm trên giường, ôm lấy anh, đem mặt mình dán lên mặt anh, cảm thụ nhiệt độ của anh.

Một lát sau, Hàn Lăng khẽ nhíu mày, hô hấp mang theo bất an. Hạ Phong dịch gần lại, nghe tiếng anh thì thào.

“....Hạ Phong”

Hạ Phong sững sốt một chút sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi ở đây. Anh ngủ đi”.

Chừng 20 phút sau, Hàn Lăng chậm rãi mở mắt. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là khuôn mặt của Thần Việt, đồng tử co rút, cũng không quản gì, vươn tay đẩy mạnh Thần Việt ra.

Hạ Phong đang ngủ ngon giấc đột nhiên bị người đẩy, còn rơi khỏi giường, tự nhiên tỉnh lại. Đứng lên, phát hiện Hàn Lăng đã ngồi dậy, dùng ánh mắt nhìn như kẻ thù giết cha.

“Tỉnh, để tôi nấu cho anh—” bát cháo.

“Cút ra khỏi nhà tôi! Cút!” Hàn Lăng cầm lấy một cái gối ném vào Hạ Phong, tựa như hung thần ác sát. Nhìn cậu ta mặc quần áo Hạ Phong, thần kinh anh như bị đứt “phụt” một cái, tựa như kẻ điên rít gào: “Cút! Lập tức cút cho tôi!”

Hạ Phong biết rõ lúc này rời đi là lựa chọn tốt nhất, tuy là cậu không muốn thế. Nhìn Hàn Lăng không khống chế được tâm tình của mình, cậu biết rõ nếu còn không đi Hàn Lăng chắc chắn sẽ đánh mình. Ra đến cửa, cậu quay đầu lại như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói mà chỉ yên lặng rời đi.

Cậu liếc nhìn ảnh chụp của hai người, một môi đóng cửa lại.

Lái xe, Hạ Phong không biết nên đi đâu. Nhìn ngã tư phía trước, cậu mới biết mình đang ở một ngã tư, đi về hướng nào cũng không đúng. Đường như đứng nguyên tại chỗ mới là lựa chọn chính xác nhất....

Nhưng ai biết được? Khúc ngoặt có thể xuất hiện ngay sau đó.

Mưa to tầm tã đến sáng sớm cũng ngừng lại, đường vẫn còn ướt. Không khí lạnh lẽo từ bên ngoài theo khe hở từ cửa xe truyền đến khiến cậu rùng mình một cái.

Dọc theo khu phố, cậu lái vào một khu phố đã cũ. Đỗ xe xong cậu vào pub.

Ánh sáng đủ màu sắc từ trên trần nhà chiếu xuống, âm nhạc sôi động khiến người khác cũng không tự giác mà hưng phấn hơn. Trên sàn nhảy cả trai lẫn gái không ngừng vận vẹo cơ thể, tựa hồ cố gắng tìm đến điểm gì đó trên người đối phương....

Hạ Phong đi qua sàn nhảy, tìm một góc an tĩnh ngồi xuống. Mới ngồi trong chốc lát đã có một cô gái đến gần, mùi nước hoa nồng đến mức khiến cậu muốn đẩy cô ta ra.

Gọi rượu đầy trên bàn, cậu dùng sức nốc rượu vào người tựa như uống nước lọc Uống tới mức yết hầu truyền đến cảm giác khô nóng cậu mới dừng lại.

Lát sau cậu rời pub. Lúc xuyên qua sàn nhảy, không biết ai đẩy cậu khiến cậu thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Thất tha thất thế đi ra ngoài, đầu óc choáng váng phải dựa vào một cột đèn. Không đến mười giây liền nôn thốc nôn tháo....

Sau khi nôn xong, cậu dựa người vào cột đèn ngồi xuống, dạ dày còn cào trầy đến cảm giác khó chịu, nghĩ thâm quả thực là mình không biết uống rượu, mới uống một chút mà đã thành ra như vậy.

“Không uống được thì cũng đừng uống”.

Một đôi giày da xuất hiện trước mắt, Hạ Phong không khỏi nhìn chăm chăm nó. Một lát sau cậu mới ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của đôi giày, Nhậm Mộ.

“Có cần tôi đưa cậu trở về không?” Nhậm Mộ ngồi xổm xuống, hướng về phía Hạ Phong phun ra một ngụm khói, “Đương nhiên, miễn phí”.

Hạ Phong chẳng muốn động đến người này, miễn cưỡng đứng lên, lảo đảo về xe. Cậu thấy xe của mình đang chuyển động, tòa nhà trước mắt cũng đang chuyển động...

“Cẩn thận!” Nhậm Mộ vừa thấy cậu sắp ngã liền chạy đến giữ cậu. Bị kéo lại, cả người Hạ Phong đều treo trên người Nhậm Mộ, đầu chôn vào cổ anh, hơi nóng phả vào cổ, có chút ngứa, có chút mập mờ.

Loại cảm giác này thực tốt, khiến anh càng muốn hãm sâu vào.

“....Cút ngay”. Hạ Phong cố gắng thoát ra khỏi cái ôm này nhưng Nhậm Mộ đã giữ eo cậu lại.

Nhậm Mộ kéo Hạ Phong lên xe. Buộc chặt dây an toàn sau, ông chủ Nhậm thấy cậu buồn ngủ, cho dù vẹo hai cái cũng không thấy tỉnh lại, trong nội tâm vạch ra một kế hoạch tà ác.

Nhậm Mộ giữ cằm Hạ Phong, nặng nề đè lên...

Người bị hại không có chút dấu hiệu thức tỉnh nào, chỉ là hít thở không thông nên nhúu mày lại.

“Hắn là nên giúp em chải răng gì đó, hương vị này thật sự không tốt lắm”. Hương vị trong miệng Hạ Phong không tốt lắm, hung thủ có điểm phàn nàn nói.

Đầu Hạ Phong ghé sang một bên, chuẩn bị đập đầu vào cửa xe. Nhậm Mộ thấy vội kéo cậu về phía mình.

“Em muốn đi đâu? Về nhà?” Nhậm Mộ hỏi Hạ Phong đã bất tỉnh. Nhìn cậu trong trạng thái này, Nhậm Mộ dù có đưa đi đâu cũng không có vấn đề gì... Kể cả giường của anh.

Xe chạy được một nửa đường, Hạ Phong nhúu mày, Nhậm Mộ thấy vội vàng dừng xe. Anh vừa mở cửa xe, nửa người Hạ Phong đã nhào ra ngoài, nôn ra...

Hạ Phong nôn đến không còn gì trong bụng, đến mặt xanh mặt vàng cũng nhổ ra... Vô lực tựa trên cửa xe, hai mắt nhắm lung lung hoảng nhìn phía trước...

“...Vì sao anh không biết?” Hạ Phong thì thào tự hỏi.

Nhậm Mộ chờ người ra một lúc, kéo cậu lại về phía mình, ôm lấy cậu nói: “Không sao, anh nhận ra là được rồi”.

Có lẽ vì đêm khuya, thanh âm Nhậm Mộ nghe đặc biệt có từ tính.

Đêm rất yên tĩnh, trong phòng càng phải như vậy.

Nhậm Mộ nằm trên giường, nheo tới nội thương. Hạ Phong uống say không biết gì đang nằm bên cạnh anh, hô hấp đều đặn, vững vàng. Anh không biết đem Hạ Phong về nhà mình có phải là đang tra tấn chính mình không. Đây là chuyện mà anh hối hận nhất đêm nay.

Hạ Phong đột nhiên trở mình, rên một tiếng.

Trong đêm tối, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ nghiêng mặt qua, hỏi một câu: “Tĩnh”.

“...Hàn Lăng”. Hạ Phong vô ý thức gọi.

Ánh mắt Nhậm Mộ lập tức thay đổi, khí tức nguy hiểm phun trào. Thật vất vả kéo người về, còn tự mình hầu hạ tắm rửa thay quần áo, không nghĩ đến lại đối được câu này! Anh bắt đầu chán ghét người tên Hàn Lăng kia, so với trước kia lại càng chán ghét.

Nhậm Mộ xoay người đặt Hạ Phong dưới thân mình: “Nằm trên giường của tôi, trong miệng lại gọi tên người đàn ông khác, làm như vậy có phải đối với tôi không công bằng không?”

Bị Nhậm Mộ đè lên, Hạ Phong tỉnh lại. Định đẩy Nhậm Mộ ra nhưng đối phương dường như đoán được, ôm cậu xoay ngược lại, dùng hai chân kẹp lấy chân cậu, từ phía sau ôm chặt lấy.

“Nhậm Mộ, cái tên thần kinh này, anh muốn làm cái gì?!” Hạ Phong giống như cá mập bị bắt lên bãi cát, một bên phần nộ rống lên, một bên liều mạng giãy dụa.

Trong vài giây ngắn ngủi, cậu hiểu được thực lực của mình kém Nhậm Mộ tới mức nào, chính mình trong tình cảnh nguy hiểm... ngay tại lúc cậu cho rằng Nhậm Mộ sẽ tiến thêm một bước thì người phía sau cứ như vậy ôm lấy cậu....

Hạ Phong mang tâm tình thấp thỏm vượt qua hơn nửa giờ. Nhậm Mộ cũng không có tiếp động tác gì, chỉ là gắt gao ôm chặt cậu, nhưng cái này cũng đủ để cậu không chịu được. Bị Nhậm Mộ siết chặt, đã bắt đầu đau đớn.

“Nhậm Mộ—”

“Em là Hạ Phong hay Thần Việt? Nói cho anh biết”. Nhậm Mộ tựa đầu lên cổ Hạ Phong, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Hạ Phong giật mình.

Nhậm Mộ lại tiếp tục: “Anh biết rõ Hạ Phong là gay, anh cũng biết rõ cậu ấy và Hàn Lăng là một đôi. Uống công cậu ấy vẫn cho là mình che giấu rất giỏi.”

Hạ Phong không biết nói gì. Cậu vẫn luôn cho rằng có thể che giấu tính hướng của mình, nhưng tới hôm nay mới biết rõ hóa ra là không phải.

“Em là Hạ Phong, đúng không? Nếu không phải vì sao thói quen lại giống cậu ấy như đúc?”

Hạ Phong không nói nên lời, chính xác là không thể nói được mình là Thần Việt. Vì sao có thể dễ dàng nói ra với Hàn Lăng như vậy? Vì sao đối với người này lại không thể?

“Thần Việt, em không cần phải nói với anh, lúc trời mưa em và Hàn Lăng nói chuyện, lúc ấy anh đứng ở sau lưng em, nghe được nhất thanh nhị sở”.

Hạ Phong nhắm mắt lại, vô lực.

“Nói gì đó với anh đi, dù là nói dối đi nữa, nói chuyện với anh”.

Yên tĩnh lại trở lại.

Thật lâu sau, Hạ Phong chậm rãi mở miệng.

“Đúng vậy”.

Hạ Phong biết rõ mình nói như vậy đối lấy kết cục này thì dù đánh chết cậu cũng không nói. Nhậm Mộ tìm được đáp án, cả người hưng phấn lên. Cậu không phải đứa ngốc, cậu biết rõ người ôm mình giờ đã trở thành dã thú.

Có ham muốn của dã thú.

Lên giường yêu hay không không quan trọng, nhưng nếu đã yêu, nhất định phải lên giường, đây là tính cách của Nhậm Mộ.

Hạ Phong dùng hết sức lực để đẩy Nhậm Mộ ra, nhưng kết quả là Nhậm Mộ thà để cả hai người rơi khỏi giường cũng không chịu buông tay. Sàn nhà được lót một lớp thảm, bộ vị nào đó đang ma xát da cậu. Nhậm Mộ một bên vội vàng áp chế cậu, một bên không ngừng khiêu khích.

Đáng chết chính là, Hạ Phong có phản ứng.

Cảm nhận được biến hóa của cậu, Nhậm Mộ ghé vào lỗ tai cậu: “Em cũng muốn mà.”

“Làm cái đầu nhà anh thì có! Tránh ra!”

“Cùng anh lên giường khổ sở như vậy sao?”

“Con mẹ nhà nó, anh....”

34. Chương 34: “kết Hôn Là Sự Kiện Lớn Của Cả Đời Người, Cần Phải Lập Kế Hoạch Cẩn Thận...”

Hai người giằng co một hồi, không ai nói gì. Vật lộn cả buổi, cả hai đều kiệt sức nhưng không ai chịu nhận thua trước.

Cả ngày không được nghỉ ngơi, Hạ Phong mệt mỏi rã rời, mí mắt mấy lần muốn rơi xuống. Nhưng kì quái là, Nhậm Mộ chỉ ôm lấy cậu, không phát động tiến công.

Ngay lúc cậu cho rằng Nhậm Mộ muốn tiến công, anh ta lại thả tay, bỏ chân ra. Xoay người đứng dậy.

“Đi đi”.

Nhậm Mộ dứt một miếng thuốc vào miệng, châm lửa hút, lùi lại về phía sau. Hạ Phong vì câu nói của Nhậm Mộ mà vẫn còn sững sờ.

Hạ Phong cuối cùng cũng đứng lên, vỗ vỗ quần áo trên người. Lúc này cậu mới phát hiện quần áo của mình không biết bị đổi từ lúc nào, phần nộ nhìn hung thủ một chút, cậu xoay người rời đi.

“Chờ một chút”. Nhậm Mộ gọi cậu lại.

Hạ Phong xoay người nhìn bóng lưng của anh.

“Nếu có một ngày em ấy trở lại, cậu nói dùm tôi, có một người đã thích em đã lâu, thật lâu”.

“Trở lại?” Hạ Phong nhíu mày, cho rằng Nhậm Mộ đầu óc bị chập mạch gì đó. “Cái gì mà thích đã lâu?”

“Hạ Phong trên người cậu”. Nhậm Mộ biết rõ Hạ Phong đã chết rồi, anh biết rõ. Nhưng trên người Thần Việt anh lại thấy được Hạ Phong tồn tại, bất tri bất giác coi Thần Việt thành Hạ Phong.

Khói trắng quấn quanh trong căn phòng tối, ánh yếu ớt sáng từ bên ngoài chiếu vào, rơi vào tầm mắt Hạ Phong.

Nhậm Mộ không quay người lại.

“Anh.... Thích Hạ Phong?” Hạ Phong không dám tin. Cậu hỏi mà cũng sợ phải nghe đáp án.

Nhậm Mộ không trả lời.

Nhìn bóng lưng của anh, Hạ Phong thức thời lựa chọn im miệng, không tiếp tục hỏi nữa. Có lẽ Nhậm Mộ không thích mình, chỉ là mình suy nghĩ quá nhiều thôi...

Không một tiếng động đóng cửa phòng, Hạ Phong lén lút rời khỏi thế giới không thuộc về cậu...

Thẳng đến lúc cửa đóng lại, Nhậm Mộ mới xoay người. Bàn chân trần dẫm lên thảm lót thô ráp, cảm nhận đau đớn từ lòng bàn chân truyền đến. Không khí đầy bụi bặm, đám du côn thường tụ tập, còn có đường đi xuống cấp, cũ kĩ. Với thân phận và địa vị của mình, Nhậm Mộ có thể đổi một căn hộ tốt hơn rất nhiều, thậm chí là biệt thự. Nhưng anh không thích.

Nơi này là nơi đầu tiên anh ở sau khi rời Trầm gia, tựa như người yêu đầu tiên của mình, có thể không đổi thì anh sẽ không đổi.

Nhậm Mộ nhìn xuống phía dưới, nhìn thân ảnh Hạ Phong càng ngày càng nhỏ.

Toàn bộ thế giới như đang bị thiêu đốt.

Hạ Phong chậm rãi mở mắt tỉnh giấc, cảm thấy đèn chùm trên đầu lúc ẩn lúc hiện như chuẩn bị rơi xuống. Cậu ngồi dậy, vỗ vỗ đầu mình.

Từ sau lúc trở về từ nhà Nhậm Mộ, cậu liền phát sốt. Không biết đã mấy ngày, thẳng đến giờ cậu mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Trước đó lần đầu tiên bị bệnh là từ mấy năm về trước. Cậu nhớ rõ lúc ấy cậu và Hàn Lăng vẫn đang ở cùng nhau, nhưng là gần chia tay đến nơi. Hết chia tay rồi quay lại mấy lần, cuối cùng vẫn chia tay.

Nằm xuống giường, cậu lấy điện thoại trên đầu giường nhìn một chút. Phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn thoại, còn có mấy cái tin nhắn. Trong đó có một cái tin nhắn thoại là của Nhậm Mộ. Hạ Phong mở ra xem Nhậm Mộ nói gì nhưng cái gì cũng không nói, chỉ có tiếng hít thở.

Nhìn lại lịch, phát hiện cậu đã có bốn năm ngày không đến studio, tiến độ đã bị chậm không ít, chỉ sợ đạo diễn Hứa sẽ bốc hỏa không ít.

Vừa mở máy, Tổ Ngạn Chi đã gọi điện đến.

“Thần Việt, bạn gái cậu rất đáng yêu nha! Khi nào thì đem người đến cho tôi gặp mặt hả? Nói đi, dù cậu có muốn kết hôn ở đâu thì tôi cũng sẽ giữ bí mật... dù thế nào thì tôi cũng phải làm phù rể nha...”

Tổ Ngạn Chi tuôn ra một tràng khiến Hạ Phong không biết phải làm gì, cũng quên không đáp lời. Trong đầu chỉ có mấy chữ: Bạn gái? Kết hôn?

Cái quái gì thế?!

“Thần Việt, nói chuyện a!” Không thấy Hạ Phong lên tiếng, Tổ Ngạn Chi cho là cậu bị làm sao đó. Khi thấy trên báo đăng ảnh hai người chụp chung, Tiểu thiên vương vốn tự xưng là huynh đệ sống sót một lúc. Tổ Ngạn Chi giờ đã khôi phục bộ dạng bình thường, lại bắt đầu oanh tạc: “Kết hôn là sự kiện lớn của cả đời người, cần phải lập kế hoạch cẩn thận...”

Nửa ngày sau, Hạ Phong lấy lại tinh thần: “Trước hết, tôi không có dự định kết hôn. Còn có cô gái nào đáng yêu?” Trong lòng yên lặng bổ sung: Nếu tôi có bạn gái, Hàn Lăng cũng sẽ thành straight.

“Trên báo đăng đầy ra đó! Tin này còn lên trang đầu là...”

Hạ Phong nghe Tổ Ngạn Chi thao thao bất tuyệt, đầu óc bắt đầu choáng váng. Vì sao trước kia cậu không phát hiện Tổ Ngạn Chi lại nói nhiều như thế, thích buôn chuyện như thế... lại còn quá mức hoạt bát...

Cuối cùng Tổ Ngạn Chi cũng nói xong.

Hạ Phong ném cho một câu, “Hiện tại đầu tôi không được tốt lắm, lát nữa tôi gọi lại cho”, sau đó liền cúp máy.

Nghe Tổ Ngạn Chi nói, Hạ Phong biết đại khái việc gì xảy ra. Tắm nước nóng xong, cậu cũng không thèm đi xem thông tin trên báo hay trên mạng gì cả mà chỉ lau khô tóc đứng cạnh cửa sổ.

Lại là một buổi tối.

Vị trí của Thần gia vô cùng tốt, là một biệt thự ở giữa sườn núi. Đứng ở tầng hai, phóng mắt nhìn, hơn nửa thành phố đều thu vào trong tầm mắt.

Bóng đêm càng dày đặc.

Hạ Phong xuống lầu tìm lại báo hai ngày vừa rồi, mở ra tin tức giải trí.

Hôm kia đầu đề trên báo là: Thần Việt đi ăn cùng mỹ nữ Vivian!!!

Hôm trước biến thành: Vivian thừa nhận đã yêu Thần Việt!

Ngày hôm nay là: Tin đồn hai người đã qua lại nửa năm, nhà trai bí mật tặng nhà gái ‘Am thuần đản’*!!”

* Nhấn dính hôn ạ T_T

Xem xét tin tức xong, Hạ Phong hoàn toàn biết rõ là chuyện gì xảy ra. Người được gọi là mỹ nữ Vivian chính là fan cậu gặp lúc ở quán bar – Vân Chi.

Vì sao ảnh chụp hai người lại chạy lên mặt báo? Vân Chi nói điện thoại bị mất, bị người ta nhặt được đăng lên trên mạng. Cơ hồ trên tờ báo đều là ảnh chụp chung của hai người đêm đó, còn vài ảnh khác mập mờ không rõ người.

Truyền thông đem mọi thông tin của Vân Chi phơi bày ra hết, cô thường ăn gì, dùng loại nước hoa gì đều được ghi đầy đủ. Đương nhiên không thể không nói đến hoạt động của cậu từ lúc ra mắt. Duy chỉ thiếu thông tin về gia đình Thần Việt.

Xem xong, Hạ Phong đem đồng báo ném qua một bên, phỏng chừng trong khoảng thời gian này sẽ rất mệt mỏi. Uống thuốc, cậu lại bò lên giường thiếp đi....

Nghỉ ngơi hai ngày, Hạ Phong trở lại công ty.

Quả nhiên trước cửa công ty đã có rất nhiều phóng viên chờ cậu. Đèn flash liên tục chớp lên, may mắn cậu đang ngồi trong xe, bằng không cậu cũng thành mù.

Đối mặt với các vấn đề của phóng viên. Hạ Phong duy trì mỉm cười, chỉ là không trả lời, nhìn xem có thể hỏi được gì thì hỏi đi. Vì Hạ Phong, China Era Entertainment sử dụng mười mấy bảo vệ giúp cậu mở đường.

Vào công ty, Hạ Phong chạy đi tìm Tô Ôn nhưng không gặp được anh ta. Không còn cách nào khác chỉ đành phải đi tìm Bàn Tùng.

“Thần Việt lão đại thật là giỏi đi. Chớp mắt liền câu được mỹ nữ Vivian, thật sự là có tài a!” Bàn Tùng vừa thấy cậu liền nói.

Hạ Phong một đầu đầy mồ hôi.

“Không hề có chuyện như vậy”.

“Không có? Người ta đã thừa nhận cậu còn nói cái gì? Báo chí đã đăng đầy ra đấy”. Bàn Tùng lập tức cầm mấy tờ báo trên tay, bắt chước mấy bà cô nói: “Thật sự tôi vừa thấy Thần Việt liền nhất kiến chung tình, nhưng điều này cũng không có nghĩa là chúng tôi có cái gì. Hy vọng phóng viên truyền thông sẽ không hiểu lầm, lại càng không nên ghép chúng tôi thành một đôi—”

Hạ Phong chịu không được, vội vàng khoát khoát tay: “Thôi! Thôi! Được rồi! Giám đốc Bàn, tôi nổi da gà hết cả rồi. Tôi xin trình trọng khăng định, tôi và cô ấy chỉ gặp nhau một lần, lại càng không có quan hệ mà anh nghĩ. Ok?”

Bàng Tùng ném tờ báo xuống: “Dừng ngay cho tôi, lời cậu nói có quỷ mới tin. Cậu đi mà cầm loa nói với đám người dưới kia ấy!”

Hạ Phong đặt mông ngồi xuống, buông thông hai tay nói: “Anh là giám đốc, những chuyện này anh nói lại càng thuyết phục”.

“Tôi nói được sao”, Bàng Tùng chống tay lên mặt bàn, chọi mi, bày ra một bộ mặt gian trá nói: “Chuyện này cậu cũng đừng vội làm rõ. Hiện tại cậu tạm thời cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi scandal! Chuyện này chính là việc tốt giúp cậu thêm nổi tiếng!”

Khóe miệng Hạ Phong co giật. Cậu đã sớm biết rõ, Bàng Tùng chính là hận không thể đem chuyện xấu của cậu trưng ra, hiện tại cơ hội đến, trợ thủ đắc lực Tào Tháo này sao có thể buông tha?

“Tôi có thể lấy thêm quảng cáo, thậm chí là phim truyền hình để tăng độ nổi tiếng, không cần dùng loại thủ đoạn này a?”

“Aish, Thần thiếu gia, Thần công tử, dù nhà cậu có điều kiện, dù chỉ làm lấy một nửa tiền công, thậm chí là chỉ có danh tiếng minh tinh cho người ta ngắm thì cậu cũng không chết đói”. Bàng Tùng đứng lên, vỗ vỗ người Hạ Phong để cậu ngồi lên ghế da, nói: “Nhưng cậu đã lựa chọn vào giới giải trí vì cái gì không muốn nổi tiếng? Dùng kinh nghiệm của tôi mà nói cho cậu biết, không có cái gì có thể so với scandal giúp người ta nhớ kĩ cậu. Tin tưởng tôi, chỉ cần là có càng nhiều người chú ý đến cậu, sẽ có càng nhiều người chú ý đến tác phẩm của cậu!”

Hạ Phong mỉm cười, xoa xoa mi tâm. Chỉ bằng vào màn diễn thuyết đầy cảm động vừa rồi của Bàng Tùng, cậu đã cảm thấy Bàng Tùng thật sự có năng lực làm giám đốc của China Era Entertainment.

“Giám đốc Bàng, anh đang tẩy não tôi sao?”

“Tẩy não?” Bàng Tùng ngồi trở lại ghế của mình, cười cười nói: “Tiểu tử kia, cậu cho là tôi tẩy não cậu sao? Tôi là đang nói thật. Chuyện đã thành ra thế này, cứ mặc kệ nó xem chuyện sẽ tiến triển như thế nào? Cậu đã có tiền rồi tôi mới nói như vậy, bằng không tôi cũng chẳng muốn nói!”

“Thật không? Giám đốc Bàng, làm người thì phải có nguyên tắc. Đúng không?” Hạ Phong bắt chéo chân, “Loại việc làm dựa vào chuyện xấu để nổi tiếng này, anh đừng ép tôi”.

“Người dù sao cũng phải có ít nhất một lần bị ép buộc. Đúng không?” Bàng Tùng chớp chớp lông mày, khuôn mặt không nhìn ra tuổi thật đặc biệt thành tâm: “Yên tâm, tôi chỉ dám lần này thôi. Cậu tôn quý như vậy, cha cậu tôn quý như vậy, cho dù gan tôi có lớn bằng trời tôi cũng không dám gây sức ép cậu lần thứ hai đâu!”

Bàng Tùng nói tới đây khiến Hạ Phong không còn lời nào để nói. Việc với Vân Chi dù sao cũng không quan trọng, chỉ sợ bị kéo vào rồi khó có thể thoát ra.

“Giám đốc, anh không thể tha cho tôi sao?”

“Thần thiếu gia, cậu cũng tha cho tôi đi. Cậu cũng biết thời buổi này kiếm cơm không dễ dàng, cậu tha cho tôi a!”

Hạ Phong nhú mày, nghĩ lại ý tứ của Bàng Tùng, liền hỏi: “Tào Tuấn ép anh làm?”

“Cái gì mà ép? Nghe thật chói tai. Tôi chỉ là giám đốc của China Era Entertainment, nghĩa vụ của tôi là làm cho tiền đồ của mỗi nghệ nhân đều sáng lạn, quảng cáo nhiều đến đếm không xuể, hát đến rất cổ, quay phim tới gãy xương!”

Hạ Phong triệt để hết chỗ nói. Cứ nói tiếp cũng chẳng được gì, thương lượng cũng không được, cậu tùy tiện tìm một lý do rời đi.

Trận Chung kết năm của Tả Tuyên Sơn sẽ diễn ra vào ba ngày nữa, Hạ Phong đang suy nghĩ nên có hay không đi. Cậu không muốn chạm mặt với Nhậm Mộ, nhưng cũng không muốn bỏ qua trận đấu đặc sắc. Có đi hay không đi? Cậu vô cùng phân vân.

Lấy điện thoại gọi cho Tô Ôn. Nghe Tô Ôn có chút kì lạ, nhưng Hạ Phong không hỏi anh bị làm sao.

“Chúng ta sẽ đi studio ngay bây giờ”.

“A! Ngay bây giờ?” Bị bệnh vài ngày, lời thoại giờ cũng đã quên mất cả. Hiện giờ chạy đến studio chính là để đạo diễn Hứa mắng...

Đạo diễn Hứa mắng người thật sự không ai dám làm đối thủ...

Tô Ôn không nói nhiều lời vội vàng cúp máy.

Nhìn điện thoại, Hạ Phong vô cùng buồn bực. Nếu Hàn Lăng thấy cậu không biết sẽ như thế nào?

Nếu Hạ Phong sớm đi một bước, như vậy một số việc sẽ không xảy ra.

Nhậm Mộ vừa xuống xe liền nhìn thấy Hạ Phong.

Cậu vừa mới ra khỏi thang máy, đang móc chìa khóa xe ra.

Nhậm Mộ tháo kính râm ra, tiện tay vút vào trong xe.

“Nghe Tô Ôn nói cậu phát sốt, đã tốt hơn chưa?”

Thấy Nhậm Mộ, chuyện đêm hôm đó liền xuất hiện. Hạ Phong hơi nghiêng mặt, không muốn nhìn thấy mặt của anh ta, cũng bước nhanh qua: “Cảm ơn ông chủ Nhậm đã quan tâm”.

Ngồi trên đầu xe, Nhậm Mộ khoanh tay lại, châm chọc: “Như thế nào? Đến nhìn tôi cũng keo kiệt? Là mặt tôi quá xấu hay sợ bị tôi ăn. Nếu như là về sau, đêm hôm đó, tôi đã có rất nhiều cơ hội”.

Hạ Phong làm như không nghe thấy, móc chìa khóa mở cửa xe. Nhưng hành vi của cậu lại khiến Nhậm Mộ nổi hứng trêu đùa. Lúc cậu vừa đặt tay lên tay nắm chuẩn bị mở cửa xe Nhậm Mộ liền chặn lại cửa xe khiến cậu không mở được.

“Tôi không có thời gian rảnh rỗi với anh. Nói thẳng thắn một lần, anh muốn làm gì?” Cùng Nhậm Mộ này không cứng không được, nếu không lại làm mình bị thương.

Nhậm Mộ cười cười, ngữ khí mập mờ: “Cậu nói xem?”

“Nếu anh đã không biết vậy thì bỏ tay ra”. Không thèm chú ý đến ngữ khí của Nhậm Mộ, Hạ Phong xoay sang phía khác mở cửa xe. Mở cửa xe đặt tay lên cửa nói: “Ông chủ Nhậm, tôi rất bận”.

Vừa ngồi vào ghế phó lái, Nhậm Mộ liền chui vào, ngồi trên ghế lái.

“Anh tự mình lăn ra hay để tôi đá ra?”

Nhậm Mộ đưa tay đặt lên vô lăng: “Thần thiếu gia dùng loại thái độ này sao? Dù gì tôi cũng là ông chủ của cậu”. Vỗ vỗ lên thành xe, anh mở ra chủ đề mới: “Xe này khá được”.

Hạ Phong không nói gì. Nếu không phải biết mình không phải là đối thủ của người này, cậu đã cho anh ta một đám rối. Hạ Phong cảm thấy mình cũng cần phải đi học karate gì đó.

“Cho cậu một lời khuyên, hiện giờ cũng đừng nên đi xe này”. Nhậm Mộ xoay người, cong cong khóe môi, “Paparazi bên ngoài chính là hận không thể lôi cậu từ trong xe này ra để phỏng vấn. Tôi chịu tổn thất một chút, làm tài xế cho cậu, cậu muốn đi đâu thì đi, như thế nào?”

Bị Nhậm Mộ nhắc nhở, Hạ Phong nhớ tới đám phóng viên bên ngoài công ty, lại nhìn Nhậm Mộ đầy nghi ngờ có nên tín nhiệm hay không, do dự.

Nhậm Mộ xuống xe, tiến vào xe của mình chờ cầu. Tay trái gõ nhịp trên vô lăng, tính toán Hạ Phong suy nghĩ đến bao giờ mới bằng lòng vào xe của mình.

Vài phút sau, trong chiếc SLS có thêm một người đen mặt ngồi vào.

“Nói đi, muốn đi đâu”.

“Studio.”

“Studio?” hai lông mày Nhậm Mộ nhíu lại rồi lại dần ra, “nơi có Hàn Lăng quả nhiên là nơi tốt nhất a.”

Hạ Phong sửng sốt, mắng một câu: “Đồ thần kinh!”

“Cảm ơn đã khích lệ!”

Dọc đường, trong xe có thể coi là bình an vô sự.

Gần đến studio, Nhậm Mộ không chịu được nữa.

“Thần Việt, cô gái kia là bạn gái của cậu?”

“Liên quan gì tới anh?”

“Không có”, nhanh chóng nhìn Hạ Phong qua gương chiếu hậu, anh cười cười, “thuần túy là ông chủ quan tâm nhân viên của mình mà thôi”.

Hạ Phong không đáp lời.

Đến studio, Nhậm Mộ đem xe dừng ở bên ngoài.

“Này.”

Hạ Phong vừa đặt chân ra ngoài. Cậu không vui quay đầu lại nói, “gọi tôi thì gọi cho rõ, đừng kêu này nọ”.

Nhậm Mộ ngoan ngoãn gật đầu. Hạ Phong trừng mắt, ngay lúc ấy, Nhậm Mộ nhoài người ra hôn...

?

Bị tập kích, đối phương không kịp phản ứng.

“Phí dịch vụ”. Ông chủ Nhậm mỉm cười nói.

Hạ Phong đánh người...

35. Chương 35: Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục Còn Có Một Nơi Gọi Là Nhân Gian

Hạ Phong vào studio mang theo một bụng khí.

Trong studio có chút kì lạ. Nhân viên đi tới đi lui bận rộn nhưng kì thực là giả vờ bận rộn. Bắt lấy trợ lý đạo diễn Tiểu Trần đi ngang qua, Hạ Phong hỏi cậu có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Trần nhìn bốn phía cảnh giác rồi mới nói với Hạ Phong: “Mấy ngày nay đạo diễn Hứa không biết ăn phải gì nóng tính vô cùng, thấy ai cũng không thuận mắt! Vừa nãy còn thóa mạ Hàn Lăng nữa kia, cậu tốt nhất cẩn thận một chút.”

“Không thể nào?” Hôm nay khẳng định cậu sẽ bị đạo diễn mắng đến rơi một tầng da là ít...

“Cái gì mà không thể?!” Tiểu Trần trừng mắt, “Mấy ngày này đạo diễn gần như đem tất cả các diễn viên mắng một lần, tôi cũng bị đạo diễn phun nước bọt ngập đầu.”

Xem ra là Hứa Hoa ăn phải thuốc nổ.

Hạ Phong chuẩn bị tốt tâm lý ăn chửi đi vào trường quay. Đạo diễn Hứa ngồi sau máy giám thị, khuôn mặt không có biểu lộ gì, có chút cứng ngắc.

Hạ Phong đứng cạnh đạo diễn Hứa, không dám nói tiếng nào, hai mắt nhìn chăm chăm vào diễn viên trong máy giám thị, Hàn Ảnh đế.

Hàn Lăng khuôn mặt có độ cong rất xinh đẹp, vô cùng nhu hòa. So sánh với Vi Cử Nhiên thì có phần giống nữ nhân.

Ngày 28 tháng sau chính là sự kiện trọng đại trong giới điện ảnh – Lễ trao giải Hoa ứng. Đề cử giải nam diễn viên xuất sắc ngoại trừ Hàn Lăng còn có Hoàn mỹ thiên vương Chiêm Bạch, Hắc mã* Phó Duy Hàng, ảnh đế năm kia Lạc Dịch, siêu cấp ảnh đế bốn lần liên tiếp Vi Cung Nhiên, phần thắng của Hàn Lăng không lớn. Không nói đến Vi Cung Nhiên, chỉ một mình Lạc Dịch cũng làm phần thắng của Hàn Lăng giảm không ít.

(*Hắc mã – Chỉ nghệ sĩ đang nổi lên nhanh chóng ^^~)

Hàn Lăng lơ đãng nhìn về phía Hạ Phong. Hình ảnh trên máy giám thị cho thấy một khuôn mặt tái nhợt, gò má gầy guộc lộ rõ xương gò má nhưng ánh mắt sắc bén.

Lúc này, đạo diễn Hứa ra hiệu, ghi chép trường quay hiểu ý hô to: “Cut! Nghỉ ngơi một chút!”

Thấy đạo diễn Hứa nhìn mình, Hạ Phong cười cười chào: “Đạo diễn Hứa.”

“Thất thần làm cái gì? Đi hóa trang thay quần áo nhanh!” Đạo diễn hung hăng nói, “Thần Việt, tôi cho cậu biết, quay cho cẩn thận, bằng không đến tết âm lịch cũng đừng hòng được nghỉ.”

Ai ngờ Hạ Phong lập tức đáp ứng: “Được, không có vấn đề.”

Lúc trước Thần Nhung nói với cậu đến tết âm lịch về nhà ông nội một chuyến, thăm hỏi các bác các chú. Chỉ nghĩ đến phải gặp những người mình không quen biết Hạ Phong đã không muốn đi.

Hứa Hoa một bụng hồ nghi nhìn theo cậu.

Hóa trang, mặc quần áo tù xong, điện thoại Hạ Phong liền vang lên. Nhìn người gọi, là Ivy.

“Ivy, có chuyện gì sao?”

“Thần Việt, em xem báo hôm nay. Bọn họ nói... anh... chuẩn bị kết hôn?”

Thần Việt vỗ vỗ đầu, có chút đau đầu. Mấy tờ báo này thật là, chẳng thêm chú ý đến tâm tình của người trong cuộc gì cả. Bất quá, từ góc độ khác mà nói, Ivy thật sự có ý với cậu, bằng không cũng sẽ không hỏi như thế.

“...Tiểu thư Vivian, cô ấy tốt hơn em sao?”

Hạ Phong không còn lời nào để nói, cậu cảm thấy cần phải xem báo trước rồi mới cùng Ivy tâm sự được. Qua một hồi, cậu mở miệng: “Ivy, trước mắt anh không kết hôn, cũng không có kế hoạch kết hôn. Vân Chi là fan của anh, cũng không phải—” Nói đến đây, cậu dừng lại tự hỏi: Mình phải giải thích với Ivy nhiều như vậy làm gì? Không phải là đang nói với cô ấy mình không kết hôn nên mau đến theo đuổi tôi đi đấy chứ?

“Thật không?” Giọng Ivy có chút hưng phấn, “Đêm nay em có thể mời anh đi ăn cơm sao?”

Không cần như thế được không...

“Không bằng để hôm nào đã”. Hạ Phong quyết đoán cự tuyệt. Thấy đầu kia trầm mặc, cậu không đành lòng bổ sung một câu, “Giờ anh bận quay phim, mấy hôm nữa để anh mời”. Ai biết được mấy hôm nữa là bao giờ.

Ivy vui vẻ cúp máy còn Hạ Phong hối hận vô cùng. Chính là giải thích với Ivy không chừng lại thành dây dưa không rõ...

Ném điện thoại di động vào đồng quần áo, cậu chuẩn bị ra ngoài thì nghe thấy giọng Lý Khả Nhạc trách mắng.

“Hàn Lăng, cậu rốt cuộc muốn làm gì?!”

Tiếng bước chân của hai người càng ngày càng gần, sau đó cửa phòng thay quần áo bị mở ra.

Hạ Phong tự nhận mình không có thói quen nghe trộm, chỉ là vô ý đụng phải. Phỏng chừng lúc này đi ra ngoài không tốt lắm nên cậu ngồi yên hút một điều thuốc.

“Tôi xin cậu, quay phim thì chuyên tâm mà quay, đừng nghĩ đến mấy chuyện vô vị khác. Cho dù cậu nghĩ thế nào thì nó cũng là quá khứ, cậu không thể buông sao?”

“Tôi muốn ở một mình, anh ra ngoài đi”.

“Hàn Lăng, khó khăn lắm cậu mới được như ngày hôm nay, không cần hủy hoại bản thân như thế.”

“Đi ra ngoài”.

“Ba năm nay cậu vẫn sống trong quá khứ. Làm vậy Hạ Phong có thể sống lại sao? Thấy cậu như thế này chỉ sợ người đau nhất chính là Hạ Phong!”

Lời của Lý Khả Nhạc như đánh vào người Hạ Phong khiến cậu đông cứng lại. Trong phòng thay đồ một hồi không ai lên tiếng, lát sau có tiếng ghế bị đá đi.

“Đi ra ngoài!”

Hàn Lăng rất ít khi tức giận như vậy, chỉ sợ là lời của Lý Khả Nhạc đã đâm trúng tim đen, Hạ Phong đoán.

“Lúc trước cậu chọn chia tay với cậu ta thì phải xác định được sẽ có ngày như hôm nay! Cậu bây giờ là làm gì? Có phải sự nghiệp của mình bị hủy hoại thì mới an tâm! Đóng phim thứ nhất, Hạ Phong thứ hai, đây là lời chính cậu nói. Hi vọng cậu sẽ tỉnh táo lại, không cần phải xuất hiện trong mấy cái pub hạng ba rẻ tiền nữa.”

Đóng phim thứ nhất, Hạ Phong thứ hai. Hạ Phong bắt đầu dĩ cười cười. Đời trước trong nội tâm của Hàn ảnh để cậu xếp thứ hai, đến lúc chết đi vẫn là như vậy.

Trong phòng thay đồ an tĩnh trở lại.

Hạ Phong gõ gõ tàn thuốc, tàn thuốc rơi xuống. Cậu mở cửa phòng thay đồ đi ra ngoài.

Hàn Lăng tựa trên tường không nghĩ tới trong phòng thay đồ có người, khi thấy cậu ánh mắt lập tức trở nên sắc bén như lưỡi dao.

Hai người đối diện nhau, chính giữa là một chiếc ghế.

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, Hạ Phong không biết đã chết bao nhiêu lần. Tình trạng hai người như thể một bên là gió lạnh từ Nam Cực thổi đến còn bên kia là gió ấm trên bình nguyên Á Nhiệt đới, khí áp bất đồng, tạo thành thương tổn cũng bất đồng.

“Hàn Lăng, lần gần nhất anh lái xe là lúc nào?” Hạ Phong hỏi một câu rất không liên quan đến không khí trong phòng. Thấy Hàn Lăng không đáp lời, cậu nói tiếp: “Nếu cứ tiếp tục tiến về phía trước, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ tìm được một người giống hệt như người kia” người kia chính là tôi.

Hàn Lăng hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Tên tội phạm giết người như cậu không có tư cách để giáo huấn tôi.”

Trước là tội phạm, giờ là tội phạm giết người. Nếu như câu này là của Nhậm Mộ, Hạ Phong khẳng định sẽ không chút do dự mà đánh người.

Hạ Phong kéo ghế qua, ngồi xuống.

“Còn nhớ một câu tôi từng nói với anh chứ,” Hạ Phong vứt tàn thuốc xuống đất, nhìn anh, “Hàn Lăng, tôi là Hạ Phong”.

“Câm miệng!” Hàn Lăng gầm lên.

Ánh mắt cừu hận của Hàn Lăng nhìn vào Hạ Phong, hận không thể xé cậu thành từng mảnh. Chống lại tầm mắt của anh, Hạ Phong chỉ cười khổ: “Rất vớ vẩn đúng không? Đúng là rất vớ vẩn. Tôi chỉ bất quá thay đổi thân thể thế nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi.”

Đổi tư thế ngồi, cậu nhìn người trước mắt.

“Tôi biết rõ anh không tiếp nhận được, không sao, tôi—“

“Câm miệng! Câm miệng!”

‘Rầm’ một tiếng, cửa phòng thay đồ lại bị đối xử thô bạo. Nhìn cửa phòng đã bị đóng, Hạ Phong nở nụ cười, chua chát. Hàn Lăng sống trong quá khứ, cậu có như vậy không? Cậu đối với Hàn Lăng mà nói, đó là loại quyền luyến gì? Chính cậu cũng bắt đầu không hiểu được.

Nhân nhượng? Sủng ái? Lúc sống cùng anh, cuộc sống của cậu có thể nói là thiên đường mà cũng là địa ngục. Thỉnh thoảng Hàn Lăng lại giận dỗi này nọ làm cậu phải nghĩ cách dỗ dành. Lúc vui vẻ cũng có, nhưng kể từ khi Hàn Lăng bước vào giới giải trí, những điều ấy dần giảm bớt.... nói tóm lại, Hàn Lăng và cậu tựa như hai cha con vậy, lúc nào cũng cãi vã.

Xét về tính cách mà nói, hai người cũng không thể coi là hợp nhau. Đến cuối cùng cậu phải từ bỏ đua xe mà mình yêu quý, thế nhưng hai người vẫn đi đến kết cục – chia tay.

Đoạn tình cảm với Hàn Lăng, ngoại trừ lúc trên giường là công thì những lúc khác cậu chính là tiểu thụ...

“Con mẹ nó”. Một chân đá văng cái ghế, Hạ Phong ra khỏi phòng thay đồ. Điện thoại vang lên. Là tin nhắn ông chủ Nhậm gửi đến.

Cau mày mở tin nhắn, màn hình hiện ra nội dung: Tôi là người có trách nhiệm, tôi sẽ sủng cậu. Còn có, ở trên giường tôi sẽ càng dễ dàng thỏa mãn cậu.

Hạ Phong sững sờ một chút sau đó nhấn lại.

Nửa phút sau, ông chủ Nhậm trong phòng họp nhận được một tin nhắn từ studio: Nếu như anh chịu ở phía dưới, tôi sẽ suy nghĩ thương anh.

Nhậm Mộ cúi đầu nở nụ cười.

Giữa thiên đường và địa ngục còn có một nơi gọi là nhân gian.

Hai ngày sau.

Hạ Phong nhìn điện thoại, đã hơn 11h tối. Qua chừng một giờ nữa trận chung kết tại Tả Tuyền Sơn sẽ bắt đầu. Lúc này có thân phận Thần gia Tam thiếu gia, Tam gia có thể sẽ không đánh cậu nữa. Về phần Nhậm Mộ, cho dù Hạ Phong không đến Tả Tuyền Sơn xem, chính anh cũng sẽ chờ Hạ Phong.

Hạ Phong hối hận mình vì nhấn tin cho anh ta mà giờ đâm lao phải theo lao. Từ lúc chấp tối, Nhậm Mộ đã liên tục nhắc nhở. Chuyện cậu và Hàn Lăng thì vẫn như cũ, không có tiến triển gì. Ngày hôm qua Hàn Lăng không xuất hiện. Thăm dò một hồi cậu mới biết được từ miệng đạo diễn Hứa, Hàn Lăng đi quay một bộ phim khác.

Thấy Hạ Phong liên tiếp xem điện thoại, Tô Ôn không nhịn được nhìn cậu.

“Thần Việt, giám đốc Bàng bảo tôi hỏi, lễ trao giải Hoa ưng cậu có muốn đi không?”

“Sao?” Hạ Phong cho là mình nghe lầm, nhưng thấy Tô Ôn không có vẻ gì là đang đùa liền hỏi: “Tôi đi làm gì? Thứ nhất tôi không có tên tuổi gì; Thứ hai tôi không phải là khách mời, cũng không phải ứng cử viên.” Đề cử còn quá sớm, khẳng định sẽ không có phim của cậu, muốn làm khách mời cũng không đến lượt cậu.

“Dựa theo lời của cậu, lễ trao giải Hoa ưng sẽ có hàng đồng người không cần tham gia. Ý của giám đốc Bàng là muốn cậu xuất hiện cho mọi người biết đến”.

Cho mọi người biết đến...

Hạ Phong xấu hổ.

Mấy ngày nay mọi người cũng biết cậu đủ rồi, cơ hồ mỗi tờ báo đều có tin về cậu, paparazzi cả ngày bám theo cậu... nói cậu là người được giới giải trí săn đón cũng không sai.

Đây đều phải cảm ơn Bàng Tùng tặng cho.

Đại khái là mấy hôm trước phóng viên bắt được cậu, hỏi cậu Thần Việt kết hôn vào lúc nào, có phát thiệp mời không, sẽ hưởng tuần trăng mật ở đâu, giám đốc Bàng làm bộ giật mình, hỏi lại một câu: Cái gì? Bọn họ chuẩn bị kết hôn?

Một lúc sau, giám đốc Bàng mới bổ sung sao: Đây là chuyện xấu sao?

Bàng Tùng chỉ đơn giản nói mấy câu liền khiến Hạ Phong hết được chối cãi. Trên trang cá nhân, cậu khẳng định mình vẫn còn độc thân, thậm chí nói mấy năm tới vẫn không có ý định kết hôn, nhưng tựa hồ không có hiệu quả.

“Vậy thì đi thôi. Không đi cũng không được.

Lúc xong việc, trong studio xuất hiện một cô gái khiến cho toàn trường bạo động. Cô gái này không phải người đã hẹn Hạ Phong ăn cơm Ivy mà là người có scandal với Hạ Phong, mỹ nữ Viavian.

24 tuổi là năm tuổi*

Không có tai không có kiếp, đã thế lại còn đào hoa.

Vân Chi so với Ivy chủ động rất nhiều, chẳng những thoải mái thừa nhận yêu Thần Việt mà còn trực tiếp tìm đến cửa. Bất quá dạng fan như vậy khiến Hạ Phong không chịu được.

Nếu Ivy cũng tới hẳn sẽ càng thú vị.

Bỏ qua ánh mắt của nhân viên trong studio, Hạ Phong kiên trì đi về phía Vân Chi. Cách đây không lâu, đám nhân viên này còn chứng kiến chuyện của cậu với người mẫu Ivy.

“Hi!” Hạ Phong thoải mái bắt chuyện.

“...Hi!” Vân Chi cả người khấn trương ngại ngùng. Trước mắt mọi người, cô nói. “...Xin lỗi, đã quấy rầy anh rồi”.

“Không sao, cũng sắp xong việc rồi. Em tìm anh có việc gì sao?”

Hạ Phong vừa hỏi xong thì Vân Chi tựa như đập chứa nước mở van xả, nước mắt không ngừng rơi xuống, vừa khóc vừa nói: “...Em xin lỗi, chuyện này đều là do em không tốt, khiến anh...”

Thấy Vân Chi nước mắt tràn trề, Hạ Phong rút cuộc phải lấy khăn giấy ra an ủi, loay hoay tới lui cuối cùng nước mắt cũng ngừng.

“Việc này anh không trách em. Giới giải trí chính là như vậy, bằng không paparazzi cũng chết đói cả.” Nói xong, Hạ Phong lại đưa cho cô một chiếc khăn giấy.

Vân Chi nhận khăn, hai mắt đầm lệ nhìn Hạ Phong.

“Thật sao?”

“Đương nhiên”. Hạ Phong thành khẩn gật đầu. Nếu cậu mà dám nói không, cô gái này kiểu gì cũng khóc thêm hàng giờ nữa. Thật vất vả chờ cô khóc xong, Hạ Phong cho rằng đã xong việc nhưng không có.

Bên ngoài studio đều là một đám paparazzi ôm cây đợi thỏ.

Vân Chi ngồi xe tới. Nói cũng xui xẻo, hết lần này đến lần khác để cho paparazzi theo dõi. Đúng lúc này đạo diễn Hứa hô: Cut! Kết thúc công việc!

Nhìn Vân Chi, Hạ Phong lại đau đầu. Nếu bây giờ mình đưa cô về kiểu gì báo ngày mai cũng đưa tin thành mình đến thăm nhà nhạc phụ tương lai. Rơi vào đường cùng, cậu đưa mắt nhìn Tô Ôn đang thu dọn đồ đạc.

“Tô Ôn, phiền anh giúp tôi đưa—”

“Tôi không rảnh”. Trả lời rất nhanh.

“...Anh là người đại diện của tôi.”

“Tôi là người đại diện, không phải quản gia. Chuyện của cậu thì tự mình cậu giải quyết”.

“....”

Nhìn khắp mọi người, phát hiện không có ai có thể đưa Vân Chi đi nhờ, cũng không ai đồng ý chở cô. Lý do rất đơn giản: Không muốn giao du với người tạo scandal.

Thấy Hạ Phong hỏi khắp nơi, Vân Chi cúi đầu xuống, giọng nức nở: “Xin lỗi, em không nên đến... để em tự mình về”.

“Để anh đưa em đi”.

Vân Chi gật đầu mạnh, tựa hồ mừng rỡ mà không dám tin tưởng.

Hạ Phong vừa kéo cửa xe, Vân Chi mới ngồi không lâu thì một nhóm paparazzi cầm máy ảnh, máy quay phim xông ra. Nhắm lấy hai người điên cuồng quay chụp.

Ánh đèn flash chiếu sáng liên hồi, Vân Chi che kín mặt, mà Hạ Phong vốn tính toán trước nên đeo sẵn kính râm từ lâu.

“Vivian, hai người khi nào kết hôn?”

“Thần Việt, nghe nói Vivian tiểu thư đã mang thai...”

“Thần tiên sinh, nghe đồn hai người đã cùng nhau xây dựng tổ ấm*”

Đối mặt với mấy vấn đề loạn thất bát tao, Hạ Phong từ đầu đến cuối không nói gì. Ngồi vào xe, cậu nói với Vân Chi: “Ngồi vững”. Sau đó lập tức lao ra ngoài.

Paparazzi lập tức lên xe đuổi theo.

Nhìn đám paparazzi vẫn đuổi theo không ngừng, Hạ Phong quyết định nhấn ga, tăng tốc.

Mang paparazzi đi dạo hai vòng xong, Hạ Phong mới nhớ trong xe còn có một người. Lại nhìn đồng hồ, trận chung kết hẳn đã bắt đầu rồi.

Trước đưa cô về hay là đi Tả Tuyền Sơn trước? Sau lưng còn paparazzi thì sao...

Chờ người nửa đêm cũng có thể làm, nhưng bỏ lỡ chung kết thì phải chờ tận năm sau. Lập tức Hạ Phong liều mạng tăng tốc. Nhưng paparazzi phía sau cũng không phải đèn càn dầu, vẫn liều mạng đuổi theo...

—Hết—

*Năm tuổi (Năm bốn mạng): Là năm trùng với con giáp của mình. Theo Phật giáo, đây là năm mà con người dễ gặp những chuyện không may mắn ảnh hưởng đến công việc, sức khỏe, tính mạng.

36. Chương 36: Bảo Bối... Anh Là Người Thích Hợp Với Em Nhất

Vào lúc này, trận chung kết hàng năm ở Tả Tuyền Sơn đang tiến hành lễ khai mạc.

Tam gia, Đường Cửu gia, còn có Luyện tiên sinh, ba vị đứng trước nhất. Sau lưng là quần chúng đến xem thi đấu và dân cờ bạc. Đây chẳng những là sự kiện trọng đại của giới đua xe ngầm mà còn là cơ hội cho dân cờ bạc đặt cược.

Một trong những nhân vật chính, Nhậm Mộ đang ngồi trên đầu xe mình, trong miệng ngậm điều thuốc, vẫn không quên cười nói với mọi người xung quanh. Xếp song song trên đường là hai chiếc xe thể thao, một chiếc xe đã được sửa lại không có chút nổi bật gì và một chiếc Lotus.

Thi đấu chung kết chỉ có sáu người, chia làm hai lượt. Nhậm Mộ ở lượt thứ hai, cùng Cao Xuyên và một vị đại tướng của Luyện tiên sinh – Mạnh Tại Lễ. Sau đó hai người chiến thắng sẽ thi đấu chung cuộc tìm ra người vô địch.

Lúc này, ông chủ Nhậm đại biểu cho Tam gia thi đấu. Về phần Cảnh Thung Viêm, Nhậm Mộ cho là anh ta sẽ không tới nhưng không ngờ vẫn đến. Chọn một chỗ yên tĩnh, Cảnh Thung Viêm nói chuyện với mấy cô gái, tựa hồ không có chút buồn bã nào.

Người chủ trì Cát Thiên Minh cảm bộ đàm hỏi: “Như thế nào?”

Tin tức đều truyền về: Đường đã được phong tước, có thể bắt đầu thi đấu. Cát Thiên Minh ra hiệu ok với Tam gia tỏ ý đưa xe có thể bắt đầu bất kì lúc nào.

Tam gia nhìn Đường Cửu gia và Luyện tiên sinh.

Đường Cửu gia cầm điều thuốc vung vẩy: “Vậy thì bắt đầu đi”.

“Tôi không có ý kiến”. Luyện tiên sinh khoát tay nói.

Cuộc đua sao có thể thiếu tiếng hò hét cổ vũ. Điên cuồng gào thét xong, Cát Thiên Minh day day lỗ tay. Những cô gái này thật khiến cho người ta không chịu được.

Đứng ở giữa đường đua, anh ra hiệu bắt đầu đếm: “3, 2, 1, GO!”

Ba chiếc xe lao ra, lúc lướt qua Cát Thiên Minh để lại một trận bụi xoáy. Một bên vừa phát ra tin tức đã vượt qua khúc cua đầu tiên.

“Ba chiếc xe tốc độ không sai biệt lắm, đều rất nhanh. Trước mắt dẫn đầu là chiếc xe được sửa lại. Rất nhanh chóng, khúc cua đầu tiên...”

Được một nửa, từ phía sau truyền đến tiếng động cơ xe thể thao. Không ít người xoay lại nhìn. Không nhìn còn tốt, nhìn vào ai nấy đều khiếp sợ chạy vội vào ven đường.

Dẫn đầu là chiếc Ferrari Enzo. Đèn xe chiếu vào mặt Nhậm Mộ khiến anh không thể không nhìn chủ nhân chiếc xe đến muộn kia là ai.

Lúc người qua đường nhường đường, vốn nghĩ chủ nhân chiếc Ferrari sẽ dừng lại không ngờ xe lại tiếp tục chạy vào đường đua.

Đèn xe chột lóe lên, Nhậm Mộ chưa kịp thấy rõ người trong xe là ai nhưng hình dáng quen thuộc khiến anh không thể không cười lên. Ngoại trừ một người đàn ông còn có một người phụ nữ.

Đứng ở giữa đường – Cát Thiên Minh bị những chiếc xe làm hoảng sợ, chờ lúc anh định thần lại thì chiếc Ferrari đã đi qua khúc cua đầu tiên.

Trận đấu nửa năm trước xuất hiện một Trình Giảo Kim là Nhậm Mộ, giờ chung kết lại có thêm một Trình Giảo Kim khác. Ba vị chủ đội xe cũng không khỏi nhìn nhau.

Mấy chiếc xe còn lại dần giảm tốc độ, kết quả những chiếc xe khác xông tới. Ai nấy đều tựa như hung thần ác sát dự tợn lao vào...

Đám phóng viên đã lẫn lộn nhiều năm nhưng chưa từng gặp qua cảnh này. Hôm nay nhờ phúc Hạ Phong mà gặp được...

“Tóm bọn họ đến!” Cát Thiên Minh cầm loa rống lên.

Ngồi trong xe, Hạ Phong còn đang đặc ý vì chuyện vừa rồi. Vốn cậu định đỗ xe lại nhưng người qua đường nhường đường nên đành phải đi tiếp. Cậu vui vẻ vô cùng nhưng lại không nghĩ đến Vân Chi ngồi bên cạnh.

Trên đường đi, thấy tốc độ xe càng lúc càng nhanh khiến tim cô luôn trực nhào ra ngoài lồng ngực. Một mực giữ chặt dây an toàn, chỉ sợ xảy ra tai nạn khiến mình văng ra ngoài.... Cô không dám bảo Hạ Phong dừng xe bởi Hạ Phong lúc này khiến cô mê muội...

Nói Hạ Phong hưng phấn cũng đúng, mà cuồng vọng cũng không sai, hình ảnh này khác hẳn với hình tượng trên TV khiến Vân Chi điên đảo. Từ lúc nhìn Hạ Phong trong phim, cô không ngừng ảo tưởng mình có thể tiếp xúc với anh. Lúc điện thoại bị mất đem đến cho cơ hội, scandal liên tiếp khiến cô có thể xuất hiện trước mắt anh.

Giống như qua từng phần chơi của một trò chơi lớn vậy, chỉ còn kém một bước nữa cô có thể có được phần thưởng cuối cùng – thân tượng. Cứ như vậy, hai tay cầm dây an toàn của Vân Chi càng thêm nắm chặt...

Bất đồng với Vân Chi, Hạ Phong hoàn toàn quên đi người ngồi bên cạnh mình, chăm chú nhìn về phía trước. Thuần thực bề tay lái, phanh gấp, nhả ga...

Những động tác không ngừng lặp lại đưa cậu đến đỉnh cao điên cuồng... Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường, tiếng huýt gió, tiếng đám người cổ vũ, làm cậu có cảm giác điên cuồng ngày xưa.

Đêm nay là đêm của cậu.

Cậu thắng.

Tuy còn chưa vượt qua sáu khúc cua liên tiếp nhưng cậu đã vượt xa những người còn lại. Tại khúc cua cuối cùng, cậu trượt đến sát bờ vực khiến người bên cạnh hoảng sợ. Nhưng rất nhanh cậu điều chỉnh nhấn ga, phóng tới vạch đích...

Đến điểm dừng, Hạ Phong mừng rỡ như điên, hưng phấn ôm Vân Chi, còn hôn lên mặt người ta... nếu không phải phía trước có hai thứ mềm mại đẩy cậu Hạ Phong chỉ sợ cậu còn phải bế cô lên mới bằng lòng thả ra.

Thấy Vân Chi mặt tái nhợt còn một tay che miệng, Hạ Phong tỉnh táo lại. Mở cửa xe, Vân Chi liền đẩy cửa chạy như điên ra ngoài...

Cậu thắng, nhưng một trận đấu nhờ cậu mà bị phá hư. Không có tư cách dự thi còn chạy tới phá, ngoài ba vị chủ đội xe khó chịu còn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của một đám dân cờ bạc.

Đợi Vân Chi nôn xong, Hạ Phong chở cô chậm rãi về vị trí xuất phát. Trong lúc Hạ Phong xuống xe, cô bắt lấy cánh tay của cậu, nhúu mày.

“Yên tâm, anh không sao”. Hạ Phong khẽ cười.

Vân Chi mở túi lấy điện thoại di động nhìn về phía Hạ Phong.

“Đừng báo cảnh sát”.

Tam gia vừa thấy người xuống xe là Hạ Phong liền cười nói: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là cậu. Thần Việt, đã nghe qua câu cường long áp bất quá địa đầu xà*. Đừng tưởng rằng ỷ vào cha mình thì tôi không dám động đến cậu.”

(*Rồng ở xa không thể chấn áp đến rắn. Có phải giống câu ‘phép vua thua lệ làng’ không nhỉ :-? Nhưng mà ý hai câu hơi khác nhau. Theo ý Tam gia là cha Thần Việt tựa như Rồng trên trời cao mà Tam gia chính là Rắn của vùng này, Rồng ở xa không cứu được Thần Việt :>)

Hạ Phong đốt một điếu thuốc, cười nói: “Tam gia, việc này cũng không nên trách tôi. Nếu không phải có mấy tên phóng viên đuổi đến tôi cũng sẽ không chạy đến Tả Tuyên Sơn làm hồng chuyện của mọi người”. Nhìn bốn phía thấy mấy chiếc xe của phóng viên, cậu cong khóe miệng, vô lại hỏi: “Tam gia sẽ không đem mấy phóng viên giết chết chứ? Đây là xã hội pháp trị a!”

“Xã hội pháp trị?” Tam gia cười đầy khinh thường, “Đúng là xã hội pháp trị. Cậu làm hồng chuyện tốt của chúng tôi, chuyện này định tính như thế nào?”

“Kĩ thuật lái xe không tồi! Có hứng thú gia nhập đội xe của tôi không?” Đường Cửu gia đem tàn thuốc gảy xuống mặt đất, cũng không quản việc Hạ Phong làm hồng một trận đấu. Hiện tại, Nhậm Mộ tựa hồ cố ý trở lại chỗ Tam gia khiến ông trở tay không kịp. Khó có được hôm nay xuất hiện một người mới, ông đương nhiên muốn kéo về.

Hạ Phong nhìn Đường Cửu gia : “Cửu gia, vấn đề này, tôi thực sự không nghĩ đến”.

“Không sao. Tôi sẽ để cậu suy nghĩ”.

Nhậm Mộ đi ra ngoài. Nói với Tam gia: “Tam gia, lại đấu tiếp a. Nói cho cùng, cuối cùng là Thần Việt thắng, cũng chỉ trách tài nghệ chúng ta không bằng người, không thể trách cậu ta. Mọi người nói thử xem, Cửu gia, Luyện tiên sinh.

Đường Cửu gia gật đầu: “Đúng vậy, xác thực là tài nghệ chúng ta không bằng người. Đấu lại, cùng lắm là tổn một chút xăng thôi”.

Luyện tiên sinh tỏ vẻ mình không có ý kiến.

Hai chủ đội xe không có ý kiến, Tam gia cũng không nói gì nữa. Khoát tay gọi Cát Thiên Minh gọi ba tay đưa về đấu lại.

Hạ Phong thức thời nhường đường.

Nhậm Mộ chậm rãi tới gần, cười nhạt: “Bạn gái của mình cũng mang đến, tình cảm thật là tốt. Khi nào thì phát thiệp mời cho tôi vậy?”

Nghe Nhậm Mộ nhắc nhở, Hạ Phong mới nhớ trong xe còn có Vân Chi. Lườm một cái cũng không thèm đáp lại, cậu đi về phía xe của mình. Nhưng Nhậm Mộ chặn lại.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Phong hạ giọng.

“Tôi có thể làm gì? Chỉ là muốn nghe câu trả lời của cậu thôi”.

Hai người đàn ông giằng co với nhau.

Nhậm Mộ không nhượng bộ khiến Hạ Phong không làm gì được. Trong lúc này không thích hợp để đánh người.

“Cô ấy không phải bạn gái của tôi”.

Quả nhiên, ‘khối băng’ Nhậm Mộ nở nụ cười: “Rất tốt. Còn tôi cậu định cân nhắc thế nào?”

“...Vẫn đang nghĩ”. Hai ngày này, chỉ cần thấy mặt là Nhậm Mộ lại hỏi chuyện này.

“Cậu làm cho tôi không chịu được, cậu định bồi thường tôi như thế nào?” Nhậm Mộ tới gần, hơi thở ái muội từ xoang mũi phả vào cổ cậu.

Hạ Phong cảm thấy có chút ngứa ngáy.

Hai người đứng quá gần, chỉ để lại một khe hở thật nhỏ.

“Anh muốn bồi thường thế nào thì tôi sẽ làm”. Hạ Phong chớp mắt, lông mi dài mê người, nhưng sau đó lại nói ra một lời rất không có tình thú. “Nhưng, điều kiện tiên quyết là anh phải có đủ năng lực”.

Nhậm Mộ cười cười, bắt đầu suy nghĩ đến mấy chuyện kì quái.

Trận đấu lại được bắt đầu lại, Hạ Phong lúc này mới có tâm tư đặt trên người Vân Chi. Cô tựa vào ghế xe, đầu tiên là một đồng người vây quanh thần tượng của mình, sau đó Nhậm Mộ lại khiêu khích chặn anh lại làm cho cô căng thẳng. Trên màn hình di động dãy số 110 được bấm sẵn khiến cô nhiều lần muốn gọi.

“Em làm sao vậy?” Hạ Phong ngồi vào xe, sờ lên trán cô. Không phát sốt, chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

“Thần Việt, em rất sợ”. Vân Chi cầm lấy ống tay áo của anh, nhìn đầy tội nghiệp: “Chúng ta rời khỏi đây đi”.

Hiện giờ là thời khắc mấu chốt, Hạ Phong không muốn bởi vì cô mà bỏ lại. Nhưng nhìn cô như vậy cậu lại có điểm không đành lòng.

Đây cũng là một trong những lý do mà cậu thà chọn nam nhân chứ không chọn nữ nhân.

“Đợi thêm một lát nữa”.

Vân Chi ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng”.

Trận đầu đã xong. Người thắng cuộc là Thích Tề.

Trận thứ hai bắt đầu, mười phút sau, kết quả như mọi người mong đợi, Nhậm Mộ thắng.

Cuối cùng là trận đấu giữa Nhậm Mộ và Thích Tề.

Đấu với Nhậm Mộ, phần thắng của Thích Tề không lớn. Hạ Phong thắt dây an toàn chuẩn bị chở Vân Chi về. Ngay lúc đó, Nhậm Mộ thò cổ vào.

“Tam gia muốn tìm cậu nói chuyện, đừng vội như vậy”.

Cắm chìa khóa vào, Hạ Phong nói: “Tôi không rảnh”.

“Thật không?” Nhậm Mộ đem tầm mắt chuyển đến Vân Chi, sau đó nói địa chỉ, mỉm cười với Vân Chi nói: “Chúc ngủ ngon”.

Xe đỗ trước một bức tường phủ đầy hoa tường vi, Hạ Phong đứng lên, Vân Chi liền đứng bên cạnh cậu. Phía sau cô là một tòa nhà rất có dáng vẻ của một biệt thự nhỏ.

Cổng điều khiển chậm rãi mở ra.

“Vào đi thôi”. Hạ Phong nói.

Vân Chi gật gật đầu. Đi được hai bước cô quay trở lại. Nhìn Hạ Phong áp ứng: “...Từ nay về sau em còn có thể đến tìm anh sao?”

Hạ Phong sửng sốt. Cậu vẫn chưa trả lời liền có một người đàn ông tiến đến.

“Vân Chi, Thần tiên sinh không phải lúc nào cũng ở cạnh em. Đúng không, Thần Việt tiên sinh”. Một người đàn ông từ biệt thự bước ra, đứng trước mặt Hạ Phong, giơ bàn tay: “Xin chào, tôi là Tống Thương”.

“Xin chào”. Hạ Phong vươn tay ra, thầm nghĩ nắm lại. Nhưng Tống Thương không chỉ nghĩ là bắt tay. Tay Hạ Phong vừa chạm vào liền cảm thấy người đàn ông này dùng sức rất nhiều, không phải là bắt tay mà là bóp tay đúng hơn.

Lập tức cậu đáp lễ ‘nắm’ lại tay của anh ta.

Trong chốc lát, hai bên buông tay, mỉm cười. Hạ Phong thu tay lại hơi run run. Phỏng chừng họ Tống cũng không tốt hơn nhưng khôn khéo hơn Hạ Phong một chút, thu tay lập tức rút vào túi quần.

“Vân Chi, vào đi thôi”. Tống Thương sờ lên đầu cô, cưng chiều nói.

Hạ Phong cũng nói: “Vào đi thôi”.

“Uhm”, Vân Chi gật đầu, nhưng trước khi đi lại hôn lên mặt Hạ Phong một cái, mặc dù chỉ là hôn nhẹ nhưng Hạ Phong thấy Tống Thương khẽ nhú mày.

Chờ Vân Chi đi vào, Tống Thương mới quay sang. Sắc mặt nhìn Hạ Phong thay đổi 180o, so sánh với vừa rồi hoàn toàn là thái độ miệt thị.

“Cậu không xứng với cô ấy. Từ nay về sau cách xa cô ấy một chút”. Tống Thương lạnh lùng nói.

“Từ trước tới giờ tôi cũng không nghĩ tới cùng cô ấy”.

“Tốt nhất là như thế”.

Nhìn Tống Thương vào biệt thự, Hạ Phong mới lên xe. Cậu suy nghĩ họ Tống này cùng Vân Chi có quan hệ như thế nào. Một người họ Tống, một người họ Vân. Rất không có khả năng là anh em. Nói là tình nhân thì thái độ của Vân Chi cũng không giống. Nhưng là Tống Thương có ý tứ với Vân Chi, bằng không sẽ không tỏ thái độ như vậy.

Hạ Phong đến địa chỉ Nhậm Mộ đưa cho, phát hiện hoàn toàn không có Tam gia mà chỉ có một mình Nhậm Mộ. Thấy tình cảnh này, cậu cũng hiểu được là chuyện gì.

Dùng danh nghĩa của Tam gia lừa cậu.

“Nhậm Mộ, anh đùa giỡn tôi?” Hạ Phong khoanh tay, lạnh lùng nhìn Nhậm Mộ.

“Nếu tôi nói là tôi hẹn cậu cậu chịu ngoan ngoãn đến sao?” Nhậm Mộ đứng lên, “Dựa theo lý giải của tôi về cậu, cậu sẽ không trở lại. Đi thôi, đi cùng tôi, xem như là chúc mừng chiến thắng của tôi”.

“Thiếu gia không rảnh”. Ngày mai còn phải chuẩn bị quay phim, cậu cũng không có thời gian rảnh rồi điên cùng ông chủ Nhậm.

“Không muốn đấu một trận?” Nhậm Mộ đặt tay lên bả vai Hạ Phong, nhưng ngay sau đó Hạ Phong gạt tay anh đi. Nhậm Mộ chỉ cười cười: “Cái này không giống tính cách của cậu, Thần thiếu gia”.

Thi đấu một trận? Chủ ý này rất không tồi, nhưng không phải đêm nay.

“Hiện tại tôi rất bận, không rảnh”. Hạ Phong muốn đi nhưng mới đi được vài bước đã bị kéo đến. Nhậm Mộ ôm eo cậu, cười mà không phải cười trêu trọc: “Đến nhà tôi ngủ đi”.

Hạ Phong bỏ tay Nhậm Mộ ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cút xa một chút”. Dứt lời liền mở cửa lên xe. Nhậm Mộ nhìn theo bóng xe của cậu, lấy điện thoại ra nhắn tin...

Hạ Phong vừa đem xe đỗ vào gara nhận được tin nhắn: Bảo bối, anh rời đi nửa tháng, chắc tháng sau mới trở lại. Còn nữa, anh là người thích hợp với em nhất.

Đọc xong tin nhắn, Hạ Phong không chút chần chừ nhấn phím DELETE.

37. Chương 37: Anh Nhớ Em

Không bị Nhậm Mộ quấy rầy một thời gian, Hạ Phong cũng không thấy được tốt hơn là mấy. Gần đến tết âm lịch, đạo diễn Hứa càng lúc càng điên cuồng, nguyên nhân một phần cũng do Hạ Phong tạo thành...

Có một lần quay phim đến chập mạch, Hạ Phong hỏi: Đạo diễn Hứa, có phải cuối năm ông vội đuổi theo tình nhân không mà lúc nào cũng chạy vội như vậy?

Trong khi đó, lão bà của đạo diễn Hứa đang ở bên cạnh. Cũng lúc ấy, Hạ Phong lỡ quên mất đạo diễn Hứa sợ vợ, quên mất lão bà của đạo diễn là sư tử Hà Đông...

Ngoại trừ tập trung vào quay phim, cơ hội trở lại với đường đua của cậu cũng gần hơn, chỉ là đối tượng sai rồi. Đường Cửu gia rất có kiên nhẫn, tìm cậu hết lần này đến lần khác, muốn cậu vào đội xe của mình. Mà Tam gia lại không có động tĩnh gì, tựa hồ không có ý định lôi kéo cậu vào.

Giới giải trí vẫn phong ba bão táp không ngừng, scandal của cậu với Vân Chi còn chưa hạ nhiệt thì tin đồn cậu với Ivy lại bay lên. Hiện tại cậu chính là người có nhiều tai tiếng nhất trong giới giải trí, tùy tiện mở một tờ báo giải trí ra cũng đều có tin tức liên quan đến cậu.

Vui vẻ nhất phải nói đến Bàn Tùng.

Từ lúc scandal lan ra, thư mời Hạ Phong càng ngày càng nhiều, tiếp không xuể. Nếu không tiếp được Bàn Tùng sẽ đưa cho nghệ nhân khác trong China Era Entertainment. Đây chính là minh chứng sống cho cái gọi là một người đặc đạo gà chồ lên trời.

Studio.

Ngồi trên ghế, Hạ Phong ngáp liền năm cái. Vì hình tượng của mình, cậu lấy tay che đi một chút.

“Tô Ôn, khi nào thì tôi mới có thể nghỉ ngơi một chút?” Cậu đã ba ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi, quầng mắt cũng chuẩn bị vòng đến trán.

Tô Ôn ngồi bên cạnh, nói: “Ngoại trừ đêm Giao thừa và Mừng Một, cậu đừng mơ đến chuyện được nghỉ.”

...Đây chính là giết người a.

“Thân là người đại diện của cậu, tôi phải hỏi một câu. Cậu và Ivy là chuyện gì? Còn mỹ nữ kia là chuyện gì?” Tên Thân Việt giờ đang gây sốt sinh sịch, cơ hồ mỗi ngày đều có người gọi đến công ty hỏi người này là người như thế nào. Thân là người đại diện, Tô Ôn chẳng những quản lý lịch trình làm việc mà còn phải quản lý cả chuyện đời tư. Chỉ là việc riêng của anh cũng đầy ra rồi.

“Không phải là bạn bè bình thường thôi sao? Còn có chuyện gì nữa”.

“Bạn bè bình thường khác giới không phải là người mời ăn cơm rồi còn đưa về nhà”.

“...Dù sao tôi cũng phải tỏ ra ga lăng a”. Điều là con gái nhà người ta tự mình gọi điện thoại, thiếu chút nữa cũng thành mời cậu đi ăn, cậu cũng không thể không nhận a.

“Ga lăng của cậu bày ra nửa tháng cũng đủ rồi”.

Từ lúc ông chủ Nhậm không còn bám lấy Hạ Phong, lúc cậu không có việc gì đều hẹn với các cô, hôm nay là Ivy, hôm khác là Vân Chi, khiến cho paparazzi mỗi ngày đều đua xe cùng cậu, ngày nào cũng lo lắng sợ mạng nhỏ không còn. Vì sao mỗi ngày lại phải lo lắng như vậy?

Phải nói một đêm mấy phóng viên xui xẻo bị Tam gia đánh đến rơi mấy cái răng cửa, mặt mũi bầm dập. Hiện tại chỉ cần Hạ Phong đem xe đến Tả Tuyền Sơn thì sẽ không ai còn đến theo đuôi nữa.

Hạ Phong bị lời Tô Ôn làm ghen hòng, bất quá điều này cũng khiến cậu nghĩ lại.

Vô luận là Vân Chi hay Ivy thì họ đều không có khả năng cùng cậu. Huống chi Vân Chi còn có Tổng Thương theo đuôi. Mỗi lần gặp Vân Chi trở về Tổng Thương nhất định sẽ xuất hiện, ngay khi Vân Chi xoay người thì anh ta lập tức trở mặt, lời nói châm chọc Hạ Phong là ‘con hát’ này nọ...

Không có Nhậm Mộ, không có Hàn Lăng, cuộc sống của cậu tựa hồ trở nên vô cùng đơn điệu.

Điện thoại vang lên, nhìn màn hình, Hạ Phong do dự mấy lần cuối cùng chạy vào WC tiếp.

“Chào Thiên vương tai tiếng, nghe được tiếng của anh mà không phải Ivy hay giọng cô gái nào có phải khiến em buồn không?” Đối phương nở nụ cười mờ ám khiến Hạ Phong có chút run rẩy.

Người dùng loại giọng này cũng chỉ có mình ông chủ Nhậm mà thôi.

“...Có việc nói mau, tôi rất bận”.

“Có việc, chuyện rất quan trọng”. Nhậm Mộ lập tức trở nên nghiêm trang, ngữ điệu cũng theo đó mà nghiêm túc lên.

Nghe Nhậm Mộ nói vậy, Hạ Phong tưởng chuyện quan trọng lập tức nghiêm trang nghe điện thoại. Có điều qua thật lâu vẫn không thấy Nhậm Mộ nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở đều đặn.

Kì quái cực kì, Hạ Phong cũng không cúp máy mà là tựa vào tường, lắng nghe âm thanh hô hấp của anh...

Một lát sau, nghe thấy ghi chép trường quay gọi mình, Hạ Phong giật mình tỉnh lại, nói vào điện thoại: “Nam tử hán đại trượng phu mà đến nói chuyện cũng lè mè—”

“Anh nhớ em”. Thanh âm của anh rất nhẹ.

Hạ Phong ngẩn người, thoáng chốc không biết đáp lại như thế nào.

“Như thế nào? Dọa đến em rồi?” Nhậm Mộ cười khan.

“...”

Giữa bộn bề công việc, Hạ Phong ngoại trừ quay phim cũng chỉ biết có quay phim. Thi thoảng cậu sẽ nghĩ đến Hàn Ảnh đế, nhưng hiện tại cậu lại nghĩ đến ông chủ Nhậm nhiều hơn. Không có cách nào khác, ông chủ Nhậm vô cùng nhiệt tình, mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại. Nếu Hạ Phong không nghe anh liền gửi tin nhắn. Hôm qua, Hạ Phong nhận được một tin nhắn: Có việc, anh về trễ hai ngày.

Hạ Phong lúc ấy nhìn thoáng qua, hỏi cũng không hỏi, trực tiếp xóa đi.

Công việc vừa xong, Hạ Phong nhận được lời mời của Vân Chi. Cậu không cự tuyệt. Nhân dịp cơ hội này, cậu có thể nói rõ với cô. Trước chính là vì mình dễ dãi khiến Vân Chi ảo tưởng, cũng chọc đến Tổng Thương.

Cũng đã đến lúc nói rõ.

Đến gian phòng Vân Chi đã đặt, Hạ Phong không nhận được đánh giá bốn phía xung quanh. Trang hoàng theo phong cách Nhật Bản, không tính là xa hoa nhưng cũng tạo cảm giác ấm áp.

“Thần Việt, anh đến rồi”. Vừa thấy Hạ Phong đến, Vân Chi liền đứng lên, rất hưng phấn. Hạ Phong phát hiện cách ăn mặc của Vân Chi hôm nay không giống với bình thường. Không những trang điểm kĩ càng mà còn mặc lễ phục.

Không phải chỉ là ăn một bữa cơm sao? Có cần phải như vậy không?

Hạ Phong mỉm cười gật đầu với cô. Cậu ngồi xuống phía đối diện Vân Chi. Trên bàn toàn bộ là món ăn Nhật Bản, khác hẳn với món Trung Quốc. Quan trọng nhất là, không hợp khẩu vị của cậu.

Vân Chi cười: “Thần Việt, cảm ơn anh đến mừng sinh nhật với em”.

Hạ Phong ngơ ngác một chút. Sinh nhật Vân Chi mà cô chỉ mời mỗi một mình mình, điều này cũng đủ để chứng minh vị trí của mình trong lòng cô lớn đến mức nào.

“Em nên nói sớm cho anh, nếu vậy anh còn có thể kịp chuẩn bị quà”.

Vân Chi lắc đầu: “Anh đến chính là món quà tốt nhất đối với em”.

Hạ Phong chỉ cười cười.

Ăn xong bữa cơm, Vân Chi có chút bất an nhìn Hạ Phong, mấy lần mở miệng lại không nói nên lời. Hạ Phong cũng không phải đứa ngốc, loại ánh mắt này, cậu hiểu. Rất nhiều năm trước cũng có một người đàn ông nhìn cậu như thế. Bất an mang theo mong đợi, nhưng chính là như vậy, Hạ Phong triệt để rơi vào vòng nô lệ của người ấy...

Cậu chờ Vân Chi nói.

Vân Chi liếc mắt nhìn Hạ Phong, bỗng nhiên cúi đầu. Một lát sau, cô mới xấu hổ hỏi: “.....Thần Việt, anh.... Thích em sao?”

Hạ Phong không nghĩ trả lời vấn đề này. Đáp án mà cô mong đợi cậu không thể cho được. Nếu như là dạng thích như một người em gái với anh trai hay của fan với thần tượng thì cậu sẽ không keo kiệt chút nào. Nhưng thích giữa nam và nữ, cậu không thể....

Vân Chi chờ đợi trong đầu bất an không ngừng, hai bàn tay dưới bàn nắm chặt lại.

“Vân Chi, thực xin lỗi”. Hạ Phong nói rất nhỏ, nhưng Vân Chi nghe được tựa như sấm rền...

Trong phòng rất yên tĩnh.

“...Xin lỗi, khiến cho anh khó xử”. Vân Chi đột nhiên đứng lên, vội vàng đi ra ngoài... Kì thực, trước khi Hạ Phong đến cô cũng đã chuẩn bị tâm lý bị cự tuyệt. Nhưng đến lúc nghe chính miệng Hạ Phong nói, cô vẫn không chịu được...

Cô thích chàng trai tên là Thần Việt, không, là yêu. Từ đầu thích là vì chàng trai ấy tựa như chàng hoàng tử bạch mã trong mộng của cô. Trong giới giải trí, có lẽ kĩ thuật diễn của anh không phải là hoàn mỹ nhất, có lẽ cũng không phải hát hay nhất, nhưng cô vẫn cứ thích anh. Khi cùng anh tiếp xúc, tình cảm ái mộ dần trở nên sâu sắc hơn, từng chút từng chút một khiến cô đắm sâu vào.

Chạy ra khỏi cửa hàng, Vân Chi không nhịn được khóc nức nở.... nhìn đèn giao thông từ phía đối diện, cô cố gắng che miệng lại, rất nhanh sang đường.

“Vân Chi!” Đi ra khỏi cửa hàng, Hạ Phong thấy Vân Chi hoàn toàn không để ý đèn giao thông chuyển sang màu đỏ đã sang đường, dưới tình thế cấp bách liền hô to, chạy lên kéo người về. Cầm lấy cánh tay của cô, Hạ Phong rống to: “Em điên rồi!”

Thấy nước mắt cô không ngừng rơi xuống, Hạ Phong biết mình quá mức tức giận liền xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh không nên quát em”.

Vân Chi ngẩng mặt lên, vẫn ngen ngào. Cầm lấy ống tay áo của Hạ Phong, cô cúi đầu xuống, nước mắt rơi lã chã hỏi: “...Là vì em không bằng cô ấy sao?”

Hạ Phong biết rõ ‘cô ấy’ là chỉ Ivy.

“Không phải”.

“Có thể nói cho em biết vì sao không thích em được không? Dù chỉ là một chút, một chút thôi em cũng thỏa mãn...” Tựa lên người Hạ Phong, Vân Chi khóc to...

Hạ Phong hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn sao trời. Cậu tự mình ôm Vân Chi, đây là lần đầu tiên cậu chủ động ôm cô, cũng là lần cuối cùng...

Thân thể Vân Chi chấn động, dựa vào người Hạ Phong.

Trên đường xe vẫn chạy như bay, đèn chuyển màu xanh rồi lại đỏ, rồi lại xanh...

“...Kì thực, anh không nên tốt với em như vậy, dịu dàng như thế... Không nên.... Em vẫn nghĩ, anh sẽ thích em, em vẫn luôn cho là như vậy...” Tựa vào bả vai Hạ Phong, cô thì thầm.

Bỗng nhiên, Vân Chi buông tay ra, lui về phía sau, ngẩng đầu nhìn Hạ Phong: “Cảm ơn anh, Thần Việt”. Nói xong, cô xoay người rời đi...

Dọc theo đường, cô đi thẳng về phía trước. Bên tai là tiếng còi xe chói tai, cái gì cô cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy... Lấy tay che miệng, nước mắt của cô không ngừng rơi xuống...

Mà Hạ Phong, nhìn cô càng ngày càng xa...

Hạ Phong không muốn làm cô tổn thương, nhưng nó lại trở thành sự thật.

Ngày hôm sau, studio xuất hiện một người, Tổng Thương.

Tiến vào studio, anh không nói tìm ai, cũng không nói tại sao lại đến. Bất quá, vừa nhìn thấy Hạ Phong liền đâm cậu.

Lúc ấy, Hạ Phong đang quay phim, còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra thì cả người bổ nhào xuống đất. Cả studio đều sững sờ.

Ngồi sau máy giám thị thấy toàn bộ quá trình, đạo diễn Hứa sững sốt một chút, thấy Tổng Thương còn muốn đánh người liền cầm loa rống lên: “Giữ chặt anh ta!”

Lúc này mọi người mới tỉnh ngộ. Vài người đàn ông xông đến, hợp lực đè Tổng Thương.

Hạ Phong đứng lên, lau đi vết máu. Một đám của Tổng Thương rất mạnh, cảm giác như cả hàm mình đều rụng mất.

Vì sao Tổng Thương đánh mình, Hạ Phong rất rõ ràng.

“Họ Thần kia, với mày Vân Chi là cái gì? Món đồ chơi hay sủng vật? Thích thì nghịch mà không thích thì vứt?” Hai mắt Tổng Thương tức giận, hận không thể đem cậu xé nát.

Hạ Phong nhìn anh ta, đem ánh mắt nhìn về phía những người đang giữ Tổng Thương: “Buông anh ta ra”. Tổng Thương nếu muốn đánh tiếp, cậu sẽ chấp nhận.

Ba người giữ Tổng Thương sững sốt nhìn nhau, rất ăn ý buông tay. Tất cả đều cho rằng Tổng Thương sẽ đánh Hạ Phong tiếp, nhưng không có.

Hạ Phong chờ anh.

Toàn bộ nhân viên đều vây quanh giúp đỡ Hạ Phong. Tô Ôn vốn ngồi trên ghế cũng đi tới, cầm điện thoại chuẩn bị bá cảnh sát.

“Tiểu Trần, báo cảnh sát”. Đạo diễn Hứa hô một tiếng, trợ lý lập tức lấy điện thoại gọi 110.

Tổng Thương phẫn hận nhìn Hạ Phong: “Thần Việt, mày sẽ phải trả giá vì chuyện này”. Ném xuống câu này, anh rời studio.

“Còn nhìn cái gì?! Nèn làm việc gì thì đi mà làm!” Đạo diễn Hứa rống lên một câu, ai nấy đều nghe lời giải tán.

Tô Ôn nhìn Hạ Phong, chuẩn bị làm việc đầu tiên mà một người đại diện phải làm: Giáo huấn cậu, nhưng đạo diễn Hứa nhanh hơn một bước.

“Thần Việt, cậu cho đây là nhà của cậu để mà giải quyết việc tư hử?” Đạo diễn Hứa một tay chống nạnh, một tay cầm loa: “Đây là studio, studio! Tôi xin cậu đừng có đem những chuyện không có liên quan đến đây giải quyết, ảnh hưởng đến nhân viên của tôi, tiến độ quay phim của tôi. Nếu để tôi nhìn thấy lần nữa

thì cũng đừng có trách”. Nhìn vết bầm trên mặt Hạ Phong, có chút máu động liền thở dài một hơi: “Trước nghỉ ngơi đi, một lát quay tiếp”.

Hạ Phong không nói tiếng nào, yên lặng đi vào phòng hóa trang. Vừa ngồi lên ghế, Tô Ôn liền đẩy cửa đi vào. Nhìn anh Hạ Phong cũng đủ biết anh muốn làm gì.

Tô Ôn tựa vào bàn trang điểm, khoanh tay nhìn chằm chằm Hạ Phong.

Tựa lưng vào ghế ngồi, Hạ Phong dạng chân, “Có gì thì cứ nói đi”.

“Không có hứng thú cũng đừng đi trêu chọc, miễn phải mấy phiền toái không cần thiết. Tô Ôn biết rõ người này hoàn toàn không có hứng thú với hai cô gái kia, đều đặn hẹn gặp hai người, thuần túy chính là không đành lòng cự tuyệt. “Còn có, Ivy cậu tính toán làm như thế nào?”

“Nói rõ”.

“Rất tốt”.

Tô Ôn đi ra, Hạ Phong lôi điện thoại ra nhìn màn hình.

Kết thúc công việc, Hạ Phong lái xe lên Tả Tuyền Sơn. Vừa gặp có người đang tập đua, cậu cũng chạy tới góp vui. Đến quá nửa đêm đám người mới tản đi.

Ngậm điều thuốc, Hạ Phong ngấm thành thị về đêm.

Điện thoại vang lên. Là Nhậm Mộ gọi tới. Hạ Phong cho là Nhậm Mộ lại trêu chọc mình nên không nhận. Thẳng đến lúc gọi bảy tám lần cậu mới chậm rãi nghe máy, không khách khí nói: “Có việc gì thì nói mau”.

Nhưng đầu kia Nhậm Mộ không có phản ứng. Một lát sau, anh mới đáp lời. Nghe tiếng Nhậm Mộ, Hạ Phong cảm thấy có chút không bình thường, có điều không biết là ở chỗ nào.

“Em đang ở đâu?” Nhậm Mộ hỏi.

“Tả Tuyền Sơn”.

“Không cần rời đi”.

“Tôi chuẩn bị—” Hạ Phong còn chưa nói xong Nhậm Mộ liền cúp máy, Nhìn điện thoại, Hạ Phong trợn mắt. Nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ sáng, giờ là lúc nên về ngủ.

Chưa đến năm phút đồng hồ, Hạ Phong đã nghe thấy tiếng động cơ đặt biệt chỉ riêng xe của Nhậm Mộ có.

Hạ Phong ngồi trên đầu xe, ngón tay gõ gõ trên đùi, tính toán mất bao nhiêu lâu Nhậm Mộ sẽ đến đây. Không đến một phút, chiếc SLS của Nhậm Mộ đã dừng trước mặt cậu, kéo theo một trận gió.

Không đến ba giây, SLS chậm lại rồi tiếng động cơ dừng hẳn.

Nhậm Mộ vừa xuống xe, Hạ Phong không nhịn được cười hỏi: “Ông chủ Nhậm, tia cực tím vào ban đêm cũng không mạnh đến vậy à?” Đêm tối như mực mà Nhậm Mộ vẫn đeo kính râm, cậu cảm thấy kì quái vô cùng.

Thứ nhất, Nhậm Mộ cũng không phải đại minh tinh gì; Thứ hai, đây là Tả Tuyền Sơn, lúc này ngoại trừ ma quỷ ra cũng chẳng có người đến.

Không ngờ, Nhậm Mộ ôm lấy cậu.

Hạ Phong vô ý thức đẩy ra!

“Để cho anh ôm một lúc, chỉ một lát thôi”. Nhậm Mộ tựa đầu vào cổ cậu, hai cánh tay cứng như thép ôm chặt lấy cậu.

Râu ria mới mọc đâm vào tai Hạ Phong khiến cậu có chút ngứa ngáy. Bất quá, giờ khắc này, Hạ Phong biết rõ người đàn ông đang ôm cậu thật sự không được bình thường.

Nhậm Mộ là người sạch sẽ. Anh rất ít khi để râu, dù là vừa dài ra một chút anh cũng sẽ cạo sạch sẽ không để sót lại chút nào. Hạ Phong đoán anh hẳn đã vài ngày không cạo râu.

Việc gì khiến cho anh ta vài ngày không cạo râu?

Hạ Phong vẫn ngồi trên đầu xe, nhưng điều thuốc ngậm trong miệng đã cháy gần hết.

Gió đêm thổi đến, có chút lạnh.

Hai người đàn ông ôm nhau như vậy khiến Hạ Phong cảm thấy hơi nóng.

“Cám ơn”. Nhậm Mộ buông cậu ra, ngồi bên cạnh.

Hạ Phong rất thân thiện mà trả lời: “Không cần khách khí”. Vứt điều thuốc đi, cậu châm một điều khác. Vừa ngậm vào miệng, Nhậm Mộ liền cướp lấy.

Hạ Phong thấy anh trong tình cảnh này cũng không so đo, lại châm một điều khác. Cậu còn chưa hút xong Nhậm Mộ đã hút điều thứ hai, một lát sau lại hút điều thứ ba...

Kết quả, cả bao thuốc của Hạ Phong đều bị anh đốt hết.

Hạ Phong càng cảm thấy Nhậm Mộ không đúng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhậm Mộ đem tàn thuốc cuối cùng bắn ra, sau đó cúi xuống. Ngẩng đầu lên, vỗ vỗ bả vai Hạ Phong, nói: “Thi đấu với anh vài vòng đi”.

Hạ Phong không trả lời mà nhanh tay lấy kính râm của anh xuống.

?

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nhậm Mộ, cậu ngơ ngác một lúc. Hơn nửa tháng trước vẫn còn vui vẻ mà giờ hai mắt đầy tơ máu, hốc mắt trũng xuống thật sâu, cảm vốn không có bao nhiêu thịt giờ càng thêm gầy gò xương.

Hạ Phong không biết anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu Nhậm Mộ không muốn nói cậu đành phải tận dụng phân tình cảm anh em trước đây... hẳn là xem như tình cảm anh em a.

“Anh hiện giờ như thế này mà đòi đua xe? Đến lúc chết thì tôi phải nói với cha anh như thế nào”. Hạ Phong đứng lên, bắt lấy cổ áo Nhậm Mộ, lôi anh vào xe SLS. “Chạy về ngủ đi”.

“Đừng, ở cùng anh một lát”.

Hạ Phong vỗ vỗ đầu: “Tôi sẽ làm người tốt một lát, đưa anh trở về”.

Hạ Phong lái xe SLS, mà Nhậm Mộ ngồi ở vị trí phó lái, không nói tiếng nào. Cảnh đêm hiện lên bên ngoài cửa sổ, gió đêm thổi vào bị cửa ngăn lại.

“Hai ngày trước, mẹ anh qua đời”

Hạ Phong giật mình, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Nhìn Nhậm Mộ tựa người vào ghế như đang ngủ, cậu không biết phải nói thế nào cho phù hợp.

Cậu vốn là cô nhi, không hiểu được cảm giác người thân qua đời. Có lẽ là rất khổ sở, tựa như lúc trước Hàn Lăng rời khỏi cậu.

Đời trước, hiểu biết của Hạ Phong đối với Nhậm Mộ cơ hồ là bằng không, ngoại trừ biết anh gọi là Nhậm Mộ ra thì cũng không còn gì nữa. Ngay đêm nay, người đàn ông này nói hết thấy với cậu.

Nhậm Mộ là con riêng, đây là nguyên nhân anh họ Nhậm chứ không phải họ Trầm. Lúc Nhậm Mộ 10 tuổi, mẹ cậu cưới một người gốc hoa, cậu đi theo mẹ mình. Khi 15 tuổi, Trầm Chương đưa cậu về Trầm gia, đồng thời cũng bồi dưỡng cậu thành người thừa kế.

Tuổi trẻ của Nhậm Mộ rất giống với Thần Việt, từ một người an phận thủ thường dần trở thành bad boy: Khiến cha tức giận, thích nam giới, thích lấy siêu xe chạy loạn khắp nơi...

Câu chuyện vẫn còn tiếp diễn, khi ở chỗ Tam gia Nhậm Mộ quen biết Hạ Phong...

38. Chương 38: Hạ Phong, Em Là Của Anh...

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống studio.

Cách studio 1km, một chiếc siêu xe không thể nào không nổi bật hơn dừng lại ven đường. Hạ Phong rất mất hình tượng mà ngáp một cái, cởi dây an toàn, chuẩn bị xuống xe.

Ngồi trên ghế lái là ông chủ Nhậm, nhìn Hạ Phong, nở một nụ cười mờ ám: “Em thấy thế nào? Nếu nói không được anh sẽ làm em một ngày đêm, anh nói thật”. Sau đó lại bổ sung một câu: “Cùng anh!”

“Cút xa tôi một chút!” Giọng nói toàn là oán khí.

Tối hôm qua đưa ông chủ Nhậm về là một sai lầm lớn. Nếu không phải vì xem anh ta vừa mất đi người thân, nếu không phải vì nhìn anh ta như sắp chết đến nơi, cậu nhất định sẽ không đưa anh ta lên lầu...

Vốn vài ngày đã không được nghỉ ngơi thật tốt, Hạ Phong ngủ luôn trên ghế salon của ông chủ Nhậm, lúc mở mắt ra đã thấy mình đang ngủ trên giường, không có sai, là trên giường của Nhậm Mộ.

Vốn chẳng có chuyện gì, dù sao cả hai người đều mệt mỏi cực độ, còn có ai suy nghĩ được chuyện khác. Nhưng lúc ngủ được mơ mơ màng màng thì ông chủ Nhậm lại xoay người đem Hạ Phong đặt dưới thân, thì thào: Hạ Phong, em là của anh...

Hạ Phong sửng sốt một chút, sau đó đẩy anh ta ra đạp xuống giường.

Nhậm Mộ liền rơi xuống giường. Anh đứng lên, không nói lời nào lại trèo lên giường, tiếp tục ngủ... Nhưng không qua bao lâu lại tiếp tục lặp lại chuyện vừa rồi...

Một lần nữa đá Nhậm Mộ xuống, cậu kéo chăn lên trùm đầu. Không đầy hai giờ sau chuyện này lại tái diễn. Hạ Phong phát hỏa, kéo chăn ra, đạp bộ vị nào đó của họ Nhậm... Kết quả hai người tới lui gây sức ép một hồi, đến tận lúc trời sáng...

Hạ Phong thiếu ngủ khó chịu, Nhậm Mộ cũng không tốt hơn là bao. Hai người tựa như quỷ hồn, hai mắt thâm quầng, tinh thần kiệt quệ.

Vốn dĩ cậu định tự mình đến studio nhưng chợt nhớ ‘bảo bối’ vẫn còn đang ở trên Tả Tuyền Sơn. Gọi một cuộc điện thoại cho quản gia bảo ông đi đón bảo bối sau, Hạ Phong nhờ Nhậm Mộ làm tài xế.

Xuống xe, cảm thấy hình tượng của mình lúc này không được tốt lắm, cậu liền xoay người thò đầu vào xe lấy kính râm của Nhậm Mộ. Lúc này Nhậm Mộ giữ lại tay đang cầm kính của cậu, vươn người, hôn.

Hạ Phong tặng lại một quả đấm!

Khi vào studio, Hạ Phong gặp được người đàn ông mình đã nghĩ đến rất nhiều ngày – Hàn Lăng. Anh đang ở trong xe, bên cạnh là Lý Khả Nhạc.

Hạ Phong dừng lại, hai mắt không chút khách khí Hàn Lăng, vừa rồi Hàn Lăng cũng nhìn về phía cậu.

Người phía trước ám muội, người phía sau chán ghét.

Lúc đi qua bên người Hạ Phong, Hàn Lăng lộ rõ sự chán ghét, cau mày, mím môi. Hạ Phong nghĩ, nếu mình có khuôn mặt trước kia, không chừng Hàn Lăng sẽ ôn hòa với cậu hơn một chút.

Hàn Lăng nhìn cậu không vừa mắt, Hạ Phong có thể hiểu được, nhưng Lý Khả Nhạc tựa hồ chẳng có lý do gì để ghét cậu cả. Nhưng lúc Lý Khả Nhạc đi qua bên cạnh, lại xì một tiếng đầy khinh thường.

Hạ Phong khiêu mi, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lý Khả Nhạc, Nếu muốn tiếp cận được Hàn Lăng thì phải nhờ được cái dính Lý Khả Nhạc kia... Đi theo sau Lý Khả Nhạc, cậu chậm rãi vào studio.

Hai diễn viên chính đồng thời xuất hiện hấp dẫn ánh mắt của phần lớn nhân viên. Vì Hàn Lăng còn phải quay phim khác nên đạo diễn Hứa cho anh quay trước.

Ngồi trên ghế, Hạ Phong cầm kịch bản nhưng mắt vẫn liếc về màn hình giám thị của đạo diễn Hứa. Mà Tô Ôn vẫn ngồi ở bên cạnh cậu làm việc của mình.

“Báo của cậu này”, Tô Ôn đưa cho cậu báo buổi sáng.

Hạ Phong liền nhận lấy, không thèm nhìn mà mở ra. Một lát sau, Tô Ôn không nghe thấy tiếng lật giấy cũng quay đầu sang chỗ khác. Chỉ thấy Hạ Phong cả hai mắt nhìn chăm chăm vào máy giám thị, mà tờ báo lại được cầm ngược.

Tô Ôn không nói gì.

Lát sau anh hảo tâm nhắc nhở: “Thần Việt thật giỏi, báo cầm ngược mà vẫn xem được”.

Nghe vậy, Hạ Phong lúc này mới nhìn thoáng qua tờ báo trong tay, vội vã xoay lại. Nhìn tiêu đề, cậu vô thức nói ra: “Thần Việt bội tình bạc nghĩa, Vivian thống khổ”.

Đọc xong, cậu giật mình.

Lập tức cậu nhìn vào nội dung.

Tờ báo kể lại chuyện hôm qua Tổng Thương đánh cậu như thế nào, còn thuật lại một cách sinh động cuộc tình tay ba giữa cậu với Vân Chi và Tổng Thương...

Đọc báo xong Hạ Phong cũng không còn lời gì để nói.

Cậu lập tức mở ra những tin tức từ báo khác, càng đọc càng sững sờ...

Không nói gì mà đem tờ báo cất lại, cậu đứng lên đi vào phòng hóa trang. Một tháng nay trở thành Thiên vương tai tiếng, mức độ nào cũng qua đủ rồi...

“Thần Việt chuẩn bị!” Cách thật xa, giám thị trường quay cầm loa gọi. Hạ Phong đứng lên, chỉnh lại áo tù nhân.

Nếu so sánh với những chuyện nhảm nhí kia, lực hấp dẫn của Hàn Ảnh để với cậu vẫn cao hơn gấp bội. Cảnh quay hôm nay cậu chờ đã lâu rồi.

Nội dung của cảnh này là Lục Thời bắt đầu hoài nghi Lương Tiềm. Lúc ‘đi làm’. Lục Thời thử Lương Tiềm, gọi ‘đi làm’ chính là lao động cải tạo.

Ghi chép trường quay cầm bàn hồ “Action!”

Hạ Phong cầm một rổ chần đơn, chậm rãi đi vào phạm vi máy giám thị. Hàn Lăng đứng đối diện, hai người cách một máng nước.

“Lục Thời, nghe nói Mặc lão đại làm phiền đến cậu”. Hàn Lăng cúi đầu xuống giặt chần.

Hạ Phong cầm chần ném vào máng nước, tròn mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay của Hàn Ảnh để. Tay của Hàn Ảnh để thực ra không bằng Thần Việt, nhưng nhìn thon dài trắng nõn, đốt ngón tay lại nhìn có vẻ kì quái, điều này làm Hạ Phong thích xem, thích sờ.

“Ahh!” Hạ Phong xắn tay áo, cho tay vào trong nước. Tay vừa đụng đến mặt nước, cậu lập tức hối hận vì không thể rút tay lại. Đạo diễn Hứa thể nhưng lại dùng nước lạnh...

Hàn Lăng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Phong.

“Cậu không bị thương chứ?”

“Không”. Hạ Phong vừa trả lời vừa chà xát chần, “Hôm qua quần giáo gọi tôi vào văn phòng ông ta, anh đoán là chuyện gì?”

Hàn Lăng nở nụ cười: “Sẽ không phải là cho cậu ra tù sớm chứ”. Anh liếc mắt nhìn Hạ Phong nói: “Có thể ra ngoài thì tốt rồi, ở nơi này mãi cũng chán”.

Hạ Phong trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lăng, như có điều gì suy nghĩ, nói: “Thật không? Chấn cũng không có biện pháp, nhìn một thời gian rồi sẽ thoát được thôi”, Sau đó tiếp tục giật chân. Vò vò một hồi, chấn rách....

Hạ Phong thầm thở dài một hơi, cái chấn này cũng nát quá đi...

Vứt chấn rách sang một bên, tay Hạ Phong chụp tới, nở nụ cười. Cậu cũng không thèm lấy chấn khác ra mà thò tay sang...

Chấn nổi trên mặt nước, nhưng bên dưới có hai cánh tay đang ở cùng một chỗ... Hạ Phong ban đầu cũng không có ý gì, chỉ là lúc đụng phải tay của Hàn Lăng cậu không nhìn được mà nắm vào. Hai bàn tay tiếp xúc thân mật cũng khiến Hạ Phong thỏa mãn một chút....

Hàn Lăng ngẩn người, trong đôi mắt ngập tràn sự căng thẳng. Ngón tay mấy lần muốn rút ra nhưng lại bị Hạ Phong nắm chặt...

“Lương Tiềm, nghe nói anh là vì buôn lậu vũ khí nên bị bắt vào?” Hạ Phong nghiêng đầu hỏi.

“Buôn lậu vũ khí? Sao lại có thể? Cậu nghĩ nhiều rồi, Lục Thời”. Hàn Lăng bình tĩnh lắc đầu, nhưng trong đôi mắt tràn ngập phẫn nộ, hận không thể đánh chết người nào đó. Tay người kia cuốn lấy tay mình, miết lên xuống...

Khác với Hàn Lăng, Hạ Phong rất hưởng thụ khoái cảm truyền đến từ sự tiếp xúc này. Nhìn phẫn nộ trong mắt Hàn Lăng khiến cậu càng thêm hưng phấn...

Có phần biến thái.

Hai người dưới nước âm thầm đại chiến một hồi... Hạ Phong dùng sức kéo tay Hàn Lăng lại làm hai người gần nhau hơn.

Khoảng cách gần giúp Hạ Phong nhận ra lông mi Hàn Lăng rung động, tức giận.

“Thật không? Nhưng Mặc lão đại nói anh là vì buôn lậu vũ khí mà vào đây”. Hạ Phong tức giận, “Chắc chắn là ông ta lại nói hươu nói vượn hoặc đã lâu quá không có nam nhân. Anh nói có đúng không, Lương Tiềm”.

Hàn Lăng cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có lẽ là vậy”.

Làm việc gì cũng phải có chừng mực, nếu không sẽ không có lần sau chơi tiếp. Vì vậy Hạ Phong buông tay, tiếp tục lấy chấn của mình ra giật... cảnh quay này thuận lợi vô cùng, ngoại trừ cái chấn xấu số bị Hạ Phong làm rách.

“Cut!” Đạo diễn Hứa hô to, đứng lên, “Hàn Lăng, trạng thái rất tốt, tiếp tục quay! Thần Việt, tránh ra chỗ khác cho tôi!”.

Ném chấn xuống, Hạ Phong nhàn nhã đi ra khỏi phạm vi camera.

Cả trường quay dưới sự chỉ huy của đạo diễn Hứa, chưa đầy hai phút sau đã chuẩn bị tốt cho cảnh quay tiếp theo. Ngồi trên ghế, Hạ Phong ngậm một miếng thuốc nhìn Hàn Lăng diễn...

Ban đêm.

Trong studio vẫn điên cuồng quay phim, nhân viên ai nấy đều mệt mỏi không chịu nổi. Hạ Phong ngáp không ngừng, đến cuối cùng hơn phân nửa nhân viên đều bị lấy bệnh mà ngáp theo.

Hạ Phong nhìn đạo diễn, chống cằm, sau đó chăm chú nhìn vào máy giám thị. Rốt cục, đạo diễn Hứa cũng ra hiệu, ghi chép trường quay vội cầm loa hô to: “Kết thúc công việc”.

Mọi người nghe vậy đều tản đi.

Duỗi duỗi lưng, Hạ Phong vào phòng hóa trang thay đồ. Ngồi trên ghế đợi Hàn Lăng. Quả nhiên, người trong lòng cậu cuối cùng cũng đến.

Vừa thấy Hạ Phong vẽ mặt côn đồ, Hàn Lăng phóng hỏa. Cả ngày hôm nay bị đạo diễn Hứa tóm lấy không thoát được nên không có thời gian giáo huấn cậu, hiện giờ cơ hội cũng đến.

“Trêu đùa tôi cậu cảm thấy rất đắc ý sao?”

Hạ Phong buông tay: “Một nửa một nửa a.”

Còn chưa nói xong, Hàn Lăng liền lao đến nắm Hạ Phong! Hạ Phong ngay lập tức bắt lấy nắm đấm: “Hàn Lăng, vì sao anh lại không chịu tin tưởng tôi chính là Hạ Phong?”

Hàn Lăng hoàn toàn không nghe, đột ngột rút tay về, nắm lấy cổ áo Hạ Phong đẩy xuống sàn!

Hạ Phong không nghĩ tới anh đột nhiên trở nên bạo lực như vậy nên không có phòng bị. Trong lúc bối rối, cậu cầm lấy cổ tay Hàn Lăng, kéo xuống cùng mình.

Trước lúc Hạ Phong ngã xuống, một tay cậu tì vào ghế dựa, kết quả là lúc này cái ghế bị đổ làm đạo cụ cũng rơi xuống.

Một trận âm thanh rơi vỡ vang lên.

Hạ Phong bị đè dưới sàn nhà nhưng rất nhanh, cậu đẩy Hàn Lăng ở phía trên ra, đem Hàn Lăng đặt dưới thân. Hàn Lăng dấy giụa liều mạng đẩy Hạ Phong...

Tới lui một hồi, Hàn Lăng thua cuộc.

Đàn ông đánh nhau là rất bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên cậu và Hàn Lăng đánh nhau như vậy. Hạ Phong từ phía trên nhìn xuống con mồi đang phần nộ bên dưới, nở nụ cười.

Ngoại trừ danh hiệu ảnh đế trong giới giải trí ra, tựa hồ Hàn Lăng không còn gì có thể thắng được cậu...

Bên ngoài nghe được tiếng động, Lý Khả Nhạc mở cửa đi vào liền thấy được cảnh này. Anh không biết dùng từ ngữ gì để hình dung, , bạo lực, hay là cả hai, dù sao chẳng nữa cũng không thích hợp để miêu tả nó.

Tĩnh lại, Lý Khả Nhạc vội xông lên kéo Hạ Phong ra sau đó kéo Hàn Lăng lên. Hàn Lăng vừa đứng lên đã muốn đánh Hạ Phong nhưng Lý Khả Nhạc đã giữ anh lại, cũng rống lên với Hạ Phong: “Con mẹ nó, cút ngay cho tôi!”

Hạ Phong phúi phúi bụi bặm trên người, liếc mắt nhìn Hàn Lăng chậm rãi rời đi. Phỏng chừng từ nay về sau Hàn Lăng sẽ không muốn gặp cậu nữa.

Vuốt vuốt lại tóc, Hạ Phong cảm thấy có chút hối hận.

Vừa ra khỏi studio, cậu đã cảm thấy lạnh. Giờ là mùa đông, tuy không có tuyết cũng không có mưa nhưng vào ban đêm vẫn có chút lạnh. Nhìn bốn phía không một bóng người, đừng nói đến là taxi.

Rất xa, có một chiếc siêu xe đỗ lại ven đường. Vừa thấy Hạ Phong hai đèn xe đã chớp tắt không ngừng.

Điện thoại vang lên, là ông chủ Nhậm gọi đến.

Hạ Phong nghe máy, trợn mắt: “Nói”.

“Đi lên phía trước 500m”. Nói xong Nhậm Mộ liền cúp máy.

Hạ Phong nhìn phía trước, biết rõ chiếc xe thể thao kia chính là của Nhậm Mộ, thấy người trong xe đứng là Nhậm Mộ liền hỏi: “Đến làm gì?”

“Đón em”.

Hạ Phong cũng không nói thêm gì cả, nhìn về bốn phía, không thấy paparazzi liền chui vào xe.

Trên đường, Hạ Phong không nói lời nào, Nhậm Mộ cũng im lặng. Gió lạnh theo khe hở từ cửa xe tiến vào, thổi đến mặt Hạ Phong. Chống tay vào cửa xe, Hạ Phong nhìn phong cảnh phía trước.

Xe phóng qua một cột đèn đường, rất nhanh đã vượt qua tiến vào một đường tắt. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc từ ngõ nhỏ truyền ra, một đám say rượu nằm vật vạ bên lề đường.

Nhìn những biển hiệu đủ màu sắc, Hạ Phong hỏi: “Đến đây làm gì? Nếu là uống rượu thì bản thiếu gia không tiếp?”

“Anh cho rằng rượu có thể giúp con người ta giải tỏa”. Sáng nay tâm tình của Hạ Phong tựa hồ không tốt lắm, nhưng qua hơn mười mấy giờ đồng hồ liên thay đổi. Nhậm Mộ biết hẳn là Hạ Phong gặp được Hàn Lăng. Trên đường đi thấy cậu không nói câu nào, ông chủ Nhậm đương nhiên cho rằng người nào đó đang không vui, cần phát tiết.

Hạ Phong quay sang lườm người ngồi cạnh mình.

“Đi Tả Tuyền Sơn” Hạ Phong kiên quyết, “tôi chở”.

Nhậm Mộ ra hiệu ok, tháo dây an toàn, xuống xe. Hạ Phong ngồi vào chỗ của anh, Nhậm Mộ vừa lên xe liền lao đi.

Nhìn kim đồng hồ chỉ tốc độ chậm rãi hướng về phía bên phải, Nhậm Mộ xoa nhẹ huyệt thái dương. Xem ra đêm nay lại là một đêm điên cuồng.

Đến chân núi Tả Tuyền Sơn, Hạ Phong dùng sức nhấn phanh. Còn Nhậm Mộ chăm chú nhìn Hạ Phong, không muốn bỏ qua nhất cử nhất động của cậu.

Hạ Phong nhấn phanh, lốp xe lập tức phát ra tiếng ma sát, điều chỉnh đến góc độ tốt nhất, cậu nhả phanh, toàn lực bẻ tay lái về phía góc cua phía trước.

Đổi hướng, giảm phanh... nhìn cậu càng ngày càng điên cuồng, tốc độ không ngừng tăng nhanh, Nhậm Mộ nở nụ cười.

Cho tới giờ, Nhậm Mộ vẫn cảm thấy đây chính là Hạ Phong mà anh quen thuộc nhất, từ thói quen xấu, hương vị trên người, sở thích... còn có dáng vẻ lúc cậu đua xe.

Đêm nay thật tốt.

Phát tiết xong, Hạ Phong rút cuộc xuống núi. Đỗ xe lại ven đường, cậu và Nhậm Mộ ngồi trên đầu xe, mỗi người ngậm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Nhậm Mộ nghiêng đầu nhìn Hạ Phong đầy tình ý. Mà Hạ Phong biết rõ anh đang nhìn mình, nhưng bỏ qua, tiếp tục hút thuốc.

Nhậm Mộ hít một hơi, mở miệng: “Thần—”

“Thần Việt”.

Nhậm Mộ giật mình, hiện giờ trừ anh ra thì còn ai gọi Thần Việt nữa? Anh quay đầu, nhìn đằng sau..

Hạ Phong cũng quay đầu, nhìn đằng sau. Mấy ngày này cậu hẳn là không làm chuyện xấu nào, cũng không đắc tội đến ai.

...

Phía sau là một đám người, chính xác hơn là một đám du côn. Cầm đầu là một tên to xác, vẻ mặt muốn đánh người, mà đứng phía sau là một đám dân anh chị cũng không kém cạnh gì tên cầm đầu. Quan trọng là, những người này đều cầm trong tay một “vật”...

39. Chương 39: Valentine~

Chuyện này sớm muộn cũng xảy ra, muốn trốn cũng không được.

Hạ Phong rút điếu thuốc, nhả ra một ngụm khói trắng. Quay đầu nhìn Nhậm Mộ. Anh vẫn đang nhìn cậu, nở nụ cười.

Đêm nay hẳn là không làm công dân gương mẫu được rồi.

“Như thế nào?” Hạ Phong hỏi.

Nhậm Mộ nhếch miệng: “Còn thể nào nữa? Lên thôi.”

“Nhậm Mộ”. Hạ Phong gọi anh.

“Sao?”

“Nếu như đêm nay chúng ta không chết, tôi nói là nếu như,” Hạ Phong nói một cách nghiêm túc, “tôi sẽ xem xét lại đề nghị của anh”.

Nhậm Mộ đôi khi có dáng vẻ rất đáng đánh đòn, cũng tự phụ một chút, ăn nói cũng có chút quá phận, không đứng đắn, nhưng Hạ Phong biết rõ, xác thực người đàn ông chính là người thích hợp nhất với mình. Cậu và Hàn Lăng chỉ là nhượng bộ lẫn nhau mà thôi.

Nhậm Mộ nghe vậy lập tức vui vẻ. Nếu sớm biết gặp chuyện này có thể khiến Hạ Phong nói như vậy anh đã sớm thuê người đến diễn rồi.

“Really?” Nhậm Mộ cợt nhả.

Hạ Phong tức giận trừng mắt nhìn Nhậm Mộ, quay mặt đi: “Giả đấy!”

Đúng lúc này, Nhậm Mộ kéo cầm Hạ Phong lại, vừa vặn hôn cậu.

Hạ Phong không cự tuyệt mà chậm rãi hưởng thụ...

Đám du côn thấy màn này, cầm đèn nhanh rơi xuống... Xem trực tiếp quả nhiên hơn hẳn so với trong phim nha, quả thực là động lòng người...

“Thất thần làm cái gì? Lên cho tao!” Tên cầm đầu rống lên, đem hồn phách cả đám trở về.

Nhậm Mộ liếc mắt về phía đám du côn. Giữa thời khắc mấu chốt, anh không hề muốn kết thúc nụ hôn dài tựa như cả thế kỷ này.

“Nụ hôn này, chờ về sau chúng ta tiếp tục!” Một tay véo véo má Hạ Phong, quả thực là bộ dạng chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ. Vừa dứt lời thì đám du côn cũng tiến tới!

Còn có về sau sao? Điểm này Hạ Phong cũng không dám cam đoan, nhưng qua đêm nay nói sau. Trong tay đám du côn đều là gậy gộc, không cẩn thận là có thể chết người, cậu không dám khinh thường. Nhưng cậu không phải siêu nhân, một chọi năm dù cố gắng đến đâu vẫn không tránh khỏi bị thương...

Bị một gậy đánh trúng, thật là đau gần chết.

Dần dần, Hạ Phong không chịu được. Lau vết máu nơi khóe miệng, cậu nhìn về phía Nhậm Mộ vẫn đang chiến đấu. Giữa lúc phân tâm, sau lưng truyền đến một tiếng gầm: “Đi chết đi!”

Hạ Phong chỉ cảm thấy sau lưng bị một gậy đánh trúng, sau đó đầu gối khuỵu xuống...

“Thần Việt!”

Nhậm Mộ vội vàng lao tới, đâm thẳng vào mũi tên vừa đánh Hạ Phong. Thương tổn người của anh sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân luôn phải trả một cái giá rất đắt, ngay lập tức ông chủ Nhậm bị vài gậy đánh tới. Mặc kệ vết thương trên người, anh kéo Hạ Phong, lùi đến góc đường.

Đám du côn xông đến vây chặt cả hai.

Phía trước là đám du côn, mà phía sau không còn đường lui.

Nhậm Mộ một tay ôm Hạ Phong, một tay cầm gậy vừa cướp được. Đem Hạ Phong đặt xuống để cậu dựa vào tường, Nhậm Mộ tự tiểu phi tiểu, ánh mắt sắc bén không chút yếu thế nhìn đám người trước mắt.

“Bọn mày muốn chẳng qua là tiền, ra giá đi, bao nhiêu tao cũng có thể trả.”

“Tiền?” Tên cầm đầu nở nụ cười bỉ ổi, “Nếu là bình thường tao sẽ suy nghĩ. Nhưng hôm nay không có thương lượng. Việc này không liên quan đến mày, nếu muốn đi chỉ cần để lại đây một ngón tay”. Dứt lời, móc ra một chiếc dao găm xoay xoay trong tay.

“Thật không?” Nhậm Mộ khiêu khích, “Tốt nhất mày nên xử cả hai chúng tao, nếu không kết cục của chúng mày sẽ rất thảm hại”.

Hạ Phong tức giận, thở dài một hơi, Nhậm Mộ này thuần túy chính là muốn chết sớm. Cậu chặt vật đứng lên, nhìn tên cầm đầu bộ dáng vô cùng kiêu ngạo. Lần trước cậu đã chết vô cùng oan uổng, chỉ sợ lúc này cũng không thoát được số phận này. Suy nghĩ một chút, cậu hỏi: “Ai sai các người tới?”

“Chính mình đắc tội ai mà cũng không biết? Xuống âm phủ mà hỏi Diêm vương ấy, không chừng lão ta sẽ cho bọn mày biết”. Tên cầm đầu dứt lời liền cười ha hả.

Đây chắc chắn là cười gượng, Nhậm Mộ đoán. Chỉ cười gượng mới có thể một mình làm như đang cười say mê giữa một đám người mặt quan tài như thế.

Đắc tội? Hạ Phong nhún mày. Cậu tự thấy mình làm người không tệ, cũng không đắc tội với ai đến mức này. Chờ một chút, chẳng lẽ là hắn?

“Là Tống Thương a”. Hạ Phong đoán tới đoán lui cũng chỉ có một mình anh ta. Hôm đó lời Tống Thương nói ở studio cậu vẫn chưa quên. Tên cầm đầu không đáp lời càng khiến Hạ Phong thêm khẳng định.

Tên cầm đầu hừ lạnh một tiếng, phát tay gọi đàn em.

Tiếng súng đột ngột vang lên. Hơn mười giây sau, tên cầm đầu vẫn đang dương dương tự đắc nằm trên mặt đất, con người phóng đại.

Tất cả mọi người đều là một mảnh mơ hồ, không dám tin vào mắt mình.

Tiếng súng thứ hai lại vang lên, viên đạn rạch nát bóng đêm yên tĩnh, tiếp xúc với cánh tay của Hạ Phong, máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy ra.

Mọi người dần tỉnh táo lại, vội vàng chạy chối chết.

Chân chạy không nhanh bằng đạn chạy, tiếng súng tiếp tục vang lên, người ngã xuống ngày một nhiều.

“Thần Việt!”

Giữa lúc hỗn loạn, Hạ Phong chỉ cảm thấy có thứ gì đó bổ nhào vào mình, sau đó mình nằm sấp xuống mặt đất. Còn ai ngoại trừ Nhậm Mộ nữa? Ông chủ Nhậm chẳng những đè lên người cậu, còn ôm eo cậu, mang theo cậu lăn mấy vòng trên mặt đất...

Xui xẻo thay, đường Hạ Phong và Nhậm Mộ chạy trốn là một con dốc. Cứ như vậy, hai người tựa như quả cầu tuyết, lăn... lăn...

Rốt cục cũng ngừng lại.

Hạ Phong đầu văng mắt hoa không nhận ra được gì. Nhậm Mộ vẫn đang ở trên người cậu nhưng hình như không có phản ứng.

Không còn tiếng đạn nhưng trong không khí vẫn lưu lại mùi thuốc súng.

Chỉ trong chốc lát, yên tĩnh lại bị phá vỡ.

Tiếng súng bắn tới lui trong đêm tối, một trận tiếng bước chân, sau đó là tiếng lốp xe ma sát trên mặt đất....

“Đem Tam thiếu gia đi! Nhanh lên!”

Hạ Phong nhận ra giọng nói này là của Thần Hi.

Có người đem Nhậm Mộ kéo ra khỏi người cậu, nâng Hạ Phong lên đưa vào xe. Qua cửa sổ, Hạ Phong rốt cục dần tỉnh táo, giữa ánh sáng nhạt nhòa từ ngọn đèn đường, Nhậm Mộ nằm giữa đường cái, quần áo trắng nhiễm một tầng máu đỏ thẫm.

Hạ Phong nhớ rõ lúc hai người lăn xuống dốc, Nhậm Mộ gọi cậu một tiếng, sau đó nhào lên người cậu...

“Nhậm Mộ!” Hạ Phong giãy dụa muốn xuống xe nhưng người ngồi hai bên đè cậu lại không cho động đậy. Cậu đánh bọn họ, gầm lên: “Mẹ kiếp, đưa anh ấy lên xe! Đưa lên!”

Xe chậm rãi rời đi.

Nhìn Nhậm Mộ càng lúc càng xa, Hạ Phong tựa như kẻ điên, liều mạng muốn mở cửa xe ra ngoài.

“Dừng xe! Tôi bảo dừng xe!”

Hạ Phong muốn đoạt tay lái, nhưng ngay sau đó người bên cạnh giơ tay lên, nhắm vào ót cậu, đánh xuống!

Mờ mịt mở mắt ra, Hạ Phong giật giật tay, ngồi dậy. Cửa thông ra ban công được rèm cửa rũ xuống mặt đất che đi ánh sáng từ bên ngoài, trang trí quen thuộc, trên đầu giường đặt một bức ảnh chụp hai mẹ con.

Đây là phòng của Thần Việt.

Gian phòng yên tĩnh vô cùng, ánh sáng mờ nhạt từ đèn chùm chiếu vào mặt cậu. Nhìn cánh tay đã được băng bó cẩn thận, trong đầu cậu nảy ra một cái tên: Nhậm Mộ.

Từ trên giường nhảy xuống, Hạ Phong thất tha thất thểu đi ra khỏi phòng. Nhậm Mộ ngăn giúp cậu một viên đạn. Cậu không muốn người đàn ông ấy xảy ra chuyện, một chút cũng không muốn.

Còn chưa ra khỏi phòng, luồng sáng mãnh liệt trực tiếp tiến vào, Hạ Phong che mắt. Một lát sau cậu mới bỏ tay ra, nhìn Thần Nhung.

Hạ Phong tiến về phía trước hai bước.

“Tiểu Việt, em đi đâu vậy?” Thần Nhung ngăn cậu lại, cưỡng chế cậu về phòng. Đóng sập cửa lại, Thần Nhung không cho cậu ra ngoài.

Tức giận nhìn Thần Nhung, giọng nói của Hạ Phong lạnh dưới 0 độ: “Mở ra”.

“Nhậm Mộ không sao, em không cần phải lo lắng”.

Hạ Phong nghe xong như đỡ được tảng đá trong người. Nhưng chỉ đến khi tận mắt nhìn thấy ông chủ Nhậm khỏe mạnh cậu mới có thể yên tâm được. Cậu bước về phía trước, muốn lách mình khỏi Thần Nhung để đi ra ngoài. Nhưng anh trai thân yêu hoàn toàn không nhường đường mà còn ngăn cản.

“Tránh ra”. Hạ Phong híp mắt lại, “Dừng để em nói đến lần thứ ba, Thần Nhung”. Cậu cũng không ngại đánh nhau.

Thần Nhung lắc đầu: “Anh không thể để em đi ra ngoài”.

Hạ Phong nắm chặt tay, hai mắt bốc hỏa. Nhìn em trai quật cường như vậy, Thần Nhung rút cuộc thở dài một hơi, nhượng bộ. Sau tai nạn, tính tình Thần Việt đã tốt hơn rất nhiều, nhưng có một thứ không thay đổi chính là: Đôi khi bướng bỉnh vô cùng.

Lúc Hạ Phong đi qua anh tay cầm vào nắm cửa, Thần Nhung nhu nhu huyết thái dương nói: “Em ra khỏi phòng cũng không ra khỏi cửa chính nhà này được”.

Hạ Phong làm bộ không nghe thấy, hậm hực xuống cầu thang.

Một phòng bảo tiêu, ba tầng trong, ba tầng ngoài đem Thần gia bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt đến một con ruồi cũng không bay lọt. Hạ Phong còn chưa đến gara ngầm thì hai bảo tiêu đã ngăn cậu lại, mặt không có biểu cảm gì nói: “Thiếu gia lúc này không thể rời khỏi đây”.

Hạ Phong thử mấy lần vẫn như cũ. Kim nén cơn giận, cậu chạy lên lầu hai, thô bạo đá cửa phòng ra.

“Anh tránh xa ra một chút”.

Thần Nhung ngồi trên giường, cầm ảnh chụp của Thần Việt và mẹ. Thấy Hạ Phong, nói: “Bọn họ là người của Thần Hi, anh có thể bảo bọn họ không ngăn em lại. Nhưng em lúc này ra ngoài là muốn cho sát thủ bắn chết phải không, có phải là thấy mình sống lâu rồi nên muốn chết?”

“Cái gì sát thủ? Cái gì muốn chết?” Đối mặt với lời nói mình nghe không hiểu, Hạ Phong dần dần lâm vào sương mù.

“Thần Nhung, nếu nó muốn chết thì để nó chết đi”. Thần Truy tựa trên cửa, ngậm một miếng thuốc, nhìn Hạ Phong.

Hạ Phong quay đầu nhìn Thần Truy, trong người là một bụng tức giận mà anh ta lại vô cùng nhàn nhã.

“Thần Việt, lúc này bên ngoài đang có một đồng người muốn bắn chú thành tổ ong, nếu chú em thấy gặp mặt thằng họ Nhậm kia quan trọng hơn cái mạng nhỏ của mình thì cứ đi. Chết cũng đáng”.

Thần Nhung thấy Thần Truy nói vậy liền không nhịn được nói: “Thần Truy, anh không thể đổi cách nói khác sao?”

Nhún nhún vai, Thần Truy gầy gầy tàn thuốc.

Hạ Phong nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Tỉnh táo lại, cậu hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Hơn mười tiếng trước, Tổng Thương gọi người đến giáo huấn cậu, sau đó là một trận mưa đạn bắn đến, sau nữa là Nhậm Mộ ngăn một viên đạn giúp cậu...

Những chuyện này chẳng có chút nào liên quan đến nhau. Nếu những người nổ súng kia là họ Tổng thuê đến thì cũng quá ác độc, đến đám lưu manh cũng ra tay...

“Thần Hi nuốt địa bàn nhà người ta, bây giờ người ta đến trả thù. Rất không may chú thành mục tiêu”.

Hạ Phong đặt mông ngồi xuống.

Tiếp đó Thần Nhung giải thích: Thần Hi là người trong xã hội đen, nói ngắn gọn chính là kế thừa sự nghiệp gia đình. Khác biệt lớn nhất là tổ tiên là gây dựng ở nước ngoài, còn Thần Hi mở rộng địa bàn từ nước ngoài vào trong nước. Khác với Thần Hi, Thần Hách lại thâm tóm thương giới. Nói cách khác, trong nhà hắc bạch đều có người.

Sau khi nghe xong, Hạ Phong bắt đầu cảm kích Tổng Thương. Nếu anh ta không thuê những người kia đến đánh mình, nếu không nhờ bọn họ ngăn lại phía trước, không biết chừng cậu và Nhậm Mộ đã biến thành tổ ong thật rồi.

Thần Truy đem hai thứ đặt trên tủ đầu giường “Tốt xấu gì chú cũng mang họ Thần, hai thứ này hẳn cũng phải quen thuộc”.

Là một khẩu súng và viên đạn.

Hạ Phong đời trước là tay đua xe, chưa thấy tận mắt súng ngắn. Cho dù bây giờ quay [Tù đồ] cũng chưa thấy qua. Cậu cho rằng Thần Nhung sẽ ngăn cản Thần Truy nhưng anh không nói gì, tùy ý để chúng ở đấy.

“Mày dù sau cũng không giống người Thần gia chúng ta, không cần phải đến một khẩu súng cũng không dám cần”. Ném lại câu này, Thần Truy đi ra.

Hạ Phong hỏi lại: “Em không giống người Thần gia chỗ nào?” Xét về tướng mạo, cậu cũng gần giống hai người. Nếu nói những phương diện khác thì cậu không biết.

Thần Truy không trả lời.

Thần Nhung từ trên giường đứng lên, vỗ vỗ bả vai cậu: “Trong khoảng thời gian này em vẫn nên ở nhà. Về phía công ty anh đã xử lý ổn thỏa cả rồi”.

“Nhậm Mộ ở nhà hay ở bệnh viện?”

“Bệnh viện?” Thần Nhung cười, “Có bệnh viện nào lại dám nhận người bị trúng đạn? Bác sĩ tư nhân của Thần Hi đã gấp viên đạn ra cho cậu ta rồi, không có vấn đề gì. Em cứ nghỉ ngơi tốt đi”. Nói xong, anh cũng đi ra.

Nhìn bóng lưng của anh, Hạ Phong gặng hỏi: “Em không giống người Thần gia chỗ nào?”

“Bởi vì đàn ông họ Thần đều xuất thân từ trường quân đội, được huấn luyện, em là người duy nhất không học trường quân đội”.

Lần nghỉ ngơi này kéo dài hơn mười ngày.

Ở Thần gia, Hạ Phong vượt qua một cái tết âm lịch không khác gì của tù nhân. Nháy mắt đã đến ngày 13 tháng 2. Còn một tiếng đồng hồ nữa là đến ngày 14 tháng 2.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa phản chiếu vào khiến gian phòng cũng chuyển màu theo từng chiếc pháo hoa, Hạ Phong gối đầu lên tay trái, tay phải cầm điện thoại.

Điện thoại Nhậm Mộ vẫn không gọi được. Anh ta lúc này ra sao rồi, đã tốt hơn chưa? Miệng vết thương thế nào rồi? Anh ta hẳn là không làm sao a... Thần Nhung đều đã bị mấy câu hỏi này làm phiền chết vì Hạ Phong vừa thấy anh liền hỏi...

Hai hôm trước, đột ngột đạo diễn Hứa gọi điện đến làm Hạ Phong giật mình sợ hãi. Mà lời của đạo diễn càng khiến cậu hoảng sợ. Vừa nghe điện, Hạ Phong cho là sẽ bị ăn chửi không ngờ lại nghe thấy giọng nói ôn hòa bảo cậu cố gắng mà dưỡng bệnh, tranh thủ thời gian trở về quay [Tù đồ]...

Sau đó, Hạ Phong hỏi Thần Nhung chuyện gì xảy ra.

Thần Nhung nói: Anh nói với đạo diễn là em bị bệnh vô cùng nghiêm trọng...

Chiều hôm qua, tiểu thiên vương Tổ Ngạn Chi gọi điện đến mời cậu dự party 14.2 điên cuồng, nói trắng ra là đi tán gái. Hạ Phong thở dài một hơi nói: Tôi bệnh nặng lắm, không đi được...

Súng được Hạ Phong nghiên cứu mấy ngày. Nhưng hứng thú qua đi, cậu cũng đặt súng trong ngăn kéo không mở ra nữa. Ngáp một cái, cậu trèm chán lên đầu.

Lúc đang mơ màng, vài tiếng nổ lớn khiến cậu tỉnh dậy. Pháo hoa rực rỡ đem phân nửa thành thị chiếu sáng.

Đến 14 tháng 2.

Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi”, cậu nói.

“Tam thiếu gia, Nhị thiếu gia nói phiền toái đã giải quyết xong, hiện tại cậu đã có thể ra”.

Hạ Phong vừa nghe lập tức đá văng chăn ra. Sửa sang lại bản thân rồi lái xe ra ngoài. Trong chốc lát, cậu đến dưới lầu của Nhậm Mộ. Tựa đầu vào cửa sổ xe, cậu thấy một mình phòng của Nhậm Mộ không sáng đèn.

Hẳn là đang ngủ hoặc không có nhà, Hạ Phong đoán.

Do dự một hồi, Hạ Phong xuống xe lên lầu.

Đứng trước cửa phòng Nhậm Mộ, Hạ Phong nhấn chuông.

Một lát sau, không có người mở cửa. Cậu nhấn thêm mấy cái vẫn không có ai ra. Quả thực là Nhậm Mộ không ở đây, bằng không nhấn chuông như vậy, ông chủ Nhậm nếu ngủ kiêu gì cũng bị đánh thức.

Thở dài một hơi, Hạ Phong xoay người rời đi.

“Mới vậy đã đi rồi, thật sự là không có nhân tính”.

Hạ Phong kinh ngạc, sau đó xoay người. Ai đó cười khoe cả hai hàm răng trắng bóng, không một chút dấu hiệu gì của người bị trúng đạn qua cả...

“Nét mặt của em cho anh biết, em nhìn thấy quỷ chứ không phải người”. Nhậm Mộ khoanh tay tựa người trên cửa.

“...” Hạ Phong không chút khách khí trừng mắt anh sau đó đi vào phòng.

Còn chưa chạm móng vào sofa, cả người ông chủ Nhậm đã tiến đến hôn cậu. Hạ Phong đẩy mặt anh ra kéo giãn khoảng cách, hỏi: “Tôi gọi điện cho vì sao không nhận?”

Nhậm Mộ bóp cằm Hạ Phong: “Anh tiếp điện thoại rồi Tam thiếu gia của Thần gia còn có thể tự mình đến xem anh sao? Từ hiểu biết của anh về em, trừ phi anh sắp chết nếu không em sẽ chẳng tự mình đến”.

Hạ Phong không trả lời. Đẩy Nhậm Mộ ra sau đó dạo quanh phòng khách, cậu nghĩ rằng sẽ thấy một đồng bóng bằng gạch các loại, nhưng cái gì cũng không thấy.

Phòng khách rất sạch sẽ.

“Miệng vết thương của anh khép lại rồi sao?”

Không trả lời.

Hạ Phong đành phải xoay người nhìn anh. Nhưng nửa đường đã bị Nhậm Mộ bắt tới đặt trên tường: “Cởi quần áo chẳng phải sẽ biết sao?” Vừa nói xong ông chủ Nhậm đã găm cổ cậu, một tay không chút do dự dọc theo eo trượt xuống dưới...

“Anh làm gì?” Hạ Phong bắt lại tay của Nhậm Mộ. Cậu đến thăm người bệnh chứ không phải để làm chuyện khác.

“Em cứ nói đi!” Nhậm Mộ cười, không thể phủ nhận, nụ cười của anh thật mê người. Sau đó trực tiếp đem Hạ Phong trượt xuống sàn nhà, đè lên...

Hai người lăn qua lăn lại một hồi cuối cùng ai nấy đều mệt mỏi. Nhậm Mộ từ phía sau ôm Hạ Phong, Hạ Phong dùng khuỷu tay đẩy cầm anh, ai cũng không chịu thua.

“Thần Việt, dù anh bị thương nhưng em vẫn không đánh lại được anh”. Nhậm Mộ ở bên tại Hạ Phong thấp giọng nói, “Cho nên, đêm nay em nhất định là người của anh.”

Hạ Phong nghĩ cậu đã quá lâu không quan hệ với đàn ông rồi, bằng không đã không bị họ Nhậm đụng vài cái liền phát hỏa.... Cậu cần hạ nhiệt, bằng không liền nghẹn chết... Một lát sau, cậu thở dài, nói: “Có thể làm.” rồi đột ngột nói tiếp, “Nhưng để tôi làm, bằng không không thương lượng”. Cậu vẫn luôn là ở phía trên, chưa từng làm qua phía dưới, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Ngẫu nhiên phóng túng một lần, hẳn là cũng không sao a. Hơn nữa, qua đêm nay, ai nhớ rõ?

“Có thể”.

Hạ Phong ngẩn người, không nghĩ anh ta đáp ứng nên không khỏi nghi ngờ. Khi cậu tỏ vẻ nghi ngờ, Nhậm Mộ buông lỏng tay ra, đứng lên.

“Anh không thích làm trên sàn”. Nhậm Mộ nói, ý là muốn làm trên giường.

Đến trên giường, Hạ Phong thực sự hối hận.

“Nhậm Mộ, anh là tên biến thái!”

Nhậm Mộ cười vô cùng quỷ dị: “Thần Việt, cho tới bây giờ anh cũng không nằm ở phía dưới. Không có biện pháp, anh không muốn đánh nhau, đánh nhau sẽ ảnh hưởng đến tình cảm nên anh phải dùng biện pháp này”.

Tình huống hiện tại là như thế này: Hạ Phong nằm trên giường, Nhậm Mộ chen vào khe hở giữa hai chân, ngăn chặn hai chân của cậu. Điểm chết người chính là, hai tay Hạ Phong bị công lại, khóa trên đầu giường.

Vài phút trước, ngay tại thời điểm hai người đang lăn trên giường, Nhậm Mộ đột nhiên bắt lấy hai cổ tay cậu, khóa lại, trở mình ngồi trên người cậu...

Nhậm Mộ thay Hạ Phong cởi thắt lưng, cởi áo... Một lát sau, tựa như ảo thuật gia, trên tay là một chiếc áo mưa (u know what i mean =3=).

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hạ Phong nhìn từng động tác của anh, khóe miệng run rẩy.... Hiện giờ cậu hoàn toàn tin tưởng, Nhậm Mộ đã có kế hoạch từ trước, chỉ chờ cậu dâng mình tới cửa...

Nhậm Mộ cắn vành tai cậu:: “Thần Việt, em đang làm một chuyện vô cùng sung sướng, không phải là đang ở trên chiến trường, đừng làm ra vẻ mặt này”.

“Cút ngay!” Hạ Phong quát lên.

Hạ Phong cười, cảm thấy trước hết nên làm vài chuyện dạo đầu thì tốt hơn, sau đó giở trò... Thằng đến khi Hạ Phong không chịu được, thở dốc, ngón tay siết chặt đầu giường, anh mới đặt Hạ Phong nằm úp xuống, hai tay di chuyển lên xuống, thấp giọng nói: “Bảo bối, em cảm thấy đêm nay như thế nào...”

Vừa nói xong, anh liền tách hai chân Hạ Phong ra, đi vào.

Động tác đột ngột khiến Hạ Phong không tự chủ được cong người lại... Nhậm Mộ thừa dịp này phát động tấn công...

Tiền hí không đủ, không có dầu bôi trơn, cộng thêm lần đầu tiên bị thương, Hạ Phong đau đớn rống lên: “Nhậm Mộ, con mẹ nhà anh!”

Nhậm Mộ nở nụ cười... ngón tay luồn vào trong tóc Hạ Phong, liếm liếm tai cậu, sau đó hai bàn tay vô lại trượt dần xuống...

Dần dần, Hạ Phong đến khí lực để mắng cũng không còn...

40. Chương 40: “tôi Là Tình Nhân Của Cậu Ấy. Điều Này Đủ Chưa

Nhậm Mộ xoay người duỗi tay sang bên cạnh, ngoài ý muốn phát hiện không có người lập tức liền tỉnh lại. Ngồi xuống, quét một vòng dưới sàn nhà, quần áo của anh vẫn còn vứt bừa bãi trên thảm, nhưng không có của Hạ Phong.

Nghe thấy tiếng động cơ xe quen thuộc, Nhậm Mộ lập tức lao xuống giường, kéo màn. Chiếc siêu xe màu bạc đã đi xa... Sờ lên vết thương trên vai trái, anh nhìn không được hờ: “Fuck!”

Trên đầu chữ sắc có cây dao, vết thương vốn đã khép miệng kết vảy giờ lại đau âm ỉ...

Hạ Phong xoa xoa cổ bước vào phòng, bò lên giường mình, cậu muốn ngủ trong chốc lát. Vừa nhắm mắt lại chưa được bao lâu chuông điện thoại đã vang lên.

“...Sao vậy”

“Đi studio.” Ném xuống mệnh lệnh sau, Tô Ôn liền cúp máy.

“Shit!” Ném điện thoại xuống cuối giường, Hạ Phong đứng lên, chuẩn bị đi studio. Với bộ dạng này chỉ có để đạo diễn Hứa lột sống.

Cả người chìm trong bồn tắm, Hạ Phong cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời. Nếu cậu nhớ không lầm, từ lúc Nhậm Mộ tháo còng tay ra, hai người bọn họ đánh nhau, làm tình, lại đánh nhau... Cuối cùng cậu đập lên người Nhậm Mộ trúng vào miệng vết thương của anh ta, đến gần sáng mới thoát nạn...

Lau mái tóc ướt sũng, cậu bước ra khỏi phòng tắm. Chân vẫn chưa bước hoàn toàn ra ngoài, cậu dừng lại. Những giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống, rơi trên mặt đất.

Người này muốn đánh nhau phải không.

Ngồi trên giường cậu là Nhậm Mộ.

Ông chủ Nhậm cười hi hi đầy khoe mẽ. Ngắm nhìn chàng trai trước mắt mình, nửa người dưới mặc một cái quần, thắt lưng màu nâu cài hơi lệch, nửa người trên vẫn còn ướt đầy hấp dẫn, lồng ngực săn chắc. Một phần tư dòng máu châu Âu quả thực huyết thống bình thường không thể so sánh cùng. Nhất thời anh không tìm ra được từ gì để hình dung tác phẩm điêu khắc trước mắt, nhưng anh có thể khẳng định một điều, anh yêu say đắm tác phẩm điêu khắc này.

Nghĩ lại tới hôm qua, Hạ Phong liền bốc hỏa. Một tay kéo khăn tắm xuống, nói: “Cho anh mười giây, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của tôi”.

Nhậm Mộ đứng lên đi về phía Hạ Phong cười nói: “Nếu như anh nói không thì sao? Em đoán anh vào bằng cách nào? Anh nói với quản gia nhà em là tối qua Tam thiếu gia qua đêm nhà anh bỏ quên đồ, anh tốt bụng mang trả cho em”.

Bên ngoài Thần gia là một đám bảo vệ, Nhậm Mộ đoán đây là vì sự kiện đầu sủng lần trước. Cụ thể nguyên nhân là gì, người tự xưng là chú ba của Thần Việt (aka Thần Hi) đã giải thích rõ ràng, còn nhắc nhở anh nếu anh vẫn còn dính vào Thần Việt thì chuyện xấu gì cũng có thể phát sinh, chẳng hạn như bị biến thành tổ ong...

Hạ Phong nhìn cái tên được một tắc lại tiến thêm một thước, không chút do dự liền vung lên một quyền! Kì thực cậu rất muốn đá người nhưng không nhắc chân lên nổi...

Nhậm Mộ linh hoạt tránh né.

“Này, tốt xấu gì tối hôm qua chúng ta cũng đã ngủ với nhau—” anh còn chưa kịp nói xong, Hạ Phong đã đâm đến. Một lần nữa tránh thoát, Nhậm Mộ nghiêng người, nắm lấy cổ tay cậu dùng sức kéo vào lồng ngực của mình, giữ chặt hai tay cậu.

Hạ Phong không thể động đây, chỉ có thể quay đầu nhìn chằm chằm Nhậm Mộ, ước gì có thể ăn tươi nuốt sống người ta.

“Thần Việt, anh thực sự càng ngày càng thích cha em, bởi vì ông ta đã làm một quyết định thật sáng suốt: Không đưa em vào trường quân đội. Bằng không anh làm sao có được cơ hội ôm em như lúc này?” Nếu không phải nhờ Thần Hi, Nhậm Mộ chỉ sợ không có cơ hội biết thêm về Thần Việt. Đương nhiên, bao gồm cả một người, Quý Trọng.

“Thật không?” Hạ Phong ngáng chân Hạ Phong, phịch một tiếng, hai người ngã xuống. Cậu nâng khuỷu tay, dùng sức đánh vào vai trái Nhậm Mộ...

Nhậm Mộ bị đau phải buông tay. Nhưng ngay lúc Hạ Phong cho là mình thành công, anh đã dùng chân kẹp lên người Hạ Phong, xoay người, giữ chặt hai cổ tay cậu, ngồi trên người.

“Ha ha”. Nhậm Mộ từ trên cao nhìn xuống con mồi quật cường không chịu khuất phục, cười vui vẻ, “Thần Việt, em không phải là đối thủ của anh”.

Hạ Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Cút ngay”.

“Có thể, nhưng em có thể bảo đảm mình sẽ không ra tay sao? Anh rất thích tư thế này, chúng ta còn có thể làm một số chuyện nha!”

Huyết thái dương của Hạ Phong sớm nổi gân xanh.

Cửa đột nhiên mở ra, một người đi tới. Nhìn trên giường trông trơn, ông chuẩn bị gọi người nhưng ngay lập tức nhìn thấy một màn ở cách đó không xa khiến ông ghen hòng.

Nhậm Mộ lấn Hạ Phong đều sưng sốt, sau đó phản ứng lại.

Gặp cứu viện, Hạ Phong liền gọi:

“Chú Quan, kéo người này ra!”

Ông chủ Nhậm nhún vai, tỏ vẻ như không có chuyện gì, nói: “Chú Quan, chúng cháu bây giờ đang bận, chú ra ngoài một lúc đã được không?”

“Thật xin lỗi, tôi không thể.” Sau đó đem tầm mắt chuyển về phía Hạ Phong, “Tam thiếu gia, lão gia đã trở lại, muốn gặp cậu”.

Hạ Phong nghe vậy biết là Thần Hách đã trở về. Vào đêm giao thừa Thần Hách không về nhưng lúc này lại đột ngột xuất hiện, thật không biết là có chuyện gì, nhưng ông ta cũng về thật đúng lúc.

Nhậm Mộ nghe vậy đành phải buông tay ra, đứng lên. Hạ Phong cũng đứng lên, sửa sang lại trang phục, chuẩn bị đi gặp lão cha.

Đặt mông ngồi trên ghế, Hạ Phong ngáp dài. Thần Hách ngồi đối diện, trong tay là một ly cà phê. Hương cà phê nồng đậm khiến bụng Hạ Phong nhین không được kêu lên.

Thần Hách nhìn lướt qua con mình, nhú mảy. Tóc ướt sũng, hai mắt thâm quầng, tinh thần rất tệ, đến người làm cha như ông cũng cảm thấy con mình giống tên nhện.

Hạ Phong biết rõ trong đầu ông đang suy nghĩ gì nhưng cũng lười đính chính, liền hỏi: “Chuyện gì, nói đi”.

“Cha đã nghe nói về chuyện đấu súng lần trước. Hai tháng nữa đi trường quân đội cho cha”. Thần Hách ra mệnh lệnh, không để cho con cãi lời, “Nếu không đi, cha sẽ phái người đưa đi”.

Hạ Phong đương nhiên biết rõ ‘phái người đưa đi’ là có ý gì, chính là trói cẩu đi, nếu không may thì chính là cầm súng áp giải đi.

Đứng trên bậc thang, điều thuốc trên miệng Nhậm Mộ thiếu chút nữa rơi xuống. Mới vài phút trước anh còn có cảm tình tốt với vị thương nhân này, nhưng giờ toàn bộ đều biến mất. Thật vất vả mới thu phục được con của ông mà lập tức bị bức bách phải tạm thời chia tay, thật sự là không thể làm người ta vui vẻ được.

“Tôi bận rộn nhiều việc, không có thời gian đi trường quân đội”. Hạ Phong nhìn Thần Hách, vừa nhìn thấy Nhậm Mộ từ trên lầu xuống cẩu nhú mảy, ý bảo Nhậm Mộ lập tức đi lên.

Hạ Phong biết rõ Thần Hách không phải phản cảm với đồng tính luyến ái mà là cực kì chán ghét. Nếu để ông ta biết con mình lại qua lại với đàn ông phỏng chừng sẽ không ngần ngại cầm súng chĩa vào Nhậm Mộ.

Phớt lờ Hạ Phong, Nhậm Mộ đi tới bên người cẩu, đối diện với Thần Hách: “Xin chào Thần tiên sinh, tôi là Nhậm Mộ. Một trong những ông chủ của Thần Việt”.

Thần Hách không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh, Thấy ông không để ý, Nhậm Mộ ngồi xuống, hai chân tự nhiên khoát lên nhau, đánh giá Thần Hách. Ấn tượng đầu tiên của anh chính là: Rất giống Thần Việt. Ấn tượng thứ hai là: Lão hồ ly. Nhìn xong, anh nhìn về phía Hạ Phong.

Hạ Phong tức giận lườm anh.

Không khí có chút nặng nề.

Tay Nhậm Mộ gõ trên đùi, tính toán thời gian, không biết cha của Thần Việt đã biết gì để mà ứng phó. Còn Hạ Phong ngồi khoanh tay, không biết suy nghĩ gì.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Đồng hồ cổ trong phòng khách vẫn tiếp tục đơng đưa quả lắc, thanh âm có chút đơn điệu.

Hạ Phong không chịu được loại không khí này, tính toán rồi đi. Mà có người so với cẩu càng không chịu được. Đối mặt với Thần Hách không có cử động gì, Nhậm Mộ thiếu kiên nhẫn đứng dậy.

“Thần tiên sinh, tôi liền đi thẳng vào vấn đề. Tôi sẽ không để cho Thần Việt đi trường quân đội, hơn nữa, cẩu ấy cũng sẽ không đi”. Nhậm Mộ nói rất kiên định, không chút do dự.

Hạ Phong tròn mắt, không nghĩ tới Nhậm Mộ sẽ nói như vậy. Mười giây sau cẩu mới kịp phản ứng, mà phản ứng đầu tiên chính là: Xong rồi.

Khác hẳn với Hạ Phong, Thần Hách vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt không chút dao động: “Người trẻ tuổi, nói chuyện phải có suy nghĩ. Thần Việt là con ta, cẩu là gì của nó?”

“Tôi là tình nhân của cẩu ấy. Điều này đủ chứ?”

Hạ Phong đau đầu.

“Hiện tại cẩu ấy đang cùng tôi, nói cách khác, tôi sẽ phụ trách với cẩu ấy”.

Lúc này, trong lòng Hạ Phong đang gào thét với Nhậm Mộ: Tôi không cần anh phụ trách, cút nhanh cho tôi a. Trầm Chương rất có quyền thế, tại giới giải trí rất có địa vị, người người kính trọng ông ta nhưng Thần Hách còn có địa vị hơn a... Đắc tội cái người bảo thủ này chính là đi tìm cái chết.

Hạ Phong vừa định mở miệng gọi Nhậm Mộ đi trước thì có một thứ gì đó lôi cậu dậy đi ra khỏi cửa. Giờ khắc này, Nhậm Mộ kéo tay của cậu, đi vô cùng tiêu sái.

“Đứng lại”, Thần Hách nhìn bóng lưng hai người, “Tôi cảm kích cậu đã đỡ đạn cho con tôi, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ cho phép con tôi và cậu ở cùng nhau. Tôi cho cậu hai lựa chọn, một là rời khỏi nó, hai là tôi sẽ bắt cậu rời đi”.

Nhậm Mộ làm như không nghe thấy, nhưng còn chưa ra đến cửa đã bị bảo vệ ngăn lại.

Trong này có hơn mười bảo vệ, nếu thật sự đánh nhau, Hạ Phong không tính nổi họ sẽ có được mấy phần thắng. Cậu thoát khỏi tay Nhậm Mộ, nói với anh: “Nhậm Mộ, anh trở về trước đi”. Sau đó nói với bảo vệ, “Tránh ra”.

“Thần Việt, em không phải nghĩ sẽ rời khỏi anh chứ?” Nhậm Mộ nhìn vào mắt cậu, chậm rãi nói: “Không có cơ hội đâu!” Nói rồi anh đánh một tên bảo vệ, kéo cậu đi. Nhưng chưa đầy hai giây, một vật lạnh lạnh nhắm ngay trên gáy của anh.

Hạ Phong xoay người, thở dài một hơi. Có một người cha độc tài như vậy, Thần Việt không tự sát cũng có thể coi là kì tích. Nhậm Mộ xoay người, mi tâm đối mặt với họng súng.

“Thần Việt, mày dám đi cùng hắn ta liền giết hắn”. Thần Hách uy hiếp. Không thể phủ nhận, lời uy hiếp này rất có lực sát thương, Hạ Phong dao động.

Nhậm Mộ nắm chặt tay cậu, “Thần Việt, nếu không đi với anh, em sẽ hối hận cả đời”.

Hạ Phong xoa xoa mày, lựa chọn này thật khiến người ta thống hận vô cùng. Một lát sau, cậu đẩy tay Nhậm Mộ ra. Nhưng Nhậm Mộ vẫn cố sống cố chết nắm tay cậu, hoàn toàn không chịu bỏ ra. Bất đắc dĩ, cậu thở dài: “Nhậm Mộ, không đáng mất mạng vì tôi đâu”.

“Theo anh đi”.

Hạ Phong không nói gì.

Hai người giằng co một hồi, Nhậm Mộ dần buông tay ra.

Thần Hách hài lòng với kết cục này, nói: “A Quan, lập tức chuẩn bị quần áo cho thiếu gia. Dẫn nó đi, bao giờ lên máy bay mới thả nó ra”.

“Thần Hách, ông hắn là chưa quên Thần Việt con của ông là một kẻ phản nghịch a?” Hạ Phong lạnh lùng nhìn ông rồi đột ngột cướp lấy súng trên tay bảo vệ đang chìa vào Nhậm Mộ.

Trong nháy mắt tình thế thay đổi. Hạ Phong chìa súng vào cằm mình, ngón tay đặt lên cò súng. Chỉ cần một chút sơ sẩy, mạng nhỏ liền mất trong tay mình.

“Thần Việt, em điên rồi!” Nhậm Mộ quát lên với Hạ Phong. “Buông súng xuống, buông xuống!”

Hạ Phong cong cong khóe miệng, nở nụ cười, không trả lời mà chậm rãi lui lại, hướng về phía Thần Hách. Lão Thần Hách này đã nhiều lần ép buộc cậu, bức cậu phát điên. Đầu tiên là buộc cậu rời khỏi giới giải trí, hiện tại là trường quân đội gì đó, không biết chừng sau này còn bắt cậu cưới một con đàn bà nào đó sinh cho ông ta vài đứa cháu... Loại cuộc sống này, khiến cậu không chịu được.

Kì thực, Hạ Phong không có ý muốn chết, chỉ là muốn hù dọa mà thôi, dùng tính mạng con ông ta mà hù dọa. Bất quá, cậu cũng sợ, sợ súng cướp cò... Một viên đạn từ cằm xuyên thẳng đến đỉnh đầu.... thật không dám nghĩ đến cảnh tượng ấy sẽ như thế nào.

Thần Hách luống cuống đứng dậy.

“Thần Hách, ngày hôm nay tôi đi đến bước này đều là do ông ép. Tôi là con của ông, không phải là đầy tớ cho ông sai bảo. Muốn không chế tôi? Không có cơ hội đâu! Tôi vĩnh viễn nhớ rõ chính ông bức chết mẹ tôi, là ông hại chết Quý Trọng, là ông, đều là ông. Tôi sẽ khiến ông vĩnh viễn nhớ rõ, con của ông là do ông giết chết, là ông bức chết”. Hạ Phong làm bộ bóp cò.

“Thần Việt, buông súng xuống”.

“Buông?” Hạ Phong nở một nụ cười điên cuồng, “Có thể, để cho tôi tự do, hoặc là để tôi chết. Hai chọn một”. Cậu cũng không tin Thần Hách thật sự để cho con mình tự sát, hơn nữa, chính cậu cũng không làm được điều này.

Nhậm Mộ cẩn thận đến gần Hạ Phong: “Thần Việt, nghe lời anh, buông súng xuống”.

Giằng co một hồi, kết cục Thần Hách phải nhượng bộ. Tất cả bảo vệ đều rút ra ngoài lưu lại hai cha con và Nhậm Mộ.

Không khí trầm mặc lan tràn trong phòng khách. Vì muốn chứng minh là mình muốn chết, Hạ Phong vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Nhìn thật sâu vào Hạ Phong, Thần Hách rời đi.

Thấy ông ta đi rồi, Hạ Phong thở mạnh một hơi, sau đó ném súng xuống đất. Con trai dùng cái chết để ép bức cha, loại chuyện này thật sự là không hay ho gì. Xoay người, cậu phát hiện Nhậm Mộ đang tức giận nhìn mình. Cậu vô tư nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy chuyện này bao giờ sao?”

Nhậm Mộ thật sự là hận không thể đánh cho tên này một trận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Vỗ trán mấy cái, anh đi đến bên người Hạ Phong, ôm lấy cậu.

Vừa rồi thấy Hạ Phong dùng súng chĩa vào chính mình, tim anh gần như muốn ngừng đập.

“Lần sau đừng làm trò này, anh không chịu được”.

“Lần sau?” Hạ Phong đỏ mặt hơi lạnh, lần này coi như là đủ cho cả đời rồi, còn có lần sau. Lúc ấy nếu chẳng may cướp cò... Hạ Phong không dám nghĩ.

Nhậm Mộ buông cậu ra, xoa lên khuôn mặt cậu.

Hạ Phong không nói lời nào, vuốt lên tay anh, xoay người rời đi. Nhậm Mộ đi theo, bắt đầu hỏi: “Thần Việt, em khôi phục trí nhớ?”

“Không liên quan đến anh.”

Nhậm Mộ vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Cái kia... còn Quý Trọng thì sao?” Thần Hi nói, người Thần Việt yêu nhất chính là Quý Trọng.

Hạ Phong dừng lại, nhìn anh.

Người đàn ông này rất cần đánh đòn, nhưng lại làm cho cậu có chút động tâm.

“Bỏ đi”. Nhậm Mộ không hỏi nữa, móc một vật từ trong túi quần ra, nhét vào tay Hạ Phong. “Lễ vật, tặng em”.

Hạ Phong mở tay ra, là chìa khóa xe SLR. Gara Thần gia loại xe gì cũng có, chỉ thiếu mỗi chiếc SLR bởi lẽ SLR đã ngừng sản xuất, nói khoa trương một chút chính là dù có tiền cũng không mua được. Có được một chiếc SLR chính là tâm nguyện suốt đời Hạ Phong...

Nhậm Mộ tự nhiên ôm lấy cậu: “Em hiện tại đã là người của anh, cũng không thể đối xử tệ với em a”.

Hạ Phong vùng tay tát người...

41. Chương 41: “vậy Thì Đi Nhà Anh”

Sau ba ngày mưa liên tục, rốt cục cũng ngừng lại. Đến chạng vạng, một chiếc limousine từ bãi đỗ xe ngầm của China Era Entertainment đi ra.

Ngồi trong xe, Hạ Phong kiểm tra lại trang phục. Còn chưa đến sáu giờ Bàng Tùng đã gọi điện cho đạo diễn Hứa đòi thả người để cho cậu tham dự sự kiện trọng đại thường niên của giới điện ảnh – lễ trao giải Hoa Ưng.

Vốn Bàng Tùng muốn sắp xếp cho cậu và Ivy thành một đôi đến lễ trao giải để thu hút công chúng nhưng không may là Ivy phải đi biểu diễn thời trang ở nước ngoài. Nhắc tới Ivy, Hạ Phong chỉ có thể lắc đầu.

Sau khi đã khai thác hết scandal giữa cậu và Vân Chi sau liên chuyển sự chú sang Ivy... Cậu hẳn là nên nói rõ ràng với Ivy chứ không nên để mọi việc mập mờ như sự kiện lần trước với Vân Chi...

“Thần Việt, tôi ăn mặc thế này hẳn là đẹp rồi nhỉ?”

Hạ Phong quay đầu trừng mắt nhìn.

“Đây là có ý gì?” Tổ Ngạn Chi ngồi cạnh Hạ Phong dẩu mồm, vẽ mặt đầy bất mãn.

“Cậu đã hỏi tôi ba bốn lần, còn muốn tôi phải tỏ ra như thế nào?” Từ lúc lên xe Tổ Ngạn Chi liên tục hỏi cậu ăn mặc như thế nào, hỏi đến mức Hạ Phong cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Tổ Ngạn Chi là một trong những khách mời danh dự của lễ trao giải. Làm giám đốc, Bàng Tùng thật sự rất có sáng kiến. Đã không thể đem Hạ Phong và Ivy góp thành một đôi đến tham dự liên xuất chiêu “Mỹ nam kế” để gây chú ý. Hai đại soái ca cùng đi trên thảm đỏ, anh tin tưởng chẳng những có thể thu hút được không ít ống kính mà còn tác động đến phái nữ xem tường thuật trực tiếp qua màn ảnh nhỏ...

Tổ Ngạn Chi nhún vai, tới gần Hạ Phong hỏi đầy thần bí: “Thần Việt, nghe nói bạn gái cậu gả cho người khác?”

Hạ Phong đỏ mồm hôi hột.

Chuyện này cậu hình như vẫn chưa nói với Tổ Ngạn Chi à?

Hai ngày trước, Vân Chi gửi cho cậu một thiệp cưới, nói sắp kết hôn với Tống Thương. Lúc mở thiệp cưới, cậu ngẩn người, sau đó nhấn lại một câu: Chúc mừng.

Tống Thương thuê côn đồ đến đánh cậu hẳn là chết không ít thế nhưng vì sao không có ai đưa tin hay cảnh sát đến mời cậu uống cà phê, Hạ Phong đoán hẳn là thủ đoạn của Thần Hi.

“Tiểu thiên vương từ khi nào thì thích buôn dưa lê bán dưa chuột như vậy?”, Hạ Phong chỉnh lại bowtie* cho Tổ Ngạn Chi, “Chưa gì đã lệch rồi, chuẩn bị cho tốt một chút a”.

[*Thì là một kiểu nơ đeo cổ mà dùng trong lễ phục ấy =)) có phải gọi là nơ không =)) nhưng mà nói nơ làm mình cứ tưởng tượng mấy thứ hồng hồng xinh xinh đáng yêu của các bạn gái =))]

“Đừng nói sang chuyện khác”. Tổ Ngạn Chi một bên bỏ tay Hạ Phong ra khỏi bowtie của mình, vừa nói: “Cậu vốn không thích cô ta hay là có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi còn tưởng chẳng mấy nữa hai người sẽ kết hôn, hóa ra là tin đồn.”

Hạ Phong gãi đầu, sau đó nói một câu: “Trong giới giải trí ai mà chẳng có vài cái scandal? Nếu không có scandal không chừng người ta còn nói tôi là gay ấy chứ!!” Tuy nhiên cậu đúng là gay.

“Cũng đúng”.

Lễ trao giải có thể nói là rục rờ vô cùng.

Trên thảm đỏ, cách một đoạn ngắn lại có một minh tinh đứng, kí tên, nhận phỏng vấn, vẫy tay, fan hai bên ra sức gọi, phóng viên ra sức chụp hình...

Hạ Phong và Tổ Ngạn Chi vừa xuống xe fan liền hò hét tên hai người. Nghe thấy mọi người gọi tên mình, Hạ Phong vô thức vẫy tay mỉm cười. Đi một lát lại ngừng lại, sau đó kí tên, tiếp nhận phỏng vấn.

“Thần Việt, nghe đồn anh và tiểu thư Vivian đã chia tay? Là thật sao?” Một phóng viên hỏi.

Hạ Phong còn chưa kịp trả lời đã có thêm mấy phóng viên cùng xuất hiện, hỏi gần như là cùng một vấn đề.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè.” Cậu mỉm cười.

Một phóng viên nào đó rất không thức thời hỏi một câu: “Là chia tay sau đó trở thành bạn bè sao?”

Hạ Phong cười lắc đầu: “Chúng tôi từ trước đến giờ cũng chỉ là bạn bè”.

“Hiện tại anh có bạn gái sao?”

“Đúng vậy. Nghe giám đốc Bàng nói anh hiện đang có bạn gái, nghe nói là người mẫu”. Người mẫu, không phải Ivy sao?

“Thần Việt, vì sao anh không mời Ivy làm bạn đồng hành của mình?”

.....

Hạ Phong cười trả lời hết mấy vấn đề mà các phóng viên đưa ra, sau đó thần bí nói: “Trước mắt tôi không có bạn gái, hơn nữa tôi vẫn còn chờ truyền thông giới thiệu bạn gái cho tôi a!”

Trước là Vân Chi, giờ là Ivy, không biết về sau còn là ai nữa...

Vừa kịp Tổ Ngạn Chi đi tới. Fan lập tức yêu cầu hai người chụp ảnh chung, Hạ Phong không có ý kiến, chủ động khoát lên vai Tổ Ngạn Chi, mỉm cười. Tổ Ngạn Chi thấy cậu nhiệt tình như vậy cũng đáp lại, khoát lên vai Hạ Phong, cười vô cùng vui vẻ.

Vừa rồi, điện thoại trong túi quần Hạ Phong rung lên, Không cần đoán cậu cũng biết là ai gọi. Quay đầu lại lập tức nhìn thấy ông chủ Nhậm đang xuống xe.

Đến cả ông chủ cũng đến lễ trao giải, Hạ Phong cũng chỉ có thể cảm thán một câu: Đều là đến tham gia náo nhiệt...

Nói chuyện với nữ MC trên thảm đỏ vài câu, Hạ Phong cầm bút chuẩn bị kí tên lên panel lễ trao giải*. Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai. Nghe hẳn là một thiên vương siêu sao nào đó xuất hiện...

(* Ở thì trong các lễ trao giải, sự kiện luôn có cái tấm panel — panô to to để các nghệ sĩ kí tên ý. Hờ hờ, ta cứ chém bừa vậy, đừng chọi gạch vào ta :”>)

Cậu quay lại nhìn về phía sau một chút.

Là hai ảnh đế: Siêu cấp ảnh đế Vi Củng Nhiên và ảnh đế Hàn Lăng.

Hàn Lăng tựa hồ cũng nhìn thấy Hạ Phong nhưng không có biểu lộ đặc biệt gì, chỉ là phất tay với fan và báo giới. Đứng bên cạnh thiên vương, khí thế của Hàn Lăng lập tức thấp hơn một bậc, không có chút nổi bật.

Nhìn Vi Củng Nhiên, Hạ Phong chỉ có thể cảm thán không hổ là ảnh đế bốn lần liên tiếp. Hàng người hai bên thảm đỏ sôi sục hẳn lên, Vi Củng Nhiên mị lực tỏa ra tứ phía.

Rất nhanh, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Không phải là người được đề cử, không phải là khách mời danh dự, cũng không phải là người có vị trí to lớn gì trong giới, Hạ Phong chỉ có thể ngồi vào một vị trí khá bình thường, bốn phía là những minh tinh tuy không phải là siêu sao thiên vương gì nhưng danh tiếng cũng không nhỏ. Cách hai hàng là các ông chủ tựa như ông chủ Nhậm và một số nhân vật đứng sau màn khác, ngồi ghế đầu đều là các diễn viên có đề cử. Tổ Ngạn Chi không biết được xếp ở đâu, Hạ Phong sớm đã không thấy bóng dáng của cậu ta.

Một phút đồng hồ sau, lúc MC đã nói xong lời giới thiệu, Hạ Phong mới biết rõ Tổ Ngạn Chi đang làm gì, là người biểu diễn mở màn. Sau một hồi ca múa nhạc náo nhiệt, lễ trao giải đến với giải thưởng đầu tiên – Chỉ đạo nghệ thuật xuất sắc (mấy giải nghe hơi chém tí :”>)

Điện thoại vang lên.

Hạ Phong không nghe máy mà nhìn ông chủ Nhậm ở đằng sau. Nhậm Mộ nhú mày nhìn cậu đầy ám muội, khiến cho Hạ Phong có xúc động muốn hung hăng đánh anh ta một quyền...

Nhìn hai MC ra sức giới thiệu, Hạ Phong không có chút hứng thú nào. Ánh mắt vẫn nhìn về phía trước nhưng càng về sau là nhìn về phía Hàn ảnh đế. Phỏng chừng hôm nay Hàn Lăng không có cơ hội thắng giải, Chiêm Bạch, Phó Duy Hàng, Lạc Dịch, lại thêm Vi Củng Nhiên, anh đâu lại được sao?

Thừa dịp đang biểu diễn, cậu vụng trộm chạy ra khỏi hội trường vào WC.

Tựa trên tường, Hạ Phong ngậm một miếng thuốc, cửa đột ngột mở ra khiến cậu giật mình một phen. Thấy người đi vào là Tổ Ngạn Chi, cậu nở nụ cười.

“Tôi còn tưởng rằng cậu chạy đi đâu, hóa ra là ở đây”. Tổ Ngạn Chi bắt chước tư thế của cậu, dựa lưng vào tường châm một miếng thuốc, “Thần Việt, sau lễ trao giải đi uống một chén”.

Hạ Phong hỏi: “Pub?” Cậu cũng đã lâu không có đi uống rượu, cũng cần phải thả lỏng một chút.

“Một nửa một nửa. Đúng là đi pub, bắt quá tụ tập một chút”. Tổ Ngạn Chi gầy gầy tàn thuốc, “Trong công ty có một đồng người mới tổ chức party, thuận tiện bảo tiền bối là tôi đi cổ vũ bọn họ”.

Người mới? Một năm trước cậu cũng là người mới. Như thế nào mà hiện giờ người mới quan hệ tốt như vậy, cùng nhau tổ chức party? Hạ Phong nhớ rõ lúc trước cậu cũng chẳng có trò này. Hơn nữa, hiện tại có cơ hội thoát khỏi Nhậm Mộ thả lỏng một chút, không đi cũng thật phí phạm.

“Đi, dĩ nhiên là phải đi rồi”.

Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong đang trong chế độ hưng phấn, nói: “Nhìn cái dạng này của cậu đi! Nhanh như vậy đã thoát khỏi bóng ma của mỹ nhân Vivian rồi?”

“Ha ha...”

Hạ Phong nhìn đồng hồ, đã 15 phút trôi qua. Đẩy Tổ Ngạn Chi ra, cậu nói: “Cậu nên ra đi, bằng không để Hoắc Tâm Uyển biết chắc chắn sẽ đến chinh chiến cậu”. Lúc ở hội trường, cậu nhìn thấy Hoắc Tâm Uyển đang ngồi cạnh Nhậm Mộ. Nếu Tổ Ngạn Chi biến mất lâu như vậy mà không thấy người, cô hẳn sẽ dùng những phương thức tra tấn hết sức tàn bạo.

Tổ Ngạn Chi vứt đi tàn thuốc, buồn bã nói: “Sớm muộn gì tôi cũng bị cô ta hành hạ đến chết”.

Hạ Phong nở nụ cười, không trả lời. Tổ Ngạn Chi là thiên vương mới mà China Era Entertainment nâng đỡ năm nay, không dễ cho người đại diện nổi tiếng quản lý thì cũng không được.

Đột ngột có tiếng người mở cửa, Hạ Phong và Tổ Ngạn Chi rất ăn ý mà ném tàn thuốc đi xa thật xa. Thân là người của công chúng mà muốn hút một miếng thuốc cũng phải lén lút như vậy, thật sự là thống khổ.

Tiến đến cũng không phải người xa lạ mà chính là ông chủ Nhậm. Vẻ mặt lạnh băng nhìn hai nhân viên không chịu ở yên trong hội trường.

Tổ Ngạn Chi chào ông chủ Nhậm đầy nịnh nọt sau đó nói với Hạ Phong: “Tôi đi trước”.

“Ừ!” Hạ Phong gật đầu.

Cửa được đóng lại.

Hạ Phong dựa lưng vào tường, hai chân hơi khéo lại, Nhậm Mộ đứng ngay cạnh cậu, khoanh tay đứng nhìn. Lần cuối hai người gặp mặt đã là chuyện từ cuối tuần trước.

“Thần thiếu gia, chừng nào thì ngài bắt đầu đóng phim mới?” Lúc trước Hạ Phong bận rộn gần chết, hoàn toàn không có thời gian đi gặp người. Nếu không nhân dịp lễ trao giải này, Nhậm Mộ đoán phỏng chừng phải đến tận nhà may ra mới gặp được.

“Ông chủ Nhậm, anh cũng biết gần đây tôi bận rộn như thế nào mà. Phải quay phim rồi quay quảng cáo, bận rộn vô cùng”. Nhiều ngày không đi studio, cậu vừa xuất hiện đạo diễn Hứa liên bắt lấy cậu không chịu thả. Bình thường cậu xong việc còn có thời gian lái xe vài vòng, hiện giờ đến thời gian ngủ cũng thiếu, còn thời gian đâu mà ứng phó với ông chủ Nhậm? Bình thường kiểm soát không ít thư từ với điện thoại của cậu, dù sao cũng phải cho người ta không gian cá nhân a...

“Nhà của anh chẳng chạy đi đâu được, số điện thoại cũng không có đổi, em không thể chủ động đến chỗ anh được một hai lần sao?”

Hạ Phong vỗ vỗ đầu: “Nhậm đại gia, tôi nói rồi tôi thực sự bận rộn lắm”.

“Đêm này đừng vội đi”.

“Tôi bận” đi chơi.

Nhậm Mộ mím lại môi, hai con mắt nhìn chằm chằm Hạ Phong, ánh mắt hận không thể nuốt người đối diện, đến xương cốt cũng không bỏ. Hạ Phong lớn mật, dựa lưng vào tường nhìn thẳng anh.

Có hai phút hai người đều không nói gì.

Chịu không được loại không khí quỷ dị này, Hạ Phong đứng thẳng người lên nói: “Nếu anh không có gì muốn nói, tôi muốn đi ra ngoài”. Vừa dứt lời Nhậm Mộ đã chặn lại cậu, đưa cậu dựa vào tường một lần nữa.

Nhậm Mộ thực sự không biết trong đầu cậu là gì. Nói rằng cậu không có cảm giác với mình nhưng chuyện lần trước thì tính như thế nào. “Thần Việt, rốt cuộc em đối với anh là như thế nào? Đối với anh có một chút động tâm sao?”

Hạ Phong xoay mặt sang hướng khác rồi trừng mắt lườm anh.

“Biểu lộ này là gì?” Nhậm Mộ nhin không được xoay cầm cậu lại đối diện với mình: “Trả lời anh”.

“Nhậm Mộ, nếu anh còn dám dùng tư thế này,” Hạ Phong chỉ chỉ tư thế mập mờ giữa hai người, sau đó vỗ vỗ lên mặt anh, “Tôi sẽ không chút do dự đánh anh”.

Nhậm Mộ nở nụ cười. Tìm được đáp án, không quên giờ trò một phen...

“Bỏ tay của anh ra khỏi chỗ đó”.

“Cút ngay”.

.....

Hạ Phong trở lại vị trí của mình mới phát hiện Tổ Ngạn Chi ngồi ở hàng ghế trước. Tổ Ngạn Chi nhìn về phía Hạ Phong tỏ vẻ quan tâm, ý là Nhậm Mộ sẽ không gây khó dễ gì a. Hạ Phong nở nụ cười, tỏ vẻ không sao.

Cả công ty đều cho rằng cậu và Nhậm Mộ là thủy hỏa bất dung, ai ngờ đầu mới qua một hai tháng đều thay đổi hoàn toàn. Sự biến hóa này đến cậu cũng không lường trước được.

Chính mình với Nhậm Mộ là cảm giác gì? Phỏng chừng bản thân Hạ Phong cũng không rõ ràng, rất mơ hồ. Cậu vẫn luôn cho rằng mình không phải là người dễ thân cận. Cùng Hàn Lăng quen biết hai năm sau hai người mới cùng chung sống. Nhưng đến khi động đến Nhậm Mộ thì hết thay đều trở thành mớ bòng bong cả.

Rất nhanh, lễ trao giải đã đến phần quan trọng nhất – trao giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Người trao giải là đại ảnh đế Phùng Quân Hào.

Hạ Phong nhìn lên hình ảnh Hàn ảnh đế trên màn hình dường như không chút nào khẩn trương, là vì không có hi vọng được giải hay thật sự không quan tâm.

Vi Cửng Nhiên thì cười vui vẻ, Chiêm Bạch cũng tương tự.

Phản ứng bình thường hơn là Phó Duy Hàng và Lạc Dịch, cả hai đều có vẻ vô cùng khẩn trương...

“Trước khi công bố, chúng ta nên dự đoán thử xem ai sẽ là người giành được giải thưởng đi”. Phùng Quân Hào một bên mở phong bì, một bên cười nói: “Ba vị ảnh đế và hai hắc mã, đây thật sự là một cơ hội khó có được”. Liếc mắt nhìn tên người, dừng lại một chút, động tác cũng làm mọi người phía dưới khẩn trương hẳn lên.

Hạ Phong tỳ tay lên ghế, chống cằm.

“Ồ!” Phùng Quân Hào ồ lên một tiếng, sau đó nói: “Vi Cửng Nhiên, anh không cần phải khẩn trương”.

Mọi người sững sốt. Lời này có ý gì?

Đại bộ phận đều cho rằng ảnh đế năm nay chính là Vi Cửng Nhiên, đang chuẩn bị vỗ tay thì Phùng Quân Hào nói: “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay của chúng ta là – Chiêm Bạch!”

Trong một khắc, dưới đài chìm vào im lặng.

Sau khi phản ứng lại, mọi người dùng sức vỗ tay.

Tiếng vỗ tay nổ ra khắp hội trường.

Hạ Phong cũng vỗ tay nhưng tầm mắt rơi vào trên màn hình. Camera chiếu đến Chiêm Bạch trước tiên, sau đó lần lượt quét qua những người còn lại. Hạ Phong tin tưởng mình không nhìn lầm, trong tức tắc tuyên bố giải thưởng, Hàn Lăng có một chút thất vọng.

Chiêm Bạch đứng lên, cúi đầu với mọi người sau đó hướng lên bục trao giải. Chiêm Bạch nói ra một số lời cảm ơn linh tinh gì đó mà Hạ Phong một chữ cũng không nhớ kĩ, tất cả tinh thần của cậu đều tập trung đến trên người Hàn Lăng.

Chiêm Bạch đi xuống sau lại là một màn biểu diễn. Biểu diễn sau là giải thưởng Hoa ứng cuối cùng – Phim nhựa xuất sắc nhất.

Hàn Lăng không có giải thưởng nhưng bộ phim của anh [Đôi cánh tình yêu] trở thành phim nhựa xuất sắc nhất của năm, cũng coi như là sự an ủi.

Sau khi tan cuộc.

Tổ Ngạn Chi đứng bên cạnh Hạ Phong, chuẩn bị túm cậu đi chơi. Nhưng cậu lại lè mề không đi, không biết đang đợi những gì. Rất nhiều phóng viên còn chờ ở bên ngoài, chờ tân ảnh đế nêu cảm nghĩ.

Hạ Phong quét mắt một vòng quanh hội trường, không tìm thấy Hàn Lăng liền chuẩn bị rời khỏi.

Điện thoại vang lên nhưng cậu không nghe máy.

Lên xe, Tổ Ngạn Chi ở bên cạnh nói một tràng nhưng một chữ cậu cũng không nghe vào, chỉ cảm thấy miệng Tổ Ngạn Chi không ngừng mở ra khép lại rồi lại mở ra...

Uống đến nửa đêm, Hạ Phong có chút say rượu rời khỏi pub. Tổ Ngạn Chi uống rượu say cả người bám lên người Hạ Phong. Đem Tổ Ngạn Chi nhét vào xe taxi, cậu một mình trở về.

Xuống xe taxi, Hạ Phong đã nhìn thấy chiếc xe của SLS Nhậm Mộ đỗ ở ngoài cổng. Nhậm Mộ nhìn qua kính chiếu hậu thấy người trở về liền xuống xe. Đến gần ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Nói với anh là bận rộn, chính mình lại chạy đi uống rượu a, Thần Việt”.

Hạ Phong đặt mông xuống đầu xe, tiện tay rút một điều thuốc.

“Quay phim mệt mỗi thả lỏng một chút cũng không được sao? Ông chủ Nhậm, công ty cũng không cấm a”.

“Là do quay phim quá mệt mỗi hay là vì nguyên nhân nào chính trong lòng em biết rõ”. Nhậm Mộ ngồi bên cạnh lấy điều thuốc trong tay cậu ném xuống đất. “Quay xong [Tù đồ] anh mang em đi nghỉ ngơi thả lỏng một chút a”.

“Tốt.”

Nhậm Mộ sững sốt một chút, thấy cậu đồng ý nhanh như vậy khiến cho anh có chút hoài nghi.

“Đương nhiên tiền anh chi”.

“....với quan hệ giữa hai chúng ta mà còn phải so đo một chút tiền sao? Đúng không nào?”

Hạ Phong lười không thèm đáp.

“Em không hỏi tôi đi đâu sao?” Nhậm Mộ nhíu mày.

Hạ Phong không thèm để ý đến Nhậm Mộ, một tay khoát lên vai anh: “Ông chủ Nhậm, anh nói đi chỗ nào thì đi chỗ đấy, tôi không có ý kiến”.

“Vậy thì đi nhà anh”.

“....”

Gió đêm thổi qua, Hạ Phong tựa lên bả vai Nhậm Mộ, mà Nhậm Mộ không biết đang nói gì, nói không ngừng. Thẳng đến lúc anh quay sang hỏi ý kiến người bên cạnh mới phát hiện Hạ Phong đã ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của cậu, Nhậm Mộ nở nụ cười, ôm lấy vai Hạ Phong... trước năm 16 tuổi, Nhậm Mộ dường như không có nguyện vọng gì, chỉ là một ngày lại một ngày qua đi.

Về sau, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ mà Trầm Chương giao cho, chính là cùng Hạ Phong đua xe. Từ sau khi Hạ Phong chết đi, cuộc sống của anh đột ngột mất đi cân bằng. Hai năm biến mất là hai năm anh đi trường quân đội...

Nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn 2h sáng.

Đem Hạ Phong ôm xuống, Nhậm Mộ nhanh chóng bước vào Thần gia. Mặc kệ mọi người xung quanh, tựa như không có việc gì xảy ra, anh lên phòng Thần Việt...

Ngủ ngon, Thần Việt.

42. Chương 42: Người Đàn Ông Này, Cậu Muốn

Ngày 27 tháng 2.

Tháng hai vẫn chưa hết thì giới giải trí đã bị chấn động.

Trong studio, Hạ Phong ngồi trên ghế, nhìn trọn vẹn tin tức đang gây chấn động.

Tại đêm trước ngày khởi động [Thâu thiên kế hoạch], giới truyền thông tung ra tin tức nghệ nhân dưới trướng của Vi Cũng Nhiên bị China Era Entertainment lấy về không ít. Không đến hai giờ sau, người đại diện của Vi Cũng Nhiên chứng nhận tin tức này là thật, đồng thời nói công ty của Vi Cũng Nhiên đã không tồn tại. Đặc biệt còn nói thêm: Vi Cũng Nhiên đã gia nhập công ty Central Productions (Đối thủ truyền kiếp của CEE)

Bởi vì sự kiện này, [Thâu thiên kế hoạch] lùi lại ngày khởi động máy.

Đủ loại tin tức đưa ra phỏng đoán khiến Hạ Phong rối tinh rối mù. Chân tướng như thế nào, Hạ Phong đoán có một người nhất định sẽ biết rõ ràng – Tô Ôn. Anh ta cùng Vi Cũng Nhiên là bạn bè, lại thêm đã nhiều năm trong giới giải trí hẳn là sẽ biết được sự tình.

Bất quá, muốn moi được tin từ trong miệng Tô Ôn thật sự vô cùng khó khăn.

Điện thoại vang lên nhưng Hạ Phong không tiếp. Ngoại trừ Nhậm Mộ ra cũng chẳng còn ai chăm chỉ gọi điện cho cậu như vậy. Chuông điện thoại vẫn reo không ngừng, không chịu được cậu tắt máy.

Nhậm Mộ quả thực càng ngày càng lớn mật, quả thực đã xem biệt thự Thần gia thành nhà anh, không có việc gì cũng mặt dày chạy đến, có khi dứt khoát không chịu đi đòi qua đêm. Hai ngày nay, ông chủ Nhậm nghĩ ra trò mới, nói cái gì mà không muốn sớm ngày phiêu bạt mà muốn ổn định lại: Nói trắng ra chính là muốn cùng Hạ Phong đi Châu Âu đăng kí kết hôn...

Một lát sau, Tô Ôn đem điện thoại của mình đưa cho cậu.

“Thần Việt, điện thoại”.

Hạ Phong rời mắt khỏi trang báo nhìn Tô Ôn, ý hỏi: Ai?

Tô Ôn nghiêng điện thoại cho cậu, trên màn hình cho thấy một cái tên: Ivy.

Hạ Phong vò đầu, cậu và Ivy đã gần một tháng không gặp nhưng Ivy luôn có thể tìm ra lý do để gọi điện với cậu sau đó trò chuyện một hồi. Cậu đã nhiều lần ra hiệu nhưng Ivy không biết là không rõ hay giả vờ không rõ. Nhận điện thoại của Tô Ôn, cậu đi vào phòng thay đồ nghe.

“Có chuyện gì sao Ivy?”

“....Thần Việt”, Ivy ngập ngừng.

“Ừ.”

Hạ Phong ừ một tiếng sau, hai người lại trầm mặc. Nhìn thời gian cuộc gọi, Hạ Phong cảm thấy mình là nam nhân nên nói chuyện thẳng thắn một chút, không cần phải vòng vo nhiều làm gì.

“Ivy, thực xin lỗi”.

Nói ra câu đấy, cùng với sự trầm mặc khiến người ta có chút hít thở không thông. Tựa người lên tường, Hạ Phong cũng không rõ nên làm gì, cúp máy hay tiếp tục để lãng phí thời gian cuộc gọi như vậy?

Một lát sau, Ivy mở miệng, hơi nghẹn ngào: “...Không có gì phải xin lỗi cả”. Từ trước tới giờ, cô vẫn biết mình luôn tự lừa dối bản thân, Thần Việt đối với cô không có tình cảm gì.

Ivy từ lúc vừa trở thành người mẫu đã nổi tiếng, luôn có rất nhiều người đàn ông theo đuổi cô, nhưng với Thần Việt tựa như đụng phải một bức tường. Cô hoài nghi có phải là do mị lực của mình chưa đủ, trong lúc phần lớn nam giới ánh mắt đều rơi vào trước ngực của cô thì Thần Việt lại chú ý đến những món ăn trên bàn hơn...

Vì Thần Việt, cô đã chú ý trang điểm khiến cho mình càng trở nên xinh đẹp, nhu nhược... Tất cả đều biết rõ gần đây cô rất xinh đẹp...

Không chiếm được, cô lại càng muốn có.

Nghe Ivy nói như vậy, Hạ Phong ngược lại có cảm giác mình đang phạm tội.

Ivy nói, “Thần Việt, từ nay về sau em muốn mời anh ăn cơm anh sẽ không từ chối em chứ?” Nếu không thể trở thành tình nhân, làm bạn bè cũng không tệ.

Hạ Phong không kịp phản ứng, kêu a một tiếng, một lát sau mới nói: “Đương nhiên sẽ không từ chối rồi! Anh mời em a! Không có vấn đề gì!”

“Thần Việt, em hỏi anh một chuyện, anh không được cự tuyệt”.

Lời Ivy nói có chút ngoài ý muốn, Hạ Phong cũng chỉ có thể đáp ứng: “Có thể, em cứ hỏi đi”.

“Anh có phải gay không?”

Hạ Phong sững sờ, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì đại bộ phận nam giới đều nhìn ngực của em hoặc là muốn tiến thêm một bước nữa, còn anh tựa như khúc gỗ vậy. Là vì em có chỗ nào khiến anh không vừa ý hay do anh là gay, chẳng qua chỉ giả bộ thích nữ giới?”

Đây là nguyên nhân sao? Hạ Phong nhin không được xấu hổ. Thì ra nữ giới mặc trang phục hở ngực, ăn mặc khêu gợi mà mình không nhìn chăm chăm vào những chỗ đó thì được kết luận là gay sao? Đây là lý luận gì vậy....

“Anh thích nữ giới” đó là chuyện của rất nhiều năm về trước...

“Vậy anh từng nhìn lén qua em sao?”

“Vụng trộm ngấm qua”. Đây hẳn là đáp án của nam giới thích nữ giới.

“Ngấm qua?” Ivy kinh ngạc...

Bị ngữ điệu này hỏi, Hạ Phong do dự: “...Không có...”

“Không có?” ngữ khí nghi vấn....

“...Hẳn là có...”

“Cái gì gọi hẳn là có?”

Hạ Phong dứt khoát ngậm miệng. Vấn đề này, dù là cậu nói có hay không cũng không đáp ứng được người ta. Nếu là nhìn thì cậu sẽ trở thành tên sắc lang làm ra vẻ đạo mạo; nếu như không, Ivy hẳn sẽ coi cậu thành gay...

Thấy cậu không nói, Ivy cũng không hỏi nữa, nói vài câu đầu cua tai nheo sau liền cúp máy.

Bỏ di động vào túi quần, Hạ Phong nhíu mày đi ra. Tô Ôn thấy cậu như vậy làm khẩu âm hỏi cậu làm sao vậy. Hạ Phong nói lại chuyện vừa rồi một hồi, hỏi lại một câu: Anh định trả lời như thế nào?

Tô Ôn nhíu mày: Tôi quên rồi...

Khép lại lịch trình, Tô Ôn nói với Hạ Phong: “Giám đốc Bằng gọi điện thoại nói cho tôi có một buổi casting bảo cậu trở về công ty.

“Casting cho cái gì?” Tô Ôn không trả lời.

Hạ Phong trở về công ty.

Đem xe đỗ ở gara, cậu bước vào thang máy nghĩ xem là casting gì mà khiến cho Bằng Tùng tự mình gọi điện thoại đến. Cửa thang máy mở ra, cậu khép lại suy nghĩ đi vào.

Hạ Phong nhìn bên trong, có chút giật mình. Người bên trong chính là người từ sau lễ trao giải Hoa ứng văn bận rộn không gặp được – Hàn Ảnh đế.

Hàn Lăng có vẻ không khỏe, sắc mặt tái nhợt. Hạ Phong vừa nhìn thấy đã có cảm giác anh có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Vừa nhìn thấy cậu, khuôn mặt Hàn Lăng liền đóng băng phân nửa. Không nghĩ tới đến casting cũng gặp phải cậu...

Thấy Hàn Lăng như vậy, Hạ Phong cũng muốn ân cần hỏi thăm một câu nhưng lại sợ anh sẽ không do dự đánh mình.

Năm năm cảm tình giờ đã không cứu vãn được.

Thang máy đi lên, không khí làm cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Hàn Lăng quay người ra phía khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt chán ghét của Thần Việt. Hạ Phong tựa lên tường, lấy điện thoại cầm tay ra, mở máy.

Hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Ngay một khắc chuẩn bị ra khỏi thang máy, một chuyện không ngờ đến xảy ra. Đèn thang máy lóe sáng lên một lần sau đó cả thang máy chìm vào bóng tối. Ngay sau đó thang máy cũng ngừng lại...

Hạ Phong nghĩ, phỏng chừng phim truyền hình 8h tối cũng không có cầu huyết như vậy...

Từng có một khắc, cậu thật sự cho rằng mình liền vĩnh viễn trở thành truyền thuyết, thiếu chút nữa còn đi ôm ai đó coi như là từ biệt trước khi chết.

Cậu chính là đê tiện, đê tiện từ trong xương tủy. Biết rõ lúc này Hàn Lăng hận mình thấu xương, biết rõ rằng có một người so với Hàn Lăng càng thích hợp với mình, biết rõ rằng tình cảm của mình với anh đã càng ngày càng mờ nhạt, biết rõ...

Aish, cậu chính là một kẻ đê tiện

Trong thang máy rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Hạ Phong cho rằng Hàn Lăng đã tắt thở. Rõ ràng có người khác ở đây nhưng Hạ Phong lại không cảm nhận được, thực sự là quỷ dị.

Lập tức, cậu mở đèn điện thoại lên, thang máy được chiếu sáng một chút, phát hiện người kia vẫn còn sống, chỉ là sắc mặt tái nhợt.

“Hàn Lăng, anh không sao chứ?” Hạ Phong dịch đến gần nhưng Hàn Lăng tựa như một con nhím xù lông không cho bất cứ kẻ nào đụng chạm đến mình.

“Cút ra xa cho tôi”.

Hạ Phong đành phải lui về phía sau, rất nhanh, cậu nhấn nút khẩn cấp trong thang máy, sau đó gọi điện cho Nhậm Mộ.

Thang máy bỗng nhúc nhích, theo đó là tiếng kéo kẹt của dây cáp. Trọng tâm không ổn định khiến Hạ Phong ngã xuống.

Mà Hàn Lăng trực tiếp ngã sấp lên người Hạ Phong.

Nghe tiếng Hạ Phong kêu đau Hàn Lăng mới ý thức được mình đang đè lên cậu. Tựa như gặp quỷ, Hàn Lăng lập tức đứng lên tránh ra chỗ khác.

“Alo” Đầu kia Nhậm Mộ đè ép âm thanh rất nhỏ.

Cầm lấy điện thoại, Hạ Phong cũng không có tâm tư quản họ Hàn làm sao, rất nhanh nói vào điện thoại: “Nhậm Mộ”.

“Thần thiếu gia, rốt cục nhớ tới anh sao?” Nhậm Mộ trầm thấp nở nụ cười, “Anh đang họp, lát nữa chúng ta gặp nhau”.

Nghe giọng điệu này của Nhậm Mộ, Hạ Phong rút lại một góc, không muốn Hàn Lăng nghe thấy. Cảm giác như mình đang yêu đương vụng trộm vậy...

Lắc đầu, cậu cũng sắp chết, còn quản vụng trộm hay không vụng trộm gì nữa. Lập tức, cậu bạo phát, rống vào điện thoại: “Tôi đang bị kẹt trong thang máy của công ty, con mẹ nhà anh nếu không đến nhanh thì chờ đến tang lễ của tôi rồi đến mà khóc tang!”

Đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh ghế bị đập đổ, còn có tiếng cửa mở ‘ầm’ một tiếng.

“Thần Việt, chờ anh! Anh sẽ đi cứu em ngay bây giờ!”

Hạ Phong thở dài một hơi, nghĩ thầm thời khắc này, Nhậm Mộ vẫn đang tín nhiệm. Nghe động tĩnh từ điện thoại truyền đến. Cậu chỉ hi vọng phá cửa thang máy không gặp phải sự cố gì...

Hạ Phong nghe tiếng Nhậm Mộ rống lên: (Nhậm Mộ's chữ bị show xin phép được bắt đầu =))

“Mẹ nó, còn không làm nhanh lên cho tôi!”

“...Không được? Không được cũng phải làm! Cạy cửa thang máy ra! Nhanh lên!”

“Một đám ngu xuẩn...”

“....Muốn tôi đem đầu mấy người vụng xuống làm bóng đá không hả?....”

.....

Tiếp đó là tiếng nói chuyện với Hạ Phong, thanh âm rõ ràng ôn nhu nhiều hơn: “Thần Việt, cho anh hai phút, hai phút thôi!” Bạn đang ?

Có trời mới biết được thang máy này có thể chờ được hai phút hay không, nhưng Hạ Phong vẫn trả lời: “Được, tôi tin tưởng anh.”

Đầu kia điện thoại là tiếng bước chân bận rộn, tiếng người âm ỉ. Đối lập với bên ngoài, trong thang máy yên tĩnh, mang theo sợ hãi.

Hạ Phong ngồi xuống, rút ra điều thuốc, châm lửa. Loại tình huống này còn có tâm tình hút thuốc.... Cho dù thang máy không đem hai người rơi chết thì cũng sớm bị khói thuốc làm ngạt chết....

“Này.” Hạ Phong cho Hàn Lăng một điều thuốc, thấy anh không nhận, cậu nói: “Chỉ là giúp bình tĩnh một chút thôi, tôi không có ý khác. Hút đi, không chừng lát nữa chết không kịp hút thuốc”.

Trong thang máy, điều thuốc có vẻ rất sáng.

Hàn Lăng ngồi trong góc do dự một chút, chậm chạp nhận lấy...

Hạ Phong lại đốt thêm điều khác, ngậm vào miệng. Hiện tại cậu không muốn nói với Hàn Lăng chuyện mình là Hạ Phong này nọ nữa mà hưởng thụ sự bình tĩnh hiếm có giữa hai người... Một lát sau cầm lấy điện thoại nghe tiếng Nhậm Mộ chỉ huy, cậu nở nụ cười.

Hai phút đã sớm qua lâu, nhưng Nhậm Mộ vẫn chưa đến, bảo cậu kiên nhẫn, đợi một lát là tốt rồi...

Thang máy lại chuyển động, tiếng dây cáp ma sát lại vang lên...

Cửa thang máy đột nhiên mở ra một khe hở, sau đó dần mở rộng. Thang máy đã trượt xuống bên dưới khá nhiều nên có vẻ khó ra.

“Thần Việt!” Nhậm Mộ quỳ trên mặt đất, thò đầu vào, hô to.

Hạ Phong nhìn ánh sáng rọi vào, ném tàn thuốc, đứng lên, túm Hàn Lăng dậy: “Anh ra ngoài trước!”

Hàn Lăng còn chưa kịp phản ứng, Hạ Phong liền kéo Hàn Lăng ra ngoài. Nhậm Mộ vừa thấy tay vươn lên liền dùng sức kéo ra.

Khi thấy khuôn mặt kia, lông mày Nhậm Mộ nhíu lại, rống lên: “Vì sao lại là anh?!” Toàn tâm toàn ý cho rằng đã nắm được tay của người nào đó, không nghĩ tới đã cầm nhầm... Có một khắc, anh nghĩ muốn đẩy Hàn Lăng xuống...

Mặc dù không có cảm tình gì với Hàn Lăng, Nhậm Mộ vẫn cứu Hàn Lăng. Thô bạo kéo Hàn Lăng lên sau, Nhậm Mộ vội vàng đi cứu bảo bối của mình...

Hạ Phong thoát chết không chút hình tượng thở hổn hển trên mặt đất. Mọi người thấy cậu đã bình an thoát hiểm liền tản dần đi. Ngẩng đầu nhìn Nhậm Mộ, cậu thở dài nhẹ nhõm...

Người đàn ông này, cậu muốn.

Vì trận tai nạn này, Hạ Phong bỏ lỡ casting, là casting cho một bộ phim đồng tính luyến ái. Trách không được Tô Ôn không nói, nhất định là do Bằng Tùng yêu cầu...

Chính cậu là gay còn đi diễn sao? Hơn nữa, nếu diễn tốt thì sợ bị dính phải mấy cái scandal linh tinh, nếu diễn không tốt lại sợ làm hỏng danh tiếng của mình...

Vì tránh cho chuyện này xảy ra một lần nữa, ông chủ Nhậm lập tức gọi người đổi thang máy.

Nửa giờ sau, dưới gara, Hạ Phong đang thưởng thức điều thuốc đầu tiên sau khi thoát chết.

Phịch một tiếng, cửa xe bị người hung hăng đóng lại. Để tránh khỏi tai nạn, cậu ném điều thuốc ra khỏi cửa xe. Nhìn người đi vào không có hút thuốc, cũng không sinh khí.

Hạ Phong đưa tay dựa vào cửa xe, ngẫm nghĩ nên bắt đầu nói như thế nào. Còn chưa kịp nói, Nhậm Mộ liền kéo cổ áo cậu về phía mình...

Nụ hôn có chút khẩn trương.

Bắt đầu từ một nụ hôn rồi dần biến đổi.

Ghế xe bị hạ xuống, Hạ Phong đem Nhậm Mộ đặt dưới thân, đồng thời giữ lấy gáy của anh, cắn xé môi Nhậm Mộ, hận không thể nuốt lấy người dưới thân mình...

Khó có được Hạ Phong chủ động, Nhậm Mộ sao có thể cự tuyệt? Anh cởi dây lưng của hai người, tay dọc theo sống lưng của Hạ Phong di chuyển đến khu vực nhạy cảm của cậu, theo khe hở đi vào...

Động tác khiến Hạ Phong chậm lại, cũng kêu rên một tiếng. Hai mắt toàn bộ ngập tràn dục hỏa, cậu mở hai chân Nhậm Mộ ra, kê cần vành tai anh...

Tiền hí rất hoàn mỹ, thân thể cả hai dường như đều bốc lên dục vọng tối nguyên thủy nhất. Tiếng hít thở liên tiếp không ngừng, hai trái tim gần kề đập mạnh...

Cảm giác này, Hạ Phong chưa từng cảm nhận được. Một dòng sức mạnh từ trong thân thể bắt đầu nảy sinh, trong nháy mắt tràn ra khắp các lỗ chân lông khiến máu nóng sôi trào...

Hạ Phong nhìn Nhậm Mộ, Nhậm Mộ vẫn đang nhìn cậu...

Đây là một thời khắc vô cùng tuyệt hảo, nhưng vẫn đề lại đến.

“Tôi muốn tới trước”. Bị thua mấy lần, Hạ Phong lúc này không chịu lui bước.

Thời khắc này, Nhậm Mộ mới biết mình đang rơi vào hoàn cảnh bất lợi, giữa hai chân bị người chiếm cứ, phía trước Hạ Phong ngăn chặn, đằng sau đã không thể lui lại. Không gian trong xe vốn không lớn, hiện tại nghĩ muốn dịch chuyển thân mình cũng đã rất khó khăn...

Cùng Hạ Phong trên giường thật sự không dễ dàng, tựa hồ mỗi lần phải đánh nhau mới có thể thuận lợi tiến hành. Nhậm Mộ cảm thấy thời khắc này, sức mạnh cũng không thể thay đổi được cục diện, đành phải tính toán biện pháp khác. Anh nhíu mày: “Có thể”.

Đạt được đáp án thỏa mãn, Hạ Phong cong khóe miệng, sau đó bàn tay bắt đầu sờ loạn...

Hạ Phong vẫn đang bộn bề khiêu khích Nhậm Mộ. Khi cậu đem phân nửa thân thể dựa vào người Nhậm Mộ, nguy cơ xuất hiện. Nhậm Mộ đem chân hướng lên người Hạ Phong cậu dẫn, sau đó thuận lợi xoay người đặt Hạ Phong dưới thân...

Nhưng kế hoạch thất bại.

“Tôi biết rõ anh sẽ ra chiêu này”. Từng bị đánh bại, Hạ Phong chắc chắn họ Nhậm sẽ không dễ dàng thuận theo, khẳng định có kế hoạch. “Hôm nay đến lượt tôi”.

Hôm nay, rốt cục có thể trả lại mối nhục lần trước.

Nhậm Mộ nở nụ cười: “Em thật sự là không nhận thua a!”

“Nói thật dễ”.

Hạ Phong đem áo mưa trong túi quần ra nhanh chóng đội vào. Trước khi Nhậm Mộ đến cậu đã chuẩn bị sẵn sàng... Thân thể tiến gần Nhậm Mộ nói bên tai anh: “Tôi muốn thưởng anh”.

Nhậm Mộ còn chưa kịp phản ứng đã bị tiến vào...

Giờ khắc này, anh quả thực hận không thể bóp chết Hạ Phong...

Bị thưởng cùng thưởng khác biệt rất rõ ràng, người phía sau rất vui sướng mà người phía trước giãy dụa trong thống khổ và khoái cảm... Một lần lại một lần đánh vào, Nhậm Mộ lựa chọn buông tha thống khổ mà chậm rãi hưởng thụ...

Cả hai đều rất ăn ý ngậm miệng lại, không có ý muốn phát ra âm tiết nào. Đây là bãi đỗ xe người đến người đi, cả hai đều cảm thấy không cần phải mời mọi người đến xem trình diễn trực tiếp...

43. Chương 43: Gian Tình Bại Lộ [...]

Gian tình bại lộ.

Hạ Phong chỉ có thể nói: Điều là do chính mình tạo nghiệt. Nếu cậu không hét lớn, nếu Nhậm Mộ không có ở phòng họp, mối tình đồng tính luyến ái không thể công khai này vẫn sẽ yên ổn mà tiếp diễn trong bóng tối.... (Thấy chưa, Hạ Phong thừa nhận rồi đây *cười man rợ*)

Ngày đấy, ngoại trừ hai ông chủ đã lui về hậu trường thì tất cả các cán bộ cao tầng của China Era Entertainment đều có mặt... (Là cha của Tào Tuấn – Tào Bình và của Nhậm Mộ — Trầm Chương)

Hạ Phong ngồi trên ghế xoay, hai chân khoát lên nhau một cách thoải mái. Ngồi dài người trong văn phòng giám đốc 45 phút sau, Bàn Tùng vẫn không hé ra câu nào khiến cậu có chút đứng ngồi không yên.

Nhìn hai tay Bàn Tùng lướt trên bàn phím máy tính, Hạ Phong ngáp dài.

Vốn dĩ lúc này cậu nên ở studio nhưng Bằng Tùng lại gọi vào công ty nói là thương lượng bộ phim tiếp theo. Phim ảnh cái gì chứ? Thuần túy chỉ là lấy cớ.

Bằng Tùng cuối cùng cũng quét mắt nhìn cậu: “Nói đi”.

Hạ Phong tròn tròn mắt: “Nói cái gì?”

“Gian tình, hoặc là nói cậu và Nhậm Mộ khi nào thì cấu kết với nhau?” Bằng Tùng tựa lưng vào ghế ngồi, bỏ mắt kính xuống nhìn Hạ Phong một cách không tin tưởng. Điều này cũng không thể trách anh, bình thường hai người tựa như là kẻ thù, đến người thông minh như giám đốc là anh cũng không nghĩ đến cái chuyện kia... (nói thẳng ra thì anh tự sướng đi =))

Nếu không phải nghe tiếng rống từ điện thoại Nhậm Mộ truyền đến cộng thêm bộ dáng khẩn trương của Nhậm Mộ lúc cứu người, Bằng Tùng thật sự không tưởng tượng được hai kẻ thù này cuối cùng lại có loại quan hệ ấy...

Hạ Phong nghĩ nghĩ, trong lúc nhất thời không biết phải bắt đầu nói từ chỗ nào. Hẳn là bắt đầu từ đêm 14 tháng 2 đi...

“Nói thật, vì sao quan hệ của cậu với Nhậm Mộ lại tốt hơn? Đã thế còn hết tiểu thư Vivian đến người mẫu Ivy, cậu là đang nghĩ cái gì? Còn có, việc này để cha của Nhậm Mộ biết thì cậu khó giữ được da mình đấy!”

“...” Hạ Phong nhìn anh, không còn lời gì để nói. Nói thật, cậu và Nhậm Mộ sống với nhau cũng tốt lắm, nhưng là không nghĩ tới Trầm Chương...

“Hiện tại, quan hệ của cậu với Nhậm Mộ đã tốt hơn, xem ra tiền đồ của cậu cũng không cần chủ tịch của chúng ta nữa. Từ nay về sau, giám đốc tôi cũng không trông cậy vào cậu, chỉ hy vọng lúc hai ông chủ đánh nhau lão đại cậu đứng ở giữa hộ tôi, đừng có chen chân vào. Nói thật ra, chủ tịch xem trọng cậu là vậy thế sao lại đứng về phía Nhậm Mộ hả?”

Hạ Phong không trả lời mà hỏi: “Giám đốc Bằng, sao tôi nghe thế nào cũng thấy tôi giống tên phản đồ vậy?”

Bằng Tùng nhún vai.

Ông chủ và nhân viên có quan hệ, nhân viên cao tầng rất có ấn ý mà mở một con mắt nhắm một con mắt. Chỉ có điều từ lúc đó trở đi, mỗi lần nhìn Hạ Phong, thần sắc của họ khiến Hạ Phong luôn có cảm giác mình phạm phải tội lỗi tày đình nào đó...

Bất kể thế nào, phim vẫn phải quay.

Hạ Phong ngồi trên ghế ngáp liên tục. Vì một cảnh quay bé tin hìn mà cậu bị đạo diễn Hứa tra tấn suốt hai ngày liên tục, nếu cứ tiếp tục như thế chẳng mấy chốc mà cậu chết vì kiệt sức.

Mấy ngày nay Nhậm Mộ tựa như ruồi bọ vo ve quanh cậu bay tới bay tui. Không nghe điện thoại anh liền đến thẳng Thần gia chờ hoặc đến studio chờ cậu kết thúc công việc...

“Phỏng chừng cuối tháng sau [Tù đồ] quay xong, cậu sẽ có khoảng bốn đến năm ngày nghỉ, sau đó sẽ quay [Thiên thiên kế hoạch] luôn.”

“Bốn đến năm ngày?” Hạ Phong kinh ngạc nhìn Tô Ôn. Khuya hôm qua ông chủ Nhậm nói sẽ cùng cậu đi Châu Phi... Nếu thật là bốn đến năm ngày trừ phi dính lấy máy bay không rời, bằng không muốn du lịch Châu Phi kiểu gì cũng phải mất đến một tháng là ít...

Hạ Phong chưa đi Châu Phi bao giờ, còn Châu Âu và Mỹ thì đã đi cùng Hàn Lăng hai lần.

“Như thế nào? Có ý kiến?” Tô Ôn liếc mắt nhìn cậu.

“...Không có”.

Chuyến du lịch Châu Âu cứ như thế mà bị hoãn lại, Hạ Phong cảm thấy có chút cắn rứt lương tâm. Vì kế hoạch này mà Nhậm Mộ đã tiêu tốn rất nhiều thời gian, đi chơi ở đâu, chơi như thế nào đều đã tính toán cụ thể, chỉ chờ cậu...

Ngồi một lát, Hạ Phong duỗi thắt lưng, chuẩn bị diễn cùng Hàn Lăng. Từ sau sự kiện thang máy, Hạ Phong cảm giác Hàn Lăng không còn lạnh lùng với cậu như trước, tối thiểu không nhìn cậu như nhìn sinh vật ghê tởm nào đó...

Hạ Phong đoán nguyên nhân là do mình cho anh ra ngoài trước, bằng không thì còn nguyên nhân nào nữa? Nghĩ đến chuyện lần đây, cậu cũng không rõ Hàn Lăng có phải đã đoán được mình và Nhậm Mộ có quan hệ với nhau hay không...

Anh hẳn là nên biết a? Ngày hôm đó Nhậm Mộ thể hiện rõ ràng, không biết mới là lạ... Hạ Phong nhìn qua Hàn Lăng, lại phát hiện anh đang nhìn mình...

May mắn hai ngày nay Lý Khả Nhạc không tới studio, bằng không anh ta lại khẳng định cậu đang làm gì đó với nghệ sĩ của mình. Hạ Phong còn chưa kịp rời đi thì một ‘đám’ gì đó tiến đến, giọng nữ giới thiếu chút nữa làm cậu muốn hồng mang nhĩ: “Thần Việt!!!!”

Nhìn vào, Hạ Phong mới phát hiện hóa ra là một nữ sinh, mặc một bộ đồ màu trắng, hai mắt rạng ngời, vô cùng kích động.

“Anh Thần Việt, em là Hứa Nhã, là fan siêu trung thành của anh! Anh có thể kí tên cho em được không!!!”

Hạ Phong còn chưa kịp nói, bút và vở đã được nhét vào trong tay. Nhìn nữ sinh với ánh mắt trông mong cầu khẩn, cảm thấy không có lý do để cự tuyệt, huống chi là fan của mình. Vì vậy liền kí tên.

Hứa Nhã hưng phấn cầm quyển vở có chữ kí của Hạ Phong ngắm nghía. Ngay tại lúc Hạ Phong cho là đã xong rồi chuẩn bị rời đi thì nữ sinh lại nói tiếp.

“Bạn học của em đều vô cùng vô cùng thích anh... Anh có thể kí thêm cho vài người nữa được không?” Nói xong cô liền lôi một đồng đồ từ trong balô ra.

Hạ Phong vừa thấy không còn gì để nói. Tất cả đều là sổ tay và hình của cậu...

Lúc này, Tô Ôn ghé vào tai cậu nói thầm: “Nhỏ là cháu gái của đạo diễn Hứa, giúp nhỏ a”.

Hạ Phong rất muốn nói với anh: Tôi còn là em trai của một trong số những người đầu tư của phim này a...

“Đây!” Hứa Nhã đem bút vở vào trong tay cậu, đôi mắt đầy trông chờ.

Hạ Phong đành phải ngồi xuống ghế ngoan ngoãn kí tên. Kí xong mười cái, cậu liền đổi tay. Không phải là cậu thuận tay trái, chỉ ngẫu nhiên dùng tay trái ghi vài chữ...

Mà Hàn Lăng cách đó không xa thần sắc đầy sững sốt.

Thật vất vả mới kí xong, Hạ Phong lại bị Hứa Nhã quấy lầy, đòi chụp hình lưu niệm. Vì chuyện của Vân Chi lần trước, Hạ Phong cũng rất ít cùng người chụp ảnh... bởi vậy cậu lập tức cự tuyệt.

Nhưng Hứa Nhã sống chết lôi kéo cậu, nói cái gì cũng không chịu buông... Có vài nhân viên đến muốn giúp Hạ Phong nhưng Hứa Hoa trừng mắt nhìn liền không còn ai dám giúp nữa....

Hạ Phong không thoát được đành phải chụp vài kiểu, không dám chụp quá nhiều ảnh thân mật...

Chụp xong, Hạ Phong tựa như chạy nạn, sợ lại bị Hứa Nhã dính vào. Trợ lý đạo diễn Tiểu Trần bèn vội đi đến, Hạ Phong không kịp thấy nên hai người đụng vào nhau... Xui xẻo là trên tay Tiểu Trần cầm cốc cà phê của đạo diễn Hứa, tất cả đều đổ lên người Hạ Phong...

Hạ Phong nhảy dựng lên, mở miệng: “Fu-” còn chưa kịp nói xong fuck đã tự động ngậm miệng lại... Ánh mắt lạnh như băng của Tô Ôn bắn tới khiến cậu không khỏi xoay mặt sang hướng khác...

Làm mình tinh chính là khổ chỗ này, lúc nào cũng phải cẩn thận ngôn từ.

Bị cà phê dội vào người, Hạ Phong đành phải đi vào phòng thay đồ thay một bộ quần áo tù khác, thuận tiện kiểm tra xem có bị phỏng hay không.

Hàn Lăng thấy Hạ Phong vào phòng thay đồ cho rằng cậu không quay phim cùng mình nên ngồi trở lại vị trí, chờ.

“...Umm...” Hứa Nhã cầm một đồng lớn giấy vở bay đến trước mặt Hàn Lăng. Khó có cơ hội gặp được nhiều minh tinh như vậy, đương nhiên phải vơ vét được càng nhiều chữ kí càng tốt...

Hàn Lăng biết rõ Hứa Nhã muốn làm gì cũng rất thoải mái đáp ứng. Hứa Nhã cầm vở, muốn tìm một chỗ trống không có chữ kí nhưng không còn.

“....Uhhh...”

“Không sao”. Hàn Lăng cười, cầm lấy vở chuẩn bị kí lên. Ngòi bút còn chưa chạm đến tay anh liền run lên, bút rơi xuống mặt đất.

Điều này sao có thể? Nhìn bút tích trên vở, Hàn Lăng sửng sốt, hai mắt dán vào tên: Thần Việt...

Trên đời này, không có ai so với anh hiểu biết hơn về Hạ Phong, không có ai. Từ sau khi Hạ Phong chết, hồi ức về hai người không phai nhạt theo thời gian mà càng ngày càng khắc sâu... Người kia cho tới giờ đều rất lười, không muốn viết, dù có là sinh nhật của anh cũng lười viết thiệp, nói gì đến khi đã nằm trong đất sâu...

Hạ Phong đã chết...

Hạ Phong, Hạ Phong...

Hàn Lăng rũ mí mắt, trong đầu nhắc nhở chính mình sự thực tàn khốc này. Nhưng bút tích trong vở kia lại thuộc về người ấy, của người ấy...

“Anh Hàn Lăng, anh làm sao vậy?” Hứa Nhã nhặt bút lên, nhìn Hàn Lăng, trong nội tâm là ngàn vạn dấu chấm hỏi.

Hàn Lăng ngẩng đầu mỉm cười: “Không sao”. Sau đó nhận bút từ Hứa Nhã kí tên.

Hứa Nhã vô cùng vui vẻ, cũng không quên nhờ anh kí thêm vài cái.

Hàn Lăng gạt đầu, sau đó tiếp tục lưu lại bút tích của mình trên từng quyển vở. Hứa Nhã đem vở đã được kí xong cho vào balo, vừa nói mình đã xem những phim điện ảnh, phim truyền hình nào của anh... Hàn Lăng một chữ cũng không nghe thấy, tựa như người mất hồn, bút trên tay vẫn không ngừng chuyển động nhưng tâm mắt vẫn rơi vào hai chữ “Thần Việt”....

Kí xong, Hàn Lăng liếc nhìn Hứa Nhã, nhanh tay đem một quyển vở giấu đi không để cho Hứa Nhã biết.

Hai mắt Hàn Lăng trống rỗng. Trên quyển vở nổi bật lên một chữ kí...

Trong đầu như được chiếu một thước phim điện ảnh, mở đầu là lúc cậu và Hạ Phong quen nhau kết thúc là thời điểm anh nghe được tin Hạ Phong bị tai nạn ô tô. Trong thước phim ấy, từng phân đoạn, từng chi tiết vụn vặt, tất cả đều mang theo thống khổ không bao giờ có thể quay đầu lại...

Đóng phim số một Hạ Phong số hai, đây là lời mà anh đã từng nói, cả đời này anh đều không thể quên được. Nhưng từ sau khi Hạ Phong chết, anh bắt đầu hối hận, cái gì mà đóng phim số một, tất cả đều là giả. Không có Hạ Phong, anh chiếm lấy danh hiệu ảnh đế để làm gì? Vào buổi tối trở thành ảnh đế, anh chỉ cảm thấy vô cùng trống rỗng, hai tay cầm lấy ảnh chụp của Hạ Phong, sau đó yên lặng rơi nước mắt...

Có lẽ, trước khi Hạ Phong bị tai nạn, anh nên dừng cảm hơn, nói mình không muốn rời khỏi cậu, muốn chung sống với cậu...

“Hàn Lăng, bắt đầu thôi”.

Hàn Lăng vừa nghe, thân thể tựa như có phản xạ có điều kiện, cả người đứng lên. Vở rơi xuống mặt đất, lập tức anh vội vàng nhặt lên.

Hạ Phong nhìn anh, cho là anh bị làm sau. Tầm mắt rơi vào quyển vở Hàn Lăng cầm chặt trong tay khiến Hạ Phong có chút nghi ngờ: Chẳng phải là quyển vở của nữ sinh kia sao? Sao lại có trên tay của Hàn Lăng? Lại còn cầm chặt như vậy?

Hàn Lăng thấy cậu nhìn chằm chằm vào mình, cũng biết cậu đang nhìn gì.

“...Chuẩn bị diễn thôi”

Hạ Phong gạt đầu, cũng bỏ chuyện đẩy ra sau đầu.

Hôm nay, Hàn Lăng tựa như bị quỷ nhập, mãi không diễn được khiến đạo diễn Hứa không ngừng nổi bão, phóng hỏa. Rốt cục cũng nhịn được đến lúc xong việc.

Hạ Phong vỗ vỗ vai, chuẩn bị rời đi. Nhậm Mộ đang ở bên ngoài chờ cậu, nói là muốn đón cậu đi một chỗ. Điện thoại vang lên.

“Xong việc rồi, đang chuẩn bị ra ngoài”. Hạ Phong dùng cả vai kẹp lấy điện thoại, chỉnh lại cổ áo của mình. Không ngờ vừa ra khỏi cửa studio lại bị người đụng vào khiến điện thoại rơi xuống.

Người đụng vào cậu là Hàn Lăng.

“Xin lỗi”. Hàn Lăng xin lỗi xong liền vội vàng chạy vào studio.

Hạ Phong nhìn bóng lưng của anh nói: “Không sao”. Bị tình nhân cũ đụng thêm vài cái cũng không sao...

Hạ Phong xoay người lại đã thấy Nhậm Mộ từ xa nhìn cậu. Cậu cầm điện thoại lên nói: “Ngoài ý muốn”.

Cách vài trăm mét, Nhậm Mộ nói nhàn nhạt: “Anh tin đây là ngoài ý muốn, nhưng anh không thích màn diễn ra sau đó”.

Hạ Phong thở dài một hơi: “Tối hôm qua ngủ không tốt mỗi cổ cho nên thỉnh thoảng phải xoay cổ lại”.

“Không sao, đêm nay anh sẽ giúp em”. Nhậm Mộ vừa nói vừa hướng về phía studio.

“...”

Dựa người vào Hạ Phong, Nhậm Mộ không chút khách khí nhéo hông cậu một cái, sau đó nâng cằm của cậu lên đối diện mình: “Đừng ăn trong chén nhìn trong nôi, đây không phải là phẩm chất tốt”.

Hạ Phong gạt tay Nhậm Mộ, có ý nói: “Đúng là không phải phẩm chất tốt. Bất quá nếu tôi quăng anh tìm anh ta cũng không liên quan gì đến phẩm chất cả”.

“Anh sẽ giết anh ta”. Nhậm Mộ nhìn cậu chăm chú.

“...” Hạ phong không còn lời nào để nói. Nếu mình thực sự làm vậy Nhậm Mộ sẽ không ngốc đến độ giết chết họ Hàn nhưng chắc chắn sẽ chinh anh ta tới chết, tử như không cho Hàn Lăng quay phim, hoặc là khiến Hàn Lăng kiệt sức đến chết trong studio... Cuối cùng, không chịu nổi ánh mắt này của ông chủ Nhậm, Hạ phong nói: “Tôi chỉ là nói đùa thôi.” Bạn đang ?

Nhậm Mộ hỏi lại: “Thật không?”

Hai người vì tránh khỏi tình nghi liền một trước một sau rời studio. Hạ phong phía trước, ông chủ Nhậm ở phía sau.

Nhậm Mộ thấy Hạ phong dần dần đi xa, liền dừng bước xoay người vào studio.

Đứng trước ông chủ Nhậm, Hàn Lăng có vẻ yếu thế.

Cái này cũng khó trách, dù sao Nhậm Mộ cũng xuất thân từ quân nhân khí chất hẳn mạnh mẽ hơn người thường, hơn nữa đối mặt với tình địch không thể không xuất ra mười phần khí thế.

Hàn Lăng thấy Nhậm Mộ chặn đường mình, cũng không tính toán vòng đi mà đứng chờ. Kì thực, một màn vừa rồi anh nhìn thấy toàn bộ. Vì không muốn quấy rầy hai người mà anh quyết định lui lại chờ hai người rời đi mới đi. Vốn đã lên xe nhưng nửa đường quay lại là vì quyến rũ kia. Anh cẩn thận đem quyền vở ra sau, giống như sợ Nhậm Mộ nhìn thấy.

“Có việc gì thế?” Hàn Lăng giật giật môi, “ông chủ Nhậm”.

“Không có việc gì quan trọng,” Nhậm Mộ cười nhả nhả. “Chỉ là thời gian tới tôi muốn đầu tư một bộ phim, vừa vặn thiếu một nam diễn viên, anh có hứng thú chứ?”

Ông chủ tự mình tìm tới cửa, anh không nên cự tuyệt. Nhưng anh không thích người trước mắt, tựa như người này cũng không thích mình vậy: “Cảm ơn ý tốt của ông chủ Nhậm Mộ, nhưng tôi còn đang quay hai bộ phim bận rộn không dứt được”.

“Thật không? Tôi sẽ không quấy rầy nữa”. Nhậm Mộ cười cười liền rút lui.

Nhìn bóng lưng Nhậm Mộ, Hàn Lăng căn môi. Kì thực anh và Nhậm Mộ không có gì để động chạm với nhau, anh ta là ông chủ, mà anh là nhân viên, có thể nói là nước sông không phạm nước giếng. Có thể nguyên nhân anh không thích Nhậm Mộ là bởi vì Hạ Phong.

Trước khi Nhậm Mộ dùng thân phận con trai Trầm Chương, Hàn Lăng cũng từng gặp Nhậm Mộ vài lần, khi đó Hạ phong vẫn còn sống. Hạ phong nói với anh, đây là anh em tốt cũng là đối thủ của cậu, nhưng anh chỉ tin một nửa. Ánh mắt của Nhậm Mộ mỗi lần nhìn Hạ phong đều khiến anh không thoải mái, là sự chán ghét phát ra từ nội tâm.

Hàn Lăng nhớ rõ, vào lễ Giáng sinh bốn năm trước, anh gặp Nhậm Mộ trong nhà xác. Đầu là tới gặp Hạ phong lần cuối nhưng ánh mắt bi thương của Nhậm Mộ lúc ấy, giống như người chết không phải anh em tốt của mình mà là tình nhân...

Hiện tại, anh biết rõ nguyên nhân: Nhậm Mộ là gay, thích Hạ phong....

Nhưng người thắng lại là Hàn Lăng. Đến khi chết Hạ phong vẫn không biết Nhậm Mộ thích mình, đối với Hàn Lăng mà nói, đây chính là một loại thắng lợi... Hạ phong là của anh, dù cho Hạ phong đã chết đi chăng nữa.

Nhậm Mộ ngồi vào trong xe liền lọt vào vòng thẩm vấn của Hạ phong.

“Anh chạy đến nói gì với anh ta?”

Nhậm Mộ cười quỷ dị: “Anh đi lôi kéo anh ta, anh ta nói không cần làm vậy”. Bàn tay khoát lên bả vai Hạ phong, Nhậm Mộ nói: “Em cũng biết đấy, anh là ông chủ chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa thôi, không có mấy người chịu nghe lệnh anh. Nếu đem được đại tướng dưới trướng của Tào Tuấn, anh mới là ông chủ chân chính”. Lời này, ba phần là thật mà bảy phần là giả. Nói lôi kéo Hàn Lăng, chính là nghĩ muốn Hàn Lăng không ở trước mặt người của anh mà thôi...

“....” Hạ phong liếc nhìn Nhậm Mộ.

“Bất quá, hiện tại em là người của anh, cũng không thể giúp đỡ Tào Tuấn a? Đúng không nào?” Nhậm Mộ vừa nói vừa giả trò...

Rất nhanh đã khơi mào được dục vọng của Hạ phong, hai tay không ngừng ve vuốt, bận rộn vô cùng.

Phương diện kia của Nhậm Mộ mạnh mẽ vô cùng, khiến cho Hạ phong không thể không hoài nghi anh có phải là kiếp trước làm một lão xử nam nên đời này mới cơ khát quá độ như vậy. Ghì lại tay của Nhậm Mộ, Hạ phong nói: “Anh cho tôi là cái gì? Là trò đùa của anh và Tào Tuấn sao?”

“Sao anh dám nghĩ vậy?” Nhậm Mộ ôm lấy cậu, “Em chính là Thần gia Tam thiếu gia, sao anh dám sai sự em? Hơn nữa, anh còn hận không thể đem em cung phụng như thần phật, sao cam lòng để em bán mạng cho anh chứ?”

“Bỏ đi.”

“Đêm nay đi nhà anh nhé”. Nhậm Mộ dụ dỗ.

Hạ phong đẩy Nhậm Mộ ra: “Ngày mai tôi còn muốn quay phim, không rảnh”.

“Không rảnh? Đi, không rảnh cũng phải đi! Sáng mai anh xin phép đạo diễn Hứa, em có thể nghỉ”.

Nghe tên đạo diễn Hứa, Hạ phong ngược lại nhớ đến chuyện Tô Ôn nói với mình, chỉ có vài ngày nghỉ. Nói cách khác không thể cùng Nhậm Mộ đi du lịch nước ngoài.

Nhậm Mộ nghe xong rất bất mãn nhưng không nói gì.

Hai người đua mây vòng, Hạ phong ngáp không ngừng, mí mắt gần như muốn sụp xuống. Nhậm Mộ thấy vậy đành đưa cậu trở về.

Nhậm Mộ cười khẽ, vuốt mái tóc của cậu. Anh ôm Thần gia Tam thiếu gia về Thần gia, chẳng những đổi lấy ánh mắt mờ ám của đám người giúp việc mà còn phải chịu đựng ánh mắt đầy áp lực của Thần Nhung để lên phòng của Thần Việt...

Đêm nay, là đêm không ngủ.

44. Chương 44: Anh Đi Công Tác

Mới vừa rồi thời tiết còn tốt mà thoáng cái đã trời đã gần tối. Một giờ trước Hạ Phong còn ở studio, giờ đã đứng ở nghĩa trang.

Cậu che miệng vụng trộm ngáp một cái. Tối qua đua xe vài vòng sau đó qua đêm nhà Nhậm Mộ, vừa ngủ được vài tiếng đã phải đi studio...

Cách không đến một mét là bia mộ của Quý Trọng, trên tấm bia là bức hình của anh. Lúc trước, Hạ Phong không hiểu được Quý Trọng hình dáng ra sao, hiện giờ cũng đã biết.

Nhìn ảnh chụp của Quý Trọng, Hạ Phong cũng không khó đoán được vì sao Thần Việt lại thích, đến cậu nhìn cũng thấy thích. Quý Trọng khí chất có phần giống với Thần Hi, trầm ổn nội liêm, cũng không mất phong độ, không thua kém gì Thần Việt.

Trước khi Thần Nhung dẫn cậu đến, cậu cũng lo lắng muốn mua hoa gì đến thăm mộ. Nếu là Thần Việt nhất định phải là hoa hồng đỏ, nhưng cậu là Hạ Phong. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng cậu vẫn chọn hoa hồng đỏ.

Quý Trọng rời Thần Việt không khác gì cá bị rời khỏi nước. Nước không còn, cá còn có thể sống được bao lâu?

Hạ Phong bắt đầu có chút hoài nghi Thần Việt hôm đó có phải là cố ý đâm vào để tìm chết, đỡ phải đau khổ sống một mình. Đối với Thần Việt mà nói, mất đi Quý Trọng không phải là thống khổ mà là hoàn toàn tuyệt vọng...

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Nhìn người mới đến, cậu sửng sốt một chút, không nghĩ tới là Thần Truy.

Thần Truy đeo kính râm, trên tay là một bó hồng đỏ. Ngồi xổm xuống, anh tháo kính râm, đem hoa hồng đặt trước mộ. Nhìn ảnh người trong lòng, Thần Truy thống khổ nhắm mắt lại...

Cả đời Quý Trọng chỉ đối đãi cậu như với bạn bè, hoàn toàn không có ý nghĩ nào khác, cho tới giờ vẫn là từ một mình Thần Truy... Mở mắt ra, Thần Truy sờ lên ảnh, đầu ngón tay chạm rai miêu tả khuôn mặt ấy tựa nhưng không phải đang chạm vào bức ảnh mà là khuôn mặt bằng xương bằng thịt của Quý Trọng...

Không thể không nói, vào thời điểm biết dc quan hệ giữa Quý Trọng và Thần Việt, Thần Truy có cảm giác mình bị phản bội, bị bán rẻ, sau đó là cảm giác phẫn nộ, giống như mình bị đâm vào một dao rồi còn phải nói với người kia câu: Cảm ơn...

Cuối cùng, anh vẫn lựa chọn buông tay.

Nhưng không lâu sau truyền đến tin dữ của Quý Trọng.

“Vì sao Quý Trọng về lại không báo cho anh biết một tiếng?” Thần Truy đứng lên, xoay người, chất vấn em trai sinh đôi của mình, “Em không có quyền làm như vậy?”

Hạ Phong hơi sửng sốt một chút. Thần Truy nói tựa như Quý Trọng vẫn còn sống mà không phải là một nắm xương khô...

“Hiện tại không phải anh đã biết sao?” Thần Nhung biết rõ nhưng cũng không nói với Thần Truy bởi lẽ sớm muộn gì anh cũng biết, hàng năm Thần Truy vẫn sắp xếp thời gian đi viếng mộ Quý Trọng. Có lẽ là anh đã đi Nam Mĩ bằng không hôm nay cũng không biết được. Trùng hợp lại gặp hai người.

Ba người trầm mặc hồi lâu, thẳng đến khi chân trời truyền đến tiếng sấm mới ý thức được trời sắp mưa cũng nên rời đi.

Trở lại xe, Hạ Phong lấy điện thoại ra nhìn một chút.

Còn chưa cất vào, chuông điện thoại liền vang lên. Cậu nhìn lướt qua Thần Nhung, sau đó nghe máy.

“Alo”

“Đêm nay đi ăn cơm a”. Giọng Nhậm Mộ truyền qua điện thoại có vẻ lười nhác. “Đừng nói với anh là ‘đang quay phim không rảnh’, anh biết rõ bây giờ em không ở studio”.

Hạ Phong ừ ừ vài tiếng rồi vội vàng cúp máy.

Xe chậm rãi rời đi.

Thần Nhung cầm tờ báo trong tay, chậm rãi nói: “Tiểu Việt, anh không phản đối em cùng Nhậm Mộ một chỗ, nhưng anh muốn nói cho em biết, Nhậm Mộ là con một của Trầm Chương”.

Hạ Phong nhìn ra ngoài cửa xe, hai bên cây cối bị gió thổi nghiêng ngả. Cậu biết rõ Thần Nhung ý muốn nói gì. Nhậm Mộ là độc đinh, hơn nữa không lâu anh sẽ là đại cổ đông của China Era Entertainment, có thể ngang hàng với Tào Tuấn. Bên cạnh đó, anh còn có nhiệm vụ nối dõi tông đường.

“Em biết rõ”.

Mưa bắt đầu rơi. Hạ Phong nghĩ đến lời Thần Nhung nói cảm giác như bị nghẹn, vô cùng khó chịu.

Vào ban đêm, Thần Nhung đưa cho cậu một chiếc điện thoại cũ, là của Thần Việt. Bên trong chỉ có một dãy số điện thoại, là dãy số mà cậu tìm thấy ngày trước, số điện thoại của Quý Trọng.

Chuyện khó chịu một khi xuất hiện thì sẽ xuất hiện liên tiếp không ngừng. Vốn [Tù đồ] chỉ cần vài ngày nữa là có thể xong, nhưng Hàn Lăng không biết bị làm sao suốt ngày trực trực, khi diễn cùng Hạ Phong còn nhiều lúc thất thần.

Hạ Phong nghĩ do anh không thoải mái nên không nói gì, nhưng lại ảnh hưởng vô cùng lớn đến Nhậm Mộ. Chuyến du lịch của hai người càng ngày càng xa vời khiến cho Nhậm Mộ cả người phát hỏa.

NG càng nhiều hơn khiến Hạ Phong bắt đầu khó chịu. Lúc đầu cho cho là Hàn Lăng không thoải mái, nhưng dần cậu phát hiện Hàn Lăng còn có ý khác. Mỗi lần Hàn Lăng nhìn về phía mình, Hạ Phong đều có cảm giác Hàn Lăng muốn nói gì đó. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Hàn Lăng luôn chán ghét mình, sao còn muốn nói chuyện?

Ngồi trên ghế, Hạ Phong hí hóp mắt nhìn về phía Hàn Lăng, rốt cục cậu đứng lên, đi tới.

“Hàn Lăng, anh rốt cuộc làm sao vậy?” Cả ngày NG khiến Hạ Phong có xúc động muốn đánh người. “Nếu như không thoải mái thì về nhà nghỉ ngơi. Nếu đến thì chuyên tâm mà quay”.

Thấy Hạ Phong tự mình chạy đến nói chuyện, Hàn Lăng nhìn qua cậu nhàn nhạt nói: “Tôi không sao cả?”

“Thế anh NG suốt làm gì?”

Hàn Lăng là người có tác phong làm việc rất chuyên nghiệp, điểm này Hạ Phong đã biết từ lâu. Quay phim đến nửa đêm mới trở về, làm hại một mình cậu ngồi ở phòng khác chờ anh... Nhưng hiện tại, Hạ Phong thật sự muốn đem anh đi bệnh viện nhìn xem anh có bị bệnh hay không.

Hàn Lăng còn chưa mở miệng Lý Khả Nhạc đã chen vào.

“Cậu cho rằng Hàn Lăng là thần sao? Làm gì có diễn viên nào quay phim không NG?”

Hạ Phong lạnh lùng nhìn Lý Khả Nhạc, không nói gì quay về chỗ ngồi của mình.

Cả một buổi chiều Hàn Lăng không diễn được, Hạ Phong phát điên, đạo diễn Hứa lại càng điên hơn... Thật vất vả nhịn được đến giờ nghỉ, ai ngờ đạo diễn Hứa nói: Không quay xong cảnh này toàn bộ studio ở lại qua đêm cho tôi!

Hạ Phong thở dài một hơi, phải tiếp tục cùng Hàn Ảnh để quay phim...

Rốt cục, không biết sau lần NG thứ bao nhiêu, đạo diễn Hứa triệt để phóng hỏa.

Đạo diễn đứng lên từ sau máy giám thị, dùng kịch bản chỉ vào mặt Hàn Lăng tức giận rống lên: “Hàn Lăng, nói cho tôi biết là cậu muốn làm gì? Muốn làm cái trò gì?! Mẹ nó, cậu là diễn viên, là Ảnh đế, không phải người qua đường ắt giáp tôi tùy tiện nhặt về! Đừng có trưng ra cái vẻ mặt không muốn quay phim này! Bởi vì cậu mà toàn bộ nhân viên phải thức đêm cùng! Cậu không có chút bản khoăn lo lắng sao?... Cút vào phòng vệ sinh rửa mặt tỉnh táo lại cho tôi!”

Hàn Lăng yên lặng, cúi đầu vào phòng vệ sinh.

Hạ Phong xoa xoa huyết thái dương, bắt đắc dĩ. Lý Khả Nhạc, thở dài chạy ra ngoài không biết làm gì.

Thấy Lý Khả Nhạc không đi theo Hàn Lăng, Hạ Phong liền vào phòng vệ sinh. Đi vào, nhìn thấy Hàn Lăng đứng đối diện với chiếc gương, thần sắc có chút mất mát.

Tựa trên cửa, Hạ Phong nhìn anh. Người này làm sao vậy? Cậu không đọc được suy nghĩ của người khác, cũng không đoán được Hàn Lăng rốt cuộc là làm sao. Thấy tình nhân cũ bị đạo diễn mắng cho thâm trầm như vậy cậu không giúp đỡ cũng có chút áy náy. Nhìn điện thoại, đã hơn ba giờ sáng. Vốn cậu cùng Nhậm Mộ đi ăn tối, nhưng bây giờ... Gọi điện thoại cho Nhậm Mộ nói đêm nay mình không đến nhà anh, không cần phải đợi. Nhưng xét thấy Hàn Lăng bộ dạng muốn chết không muốn sống, Hạ Phong cảm thấy cần an ủi anh vài câu rồi mới gọi điện cho ông chủ Nhậm.

“Hàn Lăng—”

“Đi ra ngoài”. Giọng nói lạnh lùng.

Hạ Phong làm như không nghe thấy mà đi vào. Tựa trên tường, cậu châm một điếu thuốc, nhìn Hàn Lăng. Trước khi quay [Tù đồ], Hàn Lăng có hơi gầy nhưng vẫn xem như là có da có thịt. Đến giờ không khác bộ xương khô là bao, vô cùng chán chường...

Hiện tại nhìn Hàn Lăng, Hạ Phong chỉ có chút đau lòng mà thôi.

“Tôi không biết anh rốt cuộc là làm sao. Bất quá, tình yêu và lòng nhiệt tình với điện ảnh của anh biến đi đâu vậy? Đóng phim không phải là việc anh yêu nhất sao?” Vì đóng phim, Hàn Lăng hết lần này đến lần khác bỏ cậu. Bất quá cậu cũng hết một lần lại một lần dính lấy Hàn Lăng tựa như trúng ta. Nhưng hiện tại, cậu đã không còn như vậy nữa.

Hàn Lăng ngây người. Cho tới giờ anh vẫn chưa từng nói trước công chúng mình yêu nhất là điện ảnh. Dù là lúc Hạ Phong còn sống anh cũng chỉ biểu đạt một cách uyển chuyển mà thôi. Anh nhìn khuôn mặt Thần Việt phản chiếu trên gương, thì thầm hỏi: “Cậu là ai? Đến tận cùng là ai?”

“Thần Việt”.

“Không, không phải, cậu là—” Hàn Lăng đột nhiên tỉnh ngộ, quay lại nhìn Hạ Phong.

Hạ Phong vứt tàn thuốc vào thùng rác.

“Cậu ở đây làm gì?!”

Lại là Lý Khả Nhạc...

Hạ Phong nghiêng mặt qua nhìn Lý Khả Nhạc, buông lỏng tay: “Tôi có thể làm gì? Vấn đề này tôi cũng muốn hỏi anh một chút. Tôi đánh Hàn Lăng hay là làm gì với anh ta? Hay là tôi khiến anh chán ghét đến phát điên như vậy?”

Khuôn mặt Lý Khả Nhạc bỗng chốc trở nên vụn vỡ....

Điện thoại vang lên.

Hạ Phong nhìn màn hình, là ông chủ Nhậm gọi đến. Nhìn lướt qua Hàn Lăng, cậu xoay người ra ngoài, tìm một góc nghe điện thoại.

“Thần Thiếu gia, anh phát hiện em càng lúc càng nổi tiếng nha. Phỏng chừng từ nay về sau muốn ăn cơm với em cũng hải hẹn trước”. Dứt lời, đầu kia vang lên tiếng hút thuốc: “Bao giờ có thể đến?”

Hạ Phong tức giận, còn tưởng rằng Nhậm Mộ có thể nói ra chuyện động trời gì, ai ngờ là chuyện này. Nhậm Mộ chính là một tên sắc lang, mỗi lần nhìn thấy cậu lại giở trò, cứ như cả đời chưa từng chạm qua đàn ông đàn bà vậy (Anh chỉ giờ trò với mỗi Hạ Phong thôi =]])

“Anh là nghĩ gặp tôi hay là muốn cùng tôi lên giường?” Vừa nói xong, Hạ Phong không nhin được lại gõ gõ ngón tay.

Nhậm Mộ cười khê: “Cái gì cũng nghĩ”.

Hạ Phong xì ra một hơi.

“Cái này không thể tranh anh! Em cũng biết là em làm khó anh rất nhiều a. Mỗi một lần muốn cùng em lên giường thì đều như là ra chiến trường đánh giặc, xui xẻo nhất là đôi khi không vượt qua được liền bỏ mình.” Nhậm Mộ không quên bảo bối của anh trên giường bao lực như thế nào, động một chút lại đánh người. Nếu không lại chơi trò chiến tranh lạnh khiến anh phải nhin gần chết. Tính ra, số lần có thể làm việc thuận lợi không đếm qua được mấy đầu ngón tay...

Bạn đang ?

Hạ Phong đến đây hô: “Dừng!” Cậu còn đang tính nói vài lời với Nhậm Mộ thì ghi chép trường quay đã hô to “quay phim”. “Trên giường anh cũng đừng có nghĩ đến. Tôi hi sinh một chút, có thể cùng ăn bữa sáng, như thế nào?”

“Được thôi”.

5h sáng, Hạ Phong vội vàng chạy ra khỏi studio.

Cách mấy trăm mét có một chiếc ô tô, vừa thấy Hạ Phong liền mở cửa ra. Hạ Phong cũng không thèm để ý có paparazzi hay không mà trực tiếp đi vào. Còn chưa kịp ngồi xuống an ổn thì Nhậm Mộ đã dính lại.

Hạ Phong đẩy anh ra, chậm rãi thắt dây an toàn: “Ông chủ Nhậm, tôi mệt lắm rồi”.

“Không sao, anh không mệt”.

Một bên nhiệt tình như lửa hận không thể nuốt đối phương. Còn bên kia đến một ngón tay cũng không chịu động, tùy ý mặc kệ đối phương... Rốt cục, sau nửa ngày bề bộn, ông chủ Nhậm cảm thấy tiền hì có thể xem là thỏa mãn mới phát hiện Hạ Phong đã ngủ say...

“... Thật là không chút nề tình gì cả”.

Xe đi một hồi rốt cục ngừng lại.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, Nhậm Mộ từ phía sau ôm eo Hạ Phong cũng đang ngủ. Ngoài cửa xe có ánh đèn chiếu vào mắt khiến Hạ Phong tỉnh lại. Nhìn ra bên ngoài cậu mới biết được mình không ở nhà Nhậm Mộ mà là tại bãi đỗ xe của sân bay.

Cậu dùng khuỷu tay chọc chọc Nhậm Mộ: “Đến đây làm cái gì?”

Nhậm Mộ trợn mắt: “Lát nữa anh đi công tác”.

Hạ Phong hiểu ra: “Ồ.”

Bất quá, sau tiếng ‘ồ’ kia, Hạ Phong cũng không có phản ứng gì khác mà tiếp tục ngủ. Phản ứng này khiến Nhậm Mộ vô cùng bất mãn. Mình sắp đi đến nơi rồi mà người trong lòng cũng không chịu hồi mình muốn đi chỗ nào, thật là làm cho người ta lo lắng...

“Thần Việt, có phải em nên hỏi xem anh đi đâu? Đi mấy ngày? Bao giờ về không?”

“Không sao, anh trở về lập tức sẽ biết, không cần phải làm mấy điều thừa thãi”.

Nhậm Mộ rút cuộc không nghĩ ra phải hỏi cậu cái gì...

Hạ Phong xoay người quay lưng lại với Nhậm Mộ, dần dần khép mắt lại. Nhậm Mộ nhìn ra bên ngoài, trời đã gần sáng, một giờ nữa anh phải lên máy bay.

Vì chờ Hạ Phong, cả đêm Nhậm Mộ không hề chớp mắt, mệt mỏi, anh cũng thiếp đi...

Ngủ được mơ mơ màng màng, Hạ Phong lại tỉnh, là bị điện thoại đánh thức. Tìm một hồi mới biết không phải điện thoại của mình mà là của Nhậm Mộ.

Thấy Nhậm Mộ ngủ say, Hạ Phong liền thay anh nghe máy.

“Nhậm Mộ”.

Hạ Phong ngậy người một lúc, biết rõ người nói chuyện là ai, cha Nhậm Mộ, Trần Chương.

“Nghĩ đến đâu rồi?”

Hạ Phong không lên tiếng.

Không nghe được lời đáp Trần Chương cũng không để ý, cho rằng con trai là không muốn nói chuyện. Mười lần thì có tới bảy lần Nhậm Mộ trầm mặc không lên tiếng, ông cũng đã quen nên không nghĩ tới người nghe không phải con trai mình mà là tình nhân của con trai.

“Con cũng không còn nhỏ, nên suy nghĩ một chút. Ta cũng không muốn bức con, nhưng ta chỉ có một đứa con trai là con, cũng đã một bó tuổi rồi. An tiểu thư là cô gái rất tốt, đối với con cũng thật lòng, không cần phải bỏ lỡ”.

Là khuyên Nhậm Mộ cưới vợ a? Nói thật ra, Hạ Phong thà rằng nghe Trần Chương dùng giọng điệu như của Thần Hách mà nói, dùng súng chỉ vào đầu Nhậm Mộ bắt buộc anh chứ không phải là dùng chiêu bài tình thân này.

Nhậm Mộ tỉnh, lấy điện thoại từ tay Hạ Phong, tắt máy.

Hai người mặt đối mặt.

Sau đó Hạ Phong cúi đầu xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì. Một lát sau cậu ngẩng đầu: “Muốn kết hôn?”

Nhậm Mộ nghiêm trang: “Đúng vậy, rất sớm sẽ kết hôn. Có thể là tháng sau, nếu không tốt thì có thể phải hai tháng”.

Khuôn mặt Hạ Phong đã lạnh dưới 0 độ: “Nếu muốn kết hôn tôi làm nhân viên sẽ tặng một phần quà nhỉ”. Vừa nói xong liền đấm Nhậm Mộ.

Vì quá bất ngờ, Nhậm Mộ không tránh được. Hạ Phong không thèm nhìn lại, đẩy cửa xe rồi đi.

Nhưng Nhậm Mộ không buông tay mà giữ chặt cổ tay cậu.

“Buông tay.”

“Anh buông tay thì tìm ai kết hôn với anh? Em nghĩ anh đi tìm quỷ hay An tiểu thư kết hôn sao?” Nhậm Mộ cau mày. Một đấm của Hạ Phong như muốn đánh chết anh... Anh chỉ nghĩ muốn trêu chọc bảo bối để người ta khấn trương mà thôi, ai ngờ lại xuống tay ác như vậy.

Hạ Phong ngậy người.

Nhậm Mộ thấy cậu không đi, liền lôi kéo cậu vào xe, sau đó đóng cửa xe lại.

“Thần Việt, cho anh một lý do”.

“Không có lý do.”

“Anh tự đứng bị đấm, dù sao em cũng phải giải thích chứ. Tỷ như là ghen hoặc là không tiếp thu được tin tức anh muốn cùng người khác kết hôn”.

Hạ Phong nhìn anh nói ra lời trái với lương tâm: “Không có”. Cậu cảm thấy đây không phải là ghen, thuần túy chỉ là dục vọng muốn giữ lấy lại phát tác mà thôi...

“Không có? Anh tin tưởng em không ghen,” Nhậm Mộ cười xấu xa, “mới là lạ”. Sau đó nhanh chóng đặt cậu dưới thân mình hôn cậu...

Lúc này, Nhậm Mộ chiếm hết ưu thế khiến anh vô cùng hưng phấn. Chỉ là thời gian quá ngắn, Hạ Phong lại mệt mỏi không có nhiều tinh lực đáp lại.

Hoan ái qua đi, Nhậm Mộ như một con mèo thỏa mãn liếm khoe miệng Hạ Phong, người phía dưới lại vung tay tát anh...

“Phía cha anh thì anh tính toán thế nào?” Hạ Phong hỏi. Khiến Trầm Chương từ nay về sau tuyệt hậu, lương tâm cậu cũng cắn rứt. Nhưng cậu còn không tốt bụng tới mức để họ Nhậm cưới vợ...

“Yên tâm, chỉ cần em còn sống anh nhất định giữ đúng đạo làm chồng”.

Có trời mới biết đạo là chồng là cái gì, nhưng Hạ Phong cảm thấy rất thoải mái (thể ra anh là vợ ả =)). 20 phút sau, máy bay cất cánh.

Nhìn máy bay càng ngày càng nhỏ, Hạ Phong đuổi thắt lưng, thở phào nhẹ nhõm. Rốt cục cũng có thể có được vài ngày thanh tịnh, cậu lập tức nghĩ đến một người, không phải Hàn Lăng mà là Tổ Ngạn Chi.

Thật lâu không có cùng Tổ Ngạn Chi đi uống rượu.

45. Chương 45: “ngoan, Về Nhà Đi”

Thời tiết càng ngày càng nóng.

Thế nhưng trong studio hơi nóng một chút xíu cũng không lọt nổi vào, lúc nào cũng tựa như ở trong hầm băng, tuy nói ngẫu nhiên sẽ có lúc trời ấm lên nhưng chỉ là ảo giác mà thôi. Đối với Hạ Phong mà nói, bao giờ quay xong cũng không trọng yếu, quan trọng nhất là tránh làm đạo diễn Hứa phát hỏa mắng người.

Cả một tuần lễ, Hạ Phong lúc nào cũng bị đè nén. Liên tiếp bốn tối cậu ở Tả Tuyền Sơn đưa xe. Phỏng chừng là gây chú ý đến Đường Cửu gia nên ông liên tiếp tìm đến cậu, kể cả Luyện tiên sinh cũng tới nhưng cậu không đáp ứng.

Ban đêm.

Hạ Phong tiến vào xe, vừa thắt dây an toàn vừa ngáp. Hôm trước, China Era Entertainment tuyên bố Tiểu Thiên vương Tổ Ngạn Chi trung tuần tháng sau sẽ tổ chức live show, vì thế, Tổ Ngạn Chi mở một party mời mọi người đến chúc mừng. Đương nhiên sẽ không thiếu Hạ Phong.

Điên cuồng đến 3h sáng, Hạ Phong mới rời đi. Đêm ấy, Hạ Phong thiếu chút nữa đoạt đi danh tiếng của Tổ Ngạn Chi khi hai người cùng lên sân khấu vũ.

Điện thoại vang lên.

Hạ Phong tưởng là Nhậm Mộ nhưng nghe máy mới phát hiện là Tiểu Thiên vương.

“Tiểu Thiên vương, làm sao vậy? Nếu là uống rượu thì tôi không đi đâu”. Cả tuần nay ngoài trừ party, cậu và Tổ Ngạn Chi đi uống rượu hết ngày này sang ngày khác, rượu bia nhậu nhẹt đến gần chết.

“Không phải uống rượu, người anh em, hôm nay tôi mang cậu đến một chỗ tốt.”

“Chỗ tốt?” Hạ Phong nhú mày. Cậu và Tổ Ngạn Chi đến cơ hồ tất cả các pub rồi, còn có nơi nào được gọi là chỗ tốt nữa?

“Cậu hiện giờ ở đâu?”

“Ngoài studio.”

“Tôi sẽ đến ngay, chờ tôi”.

Mười phút sau, Tổ Ngạn Chi xuất hiện.

Hạ Phong hỏi Tổ Ngạn Chi đó là chỗ nào, Tổ Ngạn Chi chỉ cười cười. Nhìn bộ dạng thần bí ấy, Hạ Phong cũng biết hẳn là sẽ có tiết mục vô cùng hấp dẫn.

Mấy phút sau, Hạ Phong đã đến khu phố cũ, vùng này có không ít kiến trúc lưu lại từ thời kì dân quốc, nhìn có chút cổ kính vẫn chưa bị đô thị hóa hết.

Xuống xe, Tổ Ngạn Chi dẫn cậu vào những ngõ ngách nhỏ chui tới chui lui rốt cục đến một cửa hàng được xây dưới pub.

“Tới đây làm gì?” Hạ Phong dò xét bốn phía phát hiện trong này có chút u ám.

“Đi vào rồi sẽ biết.”

Trước khi vào pub, Tổ Ngạn Chi đã cho Hạ Phong một chiếc mặt nạ màu trắng bảo cậu đeo vào.

Tổ Ngạn Chi đi trước, nói vài câu với bảo vệ rồi ra hiệu cho Hạ Phong đi theo mình.

Đẩy cửa pub, Hạ Phong đã ngửi thấy một hỗn hợp mùi vị, là mùi trộn giữa xa hoa và dục vọng. Bên trong không khí có vẻ ẩm thấp, cùng với hỗn hợp mùi vị kia tạo ra một loại không khí đặc biệt.

Dọc theo cầu thang xuống khu vực dưới mặt đất là tiếng âm nhạc âm ỉ, Hạ Phong cũng đại khái đoán ra được đây là loại nơi gì. Bề ngoài có vẻ không khác với pub là bao nhưng trên thực chất lại là nơi hoàn toàn khác biệt.

Nơi đây là thiên đường và địa ngục của dân cờ bạc.

Hạ Phong từng nghe Tam gia nói về một sông bạc ngầm, nhưng đời trước cậu cũng không biết nó ở đây, một phần là vì Hàn Lăng, phần khác là vì cậu không có ham mê đánh bạc cho lắm.

Có thể biết chỗ này cũng cho thấy anh không phải là người thường. Những người trong này đều là những nhân vật cơ hồ giống với Tam gia, nếu không phải có tiền thì cũng là người có quan hệ xã hội đen.

Nhưng vì sao Tổ Ngạn Chi lại biết chỗ này? Tiểu thiên vương của China Era Entertainment cho dù muốn đánh bài hẳn là nên đi Las Vegas chứ không phải chỗ này. Bất quá, thực sự nếu đi ra nước ngoài cũng rất khó khăn.

Đi bên cạnh Tổ Ngạn Chi, Hạ Phong hỏi thăm: “Sao cậu biết chỗ này?”

“Bạn bè giới thiệu.”

“Cậu thích đánh bạc?” Nhìn Tổ Ngạn Chi cũng không giống dân cờ bạc.

“Chơi một chút mà thôi.” Tổ Ngạn Chi cười đặt tay lên bả vai Hạ Phong, “Cậu cũng biết đấy, làm Tiểu Thiên vương áp lực cũng rất lớn. Thỉnh thoảng đến đây đánh bạc xem như là thả lỏng một chút”.

Hạ Phong không nói gì. Trên đời này không có mấy đàn ông không đánh bạc, chỉ là xem người đánh bạc có bao nhiêu tiền mà thôi. Đi theo Tổ Ngạn Chi, xuyên qua sàn nhảy đến một hành lang nhỏ, cuối hành lang là một cánh cửa.

Ở đây có tổng cộng sáu phòng chơi, mỗi phòng đều có cửa thông với các phòng khác. Xuyên qua từng cánh cửa, Hạ Phong đi vào phòng sâu nhất, cũng là phòng lớn nhất.

Nhìn bốn phía, Hạ Phong chỉ có thể nói: Phục.

So với sông bài nổi danh toàn cầu, trong này không tính là gì. Bất qua sự xa hoa cũng không hề thua kém những sông bài ấy. Ở đại sảnh treo bảy, tám đèn thủy tinh đủ kích cỡ, sàn nhà được trải thảm đỏ, đồ trang trí treo trên tường cũng vô cùng xa xỉ.

Chính giữa đại sảnh là một bàn chơi lớn, người tới lui đều đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, người phục vụ cũng không phải ngoại lệ.

Hạ Phong đoán tùy tiện lột mặt nạ của một người khách chỉ sợ đều là người có địa vị. Đi dạo vài vòng, cậu phát hiện Tổ Ngạn Chi đã không thấy đâu, nhìn bốn phía ai cũng đeo mặt nạ, cậu cũng không biết ai mới là Tổ Ngạn Chi.

Một lát sau, Tổ Ngạn Chi xuất hiện, đem một nửa Casino tokens* trong tay cho Hạ Phong. Hai người chọn một tùy tiện một bàn ngồi xuống, chuẩn bị chơi Pai gow* (Double-hand poker).

Hạ Phong cũng biết chơi nhưng không phải là cao thủ gì, bởi vậy chưa đến hai lượt Casino tokens trong tay Hạ Phong toàn bộ đều chạy tới tay Tổ Ngạn Chi.

Hạ Phong liếc nhìn Tổ Ngạn Chi, thở dài. Sòng bạc người ngày càng nhiều, Hạ Phong nửa tự nguyện, nửa bị ép phải đứng lên.

Điện thoại trong túi quần rung lên.

Hạ Phong ra hiệu cho Tổ Ngạn Chi sau đó chạy đi nghe. Tìm một hồi mới thấy được phòng vệ sinh.

Đóng cửa lại, cậu bỏ mặt nạ ra, vừa tiếp máy đã nghe thấy giọng Nhậm Mộ có chút khó chịu.

“Thần thiếu gia, giờ đã là rạng sáng. Không ở nhà ngủ mà đang làm gì vậy?” Đầu kia Nhậm Mộ vừa lái xe vừa nói chuyện điện thoại. Nửa tiếng trước anh vừa xuống máy bay đã vội chạy đi tìm người trong lòng. Vốn nửa đêm rồi nên anh không nghĩ để Hạ Phong đến đón mình nhưng ai ngờ vừa đến đã được thông báo Tam thiếu gia vẫn chưa về nhà.

Anh về rồi?” Hạ Phong nhìn điện thoại, là 12h30’

“Đang ở đâu?”

“Sòng bạc”.

Trầm mặc một hồi, ông chủ Nhậm tức giận ra lệnh: “Lập tức trở về”.

“Tôi còn chưa chơi đủ”.

“Nếu em thích anh có thể cùng em đến Las Vegas, thậm chí đến tất cả các sòng bài nổi tiếng chơi một lần cũng được, nhưng không thể đến chỗ đấy.”

“Lý do?”

“Không có lý do gì cả”.

“Thật không? Tôi không quan tâm”. Hạ Phong tắt máy. Vì cái gì sòng bạc nào cũng có thể đi mà sòng bạc này lại khiến Nhậm Mộ khó chịu như thế? Hạ Phong cảm thấy việc này không đúng, kì quặc!

Một lần nữa đeo mặt nạ, Hạ Phong đi ra chờ ông chủ Nhậm đến. Ngồi trên bàn cậu không yên lòng, ngón tay gõ gõ lên bàn còn mắt vẫn thỉnh thoảng liếc về phía cửa chính.

Cửa chính hết đóng lại mở. Rốt cục, ông chủ Nhậm cũng long trọng lên sân khấu. Hình ảnh không khác gì những con bạc khác, trong tay cầm Casino tokens, chậm rãi đi vào đại sảnh.

Giữa một đồng người đeo mặt nạ, Hạ Phong nhận ra được anh ngay lập tức. Tổ Ngạn Chi cho cậu bao nhiêu Casino tokens cậu liền thua bấy nhiêu nên đành phải đi đổi, thuận tiện làm một chút việc.

Nói với Tổ Ngạn Chi, cậu lẩn vào trong đám người. Tìm được Nhậm Mộ, cậu cố ý đi lướt qua anh...

Quả nhiên Nhậm Mộ đi theo.

Gần đến phòng vệ sinh, Nhậm Mộ kéo tay Hạ Phong hướng vào bên trong, đóng cửa lại... Nhậm Mộ đem mặt nạ tháo ra, sau đó giữ chặt cằm cậu, hôn lên....

Hạ Phong đẩy anh ra, đảo khách thành chủ...

Là hôn môi.

Nhưng về sau nụ hôn biến thành gặm. Hai người đang say sưa, ông chủ Nhậm lại đột nhiên dừng lại.

Bình thường còn chưa cởi hết đồ mà đã ăn tươi nuốt sống cậu, thế nhưng hiện giờ lại dừng ngay giữa thời khắc mấu chốt, điều này khiến Hạ Phong có phần tức giận. Anh không muốn làm thì cũng phải quan tâm đến người bị hại là tôi a...

Ôm eo Hạ Phong, Nhậm Mộ nói: “Đi, trở về làm tiếp”.

“Trong này không được sao?”

“Không được”.

Nói xong, Nhậm Mộ lập tức đeo mặt nạ cho Hạ Phong, lại đeo cho mình sau đó kéo cậu ra ngoài. Đi được một nửa, Hạ Phong chợt nhớ đến Tổ Ngạn Chi... Bỏ mặc cậu ta lại như thế thì thực sự rất không hay.

“Chờ một chút, tôi đi cùng—”

Nhậm Mộ hoàn toàn không ngừng mà tiếp tục kéo cậu đi.

Đi xuyên qua các cánh cửa, đến cánh cửa cuối cùng, tay còn chưa đẩy cửa đã tự động mở, một đám người tiến đến.

Đây là một cảnh quay kinh điển trong điện ảnh. Cửa sòng bạc mở rộng, một đám người mặc đồ đen xuất hiện, chủ nhà xuất hiện, sau đó máy quay sẽ đặc tả diễn viên chính. Bất quá, giờ khắc này không có màn đặc tả, chỉ là một người đeo mặt nạ trắng...

Nhậm Mộ dừng lại.

“Đã lâu không gặp”. Đứng chính giữa là một người đàn ông, ánh mắt đặt lên người Hạ Phong và Nhậm Mộ nhìn tới lui, sau đó chậm rãi nói tiếp: “Nhậm Mộ”.

Người này quen biết Nhậm Mộ? Hạ Phong quay đầu nhìn anh.

“Nghe nói cậu đi nhập ngũ”.

Nhậm Mộ không đáp lại, Hạ Phong sửng sốt. Đây là người nào mà cả chuyện cậu không biết người này cũng biết? Hạ Phong có thể xác định, Nhậm Mộ quen biết người này, nhưng có điều không biết là loại quen biết.

“Thật không nghĩ tới, cậu có thể ở trong quân ngũ hai năm”.

Nhậm Mộ đối mặt với người đàn ông, cả hai đều đeo mặt nạ trắng, đều không nhìn ra biểu cảm trên mặt. Người đánh bạc vẫn đi tới đi lui.

“Đã đến đây thì nói chuyện một lát”.

“Không rảnh”. Nhậm Mộ lạnh lùng cự tuyệt.

“Rồi cậu sẽ rảnh”.

Nhậm Mộ dường như biết người này sẽ làm gì, một tay kéo Hạ Phong ra sau mình: “Đường Kỷ Thiên, anh đừng quá phận”.

“Hai chọn một. Cậu đi. Người đàn ông tên Đường Kỷ Thiên chỉ Hạ Phong, “Tên này đi. Hoặc cậu, hoặc nó”.

Người đàn ông này rất tự tin. Sở dĩ tự tin như vậy là vì Hạ Phong đang ở trên địa bàn của anh ta, trong sòng bạc của anh ta. Ở đây tất cả đều thuộc về hắn, hắn chính là thượng đế của nơi này.

Hạ Phong rất ít khi bị người uy hiếp, thật sự rất ít. Cho nên cậu rất muốn đánh tên Đường Kỷ Thiên này. Nhưng Nhậm Mộ giữ chặt cậu, không cho cậu ra tay.

“Tôi ở lại. Thả cậu ấy đi”. Sau đó dắt Hạ Phong ra ngoài, đẩy cậu ra khỏi pub, hôn lên mặt nạ của cậu, nói: “Ngaoan, về nhà đi”.

“Nhậm Mộ—” Hạ Phong muốn kéo anh nhưng chỉ chạm đến ống tay áo. Nhậm Mộ vô cùng quyết tuyệt, một đường đi xuống không nhìn lại cậu. Hạ Phong cũng muốn đi theo nhưng bị bảo vệ ngăn lại.

Đứng ở cửa một hồi, cậu lên xe của mình. Có lẽ là quá lâu không thấy cậu quay lại sông bạc, Tổ Ngạn Chi gọi điện đến, cậu bịa ra chuyện nhà này nợ phải đi về trước.

Nhìn không khí khẩn trương giữa Nhậm Mộ và Đường Kỷ Thiên, cậu biết rõ hai người hẳn đã từng xảy ra chuyện gì đó, bằng không Nhậm Mộ cũng sẽ không nói đi sông bạc nào cũng được, chỉ có sông bạc này không thể đi.

Ngồi trên xe, Hạ Phong gõ gõ lên đùi. Cậu không phải người dễ dàng buông tha, trước kia không phải, hiện tại cũng không. Trong đua xe, thiên phú của cậu có thể không tốt, nhưng là có một động lực thúc đẩy cậu, để cuối cùng cậu đạt được danh hiệu Xa thần. Nói thật ra, cho đến hôm này, Hạ Phong cũng không rõ ràng lắm hoàn cảnh của Nhậm Mộ là như thế nào. Trước kia, ngoài đua xe, cậu cũng chỉ đặt sự chú ý lên Hàn Lăng, hoàn toàn không chú ý đến Nhậm Mộ. Lúc muốn tìm anh chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể được, so với chuyển phát nhanh còn nhanh hơn.

Lập tức, cậu phóng xe về Thần gia.

Ở thang lầu, cậu nhìn thấy Thần Hách đang ngồi trong phòng khách, cả Thần Hi vốn đang ở nước ngoài cũng xuất hiện. Không thèm chào hỏi, cậu vội vàng về phòng.

Vứt mặt nạ xuống giường, cậu vào phòng tắm.

Nhìn vào gương, ngoại trừ quầng mắt có hơi thâm ra thì hoàn toàn tốt.

Mở ngăn kéo, Hạ Phong đem súng ngắn ra, sau đó lên đạn.

Một tay cầm mặt nạ, một bên xuống cầu thang, chuẩn bị đi vào gara lấy xe.

Người ngồi trong phòng khách toàn bộ đều đổ dồn về cậu, mà Thần Hách nhìn thấy mặt nạ trên tay con liền nheo mắt hỏi: “Đi chỗ nào?”

Hạ Phong cầm mặt nạ quơ quơ mấy cái, nói: “Chơi.”

46. Chương 46: “mày Muốn Làm Gì?”

Xe đi một đường bình an.

Khuỷu tay tì lên cửa xe, Hạ Phong nhìn về phía trước.

Cậu không biết Đường Kỷ Thiên có địa vị như thế nào, cậu trở lại sông bạc chỉ là muốn biết Nhậm Mộ có sao không mà thôi. Nếu Đường Kỷ Thiên dám gây bất lợi cho Nhậm Mộ, cậu nhất định sẽ không tha cho hắn.

Đỗ xe tại ven đường, cậu đi dọc theo những hẻm nhỏ để đến pub. Một lần nữa đeo mặt nạ, hai tay đút túi quần, cậu thản nhiên bước vào cửa.

Như là đã đoán trước, bảo vệ lập tức cản cậu lại.

“Thưa ngài, ở đây chỉ dành cho hội viên, mời ngài xuất trình thẻ”.

“Tôi đến tìm Đường Kỷ Thiên”.

Bảo vệ nghe có chút do dự, cuối cùng vẫn từ chối.

“Đã như vậy, tôi cũng không làm khó dễ. Nhưng phiền anh giúp tôi chuyển lời cho anh ta được chứ?”

Bảo vệ gật đầu.

Hạ Phong đi đến gần bảo vệ, cảm thấy khoảng cách giữa hai người vừa vặn liền rút súng từ trong túi quần ra. Cảm giác súng đặt bụng mình khiến bảo vệ kinh ngạc.

Hạ Phong nghiêng đầu, ý bảo hướng về phía một hẻm nhỏ. Bảo vệ không dám phản kháng, chỉ đành chậm rãi từng bước một bước đi.

Còn chưa được một nửa đường, Hạ Phong liền đánh ngất bảo vệ. Mặc kệ hình thể to lớn của bảo vệ, Hạ Phong nhét anh ta vào thùng rác, đầy bất lương mà khép kín nắp thùng lại...

Giải quyết xong phiền phức, Hạ Phong thuận lợi đi vào sòng bạc. Một bên hướng vào trong, thuận tiện đổi tiền. Đi dạo liên tục qua sáu phòng chơi cạu vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Nhậm Mộ.

Có lẽ Nhậm Mộ đang ở chỗ khác. Hạ Phong lại đi tìm trong sà nấp nhưng vẫn không thấy người. Cậu có chút buồn bực ngồi ở quầy bar.

Còn có một chỗ cạu chưa đến. Hạ Phong đem tầm mắt đến một cánh cửa không chút thu hút nào...

Cậu đứng lên, đi về hướng cửa kia sau đó đẩy ra.

Bên trong là một lối đi nhỏ.

Ở cuối lối đi lại là một cánh cửa khác. Trên đường đi qua tất cả đều là gian phòng. Hạ Phong đi đến phòng cuối cùng, cậu đứng lại. Nhậm Mộ hẳn là ở trong này, cậu nghĩ.

Đẩy cửa.

Quả nhiên, Nhậm Mộ ở bên trong, nhưng Hạ Phong thầm nghĩ lấy một phát bắn chết anh ta luôn, sau đó đem Đường Kỉ Thiên ra làm bia ngắm. Giờ khắc này đây, hiện trường như sau: Trong phòng đặt một chiếc sofa vô cùng lớn, Nhậm Mộ ngồi trên mình Đường Kỉ Thiên, quần áo mất trật tự, mà Đường Kỉ Thiên thì đang giả trò...

Cậu liền đoán được hai người khẳng định là đang phát sinh gì đó, hẳn là đoán được...

Một lát sau hai người mới phát hiện Hạ Phong tồn tại. Hạ Phong đóng sầm cửa lại, tường rung lên, bụi từ đâu đó rơi xuống...

Nhậm Mộ kinh ngạc sau đó liền hô lớn: “Thần Việt, đi! Đi mau!”

Giờ khắc này, Hạ Phong nóng giận mới phát hiện tay của anh bị còng lại ở sau lưng, trên mặt còn có máu đọng. Trên sàn loạn thành một đoàn, văn kiện giấy tờ rơi vung vãi. Thấy thế nào cũng giống hiện trường...

Người đánh Nhậm Mộ cũng không đeo mặt nạ, nhìn khuôn mặt cân đối, không kém chút nào so với Nhậm Mộ. Hắn nở nụ cười: “Nếu đã đến đây rồi thì tôi đành phải nói chuyện ha”. Quay đầu lại nhìn Nhậm Mộ, véo mặt anh một cái nói: “Xem ra tiểu tình nhân của cậu quan tâm cậu ghê”. Sau đó đẩy Nhậm Mộ ra để anh ngồi trên ghế.

Nhậm Mộ lạnh lùng nhìn hắn, không trả lời.

Hạ Phong thấy Nhậm Mộ ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, cũng chẳng có ý muốn đi thì buồn bực. Nhìn kĩ mới phát hiện được không bình thường. Nhậm Mộ ngồi liệt trên ghế, cả người mềm nhũn như không có xương.

“Mẹ kiếp, mày làm gì với anh ấy?!”

“Đừng khẩn trương, tôi chỉ cho cậu ta uống thuốc giãn cơ để ngoan ngoãn hơn mà thôi”.

Móc súng ra, Hạ Phong chìa súng vào Đường Kỉ Thiên: “Tháo còng ra cho anh ấy, ngay lập tức”.

“Lá gan không nhỏ, ngay địa bàn của tôi mà cũng dám cầm súng chìa vào người tôi. Cậu là người thứ nhất, cũng sẽ là người cuối cùng.”

“Đừng để cho tôi nói lại lần nữa, sự kiên nhẫn của tôi là có hạn”.

Đường Kỉ Thiên nở nụ cười, đứng lên, đi về phía bàn làm việc.

“Mày muốn làm gì?”

Đường Kỉ Thiên xoay người khoanh tay nhìn Hạ Phong: “Cậu cho tôi là dùng tay không để mở còng hay có dị năng?”

Hạ Phong không nói chuyện, chỉ là hai mắt dõi theo hắn, sợ hắn đưa ra ám chiêu gì. Đường Kỉ Thiên cũng không bày quỷ kế gì mà ngoan ngoãn mở ngăn kéo, chuẩn bị lấy chìa khóa ra.

Hạ Phong nhìn hắn, khoe mắt liếc về phía Nhậm Mộ xem tình hình của anh. Ngay lúc Hạ Phong xao nhãng, Đường Kỉ Thiên động thủ. Một đám bột phấn phóng đến trước mặt Hạ Phong ngăn trở tầm nhìn của cậu.

Chờ đến lúc cậu nhận ra đang chuẩn bị bắn loạn lên thì bị đập một cước... súng rơi trên mặt đất, cả người cậu bị đá bay đến tường. Tiếp xúc thân mật với bức tường sau, cậu lại hướng về sàn nhà hôn môi...

Nhìn thấy được toàn bộ, Nhậm Mộ thầm thở dài nhắm mắt lại... Hôm nay, Hạ Phong bị đá một cước liền thua cuộc cũng là một phần trách nhiệm của cậu. Vì muốn áp đảo cậu trên giường mà không huấn luyện cậu, đây là lỗi của anh... Nhưng đụng phải Đường Kỉ Thiên, Hạ Phong chỉ có thể chịu thua..

Hạ Phong còn chưa đứng lên đã bị người túm tóc. Đồi trước cậu cũng là công dân lương thiện, không trêu chọc sinh sự, cũng chẳng đi khiêu khích ai, không có kinh nghiệm gì cho nên đời này liền bị đánh.

Vừa rồi bột phấn Hạ Phong rút cuộc đoán được đây là thứ gì, là thuốc giảm đau. Bột phấn tiến vào mũi miệng của cậu không ít...

“Chắc! chắc!” Đường Kỉ Thiên làm như thở dài. Túm lấy tóc Hạ Phong, giật mặt nạ của cậu ra, vỗ vỗ lên mặt cậu mấy cái: “Chỉ bằng thân cậu mà đã nghĩ cứu người?”

Hạ Phong phản kháng rồi cuộc chỉ bị đánh nhiều hơn... Quỳ trên mặt đất, cậu cảm giác mũi như có thứ gì đó chảy ra, cảm giác mình sắp tắt thở đến nơi... Một đêm không ngủ, hiện tại lại bị người đánh, hiện giờ cậu vừa mệt vừa đau, nhìn Nhậm Mộ sau liền nhắm nghiền hai mắt... Kì thực cậu nghĩ muốn giả vờ chết rồi lát sau vùng lên giáo huấn họ Đường...

Nhìn Đường Kỉ Thiên muốn đánh Hạ Phong đến chết, Nhậm Mộ nghĩ muốn làm thịt hắn ta chỉ có điều không nhúc nhích được đành phải chửi ầm lên. Thấy Hạ Phong nhắm nghiền hai mắt lại càng thêm tức giận: “Đường Kỉ Thiên, mày là tên tạp chủng, hèn nhát, tức giận tao thì cứ phát tiết lên người tao!”

“Như thế nào? Đập nó mấy cái cậu liền đau lòng? Nếu cậu đối với tôi chỉ bằng một nửa tôi cũng sẽ không đối với nó như vậy”. Đường Kỉ Thiên ngồi trên ghế, đốt một điếu thuốc, nhìn xuống Hạ Phong, lẩm bẩm: “Vì thằng nhóc này cậu dám đến đây, thật khó có được. Cũng đã mười năm chưa đến đây nhỉ”.

Nhậm Mộ không trả lời mà lạnh lùng nghiêng đầu.

Động tác ấy chọc giận đến Đường Kỉ Thiên. Tay hắn cầm lấy cằm của Nhậm Mộ ép buộc anh hôn mình. Kết quả Nhậm Mộ hung hãn cắn Đường Kỉ Thiên...

Một lúc lâu sau, Hạ Phong dần tỉnh lại, mở mắt ra liền phát hiện Nhậm Mộ đang bị người phi lễ...

Cho tới bây giờ cậu không hề thích chia sẻ gì đó cùng người khác, một ít cũng không thích. Đến đồ vật cậu đã không muốn chia sẻ, huống chi là một người đang sống sờ sờ ra đấy.

Súng của cậu chỉ cách vài bước chân.

Thuốc giảm đau cậu hít vào đang bắt đầu có hiệu quả. Thấy Đường Kỉ Thiên ra tay với Nhậm Mộ, mọi đau đớn mệt mỏi liền biến mất, chỉ còn lại tức giận ngập trời, hận không thể bắn chết hắn ta...

Đường Kỉ Thiên túm lấy cổ áo Nhậm Mộ, nói: “Nhậm Mộ đêm nay cậu là của—” Lời còn chưa nói hết gáy đã bị hòng súng dí vào.

“Của tôi”.

Không biết từ lúc nào Hạ Phong đã bò dậy, dùng súng đẩy đẩy gáy của Đường Kỉ Thiên. Cậu đến bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Anh ấy là của tôi, nhớ cho kĩ”. Thấy hắn thả lỏng cổ áo của Nhậm Mộ, Hạ Phong nở nụ cười, ngón tay đặt trên cò súng nhúc nhích, mà tình cảnh của Đường Kỉ Thiên đột ngột biến hóa.

“Đứng lên”. Hạ Phong ra lệnh. “Tôi thích người ngoan ngoãn, không cần bày trò thêm một lần nữa với tôi, bằng không tôi sợ súng sẽ cướp cò”.

Ngoan ngoãn.... Nghe cậu nói lời này, Nhậm Mộ không nhịn được trợn tròn mắt. Nhìn bộ dạng của Hạ Phong chỉ thấy cậu đang bị thương. Đường Kỉ Thiên ném cái gì không ném lại đi ném thuốc giảm đau, đúng là tự tìm phiền phức.

Đường Kỉ Thiên vừa đứng lên, Hạ Phong liền nhắm ngay vào cẳng chân của hắn đá vào!

Rắc rắc một tiếng, Đường Kỉ Thiên nghe được rõ ràng. Còn không kịp phản ứng, đã bị Hạ Phong trả lại nguyên vẹn cả vốn lẫn lời...

Đánh xong Đường Kỉ Thiên, Hạ Phong tìm loạn khắp phòng vẫn không thấy khóa đâu, lại tìm thấy một chiếc còng tay khác. Không nói hai lời, cậu đem Đường Kỉ Thiên đứng dậy, còn dùng băng dính bịt miệng lại.

“Ha ha!” Hạ Phong ngồi xổm xuống, nhìn vua của sòng bạc này, “Từ trước đến giờ tôi vốn không thích người đứng đến đồ của tôi, huống chi là người của tôi. Đường Kỉ Thiên, tôi cũng không sợ bị trả thù, nhớ kĩ, tôi là Thần Việt”.

Nhậm Mộ thấy cậu đã giải quyết xong liền nói: “Thần Việt, đi thôi”.

Hạ Phong đeo mặt nạ cho Nhậm Mộ sau nghĩ muốn ôm Nhậm Mộ về nhưng Nhậm Mộ nói mình có thể cử động.

“Vậy sao vừa rồi anh không làm gì?”

“Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ”.

“....”

Hạ Phong liền nâng Nhậm Mộ dậy, trong lúc đóng cửa, cậu lạnh lùng nhìn Đường Kỉ Thiên, thuận tay treo biển “Xin đừng làm phiền” lên cửa...

Hai người ra khỏi phòng, đi vào sàn nhảy. Đứng ở trên sàn nhảy, Hạ Phong nhìn bốn phía phát hiện thấy bảo vệ mình nhét vào thùng rác đang tiến đến, theo sau còn có vài bảo vệ khác.

Lập tức cậu lùi đến một góc tối, móc súng ra, nhắm ngay nóc sàn nhảy bắn liên tiếp mấy phát.

Tiếng súng vang lên, còn có mảnh đèn vỡ rơi xuống khiến mọi người tỉnh táo, âm nhạc cũng ngừng lại. Lúc này, Hạ Phong lại bắn thêm vài phát.

Lần này, người trong sàn nhảy cũng biết là có chuyện, tiếng hét chói tai vang lên, người giẫm đạp lên nhau mà chạy thục mạng.

Nhậm Mộ tựa vào Hạ Phong cười: “Em không nổi nghiệp Thần Hi thật là lãng phí”.

Hạ Phong quay đầu, nhàn hạ hôn ông chủ Nhậm một cái: “Cảm ơn”. Sau đó dìu Nhậm Mộ lần vào đám đông thoát ra ngoài...

Đem Nhậm Mộ vào trong xe sau, Hạ Phong lập tức chui vào, không dám dừng lại. Vừa lái xe, cậu vừa gọi điện thoại.

Nhậm Mộ tựa vào ghế ngồi, cả người mệt mỏi. Sau khi anh đẩy Hạ Phong ra khỏi pub, Đường Kỉ Thiên lập tức gọi đàn em đem mình vào sau đó ép anh uống thuốc giở trò đồi bại... Đánh nhau với hắn anh thua cuộc. Sau đó, người trong lòng anh đột ngột hiện ra...

“Alo, là sở cảnh sát sao?” Hạ Phong một bên lái xe, một bên làm bộ kinh sợ nói, “XX pub xảy ra đấu súng, chết rất nhiều người – Tôi không biết, hình như là sống mái với nhau, một đám người xông vào pub loạn bắn—” Cuối cùng cậu thỏa mãn tắt máy.

Nhậm Mộ bật cười.

Hạ Phong nghiêm trang nói: “Đây được gọi là sách lược kéo dài thời gian, tránh cho tình nhân cũ của anh đến tìm chúng ta nhanh quá. Thằng thần với tôi, anh cùng hắn có quan hệ như thế nào?”

“Không tính là quan hệ, uống rượu ngủ qua mấy lần thôi”. Nhậm Mộ hồ hững nói. Cậu cùng Đường Kỉ Thiên ngủ với nhau mấy lần đều là trong lúc say xỉn. Trước khi biết Hạ Phong, cậu đã quen Đường Kỉ Thiên. Lúc đó Đường Kỉ Thiên vẫn chỉ là thiếu gia nhà họ Đường, anh đến đó đánh bạc một lần liền...

Sau đó anh đã chia tay với Đường Kỉ Thiên, có điều họ Đường vẫn không chết tâm...

Nhìn đèn xanh chuẩn bị chuyển màu, Hạ Phong nhấn ga, vọt lên: “Thật không? Ngủ mấy lần mà để bụng như vậy, có thể nói là khó gặp”.

“Thần thiếu gia, việc này không đáng để ghen, cũng đã mười mấy năm anh không thấy hắn. Nếu em không chạy đến cái sông bạc kia anh cũng chẳng muốn dây dưa với hắn làm gì”. Nhậm Mộ nói dối không chớp mắt... Cái gì mà mười năm trước, rõ ràng ngay trước khi anh đến trường quân đội có gặp qua Đường Kỉ Thiên, chỉ có điều là không phải ở trên giường mà thôi....

Hạ Phong nheo mắt lại nhìn anh,

Nhậm Mộ thấy cậu lái xe về phía nhà mình vội nói: “Đừng đến nhà anh, Đường Kỉ Thiên biết anh ở chỗ này”.

“Còn biết nhà của nhau nữa?” Hạ Phong siết chặt tay lái, sau đó buông ra. “Thật đúng là một tình nhân a.”

Nhậm Mộ cười vui vẻ lại có bất đắc dĩ. Thấy Hạ Phong rút cuộc để bụng đến chuyện liên quan đến mình, còn ghen thì thật vui vẻ, nhưng đây đều là mấy chuyện nhỏ nhặt, thật không đáng để quan tâm..

Thuốc giảm đau chết tiệt...

Hạ Phong không nói câu nào, khuôn mặt lạnh vô cùng.

“Đau sao?” Nhậm Mộ rất muốn sờ lên gò má của Hạ Phong nhưng hai tay lại đang bị còng. Đường Kỉ Thiên, Nhậm Mộ thầm mặc niệm tên hắn. Đường Kỉ Thiên là đại phiến toái, dù anh không đến tìm hắn tính sổ nhưng sông bạc của hắn bị Hạ Phong làm cho thành ra như vậy chỉ sợ sớm muộn đều tìm đến... Nhìn cửa xe, Nhậm Mộ biết mình cần tiên hạ thủ vi cường...

Nhậm Mộ nhú mày.

“Đi biệt thự của anh ở vùng ngoại ô”.

Hạ Phong không có ý kiến.

Vác mặt này về Thần gia, Thần Hách chỉ sợ mặt lạnh như tiền quát mắng cậu. Bất quá, với bộ mặt này, phỏng chừng Thần Hách cũng không nhận ra được đây là con trai mình... Tại siêu thị 24h, Hạ Phong xuống xe. Đi được vài bước, cậu vòng trở lại.

Cầm kính râm lên, cậu đeo vào.

Nhậm Mộ thấy thật sự không biết phải nói gì. Đến lúc nào rồi mà vẫn còn chú ý hình tượng như thế.... Nhưng nhìn bóng lưng của cậu, Nhậm Mộ vẫn nở nụ cười.

So với việc cậu liều lĩnh chạy đến cứu mình, một chút uất ức nào Nhậm Mộ cũng không có...

Hạ Phong mua một đồng hồ ăn nhanh vì Nhậm Mộ nói cả năm rồi anh không đến biệt thự, tủ lạnh không biết còn cái gì không. Lúc tính tiền, cậu nhìn lướt qua hộp cứu thương trên kệ, thuận tay lấy một hộp...

Chờ cậu trở lại xe, Nhậm Mộ đã ngủ thiếp đi. Sờ lên vết thương trên mặt anh, Hạ Phong có chút áy náy. Nếu lúc ấy cậu nghe lời Nhậm Mộ lập tức rời đi cũng sẽ không có chuyện đêm nay, anh cũng sẽ không thiếu chút nữa bị Đường Kỉ Thiên....

Lái xe, Hạ Phong đi đến biệt thự của Nhậm Mộ. Vào nhà sau, cậu đem Nhậm Mộ đặt lên ghế sau đó tìm đồ có thể mở được còng tay. Tìm cả buổi, ngoại trừ con dao chỉ có thể để làm trang trí trong phòng bếp ra cậu cũng không tìm được đồ nào khác...

Nhìn con dao cùn đến không thể cùn hơn, Hạ Phong đành tự nhủ: Chấp nhận một chút.

Chờ Nhậm Mộ tỉnh lại, Hạ Phong tỏ vẻ muốn mở còng.

Nhậm Mộ trợn mắt, không nói gì.

Hạ Phong cố gắng thuyết phục Nhậm Mộ: “Đã nửa đêm anh bảo tôi đi đâu tìm người mở cho? Trước hết thử chém vài nhát xem, tôi cũng không nghĩ ra được biện pháp khác nữa”.

Nhậm Mộ biết không thể trông cậy vào con dao này, không cẩn thận còn bị chém vào tay.... Rơi vào đường cùng, anh nói tăng ngằm có dụng cụ, gọi Hạ Phong đi lấy hộ để tự anh làm lấy.

Hạ Phong chạy tới cầm thùng dụng cụ lên. Một lát sau, Nhậm Mộ cầm một chiếc chìa khóa xoay vài cái còng tay liền mở ra.

Nhậm Mộ thở phào một cái, nhúc nhích hai cổ tay.

Bạn đang ?

Hạ Phong đưa cho anh một túi chườm nước đá, bảo anh đặt lên mắt cho bớt sưng, anh nhận lấy nhưng không chườm lên khoe môi đã sưng của mình mà chườm lên mắt Hạ Phong. Anh nói: “Chờ em quay xong [Tù đồ] rồi chúng ta đi nước ngoài. Trước tiên đi chơi hết tất cả các sông bạc nổi tiếng, sau đó đến Châu Phi, rồi Châu Âu”.

Hạ Phong không trả lời mà nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác được người khác hầu hạ. Xoa được một nửa, Nhậm Mộ hôn cậu, cậu liền mở mắt ra, đưa tay vòng lên vai Nhậm Mộ, rất tự giác hôn lại anh...

Ngoài ý muốn, lần này Nhậm Mộ nhượng bộ.

Bất đồng với những lần trước thề phải đánh Hạ Phong, Nhậm Mộ khó có được ôn nhu tiếp nhận, nụ hôn dài kết thúc, anh liếm lộng vành tai Hạ Phong, hôn dần xuống dưới, rất có trình tự.

Lần này, Hạ Phong không cởi quần áo mà vội vàng xé ra, áo Nhậm Mộ cũng bị cậu xé không còn lại một mảnh. Cả hai đều bị thương, không quá nguyện ý tranh đoạt với nhau mà đạt thành thỏa thuận: Mỗi người một lần.

Hạ Phong có thuốc giảm đau chiếm hết ưu thế, đem Nhậm Mộ triệt để thu phục, cứng rắn để anh ngồi trên người. Hai tay ôm lấy eo Nhậm Mộ dây dưa kịch liệt!

Nhậm Mộ nằm ở trên người cậu không có phản ứng, tùy ý để Hạ Phong gây sức ép. Nhưng tiếng rên rỉ rất nhỏ bán đứng anh, lỗ tai Hạ Phong nghe được rõ ràng.

Tiếng hít thở của hai người càng ngày càng nặng, Hạ Phong liếm vành tai Nhậm Mộ, kêu lên: “....Nhậm Mộ...”

Nhậm Mộ cười khê, sau đó hôn Hạ Phong. Hai đầu lưỡi quấn quýt với nhau, một dòng điện yếu ớt giữa hai đầu lưỡi, từng chút một khiến hai người mê đắm, từng chút một khiến hai người tâm động...

Tốc độ xâm nhập càng lúc càng nhanh, rốt cục, Nhậm Mộ nhịn không được, kêu lên một tiếng, điều này khiến Hạ Phong phấn khởi, thậm chí đầu ngón chân cũng co rút lại, sau đó tựa như núi lửa phun trào.

Ngay một khắc chuẩn bị , Hạ Phong đột nhiên đình chỉ tiến công, chỉ có đôi tay không an phận cọ tới lui, hai mắt tà tà nhìn Nhậm Mộ...

Vì động tác này của Hạ Phong, Nhậm Mộ nội thương.

Hạ Phong cố ý, anh biết rõ.... Không quan hệ, lát nữa anh sẽ trả đủ...

Đột nhiên, Hạ Phong đem anh đặt trên ghế, sau đó đưa hai chân anh tách ra, mãnh liệt thúc vào... Nhậm Mộ hít sâu một hơi lạnh.

Hạ Phong đem phân nửa người trên nằm trên mình Nhậm Mộ, còn nửa người dưới thì ra sức vận động tới lui...

Một hồi lâu sau Hạ Phong bắn ra trong người Nhậm Mộ.

Hoàn toàn không giống với những lúc bình thường, đêm nay Hạ Phong hoàn toàn đóng vai dã thú, miệt mài trên người Nhậm Mộ như thể hận không làm Nhậm Mộ đến chết thì không cam tâm...

Một giờ sau, Hạ Phong rốt cục nghỉ ngơi, nhưng không đến ba phút, lại tiếp tục. Lặp đi lặp lại một hồi, cậu vui mừng không biết mệt mỏi, mệt mỏi rồi lại dừng một lúc, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục khai sủng...

Không lên phòng mà hai người trên ghế salon làm hơn nửa đêm. Đến khi gần đến hừng đông mới lên giường làm tiếp.

Rốt cục, trời sáng.

Hạ Phong vượt ve Nhậm Mộ sớm bị mình giày vò đến chết đi sống lại, nở nụ cười, sau đó tựa trên người anh, chớp mắt mấy cái rồi chìm vào giấc ngủ...

47. Chương 47

Yên tâm, chỉ cần anh còn sống, hắc sẽ không thể động đến dù chỉ là một sợi tóc của em

Trời vẫn chưa tối hẳn nhưng Thần gia đã chìm trong hắc ám. Áp lực khiến cho con người ta không thở nổi, gia chủ Thần Hách cả khuôn mặt đen lại như có ai thiếu nợ mình.

Thần Hi ngồi đối diện Thần Hách, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

“Em xem con anh làm gì mà đi chơi, nhìn cái bộ dáng kia chắc chắn là đi sống mái với nhau”. Thần Hi một chút cũng không nghĩ lời mình nói có tác động đến mức nào nhưng nhìn mặt ông anh trai cả ngày đen thành đáy nồi không nói câu nào cũng đành phải nói mấy câu.

Tối hôm qua ông cũng nhắc qua với Thần Hách rằng bộ dáng con anh không thích hợp, có thể là do Thần Hách cũng không để tâm lắm. Chuyện không may ai có thể tránh được? Trách người làm cha không quan tâm đến con không bằng trách Thần Việt suốt ngày gây họa...

Đối với bản lĩnh gây chuyện của cháu út mình, Thần Hách không chút nào hoài nghi. Trước kia còn có Quý Trọng chiếu cố mới không quá phạm, hiện tại Nhậm Mộ này lại chẳng có tí tác dụng gì...

Sáng sớm nay, Đường Kỉ Thiên tìm người đến thăm, nói là muốn Thần Việt cho một cái công đạo. Nghe đầy đủ sự việc, Thần Hi chỉ nở nụ cười không nói gì.

“A Quan, đã tìm được nó chưa?” Thần Hách hỏi chú Quan sau lưng.

“Vẫn chưa.” Chú Quan lắc đầu. Cũng đã một ngày mà Thần Việt vẫn không có tin tức gì, điện thoại không liên lạc được, của Nhậm Mộ cũng tương tự... chỗ nào có thể tìm cũng đều đi tìm, chỉ trừ chỗ của Trầm chương.

Thần Hách nhíu mày. Tên tiểu tử này trời sinh chính là đến làm phiền ông, khiến ông không được an bình. Cứ nghĩ để nó ngồi tù hai năm hẳn sẽ an phận thủ thường nhưng không nghĩ lại càng lớn mật, lần này còn dám chạy đến phá chỗ làm ăn nhà người ta, có trời mới biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

“Yên tâm, Thần Việt sẽ không sao đâu. Năm đó ở Nam Mĩ mưa bom bão đạn mà nó còn đem mạng mình về được, huống chi là một tên Đường Kỉ Thiên. Dù có xảy ra chuyện cũng còn Nhậm Mộ, sẽ không để con anh bị thương đâu”.

Thần Hách nhìn em trai, không nói chuyện.

Lúc này, tại biệt thự vùng ngoại ô.

Hạ Phong lật mình, đẩy Nhậm Mộ ra khỏi người, sau đó kéo chăn ngủ tiếp. Cả ngày hai người vẫn ở trong biệt thự không đi đâu. Vốn dĩ hai người ngủ ở trên sàn nhà, nhưng không biết từ lúc nào Nhậm Mộ kéo cậu lên phòng, sau đó, trả thù một phen...

Tối hôm qua lần qua lần lại quá kính thích khiến cậu không còn tinh lực đi làm liền gọi điện thoại với Tô Ôn xin nghỉ. Trên thực tế thì Tô Ôn còn chưa kịp nói câu nào cậu đã tắt máy...

Nhậm Mộ cũng xoay người, đưa cánh tay khoát lên hông Hạ Phong như chuẩn bị làm chuyện gì đó. Hạ Phong đá văng anh ra, mơ mơ màng màng nói: Không muốn làm...

Ông chủ Nhậm nở nụ cười xoay cậu lại, hôn cậu hai cái sau đó đắp chăn cho cậu. Mở điện thoại nhìn đồng hồ, đã hơn 10h tối.

Điện thoại vang lên. Nhìn màn hình hiển thị số máy lạ hoặc, anh nghe máy.

“Alo”

“Ông chủ Nhậm, là tôi”.

Là giọng một người đàn ông, Hạ Phong không nghe nhầm, lập tức tỉnh lại sau đó ngồi trở dậy. Nhìn bốn phía, cậu tìm thấy một bao thuốc lá liền rút ra châm lửa hút.

Hạ Phong còn chưa hút được mấy hơi, Nhậm Mộ đã cướp đi ngậm vào miệng: “Đã nghĩ kĩ chưa?”

“Tôi đã suy nghĩ kĩ”.

“Vậy là tốt rồi”. Nhậm Mộ lại cùng người đàn ông kia nói vài câu sau đó cúp máy.

Hạ Phong quét mắt nhìn anh, chờ anh thẳng thắn.

“Là nghệ nhân của Vi Cửng Nhiên tìm đến anh. Em biết đấy, công ty của chúng ta cái gì cũng nhiều chỉ có nghệ nhân là thiếu. Trùng hợp ông chủ anh cũng muốn nâng một hai đại minh tinh”. Nhậm Mộ đến gần Hạ Phong, cợt nhả: “Như thế nào? Lo lắng cho anh hay sợ anh bị người cướp mất?”

“Cút đi!” Hạ Phong gạt tay Nhậm Mộ ra, ngáp một cái chuẩn bị ngủ tiếp.

Thế nhưng Nhậm Mộ lại cứng rắn ép Hạ Phong dậy, ngồi trên người cậu. Tại tư thế mờ ám này, ông chủ Nhậm thân nhiên tự đắc nói với Hạ Phong: “Có định thi đấu ở Tả Tuyền Sơn không? Nếu muốn anh sẽ nói với Tam gia một chút. Đương nhiên là cần phải thu phí a”. Vừa dứt lời liền giả trò với Hạ Phong....

Nghe anh nói vậy, Hạ Phong ngược lại nghĩ đến cuối tháng sau là trận đấu giữa năm của Tả Tuyền Sơn. Năm trước Cảnh Thung Viêm sớm bại trận khiến cậu nuối tiếc một hồi, nếu năm nay tham gia, nhất định có cơ hội cùng Cảnh Thung Viêm và Nhậm Mộ tranh tài cao thấp...

Nhậm Mộ, Cao Xuyên, Cảnh Thung Viêm, còn có Thích Tề, nếu có thể cùng bốn người này thi đấu cũng không uổng cậu trọng sinh. Nếu lại thắng Nhậm Mộ thì hẳn là viên mãn...

Hạ Phong bỏ tay Nhậm Mộ ra, sờ lên cằm anh: “Nghĩ đến ông chủ Nhậm sẽ thua tôi sao có thể không tham gia đây?! Yên tâm, tôi sẽ khiến anh phải tâm phục khẩu phục”.

Nhậm Mộ nở nụ cười.

Ngay tại thời điểm hai người nghĩ đến làm một số vận động gì đó, điện thoại rất không đúng lúc vang lên.

Nhậm Mộ rất miễn cưỡng nghe máy nhưng chưa đầy hai giây liền mềm nhũn ra. Khẩu hình nói với Hạ Phong: Cha em.

Hạ Phong nhíu mày, biết rõ chuyện tối qua đã bại lộ. Vì vậy cầm di động nói chuyện.

Từ đầu chí cuối, Hạ Phong không nói một tiếng nào, chỉ nghe Thần Hách đọc thoại. Thần Hách nói xong, cậu vứt điện thoại sang một bên, nằm xuống.

“Phải về?”

Hạ Phong nhún vai, bộ dáng bất đắc dĩ.

Một bên mặc quần áo của Nhậm Mộ, cậu nghĩ đối sách đối phó với lão cha.

Tối hôm qua làm loạn sông bạc của Đường Kỉ Thiên, cộng thêm đá gãy xương hấn, họ Đường sẽ không dễ dàng buông tha cậu. Dựa vào vị thế của Thần gia, Đường Kỉ Thiên hẳn sẽ không gây sự trực tiếp với cậu,

nhưng chỉ sợ hắn sẽ có âm mưu. Hơn nữa, Đường Dĩ Thiên thoát nhìn không phải người dễ bắt nạt, cơn tức này hắn sẽ không dễ dàng nuốt trôi được.

Nhìn động tác mặt quần áo của Hạ Phong, Nhậm Mộ đá chần ra, cũng xuống giường.

“Như thế nào? Suy nghĩ chuyện Đường Dĩ Thiên sao?”

Hạ Phong quay đầu nhìn anh, nghĩ thầm sao Nhậm Mộ biết mình đang nghĩ cái gì.

Nhậm Mộ vươn tay ôm lấy eo Hạ Phong. Nhìn vào mắt cậu, hứa hẹn: “Yên tâm, chỉ cần anh còn sống, hắn sẽ không thể động đến dù chỉ là một sợi tóc của em”.

Hạ Phong nghe vậy sững sốt. Sống nhiều năm như vậy nhưng Nhậm Mộ là người đầu tiên nói với cậu lời như thế, lời nói của Nhậm Mộ kích thích trực tiếp đến trái tim cậu. Xoa lên mặt anh, Hạ Phong nói: “Ông chủ Nhậm, đừng nghĩ bản thiếu gia yếu ớt như vậy!”

Nhậm Mộ không nói chuyện mà dùng miệng chặn lời cậu.

Kể từ khi cùng một chỗ với Nhậm Mộ. Hạ Phong tự nhận biến hóa lớn nhất của mình là: Không biết xấu hổ.

Điều này cũng phải cảm ơn Nhậm Mộ ban tặng, lúc nào cũng nói với cậu mấy lời ngọt ngào đến chết, để bây giờ cậu yêu thích cảm giác này không rời được. Cậu biết quan hệ giữa mình và Nhậm Mộ là quan hệ như thế nào, không chỉ là bạn tình, mà còn là người yêu, vô tình sinh ra ý lại với anh...

Đã nhiều năm như vậy cũng chỉ đến khi cùng Nhậm Mộ mới có loại cảm giác này. Nhớ lại trước kia cùng Hàn Lăng, hoàn toàn không có cảm giác ấy.

Nụ hôn của Nhậm Mộ vừa kết thúc, Hạ Phong nhiệt tình chủ động hôn lại...

Vừa đến cửa Thần gia, Hạ Phong đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Thần Hách.

Vốn sắc mặt Thần Hách cũng không tốt. Nhưng vừa nhìn thấy Hạ Phong đến cùng Nhậm Mộ thì tâm tình càng tụt dốc không phanh. Kì thực Hạ Phong cũng không muốn để Nhậm Mộ xuất hiện trước mặt Thần Hách, là do họ Nhậm tự mình muốn đến... Có quan hệ với nhau còn chưa tính, giờ còn ngang nhiên đem người đến nhà, sắc mặt của Thần Hách lúc này cũng có thể coi là bình thường....

Ngồi xuống sau, cậu tựa người lên sofa, chờ Thần Hách lên tiếng. Đối lập với Hạ Phong, Nhậm Mộ có vẻ lễ phép hơn, chào hỏi xong mới ngồi xuống.

Thần Hách thấy con trai mặt mũi sưng vù, lại liếc nhìn Nhậm Mộ cũng chẳng khá hơn là bao, ông không nói gì. Thần Hi thì nhìn hai người cười cười.

“Chú còn tưởng rằng mình nhận lầm, hóa ra là không phải. Thần Việt, đánh nhau là sở trường của cháu, như thế nào hôm nay lại bị người ta đánh khiến chú ba không nhận ra? Còn Nhậm Mộ, tốt xấu gì cậu cũng là từ trường quân đội mà ra, như thế nào lại thành ra thế này? Đem Tam thiếu gia nhà chúng tôi giao cho cậu chú ba này thật sự lo lắng a. Không chừng có một ngày còn phải đi nhặt xác hai người mất”.

Hạ Phong trừng mắt nhìn Thần Hi.

Bị Thần Hi nói vậy, Nhậm Mộ cứng họng không nói được gì. Thấy Thần Hách chuẩn bị lên án người trong lòng, anh vội mở miệng: “Phiền toái là do cháu gây ra, cháu sẽ giải quyết”.

Chính là điều này cũng không thu được hảo cảm của Thần Hách.

Thần Hách quét mắt nhìn anh, nói: “Tốt nhất là như vậy”.

Phong khách một hồi vô cùng im ắng.

Ai cũng không nói lời nào.

Hạ Phong sợ nhất là lúc cùng nhà họ Thần như thế này. Không khí quỷ dị khiến cho cậu nhịn không được gáp một cái (Thần kinh siêu thô =]])

“Thần Việt, khoảng thời gian này cháu nên cẩn thận một chút”. Thần Hi phá vỡ trầm mặc. “Việc lần trước không cẩn thận để cá lọt lưới”. (Chính là cái vụ đấu súng giành địa bàn làm hai bạn bị thương rồi có lần đầu tiên đấy ạ :”>)

Hạ Phong nhú mày. Thật thà mà nói cậu thực sự không thích biến mình thành bia ngắm, hoặc là bị đạn đuổi theo này nọ. Lần trước có Nhậm Mộ thay cậu đỡ một viên đạn, lần sau sợ rằng sẽ không được may mắn như vậy.

“Rốt cuộc là ai?”

Thần Hi chỉ nói là nhân vật râu ria không quan trọng, cũng không nói thêm nhiều.

Trên mặt mang theo thương tích khiến Hạ Phong thật sự không có mặt mũi xuất hiện trước công chúng, đành phải nghỉ ngơi vài ngày ở nhà. Vài hôm sau cậu trở lại studio.

Vì đối phó với Đường Dĩ Thiên, Nhậm Mộ cũng vô cùng bận rộn.

Rất nhanh đã đến tháng sau.

Live show của tiểu thiên vương chuẩn bị cũng đến giai đoạn hoàn thiện, chỉ còn chờ đến ngày diễn. Tối hôm qua vừa kết thúc công việc Hạ Phong nhận đến vé xem biểu diễn, vị trí tốt nhất.

Hạ Phong đoán Tổ Ngạn Chi hẳn là bận tập luyện bù đầu bù cổ, nếu không điện thoại của anh em tốt cũng không tiếp thì thật sự là không có nhân tính.

Lúc trước, trợ lý của Tổ Ngạn Chi gọi điện cho cậu hỏi cậu có muốn làm khách mời đến hát trong live show của Tổ Ngạn Chi không, cậu lập tức cự tuyệt. Tổ Ngạn Chi là người như thế nào? Tiểu thiên vương của China Era Entertainment, thậm chí là tiểu thiên vương của giới giải trí cũng không quá đáng, kéo cậu làm ca sĩ khách mời? Cậu cũng không muốn tiếp tục bị người ta nói là ôm chân tiểu thiên vương. Tin tức này là do truyền thông nửa tháng trước truyền ra. Vì sao mà thành như vậy, Hạ Phong cũng không biết.... Hơn nữa, [Thâu Thiên Kế hoạch] cũng sắp khởi quay, cậu không tìm ra được thời gian để tập luyện cùng Tổ Ngạn Chi.

Nhậm Mộ xoay người, thấy cậu không chịu ngủ mà nhìn chăm chăm vào vé xem biểu diễn liền cướp lấy.

“Không phải chỉ là một cái vé mời thôi sao? Có cái gì hay ho?” Nhậm Mộ ném vé sang một bên, xoay người kéo ngăn kéo lấy ra hai vé máy bay đưa cho cậu. “Hiện tại anh chỉ chờ em nữa thôi. Thần thiếu gia, ngài nhanh quyết định một chút đừng để tiểu nhân phải chờ đợi nữa a”.

Hạ Phong thở dài một hơi.

Kế hoạch du lịch Châu Phi hoãn hết lần này đến lần khác, cậu cũng bắt đầu chán. Không phải cậu không muốn nhanh chóng quay xong [Tù đồ] mà chẳng qua là Hàn Lăng một mực làm chận tiến độ. NG không dứt khiến cậu muốn chém người....

Đạo diễn Hứa giống như bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, hết hi vọng với hai diễn viên chính, tuyệt vọng triệt để. Rốt cục, không chịu nổi, Hứa Hoa gọi điện thoại trách tội với Tào Tuấn.

Tào Tuấn bắt đầu dĩ phải bảo Hứa Hoa tạm ngừng quay để hai diễn viên nghỉ ngơi thật tốt. Vì thế [Tù đồ] bị tạm dừng.

“Chuyện bên Đường Dĩ Thiên thế nào rồi?” Hạ Phong hỏi Nhậm Mộ.

Chuyện Đường Dĩ Thiên Nhậm Mộ vẫn chưa nói lời nào với cậu, chỉ bảo cậu yên tâm quay phim anh sẽ giải quyết ổn thỏa. Yên tâm? Không có khả năng.

Cả tháng này, Hạ Phong sống trong sợ hãi.

Ngoại trừ Đường Dĩ Thiên, cậu còn phải đề phòng phiền toái mà Thần Hi nói đến lần trước, thậm chí đến lúc đi studio cũng phải mạng theo súng. Minh thương dễ tránh ám tiền khó phòng, cẩn thận đến mấy vẫn xảy ra chuyện.

Đại khái là nửa tháng trước, cậu vừa xong việc lên rủ Nhậm Mộ đi ăn khuya. Còn chưa ăn xong một viên đạn từ ngoài cửa sổ bay vào, xẹt qua tai Nhậm Mộ... Nếu không phải lúc ấy khóe miệng Hạ Phong bị dính thức ăn Nhậm Mộ thay cậu lau đi nên cúi đầu xuống, nếu không chỉ sợ đầu ông chủ Nhậm sớm nở hoa rồi...

Sau chuyện đấy, Hạ Phong không dám rủ Nhậm Mộ đi ăn gì nữa mà vừa ăn xong liền trực tiếp về nhà.

Nhậm Mộ nhìn cậu: “Một mình Đường Kỉ Thiên tính làm gì?”

Hạ Phong hoài nghi nhìn anh: “Thật không?” Chưa đầy một tháng đã thu được sòng bạc về tay mình, nhanh như vậy sao?

“Đương nhiên!” Nhậm Mộ nở nụ cười khẳng định, không quên tranh thủ ăn đậu hủ ai đó...

Hạ Phong trợn mắt để yên cho Nhậm Mộ... Cậu không hỏi thêm Nhậm Mộ điều gì mà tựa lên vai của anh đi vào giấc ngủ. Tỉnh dậy đã không thấy Nhậm Mộ. Xuống giường, tùy tiện tìm đồ ăn sáng.

Mấy hôm nay cậu đều ở biệt thự bên ngoài ô của Nhậm Mộ, sống cuộc sống vợ chồng trẻ với ông chủ Nhậm. Có điều, kể từ khi cậu chuyển vào, Nhậm Mộ về nhà càng ngày càng muộn, nhìn bộ dáng như mệt muốn chết... Hỏi anh chuyện gì xảy ra anh vẫn mỉm cười: Như thế nào, nghĩ đến anh liền nói thẳng, không cần phải thẹn thùng như thế...

Kì thực, dù Nhậm Mộ không nói Hạ Phong cũng đoán được vài phần, là chuyện Đường Kỉ Thiên. Nhìn đồng hồ, lúc này mới 11h sáng. Không biết vì sao mí mắt cậu mấy không ngừng...

Mở tivi, Hạ Phong vẫn trong trạng thái bất an.

Điện thoại vang lên, là Nhậm Mộ gọi.

Tiếng tivi quá to khiến cậu quên nghe.

“Tiếp theo đây là tin tức đặc biệt. Rạng sáng 4h ngày hôm nay, nghi phạm Đường Kỉ Thiên đã thành công vượt ngục, đồng thời bắn chết vài giám ngục. Trưởng giám cho biết...”

Biên tập viên nói xong, trên tivi phát hình ảnh tội phạm. Trước khi nhìn thấy bức ảnh, Hạ Phong vẫn hi vọng khả năng trùng tên trùng họ mà thôi, nhưng sự thật chứng minh, nghi phạm này chính là Đường Kỉ Thiên...

“Đường Kỉ Thiên là kẻ tình nghi tổ chức mở sòng bạc phi pháp, sát hại công dân vô tội, đồng thời bắn chết quản ngục... cảnh sát đã phát lệnh truy nã...”

Sau khi xem xong, phản ứng đầu tiên của Hạ Phong là: Đường Kỉ Thiên ngồi tù từ khi nào? Vì sao Nhậm Mộ không nói lời nào với cậu...

Sau một lát, cậu hiểu ra.

Cách Nhậm Mộ ‘thu phục’ chính là đem họ Đường vào tù...

Thế nhưng Đường Kỉ Thiên lại vượt ngục...

Họ Đường sẽ không tìm đến nhà a...

Trán Hạ Phong bắt đầu đổ mồ hôi...

48. Chương 48

Điện thoại trong tay vang lên không ngừng.

Hạ Phong tắt TV nhận điện thoại.

Còn chưa nói được câu nào cửa sổ thủy tinh bị bắn vào toàn bộ đều vỡ rơi xuống. Viên đạn trực tiếp khảm vào ghế sofa.

Chần chừ vài giây, Hạ Phong kịp phản ứng lại lăn trên mặt đất vài vòng rồi nấp đằng sau một cây cột, không dám thở mạnh. Điện thoại đánh rơi, còn bị một viên đạn bắn vào thành mảnh nhỏ.

Bắn vào một hồi cuối cùng cũng dừng lại.

Nhìn vài chục vết đạn trên sàn nhà, Hạ Phong thở ra một hơi. Tình huống này cậu đã xem phim không ít lần, nhưng ở trong hoàn cảnh này mới biết đây là một sự kiện kinh khủng đến mức nào...

Trong không khí còn lưu lại mùi thuốc súng.

Hạ Phong chậm rãi đứng lên, dán chặt lấy cây cột. Cậu muốn lên lầu lấy súng để còn chuẩn bị ‘đón tiếp’ mấy tay súng kia. Cậu vươn đầu ra một chút định xem xét tình huống bên ngoài nhưng còn chưa kịp nhìn thấy gì thì một viên đạn đã xẹt ngang mặt...

Hạ Phong vội vã rụt đầu lại không dám thò ra nữa.

Cậu đang chờ chết.

Giữa ban ngày mà dám nổ súng, ngoại trừ Đường Dĩ Thiên ra thì cũng chẳng còn ai khác. Chẳng những vượt ngục mà còn tìm tới tận cửa nhà cậu. Hiện tại, cậu chỉ cầu nguyện Nhậm Mộ có thể về trước khi cậu bị bắn thành tổ ong chứ không phải là đến đám tang của cậu...

Thời gian trôi qua từng giây, từng phút một.

Hạ Phong rỗng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Hít một hơi thật sâu, cậu quyết định liều mạng chạy đua với viên đạn. Đếm thầm trong lòng, cậu chạy một mạch lên lầu...

Một hồi tiếng súng vang lên.

Ngay khi viên đạn cuối cùng chuẩn bị bắn vào, cậu lên được đến lầu hai. Lăn vào phòng ngủ, cậu lúi khúi súng ra, núp trong bóng tối.

Bên ngoài tiếng súng vẫn vang lên như cũ.

Âm thanh như thể tiếng pháo hoa nổ vào năm mới, ầm ầm vang lên không dứt. Rốt cục cũng ngừng lại.

Một lát sau, Hạ Phong nghe thấy có tiếng bước chân lên lầu. Ngón tay cậu giữ chặt cò súng chờ bắn. Cửa phòng ngủ mở ra, cậu nhắm ngay vào khe cửa, chỉ cần đầu của Đường Dĩ Thiên vừa hiện lên cậu sẽ bắn vào.

Đầu vừa xuất hiện, Hạ Phong không chút do dự bắn nhưng viên đạn bị lệch...

“Shit!” Hung thủ hô lên.

Hạ Phong giật mình, đây là tiếng của Nhậm Mộ...

Cậu lập tức ném súng đi chạy ra ngoài cửa... Chân sau còn chưa ra khỏi cửa phòng chân trước đã bị người ngáng ngã sấp xuống mặt đất, họng súng nhắm thẳng vào đầu...

Tiếng súng vang lên như tuyên bố tử vong của cậu.

Tiếng súng qua đi.

Hạ Phong vẫn dán đầu xuống sàn nhà, trợn trừng mắt, tim đập liên hồi càng ngày càng nhanh.

Nhậm Mộ đặt mông ngồi xuống, tựa trên tường, súng trong tay run run.

Thật lâu sau, xác chết ngồi dậy, tức giận chỉ vào mặt ai đó:

“Con mẹ nhà nó, thiếu chút nữa tôi bị bắn chết! Anh không thể nhìn rõ ai rồi mới bắn sao?”

Tình thế chỉ mảnh treo chuông, họng súng trong tay tặc lệch ra vài phân xẹt qua tóc cậu rồi bắn xuống sàn nhà... Không phải cậu may mắn mà là Nhậm Mộ nhanh tay đẩy họng súng lệch sang một bên.

Nhậm Mộ vẫn ngồi yên không lên tiếng. Qua một lúc, anh mới ngẩng đầu lên nhìn người nào đó vẫn đang vô cùng hung hăng kiêu ngạo, nhanh như chớp đâm vào...

Bị trúng một đám, Hạ Phong hoàn toàn ngây dại không có nửa điểm phản ứng.

Mà Nhậm Mộ không thèm đếm xỉa đến cậu, nổi điên lên quát mắng Hạ Phong: “Ném súng đi làm cái gì? Cho dù em biết người ngoài cửa là anh, em cứ cho rằng anh biết người ngồi trong là em sao? Em là ngu ngốc hay là bị thần kinh hả?!”

Đây là lỗi của mình sao? Hạ Phong không muốn thừa nhận chút nào.

Không khí trầm mặc cứ thế bao phủ lấy Nhậm Mộ và Hạ Phong.

Đổi mặt, giăng co, sau đó lại quay về trầm mặc.

Cơn kích động trôi qua, Nhậm Mộ biết là mình nặng tay, nhìn gò má Hạ Phong hơi tím lại anh hối hận không thôi, sau đó lại gần ôm lấy người chỉ thiếu chút nữa mình đã lỡ tay bắn chết.

Hạ Phong nghĩ muốn đẩy anh ra nhưng Nhậm Mộ càng ôm chặt hơn.

Để đầu dựa vào cổ Hạ Phong, Nhậm Mộ sợ hãi. Sợ mình giết lầm Thần Việt, sợ sẽ không còn có cậu bên mình. Vào buổi tối Hạ Phong chết, Nhậm Mộ lúc ấy đang đứng dưới nhà Hạ Phong, suy nghĩ liệu có có nên nói với Hạ Phong rằng mình không muốn chỉ là bạn bè hay không. Nhưng anh không những không nhận được câu trả lời của Thần Việt mà lại nhận được tin Hạ Phong đã chết...

Nỗi đau đớn từ tận tâm can khiến anh hít thở không thông. Cho dù cảm giác này đã là quá khứ nhưng anh vẫn nhớ như in sự trống rỗng khi đó, trống rỗng không một chút cảm giác...

Thẳng đến khi gặp Thần Việt, phát hiện cậu giống Hạ Phong đến từ thói quen xấu, chữ viết, cả cách đua xe, thậm chí bộ dáng đi đường, anh bắt đầu hoài nghi Hạ Phong đến tận cùng là chết hay sống. Nếu như đã chết, vì sao trên đời này lại có người giống Hạ Phong như đúc? Nếu là chết, chàng trai tên Thần Việt sẽ không nên ở trước mặt anh thừa nhận mình là Hạ Phong khiến anh không cách nào tự kiềm chế... Giữa muôn ngàn nỗi hoài nghi, anh chậm rãi tiếp cận Thần Việt, từng chút một bước vào... Cuối cùng anh hoàn toàn bị giam cầm.

Không thể không có em, không thể.

“Anh tình nguyện bị em bắn chết cũng không nguyện trở mặt nhìn chính mình giết nhầm em”.

Đã yêu, Nhậm Mộ cũng chỉ có thể thừa nhận.

Sự tình xem như đã qua một đoạn thời gian.

Người bắn Hạ Phong đúng là Đường Dĩ Thiên, nhưng chưa bắt được người thì hắn đã chạy trốn. Thần Hi nói họ Đường đã trốn ra nước ngoài.

Chuyện tình cảm của Hạ Phong và Nhậm Mộ tiếp tục âm dần lên, đạt đến cảnh giới ‘người muốn tính mạng của ta ta cũng không oán không hối’ khiến một đồng người đồng tính ghen tị muốn chết....

Bị cảnh sát mời đến uống một ly cà phê sau, Hạ Phong đi ra.

Không được mấy ngày, Hạ Phong trở lại studio.

[Thâu thiên kế hoạch] sau một thời gian dài bị tạm hoãn giờ cũng khởi động máy. Vì có Vi Cử Nhiên, nhà đầu tư tổ chức lễ khởi động máy vô cùng hoành tráng, xem như là lễ gặp mặt với thiên vương.

Vì phải đi đi lại lại giữa hai studio, thời gian của Hạ Phong dành cho Nhậm Mộ trở nên vô cùng eo hẹp, càng không nói đến du lịch Châu Phi gì đó, vì thế, người nào đó oán khí rất nặng.

Hai ngày nay, Hạ Phong vô cùng vui vẻ, bởi vì Nhậm Mộ lại đi công tác...

Không có ông chủ Nhậm, Hạ Phong không cần phải tính toán thời gian cùng anh đi hẹn hò, cũng không làm cho mình mang hai mắt gấu mèo như quỷ hồn đi studio...

Chân trước còn chưa ra khỏi studio, cách một cái biển Thái Bình Dương, Nhậm Mộ gọi điện đến.

“Vừa mới xong việc, làm sao vậy?” Hạ Phong một bên nghe, một tay chỉnh lại quần áo của mình.

“Làm sao vậy? Thần thiếu gia, anh không thể gọi điện đến sao?”

“Có thể, đương nhiên là có thể” chỉ là một ngày bảy tám cuộc gọi làm cho tôi không chịu được a...

“Anh bây giờ đang gặp phải một chuyện khó giải quyết, chắc phải mất thêm bốn năm ngày nữa”. Đây mới là trọng điểm...

“Không phải anh nói ngày mai có thể về sao?” Hai tiếng trước, Nhậm Mộ nói đang ở sân bay chuẩn bị bay trở về. Chớp mắt đã nói có chuyện khó giải quyết.

“Bỗng dưng xảy ra chuyện khiến cho anh điên hết đầu đây”. Giọng nói Nhậm Mộ có chút bực bội.

Hạ Phong vừa định nói chuyện thêm mấy câu thì đã có người giúp Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ sốt ruột nói mấy câu với người nọ sau đó dùng ngữ khí một nửa dỗ dành một nửa uy hiếp với Hạ Phong nói: “Anh về muộn một chút, nghỉ ngơi cho tốt. Bằng không chờ anh về rồi biết”.

“...” Hạ Phong trợn trắng mắt, sau đó ngáp một cái thật to.

Cúp máy, bỏ điện thoại vào túi quần, Hạ Phong móc chìa khóa chuẩn bị lái xe thì bị hai người xông ra đứng trước mặt Hạ Phong.

“Thần tiên sinh”.

Hạ Phong giương mắt nhìn lướt qua hai người, cả hai ăn mặc chỉnh tề giống như nhân viên công sở, không giống như đến tìm rắc rối, liền hỏi: “Có việc gì thế?”

“Trần tiên sinh muốn gặp anh một chút”.

“Trần tiên sinh?” Quay phim bận rộn khiến Hạ Phong đã có chút rối loạn mơ hồ không kịp phản ứng, vài giây sau cậu mới nhớ ra là Trần Chương. Nghe lời mời ấy, cậu chỉ có thể cảm thán: Trần Chương rốt cục tìm đến cậu, không, hẳn là tìm đến cửa.

Cậu đem con trai bảo bối của anh biến thành gay, có thể không tức sao? Hai ngày trước cậu còn đang suy nghĩ bao giờ Trần Chương mới biết chuyện tìm đến mình, kết quả, hôm nay đã tới rồi.

Hạ Phong không hỏi gì mà cùng hai người đi.

Đứng ở trước cửa phòng chủ tịch, Hạ Phong sửa sang lại quần áo một chút. Cậu không nghĩ tới Trần Chương sẽ chọn gặp cậu ở công ty.

Đẩy cửa ra, cậu đi vào.

Trần Chương đứng ở trước cửa sổ thủy tinh khổng lồ nhìn bao quát xuống toàn cảnh chợ đêm bên dưới, đưa lưng về phía Hạ Phong.

“Trần tiên sinh”. Hạ Phong lễ phép chào hỏi.

Trần Chương xoay người ra hiệu cho cậu ngồi xuống.

Lần đầu tiên Hạ Phong gặp Trần Chương là ở tiệc về hưu của ông, lúc ấy, cậu chỉ là ở xa xa xem qua ông chủ sau màn này mà cũng không chú ý.

Hoàn toàn đối lập với Thần Hách. Nếu Thần Hách trên mình có khí chất của một quân nhân, kiên cường, lạnh lùng thì Trần Chương có phần hòa hảo hơn, như một ông bác nhà bên thân thiện dễ gần.

Hạ Phong ngồi xuống, hai chân tự nhiên khoát lên nhau.

“Nghe nói, cậu và con trai tôi ở cùng nhau”. Đây là câu đầu tiên Trần Chương nói sau khi ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp làm Hạ Phong không biết trả lời như thế nào.

Hạ Phong đoán Trần Chương khẳng định cũng biết được nhất thanh nhị sở mới có thể trực tiếp như vậy, mà cậu cũng lười nói dối liên sảng khoái gật đầu.

“Cậu nên biết tôi chỉ có một đứa con trai là Nhậm Mộ mà thôi”.

Hạ Phong gật đầu một lần nữa.

“Nếu như có thể, tôi cũng không phản đối cậu và Nhậm Mộ cùng một chỗ. Nó và cậu cùng với nhau quả thực rất vui vẻ, so với trước kia bất luận cái gì cũng vui vẻ hơn. Tôi là cha của nó, sao không hi vọng nó thật vui vẻ, nhưng là tôi không thể. Tôi cũng chỉ có một đứa con trai là nó, không nói đến kế thừa gia nghiệp, nói dối tông đường, chỉ riêng vấn đề an toàn tôi cũng không thể làm cho hai người cùng một chỗ”.

Hạ Phong không trả lời, chỉ là rũ mắt làm như đang trầm tư gì đó.

Trầm Chương không có để ý tới cậu mà nói tiếp:

“Vào kì nghỉ năm mới, Nhậm Mộ vì cậu mà trúng đạn. Trước đó không lâu, biệt thự ở ngoại ô của nó bị bắn phá. Đây cũng là bởi vì cậu, nhờ cậu ban tặng. Không có sai, cả hai lần ấy nó đều bình an vô sự, nhưng Thần Việt, cậu có thể nói cho tôi biết, cậu có thể cho nó bình an cả đời sao? Thần gia các cậu làm cái gì, so với tôi cậu càng thêm rõ ràng. Tôi đã gần này tuổi nên hưởng thụ cái gì vinh hoa phú quý đều cũng đã trải qua, nhưng chỉ có một việc là tôi không thể dễ dàng tha thứ: Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Thần Việt, rời khỏi Nhậm Mộ, để nó bình bình an an qua cả đời này.”

Nếu như lời này nói từ hai tháng trước, hoặc là một tháng trước, Hạ Phong sẽ không chút do dự mà đáp ứng nhưng hiện tại cậu không làm được, không làm được.

“Ông cố ý làm cho Nhậm Mộ đi công tác?” Nghe Trầm Chương nói khiến cậu đem lời Nhậm Mộ nói vừa rồi xâu chuỗi lại. Sắp về đến nơi đột nhiên xuất hiện chuyện cản trở anh, quả thực nhà là Trầm Chương làm cho anh không thể về đúng thời gian.

“Cậu cảm thấy nếu con tôi ở đây nó sẽ để chúng ta gặp mặt sao? Sẽ không”.

Hạ Phong lựa chọn trầm mặc.

“Thần Việt, với thân phận và địa vị của cậu, muốn loại đàn ông gì mà không được, vì sao nhất định phải là Nhậm Mộ? Nếu như cậu thực sự yêu nó, sẽ không để nó gặp phải nguy hiểm.”

Qua thật lâu, Hạ Phong vẫn không nói gì. Vẫn giữ nguyên tư thế cũ cúi đầu khiến người ta không biết là cậu đang nghĩ gì.

Nhìn cậu trai trước mặt không nói gì. Trầm Chương có chút không kiên nhẫn. Nếu không phải vì cậu ta là con trai của Thần Hách, ông sẽ không do dự dùng biện pháp mạnh mà không phải là ở đây khuyên bảo thuyết giáo thế này.

“Thần Việt, cậu không thể quá ích kỉ”. Trầm Chương nói xong liền kéo ngăn kéo lôi một văn kiện ra: “Đây là văn bản thanh lý hợp đồng của China Era Entertainment với cậu, cách bồi thường và lịch trình mấy tháng sắp tới, cậu cứ mang về xem xét cẩn thận một chút.”

Hạ Phong hơi ngẩng đầu: “Nếu tôi nói không thì sao?”

“Cậu muốn nó rơi vào kết cục như Quý Trọng sao?”

Hạ Phong chấn động. Trầm Chương là có chuẩn bị kĩ càng, vì sao lại đem chuyện trước kia của Thần Việt bới đến? Nhưng cậu không phải Thần Việt, Nhậm Mộ cũng không phải Quý Trọng. Quý Trọng là chết ngoài ý muốn, đây là do Thần Nhung nói, nhưng thực sự là chết ngoài ý muốn sao...

Hạ Phong cầm lấy hồ sơ, không nói tiếng nào đi ra ngoài.

Trầm Chương thấy cậu như vậy, chỉ là hơi hơi nở nụ cười.

Đẩy cửa mở ra, Hạ Phong nhìn thấy Bàn Tùng đứng ở cửa ra vào, bày ra tư thái ‘tôi đợi cậu đã thật lâu’. Giả bộ như không phát hiện anh, Hạ Phong đi vào thang máy.

Bàn Tùng cũng đi theo vào, đứng một bên không nói lời nào. Xuống đến gara, Bàn Tùng mới mở miệng, nhưng nghe câu đầu tiên cậu đã muốn đánh ngã anh ta.

“...Thần Việt, tôi đã liên hệ với công ty giải trí Hảo Khai Tâm (thật vui vẻ) ổn thỏa rồi, bọn họ đồng ý nhận cậu...”

“Hảo Khai Tâm? Thật vui vẻ?” Hạ Phong nghiêng mặt nhìn thẳng vào mắt Bàn Tùng. “Anh cảm thấy tôi có thể vui vẻ được sao?”

“... Không vui cũng phải vui. Thần thiếu gia, trên đời này nhiều người như vậy mà hết lần này đến lần khác lại trêu vào con trai duy nhất của Trầm Chương, trách ai? Nếu không phải cậu có cha làm chỗ dựa thì Trầm Chương đã sớm giết cậu rồi. Giống như năm xưa Tào Tuấn với Vi Cửng Nhiên vậy—” Nói đến đây Bàng Tùng biết mình nói sau liền cuống quýt che miệng lại.

Nhưng Hạ Phong không bỏ qua câu nói kia, híp mắt: “Giám đốc Bàng, cái gì mà giống Tào Tuấn và Vi Cửng Nhiên năm xưa?” Vi Cửng Nhiên là từ China Era Entertainment rời đi, đầu quân cho một công ty nhỏ rồi yên lặng hai năm mới trở lại...

“Cậu nghe nhầm...”

“Ý của anh là Vi Cửng Nhiên giống tôi? Anh ta với ai tốt hơn? Tào Tuấn sao?”

Bàng Tùng vỗ vỗ vai cậu, nói mấy câu không liên quan sau đó rút lui...

Nhìn Bàng Tùng chạy trốn chết, Hạ Phong không có dư tâm tư quản chuyện Vi Cửng Nhiên với Tào Tuấn mà nghĩ lại chuyện của mình và Nhậm Mộ... Bọn đang

49. Chương 49: “nhậm Mộ, Anh Là Của Em”

Trở lại Thần gia, Hạ Phong phát hiện phòng khách tụ tập rất nhiều người. Nhìn qua cũng biết là hắc đạo tụ hội...

Lờ đi đám họ hàng, Hạ Phong mang hợp đồng lên phòng mình...

Nhìn thấy cậu như vậy, Thần Hi mới không nhịn được hỏi: “Tiểu tử này làm sao vậy? Bộ đáng muốn chết không cần sống là sao?”

Thần Truy cười cười: “Chắc là quay phim quá mệt mỏi”.

Còn chưa nằm xuống giường, Nhậm Mộ đã gọi điện. Mặc kệ điện thoại reo, Hạ Phong không tiếp. Tắm rửa xong thấy điện thoại vẫn vang lên, cậu nhìn không được nghe máy.

“Thần Việt, em làm gì mà không nghe điện thoại của anh?”

Nằm ở trên giường, Hạ Phong nhìn cảnh đêm bên ngoài: “Quá mệt ngủ rồi”.

Đầu kia Nhậm Mộ dường như thấy cậu không được bình thường, giọng điệu ôn nhu hỏi han: “Làm sao vậy?”

Hạ Phong hỏi mà không trả lời: “Khi nào thì trở về?” Sau đó đốt một điếu thuốc.

“Nghĩ tới anh?”

“Ừ.”

Nhậm Mộ cười cười, nói huyền thoại một lúc lâu. Hạ Phong nói với anh mấy câu sau đó mới tắt điện thoại.

Hạ Phong đoán chính mình tối nay không ngủ được rồi, cậu tiếp tục hút thuốc. Thẳng đến cuối cùng, cả bao thuốc lá đều bị cậu hút hết khiến cả phòng nồng nặc mùi khói, rất ghê người.

Nhìn đồng hồ, mới ba giờ sáng. Vì vậy, cậu đứng lên, chạy xuống hầm rượu vác về mấy chục chai rượu vang lên phòng mình. Nhìn cậu như vậy, Thần Truy sửng sốt, cho là cậu bị kích thích gì đó cậu dùng cồn làm mình quên đi...

Một bên mở phim, Hạ Phong rót rượu. Trên màn hình tinh thể lớn đang chiếu phim điện ảnh đóng vai chính đầu tiên của Hàn Lăng [Cuồng sa], cảnh đánh nhau đầy kích thích, sự cuồng vọng của tuổi trẻ, còn có ánh mắt câu hồn người kia đã không còn khiến Hạ Phong có cảm giác nào nữa, giống như người kia đã cách cậu rất xa, rất xa rồi...

Nhìn màn hình, trong đầu Hạ Phong không phải là bộ dáng của Hàn Lăng mà là của Nhậm Mộ. Sau khi sống lại, lần đầu tiên cùng anh ở Tả Tuyền Sơn nhìn nhau trong giấy lát, lần gặp mặt trong tiệc về hưu của Trầm Chương, lần cãi nhau ở hội kí tên, lần Nhậm Mộ ngăn trở cậu trở thành nam chính số 1 trong [Tù đồ]...

Mỗi chi tiết hiện tại đều trình diễn trong đầu Hạ Phong...

Năm tháng trước, cậu có thể không hề cố kị rời khỏi Nhậm Mộ không chút nào lưu luyến; nhưng năm tháng sau, cậu đã rơi vào, không cách nào kiềm chế.

Hết thấy đều sai rồi, theo một khắc cậu trọng sinh liền sai rồi.

Lúc mới bắt đầu, Nhậm Mộ không nên xuất hiện, không nên tìm mọi cách làm khó dễ rồi lại dây dưa không dứt với cậu, như thể kẹo đường đập mãi không chịu vỡ ra, đã dính lên liền không rời ra, trừ khi xả khối thịt trên người ấy xuống.

Hạ Phong vứt bình rượu xuống sàn nhà, tựa lưng vào tường. Cậu không phải người dễ dàng nhận thua, không phải, cho tới giờ vẫn không phải. Bởi vì Trầm Chương liền có thể buông tha cho Nhậm Mộ sao? Rất không có khả năng.

Con người vốn ích kỉ.

Đời trước chết đi, cậu đã bỏ lỡ Nhậm Mộ, nhưng đời này, sẽ không. Hạ Phong cho dù phải bắn chết Trầm Chương cũng muốn đoạt lấy con của ông về mình...

Bá đạo cũng được, lòng dạ ác độc cũng được, đã yêu chỉ có thể thừa nhận.

Nhậm Mộ, Nhậm Mộ...

Hạ Phong nhắc đi nhắc lại tên anh, hi vọng giờ khắc này anh có thể ở bên người mình, như đời trước, cùng anh đua xe, cùng anh điên cuồng...

Đột ngột, Hạ Phong đứng lên, cầm chìa khóa xe chạy xuống.

Lúc Hạ Phong đi qua Thần Truy, mùi rượu nồng nặc xông đến. Thần Truy hỏi cậu đi đâu nhưng Hạ Phong lờ đi tiến vào gara...

Đua vài chục vòng trên Tả Tuyền Sơn sau, Hạ Phong hoàn toàn tỉnh táo lại. Ngồi trong xe, nhìn đường trước mặt. Đời trước, khi cậu không vui, khuya khoắt cũng chỉ có tên ngốc Nhậm Mộ theo cậu điên cuồng, cùng đua với cậu ở Tả Tuyền Sơn cho đến khi cậu hết giận.

Đời này, cậu dùng thân phận của Thần Việt mà sống. Bởi vì gia đình là hắc đạo, Trầm Chương liền kết luận Nhậm Mộ cùng cậu chính là đẩy Nhậm Mộ đến gần với cái chết. Nhưng Hạ Phong biết rõ, cho dù cậu không phải trọng sinh trong gia đình hắc đạo thì Trầm Chương cũng phản đối.

Quật cường, đôi khi thật sự làm cho người ta điên cuồng.

Gần đến hừng đông, Hạ Phong mới lái xe trở lại Thần gia.

Một tuần lễ sau, Nhậm Mộ vẫn còn đang mắc kẹt ở bờ kia Thái Bình Dương.

Hạ Phong biết rõ đây là Trầm Chương cố ý, khiến Nhậm Mộ không gặp cậu, làm cậu chết tâm.

Live show đầu tiên của Tổ Ngạn Chi diễn ra vào hôm nay. Vì thế, Hạ Phong cố ý sớm xong việc để đến tham dự. Ngồi dưới khán đài, Hạ Phong kiên nhẫn chờ.

Còn mười mấy phút nữa sẽ mở màn, không khí càng ngày càng hot. Nghe đám nữ sinh bên cạnh hào hứng không thôi, Hạ Phong ngáp dài.

Điện thoại vang lên.

Là Nhậm Mộ gọi đến.

“Alo”.

“Sao ồn thế?” Mới mở miệng, Nhậm Mộ có vẻ rất không vui. “Đang ở đâu”.

Hạ Phong áp sát điện thoại lại gần, thấp giọng nói: “Ồ show diễn của Tổ Ngạn Chi”.

Nhưng đầu kia lại dùng sức rống lên:

“Cái gì? Không nghe được, anh không nghe được—”

Hạ Phong thở dài, sắp bắt đầu rồi cũng không thể chạy đi... Lập tức, cậu lớn tiếng rống vào điện thoại: “Tôi đang ở live show của Tổ Ngạn Chi!”

“Cái gì? Nói lại lần nữa xem, nói lại lần nữa xem—”

“....”

Hạ Phong không hét lên nữa mà chạy vào sau cánh gà. Vừa đi vừa nói: “Chờ một chút”. Nhìn bốn phía đều là người, chạy chỗ nào cũng không được nên đành phải chạy tới chỗ này.

Nhưng nhân viên ngăn cậu lại.

Không có biện pháp, cậu đành phải tháo kính râm để người ta biết mình là Thần Việt, cũng nói mình đến cổ vũ Tổ Ngạn Chi...

Sau cánh gà rất nhiều người, ai nấy đều bận bịu.

Hạ Phong đi chưa được nửa đường cả người đã bị kéo lại cứng rần lòi vào một phòng sau cánh gà. Bị người tập kích, Hạ Phong dĩ nhiên mạnh mẽ phản kháng. ?

Chân dài bị vấp khiến cậu ngã xuống sàn nhà, song phương đều ngã xuống. Giơ khuỷu tay, Hạ Phong chuẩn bị nện người bên dưới...

Còn chưa kịp nện vào, Hạ Phong đã bị thu phục, hai tay bị người kia chế trụ, hai chân bị kìm lại. Lăn vài vòng trên sàn nhà, Hạ Phong giãy ra được đem kẻ đánh lén đặt dưới thân.

Từ trên cao nhìn xuống con mồi của mình, Hạ Phong hung hăng véo cằm, sau đó nhắm ngay cổ gặm xuống...

Người này cũng không phải là ai xa lạ, chính là ông chủ Nhậm.

Thấy tình nhân của mình nhiệt tình như vậy, Nhậm Mộ đương nhiên không chịu nhận thua. Xoay người triệt để thay đổi cục diện. Nhìn chằm chằm vài hai mắt thâm quầng, anh hôn lên môi cậu...

Thấy Nhậm Mộ muốn tiếp tục, Hạ Phong liền giữ lấy tay của anh: “Không thể làm ở trong này”. Ở đây người đến người đi, nếu như bị bắt gặp...

Nhậm Mộ nhéo má cậu nói: “Anh nhớ em”. Vì gặp chàng trai này, vừa xuống máy bay anh đã chạy vội đến đây.

Hạ Phong sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười: “Tiếp nhận!”

Live show còn chưa bắt đầu, Hạ Phong liền biến mất.

Trong xe.

Kịch chiến qua đi, Hạ Phong dựa lưng vào ghế xe, miễn cưỡng hút thuốc, còn chưa kịp hút hai hơi đã bị Nhậm Mộ giật lấy vút ra ngoài.

Nhả ra một ngụm khói trắng, Hạ Phong hỏi: “Không phải anh nói ngày kia mới về sao?”

Nhậm Mộ không trả lời: “Cha anh tìm em?”

Hạ Phong nhìn lướt qua anh, không trả lời.

Nhậm Mộ dính vào người cậu, ôm eo cậu cười tủm tỉm nói: “Thần thiếu gia, sẽ không phải vì ông ta mà đau lòng chứ?”

Hạ Phong đẩy mặt Nhậm Mộ đi: “Yên tâm, cho dù cha anh cầm súng chĩa vào người tôi, tôi cũng sẽ không buông tha dễ dàng đâu”.

Nhậm Mộ rất hài lòng, trả lời Hạ Phong bằng cách hung hăng hôn cậu.

Nụ hôn chấm dứt, thời khắc trọng yếu đến.

Như có phép thuật, một chiếc nhẫn bạch kim đặt trước mặt Hạ Phong.

Nhậm Mộ ôm lấy vai cậu, hỏi: “Như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

“Đeo nó vào đi.”

Hạ Phong còn chưa nói gì, Nhậm Mộ đã nhanh tay kéo lấy tay phải của cậu đem nhẫn đeo vào, không quên bổ sung: “Từ hôm nay trở đi em chính là người của anh”.

Không đầy hai giây, Hạ Phong vội vàng tháo ra.

Nhậm Mộ xụ mặt, trong chốc lát không khí như muốn lạnh xuống dưới 0o. Hạ Phong mặc kệ cơn giận của anh, chậm rì rì đem nhẫn chuyển sang đeo bên tay trái...

Hạ Phong: “Đeo tay trái* vẫn tốt hơn...”

Nhậm Mộ: “.....”

Hạ Phong nở nụ cười, chân dài vươn qua xoay người ngồi trên mình Nhậm Mộ mà giở trò. Hành động này làm cho Nhậm Mộ điên rồi. Loại đùa giỡn lưu manh này từ trước đến nay vẫn là anh làm, hôm nay lại bị Hạ Phong đoạt mất....

Quần áo vừa mặc lại chỉn chu giờ muốn cởi ra cũng khó nhưng Nhậm Mộ không ngại phiền toái còn kiên nhẫn cởi dây lưng cho nhau, cởi áo ra...

Nhậm Mộ đau đầu, nội thương.

Đều đã đến thời điểm nhịn muốn chết người rồi mà Hạ Phong còn kiên trì muốn tới trước, còn bày ra bộ dáng sống chết không nhượng bộ làm cho anh phóng hỏa.

Thời khắc mấu chốt vẫn là muốn đánh nhau mới có thể thuận lợi làm việc, mẹ nó.

Hai người lẩn qua lẩn lại trong xe vài cái, Hạ Phong cuối cùng thua triệt để, còn bị Nhậm Mộ cưỡng ôm từ phía sau...

“Thần Việt, lần này hưởng thụ cho tốt nhé”. Còn chưa nói xong, Nhậm Mộ liền bắt đầu báo thù.... Trước đó Hạ Phong ở biệt thự làm high đến vậy, hiện tại nên đến lượt anh...

Nhậm Mộ rất ôn nhu, xác thực, lúc đầu là vậy. Tách hai chân của Hạ Phong, chậm rãi tiến vào... Dừng một chút, sau đó khiêu khích, thẳng đến khi Hạ Phong không chịu được mới tăng tốc...

Tốc độ trừu sấp càng lúc càng nhanh, loại cảm giác này ban đầu khiến Hạ Phong thống khổ, nhưng chỉ là trong một lát, loại thống khổ này chuyển hóa thành kích thích, rồi biến thành khoái cảm không gì sánh được...

Nửa người trên của Nhậm Mộ tựa vào lưng Hạ Phong, nửa người dưới thì thô lỗ dùng sức, toàn lực tiến công, hận không thể giết chết Hạ Phong mới thôi...

Cuối cùng, Nhậm Mộ cả người dán vào sau lưng Hạ Phong, cảm thụ nhịp tim đập càng ngày càng nhanh, đầu ngón tay gắt gao giữ lấy nhau, mười ngón nắm chặt....

Xong việc sau, Nhậm Mộ thở một hơi đầy thỏa mãn.

Nhưng Hạ Phong còn không thỏa mãn, giống như vừa rồi, cậu ngồi trên mình Hạ Phong, nhìn vào mắt anh. Một lát sau, Hạ Phong không làm động tác lớn nào, chỉ là cắn cắn tai ông chủ Nhậm, nói khẽ:

“Nhậm Mộ, anh là của em”.

50. Chương 50: Một Ít Dấm Chua

Tour diễn của Tổ Ngạn Chi vẫn còn đang ‘hot’ thì tình trạng quay chụp bên đoàn làm phim của Hạ Phong đã hạ xuống dưới 0o. Hai hôm trước, Lý Khả Nhạc tuyên bố một tin tức khiến cả giới giải trí chấn động: Sau khi quay xong [Tù đồ], Hàn Lăng sẽ giải nghệ. Sau đó, Bằng Tùng cũng xác minh tin này là thật, cũng nói Hàn Lăng sẽ tạm dừng quay [Tù đồ] vài ngày. China Era Entertainment không cho biết về sau Hàn Lăng sẽ làm gì, cũng không nói nguyên nhân anh giải nghệ.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, tất cả các trang web về giải trí đều đăng tin này lên trang nhất, cũng có rất nhiều phóng viên chờ ở khu phụ cận Hàn Lăng sống để phỏng vấn. Nhưng Hàn Ảnh để tựa như đã bốc hơi, không ai thấy bóng dáng của anh.

Nghe được tin tức này, Hạ Phong sửng sốt một chút.

Trước khi tin này công bố, Hàn Lăng đã vài ngày không đi studio. Hàn Lăng giải nghệ đối với China Era Entertainment là một tổn thất, nhưng đối với các diễn viên khác lại là cơ hội lớn, tỷ như với Hạ Phong.

Không còn Hàn Lăng, nhiều kịch bản trước đây nhắm vào Hàn Lăng đều chạy đến cửa tìm tới Hạ Phong.

Kịch bản lớn nhất là [Song sát 3]

[Song sát 2] năm vừa rồi có thể nói là đoạt mọi danh tiếng, chẳng những chiếm lĩnh toàn bộ các rạp chiếu phim mà còn mở rộng ra thị trường nước ngoài. Thành công của [Song sát 2] đã mở đường cho [Song sát 3] xuất hiện. Phim đã chọn dàn diễn viên từ sớm, mà nam diễn viên chính số 2 lại là Hàn Lăng. Hiện tại, cơ hội lại thuộc về Hạ Phong.

Trừ kịch bản đấy, Hạ Phong còn nhận lại một kịch bản khác của Hàn Lăng là bộ phim nghệ thuật [Phía bên kia Thiên Đường]

Nghe được tin tốt ấy, Hạ Phong không có mấy vui vẻ mà người sung sướng nhất phải là Tổ Ngạn Chi, như thể người biểu diễn là cậu chứ không phải Hạ Phong. Sáng sớm, Hạ Phong đã bị Tô Ôn gọi điện thoại đến đánh thức, nói muốn cậu đến studio. Dưới gara công ty liền gặp phải Tổ Ngạn Chi.

“Thế nào còn tốt chứ!” Vừa thấy được Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi liền chạy đến khoác vai cậu.

Hạ Phong cười cười: “Cái gì mà tốt? Tôi là nhặt được tiện nghi thôi”. Nếu không phải người yêu cũ muốn giải nghệ, cậu làm gì có cơ hội đi diễn [Song sát 3]? Nếu được, cậu tình nguyện cùng Nhậm Mộ ra ngoài dạo chơi mà không phải nhận cái mớ bong bóng Hàn Lăng vứt lại.

“Cái gì mà nhặt được tiện nghi? Nếu cậu không có thực lực, nhà đầu tư sẽ để ý đến cậu sao?”

“Đúng rồi, bao giờ cậu rảnh? Tôi mời cậu đi uống rượu, xem như ăn mừng bù lần trước”. Sau khi live show lần trước của Tổ Ngạn Chi kết thúc thì mở một buổi tiệc mừng nho nhỏ nhưng vì ông chủ Nhậm trở lại nên Hạ Phong trọng sắc khinh bạn mà không có đi...

“Tôi cũng nghĩ vậy”. Tổ Ngạn Chi nhún vai, “nhưng mà còn phải luyện tập, không có thời gian”.

“Vậy thì sau này tôi mời lại”.

“Sau này?” Tổ Ngạn Chi cúi thấp đầu xuống, tự giễu, “Chỉ sợ không có sau này”.

Hạ Phong thấy Tổ Ngạn Chi nói vậy liền nhìn nhìn cậu, nghi hoặc hỏi: “Cái gì mà không có sau này? Tiểu thiên vương, cậu nghĩ mình thành Vi Củng Nhiên hết quay phim lại thu âm, đến thời gian ngủ cũng phải nặn ra sao”.

Tổ Ngạn Chi cười cười không nói gì. Vào thang máy cậu liền hỏi Hạ Phong: “Đúng rồi, khoảng thời gian này cậu không phải đi studio, đến công ty làm gì?”

“Không biết, Tô Ôn bảo tôi tới”.

Trước khi đến, Hạ Phong cũng suy nghĩ liệu có phải là Trầm Chương gọi không.

Lúc trước, Trầm Chương bảo cậu đến kí văn bản thanh lý hợp đồng nhưng đến giờ cậu vẫn không kí... Nếu như cậu kí, hẳn là sẽ thương tổn đến cảm tình giữa cậu và ông chủ Nhậm.

Tổ Ngạn Chi đến tầng 15 thì ra ngoài, nhưng Hạ Phong không biết là ai tìm mình nên cũng đi theo tìm Bàn Tùng.

Đứng ở trước cửa phòng làm việc, Hạ Phong sững người không tiến vào.

“Cậu thật sự quyết định tốt lắm? Không đóng phim vậy cậu sau này tính làm cái gì? Nếu sau này cậu muốn trở lại quay phim, China Era Entertainment vẫn vĩnh viễn mở rộng cửa đón cậu”.

Hạ Phong không có thói quen nghe lén, chỉ là trùng hợp nghe thấy. Tay cậu đặt tại tay cầm, cửa mở ra một khe nhỏ mang tất cả âm thanh từ trong phòng truyền ra ngoài.

Hàn Lăng ngồi đối diện với Bàn Tùng, đưa lưng về phía Hạ Phong.

“Không biết. Tôi nghĩ cả đời này cũng sẽ không trở lại quay phim. Thanh âm của Hàn Lăng rất yếu, tựa như đang bị bệnh.

Bàn Tùng thở dài một hơi: “Nếu biết rõ sẽ đi đến bước này, lúc trước tôi không nên để cậu tiến vào giới giải trí, không biết chừng giờ này cậu vẫn cùng Hạ Phong ân ân ái ái mà không phải là âm dương cách biệt”.

“Là lựa chọn của chính tôi, không liên quan đến anh”.

Bàn Tùng không nói gì, lấy từ trong ngăn kéo văn bản thanh lý hợp đồng đưa cho anh.

Hàn Lăng nhận lấy kí tên.

Hai người nói một hồi, Hàn Lăng liền đứng lên xoay người. Xuyên qua khe cửa, Hạ Phong thấy sắc mặt của anh rất kém, tái nhợt. Thấy anh sắp ra, Hạ Phong tranh thủ tránh ra một bên.

Hàn Lăng đẩy cửa đi ra sau, vừa ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy Hạ Phong, anh không nói gì, chỉ là nhìn cậu thật lâu, thật lâu.

Hạ Phong vẫn không nhúc nhích nhìn anh đi thẳng, thẳng đến khi anh biến mất ở góc cua. Đời trước, cậu từng đem Hàn Lăng thành tâm can của mình, xem anh như thần, tới tận khi Hàn Lăng vứt bỏ cậu như một thứ đồ bỏ đi cậu vẫn không có suy nghĩ muốn lợi dụng anh.

Đẩy cửa ra, Hạ Phong tiến vào.

Bàn Tùng vừa thấy cậu liền bắt đầu nói không dứt: “Khoảng thời gian này China Era Entertainment gặp phải vận gì vậy? Cậu đi mất rồi còn chưa tính, lại đi mất Ảnh đế. Ngay từ đầu tôi nghĩ cậu sẽ giống Hàn Lăng, đầu tiên là đoạt giải diễn viên triển vọng, sau đó là nam phụ xuất sắc, rồi thành ảnh đế. Đáng tiếc, tiểu tử cậu không có cố gắng, lãng phí tâm huyết của lão đại... Lăng phí còn chưa tính, lại đi thân cận với Nhậm Mộ, chọc giận Trầm Chương. Nếu không phải cậu họ Thần, cha cậu là Thần Hách, Trầm Chương khẳng định sẽ lột sống cậu...”

Hạ Phong làm như không nghe thấy lời của anh, chậm rì rì ngồi xuống, chờ tới khi Bàn Tùng lải nhải xong rồi mới hỏi Tô Ôn bảo cậu đến đây tìm ai.

Nhưng Bàn Tùng nói như tuyết lở, càng nói càng ngừng không được: “...Hiện tại bên Central Productions lại có thêm Vi Cung Nhiên, đối với tập đoàn chúng ta mà nói là thêm một phần uy hiếp. Thời khắc mấu chốt lúc này, chỉ có thể hi vọng vào live show của Tiểu Thiên vương, bằng không chúng ta liền chết chắc...”

Ngáp một cái, Hạ Phong nhu nhu huyết thái dương.

Nói một lô một lốc chuyện không liên quan đến Hạ Phong sau, Bàn Tùng rốt cục cũng nói xong. Nhìn Hạ Phong, anh nói: “Thần Việt, mang văn bản thanh lý hợp đồng đến đây không?”

“Không—”

“Không?!” Bàn Tùng xù lông, “Thần thiếu gia, tôi nhờ cậu lập tức chạy về lấy đến đây, cút nhanh về cho tôi”. Vừa nói, vẫn không quên đứng dậy làm tư thế mời Hạ Phong ra ngoài.

“Muốn tôi chấm dứt hợp đồng,” Hạ Phong liếc mắt nhìn anh, nói như đinh đóng cột: “anh cũng đừng nghĩ đến”.

Bàng Tùng thấy cậu như vậy, trầm nghĩ việc này khẳng định là làm không được, liền đặt mông ngồi xuống bắt đầu khuyên bảo: “Thần thiếu gia, Thần công tử, cậu không phải là đang làm tôi khó xử sao? Ông chủ Trầm biết rõ cậu sẽ không buông tha dễ dàng như vậy liền cố ý giao cho tôi bắt cậu ra khỏi công ty, nếu tôi làm không được, vị trí giám đốc của tôi sẽ không được bảo vệ—“

“Không liên quan, có chủ tịch Tào làm hậu trường của anh. Hơn nữa năng lực của Bàng giám đốc ai cũng phải công nhận, đi đến đâu cũng đều là nhân tài được mọi người săn đón, đúng không? Trầm Chương sao cam lòng cho anh rời đi? Nếu thật sự không được, anh cứ nói mấy câu với Tào Tuấn, anh không ở China Era Entertainment được nữa, muốn đi sang Mỹ hai năm”.

Bàng Tùng định nói gì đó nhưng một lát sau thở dài, buông thông hai tay: “Thần Việt, chính cậu tự đi nói với Trầm Chương đi. Dù sao tôi cũng không nói được với ông ấy”.

“...Hàn Lăng làm sao vậy? Bỗng dưng muốn giải nghệ?” Hạ Phong cuối cùng cũng tìm được cơ hội để hỏi. Dùng trình độ yêu mến điện ảnh của Hàn Lăng, đến tình cảm cũng vút sang một bên, như thế nào lại giải nghệ? Là xảy ra chuyện gì sao?

Bàng Tùng nhíu mày, nhìn Hạ Phong từ trên xuống dưới, nói: “Cậu xem tôi là gì? Là con giun trong bụng Hàn Lăng hay là vi khuẩn trong đầu cậu ta? Tôi làm sao biết được nguyên nhân? Có khi chỉ là không muốn quay phim nữa thôi”.

“Thật không?” Trầm tư chốc lát, Hạ Phong mang theo một bụng nghi vấn đi ra khỏi văn phòng giám đốc.

Nhìn bóng lưng của cậu, Bàng Tùng thở dài một hơi: China Era Entertainment gay thật nhiều...

Một cái Hàn Lăng, một cái Nhậm Mộ, lại thêm một cái Thần Việt...[Đếm thiếu rồi anh ới =))]

Vì sao Hàn Lăng phải giải nghệ? Bàng Tùng nhìn ra ngoài trời, nhớ tới tuần trước Lý Khả Nhạc báo với anh tình hình gần đây của Hàn Lăng...

Từ sau khi Hạ Phong chết, tâm trạng của Hàn Lăng càng ngày càng kém, tựa như người mất hồn, nếu không phải việc quay phim có thể giúp cậu ta giải tỏa một chút không chừng đã sớm điên rồi. Hàn Lăng vẫn cho rằng mình là người hại chết Hạ Phong, một mực cho là vậy. Tình hình xấu hơn khi gần đây Hàn Lăng lại nói là Hạ Phong vẫn còn sống, sống trên một người nào đó, mà người ấy không phải ai khác chính là người đâm chết Hạ Phong – Thần Việt...

Nếu trên đời thật sự có chuyện này, Bàng Tùng chỉ có thể nói: Thế giới này điên rồi...

Bạn đang ?

Đứng ở lối vào gara, lông mày Hạ Phong nhíu lại. Nói thật ra, cậu không hề thích màn trình diễn trước mắt này chút nào: Mới sáng sớm, Nhậm Mộ đã quần vào thành một khối cùng với một người đàn ông lạ mặt....

Đôi phong bại tục...

Vừa mới đây, cái tên Nhậm Mộ kia còn ngủ trên giường của cậu, một giờ sau đã lêu lổng cùng với tên đàn ông khác, Hạ Phong cho rằng đây là lối của cậu, không quản tốt người của mình. Có thể, cậu muốn giáo huấn tên thứ ba dám câu dẫn người của cậu, sau đó về nhà hung hăng giáo huấn Nhậm Mộ...

Nhưng màn trình diễn yêu đương vụng trộm sau một khắc liền xảy ra thay đổi.

Nhậm Mộ rất biết giữ đạo làm chồng, ngay lập tức đẩy người đàn ông kia ra, hai người kéo đẩy một hồi liền nhìn thấy Hạ Phong đứng ở trước lối vào...

Hạ Phong đeo kính râm, đi tới, như một nhân viên đúng mực lễ phép chào hỏi: “Hi, ông chủ Nhậm”.

Người thứ ba xoay người lại, Hạ Phong liền nhìn ra được đó là ai. Trước khi công ty của Vi Cũng Nhiên còn chưa đóng cửa, người này là tướng mạnh nhất dưới cờ của Vi Cũng Nhiên, tên là Triệu Tranh Hiên. Sau khi đến China Era Entertainment rất nhanh liền nổi tiếng.

Giống với Thần Việt, Triệu Tranh Hiên cũng là con lai cho nên ngũ quan thoát nhìn so với người phương Đông càng thêm sắc nét, nhìn thế nào cũng là đại soái ca. Thấy Hạ Phong tới, Triệu Tranh Hiên cũng không lo lắng màn vừa rồi Hạ Phong có thấy hay không, trực tiếp đi vào thang máy, coi như chưa nhìn thấy cậu...

Hạ Phong không thèm liếc mắt nhìn Nhậm Mộ một cái, lên xe chuẩn bị đi studio. Còn chưa mở cửa xe, Nhậm Mộ đã chui vào.

“Ông chủ Nhậm, đừng tùy tiện ngồi vào xe người khác. Bằng không, tôi sợ ông chủ Nhậm có vào mà không có ra”. Hạ Phong không ngại trước khi đến studio đánh ai đó...

Nhậm Mộ cười tủm tỉm nói: “Không sao, không sao, anh nguyện ý có vào mà không có ra”. Bàn tay hướng đến lưng Hạ Phong sờ soạng, “giận?”

“Mới sáng ngày ra tôi giận đối cái gì? Thừa hơi sao?”

“Không giận?” Nhậm Mộ hôn cậu, “Em không có giận, chỉ là ghen tuông”.

Hạ Phong trừng mắt nhìn anh, cầm lấy tay nhéo một cái: “Lăn xuống, bản thiếu gia muốn đi studio. Khoản nợ ày đêm nay về tính sổ”.

Thấy Hạ Phong thật sự tức giận, Nhậm Mộ nở nụ cười giải thích: “Lúc trước không phải anh nói với em muốn nâng vài người sao? Triệu Tranh Hiên chính là người mà anh chọn. Đêm đi phá chỗ làm ăn của Đường Kỉ Thiên không phải em nghe thấy anh cùng một người đàn ông nói chuyện điện thoại sao? Chính là cậu ta”.

Thì ra là cậu ta.

Nhậm Mộ nhắc đến nâng người, Hạ Phong ngược lại nhớ tới chuyện cha anh Trầm Chương muốn đuổi cậu ra khỏi China Era Entertainment. Chuyện này liệu có nên nói với anh không? Hiện giờ tập đoàn China Era Entertainment có bốn ông chủ, Nhậm Mộ là người của cậu, dĩ nhiên là sẽ không để cậu đi công ty khác. Nói vậy, ngoại trừ Trầm Chương nhìn cậu không vừa mắt ra, ba ông chủ khác cũng không nghĩ muốn đuổi người có tiềm năng phát triển như cậu.

Ba chọi một, phần thắng rất lớn.

Liếc nhìn Nhậm Mộ, Hạ Phong vẫn không nói. Quan hệ giữa Nhậm Mộ với Trầm Chương vốn không tốt, tuy chưa tới mức độ như Thần Việt với Thần Hách, nhưng cậu cũng không muốn vì việc này mà khiến quan hệ của hai người đã xấu càng thêm xấu.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về mà.

“Nâng người?” Hạ Phong vỗ nhẹ lên hai má Nhậm Mộ, “nâng người cần nâng đến mức này sao? Cần lôi kéo không dứt sao? Cần—“

Nhậm Mộ dùng môi mình chặn lại lời của cậu.

Sau nụ hôn kích thích, Hạ Phong vội tranh thủ đẩy Nhậm Mộ xuống xe, miễn cho trong này lại làm thêm chuyện khác. Lúc Nhậm Mộ đi ra, anh vẫn không quên nhắc Hạ Phong đêm nay Tả Tuyên Sơn tổ chức thi đấu giữa năm.

Còn chưa kết thúc công việc, Hạ Phong đã đứng ngồi không yên.

Mặc dù còn hai giờ đồng hồ nữa mới đến giờ thi đấu nhưng cậu đã đợi không được. Nhậm Mộ đi cửa sau xin cho cậu một suất ở chỗ Tam gia. Đương nhiên, vì để công bằng, trấn an hai chủ đội đua khác, Tam gia cũng chỉ có thể loại Nhậm Mộ, để Hạ Phong thi đấu. Còn Nhậm Mộ thì dùng danh nghĩa cá nhân dự thi.

Tô Ôn thấy Hạ Phong bộ dáng đứng ngồi không yên, nhìn nhìn cũng không nói gì. Tối nay Tả Tuyên Sơn thi đấu giữa năm, Vi Cửng Nhiên cũng nói cho anh biết, còn hỏi anh có muốn đi hay không. Rất nhiều năm trước, Tô Ôn cũng đã từng đến Tả Tuyên Sơn xem đua xe, khi đó, còn chưa có Hạ Phong, chưa có Nhậm Mộ, chỉ có đại xa thần Phí Trạch...

Hạ Phong gõ gõ ngón tay, không an phận nhìn diễn viên trong máy giám thị, Hàn Lăng.

Vốn nói là nghỉ ngơi vài ngày nhưng Hàn Lăng đột nhiên lại đến studio, làm cho nhân viên đều giật mình sửng sốt. Khác hoàn toàn với trước đây, hôm nay Hàn Lăng hoàn toàn phát huy chất lượng đẳng cấp ảnh đế của mình, sáng tạo ra thần thoại không NG.

Tự nhiên người vui vẻ nhất là đạo diễn Hứa.

Trước đó, [Tù đề] vì Hàn Lăng mà tiến độ càng ngày càng chậm, vượt ra khỏi dự kiến. Nếu không tranh thủ quay phim, chẳng những làm chậm ngày công chiếu mà còn ảnh hưởng đến phía người đầu tư.

Sắc mặt của Hàn ảnh đế không tốt lắm, lại có thêm ngọn đèn cùng góc độ nhìn của Hạ Phong khiến cậu nhìn Hàn Lăng tựa như người chết... Hạ Phong lo lắng liệu anh có thể xoay người vài cái liền chóng mặt ngất mất...

Theo một tiếng “Cut” của đạo diễn, cả trường quay đều vui mừng. Sau khi Hạ Phong thay đồ sau, trong studio chỉ còn lại vài người.

Hạ Phong rút tay vào túi quần, chuẩn bị rút chìa khóa xe ra. Vừa sờ phát hiện không thấy chìa khóa đâu! Cậu nhớ rõ mình đã đem chìa khóa bỏ vào trong túi quần, sao lại không thấy? Suy nghĩ một chút, cảm thấy chìa khóa xe khả năng lớn nhất là trong phòng thay đồ. Lập tức cậu liền chạy vào tìm.

Tìm cả buổi vẫn không thấy, Hạ Phong chán nản thất vọng ra khỏi cửa studio. Cúi đầu, cậu gọi quản gia đến, tiện tay chỉnh sửa lại trang phục của mình.

“Đây là chìa khóa của cậu sao?”

Một chiếc chìa khóa xe Ferrari đột ngột xuất hiện trước mặt cậu khiến cho Hạ Phong ngẩng đầu nhìn lên.

Là Hàn Lăng.

“Tôi nhặt được trong phòng thay đồ.”

Hạ Phong nhận lấy chìa khóa, nói một tiếng: “Cám ơn”.

“Không cần khách khí”. Hàn Lăng cười cười, xoay người, sau đó nói mơ hồ: “Có thể trông thấy em, với tôi mà nói cũng đã là an ủi lớn nhất, Hạ Phong”.

Hạ Phong còn không kịp phản ứng, Hàn Lăng liền ngã xuống....

51. Chương 51

Trong phòng bệnh, Hạ Phong đi tới đi lui, có chút kích động. Còn 20 phút nữa trận thi đấu giữa năm ở Tả Tuyên Sơn sẽ bắt đầu, Hàn Lăng vẫn chưa tỉnh lại. Nếu vứt bỏ Hàn Lăng chạy đi đua xe lương tâm Hạ Phong sẽ bất an. Mà nếu không đi, cậu sẽ hối hận mất một năm...

Lý Khả Nhạc đến giờ vẫn chưa xuất hiện khiến Hạ Phong nghiêng rằng nghiêng lợi. Lý Khả Nhạc chết tiệt, bình thường như cái đuôi lúc nào cũng dính lấy Hàn Lăng không tha, đến lúc mấu chốt lại không thấy người đâu...

Còn có Bàn Tùng, lúc đưa Hàn Lăng đến bệnh viện cậu đã gọi điện cho anh ta, nói Hàn Lăng bị ngất, nhờ anh đến bệnh viện một chuyến, nhưng đã một tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà chẳng thấy tăm hơi Bàn Tùng đâu cả.

Sự chậm chạp của Hạ Phong chọc giận một người, Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ nghiêng người dựa trên tường, trông mắt đảo tới lui theo Hạ Phong. Khoảng 10 phút trước, Nhậm Mộ gọi điện nhắc cậu đến Tả Tuyên Sơn. Không nghĩ đến, mình ở Tả Tuyên Sơn toàn tâm toàn ý chờ cậu để cậu ở bệnh viện trông coi Hàn Lăng...

Điều này cũng đủ kích thích thần kinh ông chủ Nhậm một phen.

Nếu như là những người khác, Nhậm Mộ sẽ không lập tức chạy xe như điên đến. Nhưng một khi là Hàn Lăng mà nói, đừng nói là lộ trình 10 phút đồng hồ, cho dù là bên kia Thái Bình Dương anh cũng nhất định bay về...

“Thần Việt—” Cần phải đi.

“Đợi 2 phút nữa,” Hạ Phong giơ lên hai ngón tay, “2 phút thôi”.

“Trong bệnh viện này rất ít y tá bác sĩ đi, em sợ anh ta chết trong này không có ai biết à?”

Hạ Phong trừng mắt nhìn anh, không nói lời nào.

Nhậm Mộ nhìn Hàn Lăng nằm trên giường bệnh, tâm tình càng ngày càng kém. Người nằm trên giường khí sắc nhợt nhạt, môi cũng tái nhợt, dù đang ngủ thỉnh thoảng lại nhúu mày. Nhậm Mộ đối với người này không phải là không có thiện cảm mà là chán ghét từ đáy lòng, giống như anh ta chán ghét mình vậy. Có thể, anh nghĩ muốn Hàn Lăng biến mất luôn khỏi thế giới này, để tránh khỏi phải nhìn thấy mặt anh ta....

“Thần Việt!”

Không cần nhìn mặt, chỉ nghe giọng nói Hạ Phong cũng biết là ai đến.

Lý Khả Nhạc đứng trước cửa phòng bệnh thở không ra hơi, nhìn thấy Thần Việt đứng bên giường bệnh, còn nghệ nhân bảo bối của anh nằm trên giường không nhúc nhích liền quát lên với Hạ Phong: “Cậu làm cái gì với anh ấy?”

Cậu làm gì với anh ấy? Hạ Phong nhúu mày. Dù là đời trước hay là bây giờ, cậu vẫn không có mấy thiện cảm với Lý Khả Nhạc. Sau khi trọng sinh, chỉ cần Lý Khả Nhạc thấy mình đến gần Hàn Lăng anh ta liền xù lông nhím, đem gai nhọn dựng thẳng lên như thể sợ mình ăn mất Hàn Lăng vậy. Nhúu chặt mày, cậu nhìn chằm chằm vào Lý Khả Nhạc: “Tôi làm cái gì? Phiền anh nhìn cho rõ được không? Cái dạng này tôi có thể làm cái gì với anh ta?”

Lý Khả Nhạc trừng lớn mắt cá chết, nghiêng răng nghiêng lợi.

Vừa này Bằng Tùng gọi điện thoại cho anh, nói Hàn Lăng bị ngất đang ở bệnh viện. Anh vừa không ở cạnh Hàn Lăng một ngày lập tức xảy ra chuyện. Quả nhiên anh lúc nào cũng phải ở bên cạnh Hàn Lăng, nhất là lúc có Thần Việt ở gần đó...

Thần Việt là Hạ Phong, chuyện ma quỷ này Lý Khả Nhạc vẫn chưa quên. Đại khái là khoảng nửa tháng trước, lúc Hàn Lăng nói với anh điều này, anh chỉ nghĩ là đầu óc của Hàn Lăng choáng váng nên nghĩ linh tinh. Nhưng hành vi của Hàn Lăng rõ ràng cho anh biết, Hàn Lăng không phải choáng váng mà là mê muội đến phát điên rồi...

Nhậm Mộ nhìn không được giúp đỡ Hạ Phong: “Lý Khả Nhạc, Thần Việt có lòng tốt đưa Hàn Lăng đến bệnh viện, sao anh lại mắng ngược lại như thế? Theo tôi thấy, anh nên xem lại chính bản thân mình. Là người đại diện mà không chú ý đến nghệ nhân của mình chỉ có thể là do mình thất trách”.

Rốt cục Lý Khả Nhạc chú ý tới người thứ tư trong phòng bệnh, thấy là ông chủ, anh cũng không dám lên tiếng.

Bị Lý Khả Nhạc làm ồn, Hàn Lăng tỉnh lại. Lý Khả Nhạc vừa thấy Hàn Lăng tỉnh lập tức đè lại xúc động muốn mắng Hạ Phong, chạy đến kiểm tra Hàn Lăng có thiếu tay thiếu chân gì không.

Hạ Phong thấy Lý Khả Nhạc đến, bản thân cũng an tâm liền chuẩn bị rời đi. Còn chưa đi, cả người đã bị ông chủ Nhậm kéo ra ngoài.... Bất quá, còn chưa ra khỏi cửa chợt nghe thấy Hàn Lăng nói: “Thần Việt, cảm ơn”.

Quay đầu lại, cậu nói: “Không cần cảm ơn, nghỉ ngơi thật tốt”. Vừa thấy Lý Khả Nhạc nhìn mình, cậu liền uy hiếp: “Lý Khả Nhạc, chăm sóc anh ấy cho tốt. Bằng không vạ đầu anh xuống làm bóng đá”.

Nhậm Mộ nghe xong, trong lòng rất không thoải mái.

Hạ Phong nhìn sang khuôn mặt Nhậm Mộ, nở nụ cười. Cậu biết rõ hiện tại trong lòng mình là ai, không phải Hàn Lăng mà là Nhậm Mộ. Chỉ là thấy Hàn Lăng để bị bệnh cậu vẫn không nhìn được lo lắng, như thể thói quen không bỏ được vậy.

“Em cười cái gì?”

“Không có. Anh nhìn lầm rồi”.

“Thật không?”

“Đương nhiên”.

Trên đường đi, Nhậm Mộ giảm chân ga tăng tốc, trước khi đường bị phong tỏa phải lên tới Tả Tuyền Sơn. Hạ Phong rất không cam lòng rút lại đằng sau, vẫn muốn vượt qua Nhậm Mộ, nhưng đột ngột điện thoại vang lên.

“Tiểu Thiên vương, làm sao vậy?” Một tay cầm tay lái, một tay nghe điện thoại. “Nếu là rủ đi uống rượu thì hiện tại tôi không rảnh”.

“Thần Việt, cậu đang ở đâu?”

“Tôi á? Tôi hiện giờ đi... ở Tả Tuyền Sơn đưa xe”. Tổ Ngạn Chi cũng đã dẫn cậu đi sông bạc nên cậu cũng thẳng thắn. Hơn nữa, đây không phải là chuyện không thể công khai, dù là đưa xe ngầm là nơi tụ tập của rất nhiều dân cờ bạc...

Ở phía trước, Nhậm Mộ qua kính chiếu hậu thấy xe Hạ Phong đang đi chậm lại thì cũng giảm tốc độ, đi song song với Hạ Phong.

“Tả Tuyền Sơn. Nghe nói bên đó có đua xe.... Tôi còn định rủ cậu đi party đây”.

“Hôm khác được không”.

“Được!”

Nhậm Mộ nghiêng đầu sang phía Hạ Phong, nói: “Thần thiếu gia, em thật là có nhiều người tìm a”.

“Ông chủ Nhậm, tôi cùng tiểu thiên vương là anh em chiến hữu với nhau. Anh cũng đừng có ăn bậy dâm chua”.

“Anh em? Loại anh em gì?”

Hạ Phong không hề nghĩ ngợi nói: “Anh em tốt”.

Anh em tốt? Nhậm Mộ thất thần. Trước kia anh và Hạ Phong cũng là anh em tốt nhiều năm, cho tới tận lúc Hạ Phong chết vẫn là anh em tốt... Lắc đầu, anh buộc chính mình chuyên tâm lái xe, không nghĩ tới mấy chuyện loạn thất bát tao nữa. Nhưng anh vẫn không nhịn được xoay đầu nhìn người bên cạnh.... Dù bộ dáng thay đổi nhưng cậu vẫn là người mình yêu, dù có là Hạ Phong hay Thần Việt đi chăng nữa....

Hạ Phong vừa định đưa điện thoại nhét vào túi quần thì điện thoại lại vang lên. Trên màn hình là một dãy số lạ hoắc, cậu không suy nghĩ nhiều liền từ chối. Sau đó điện thoại lại vang lên. Mấy lần như vậy, cậu thấy phiền toái liền nghe máy.

“Ai đấy?”

“Nếu không muốn chết lập tức về nhà!”

Hạ Phong kinh ngạc, không nghĩ tới Thần Truy đích thân gọi điện thoại cho mình, mặc dù giọng điệu không được tốt cho lắm. Không muốn chết lập tức về nhà? Có ý gì?

“Vì sao?” Liếc mắt nhìn Nhậm Mộ, cậu hỏi. Đây là lần đầu tiên kể từ khi trọng sinh cậu có cơ hội đua xe, cậu không muốn buông tha nó.

“Trong hai giờ vừa rồi, xe của chú ba và của cha đều bị người động tay động chân, thiếu chút nữa chú ba bị bắt chết”. Thần Truy nhấn giọng: “Hiện tại, mục tiêu của hung thủ rất có thể là em đấy”.

Hạ Phong nghe xong, lập tức giảm phanh dừng xe. Lần trước Thần Hi nói thu địa bàn không được sạch sẽ nhưng cũng không đến nỗi thiếu chút nữa bị giết a...

Nhậm Mộ cũng dừng xe lại, sau đó xuống xe đi về phía cậu.

“Tại sao lại như vậy?”

“Thần Hi làm được quá quyết tuyệt, đem người ép. Chó gáp cũng cắn người, huống chi là người”.

Hạ Phong không hỏi nhiều liền cúp máy. Nhìn Nhậm Mộ đến gần, cậu do dự. Hiện tại không biết chừng mình đang bị theo dõi, nếu để Nhậm Mộ ở cùng mình, không biết chừng sẽ khiến anh gặp nguy hiểm...

“Nhậm Mộ, anh đi Tả Tuyền Sơn trước. em có việc gấp, một lát sẽ đến”.

Nhậm Mộ làm như không nghe thấy, tiến vào trong xe.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có—“

“Không có? Thần Truy nói lớn như vậy, em cho là anh không có tại sao?”

Hạ Phong thấy không thể gạt được anh, liền nói thẳng.

“Anh lo lắng, cũng sẽ không để một mình em về”. Nhậm Mộ nhìn cậu nói.

“Biết nói với Tam gia như thế nào bây giờ?” Nếu cả cậu và Nhậm Mộ đều không thi đấu, không nói đến mặt mũi Tam gia, nếu như đội xe Tam gia không có người vào được chung kết...

“Đến lúc này mà em còn có tinh thần quan tâm đến Tam gia? Yên tâm, anh sẽ giải thích”. Nhậm Mộ xuống xe, chạy đến bên kia cửa xe, ý bảo để mình chở. Hạ Phong chuyển đến ghế phó lái cho Nhậm Mộ vào.

Xe một đường đi không gặp cản trở nhưng đến khi tới cầu vượt thì lại gặp tắc đường. Nhậm Mộ sợ về muộn có thể gặp chuyện không may nên chạy đường vòng, tìm đoạn đường vắng vẻ để về.

Trong xe không khí có chút khó chịu, Hạ Phong càng cảm thấy gấp gáp hơn.

Lúc này, cậu không muốn xảy ra chuyện gì không may, nhất là Nhậm Mộ. Vào lễ mừng năm mới, Nhậm Mộ đã đỡ cho cậu một viên đạn, trên vai trái vẫn còn lưu lại sẹo.

Tựa hồ biết cậu đang lo lắng điều gì, Nhậm Mộ buông tay phải khỏi tay lái cầm tay cậu, mười ngón tay siết chặt lấy nhau...

“Sẽ không có chuyện gì”.

Hạ Phong gật gật đầu: “Ừ!”

Đèn giao thông phía trước chuyển sang đỏ. Nhậm Mộ nhìn qua cửa kính đằng sau là hai chiếc xe, mà phía trước không có xe gì liền quyết định nhấn ga tăng tốc vượt đèn đỏ.

Thế nhưng, cách mấy trăm mét, một khẩu súng nhắm vào hai người. Mà nòng súng ngắm vào đầu Hạ Phong... Tay súng bắn tĩa khê bóp cò!

Súng lắp thêm dụng cụ giảm thanh hiển nhiên không nghe được tiếng nổ.

Nhậm Mộ phản ứng không kịp, chỉ nghe thấy tiếng lốp xe ma sát trên mặt đường phát ra âm thanh chói tai, không đến vài giây, xe liền đâm vào rào chắn. Trên kính chắn gió có một lỗ thủng lớn, trên đầu nạn nhân lỗ thủng còn lớn hơn, máu bắn vào cửa xe mang theo màu đỏ chói mắt...

Người chết không phải Hạ Phong mà là một lái xe khác muốn vượt lên hai người, giúp Hạ Phong chặn lại viên đạn... vô duyên vô cớ thành kẻ chết thay...

Đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến Nhậm Mộ sợ ngây người. Kịp phản ứng lại sau, anh kéo Hạ Phong ra khỏi xe, bỏ lại người vừa chết lại đằng sau.

Tay súng bắn tĩa lãng phí một viên đạn cũng không tức giận mà lập tức điều chỉnh ống kính, một lần nữa nhắm vào con mồi của mình....

Sau hai phát đạn liên tục bắn trúng vào kính chắn gió, Hạ Phong mới hiểu được xảy ra chuyện gì. Nhậm Mộ kéo cậu nằm xuống. Dán chặt vào thân xe, Hạ Phong nhìn đạn bay tứ phía. Nhậm Mộ lấy tay bảo vệ đầu cậu, chỉ sợ một viên đạn trúng vào...

Trong chốc lát, mưa đạn tạm dừng. Nhậm Mộ lập tức kéo Hạ Phong chạy vào một con hẻm nhỏ... Viên đạn một mực đuổi sát Hạ Phong, nhiều lần thiếu chút nữa bắn trúng vào người cậu. Nghe thanh âm kim khí vang lên, tiếng người đi đường thét chói tai, cậu liều mạng chạy như điên...

Chân chạy có nhanh đến mức nào cũng không thể nhanh hơn viên đạn.

Chất lỏng nóng rực chảy trên cánh tay nhấc nhở Hạ Phong đã trúng đạn... Dán vào vách tường trong hẻm, cậu chậm rãi trượt xuống, nặng nề thở từng chút từng chút một.

Tiếng súng vang lên ngay bên cạnh, Nhậm Mộ biết không thể ở lại lâu, chưa kịp xem tình huống Hạ Phong đã lôi kéo cậu bỏ chạy...

Máu từ cánh tay Hạ Phong chảy không ngừng, tim đập mạnh lại càng thúc ép máu chảy nhanh hơn... Thật sự là không may mắn, ba lần bốn lượt gặp phải đầu súng, có thể sống sót qua đêm nay hay không vẫn không rõ... mà dù có chạy thoát được cũng chỉ sợ cậu mất máu quá nhiều mà chết...

Nếu như không phải bóng đêm quá đen, nếu như không phải tốc độ Nhậm Mộ chạy trốn quá nhanh khiến Hạ Phong không theo kịp cậu cũng sẽ không vấp ngã, Nhậm Mộ cũng sẽ không nhìn thấy miệng vết thương của cậu, cũng sẽ không dừng lại...

Vết thương dữ tợn vẫn còn đang chảy máu không ngừng. Uy lực của súng bắn tĩa không phải là chuyện đùa.

Che lại miệng vết thương, Nhậm Mộ nói: “Thần Việt, anh sẽ đánh lạc hướng bọn họ, em tranh thủ thời gian đi tìm Thần Hi!”

“Không được!”

“Nghe anh, nếu bây giờ cả hai chúng ta đi cùng nhau rất có thể cả hai đều sẽ chết”. Giữ lấy khuôn mặt Hạ Phong, Nhậm Mộ dịu dàng nói: “Nếu tách ra, chúng ta đều có thể sống sót. Ngoan, nghe lời anh”. Nhậm Mộ đưa một tay vây lấy cổ Hạ Phong, một tay giơ lên, đánh vào gáy cậu...

“...”

Nhìn Hạ Phong ngất xỉu nằm xuống, Nhậm Mộ gọi vào số điện thoại của Thần Hi... Nếu ở đây chờ Thần Hi tới cứu, chỉ sợ lúc người đến chỉ còn lại hai thi thể...

Dùng áo giúp Hạ Phong băng bó đơn giản sau, Nhậm Mộ nhìn bốn phía, không thấy vật gì có thể che khuất người, ngoại trừ một cái thùng rác cao đến nửa người...

Đem Hạ Phong nhét vào đó, dùng vài đồ vật che lấp, Nhậm Mộ rời đi, rồi lại quay đầu nhìn lại...

Lần trước bị trúng đạn, Thần Hi đã cảnh cáo anh, dính vào Thần Việt rất có khả năng cũng bị biến thành tổ ong. Anh không nghĩ tới, ngày này sẽ đến nhanh như vậy, bọn họ mới cùng một chỗ không đến vài ngày...

Rất nhanh, người của Thần Hi rốt cuộc tìm được Hạ Phong trong thùng ra, cũng nhanh chóng đưa cậu về Thần gia. Mục tiêu của bọn họ là bảo đảm an toàn cho Tam thiếu gia, những thứ khác không thuộc phạm vi của họ.

Mở mắt ra, Hạ Phong phát hiện mình về đến Thần gia. Ngồi dậy thấy tay trái đã được băng bó tốt lắm, nhưng không có Nhậm Mộ liền vội vàng hỏi Thần Truy đang ở trong phòng của cậu: “Nhậm Mộ đâu? Anh ấy ở chỗ nào?! Ở chỗ nào?”

Thần Truy nhìn cậu, trầm mặc.

“Tôi hỏi anh ấy ở chỗ nào?” Hạ Phong gào lên.

“Người của Thần Hi đã đi tìm. Em tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, Nhậm Mộ rất có thể đã—” Thần Truy không dám nói cho em trai biết, người của Thần Hi đã lùng sục khắp cả thành phố mà không tìm thấy Nhậm Mộ. Tại khu phố cũ, phát hiện vết đạn tay súng bắn tĩa lưu lại, còn có dấu tay được in lại bằng máu ở trên tường.

Không chỉ có một tay bắn tĩa, Nhậm Mộ sao có thể trốn được?

“Anh đang nói cái gì? Nói cái gì?” Hạ Phong lập tức xuống giường chạy đến trước mặt Thần Truy: “Tôi chỉ hỏi anh ấy đang ở đâu? Không cần anh nói nhiều như vậy!”

Hạ Phong biết rõ Thần Truy ý muốn nói gì, nhưng là cậu không muốn biết rõ...

Thần Truy không muốn nhìn vào mắt cậu, anh lựa chọn lảng tránh, ra khỏi phòng.

Ngồi bên giường, Hạ Phong lấy hai tay che mặt. Nếu Nhậm Mộ thực sự xảy ra chuyện không hay.... Cậu không dám nghĩ tiếp, sợ chuyện mình nghĩ đến là sự thật. Cậu tự nói với bản thân mình Nhậm Mộ từng được đào tạo trong trường quân đội, an ủi chính mình không nghĩ đến những chuyện xấu, Nhậm Mộ rất nhanh sẽ trở về, hai người sẽ cùng nhau du lịch Châu Phi...

Cậu nghĩ đến Thần Hi, lập tức chạy xuống phòng khách.

Buổi tối hôm nay không có mấy người có thể ngủ an giấc. Cả nhà họ Thần đều ngồi trong phòng khách chờ tin tức. Vừa thấy Thần Hi bị thương tiến vào, Hạ Phong liền nhào tới, nắm chặt lấy cổ áo Thần Hi, hung hăng: “Gọi người đi tìm Nhậm Mộ, đi tìm anh ấy!”

Vài bảo tiêu kéo Hạ Phong ra, đè cậu xuống, bắt cậu ngồi vào ghế.

Thần Hách nhìn lướt qua con út: “Đã sai người đi tìm”. Thật sự Thần Truy nói đúng, Thần Hi làm quá quyết tuyệt, khiến cho cừu gia triệt để phát điên rồi, chỉ cần là họ Thần sẽ không buông tha. Nếu không phải lúc ấy bên cạnh ông có bảo vệ, chỉ sợ hôm nay đã phát tang rồi.

Hạ Phong hoàn toàn không nghe lời của Thần Hách, giấy dựa khỏi đám người đang giữ mình đứng lên. Sóng phải thấy người chết phải thấy xác, không tìm được Nhậm Mộ cậu tuyệt đối không từ bỏ.

“Con không cần đi, đã quá muộn rồi”.

Nhìn cháu trai, Thần Hi không dám nói thật, nói mình không tìm được Nhậm Mộ... Người của ông thông báo không tìm được Nhậm Mộ nhưng nhìn thấy điện thoại của anh, trên đó lưu lại vết máu.

Hạ Phong ngã ngồi trên ghế salon, hai mắt mất đi tiêu cự.

Câu nói của Thần Hi triệt để phá đi hết mọi ảo tưởng trong lòng cậu, cũng tuyên bố cái chết của Nhậm Mộ.

Sau đó, Thần Hi còn nói gì đó, còn có ai đó cùng chú nói chuyện, nhưng cậu hoàn toàn không nghe thấy, cả người như tượng gỗ, ngơ ngác ngồi trên ghế, hai mắt nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, như là chờ đợi Nhậm Mộ sẽ như trước kia, chạy đến tìm cậu, không để ý mặt mũi...

Khuỷu tay Thần Truy khoát lên sofa, bàn tay đặt bên môi. Anh cắn chặt môi mình... Lúc Quý Trọng chết, Thần Việt trở về cũng là như vậy, cả ngày nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, giống như Quý Trọng sẽ xuất hiện, sẽ như trước kia, chạy đến gặp Thần Việt...

Rốt cục, Thần Việt lái xe rời khỏi nhà, không có chút tin tức nào, cho tới khi xảy ra tai nạn...

Chiếc đồng hồ cổ phát ra âm thanh lạnh lẽo báo hiệu thời gian trôi qua khiến cho phòng khách càng thêm an tĩnh, an tĩnh đến đáng sợ.

Thật lâu sau, Hạ Phong chậm rãi đứng lên, lên lầu. Trong tích tắc đẩy cửa phòng, vành mắt cậu đỏ lên, nhưng thủy chung không chảy xuống giọt nước mắt nào...

Gian phòng là một mảnh hư không.

Trên giường chăn đệm lộn xộn không có người thu dọn. Cũng là giờ này ngày hôm qua, Nhậm Mộ còn ngủ ở đây, vẫn chưa tới một ngày mà đã....

Cậu cảm giác được một cỗ áp lực đè nặng trong lòng, khiến cậu không thở nổi. Con đau nhức như ngàn vạn mũi tên đâm thẳng vào trái tim cậu...

Tay đè trên giường, Hạ Phong nặng nề quỳ xuống...

52. Chương 52: Không Có Anh Em Còn Sống Làm Gì...

Thời gian chậm chậm trôi qua từng giây một.

Trời bên ngoài đã sáng nhưng ánh sáng đều bị rèm cửa chặn lại, trong phòng vẫn chìm trong bóng tối. Hạ Phong cuộn người ngồi trên sàn. Cậu lặng lẽ khép mắt lại.

Cơn đau trong lồng ngực theo thời gian không dịu bớt được mà càng trở nên kịch liệt. Hạ Phong cảm nhận rõ ràng cơn đau cắn nuốt lấy trái tim mình, càng để lâu càng nặng...

Dưới lầu một hồi bạo động, cậu nghe được tiếng quát tháo của Trần Chương. Cụ thể là gì cậu không nghe được rõ ràng, cũng không muốn biết rõ. Một lát sau lại an tĩnh.

Cửa phòng mở ra.

“Tiểu Việt, mở cửa, được chứ?” Thần Nhung đứng ở bên ngoài, gõ hai cái. Anh sợ Hạ Phong xảy ra chuyện nên không nhịn được chạy đến gõ cửa, xác nhận em trai không làm chuyện gì ngu xuẩn.

Hạ Phong không để ý đến bên ngoài mà bò lên giường đắp chăn. Cậu muốn ngủ một giấc, bởi vì khi ngủ sẽ không phải cảm nhận cơn đau nhức này nữa. Trong chăn có hương vị của hai người, đây là điều trước giờ cậu vẫn không phát hiện ra. Hương vị xông vào khoang mũi, níu chặt lấy tâm trí cậu.

Trong lòng Hạ Phong vẫn có một chút mong chờ, hi vọng Nhậm Mộ còn sống, hi vọng Nhậm Mộ có thể trở về bên cạnh mình. Hi vọng nhỏ nhoi ấy trở thành ngọn lửa thấp sáng đáy lòng cậu, làm cho cậu tham lam giữ lấy, nuôi nấng.

Nhậm Mộ như liều thuốc giảm đau khiến Hạ Phong như một con nghiện tham lam thừa nhận, xâm lấn từng tế bào của cậu, ăn sâu vào xương tủy, chiếm cứ toàn bộ đầu óc. Lúc đầu Hạ Phong còn kháng cự, nhưng dần dần bị vây hãm. Cùng Nhậm Mộ một chỗ, so với thời điểm cùng Hàn Lăng vui vẻ nhiều hơn. Khi ở cùng Hàn Lăng, từng giờ từng khắc cậu đều phải lo lắng đến cảm thụ của Hàn Lăng, cảm thụ của bản thân bị xem nhẹ, cũng đã quên bản thân cũng là người, cần được người quan tâm, được người sủng, được người yêu... Đây là chỗ thiếu hụt không cách nào bù đắp được.

Cậu cùng Hàn Lăng chỉ là xuất phát từ một phía, chỉ có trả giá, không có hồi báo.

Nhậm Mộ xuất hiện đã lấp đi chỗ trống ấy.

Không biết từ lúc nào, cậu quan tâm đến Nhậm Mộ, hơn nữa càng ngày càng quan tâm. Loại quan tâm này dần biến thành tham muốn chiếm giữ, tham lam, ích kỉ. Thà rằng Trần gia tuyệt hậu cũng không thể để cho Nhậm Mộ cưới vợ, không muốn anh cùng người khác có dù chỉ là một chút xú da thịt tiếp xúc, không muốn anh rời khỏi mình, cho dù biết cuộc sống của anh phải đối mặt với nguy hiểm đi chăng nữa...

Chỉ có thể đem Nhậm Mộ toàn bộ vây ở bên cạnh mình mới có thể thực sự yên tâm.

Thần Nhung vẫn đang gõ cửa, tiếng đập cửa có chút đơn điệu.

Hạ Phong ngồi xuống, nhìn nhìn quanh phòng, xuống giường.

Kéo bức rèm cửa, cậu nhìn ra ngoài sân, từng giọt nước mắt rơi xuống...

Thần Việt.

Đột ngột Hạ Phong tỉnh táo lại, mở mắt ra, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Đường như cậu nghe thấy tiếng Nhậm Mộ đang gọi mình. Nhìn lại quanh phòng một lần nữa, cậu rũ xuống mi mắt. Gian phòng này chỉ còn lại một mình cậu, từ nay về sau cũng sẽ là như vậy.

Cậu ngủ từ lúc nào chính bản thân cũng không biết. Đứng lên, cậu hướng về phòng tắm, mở nước đầu bồn tắm, sau đó cả người ngâm vào.

Tắm rửa sạch sẽ, cậu nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên gương. Đối diện là một khuôn mặt tiêu tụy, quảng thâm rất sâu, râu ria mọc lởm chởm trên cằm.

Hạ Phong không phải là người chậm chạp lè mề, biết rõ dù có khóc bao nhiêu cũng không thay đổi được gì, chỉ có làm một việc mới có thể không phụ lòng mình, cũng không phụ lòng Nhậm Mộ: Tìm ra hung thủ, xử lý hắn.

Trước đó, cậu còn có một việc gấp hơn, tìm được Nhậm Mộ, dù có là di vật đi chăng nữa.

Liếc mắt nhìn khung ảnh gắn bức ảnh chụp chung của hai người, Hạ Phong nở một nụ cười đau đớn. Nhậm Mộ phát bệnh thần kinh trưng bày một đồng ảnh chụp chung của hai người trong nhà mình, đã thế còn cứng rắn bắt cậu bày hai tấm ảnh ở phòng cậu, một cái ở tủ đầu giường, một cái trên bàn trà.

Hạ Phong hỏi anh làm thế để làm gì, anh nói: Nếu có một ngày anh không ở trước mặt em không chừng em quên mất anh. Dùng hiểu biết của anh về em, việc này rất có khả năng.

Lúc ấy cậu chỉ trừng mắt nhìn Nhậm Mộ.

Hiện tại cậu muốn quên cũng quên không được, thật sự là buồn cười.

Cửa vừa mở ra, một người chặn trước cửa, khiến Hạ Phong không khỏi ngẩng đầu lên nhìn lại là ai.

Hạ Phong kinh ngạc, liền tim cũng bị lỗi nửa nhịp. Cậu há to miệng, tròn mắt như muốn rơi xuống. Đây... làm sao có thể...

Nửa phút trước cậu còn nghĩ, muốn báo thù...

Ông chủ Nhậm vốn đã bị tuyên bố tử vong đứng trước mặt Hạ Phong, khiến cậu không khỏi nghĩ mình đang gặp ảo giác...

Nhậm Mộ đứng trước cửa, toàn thân vô cùng bẩn, quần áo bị phá rách tươm, khuôn mặt tuần tú giờ đây hốc hác, còn lưu lại vệt máu khô... Vừa nhìn thấy Hạ Phong ăn mặc bảnh bao tươm tất như đang chuẩn bị chạy đi chỗ nào trên hoa ghẹo nguyệt liền tức giận. Bản thân liều mạng tìm đến cứ nghĩ người trong lòng đang thương tâm đau khổ, thế nhưng...

“Thần thiếu gia, em đang làm cái gì? Anh bị mất nửa cái mạng không lo lắng cho anh còn chưa tính, em lại ăn mặc đẹp như vậy! Em nói cho anh là vì sao? Không cần phải nói cho anh biết em đang định đến lễ tang của anh—”

Nhậm Mộ chưa nói xong đã ăn phải một cái tát của Hạ Phong...

Nhậm Mộ ngây người, không nghĩ đến Hạ Phong sẽ phản ứng như vậy. Không ôm hôn rơi lệ còn không nói, thế nhưng còn tát người...

Hạ Phong lửa giận ngút trời, bao nhiêu thương tâm trong lòng biến hết thành hành động bạo lực.

“Anh cho rằng anh là cái gì? Là siêu nhân hay là thần tiên có thể độn thổ, một người có thể đánh lạc hướng mấy tên bắn tia sao, thấy mình dũng mãnh lắm sao? Tôi đáng giá để anh làm vậy sao? Nói thích tôi nên dùng mạng mình làm trò này sao? Con mẹ nó, cho dù anh chết cũng đừng hi vọng tôi sẽ đến khóc tang!”

Kì thật, cậu càng muốn nói: Không có anh em còn sống làm gì...

Nhưng không biết vì sao, mở miệng lại thành mắng chửi người...

Sự tình càng ngày càng không xong, Hạ Phong nín chặt lấy cổ áo Nhậm Mộ, muốn dạy dỗ Nhậm Mộ một trận, để Nhậm Mộ biết không đáng vì mình mà mạng sống cũng không muốn...

Trước cơn giận của Hạ Phong, ông chủ Nhậm hiển nhiên hoàn trả. Đón ngã Hạ Phong, sau đó cả người đè lên cậu, dùng một chân đá cửa phòng đóng lại.

Hai người quay cuồng trên sàn nhà vài vòng rồi cuộc mê mị. Nằm trên sàn, Nhậm Mộ thở phà phò nhìn lên trần nhà không chớp mắt. Một tay tự nhiên ôm lấy Hạ Phong bên người.

“Như thế nào? Sinh khí rồi?” Thấy cậu không để ý, Nhậm Mộ lại nói: “Không thể nào! Nhỏ mọn như vậy”. Thiết thời anh cứu sống Hạ Phong. Bất quá gặp Hạ Phong chửi mình, Nhậm Mộ đáy lòng vẫn rất tự phụ. Nếu không có tình cảm với mình, sao có thể mắng ra những lời ấy? Lời này cũng cực kì giống vợ mắng chồng a, mắng mình dần muốn chết, có thể vứt bỏ mình chạy trốn cũng không làm... Mặc dù là bị chửi nhưng ông chủ Nhậm vẫn cam tâm tình nguyện nghe...

Hạ Phong liếc mắt nhìn, cơn tức giận cũng bay mất, xoay người sờ lên gò má vẫn còn lưu lại vệt máu của Nhậm Mộ: “Còn đau sao?”

“Đau!” Nhậm Mộ chỉ chỉ chỗ này, chỉ chỉ chỗ kia, ồn ào: “Chỗ này đau, chỗ này cũng đau, còn có chỗ này, chỗ này...”

Mặt Hạ Phong càng ngày càng đen.

Nhậm Mộ nở nụ cười, ôm chặt lấy cậu: “Bất quá, trông thấy em sẽ không đau, cũng đáng”.

Hạ Phong đẩy anh ra, khẩu thị tâm phi: “Đồ mặt dày!”

Nhậm Mộ lại dính vào người cậu: “Cảm ơn em đã tán thưởng!”

Nằm một lát, Hạ Phong cảm thấy sàn nhà hơi lạnh liền định kêu Nhậm Mộ đứng lên, lại phát hiện anh đã ngủ...

Nhìn mặt Nhậm Mộ bần thũ vô cùng, Hạ Phong không hề cảm thấy khó coi, lại còn hôn lên mặt anh. Cậu lay lay người Nhậm Mộ, muốn gọi anh tắm xong rồi hãy ngủ nhưng Nhậm Mộ vẫn không tỉnh dậy. Hạ Phong đành phải kéo anh vào phòng tắm.

Trong lúc thay anh tắm rửa, Nhậm Mộ mơ hồ tỉnh lại, nói một câu: “Thật là thoải mái”, sau đó lại tiếp tục việc ngủ của mình...

Toàn thân Nhậm Mộ đều có thương tích, kéo anh lên giường sau, Hạ Phong chạy tới hỏi chú Quan một đồng thuốc mỡ. Cởi áo tắm của Nhậm Mộ, Hạ Phong tỉ mỉ giúp anh xử lý vết thương...

Thoa thuốc xong, Hạ Phong cũng không ngủ luôn mà tựa vào cửa sổ hút thuốc. Bầu trời bên ngoài u ám, mây che kín không nhìn thấy mặt trời khiến cho khắp nơi bao phủ bởi bầu không khí ảm đạm.

Nhậm Mộ trở về, đối với Hạ Phong mà nói chính là mất mà tìm được lại. Lúc này Nhậm Mộ có thể trở về, nhưng tiếp theo thì sao? Vấn đề này, chỉ sợ kể cả Thần Hi cũng không trả lời được.

Gãy tàn thuốc, Hạ Phong kéo rèm xuống, cởi áo tắm, chui vào ổ chăn ôm eo Nhậm Mộ, hôn một cái sau đó cũng chìm vào giấc ngủ.

Thần Truy dưới lầu nhìn một màn vừa rồi, bất đắc dĩ nói một câu: “Hai tên thần kinh”.

Thần Nhung nghe xong, nhìn vào anh: “Thần Truy, anh là ghen ăn tức ở sao?”

“Anh chẳng lẽ lại rảnh rỗi mà hâm mộ đồ kị? Còn phải nghĩ biện pháp bắt được hung thủ, miễn cho mục tiêu tiếp theo của hung thủ là hai chúng ta”

“Việc này không dễ dàng đâu. Hung thủ quá狡 hoạt, mời lính đánh thuê đến. Mà nói thật, Thần Hi, lần này chú trêu chọc vào ai vậy?”

Thần Hi trầm mặc: “Lúc đầu, chú chỉ nghĩ đây là một băng xã hội đen nho nhỏ, nhưng xem ra không phải?”

“Chẳng phải chú đã thu thập hết sao? Phiên toái này từ nơi nào đến?” Trước kia, Thần Truy hoàn toàn không hỏi những chuyện này, mặc kệ Thần Hi muốn làm gì thì làm. Nhưng lúc này không hỏi không được.

“Lão đại đúng là đã chết, nhưng hắn còn có mấy tên thủ hạ, còn có một đứa con trai chưa ai gặp qua. Chuyện này hắn là do con hắn làm”. Thần Hi nhìn nhìn chân mình suýt chút nữa bị phế, nói: “Là sơ suất của chú, để thằng nhóc đó lọt lưới”.

Thần Nhung không có lời nào để nói.

Thần Hi làm quá quyết tuyệt, cơ hồ đem cả nhà người ta diệt trừ, ngoại trừ một đứa con trai chưa ai gặp qua. Bất quá suy nghĩ lại, hắc đạo là vậy, cho dù ta không diệt trừ người, sớm muộn cũng có người xử lý ta, nuốt mất địa bàn của ta. Anh nghĩ, nếu hôm nay Thần Hi chết, anh chắc chắn cũng sẽ cầm súng đi báo thù.

Cuối cùng anh nói một câu: “Con vì cha báo thù, rất công bằng, không sao cả. Hiện tại chính là đem đứa con bắt về, một phát súng bắn chết là được”. Không phải kẻ đồ chết thì chính là họ Thần chết. Không còn lựa chọn khác.

Ngủ suốt hai ngày sau, Hạ Phong tỉnh lại. Mở mắt ra liền phát hiện Nhậm Mộ không có ở bên người. Ngồi dậy, phát hiện tờ giấy Nhậm Mộ lưu lại. Nội dung rất đơn giản, chỉ bảo cậu hai ngày này ở nhà, không cần phải đi đâu cả.

“Tam thiếu gia, cậu không thể đi ra”. Vừa thấy Hạ Phong muốn đi vào gara lấy xe, chú Quan liền xông ra ngăn cản cậu.

Hạ Phong không hỏi gì liền xoay người đi vào phòng khách: “Chú Quan, hung thủ đã bắt được chưa?”

“Đã điều tra được những tên lính đánh thuê là từ đâu tới, nhưng vẫn chưa tóm được kẻ chủ mưu phía sau”.

“Thật sự là phiền toái”. Hạ Phong xoa xoa cổ mình, không nói gì liền lên lầu. Kẻ đó thực sự hận họ Thần vô cùng, bày mưu tính kế, dùng đến cả lính đánh thuê.

Mở điện thoại, Hạ Phong phát hiện trong máy có đến vài chục tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ. Người gọi nhiều nhất là Tổ Ngạn Chi, lập tức, cậu gọi lại.

Nằm ở trên giường, Hạ Phong kéo chăn: “Tổ Ngạn Chi, làm sao vậy? Tìm tôi có chuyện gì quan trọng sao?”

“Thần Việt, cậu không sao chứ?” Tổ Ngạn Chi có vẻ rất vội vàng. “Hai ngày nay điện thoại di động của cậu vì cái gì mà không liên lạc được? Hại tôi nghĩ đến cậu xảy ra chuyện”.

“Không có, bị bệnh hai ngày”. Việc nói dối Tổ Ngạn Chi với cậu cũng nhanh thành thói quen.

“Gặp bác sĩ chưa? Uống thuốc rồi chứ?”

“Ừ”.

Tổ Ngạn Chi huyền thuyên không dứt, Hạ Phong nghe đến phát buồn ngủ. Cuối cùng, cậu ậm ừ mấy tiếng liền tắt điện thoại. Ném điện thoại sang một bên, cậu định ngủ tiếp điện thoại lại vang lên.

Kéo chăn qua đầu, Hạ Phong mơ mơ màng màng nghe điện thoại.

“Ta là Trầm Chương”.

Nghe xong, Hạ Phong triệt để tỉnh ngủ, đầu óc cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. Ngồi xuống, cậu đá văng chăn mền, xuống giường. Đốt một điếu thuốc, cậu hỏi: “Có việc gì thế? Nếu như là bảo tôi rời khỏi Nhậm Mộ, tôi nghĩ chúng ta không cần phải nói thêm gì nữa”.

“Thần Việt, cậu quá ích kỉ. Bởi vì cậu, Nhậm Mộ thiếu chút nữa mất mạng. Lúc này nó đại nạn không chết, nhưng tiếp theo thì sao? Cậu lấy cái gì cam đoan, dùng cái gì để đảm bảo?”

“Tôi có thể làm cho anh ấy bình an cả đời”. Hạ Phong bình tĩnh nói.

“Bình an? Thần Việt, đến chú ba nhà cậu thiếu chút nữa cũng chết dưới tay người khác! Cậu lấy cái gì đem ra bảo đảm với tôi ‘tôi có thể làm cho anh ấy bình an cả đời’? Chú ba nhà cậu có một nửa thể lực của hắc đạo cũng không đảm bảo được, cậu có tư cách gì mà nói loại lời này? Cậu nghĩ để cho nó cả đời đều trải qua cuộc sống như vậy sao? Trầm Chương ta cả đời này không biết đến cầu xin người khác là gì, lúc này đây ta van cầu cậu, coi như là vì Nhậm Mộ, cũng là chính cậu, cùng Nhậm Mộ chia tay. Không cần chờ đến Nhậm Mộ thật sự gặp chuyện không may mới hối hận, đến lúc ấy tất cả cũng đã quá muộn”.

Không biết Trầm Chương cúp máy từ lúc nào.

Qua thật lâu, Hạ Phong vẫn duy trì tư thế cũ, nghiêng người dựa vào cửa sổ, cầm trong tay nửa điếu thuốc, nghe âm thanh ‘tút tut’ đơn điệu từ điện thoại...

Hai cánh tay từ phía sau ôm lấy eo Hạ Phong, sau đó cả người đều dựa vào: “Tiếp điện thoại của ai vậy? Mất hồn như thế, ngay cả anh nói em đều không nghe thấy. Thần Việt, sẽ không phải là tiểu tình nhân của em a?” Nhậm Mộ tiến vào phòng đã thấy Hạ Phong cầm điện thoại, không nhúc nhích dựa vào cửa, gọi mấy tiếng cũng không có phản ứng.

Hạ Phong thu hồi điện thoại, nhét vào trong túi quần. Xoay người, đưa tay đặt lên bả vai Nhậm Mộ, khiêu khích: “Như thế nào? Sợ sau lưng anh làm loạn sao?”

“Sợ, anh như thế nào lại không sợ?” Nhậm Mộ cười hì hì, bày ra bộ dạng đầy tự ki. “Bất quá, muốn làm vậy phải xem xét lại giá trị bản thân mới được. Ngoại trừ anh, em còn có thể yêu ai?”

Hạ Phong quay người, cười phì.

Nhậm Mộ giữ lấy cằm cậu, hôn xuống...

53. Chương 53: Hàn Lăng, Bỏ Lỡ Chính Là Bỏ Lỡ, Buông Tay Ra. —

Sự kiện đấu súng rất nhanh điều tra được tin tức.

Người sai khiến đằng sau cũng đã tìm ra được, chính là thủ hạ của lão đại Thần Hi giết. Thế nhưng sau một phen thẩm vấn, Thần Hi vẫn không có biện pháp tìm được đứa con của lão đại kia, vì vậy đành phải khép chuyện này lại.

Hạ Phong trở về studio không ngừng bận bịu quay tiếp để bù lại mấy ngày nghỉ. Vì an toàn, Thần Hi phải hai người bảo hộ cậu, chỉ sợ cậu xảy ra sự cố.

Trận thi đấu nửa năm bị hoãn lại. Nghe nói, đêm Hạ Phong bị ám sát, Tả Tuyên Sơn cũng xảy ra đấu súng, rất rõ ràng là hướng về phía Hạ Phong.

Sự kiện đấu súng bị người che đậy, không biết là vì sao.

[Tù đồ] sắp đóng máy.

Phân đoạn cuối cùng chính là cảnh Lục Thời truy giết Lương Tiềm vượt ngục. Trước đó, Lục Thời và Lương Tiềm đều có một đoạn độc diễn bày tỏ nội tâm mình, kể lại tâm trạng hai diễn viên chính từ khi gặp nhau lần đầu cho đến ba năm dài làm bằng hữu với nhau, có thể nói, đây là phần ‘vẽ rồng điểm mắt’* cho cả phim. Đương nhiên, đây cũng là vì hấp dẫn các nhà phê bình điện ảnh cho giải Hoa ưng mà cố ý thêm vào.

Cảnh quay cuối cùng, hai vị diễn viên chính không làm cho đạo diễn Hứa thất vọng, biểu hiện vô cùng tốt. Bối cảnh là một ngõ nhỏ âm u, ảm thấp, sau một hồi chiến đấu một mất một còn, cuối cùng dùng đến súng.

Hạ Phong thở hồng hộc dán trên vách tường, trên tay cầm một khẩu súng không có đạn, máy quay tiến gần đặc tả.

Trong hẻm nhỏ Hàn Lăng cũng thở không ra hơi. Chỉ cần Hạ Phong vừa di chuyển anh liền làm ra động tác bắn súng.

Đằng sau máy giám thị, đạo diễn Hứa đứng lên, dùng kịch bản ra hiệu cho Hạ Phong lao ra.

Hạ Phong dùng cánh tay lau mồ hôi trên mặt, hai tay cầm chặt súng, di chuyển. Lăn người sáng hướng khác, Hàn Lăng liền ‘bắn’ tới.

Hạ Phong bắn trả, Hàn Lăng tranh thủ thời gian chạy trốn sang một ngõ tắt khác, dán chặt lấy vách tường. Một máy quay khác đặc tả từng biến hóa trên khuôn mặt anh.

Lúc này, đạo diễn Hứa cầm loa nói: “OK! Cảnh này xong rồi!”

Hạ Phong đứng lên, phải đi đám bụi đất trên quần áo.

Nhìn lên trời, trong đầu cậu tràn ngập suy nghĩ về lời Nhậm Mộ nói ngày hôm qua: Hai ngày nữa hai chúng ta đi Châu Âu đem chuyện làm trước, bao giờ xong [Thâu thiên kế hoạch] thì đi Châu Phi.

Hạ Phong hỏi: Đem chuyện làm trước? Làm trước cái gì?

Ông chủ Nhậm trợn mắt nhìn Hạ Phong: Anh không để phần em một mình nổi tiếng a!

Hạ Phong:

Cái này, Hạ Phong không thể đem Trầm Chương lo lắng đến. Lời Trầm Chương nói cậu vẫn chưa quên, nhưng muốn Nhậm Mộ rời khỏi mình, điều này cậu không làm được. Bất quá, Nhậm Mộ thoát nhìn cũng không phải là người có thể để người khác bỏ mặc được...

Không đầy nửa phút, thư kí trường quay hô “Action” đem suy nghĩ của Hạ Phong trở lại. Tựa người trên tường, cậu chuẩn bị tư thế như thể thực sự chuẩn bị đi giết Hàn Lăng.

“Lương Tiềm, anh không trốn thoát được đâu”.

Hàn Lăng nở nụ cười: “Lục Thời, cậu chẳng qua là nghe lệnh người ta, việc gì phải ép người như vậy? Tôi và cậu tốt xấu gì cũng là huynh đệ một thời gian, vì sao phải đẩy nhau đến tình cảnh ‘người chết ta sống’? Làm lính đánh thuê có thể kiếm được bao nhiêu? Hợp tác cùng tôi, cậu nhất định sẽ kiếm gấp mười gấp trăm lần hiện tại”.

“Đã cầm tiền thì phải làm việc”.

“Không biết suy nghĩ. Thảo nào làm lính đánh thuê nhiều năm rồi mà vẫn chỉ là thủ hạ. Cậu đã ‘rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt’ tôi cũng đành phải tiễn cậu lên đường vậy”. Hàn Lăng đem toàn bộ đạn trong túi quần mình ra lên đạn. Anh chậm rãi lên đạn không phát ra tiếng động. Đột ngột anh lao ra ngoài, dùng sức bắn hơn mười phát.

Qua máy giám thị, hướng Hàn Lăng tiếp cận hoàn toàn không thấy Hạ Phong đâu.

Phịch một tiếng, tim Hàn Lăng ‘trúng đạn’. Túi máu giả chảy xuống, ngay sau đó, Hàn Lăng cúi đầu nhìn vào trái tim mình, giống như không dám tin một màn này...

Anh quy xuống, súng trên tay rơi trên mặt đất...

Bò ra từ sau một bức tường, Hạ Phong nhảy xuống nhìn Hàn Lăng vẫn đang quỳ trên mặt đất, đi đến bên cạnh anh. Máy quay một lần nữa quay đến khuôn mặt Hạ Phong, bắt lấy những cảm xúc phức tạp trên mặt cậu.

Hạ Phong giơ súng, nhắm vào đầu Hàn Lăng, bắn một phát.

Hàn Lăng ‘chết’, chết không nhắm mắt. Nhìn vào Hàn Lăng, Hạ Phong nói ra lời thoại cuối cùng:

“Vốn dĩ, chúng ta có thể làm huynh đệ”.

Hạ Phong vừa nói xong câu này, cả đoàn làm phim ồ lên sung sướng. Kêu gào hoan hô điên loạn, tất cả mọi người giờ khắc này đều vui mừng từ tận đáy lòng: Con mẹ nó, rốt cục không cần phải nghe đạo diễn Hứa cả ngày nổi bão hét gào...

Phim đã quay xong nhưng hai diễn viên chính vẫn phải ứng phó đám phóng viên. Trang phục vẫn chưa thay, Hạ Phong và Hàn Lăng đã tiếp nhận phỏng vấn.

Sau khi hỏi một loạt vấn đề liên quan đến phim, các phóng viên bắt đầu đào đến vấn đề đời tư. Hai cái tên Thần Việt và Hàn Lăng vốn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng Ivy lại kéo hai tên lại gần với nhau.

“Thần Việt, nghe nói Ivy và anh có tiến triển mới? Hàn Lăng có biết không?”

“...Nghe đồn hai anh bất hòa với nhau? Là vì nguyên nhân này nên tiến độ làm phim mới bị chậm trễ sao?”

“Hàn Lăng, anh có thể cho biết nguyên nhân giải nghệ không? Có liên quan đến ai sao...”

“...Hàn Lăng, đối với việc Thần Việt tham gia [Song Sát 3] anh nghĩ như thế nào? Còn có [Phía bên kia Thiên Đường]? Nghe nói nhà đầu tư cho [Phía bên kia Thiên Đường] có ý mời Ivy đóng vai nữ chính, anh có ý kiến gì?”

....

Nghe phóng viên đưa ra mỗi vấn đề càng thêm xảo quyệt, hai vị diễn viên vẫn duy trì mỉm cười. Hạ Phong thấy các phóng viên đã phỏng vấn được tương đối, mà Hàn Lăng cũng không nghĩ muốn trả lời tiếp liên chuẩn bị trở về.

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm. Tôi và Ivy từ trước đến giờ chỉ là bạn tốt. Đạo diễn Hứa là người luôn cố gắng đạt tới hoàn mỹ, cũng vì muốn cho người xem có được cảm giác chân thật nhất có thể, anh ấy đã tốn không ít tâm tư cho bộ phim, vì vậy mà tiến độ của phim có chút chậm trễ. Về phần tôi và Hàn Lăng,” cậu nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng đều đặn, một tay ôm lấy bả vai Hàn Lăng: “Cũng không phải như bên ngoài đồn đãi, chúng tôi — là huynh đệ!”

Bả vai Hàn Lăng run lên, nhưng chỉ trong một lát anh phản ứng lại, nở nụ cười hoàn mỹ như cũ.

Hạ Phong cũng cảm giác được biến hóa nho nhỏ của Hàn Lăng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là anh bị hành vi của mình dọa đến. Kỳ thực, ngoại trừ hai câu đầu là nói thật thì toàn bộ lời cậu nói chỉ toàn là chuyện ma quỷ.

“Chúng tôi là huynh đệ. Đối với việc Thần Việt tham gia [Song Sát 3] và [Phía bên kia Thiên Đường], tôi chỉ có thể nói, không ai so với cậu ấy thích hợp hơn”.

Hai diễn viên kiên nhẫn trả lời câu hỏi của phóng viên. Trong lúc ấy, Hạ Phong không hề bỏ tay ra, Hàn Lăng cũng làm bộ như không quan tâm...

Phim đã quay xong, hiển nhiên không thể thiếu được tiệc mừng.

Chỉ có Hạ Phong là bi thảm, thời gian thử cũng không có đã bị Tô Ôn kéo đi studio của [Thâu thiên kế hoạch]. Đến khi tiệc mừng tổ chức đạo diễn mới thả người.

Trở về thay một bộ quần áo phù hợp, Hạ Phong liền đến buổi tiệc. Không khí vô cùng náo nhiệt, đại bộ phận nghệ sĩ của công ty đều đến cổ vũ, kể cả người đang vô cùng bận rộn – Tổ Ngạn Chi cũng đến.

Hạ Phong đi một vòng không thấy Nhậm Mộ liền gửi một tin nhắn: Người đâu? Không đến sao?

Nhậm Mộ lập tức trả lời: Hiện giờ công ty đang có việc, chờ một chút anh đến.

Hạ Phong là một trong những nhân vật chính của đêm nay nên không tránh được mọi người chúc rượu. Đầu tiên là đạo diễn Hứa chúc cậu đoạt được giải Hoa ung, tiếp đó là Tổ Ngạn Chi, đến cả Bằng Tùng, Tào Tuấn cũng không thoát được...

Lảo đảo ra khỏi phòng, Hạ Phong không dám quay lại. Dựa vào trên tường, chống lại cơn đau đầu. Lấy điện thoại gọi Nhậm Mộ, Nhậm Mộ nói đang trên đường đi. Vừa cúp máy sau, cậu định đưa di động nhét vào trong túi quần, không nghĩ đến trượt tay, điện thoại rơi xuống. Cậu nấc lên, vừa định ngồi xổm xuống nhặt nhưng có một tay khác nhanh hơn nhặt điện thoại lên cho cậu.

“Này.”

Hạ Phong ngẩng đầu lên, nhìn một chút.

Là hàn Lăng.

Hạ Phong nhớ rõ vừa nãy mình thấy Hàn Lăng vẫn ở trong phòng, sao giờ lại xuất hiện ở đây? Nhận điện thoại, cậu lẩm bẩm: “Cảm ơn”. Sau đó đi tiếp nghĩ tìm một chỗ thoáng gió để tỉnh rượu.

“Không cần”.

Hạ Phong đi lảo đảo, còn chưa đến cầu thang đã bị vấp ngã sắp xuống sàn...

Hàn Lăng đi tới đỡ cậu đứng dậy. Ngồi trên bậc thang, Hàn Lăng ôm lấy vai Hạ Phong, còn Hạ Phong không có chút phản ứng nào, ngủ say.

Giờ khắc này, còn có cái gì có thể khiến Hàn Lăng thỏa mãn hơn? Hưởng thụ khoảnh khắc thuộc về riêng hai người, không có paparazi, không có Lý Khả Nhạc, không có Nhậm Mộ, vậy là đủ rồi.

Nhìn mặt Hạ Phong, Hàn Lăng nhận không được đưa tay lên sờ. Đầu ngón tay lạnh như băng chạm đến lông mày, mắt, mũi, giống như anh đang sờ không phải là Thần Việt mà là người anh vẫn khát khao. Giữ khuôn mặt của cậu, Hàn Lăng không nhận được đem môi mình dán lên...

Lông mày Hạ Phong nhíu lại, mở mắt, phát hiện mặt Hàn Lăng gần trong gang tấc, hôn chính mình. Sững sốt, đến khi phản ứng lại cậu vội đẩy Hàn Lăng ra. Vịn vào tường đứng lên: “Hàn Lăng, anh phát bệnh thần kinh à?”

“Anh không có điên”. Hàn Lăng cũng đứng lên, tới gần Hạ Phong, nghẹn ngào hỏi: “Em là Hạ Phong, đúng không?”

Hạ Phong ngẩn người, sau đó lắc đầu, bình tĩnh nói: “Không phải. Tôi là Thần Việt”.

“Chính là em! Anh biết rõ là em! Vì sao lại giả bộ như không nhận ra anh? Anh là Hàn Lăng, nhìn anh, anh là Hàn Lăng! Vì sao em lại không biết anh?”

Hạ Phong nhíu mày, không nghĩ trả lời. Hàn Lăng bước từng bước đến gần, làm cho cậu có cảm giác không thở nổi.

“Tôi là Thần Việt”. Ném xuống câu nói kia, Hạ Phong định rời đi, không muốn tiếp tục dây dưa. Đều dây dưa đã 5 năm, cái gì gọi là ‘yêu’ đều đã bị mài đến không còn một mảnh. Hiện tại, đối với Hàn Lăng chỉ có tình, không có yêu.

“Hạ Phong, dừng”. Hàn Lăng ôm lấy cậu, “Anh không thể không có em, không thể không có em. Cho anh thêm một cơ hội nữa, em muốn anh làm gì thì anh sẽ làm cái đó, anh xin em, dừng rời khỏi anh”.

Hạ Phong gỡ tay của Hàn Lăng ra, đẩy Hàn Lăng cách xa mình: “Hàn Lăng, người kia đã chết rồi”.

“Không, em chính là người kia”. Hàn Lăng vẫn ôm chặt lấy cậu.

“Hàn Lăng, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, buông tay ra”.

“Buông tay? Hạ Phong, anh sẽ không buông tay. Anh sẽ không chịu thua Nhậm Mộ, sẽ không. Em là của anh, trước kia là vậy, sau này cũng như thế”.

Hàn Lăng thật sự điên rồi, mặc kệ người trong cuộc có đồng ý hay không, cứ rấn bắt buộc cậu hôn mình. Hạ Phong vì uống nhiều rượu mà không có sức đẩy Hàn Lăng ra, chỉ có thể giãy dụa...

Cửa vào cầu thang bộ đột ngột bị đẩy ra.

Hàn Lăng ngừng lại, nhìn về phía ngoài cửa.

Hạ Phong thấy người đến là ai liền sững sốt.

Nhậm Mộ không nói lời nào. Nếu không phải Hạ Phong gọi điện cho anh, nếu không phải tiếc mừng có Hàn Lăng anh sẽ không vội đến như vậy, có thể nói là thần tốc, chỉ là lại đến chậm một bước.

Trong cơn giận dữ.

Nhậm Mộ túm lấy Hàn Lăng ném sang một bên... Lưng Hàn Lăng va vào vách tường, Nhậm Mộ vẫn tiếp tục đánh...

Trong cầu thang bộ một trận âm ỉ.

Hàn Lăng hoàn toàn không phải đối thủ của ông chủ Nhậm, không lâu sau liền quỳ rạp trên mặt đất. Hạ Phong thấy Nhậm Mộ còn muốn đánh tiếp liền giữ lấy cổ tay anh: “Nhậm Mộ, đủ rồi”.

Liệu Nhậm Mộ có thể dễ dàng bỏ qua như thế, anh ngồi xổm, nhìn xuống Hàn Lăng: “Cậu ấy là của tôi, nhớ kĩ”. Anh đứng lên, dắt Hạ Phong đi ra...

Hạ Phong bị Nhậm Mộ kéo thất tha thất thểu ra ngoài. Cậu quay đầu nhìn về phía cầu thang bộ, cúi đầu... Còn Hàn Lăng, quỳ rạp trên mặt đất, mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía hai người đi ra, hai nắm tay siết chặt...

Phịch một tiếng, cửa phòng vệ sinh bị người hung hăng đóng lại.

Nhậm Mộ không nói tiếng nào, nhìn chằm chằm Hạ Phong.

Hạ Phong cúi đầu, không biết phá vỡ cục diện như thế nào. Nhậm Mộ từ trước đến nay chưa hề tỏ ra như thế này.

“Thần Việt, có phải em nên giải thích không?” Nhậm Mộ khoanh tay lại, bộ dáng lạnh lùng.

“...Giải thích cũng không rõ”. Cái này cậu biết giải thích thế nào?

“Cái gì gọi là giải thích không rõ? Là em chịu không giải thích rõ, hay là hai người thực sự có quan hệ với nhau?”

“Em và anh ta không có chuyện gì cả”. Cho dù có cũng là chuyện từ rất nhiều năm trước.

“Không có?”

“Không có.”

Hai người nhìn nhau, giằng co, trầm mặc, Rốt cục, Nhậm Mộ đầu hàng trước. Thở dài một hơi, anh ôm lấy Hạ Phong, nhưng lời nói cũng không hề ngọt ngào.

“Nếu có lần tiếp theo, anh sẽ không chỉ là đánh”. Uy hiếp trắng trợn...

Từ đáy lòng, Nhậm Mộ cảm thấy Hạ Phong là biết được cho dù cậu có làm chuyện gì quá phận anh vẫn duy trì cho nên mới kiêu ngạo như vậy! Không nhận sai còn chưa tính, đến một câu giải thích cũng không có.... Anh yên tâm về phía Hạ Phong, nhưng đối với Hàn Lăng thì hoàn toàn không... Anh không muốn dùng thủ đoạn đối phó với Đường Kỉ Thiên để thu phục Hàn Lăng.

Hạ Phong tự động bỏ qua câu nói của Nhậm Mộ, dựa vào vai anh, ngáp một cái. Quay phim quá mệt mỏi, cậu cũng không có dư thừa tâm tư đi quản cái gì Hàn Lăng, cậu chỉ muốn ngủ một giấc, nhưng Nhậm Mộ lại không cho phép. Hết bóp má Hạ Phong, lại cắn cắn tai...

“Anh sẽ không phải là muốn làm ở chỗ này à? Em không muốn”. Hạ Phong trợn trừng mắt.... Chỗ này là nhà vệ sinh công cộng được không, nếu không cẩn thận...

Nhậm Mộ này biến thái, tuy không tới mức nhưng cũng khiến cậu đau đầu... Rõ ràng trong nhà có giường nhưng lại thích chơi xa chốn, thích khiêu chiến độ khó cao, kích thích...

Nhậm Mộ làm như không nghe thấy Hạ Phong nói, đưa cậu đặt lên bồn rửa mặt, lấy hai tay Hạ Phong vòng ra sau lưng, tay kia bộn bề công việc...

Hạ Phong chịu không được, nhắm ngay cổ Nhậm Mộ cắn xuống...

Tiếng mở cửa phòng vệ sinh vang lên, hấp dẫn lực chú ý của hai người.

Người đứng ngoài cửa, là Tổ Ngạn Chi. Trên tay cậu cầm hai ly cocktail, rơi xuống sàn nhà phát ra tiếng vỡ chói tai...

54. Chương 54

Hoàn cảnh bất lợi.

Trong tích tắc nhìn thấy Tổ Ngạn Chi, trong đầu Hạ Phong chỉ còn lại hai chữ: Toi rồi. Đến khi Tổ Ngạn Chi xoay người rời đi cậu mới kịp phản ứng. Đẩy Nhậm Mộ ra, mặc kệ quần áo không chỉnh tề cậu phóng ra ngoài cửa – nhưng Nhậm Mộ bắt lấy cổ tay cậu kéo cậu về...

“Nhậm Mộ, buông tay!” Hạ Phong dùng sức giãy dụa.

“Thần Việt, bình tĩnh một chút”. Nhậm Mộ bắt lấy hai vai cậu, cố gắng làm cậu tỉnh táo lại: “Hiện tại em chạy đến nói với cậu ta, em cảm thấy cậu ta sẽ nghe lọt sao?”

Hạ Phong không biết phải nói gì.

“Nghe anh.” Nhậm Mộ một bên thay cậu chỉnh trang lại quần áo, một bên nói: “Bây giờ em mới bước chân vào giới giải trí, không thể để xảy ra chuyện gì. Chúng ta chia ra hai đường đi tìm Tổ Ngạn Chi, không để cậu ta đem chuyện của chúng ta tiết lộ–”

“Tổ Ngạn Chi sẽ không làm vậy”. Hạ Phong khẳng định với Nhậm Mộ.

“Anh cũng hi vọng là vậy”. Nhậm Mộ vỗ vỗ lên mặt cậu, “Em ra ngoài trước, bao giờ tìm được Tổ Ngạn Chi thì gọi điện cho anh.

Hạ Phong gật đầu, đi ra ngoài.

Nhậm Mộ nhìn bóng lưng cậu, chỉnh lại carvat, trong đầu tính toán bước tiếp theo.

Dạo quanh phòng tiệc một vòng Hạ Phong vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Tổ Ngạn Chi. Cậu vội chạy đến gara, không thấy người mà chỉ thấy xe.

Nhìn bốn phía xung quanh, Hạ Phong mệt mỏi vỗ trán. Lấy điện thoại ra gọi điện cho Tổ Ngạn Chi. Cậu không kiên nhẫn đi đi lại lại, chờ Tổ Ngạn Chi bắt máy.

Điện thoại gọi được, nhưng Tổ Ngạn Chi không tiếp khiến Hạ Phong có ý muốn đập vỡ luôn cái điện thoại.

Rơi vào đường cùng, Hạ Phong đành phải gửi tin nhắn. Một cái tin nhắn sửa đi sửa lại 6 – 7 lần vẫn không gửi được. Cậu biết rõ giờ này nói gì cũng vô dụng, dứt khoát liền xóa. Cậu đốt một điếu thuốc, đứng bên cạnh xe của Tổ Ngạn Chi sốt ruột đi tới đi lui không ngừng.

Hút được một chút, Hạ Phong ném điếu thuốc xuống đất. Điện thoại vang lên, cậu tưởng là Tổ Ngạn Chi liền mừng rỡ tiếp điện thoại, nhưng người gọi là Nhậm Mộ.

“Không cần tìm, có người trông thấy cậu ta đi ra từ cửa sau. Đêm nay em là nhân vật chính, trở lại phòng tiệc đi, chuyện còn lại giao cho anh”.

Hạ Phong sau khi cúp điện thoại gục đầu xuống, thất vọng ngồi trên đầu xe của Tổ Ngạn Chi. Một lát sau, cậu vào thang máy trở lại phòng tiệc.

Trước cửa thang máy, Tổ Ngạn Chi đột ngột xuất hiện. Trong tay cầm điện thoại, nhìn ngẩn ngơ số tầng hiển thị trên thang máy....

Hôm nay là tiệc chúc mừng [Tù đồ] quay xong, cậu vứt xuống mọi công việc, mặc kệ Hoắc Tâm Uyển để tự mình đến chúc mừng người kia. Khi người kia rời đi thật lâu không trở lại, cậu cảm thấy có thể tự mình đến chúc mừng một chút, dù chỉ là uống một ly cocktail, không nghĩ đến vừa đẩy cửa ra lại gặp...

Kéo cửa xe, Tổ Ngạn Chi lên xe.

Đến 2h sáng, buổi tiệc rốt cục cũng tàn.

Trở lại Thần gia, Hạ Phong tắm rửa xong nằm trên giường cầm điện thoại không nhúc nhích. Nhậm Mộ từ phòng tắm đi ra cho là Hạ Phong đã ngủ liền lấy điện thoại đi.

Hạ Phong ngẩng đầu lên nhìn anh. Được ăn canh tỉnh rượu Nhậm Mộ đưa cho, dạ dày cậu hiện rất khó chịu, tâm tình cũng rất kém. Cậu trở mình, nằm thẳng người nhìn chằm chằm lên trần nhà.

“Như thế nào? Còn đang lo lắng?” Nhậm Mộ dùng khăn lau khô tóc, thấy cậu không trả lời liền đem khăn ném sang một bên, nằm xuống. “Yên tâm, có anh ở đây, trời sập cũng có anh chống”.

Hạ Phong liếc mắt nhìn Nhậm Mộ, không nói chuyện.

“Nhìn em như thế này, phỏng chừng anh chết em cũng không để ý”. Nhậm Mộ tiến đến gần Hạ Phong, vuốt vuốt tóc cậu. “Việc này em không cần quan tâm, anh sẽ thu xếp. Ngày mai cũng không cần phải đi studio, ngoan ngoan chuẩn bị hành lý”.

“Chuẩn bị hành lý làm gì?”

“Đi Châu Âu a!” Nhậm Mộ ôm lấy Hạ Phong, “Thật vất vả mới chờ được em quay xong [Tù đồ], chúng ta coi như là thưởng cho mình hai ngày nghỉ, thả lỏng một chút. Đương nhiên, tiện đường làm xong chuyện của chúng ta”.

Hiện giờ mà đi Châu Âu? Không thu xếp ỏm thoả chuyện bên Tổ Ngạn Chi Hạ Phong không có tâm tình đi. “Hiện giờ em không muốn đi, lúc sau—”

“Đừng cự tuyệt anh”. Nhậm Mộ ngắt lời, ngồi xuống sau nói với cậu: “Đến đến, ngồi trước”.

Hạ Phong không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn nghe lời anh. Ngồi xuống, cậu hỏi: “Làm gì?”

“Nhìn xem, nhìn anh”. Nhậm Mộ chỉ chỉ mình, “Nhìn cho rõ ràng bộ dáng này có vừa ý em không? Tuy là so với dòng máu con lai có chút khoảng cách nhưng nhìn thế nào cũng đẹp zai a? Nào, nhìn lại đây”, anh vỗ vỗ ngực, nói tiếp: “Trong này đủ thật tình a? Thật sự, người đẹp zai như anh mà kém cỏi như vậy sao? Em dù sao cũng chỉ là cái vĩa nhỏ nhỏ với bạn bè—”

Hạ Phong ngắt lời: “Xét từ mặt nào đó, là em lừa gạt Tổ Ngạn Chi”.

“Thì sao nào! Ai mà không có bí mật, không chừng Tổ Ngạn Chi cũng có. Anh hỏi em, anh không thể khiến em an tâm được sao? Chỉ là chuyện nhỏ giữa em và Tổ Ngạn Chi cũng không tin là anh có thể giải quyết được sao? Anh đối với em là huynh đệ, là tình nhân, cũng có thể làm người bảo vệ của em. Em nói xem, Nhậm Mộ này đã bao giờ khiến em thất vọng chưa? Chưa bao giờ, cho nên, vì chính em, cũng là vì anh, hai chúng ta trước hết kết hôn cái đã”.

Nếu nói ông chủ Nhậm không có tính toán thì chính là nói dối. Xem Hàn Lăng hôm nay cuốn lấy Hạ Phong không chịu rời, anh hiểu Hàn Lăng hẳn đã biết Thần Việt chính là Hạ Phong. Đêm dài lắm mộng, đem Thần Việt bắt lấy càng sớm anh sẽ càng an tâm hơn.

“Nhưng mà—”

“Còn nữa, có phải em vẫn chưa dứt bỏ được với Hàn Lăng? Anh cho em biết, đừng để anh phát hiện được gì, bằng không anh giết chết anh ta”.

Hạ Phong ngồi trên giường nhìn chằm chằm Nhậm Mộ. Họ Nhậm hiếm khi nói được như vậy, điều này thật sự khiến cậu có chút bất ngờ. Sờ sờ trán Nhậm Mộ, Hạ Phong xác định anh không hề phát sốt.

Không phát sốt.

“Nhậm Mộ, không phải anh bị quỷ nhập chứ?”

“....” Khó có được một lần nói tiếng lòng lại bị người nào đó cho là bị quỷ nhập, Nhậm Mộ dù có đang vui vẻ thế nào cũng mất hứng. Nhìn sinh vật đơn bào mang tên Hạ Phong, anh thở dài một hơi. Đối với người này, cần phải quyết đoán một chút mới được...

“Không có! Chuyện gì để mai hẵng tính a. Hiện giờ đi ngủ cái đã”. Nhậm Mộ áp lên người Hạ Phong, hai bàn tay sờ sảng tiến vào trong áo tắm cậu. Lúc trước vì Hạ Phong bị thương (cánh tay), anh lúc nào cũng phải cẩn thận sợ động đến vết thương của cậu. Hiện tại cánh tay đã tốt lắm, anh cũng không cần phải đè nén chính mình nữa...

Hạ Phong không thèm để cho anh chút mặt mũi nào, thẳng thắn cự tuyệt: “Hôm nay không được, em mệt”. Cả ngày quay phim, buổi tối thì phải đến bữa tiệc nốc rượu khiến cậu mệt chết đi được. Hiện giờ cậu chỉ muốn ngủ một giấc.

“Không sao, không phiền. Em cứ ngủ việc của em, anh làm việc của anh”.

“....”

Nhậm Mộ không cởi áo tắm của cậu, chỉ là luồn tay vào trong sờ soạng. Hạ Phong hết dùng khuỷu tay đến đầu gối đẩy đẩy anh ra: “Nhậm Mộ, em rất mệt”.

“Thần Việt, nói thật anh không ngại làm một trận tiếp. Bắt quá, anh muốn đàm phán”.

“....Không có thương lượng sao?”

“Có thể. Em tiếp tục phản kháng, anh tiếp tục tiến công. Em nghĩ mình có thể thắng anh sao?”

Đánh nhau tổn thương đến hòa khí a... Hạ Phong thềm thở dài một hơi, trở mình, với tay lấy một cái gối trùm lên đầu. Mặc kệ Nhậm Mộ muốn làm gì thì làm. Nhậm Mộ kéo gối của cậu ra, ném xuống cuối giường.

Nằm lên người Hạ Phong, Nhậm Mộ cắn nhẹ cổ cậu, tay rất có tự giác hướng đến ngực cậu... Nhậm Mộ dùng sức khiêu khích Hạ Phong, cố gắng biến trận đánh đơn này trở thành trò chơi của cả hai người...

Lúc đầu Hạ Phong thật sự không có phản ứng, nhưng cuối cùng vẫn là không chịu nổi sự đùa giỡn của Nhậm Mộ. Cậu lật người lại, ôm lấy cổ Nhậm Mộ, chủ động đưa lên môi của mình....

Đúng lúc này, điện thoại của Hạ Phong vang lên.

Rất mất hứng.

Hạ Phong đẩy Nhậm Mộ đi tìm điện thoại. Nhìn tên người gọi, cậu vội bật dậy, nhưng vẫn chưa tiếp điện thoại.

Giữa lúc này bị cắt đứt, Nhậm Mộ vô cùng tức giận. Nhìn đến bộ dạng bất an của Hạ Phong, anh muốn đoạt luôn điện thoại tự mình nghe máy giải quyết cho xong chuyện. Nhưng ngay lúc anh làm ra quyết định thì Hạ Phong nghe máy.

“Tổ Ngạn Chi.”

Tổ Ngạn Chi không nói chuyện.

Sự trầm mặc khiến Hạ Phong không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thật lâu sau, Tổ Ngạn Chi mới mở miệng hỏi: “Cậu là gay?”

Giọng nói của Tổ Ngạn Chi rất lạnh, không còn sự hoạt bát như trước kia đối với Hạ Phong. Hạ Phong trả lời: “Ừ”.

“Cậu và Nhậm Mộ là một đôi?”

“Ừ”.

“Ngay từ đầu, cậu đã lừa tôi, phải không? Tôi không đáng để cậu tin tưởng sao? Khiến cậu không dám nói thật sao? Cậu cảm thấy tôi không xứng đáng làm huynh đệ của cậu?”

Hạ Phong tự nhận chính mình còn chưa có cớ mở đến độ gặp ai liền cho người ta biết tính hướng của mình. Từ khi diễn chung [Người yêu bí mật], Tổ Ngạn Chi liền cho là mình có bạn gái, điều này bảo cậu phải nhận như thế nào? Hạ Phong chỉ sợ Tổ Ngạn Chi khi biết được sẽ xa lánh mình...

“Thực xin lỗi”.

“Thực xin lỗi?” Tổ Ngạn Chi cười lạnh, “Cậu không có gì để xin lỗi với tôi cả, không cần xin lỗi. Yên tâm, chuyện này tôi sẽ không nói ra”.

Tổ Ngạn Chi cúp máy.

Hạ Phong cầm điện thoại ngồi ngốc mất một lúc. Cậu không nghĩ Tổ Ngạn Chi sẽ phản cảm như vậy, chán ghét như vậy...

Nhậm Mộ thấy cậu như vậy liền lấy điện thoại trong tay cậu ném qua một bên.

“Thần Việt”.

Không trả lời.

Nhậm Mộ đẩy cậu, “Thần Việt”.

Hạ Phong liếc nhìn anh: “Làm gì? Không thấy em hiện tại đang rất không vui sao?” Sau đó lôi bao thuốc ra đốt một điếu. Còn chưa hút đã bị Nhậm Mộ ném vào trong thùng rác.

“Bực dọc khó chịu? Thần Việt, người khác không biết em, anh còn không biết em sao?” Nhậm Mộ kéo cậu ngồi vào lòng mình. “Nói thật ra, không có mấy người đàn ông bình thường sẽ nghĩ đến huynh đệ của mình là gay”.

“Anh là đang gội nước lạnh sao?”

“Không có”. Nhậm Mộ nở nụ cười, sau đó hôn cậu, muốn tiếp tục chuyện còn dang dở...

Hạ Phong đẩy anh ta: “Không có tâm trạng”.

Nói Hạ Phong không khó chịu tuyệt đối là nói dối. Lúc cậu mới vào China Era Entertainment, là một người mới không am hiểu nội tình, cũng không có nhân vật lớn nào nhìn trúng cậu, hiển nhiên sẽ chẳng ai muốn làm bạn. Những người lúc cùng huấn luyện với cậu cũng đều vội vàng sự nghiệp của mình, ai rồi hơi đem thời gian lãng phí ở một người không hề có ích lợi? Hàn Lăng hận cậu thấu xương, Nhậm Mộ thì khắp nơi chọc ngoáy cậu. Ngoại trừ Tổ Ngạn Chi ra, thật sự chẳng còn ai nguyện ý cùng cậu xưng huynh gọi đệ.

“Đi ngủ”. Nhậm Mộ biết rõ lúc này tốt nhất là không nên nói gì. Anh tắt đèn nằm xuống, kéo chăn. Đã qua nửa đêm anh vẫn không ngủ được. Anh biết Hạ Phong cũng chưa ngủ, chỉ là đang giả bộ. Hạ Phong lo lắng anh cũng lo lắng theo.

Trong tình nghĩa cũng không phải là chuyện tốt gì.

Tay Nhậm Mộ đặt lên hông Hạ Phong, từ phía sau ôm cậu: “Không có Tổ Ngạn Chi không quan trọng, em còn anh. Anh trở thành huynh đệ của em, như thế nào?”

Hạ Phong xoay người lại: “Anh là loại huynh đệ gì?”

Nhậm Mộ nở nụ cười: “Em nói là gì thì anh chính là như vậy!”

“Ừ!”

Nhậm Mộ biết cậu không sao nữa liền cười đến đặc ý: “Em chính là tâm can bảo bối của anh, đừng nhủ mày nữa, anh cũng không vui vẻ được. Chờ chúng ta từ Châu Âu về anh liền giới thiệu một hàng huynh đệ cho em làm quen, loại hình gì cũng có, thích đua xe, nổi trội hơn người, tán gái giỏi... Chính là không tuần tú bằng em, tha hồ mà chọn a”.

Hạ Phong nghe xong, cảm thấy cũng không phải khó chấp nhận như trước. Có lẽ, trên đời này cũng chỉ có Nhậm Mộ mới có thể đối với mình như vậy. Nhắm mắt lại, cậu lên tiếng: “Ừ”.

Trời đã gần sáng Hạ Phong mới ngủ.

Đến khi Hạ Phong mở mắt, đã là 2h chiều.

Duỗi duỗi thắt lưng, phát hiện đầu giường là vé máy bay, còn có hộ chiếu. Gọi điện thoại cho Nhậm Mộ, Nhậm Mộ chỉ bảo cậu đến sân bay trước lát nữa anh sẽ đến. Tắm rửa sạch sẽ sau, Hạ Phong liền bắt đầu thu thập hành lý. Có lẽ Châu Âu hiện giờ cũng không quá lạnh, đi cũng vài ngày nên chỉ mang theo vài bộ quần áo nhét vào vali.

Đến sân bay, Hạ Phong ngồi ở một góc cuối máy bay, cúi đầu đọc báo. Tờ báo cậu lật đi lật lại hơn chục lần vẫn không thấy Nhậm Mộ. Để tờ báo sang một bên, cậu lấy điện thoại di động gọi Nhậm Mộ.

Điện thoại Nhậm Mộ không liên lạc được.

Thử vài lần vẫn không có gì thay đổi. Hạ Phong chỉ đành phải cúp máy, chờ Nhậm Mộ đến.

Hạ Phong sốt ruột nhìn đồng hồ, nghĩ thầm đã đến giờ bay mà không thấy tăm hơi Nhậm Mộ đâu, không biết gặp chuyện gì.

Điện thoại rốt cục vang lên.

Hạ Phong nghĩ là Nhậm Mộ nhưng người gọi là Bằng Tùng.

“Thần Việt, lập tức xuống máy bay, đến bãi đỗ xe”.

“Vì sao?”

“Việc cậu là đồng tính luyến ái bị người truyền ra, hiện tại có rất nhiều phóng viên đến sân bay tìm cậu”.

Hạ Phong run lên: “Nhậm Mộ thì sao?”

“Hiện tại rời đi ngay lập tức, tôi sẽ đến đón cậu”.

Hạ Phong cúp máy, kéo hành lý chạy ra khỏi sân bay... Còn chưa ra đến đại sảnh đã gặp một đoàn phóng viên kéo đến vây lấy Hạ Phong...

Khoa trường như vậy, người không biết còn tưởng Hạ Phong là siêu sao thiên vương gì đấy. mười mấy cái cameras đồng loạt hướng về phía Hạ Phong, đèn flash lóe lên không ngừng...

Đối mặt với truy vấn của truyền thông, Hạ Phong không nói một lời nào. Đeo kính râm, ngăn trở đám phóng viên...

Đến 15 phút sau mới có người đến giải cứu. Bảo vệ sân bay sớm mở đường cho cậu, Bàn Tùng sớm đã chuẩn bị xe.

Bàn Tùng ngồi trong xe chờ cậu.

Paparazzi cũng nhanh chóng bám đuôi.

“Nhậm Mộ đâu?” Hạ Phong hỏi.

Bàn Tùng chống cằm, đem notebook giơ lên cho cậu xem: “Cậu xem tin giải trí mới nhất trước a”.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hạ Phong không hiểu Bàn Tùng muốn nói gì, nhưng vẫn đem tầm mắt của mình đặt lên màn hình.

“...Một bức ảnh được phát tán trên mạng không đến hai giờ đã được các trang web điên cuồng đăng lại... nghe nói, trong bức ảnh này chính là diễn viên của China Era Entertainment – Thần Việt... Trong sự kiện này, ngoại trừ Thần Việt còn liên quan đến ba người khác. Cư dân mạng đã chỉ ra và xác nhận, ba người này chính là Ảnh đế đã giải nghệ Hàn Lăng, Tiểu thiên vương Tổ Ngạn Chi, một trong số các ông chủ của China Era Entertainment Nhậm Mộ... Từ lúc Thần Việt debut đã có người tung tin Thần Việt là đồng tính luyến ái nhưng tin tức bị phong tỏa. Rất nhiều người phỏng đoán việc này là do China Era Entertainment thực hiện...”

Nằm cũng trúng đạn.

Hạ Phong vừa liếc đã nhìn ra những ảnh này đại đa số là chụp được trong studio, mấu chốt là mỗi một bức đều lựa chọn góc chụp mờ ám chết người, thoát nhìn quả thực giống như bọn họ có quan hệ...

Có mấy bức là ảnh giường chiếu, hai người đàn ông thân mật này nọ... Mới nhìn Hạ Phong thiếu chút nữa nội thường, xem chút nữa là tưởng của mình... Bất quá cậu vẫn chưa bị thần kinh cho rằng mình và Tổ Ngạn Chi thực sự đã lên giường. Diễn viên trong ảnh quả thật giống cậu và Tổ Ngạn Chi, bất kể là hình dáng, vóc người, sườn mặt... Những bức ảnh giường chiếu đều không phải chụp chính diện mà chỉ là chụp sườn mặt...

Mà ảnh của cậu và Nhậm Mộ hầu hết là chụp vào buổi tối, không được rõ ràng, rất khó để chỉ ra đây là cậu và Nhậm Mộ.

“Thật Việt lợi hại a, một mẻ hốt gọn”. Bàn Tùng khép lại notebook, “Người của China Era Entertainment đều bị kéo hết cuống nước. Lần này, Trâm Chương giết cậu cũng không hả giận”.

“Nhậm Mộ thì sao?”

“Làm sao tôi biết được? Người ta là ông chủ tôi là nhân viên nha, cậu cho rằng tôi có thể đi theo dõi người ta sao? Bất quá theo ảnh chụp vừa rồi, điện thoại di động của Nhậm Mộ hẳn là bị nghiền rồi. Không sao, công ty vẫn còn những người khác”

“Làm sao bây giờ?”

“Ăn sáng đã”. Bàn Tùng đẩy đẩy gọng kính chỉ có giá trị làm vật trang sức của mình, “Tính ra việc này cũng thật hoàn mỹ, kể làm việc này cũng thật sự không tồi. Công ty chúng ta với Central America gần đây bất hòa, xảy ra chuyện cũng là bình thường”.

Hạ Phong cau mày nhìn Bàn Tùng.

“Nhìn chằm chằm tôi làm cái gì? Tôi là giám đốc của China Era Entertainment, công việc của tôi chính là thay các cậu dẹp yên vụ này, biến nó thành một trò khôi hài. Còn có, vì [Tù đồ] và [Thần thiên kế hoạch] còn chưa công chiếu, tôi xin cậu nửa tháng này an phận thủ thường một chút, đừng đi tìm Nhậm Mộ, ngoan ngoãn ở nhà nghe mệnh lệnh của tôi”.

Hạ Phong gật gật đầu. Nhìn gắt gao paparazzi vẫn theo sát phía sau, tìm biện pháp cắt đuôi bọn họ.

Một phen lòng vòng, xe vẫn đang thông dong giữa đường, Bàn Tùng không thông báo gì đã đạp Hạ Phong xuống xe cho cậu lên một xe khác.

Hạ Phong trở lại Thần gia, đi đi lại lại trong phòng không ngừng.

Nhậm Mộ không nhận điện thoại của cậu, cũng không nhắn tin trả lời khiến cậu sốt ruột không thôi. Đến quá nửa đêm vẫn không ngủ được.

Khác hẳn với vẻ vội vàng ban đầu, Hạ Phong ngồi trên ghế, đối diện cửa sổ, ngẩn người. Điện thoại trên mặt bàn vẫn báo chuông liên hồi, cậu nhìn lướt qua, không nghe máy. Không ít người gọi điện cho cậu nhưng không có ai là Nhậm Mộ.

Scandal đồng tính luyến ái chưa đầy một ngày, một quả bom lại được dội xuống. Chuyện Thần Việt từng ngồi tù hai năm bị bung ra. Lúc Tô Ôn gọi điện báo, Hạ Phong chỉ ừ một tiếng.

Có người chỉnh cậu, cậu biết rõ. Không trụ được trong giới giải trí, cậu có thể làm việc khác, ví dụ như đua xe. Nhưng chỉ cần Nhậm Mộ bên cạnh, cậu làm gì cũng được.

Đến giữa trưa ngày thứ hai, Tổ Ngạn Chi và Hàn Lăng đều ra mặt phủ nhận tin đồn. Kì quái là cả hai người không hẹn mà cùng nói: Tôi và Thần Việt là huynh đệ, cũng không phải cái gì đồng tính luyến ái.

Hạ Phong không quan tâm hai người nói gì, chỉ để ý một người khác. Đã qua một ngày Nhậm Mộ vẫn không tiếp điện thoại, không trả lời tin nhắn. Con tức dần trầm xuống, nghẹn lại trong người.

Sắc trời tối dần.

Sự kiên nhẫn của Hạ Phong bị Nhậm Mộ mài đến không còn một mảnh, chỉ còn bực tức. Nghe điện thoại, vẫn là tiếng báo khô khan hết tiếng Trung lại chuyển sang tiếng Anh, cậu nhếch môi.

Điện thoại rơi xuống đất, hi sinh ngay tại chỗ.

“Mẹ kiếp, Nhậm Mộ”.

55. Chương 55: Em Nhớ Anh, Rất Nhớ...

Sự tình càng lúc càng lớn.

Diễn viên chính đến giờ vẫn chưa xuất hiện trước công chúng, mai danh ửn tính. Hết scandal Thần Việt là đồng tính luyến ái đến scandal ngồi tù, chỉ trong chốc lát, danh tiếng của Thần Việt rớt xuống vực thẳm. [Thâu thiên kế hoạch] cũng vì chuyện này mà tạm dừng, nhà đầu tư thậm chí còn có ý định đổi diễn viên.

May mắn xuất hiện.

Ngày hôm qua, tiểu thư Vivian ra mặt làm sáng tỏ Thần Việt không phải là đồng tính luyến ái. Khi giới truyền thông hỏi vì sao hai người chia tay cô chỉ nói là mình không chịu được việc mình cả ngày bị giới truyền thông theo dõi. Tiếp theo lại có thông tin Thần Việt và Ivy đang hẹn hò. Cư dân mạng đều cho rằng đây là thông tin China Era Entertainment đưa ra để cứu lấy danh tiếng Thần Việt, còn có người phân tích bình luận về vấn đề này.

Trước kia, mọi người chỉ biết Thần Việt được gọi là LadyKiller, hiện tại lại thêm một danh hiệu: Quý công tử. Cha cậu tiếng tăm lừng lẫy, gia cảnh giàu có. Bên ngoài anh tuấn, gia thế hiển hách, kĩ thuật diễn không tệ, không muốn làm cho người ta nhìn vào cũng khó khăn.

Quả nhiên, không ít người đem ánh mắt chuyển dời đến gia thế của Thần Việt.

Hạ Phong gọi cho Vân Chi một cú điện thoại muốn nói tiếng cảm ơn. Vân Chi trầm mặc thật lâu mới hỏi cậu: Bởi vì anh ta mà anh mới cự tuyệt em sao?

Hạ Phong thẳng thắn: Không phải. Lúc đó tôi và người ấy vẫn còn chưa cùng một chỗ.

Vân Chi: Thần Việt, người anh phải nói cảm ơn không phải em, mà là anh ta.

Cầm điện thoại trong tay, Hạ Phong ngồi phát ngốc cả một buổi sáng. Điện thoại của Ivy và Nhậm Mộ như nhau, đều gọi không được.

China Era Entertainment trước giờ chưa bao giờ tổ chức họp báo cho nhân viên của mình, nhưng lại phá lệ vì Thần Việt. Lúc này, Bàn Tùng đang đối diện với hàng trăm phóng viên.

Còn Hạ Phong thì đang ngồi trên ghế salon xem truyền hình trực tiếp.

Trong màn hình TV, Bàn Tùng nói lời phát biểu khai mạc xong liền nở nụ cười nói: “Thật ra, lúc nhìn ảnh chụp trên mạng, tôi cũng phải giật mình. Lúc trước, từng có phóng viên hỏi tôi, vì cái gì Thần Việt không ra mặt? Mọi người đã quan tâm tới Thần Việt như vậy, tôi xin nói thẳng. Chắc hẳn mọi người đều đã xem tin tức mấy ngày nay, nói Thần Việt và Ivy hẹn hò với nhau. Bây giờ, tôi cũng xin xác nhận, hai người xác thực đang hẹn hò.

Điều khiển trên tay Hạ Phong rơi xuống.... không biết Tào Tuấn đã gỡ thủ đoạn gì để buộc Ivy thừa nhận đoạn “tình cảm lưu luyến” này...

Cúi đầu, Hạ Phong nghĩ lần này Ivy nên biết mình là gay.

“Về phần vì sao hôm đó Thần Việt ở sân bay, tôi cũng xin được giải thích. Thần Việt không phải người máy, cũng cần phải nghỉ ngơi. Vốn Thần Việt muốn cùng Ivy đi Pháp. Hai người lo lắng bị phóng viên bắt gặp, hơn nữa Ivy còn một show diễn thời trang nên hai người ngồi hai chuyến bay khác nhau đi Pháp. Hiện tại, Thần Việt đang ở Pháp”.

...Thật sự là.... Hạ Phong nhặt điều khiển lên, tiếp tục xem....

“...Trên mạng có đăng những ảnh chụp trong đó hai vị nam diễn viên được cho là tiểu thiên vương Tổ Ngạn Chi và quý công tử Thần Việt nhưng tôi có thể khẳng định đây là thông tin không chính xác. Những ảnh chụp ấy đều trải qua chỉnh sửa, mọi người có thể mở ra xem lại cẩn thận. Tôi tin tưởng các vị phóng viên ở đây và các khán giả đang ngồi trước màn ảnh nhỏ đều có thể minh bạch... Trong giới giải trí từ trước đến nay chuyện như thế này không phải là hiếm, chỉ là sự kiện lần này được làm to chuyện quá mà thôi... Chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến nghệ sĩ của chúng tôi là Thần Việt, Tổ Ngạn Chi mà còn ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty... China Era Entertainment sẽ không tiếc bất cứ giá nào để làm rõ chuyện này...”

Lúc này, Hạ Phong mới hiểu được vì sao Bàn Tùng lại được Tào Tuấn coi trọng, trở thành giám đốc nhiều năm như vậy vẫn không bị người kéo xuống. Ngay từ đầu, anh chẳng qua là một người đại diện nho nhỏ từ Central America chạy sang ‘ăn máng khác’ nhưng đến China Era Entertainment lại không ngừng phát triển. Đương nhiên, không thể thiếu sự coi trọng của Tào Tuấn nhưng quan trọng là bản thân anh thực sự có tài.

Những lời này, trọng điểm không phải chỗ “Thần Việt là gay” mà là sự cạnh tranh trong ngành giải trí, đem chuyện này ra làm loãng sự chú ý của công chúng, cũng khiến không ít người tin tưởng việc này là do đối thủ của công ty làm ra...

“Còn một chuyện tôi muốn xác minh. Thần Việt không hề ngồi tù, cũng không phải là tội phạm gì đó. Những thông tin ấy không phải là Thần Việt công ty chúng tôi mà chỉ là trùng tên họ thôi. Nếu các vị có nghi vấn có thể đến nhà giam hỏi thăm tin tức...”

Hạ Phong sửng sốt.

Cậu thực sự ngồi tù hai năm, vẫn còn án tích... Ngoài ra cũng không ít phạm nhân nhớ mặt cậu... Không có biện pháp, làm con lai với ngoại hình bắt mắt như cậu muốn người ta quên được cũng khó, chính là vì sao lại...

Lợi hại nhất là bằng cách nào China Era Entertainment dùng thủ đoạn gì làm ra một người có tên họ giống cậu như đúc?

Sau khi Bàn Tùng nói xong, các phóng viên được tự do phỏng vấn. Hạ Phong cũng không có tâm tư xem tiếp, liền tắt TV đi đi lại lại trong phòng chờ lệnh của Bàn Tùng.

Lời điện thoại ra gọi cho Nhậm Mộ, vẫn không liên lạc được. Hôm qua điện thoại Nhậm Mộ chỉ là không nhận, nhưng hôm nay lại tắt máy. Hạ Phong không biết rốt cục mình đã làm gì khiến cho điện thoại gọi cũng không nghe, nếu như là mấy scandal kia, cậu có thể giải thích. Nhưng đến một cơ hội giải thích Nhậm Mộ cũng không cho cậu.

Ngồi trong phòng hai tiếng đồng hồ, Hạ Phong rốt cục không chịu được sự chờ đợi không có mục đích này. Đổi quần áo, cậu chuẩn bị ra ngoài hóng gió.

Ở gara, chuông điện thoại vang lên, là Tô Ôn gọi.

“Lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi nước Pháp”.

Hạ Phong nhìn đồng hồ: “Hiện tại?”

“Chẳng lẽ cậu muốn phóng viên phát hiện cậu vẫn ở trong nước mới bằng lòng sao? Diễn trò cũng phải diễn cho trọn vẹn, đi Pháp chụp mấy bức ảnh chứng minh cậu và Ivy đang hẹn hò là được”.

“Nhậm Mộ thì sao?” Hạ Phong sốt ruột, “tôi muốn gặp anh ấy”.

Qua một lúc lâu, Tô Ôn mới chậm rãi nói: “Nhậm Mộ đang ở công ty”.

Cúp điện thoại, Hạ Phong thu thập hành lý, vội vàng đến công ty. Tô Ôn sớm đã chờ ở gara, trên tay là hai vé máy bay.

“Đi theo tôi”. Tô Ôn nói xong liền đi vào thang máy chuyên dụng cho giám đốc. Hạ Phong đi theo anh, suy nghĩ không biết Nhậm Mộ hiện đang làm gì.

Thang máy đến tầng 12 thì dừng lại, Tô Ôn nói hai câu liền đi ra: “Nhậm Mộ đang ở tầng 35. Nửa tiếng nữa máy bay cất cánh”.

Đứng trước cửa phòng phó chủ tịch ở tầng 35, Hạ Phong do dự một hồi vẫn chưa vào. Mấy hôm trước, China Era Entertainment vẫn chưa xuất hiện phó chủ tịch, hôm nay chẳng những có mà còn có cả văn phòng hẳn hoi, hiệu suất làm việc thật là cao.

Hạ Phong gõ cửa mấy cái rồi đẩy cửa vào. Ngay lập tức, cậu nhìn thấy người mà mình muốn gặp, Nhậm Mộ. Đối với Hạ Phong mà nói, một ngày không gặp như cách ba thu, loại tình cảm này đều hiện rõ trên mặt. Mà Nhậm Mộ, khuôn mặt lạnh lùng, âm trầm.

Nhậm Mộ ngồi trên ghế, khuỷu tay chống trên mặt bàn, hai tay nắm lại, lạnh lùng nhìn Hạ Phong. Sắc mặt anh trắng bệch, hai quầng thâm nặng nề quanh mắt.

Hạ Phong đi xuống bên cạnh, cầm lấy cằm anh, hôn lên đôi môi mà mình tưởng niệm đã lâu. Nhậm Mộ không hề đáp lại, hai mắt vẫn lạnh lẽo như trước. Cầm giác Nhậm Mộ có chút bất thường, Hạ Phong sờ lên mặt anh, nhìn vào mắt anh, hỏi: “Nhậm Mộ, anh làm sao vậy?”

“Anh làm sao vậy?” Nhậm Mộ gạt tay Hạ Phong ra, đứng lên: “Thần Việt, anh đối với em như thế nào?”

Hạ Phong không biết anh làm sao vậy, nhưng vẫn nhẹ gạt đầu, nói: “Tốt.”

Không để ý đến câu trả lời của Hạ Phong, Nhậm Mộ nói tiếp: “Đúng vậy, anh đối với em còn tốt hơn với bản thân mình, sao lại không tốt đây? Chính là, Thần Việt, làm người không nên quá dễ dàng. Ăn trong bát nhìn trong nồi”.

Hạ Phong càng nghe càng không hiểu được, liền đẩy Nhậm Mộ ra, nhìn anh: “Nhậm Mộ, anh có ý gì?”

“Có ý gì?” Nhậm Mộ giấu cợt cười cậu, “Thần Việt, kĩ thuật diễn của em càng ngày càng tốt. Hay là nói, đối với anh em chỉ là gặp dịp thì chơi? Miệng thì nói Tổ Ngạn Chi là huynh đệ, thế nào lại còn trèo lên giường người ta”.

Phản ứng của Nhậm Mộ khiến Hạ Phong phát điên, bắt đầu không có kiểm soát: “Nhậm Mộ, mẹ kiếp, anh đang nói cái quái gì vậy? Đừng có phát bệnh thần kinh được không?” Thời gian cùng với Nhậm Mộ mặc dù không lâu lắm nhưng cũng không tính là ngắn, lúc hai người giận dỗi Nhậm Mộ cũng không bao giờ tỏ ra như vậy, lời nói lạnh nhạt, lại châm chọc.

“Không hiểu sao?” Nhậm Mộ cười cười, mở ngăn kéo vớt ra một đồng ảnh chụp cho Hạ Phong!

Mấy chục bức ảnh khiến hai mắt Hạ Phong tròn trắng. Tất cả đều là những bức ảnh , so với mấy bức ảnh trên mạng càng thêm rõ ràng, càng thêm...

Mấy bức ảnh trên mạng chỉ là chụp sườn mặt, nhưng những bức này đều có thể nhìn rõ mặt nhân vật chính.

Hạ Phong ngây người.

“Đây là yêu mà em nói sao?!” Nhậm Mộ lạnh lùng nói, “Em thích SLR, SLS, anh có thể cho em không chút do dự; em thích đua xe, anh có thể xin Tam gia một suất cho em; vì không để em chịu thương tổn, anh có thể một lần lại một lần thay em đỡ đạn, thậm chí là lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm. Nhưng anh không thể dễ dàng tha thứ em phản bội anh”.

Nhìn Hạ Phong ngây dại, Nhậm Mộ càng khẳng định cậu và Tổ Ngạn Chi thực sự không phải là huynh đệ đơn giản như vậy. Một loại cảm giác từ đáy lòng càng thêm bành trướng, bay thẳng đến não: Phản bội.

Kế hoạch đã chuẩn bị tốt lắm, nhưng hết thảy không cản nổi biến hóa. Vài phút trước khi anh đến sân bay, trên mạng tuôn ra một đồng ảnh chụp.

Ban đầu, anh chỉ cho là có người chỉnh Hạ Phong, chỉnh China Era Entertainment. mấy bức ảnh đó không chừng chỉ là ảnh ghép. Anh đã dùng mọi cách trong 20 phút làm cho mấy bức ảnh đó biến mất, sau đó tất cả những bức ảnh bị truyền ra đều đã được anh chỉnh sửa, không đến hai giờ, vài bức ảnh giường chiếu miễn cưỡng đã bị chính phủ phong tỏa. mấy bức ảnh ấy được Bàng Tùng giải thích, là do Central America làm ra.

Ngay lúc anh cho rằng mọi chuyện đã ổn thỏa, một bưu kiện chuyển phát nhanh lại được chuyển đến triệt để đẩy anh xuống vực. Nhìn bức ảnh càng lúc càng thêm rõ ràng, hoàn toàn không trải qua chỉnh sửa, anh ngồi trên ghế, không tiếp điện thoại của Hạ Phong.

Âm thanh Nhậm Mộ rất bình thường, không khác gì lúc nói chuyện bình thường, nhưng sự tĩnh táo này lại khiến Hạ Phong không biết phải làm sao. Cậu bắt lấy cánh tay Nhậm Mộ, cố gắng giải thích: “Nhậm Mộ, người trong ảnh này không phải em”.

Nhậm Mộ gạt tay cậu ra, ra khỏi bàn làm việc đi ra ngoài.

Hạ Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, đi theo, túm lấy cổ tay anh.

“Buông tay”.

Hạ Phong đi tới trước mặt anh, nhìn vào mắt anh: “Anh rốt cục muốn em giải thích như thế nào? Thực sự là có người gài bẫy em!”

Nhậm Mộ lạnh lùng nhìn cậu, không nói chuyện.

“Em chưa bao giờ làm vậy! Em không biết vì sao người trong ảnh này lại giống em, nhưng em và Tổ Ngạn Chi chưa bao giờ lên giường cùng nhau, chưa hề!”

“Chuyện này không có quan hệ đến tôi. Buông tay”.

Hạ Phong sắp bị anh bức điên rồi. Giữ lấy cổ tay Nhậm Mộ, Hạ Phong bắt chặp tất cả hôn anh, hi vọng có thể tìm được sự đáp lại, nhưng chỉ là sự lạnh lùng.

Nhậm Mộ đẩy cậu ra.

Hạ Phong lui về sau, không giữ được thăng bằng ngã xuống.

Nhậm Mộ từ trên cao nhìn xuống, không có ý tứ muốn đỡ cậu dậy mà đi thẳng ra ngoài...

Hạ Phong trơ mắt nhìn anh rời đi...

Khi Tô Ôn vào văn phòng phó chủ tịch, chỉ thấy một mình Hạ Phong cô đơn ngồi trên ghế, cầm trong tay ảnh chụp không nhúc nhích.

Thấy cậu như vậy, Tô Ôn phần nào cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Chuyện ảnh chụp anh cũng không được rõ ràng lắm. Chuyện của Hạ Phong và Nhậm Mộ, còn có Tổ Ngạn Chi anh cũng không biết được gì

hiều. Nhìn Hạ Phong như vậy, ngược lại anh nhớ đến Tổ Ngạn Chi. Hoắc Tâm Uyển nói với anh, Tổ Ngạn Chi mấy ngày nay rất lạ, gọi điện thoại không nghe, cả ngày không thấy người đâu. Tổ Ngạn Chi nói mình và Thần Việt là huynh đệ nhưng Tô Ôn ảm ảm cảm thấy cái này đã vượt ra khỏi phạm vi huynh đệ.

Anh vỗ vỗ bả vai Hạ Phong, nói: “Thần Việt, cần phải đi”.

Máy bay chậm rãi cất cánh.

Ngồi ở gần cửa sổ, Hạ Phong dựa đầu vào ghế, nhìn cảnh bên ngoài. Trời đã tối. Cả thành phố cũng bao phủ bởi ánh đèn.

Từ cửa sổ máy bay, thành phố càng ngày càng thu nhỏ lại, sự bất an dưới đáy lòng lại càng lúc càng lớn...

Đến Paris không đầy hai ngày, Hạ Phong ngã bệnh, cảm mạo, phát sốt. Công việc vẫn chưa xong mà cậu cứ như vậy ngã bệnh. Tô Ôn đành phải cho cậu tĩnh dưỡng.

Xoay người, Hạ Phong ngồi dậy. 2h38’

Hiện tại trong nước hẳn là buổi tối, Hạ Phong nghĩ. Lấy điện thoại ra, cậu nhìn một chút, ngoại trừ một số tin nhắn quảng cáo ra, cái gì cũng không có.

Cậu gọi điện thoại cho Nhậm Mộ nhưng không ai nghe máy. Vứt điện thoại di động ra một bên, cậu kéo chăn đi ngủ. Hừng đông, Thần Nhung gọi điện cho cậu, bảo cậu chú ý thân thể, đồng thời cũng cẩn thận một chút, có cái gì không đúng thì về nước.

Hạ Phong hỏi anh có phải lại xảy ra chuyện gì, anh chỉ nói Thần Hi lại cướp địa bàn...

Trước khi cúp máy, Hạ Phong nhờ Thần Nhung giúp cậu một việc: bắt người chỉnh cậu, bắt được sau, giữ lại. Sau khi về nước, cậu muốn đích thân hầu hạ những người này...

Khi Hạ Phong đỡ hơn, Tô Ôn liền tranh thủ cho cậu và Ivy chụp mấy bức hình thân mật, để mà có cái thông báo với Bằng Tùng.

Vào hoàng hôn, Hạ Phong và Ivy ngồi cùng nhau trên ghế dài, bên cạnh là một túi đồ mua sắm, cảnh nền là tháp Eiffel. Cách bọn họ không xa là một nhiếp ảnh đang chụp không ngừng.

Tô Ôn đứng một bên quan sát.

Ivy tựa đầu lên bả vai Hạ Phong, ôm lấy cánh tay của cậu, mà ngón giữa của cô đeo một chiếc nhẫn do China Era Entertainment tài trợ. Đầu óc Hạ Phong choáng váng nhưng vẫn phải diễn xuất, ôm lấy vai Ivy.

Xa xa nhìn vào cảnh này thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui. Nhưng nam diễn viên lại không hề nghĩ vậy, vẫn đề Ivy hỏi khiến cậu choáng váng đến nội thương....

“Thần Việt, anh phát hiện mình gay khi nào?”

“...Thật lâu trước đây”.

“Anh chỉ thích nam nhân thôi sao?”

Hạ Phong toát mồ hôi: “...Hẳn là vậy”.

“Cái gì gọi là hẳn là vậy?”

“....”

Hạ Phong không trả lời. Một lát sau, nhiếp ảnh gia ra hiệu Ok.

“Ivy, cảm ơn em”.

“Đừng cảm ơn em, anh nên cảm ơn Nhậm Mộ”.

“...Anh ta nói với em những gì?”

“Một chút uy hiếp lợi dụng”.

“Thật không?”

“Thật”. Ivy ngẩng đầu nhìn cậu. “Bất quá, Thần Việ, Nhậm Mộ có chút không tốt, nhưng cũng là vì anh. Đừng bỏ lỡ”.

Hạ Phong chỉ nở nụ cười.

Nhậm Mộ này là một tên thần kinh. Biểu hiện tuyệt tình nhưng đằng sau lại vụng trộm chuẩn bị tốt hết thảy. Bất quá điều này càng khiến Nhậm Mộ kiên định không buông tay.

Về tới khách sạn, Tô Ôn liền đem ảnh chụp ở nước Pháp lẳng mạn cho Bằng Tùng. Một giờ sau, tin tức “Hành trình lẳng mạn của Thần Việ và Ivy tại Pháp” được đưa lên khắp các báo giải trí. Đặc biệt khiến người chú ý là chiếc nhẫn trên ngón giữa của Ivy...

Sau đó, Ivy thả thêm vài bức hình nóng bỏng khác khiến vô số nữ nhân ghen tị nổi mắt lên trang cá nhân của mình...

Trong tấm ảnh, Hạ Phong cúi đầu tựa ở cửa phòng tắm, Hạ Phong mặc một chiếc quần jean, nửa người trên để trần, nước trên tóc còn nhỏ giọt... Mấu chốt chính là cạp quần Hạ Phong kéo trễ xuống, để lộ một chút quần lót và khe mông...

Từ cửa sổ nhìn sang, tháp Eiffel vào buổi tối đẹp mắt hơn nhiều. Nghỉ ngơi hai ngày bệnh của Hạ Phong đã tốt hơn rất nhiều, hiện tại cậu phải dựa người vào lan can, tay trái là thuốc lá, tay phải là rượu.

11h tối, cậu vẫn chưa ngủ. Chính xác là cậu rất mệt, nhưng không buồn ngủ chút nào, đầu óc tỉnh táo.

Cậu vẫn gọi điện cho Nhậm Mộ liên tục. Biết rõ Nhậm Mộ sẽ không tiếp điện thoại của mình nhưng vẫn gọi. Đầu óc mơ màng mấy ngày đến phát ngốc ra, hết thuốc chữa.

Có người gõ cửa.

Mở cửa ra, Tô Ôn đứng ngoài cửa, cầm trong tay một lọ thuốc. Đưa cho Hạ Phong, anh nói: “Thuốc ngủ, nếu thực sự không ngủ được thì uống một viên vào”.

Hạ Phong nhận lấy, lọ thuốc đều được ghi bằng tiếng Pháp...

“Cám ơn”.

Đóng cửa lại, Hạ Phong ném thuốc ngủ trên giường, cởi quần áo chạy đi tắm rửa. Tắm rửa xong, chuẩn bị uống thuốc, cậu lại nhìn điện thoại.

Có một cuộc gọi nhớ, là Tổ Ngạn Chi. Nhìn một hồi, cậu mới gọi lại.

Hạ Phong châm một điếu thuốc, ngậm trong miệng. Gọi điện cho Tổ Ngạn Chi, cả hai người đều trầm mặc. Khi cậu tính toán mở miệng, Tổ Ngạn Chi lại đoạt trước.

“Tôi nghĩ cậu đang ngủ”.

“Vẫn chưa”.

“Cậu khỏe chứ?”

“Ừm. Cám ơn”.

Hai người một lần nữa lại lâu vào trầm mặc.

“Còn đang ở Pháp sao?”

“Ừ”.

“Bao giờ trở lại gọi điện cho tôi, được chứ?”

“Được”.

“...Thần Việ, tôi—” Tổ Ngạn Chi áp úng cả buổi vẫn không nói được. Mà Hạ Phong cũng không thúc giục, lẳng lặng chờ. Từ sau khi Tổ Ngạn Chi bắt gặp cậu và Nhậm Mộ trong nhà vệ sinh sau, Hạ Phong cảm thấy mình và Tổ Ngạn Chi không có khả năng trở lại như trước đây, kể vai sát cánh, cùng một chỗ uống rượu...

“Nếu không có việc gì, tôi cúp máy”.

Hạ Phong đang định cúp máy, Tổ Ngạn Chi vội nói: “Đợi một chút” làm cho cậu nghe tiếp.

“Thần Việt, tôi thích cậu”. Đầu kia Tổ Ngạn Chi đầy bất an.

Hạ Phong ngẩn người.

Nguồn :

“Tổ Ngạn Chi, đùa như vậy quá trớn rồi”.

“Tôi không đùa!” Tổ Ngạn Chi dứt khoát nói. Một lát sau, giọng Tổ Ngạn Chi thấp xuống: “....Tôi không biết vì sao lại có loại cảm giác này với cậu. Lúc đầu tôi chỉ cho rằng mình đã quá lâu không cùng phụ nữ qua lại, nhưng về sau tôi phát hiện không phải là vậy. Lúc không thấy cậu tôi sẽ muốn gặp cậu, muốn được ở cùng cậu... Khi thấy cậu và Nhậm Mộ tôi ngầy ngẩn cả người. Tôi không nghĩ cậu sẽ cùng Nhậm Mộ... Thần Việt, tôi nhớ cậu”.

Lúc này, Hạ Phong triệt để trầm mặc. Nghe Tổ Ngạn Chi kể rõ khi nào thích mình, cẩn thận che dấu tình cảm ấy như thế nào, cảm giác phần nộ khi nhìn thấy Hạ Phong và Nhậm Mộ...

Cho tới giờ, cậu vẫn chỉ coi Tổ Ngạn Chi là huynh đệ.

Thẳng đến lúc tàn thuốc cháy đến đầu ngón tay, Hạ Phong mới tỉnh lại. Không biết Tổ Ngạn Chi cúp máy từ lúc nào.

Ném thuốc ngủ vào miệng, Hạ Phong uống một cốc nước. Nhìn điện thoại, ngẩn người. Gọi vào số máy của Nhậm Mộ, chuyển đến hộp tin nhắn, nhất thời cậu không biết phải nói gì. Nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, cậu cầm điện thoại, một ngón tay gõ lên vài cái.

Trong [Thâu thiên kế hoạch] có một cảnh Hạ Phong đóng vai tội phạm vượt ngục Văn Nhất Minh gọi điện cho người trong lòng, trên đường giao thông ồn ào náo loạn, Văn Nhất Minh không nói gì, chỉ là dùng mã moss gõ trên điện thoại: Tôi nhớ em, rất nhớ.

Mà Hạ Phong muốn truyền đến chính là câu: Em nhớ anh, rất nhớ.

56. Chương 56: I Love You

Khi sự kiên nhẫn bị mài mòn hết, còn lại là gì ? Hạ Phong nói, chỉ còn lại dục vọng trả thù. Theo lẽ thông thường, dao giải phẫu dùng để phẫu thuật, nhưng Hạ Phong lại muốn dùng dao cắm vào đầu Nhậm Mộ, mở sọ anh ta xem bên trong là cái gì.

Một tuần đi ba ngày.

Từ sau khi Hạ Phong trở về nước vẫn không gặp qua Nhậm Mộ. Trợ lý của anh nói Nhậm Mộ xuất ngoại, công tác.

Xuất ngoại? Hạ Phong cười nhạt, chẳng qua là không muốn nhìn mặt nhau thôi. Một tuần ba ngày trước, vừa xuống máy bay cậu liền không chờ được đi tìm người, nhưng tìm mãi vẫn không thấy Nhậm Mộ đâu. Trước kia đều là Nhậm Mộ đi tìm cậu, Hạ Phong cũng chưa từng hỏi chìa khóa nhà cho nên Hạ Phong lâm vào tình trạng có nhà mà không vào được. Đứng ở trước cửa nhà anh, Hạ Phong nhấn chuông liên tục. Gọi điện thoại không nghe, nhắn tin không trả lời, Hạ Phong cảm giác mình sắp bị bức điên rồi.

Không có đại soái ca Nhậm Mộ theo đuổi thì vẫn còn Tổ Ngạn Chi, còn Hàn Lăng. Đáng tiếc là lời mời nhiệt tình của Tổ Ngạn Chi gửi nhầm đối tượng, chiêu bài gọi nhầm số của Hàn Lăng không khiến Hạ Phong quan tâm.

Sự quan tâm của giới truyền thông với Hạ Phong không hề thuyên giảm, mỗi ngày có không ít paparazzi rình rập trước cửa nhà cậu. Hạ Phong đành phải kéo Ivy xuống nước, rảnh rỗi lại mời cô đi ăn.

Kết thúc công việc, Hạ Phong không còn giống mấy hôm trước chạy đến nhà Nhậm Mộ mà trở về Thần gia. Người bày ra trò này cậu còn chưa tìm được, điều này không khỏi khiến cậu sốt ruột. Thần Nhung nói bọn họ đều là hacker giỏi, rất khó tìm được manh mối.

Sau khi trở lại phòng, tắm rửa sạch sẽ, Hạ Phong gọi chú Quan lên.

“Tam thiếu gia”. Chú quan đứng ở trước mặt Hạ Phong, cung kính gọi.

Hạ Phong ném khăn tắm sang một bên, nhìn chú Quan dáng đứng thẳng tắp biểu hiện cực kì nghiêm trọng, nói: “Chú Quan, không phải khách khí như vậy. Kì thật cũng không có chuyện gì”.

“Nếu Tam thiếu gia không có việc gì, chú liền đi xuống trước”.

Vừa thấy chú Quan vội đi, Hạ Phong liền gọi: “Đừng! Có việc thật sự!” Trước mắt phải lôi kéo được chú Quan mới có thể làm chính sự.

Chú Quan sắc mặt cổ quái nhìn Hạ Phong, nghiêm giọng: “Chuyện giết người phóng hỏa đừng tìm chú, chú không làm được”.

Nhìn Quan thúc, Hạ Phong chỉ có thể cảm thán: Tiểu tử Thần Việt này nhân duyên không phải kém bình thường, đến chú Quan cũng không để cho Thần Việt một chút mặt mũi.... Cậu cười cười, nịnh nọt: “Loại chuyện này sao cháu dám làm phiền chú? Muốn tìm cũng phải tìm Thần Hi mới đúng. Chỉ là một chút chuyện nhỏ”.

Chú Quan sáng khoái: “Nói đi”.

Hạ Phong cười khan, vẻ mặt đầy lưu manh: “Chú có đồ chuyên dụng để mở khóa không? Kiểu như chìa vạn năng các loại. Nếu không có thì cho cháu một bao thuốc nổ cũng được”. Kiên nhẫn của cậu đều đã bị Nhậm Mộ đánh bay hết, thời khắc mấu chốt, cứng tay mới là đạo lý. Gọi điện thoại không tiếp, gửi tin nhắn không trả lời, không sao, đêm nay liền phá nhà anh ta, cậu không tin mình không tìm được người.

“Muốn lấy làm gì?”

“Làm chính sự”. Hạ Phong nhú mày, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ: “Chú Quan, đêm nay chú không cho cũng phải cho. Nếu cho chuyện tốt không thể thiếu phần chú”.

“Chú ngần này tuổi, một chân cũng đã tiến vào quỷ môn quan còn thiếu chỗ tốt gì sao?” Chú Quan thấy lông mày Hạ Phong nhú càng lúc càng chặt, liền nói tiếp: “Thuốc nổ sẽ không, chìa để mở cửa thì có”.

Hạ Phong nhảy dựng lên, đẩy chú Quan ra khỏi cửa: “Nhanh nhanh nha! Tranh thủ thời gian đi lấy, cháu không đợi kịp!”

Chú Quan vừa đi ra ngoài, Hạ Phong thay quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, lấy chìa khóa xe xuống lầu.

“Chờ một chút”. Chú Quan gọi cậu lại, đem một thứ kín đáo đưa cho cậu: “Đây là súng ngắn, cẩn thận một chút”.

“Được, đã biết”. Hạ Phong nhận súng, nhét vào túi, vội vã chạy đến gara.

Chú Quan nhìn bóng lưng cậu, thở dài. Bất quá thật lâu không thấy Tam thiếu gia nôn nóng như vậy. Từ sau khi Quý Trọng chết, Thần Việt đều mất hồn mất vía, cả ngày tự giam mình trong phòng, nếu không thì ngẩn người nhìn cửa ra vào. Từ sau khi trở về, tính cách chuyển biến 180o, tính xấu cũng sửa không ít. Chú đoán, nếu không phải mình nhìn Thần Việt lớn lên thật sự sẽ cho rằng đứa nhỏ bị quỷ nhập...

Hạ Phong chọn một chiếc xe thể thao kém nổi bật nhất đi ra ngoài. Đến nhà Nhậm Mộ, liền lấy chìa khóa đâm phải đâm trái một hồi liền mở được cửa.

Bên trong tối như mực, yên tĩnh đến không thở được. Mở đèn lên, Hạ Phong dò xét một phen, không thấy Nhậm Mộ, chạy vào phòng ngủ nhưng vẫn không có người.

Nhìn đồng hồ, đã gần 12h đêm. Nhậm Mộ có thể chạy đi đâu?

Trong này không có người, Hạ Phong đi ra biệt thự ở ngoại ô. Từ xa, cậu đã nhìn thấy đèn sáng. Dem xe đỗ lại, cậu nhấn chuông cửa.

Nhấn một lần, Hạ Phong tính toán Nhậm Mộ sẽ không ra mở cửa liền móc chìa khóa, đâm vào...

Tay đè tại nắm cửa, Hạ Phong cả người đông cứng. Cậu không nghĩ tới mở cửa ra lại nhìn thấy hình ảnh: Yêu đương vụng trộm...

Tiểu tam Triệu Tranh Hiên nửa người dán lấy người Nhậm Mộ, bán mạng ‘nịnh nọt’ ông chủ Nhậm... Còn Nhậm Mộ hai mắt nhắm lại không nhúc nhích, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác được người hầu hạ... Quần áo hai người xem như chỉnh tề, không thể không nói, thời điểm Hạ Phong xuất hiện cực kì chuẩn...

Trên bàn bày đầy bia, rượu vang, rượu mạnh, trên mặt đất là một đồng vỏ chai rượu. Mùi rượu và mùi mồ hôi trộn lẫn sinh ra mùi hôi thối khó chịu.

Nhậm Mộ và Triệu Tranh Hiên không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, người phía trước uống nhiều rượu sừng sốt một chút, người sau lại lộ ra nụ cười khiêu khích...

Phịch một tiếng, cửa bị người hung hăng đóng lại, dùng lực khiến người ta có cảm giác tường nhà bị rung chuyển.

Hạ Phong bỏ chìa khóa vào trong túi quần, chậm rì rì đi tới, cúi xuống nhìn Nhậm Mộ một chút sau đó đem tầm mắt chuyển đến người tiểu tam, hận không thể đem Triệu Tranh Hiên đốt ra một cái lỗ trên người, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi: “Lăn đi ra”.

Triệu Tranh Hiên nhìn thoáng qua Nhậm Mộ, thấy anh không tỏ vẻ gì liền sững sờ ngồi bất động. Nói gã thông minh, xác thực, gã biết tìm đến Nhậm Mộ để leo lên; nói gã đàn cũng không sai, không mở mắt cũng thấy hai người là đánh giận đối nhau, nếu gã không ngoan ngoãn lăn đi mà ở lại chính là chờ Hạ Phong giết...

“Không đi sao? Đi, tôi sẽ tiễn cậu đi”. Hạ Phong rút súng từ trong túi quần ra chỉ chỉ gã: “Hai chọn một. Tôi tiễn cậu đi hoặc tự mình cậu đi ra ngoài”.

Triệu Tranh Hiên không nguyện ý buông tha cơ hội này, nhưng Nhậm Mộ không ra mặt nói chuyện, gã lại bị ép buộc, rốt cục phải lăn ra ngoài.

Nhìn cửa chính đóng lại, Hạ Phong mới chuyển sự chú ý đến người đàn ông đang nằm trên sofa bộ dáng tửu quý...

Hạ Phong đứng cạnh Nhậm Mộ, cố gắng đè ép cơn tức giận, còn dịu dàng gọi: “Nhậm Mộ”.

Nhậm Mộ không thèm để ý đến, liền nhìn một cái cũng keo kiệt, nói: “Đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy em”.

Hạ Phong vừa nghe, đem súng ném xuống, nện vào gáy Nhậm Mộ.

“Mẹ kiếp, anh muốn gây sức ép tới khi nào? Gọi điện thoại không nhận, gửi tin nhắn không trả lời, anh muốn làm gì? Muốn chơi trò mất tích à? Vui vẻ lắm à? Tôi chịu đủ rồi! Tôi không lên giường với Tổ Ngạn Chi! Vì cái gì anh không thể tin tưởng tôi?”

Một người trong đầu tràn ngập tức giận, một kẻ cho rằng bị đối phương phản bội. Động tác của Hạ Phong thành công khiến chiến tranh lạnh thăng cấp, song phương khai chiến.

Nhậm Mộ không phải người chịu bị khi dễ, cộng thêm tâm tình xấu, gặp Hạ Phong dùng súng đánh mình liền ngáng chân Hạ Phong, nghĩ muốn cho cậu một giáo huấn nho nhỏ, không nghĩ tới đùa thành thật. Hạ Phong tưởng thật liền sống chết đánh Nhậm Mộ, vừa đánh vừa đập...

Không có phẩm chất nam nhân, chính là câu để hình dung Hạ Phong lúc này...

Lúc đầu chỉ là hai người đàn ông đánh nhau, về sau liền biến thành mưa vỏ rượu vỏ bia, ném được cái gì liền ném, đập được cái gì liền đập...

Nhậm Mộ đã được huấn luyện qua hiển nhiên không phải không đánh lại được Hạ Phong, chỉ là sợ cậu bị thương, hai là không có cậu anh cũng không muốn sống. Hạ Phong không biết từ đâu lấy ra được một con dao, dùng anh làm bia sống để biểu diễn màn phi đao. Không ném trúng Nhậm Mộ, ngược lại màn hình tinh thể lỏng lại được trang điểm thêm một con dao...

Người có thể đánh sợ người không biết đánh, người không biết đánh sợ người không muốn sống, chính là dùng để nói Nhậm Mộ và Hạ Phong lúc này...

Rốt cục đánh xong.

Đồ đạc trong phòng đều bị Hạ Phong đập phá. Nhậm Mộ nhớ rõ mình không có ném gì, không có đập gì, đều là do Hạ Phong ném đập.

Khóe miệng Hạ Phong rách bị chảy máu, gò má Nhậm Mộ bị bầm...

Đây là lần đầu tiên Hạ Phong và Nhậm Mộ thật sự đánh nhau, rất hiển nhiên, kết cục đều không tốt lắm. Hạ Phong một lòng tìm người, vừa vào cửa lại nhìn thấy Nhậm Mộ và Triệu Tranh Hiên yêu đương vụng trộm, cuối cùng chỉ còn lại cơn tức...

Cả ngày quay phim, hiện tại lại đánh một trận, cả người Hạ Phong nằm bẹp dí trên ghế, thở hổn hển....

Nhậm Mộ dựa vào cạnh cậu, thở không ra hơi.

Hạ Phong kéo tay Nhậm Mộ lại gần, gõ mã morse: I Love You.

57. Chương 57: Chúc Mừng Sinh Nhật

Có đôi khi lên giường với nhau không cần phải suy nghĩ hay màu mè gì đó, thời cơ đến liền làm, giống như là lên xe, lên thuyền, lên máy bay vậy.

Nhậm Mộ liếc nhìn Hạ Phong, ánh nhìn như muốn bắn ra tia lửa điện đến người cậu. Cầm lấy tay Hạ Phong giật ra...

Sau khi Hạ Phong gõ mã morse chưa đầy năm phút đồng hồ, hai người đã chuyển chiến trường đến giường...

Không có gì bất ngờ, Hạ Phong thua triệt để, vừa rồi ném đồ hoa lệ là thể hiện tại đã bị Nhậm Mộ lột sạch sẽ, đến quần lót cũng không giữ lại được. Ngồi trên người Hạ Phong, Nhậm Mộ giữ cổ tay cậu, một tay vùi vào tim áo mưa (BCS).

Hạ Phong thở hổn hển bên dưới, hoàn toàn không có chút sức lực để ý xem Nhậm Mộ chỉnh mình như thế nào. Tìm được áo mưa xong, Nhậm Mộ lập tức tách hai chân Hạ Phong ra...

So với tất cả mọi lần, Nhậm Mộ càng thêm hung dữ, hoàn toàn không nghĩ đến cảm thụ của Hạ Phong. Thật vất vả chờ Nhậm Mộ bắn ra, cả người ghé vào sau lưng mình, Hạ Phong mới phát hiện đây mới chỉ là bắt đầu. Không đến vài giây, Nhậm Mộ lại cương, xoay người Hạ Phong tiếp tục đến lần nữa... Lặp đi lặp lại đến khi mệt mỏi mới dừng lại.

Mơ màng trong chốc lát, Hạ Phong đẩy người đang nằm đè trên người mình, xuống lầu tìm nước uống. Nhưng còn chưa kịp xuống giường đã bị bắt trở về...

Giăng co hơn nửa đêm, Hạ Phong mệt mỏi không có phản ứng, ngủ say mặc kệ Nhậm Mộ muốn làm gì thì làm. Mà Nhậm Mộ, rất thanh tỉnh. Nhìn Hạ Phong nằm sấp trên giường, anh chỉnh lại tư thế ngủ cho cậu.

Lấy một cái chăn đắp cho Hạ Phong, Nhậm Mộ xuống giường, lên sân thượng, tựa người trên lan can hút thuốc...

Hút xong, vừa định lên giường nằm thì điện thoại của Hạ Phong trong túi quần rung chuông. Lấy điện thoại ra, trên màn hình là tên người gọi: Tổ Ngạn Chi.

“Thần Việt, ngủ sao?” Đầu kia, Tổ Ngạn Chi cho rằng người nghe điện là Hạ Phong, hoàn toàn không nghĩ đến ông chủ Nhậm, “Tôi không ngủ được”. Ngủ không được phải đi quấy rầy người ta...

Không thấy Hạ Phong đáp lại, Tổ Ngạn Chi chỉ cho rằng Hạ Phong không muốn nói chuyện, tiếp tục động thoại: “Tôi... nhớ cậu”.

Thật lâu sau, Nhậm Mộ mới nói một câu: “Cậu ta đang ngủ”.

Tổ Ngạn Chi không nói câu nào nữa.

Nhậm Mộ tắt điện thoại, nhét trở lại trong túi quần, đem quần ném xuống đất. Liếc mắt nhìn người ngủ không biết trời đất gì, anh yên lặng mặc quần áo, yên lặng đóng cửa phòng...

**

Hạ Phong vừa đến studio liền đặt mông ngồi xuống, ôm mặt không nói lời nào. Tô Ôn cũng không thèm nhìn cậu một cái, vội vàng chạy đến chỗ Vi Cửng Nhiên nói chuyện phiếm.

Ngược lại Vi Cửng Nhiên lập tức phát hiện Hạ Phong không bình thường. Nhìn Hạ Phong, phát hiện trên mặt cậu khóe miệng bị thương, thái dương bị tụ máu, hai mắt thâm quầng. Nhìn thế nào cũng vô cùng mệt mỏi. Khoát tay lên ghế dựa, anh cười nói: “Thần Việt, mới một ngày không gặp sao đã thành ra như thế này rồi? Sẽ không phải lại xảy ra sự cố gì đi?” Vi thiên vương vẫn chưa quên lần cậu bị người của Tam gia đánh sứt đầu mẻ trán, nghĩ rằng cậu lại trêu chọc phải người nào.

Nghe Vi Cửng Nhiên hỏi Tô Ôn lúc này mới quay đầu nhìn.

“Thần Việt, cách một buổi tối liền biến thành như vậy. Nếu cách ba năm ngày liệu tôi có phải xin công ty cho cậu nghỉ dài hạn không?”

Hạ Phong nhìn hai người, không nói gì. Từ sau khi cùng Vi Cửng Nhiên quay phim, Tô Ôn không biết bị chập dây thần kinh nào mà mồm miệng càng trở nên độc địa, không có việc gì lại châm chọc cậu. Còn có Vi Cửng Nhiên, thân quen với cậu hơn liền bắt đầu không còn giữ phong phạm siêu cấp ảnh đế nữa...

“Nhìn cái dạng này, tám chín phần mười là bị ai đó chọc giận”.

“Mới sáng sớm tôi lấy ai ra mà giận?” Cho dù có thì cũng đã lên máy bay đi chỗ khác rồi. Nhớ đến Nhậm Mộ, cơn tức của Hạ Phong lại tăng vọt. Vừa mở mắt dậy đã không thấy người đâu, tưởng là đi làm nhưng không phải. Đến công ty mới biết anh ta đi công tác nước ngoài...

Bị người chèn ép cả buổi tối, một câu từ biệt không có đã bỏ đi, Hạ Phong không giận mới là lạ, đã thế chỉ có thể hậm hực trong lòng.

“Sao tôi biết được?” Vi Cửng Nhiên nói đầy vô tội, “Không biết chừng là Nhậm Mộ, hoặc là người nào đó”.

Hạ Phong trừng mắt nhìn Vi Cửng Nhiên, không trả lời, Tô Ôn liền đoạt mắt.

“Nói đến Nhậm Mộ, tôi lại nhớ tới Tổ Ngạn Chi”.

Hạ Phong cảm thấy Tô Ôn và Vi Cửng Nhiên hôm nay vô cùng muốn ăn đòn... Tô Ôn mở lịch trình ra, nói với Hạ Phong: “Tối mai cậu và Tổ Ngạn Chi sẽ tham gia một chương trình tạp kỹ”.

Chương trình tạp kỹ? Còn cùng Tổ Ngạn Chi? Hạ Phong nghĩ đến phải gặp Tổ Ngạn Chi liền xoắn xuýt. Mới đây Tổ Ngạn Chi thổ lộ với cậu, từ lúc trở về từ Paris cậu vẫn chưa gặp mặt tiểu thiên vương, nhưng điện thoại đã nhận không ít. Lần nào cậu cũng trốn tránh nói sang chuyện khác, hoặc là dứt khoát không nói câu nào.

Từ huynh đệ đến người theo đuổi, sự thay đổi này khiến Hạ Phong không chịu được. Coi như là đang đóng phim thì sự chuyển biến này cũng khó mà thừa nhận...

“Có thể từ chối sao?”

“Không thể”. Tô Ôn cự tuyệt. “Cậu phải làm sáng tỏ một sự kiện, cậu và Tổ Ngạn Chi không phải đồng tính luyến ái mà là huynh đệ. Lời này nói thế nào, cậu tự suy nghĩ đi”.

Hạ Phong im lặng, mở kịch bản xem lời thoại của mình.

Lúc này Vi Cửng Nhiên nói:

“Thiếu chút nữa đã quên. Thần Việt, Tam gia bảo tôi nói với cậu, trận thi đấu nửa năm hai tuần nữa sẽ tổ chức lại, bảo cậu chuẩn bị cho tốt”.

“Đã biết”.

**

Chương trình tạp kỹ thu vào buổi tối, Hạ Phong không phải chưa từng đến, chỉ là đến cùng với Tổ Ngạn Chi có cảm giác là lạ. Tiểu thiên vương Tổ Ngạn Chi và chuyện xấu thiên vương Thần Việt của China Era Entertainment cùng đến tham dự, người chủ trì hiển nhiên nghĩ ra mọi biện pháp để moi thông tin, hi vọng tăng tỉ lệ người xem.

Hạ Phong không có chút ngoài ý muốn, các câu trả lời đều chung chung, quy củ. Đến khi đề cập đến quan hệ giữa cậu và Tổ Ngạn Chi, cậu chỉ nói qua loa cho có lệ, đều là “Tôi và Tổ Ngạn Chi chỉ là huynh đệ” này nọ. Nữ MC thật sự không còn cách nào đào bới được, đành phải hướng đến tình cảm giữa cậu và Ivy, còn có gia cảnh của cậu. Khi hỏi về thời kì trưởng thành, Hạ Phong nói dối không chớp mắt, có trời mới biết lúc nhỏ Thần Việt là người như thế nào, cuối cùng cậu miêu tả Thần Việt thành một nam hài badboy con nhà giàu điển hình...

Tựa người vào vách thang máy, mí mắt Hạ Phong sắp không chống nổi. Trong thang máy có bốn người, cậu, Tô Ôn, Tổ Ngạn Chi, Hoắc Tâm Uyển.

“Thần Việt, cậu muốn kết hôn với Ivy sao?” Lấy danh nghĩa quan tâm đến huynh đệ, Tổ Ngạn Chi hỏi. Lúc ghi hình Hạ Phong có nói như vậy, cậu thiếu chút nữa không kiềm chế được, muốn xác nhận lại. Mặc dù biết Hạ Phong là đồng tính nhưng việc gay cưới vợ để che dấu tính hướng cũng không phải chuyện hiếm.

Hạ Phong trợn mắt: “Nếu Ivy đồng ý, tôi sẽ không có ý kiến”. Biết rõ cậu là gay, biết rõ cậu không thể có cảm xúc với mình còn cam tâm tình nguyện gả đến, cậu còn có thể nói gì? Cười.

Tổ Ngạn Chi nhìn cậu, hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên”.

Vừa ra đến bãi đỗ xe, Tô Ôn liền có vẻ không chờ được, bộ dáng như nhà bị cháy đến nơi vội vàng chạy đi. Hoắc Tâm Uyển đi cũng không tính chậm, nhưng đối với Hạ Phong đang bị vây trong trạng thái không tỉnh táo mà nói thì rất nhanh. Tổ Ngạn Chi đi phía trước Hạ Phong, thấy Hạ Phong không theo kịp liền cố ý đi chậm lại.

Hạ Phong chậm rì rì đi lên.

Tổ Ngạn Chi nhìn cậu, cúi đầu. Mười giây sau, cậu ngập ngừng hỏi: “Thần Việt, nếu như không có Nhậm Mộ, hoặc là Nhậm Mộ cho tới bây giờ không xuất hiện, cậu sẽ chọn tôi sao?”

Hạ Phong ngạc nhiên nhìn Tổ Ngạn Chi. Vài chục giây sau ới có phản ứng. Thấy Tổ Ngạn Chi tỏ vẻ như đang nói đùa, cậu liền giả vờ như không nghe thấy: “Sao? Cậu vừa nói gì? Hiện tại quá muộn rồi, về ngủ sớm một chút a”. Nói xong tốc độ cũng nhanh hơn, vượt qua Tổ Ngạn Chi đi lên phía trước.

Nhưng Tổ Ngạn Chi đi càng nhanh hơn, ngăn phía trước, hỏi lại cậu một lần nữa. Lần này, cho dù Hạ Phong muốn giả điếc cũng không được.

Thấy Tổ Ngạn Chi nghiêm túc, hai mắt Hạ Phong đảo quanh quét mấy cái mới nhìn thẳng về phía Tổ Ngạn Chi.

Tô Ôn ở trong xe thấy Hạ Phong chậm chạp không lên, liền quay đầu nhìn.

Hạ Phong thở dài một hơi: “Tổ Ngạn Chi, chúng ta là huynh đệ.”

“Chỉ có thể là huynh đệ sao?”

“Đúng vậy”.

“Tôi hiểu được”.

Hạ Phong nhìn Tổ Ngạn Chi yên lặng xoay người. Từ đáy lòng, cậu không muốn cùng Tổ Ngạn Chi đi đến nước này, không thể trở thành huynh đệ, chỉ có thể xem nhau như người quen.

Ngồi trên xe, hai mắt Hạ Phong thất thần nhìn phía trước. Tô Ôn cũng không có lấy một lời an ủi, chỉ chuyên chú lái xe.

Gần về đến nhà, Hạ Phong nhận được tin nhắn của Tổ Ngạn Chi: Thần Việt, tôi sẽ không buông tay.

Đều là một đám bỉ ổi – đây là lời tâm huyết của Hạ Phong sau khi xem xong tin nhắn. Sau khi sống lại, chính sự đầu tiên mà cậu làm chính là không biết xấu hổ theo đuổi Hàn Lăng, còn chưa được đến tay đã chấp nhận thua cuộc, xây dựng quan hệ với Nhậm Mộ. Thật vất vả yên ổn được Hàn Lăng liền chạy đến tuyên bố ‘không thể không có cậu’. Hiện tại Nhậm Mộ còn chưa thu phục được Tổ Ngạn Chi lại chen chân vào, nói cái gì mà không thể làm huynh đệ, không muốn buông tay. Đây là cái chuyện quái gì thế này.

Buổi tối hôm ấy, không có người canh chừng, Hạ Phong thiếu chút nữa chết đuối trong bồn tắm.

Lại qua một tuần lễ.

Ông chủ Nhậm dường như không có ý định trở về. Hạ Phong vẫn ngày ngày gọi điện thoại, gửi tin nhắn nhưng ông chủ Nhậm không trả lời.

Một đêm, Hạ Phong uống rượu, gọi điện thoại cho Nhậm Mộ lát sau liền chuyển đến tin nhắn thoại. Cậu rống vào điện thoại: “Nhậm Mộ, tốt nhất là anh chết luôn ở bên kia cho tôi, đừng có về cho vương mắt bản thiếu gia.

Hiện tại Hạ Phong lên như điều gặp gió, đến cả Trầm Chương muốn gặp cũng phải hẹn trước. Kì thật, Trầm Chương không phải gặp cậu vì đứa con bảo bối của ông ta thì còn chuyện gì nữa, đại khái là muốn cậu chia tay gì đó mà thôi.

Thi đấu nửa năm đã xong, Hạ Phong dễ dàng vượt qua. Nhưng Nhậm Mộ hoàn toàn không xuất hiện, còn nói đến cái gì chung kết.

Hạ Phong cực tuyệt pary độc thân của Vi thiên vương, lôi kéo cả người mệt mỏi lên xe. Party độc thân? Hiện tại cả thiên hạ đều biết cậu có một người bạn gái, Ivy.

Vẫn như lệ cũ, Hạ Phong bên ngoài đua xe vài vòng mới trở về. Điện thoại đặt bên ghế phó lái không ngừng vang lên nhưng Hạ Phong mặc kệ.

Buổi tối gió cũng không mát hơn chút nào, Hạ Phong mở rộng cửa kính xe. Khuỷu tay tì lên cửa, nâng đầu, cho xe đi mà không có chút mục đích gì.

Một lát sau chuông điện thoại ngừng lại, thế giới rất cục an tĩnh. Có điều lát sau lại vang lên. Cậu đành phải nghe máy.

Người gọi là Hàn Lăng.

“Alo”

Vừa mở miệng Hàn Lăng đã hỏi: “Hạ Phong, kết thúc công việc đến sao?”

Hạ Phong phủ nhận: “Tôi không phải Hạ Phong”.

“Với tôi mà nói cậu chính là Hạ Phong”. Đầu kia Hàn Lăng trầm mặc nhưng vẫn truyền đến tiếng nức nở rất nhỏ: “Có thể đến được không? Giúp tôi.”

Hạ Phong không lên tiếng.

“Cậu còn nhớ hôm nay là ngày gì sao? Sinh nhật của tôi”.

Nghe Hàn Lăng nói như vậy, Hạ Phong nhìn đồng hồ, 12h01. Tuổi 30 của một người đàn ông vô cùng quan trọng, vào thời khắc này Hàn Lăng lại gọi điện cho cậu. Đời trước, cậu đã đón sinh nhật cùng Hàn Lăng 5 năm, Hạ Phong chỉ tổ chức được một bữa tiệc cho anh, đó là sinh nhật đầu tiên. Mà bốn lần sau đó, sinh nhật Hàn Lăng không phải ở studio thì chính là đi công tác, không thể về nhà cùng đón sinh nhật.

“Sinh nhật vui vẻ”.

“Cậu có thể tới được không? Cùng tôi thổi một ngọn nến. Đã rất nhiều năm cậu không cùng tôi. Tôi chỉ là hi vọng được gặp cậu một chút”.

Nghe Hàn Lăng cầu khẩn, tâm Hạ Phong cũng mềm ra.

“Không được, tôi mệt chết đi”.

“Tôi sẽ chờ ở nhà của chúng ta, thẳng đến khi cậu đến”.

Hàn Lăng cúp máy, để lại Hạ Phong đầy bất đắc dĩ. Nhìn đèn giao thông từ xanh chuyển sang đỏ, cậu ngừng lại, nhét điện thoại di động vào túi quần. Đèn đỏ vừa hết, cậu dùng sức nhấn ga phóng đi trên đường. Đường lớn không một bóng người, cậu càng dùng sức tăng tốc độ.

Kinh nghiệm cho biết, xảy ra tai nạn giao thông chết một lần không có nghĩa là kiếp sau nhất định sẽ an toàn, rất có thể kiếp sau sẽ lại chết vì tai nạn giao thông, giống như Hạ Phong vậy. Tại một khúc ngoặt, một chiếc xe con không biết từ đâu xông ra, mạnh mẽ đâm thẳng vào xe Hạ Phong.

Không kịp chuyển hướng, Hạ Phong liền vội vàng giẫm phanh. Lốp xe cạo trên mặt đường để lại dấu vết thật sâu, xe xoay vài vòng rồi đáp tại một thân cây ven đường...

Lần trước chết đi không kịp cảm giác cái gì gọi là hồn lìa khỏi xác, lần này, Hạ Phong có thể cảm nhận được rõ ràng. Đầu xe biến hình nghiêm trọng, cậu bị kẹt bên trong, không thể động đậy, máu theo trán chảy xuống. Trong tích tắc ý thức xẹt qua, đau khổ mới chỉ bắt đầu...

**

Cậu mở mắt ra, nhìn về phía bên ngoài, đều là một mảnh mơ hồ. Đầu xe biến dạng ép chặt lấy cậu, hai chân cũng mắc kẹt bên trong.

Lái xe gây ra tai nạn không có chút nhân tính, không thèm nhìn cậu ra làm sao.

?

Cảm giác mình sắp bất tỉnh, Hạ Phong cố gắng nhớ kỹ một cái tên: Nhậm Mộ...

Đầu xe xuất hiện khói trắng cùng với mùi xăng xe.... Ý thức của cậu dần mơ hồ, sự tình gì cũng đều có thể phát sinh, cái gì cũng đều trở nên điên cuồng. Mơ mơ hồ hồ, Hạ Phong nhìn thấy Thần Việt... thấy cậu ta đứng ở đầu xe, khoanh tay lạnh lùng nhìn mình....

Hắn là đang đợi mình chết để đoạt lấy thân xác a? Đây là suy nghĩ cuối cùng của Hạ Phong...

58. Chương 58: “thần Việt, Cùng Một Chỗ Với Em, Anh Chưa Bao Giờ Hối Hận”

ận rủi sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi những kẻ không may mắn.

Tối hôm qua có người gọi điện 110 thông báo một vụ tai nạn giao thông. Dưới sự hợp tác của cảnh sát giao thông và bệnh viện cuối cùng cũng cứu thoát được nạn nhân.

Người xui xẻo đấy chính là Hạ Phong.

Nửa đêm về sáng, bác sĩ trong bệnh viện cơ hồ đều đã về nhà, nhân viên cấp cứu lại cho rằng chỉ là một nhân vật tầm thường nào đó nên không chú ý chăm sóc người bệnh.

Vận rủi cứ thế mà tiếp tục.

Trên mặt người bị thương để một chiếc khăn mặt trắng [Tạm thời dùng để cầm máu] Hạ Phong được người đưa vào bệnh viện trong tình trạng ấy khiến y tá đều cho rằng là ‘thì thể’ nên trực tiếp đẩy vào nhà xác...

Hưởng thụ phúc vụ trong nhà xác hơn nửa giờ, bệnh nhân cơ hồ sắp tắt thở mới được vài vị bác sĩ luống cuống đẩy vào phòng phẫu thuật...

Năm viện hai ngày sau, Hạ Phong cuối cùng cũng tỉnh lại. Trong phòng bệnh rất an tĩnh, trừ người bệnh là Hạ Phong ra không còn ai khác.

Hạ Phong nhìn lại tình trạng bản thân, cả người bằng bó thành cái bánh chưng, hình tượng đại soái ca cơ hồ đều không còn. Mặc dù vậy, không chết cũng đủ khiến Hạ Phong vui vẻ. Còn tưởng chủ nhân khối thân thể này trở về, hóa ra là không có, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhắm mắt lại, Hạ Phong an tâm ngủ. Thần Việt còn chưa trở lại, cậu vẫn có thể tiếp tục chiếm lấy thân thể này, tiếp tục diễn xiếc.

Ngược lại với Hạ Phong, phía bên China Era Entertainment ai nấy đều bận rộn điên cuồng.

Trên đời này không có tin tức nào có thể bịt kín, chỉ có phóng viên không làm nhiệm vụ. Không đến ba giờ đồng hồ sau khi tai nạn của Hạ Phong phát sinh, tin tức đã được đăng lên trang nhất của hàng loạt website, hơn thế còn có tin Thần Việt tử vong tại chỗ, kèm theo đó là bức ảnh hiện trường chứng minh...

Một nhóm lớn phóng viên trực chờ ở trước cửa China Era Entertainment, hi vọng có thể có được thêm thông tin.

Trong văn phòng giám đốc, Bàn Tùng dùng sức theo sát nhà đầu tư [Thâu thiên kế hoạch] nói lời xin lỗi, nói Thần Việt nhà họ còn chưa chết, hai ngày nữa có thể trở về studio.

“Trần tổng, ngài đừng tin mấy lời đồn bên ngoài, cái gì mà Thần Việt xe hủy người vong – không phải, đương nhiên không đúng! Tình trạng của Thần Việt rất tốt, chỉ là bị thương nhẹ thôi. Đừng lo lắng, hai ngày nữa Thần Việt có thể trở về quay phim – đúng, đúng vậy, mấy truyện này chỉ là phóng viên xuyên tạc mà thôi. Không phải là tôi khoa trương, kỹ thuật diễn của Thần Việt thực sự là đến cấp ảnh đế, có Thần Việt tham gia [Thâu thiên kế hoạch], lại có thêm Vi Cửng Nhiên, tôi dám vỗ ngực cam đoan với ngày doanh thu của [Thâu thiên kế hoạch] khẳng định sẽ đạt kỉ lục.... Vâng vâng, không có vấn đề, tôi nhất định sẽ nhanh chóng đưa Thần Việt đến studio”.

Tắt điện thoại, Bàn Tùng nhẹ cả người, ngồi phịch xuống ghế xoay. Từ sau khi kí hợp đồng với Thần Việt, công ty như bị trúng tà, từ đồng tính luyến ái đến phạm tội, scandal còn chưa xẹp xuống lại một scandal mới nổi lên. Xét trên mặt nào đó, anh và Trầm Chương cũng chuẩn bị thống nhất liên minh...

Đối diện Bàn Tùng là Tô Ôn, anh đã ngồi hơn nửa giờ nhìn giám đốc nhà mình.

“Việc này xem như đã được giải quyết”. Bàn Tùng thở phào một hơi, “Thần Việt bên kia, tôi không cần biết anh giở thủ đoạn gì, trong vòng nửa tháng dẫn người đến công ty cho tôi”. Tin về tai nạn vừa phát ra một đám truyền thông đã gọi điện đến cho Bàn Tùng khiến thần kinh anh mau suy nhược....

“Tôi sẽ cố gắng hết sức”. Tô Ôn có chút khó xử.

“Nhậm Mộ đâu?” Bàn Tùng xoa xoa huyệt thái dương, “Đã trở lại sao? Nếu đã trở lại thì bảo anh ta đi xem Thần Việt, không chừng tốc độ khôi phục của Thần Việt sẽ nhanh hơn đấy”.

“Không biết, điện thoại di động của anh ta vẫn không gọi được”.

“Hai người này còn muốn nháo đến khi nào? Thật là”.

Trời dần dần tối.

Hạ Phong ngủ cả ngày giờ tỉnh lại, hai mắt mở ra liền có vài khuôn mặt bu lại nhìn. Nháy mắt mấy cái, cậu nhú mày, nói một câu rất cần ăn đòn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi còn chưa chết”.

Mọi người thấy cậu còn có sức nói chuyện đều nhất trí cho là cậu không có trở ngại, sẽ không giống lần đầu tiên bị tai nạn, chẳng những nửa cái mạng không còn, trí nhớ cũng mất.

Hạ Phong không nghĩ tới Thần Hách gần đây xem con trai không vừa mắt cũng tới trong lòng vẫn là có chút cảm động. Dù sao cũng là thân sinh, cho dù Thần Việt trước đây phản nghịch, nếu con trai chết, chỉ sợ Thần Hách cũng sẽ khóc hết nước mắt. Thần Hách đứng xa xa, thấy con có thể mở miệng nói chuyện, nhìn con vài lần sau đó rời đi.

Thần Nhung vẫn là đáng tin nhiệm nhất, không giống Thần Hách với Thần Truy vừa thấy cậu tỉnh đã lập tức rời đi, vẫn còn ở lại cùng cậu một lúc. Gọt cho Hạ Phong một quả táo, anh liền hỏi: “Đang yên yên ổn ổn sao lại gây ra tai nạn?”

Hạ Phong kể lại mọi chuyện một lần, đến cuối cùng còn tức giận nói một câu: “Cái này nửa đêm nửa hôm, đâm mạnh như vậy là muốn giết người mà”.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, nghỉ ngơi cho tốt”.

Hạ Phong gặm táo âm ừ cho qua. Đến khi giải quyết được hơn phân nửa quả táo, cậu đột ngột hỏi một câu: “Quý Trọng là chết như thế nào?” Lần trước Trầm Chương tìm cậu nói chuyện, nội dung một câu cũng không nhớ rõ. Nếu không phải vào lúc tai nạn thấy ảo giác về Thần Việt cậu cũng sẽ không hỏi như vậy.

Thần Nhung nhìn cậu, đáp án vẫn như trước đây: “Chết ngoài ý muốn, không quan hệ với em. Tốt lắm, anh cũng cần phải về, còn có chuyện trước đây em nhờ anh, hẳn là rất nhanh có thể tìm được rồi”.

Hạ Phong nhìn Thần Nhung đứng lên, đi tới cửa phòng mới đem câu hỏi một mực giấu trong lòng nói ra: “Nhậm Mộ đâu?” Cho dù Nhậm Mộ hận cậu cũng không nên không đến bệnh viện a. Họ Nhậm cũng không lãnh huyết đến mức này.

Thần Nhung quay đầu nhìn cậu: “....Nó rất tốt”.

Thấy Thần Nhung có vẻ không thích hợp, Hạ Phong liền hỏi: “Không phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì, em đừng suy nghĩ quá nhiều”. Thần Nhung rất nhanh đặt tay lên nắm cửa, không có ý định trả lời vấn đề này.

Hạ Phong ngồi dậy: “Thần Nhung. Anh có thể không nói cho em, nhưng em sẽ đi tìm”.

Thần Nhung hơi nhú mào, tựa như đang khó xử. Hạ Phong không để ý chút nào động tác này, cậu kéo chăn ra, tỏ vẻ mình muốn xuống giường tìm người.

Thần Nhung vội vàng kéo cậu trở lại giường. Thấy em trai mình bướng bỉnh như vậy, Thần Nhung biết rõ cậu nói được sẽ làm bằng được.

“Còn nhớ rõ Đường Kỉ Thiên sao? Hẳn ta ra tay với Nhậm Mộ”.

“Cái gì? Đường Kỉ Thiên?” Hạ Phong vừa nghe tim đập chậm mất nửa nhịp. Sao cậu có thể quên cái tên Đường Kỉ Thiên kia? Nhậm Mộ hại hẳn lắm như vậy, đừng nói là tình nhân cũ, coi như là người nằm bên cạnh mình cũng sẽ bắn chết để giải hận: “Nhậm Mộ làm sao vậy?”

Thần Nhung một lần nữa lại ngăn khát vọng muốn xuống giường của Hạ Phong: “Nhậm Mộ hiện tại rất tốt, mấy ngày nữa sẽ về nước”.

Hạ Phong nghi hoặc nhìn Thần Nhung, không quá tin tưởng.

“Cái kia Đường Kỉ Thiên thì sao? Đã giết chưa?” Hạ Phong biết rõ, cho dù Đường Kỉ Thiên không giải quyết Nhậm Mộ, chính hẳn cũng sớm có ngày chết dưới súng của anh. Không muốn mình chết thì phải xử lý đối phương, đây là phương pháp bảo đảm tốt nhất của hắc đạo.

“Không có. Có người che chở hẳn, chú ba cũng không còn biện pháp”.

Đêm nay, Hạ Phong đừng nói là ngủ, đến nằm cũng không yên. Bất an, trần trọc đến hừng đông mới chậm chạp đi vào giấc ngủ. Còn chưa đến hai giờ đã tỉnh lại, rốt cục không ngủ được.

Vài ngày sau, Hạ Phong trở về Thần gia tỉnh dương. Ngày xuất viện, Tổ Ngạn Chi tặng cậu một xâu hạc giấy, thứ nhất là muốn chúc mừng cậu xuất viện, thứ hai là để xin lỗi chuyện trước đây.

Tour lưu diễn của Tổ Ngạn Chi phỏng chừng đến tháng ba năm sau mới có thể đến địa điểm cuối cùng. Trên cơ bản, tiểu thiên vương đều ở bên ngoài bay tới bay lui, không có thời gian về nhà. Hạ Phong thấy vậy cũng tốt, đỡ phải gặp mặt nhau cả người không tự nhiên.

Từ ngày trở lại Thần gia, Hạ Phong cũng bắt đầu tính ngày, đếm xem khi nào thì Nhậm Mộ trở về. Nhưng Nhậm Mộ một mực không xuất hiện, chỉ có một cuộc điện thoại đến từ Hàn Lăng.

Hạ Phong không tiếp máy, mặc kệ chuông điện thoại vang. Hàn Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định, cậu biết rõ. Khi còn ở bệnh viện, Hàn Lăng có đến hai lần, một lần cậu đang ngủ, một lần bị bảo vệ của Thần gia ngăn tại bên ngoài.

Một lát sau chuông điện thoại ngừng lại, chỉ có hai tin nhắn gửi đến:

Tin nhắn thứ nhất: Vẫn khỏe chứ? Anh rất lo lắng.

Tin nhắn thứ hai: Anh chỉ muốn biết em hiện tại như thế nào, chẳng lẽ điều này cũng không được sao?

Hạ Phong nhắn lại một tin: Tôi không có gì trở ngại, rất tốt. Cảm ơn.

Lại là đêm.

Nằm trên giường, Hạ Phong trần trọc. Lấy điện thoại ở đầu giường gọi cho Nhậm Mộ. Không ai nghe máy.

Thử nhiều lần kết quả vẫn như cũ. Ngay tại lúc cậu định từ bỏ thì kết nối thành công...

Đưa di động đặt bên tai, Hạ Phong đột nhiên không biết nói gì. Cậu vẫn chưa quên tin nhắn mình gửi lúc tức giận: Nhậm Mộ, tốt nhất là anh chết luôn ở bên kia cho tôi, đừng có về cho vương mắt bản thiếu gia.

Phông chừng bên kia cũng không nhin được. Không đến vài giây, ông chủ Nhậm nổi giận: “Có phải là anh không nói lời nào em liền cứ như vậy phải không? Chẳng lẽ em không chủ động được một chút sao?”

Hạ Phong thành thật cực kì: “Em không biết phải nói gì”.

Đầu bên kia Nhậm Mộ nội thương. Cái đêm kia đánh nhau bư hăn là vậy, phóng đồ phóng dao tới tấp vào người anh, hiện tại bảo nói hai câu còn khó hơn cả lên trời. Nhậm Mộ gần như gào vào điện thoại: “Nói em nghĩ đến anh, nói em có anh không được, nói—“

“Em nhớ anh”.

Nhậm Mộ ngắt người: “Còn gì nữa không”.

“Em nhớ anh”. Dùng bất biến ứng vạn biến.....

“Đổi câu khác”.

Hạ Phong nhếch môi, thật lâu không nói chuyện.

“Em.... Yêu anh”. Lần này đủ trực tiếp rồi a....

Ba chữ kia, Hạ Phong chưa bao giờ nói trực tiếp với Nhậm Mộ, nhiều lắm là câu “Em nhớ anh”. Hiện tại cậu đều đã nói trắng ra đến như vậy, còn muốn thế nào.

Nhậm Mộ lại không để cho cậu mặt mũi: “Thật không?”

Cái này, Hạ Phong tức giận.

“Đây là có ý gì? Cả kiếp này, ngoại trừ Quý Trọng, trừ anh ra, tôi hoàn toàn không thích ai khác, cũng không leo lên giường với thằng khác”. Nói xong, Hạ Phong liền tắt điện thoại. Thần Việt là tên ngu xuẩn, cả đời chỉ yêu một mình Quý Trọng. Hạ Phong này cũng ngu xuẩn không kém, cả đời trước ngoại trừ Hàn Lăng ra cũng không đi trên hoa gheo cỏ, thủ thân như ngọc. Hiện tại cậu và Thần Việt từ hai người biến thành một người, thật là phải thưởng cái danh hiệu chung thủy gì gì đó.

Đè ép một bụng khí, Hạ Phong lại càng không ngủ được, mắt mở trợn trừng đến hừng đông.

Trời vừa sáng, chú Quan đã đến gõ cửa hỏi thăm cậu có muốn ăn bữa sáng hay không, lát sau lại hỏi cậu muốn cái này cái kia khiến tâm tình Hạ Phong càng thêm bực bội.

Lại có người gõ cửa.

Hạ Phong đá chăn ra, hấp tấp xuống giường mở cửa. Cửa chưa mở cậu đã rống lên: “Không cần phải hỏi, cái gì cũng không muốn—” đứng trước cửa không phải là chú Quan, chỉ là khoảng cách gần quá khiến cậu có chút mờ mịt.

“Ngay cả anh cũng không muốn? Có phải quá tuyệt tình quá không?” Người đứng trước cửa sải bước vào phòng, thuận tay đóng cửa, lại ôm eo người nào đó.

Hạ Phong sững sốt nửa ngày mới kịp phản ứng lại, rất không khách khí đẩy Nhậm Mộ ra.

“Đừng nhỏ mọn như vậy mà”. Nhậm Mộ phát huy công phu dính người, “Tốt xấu gì anh cũng là cử tử nhất sinh mới có thể trở về, dù sao cũng phải thưởng cho anh một cái khuôn mặt tươi cười chứ”.

Anh vừa nói vậy khiến Hạ Phong không còn tức giận muốn đánh người như trước. Nhìn thấy Nhậm Mộ còn sống sờ sờ, không thiếu cánh tay cánh chân nào cơn tức giận cũng tan phân nửa.

Ông chủ Nhậm không phải siêu nhân gì, bị Đường Kỉ Thiên ám toán nên nhiều chỗ bị thương. Vì muốn sống, muốn trả thù, hắn ta sẵn sàng vượt ngục, dù có phải khắp nơi trốn tránh, thậm chí ẩn nấp cả ở trong đường cống ngầm. Lúc Hạ Phong gọi điện thoại liên tục đến, Nhậm Mộ chính là đang chạy trốn chết, nào có thời gian nhận điện thoại....

Hạ Phong liếc mắt nhìn Nhậm Mộ, hỏi: “Đường Kỉ Thiên đã làm gì với anh?”

Thấy Hạ Phong hỏi vậy, Nhậm Mộ biết cậu không còn tức giận liền tiếp tục ngựa quen đường cũ, không sợ chết ôm lấy eo Hạ Phong, động tay động chân. “Không, nếu hắn ta thật sự làm gì với anh, hôm nay hắn đã thành ngày giỗ của anh rồi. Nhìn quần thâm trên mắt em, còn có thương tích này nữa, em đi làm cái gì? Anh nói cho em biết, đây không phải là tai nạn lao động trong khi quay phim, công ty sẽ không chi tiền bảo hiểm cho em đâu!”

Hạ Phong lại có xúc động muốn tát người, Nhậm Mộ đã bổ sung: “Cứ như vậy được rồi, anh sẽ giúp em quên đi”.

“Cút!”

Nhậm Mộ cười toe toét khoe cả hai hàm răng trắng bóng gặm cắn cằm Hạ Phong, ôm cậu vào ngực mình, không đề cập gì đến chuyện giường chiếu, cứ như vậy tốt lắm. Nói thật ra, nếu so sánh, người sợ hãi chính là anh. Như Hạ Phong nói, thân thể Thần Việt chỉ có hai người, một người là Quý Trọng, người kia là Nhậm Mộ. Còn Nhậm Mộ, chỉ sợ là dùng mười đầu ngón tay lẫn mười ngón chân cũng đếm không hết...

Hạ Phong cả đêm không ngủ giờ gặp người trong lòng bình an trở về lúc này mới mệt mỏi. Bất quá, nhìn thấy trên người Nhậm Mộ bắn thủ liên đáp anh vào phòng tắm. Đến lúc ông chủ Nhậm để trần nửa người trên đi ra, trên người đầy thương tích, còn nghiêm trọng hơn lần đầu tiên, hai lông mày Hạ Phong vằn xoắn như vằn vôi nước.

Chạy xuống chỗ chú Quan tìm một đồng lớn rượu thuốc, Hạ Phong xoa bóp cho ông chủ Nhậm mấy giờ liền đến tận lúc anh ngủ đi...

Ngửi mùi thuốc, Hạ Phong cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ...

**

Bàng Tùng rất vô nhân tính, thấy Tô Ôn không thể đem Hạ Phong đến studio trong vòng 15 ngày liền tự mình ra mặt, ép Hạ Phong đi quay phim. Tục ngữ nói rất đúng, không nhìn mặt sư cũng phải xem mặt Phật. Vì chuyện này, Nhậm Mộ không ít lần tỏ thái độ.

Hạ Phong vừa xong việc, Nhậm Mộ nhất định sẽ đúng giờ xuất hiện gần đó, nói là không yên tâm cho cậu về một mình. Đây là một nguyên nhân. Nguyên nhân khác, nói trắng ra là, sợ Hàn Lăng rồi việc chạy đến tìm Hạ Phong, hoặc Tổ Ngạn Chi đột ngột đến ‘tập kích’...

Thỉnh thoảng, Tổ Ngạn Chi sẽ gọi điện cho Hạ Phong, nhưng cũng chỉ vào lúc Hạ Phong quay phim. Bởi lẽ, Nhậm Mộ là quản ngục, còn Hạ Phong lại là phạm nhân của Nhậm Mộ, nếu gọi điện vào buổi tối, người tiếp điện thoại khẳng định là quản ngục. Hàn Lăng có vẻ đã chết tâm với Hạ Phong, không đến quấy rầy, cũng giúp Hạ Phong thư thái hơn.

Trong chớp mắt đã đến ngày công chiếu [Tù đồ].

Vốn [Tù đồ] dự kiến ra mắt vào tháng 11, nhưng vì muốn lấy ngày đẹp, đội ngũ hậu kỳ liều mạng suốt đêm làm việc, rốt cục cũng xong sớm.

China Era Entertainment đem hội trường công chiếu trang hoàng không khác gì một lễ trao giải Hoa ứng phạm vi nhỏ, chẳng những làm cho nghệ sĩ của công ty đến dự mà còn mời đến hàng loạt đại minh tinh. Bởi vì còn đang quay phim khác nên Hạ Phong đến chậm nhìn thấy cảnh này liền có ảo giác mình đang bước lên thảm đỏ...

Mặc kệ lễ công chiếu oanh động như thế nào, Hạ Phong vẫn phải trở về quay phim. Ngày này, Ivy cũng chạy đến tham gia, xem như cho ‘bạn trai’ mặt mũi.

“Thần đại soái ca, anh thật lâu không hẹn em đi ăn cơm nha~”. Vừa thấy Hạ Phong, Ivy liền trêu đùa, “Em còn tưởng rằng mình bị đá mà không biết”.

Hạ Phong vút kịch bản phim mới vừa rồi Tô Ôn đưa cho, cười cười nhìn Ivy.

“Anh làm sao dám bỏ em?”

“Nhờ hồng phúc của em, hiện tại quảng cáo đến tới tấp, em bám anh còn không kịp nữa là”. Vừa ngồi xuống, Ivy liền ‘tình tứ’ dán lên người Hạ Phong.

Hạ Phong nở nụ cười, thấp giọng nói: “Vậy thì hợp tác vui vẻ”.

“Nhìn anh thế này, khẳng định là cùng gian phu vui vẻ”.

“Đó là đương nhiên”.

Từ xa nhìn đến, Hạ Phong và Ivy thoát nhìn như đang liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không có người nghĩ quan hệ của họ là giả...

Tựa đầu vào vai Hạ Phong, Ivy vẫn không quên lộ ra bộ dáng đắm chìm trong ngọt ngào. Kéo cánh tay Hạ Phong, cô thở dài một hơi: “Thần Việt, mẹ của em sống chết muốn gặp mặt con rể tương lai, anh nói nên làm gì bây giờ?”

Hạ Phong toát mồ hôi.

“...Không cần khách khí như thế”.

“Em cũng nói với mẹ như vậy, nhưng mà mẹ không nghe, cứ muốn nói là phải gặp anh, nhìn xem nhân phẩm của anh có tì vết gì không, có hay không bắt nạt con gái”.

“...Lần sau đi”.

“Không được. Trong vòng hai ngày phải đi, bằng không mẹ em làm ồn lên em không ngủ được mất. Thần đại soái ca, xem như em giúp anh, giờ anh giúp em đi”.

“Để anh suy nghĩ”.

“Thần Việt, nếu không đi, từ nay về sau đừng hòng tìm đến em giả trang ân ái”.

“...Được rồi...”

Muốn đi gặp ‘mẹ vợ tương lai’, Hạ Phong dù không có thời gian cũng phải cố gắng mà đi, ép cho đến khi đạo diễn thả người mới thôi. Đạo diễn thả người không có nghĩa ông chủ Nhậm chịu thả người. Hai ngày này, Nhậm Mộ không biết từ chỗ nào nghe được tin Hạ Phong muốn đi gặp ‘mẹ vợ tương lai’, đem hai cái lông mày vắn xoắn thành một đoàn.

“Không được phép đi, đã nghe thấy chưa?” Ngay khi Nhậm Mộ ra lệnh cấm, Hạ Phong đã chở Ivy đến nhà hàng, chuẩn bị cùng cha mẹ Ivy ăn cơm.

“Không phải chỉ là ăn một bữa cơm sao?”

“Nếu em thích gặp phụ huynh như vậy, sáng mai cùng anh đến gặp cha anh”.

Đi gặp Trầm Chương? Không khác gì để cho ông ta ăn tươi mình. Nhiều lần suýt hại chết con trai bảo bối của ông ta, Trầm Chương hẳn hận cậu cháu xương. Nếu không có Nhậm Mộ, phỏng chừng Trầm Chương đã sớm đuổi cậu đi.

“Em sẽ suy nghĩ”. Không tiếp tục cùng Nhậm Mộ cãi nhảm, Hạ Phong trực tiếp tắt máy.

Trên đường đi, Hạ Phong vừa lái xe, một bên cùng Ivy so ‘khẩu cung’, sợ hai vị phụ huynh hỏi lịch sử phát triển tình cảm của hai người sẽ lộ ra sơ hở. Xuống bãi đỗ xe, hai người lại tập lại một lần. Đến khi cảm thấy đã chuẩn bị tốt mới vào nhà hàng.

Ivy còn chưa giới thiệu, Hạ Phong đã ngoan ngoãn chào hỏi hai người, vẫn không quên tự giới thiệu bản thân.

Cha Ivy nhìn Hạ Phong từ trên xuống dưới một lần mới nói: “Đừng đứng, ngồi xuống a”.

Mẹ Ivy cũng nói: “Ngồi xuống a, đứng lâu mỏi chân”.

Bữa cơm này, Hạ Phong hoàn toàn không ăn được gì, cảm giác không khác gì ở trong phòng hồi cung. Hai vị phụ huynh thay nhau hỏi, thức ăn gấp đến bên miệng vẫn không đưa vào được”.

Thật vất vả cơm nước xong xuôi còn phải uống trà một hồi mới có thể rời đi...

Lần đi lần lại đến hơn 10h tối mới trở về. Hạ Phong không trở lại Thần gia mà đến nhà Nhậm Mộ.

Mở cửa ra, không thấy Nhậm Mộ đâu, chỉ có tiếng TV mở vô cùng lớn đang chiếu đua xe. Đặt chìa khóa xe trên bàn, chạy ra tủ lạnh mở lon bia, Hạ Phong an vị ngồi xuống, nhìn chương trình đua xe cậu yêu thích nhất, không có quần Nhậm Mộ ở góc nào.

Nhậm Mộ tắm rửa xong đi ra liền thấy Hạ Phong cả người không giữ gìn hình tượng ngồi trên ghế salon, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV, hoàn toàn không chú ý đến mình. Ngồi xuống, anh đoạt lấy lon bia trong tay Hạ Phong, thế nhưng người kia vẫn không có phản ứng.

“Thần công tử, nhạc mẫu như thế nào?”

Hạ Phong không nhìn hắn, chỉ hàm hồ lên tiếng: “Tốt lắm”.

“Nhạc phụ thì sao?”

“Rất tốt”.

“Ăn cơm thì sao?”

“Rất tốt”.

“Thần Việt, chúng ta đi kết hôn a”.

“Tốt”.

Lần này, Nhậm Mộ thật sự muốn đánh cậu. Kéo mặt cậu lại nhìn mình, Nhậm Mộ hỏi: “Nghe thấy anh nói cái gì sao?”

Về mặt Hạ Phong mơ hồ: “Cái gì?”

“Không có gì?”

Hạ Phong lại tiếp tục xem TV. Một lát sau, tầm mắt vẫn không chuyển, Nhậm Mộ hỏi: “Anh hỏi em một chuyện, thành thật trả lời anh”.

“Ừ”.

“Có phải em nhớ được chuyện trước kia? Nhớ đến Quý Trọng?” Nhậm Mộ vẫn chưa quên ngày nào đó nói yêu anh xong còn nói một câu: ngoại trừ Quý Trọng, trừ anh ra, tôi hoàn toàn không thích ai khác, cũng không leo lên giường với thằng khác...

Hạ Phong không trả lời, tinh thần đều tập trung nhìn vào TV. Chịu không được thái độ này của Hạ Phong, Nhậm Mộ một lần nữa kéo cậu sang nhìn mình, hỏi cậu có phải trong lòng vẫn băn khoăn về Quý Trọng...

“Cái này trọng yếu sao?”

“...Cũng không hẳn”.

Người cũng đã chết, đúng là không có gì uy hiếp.

Hạ Phong duỗi thắt lưng, cả người rúc vào lòng Nhậm Mộ. Cậu muốn một cuộc sống gia đình an ổn vui vẻ, không cần lo lắng Đường Kỉ Thiên trả thù, không cần lo lắng Thần Hi đoạt địa bàn của người ta bị báo thù, không có Tổ Ngạn Chi, không có Hàn Lăng, chỉ có cậu và Nhậm Mộ hai người....

Nhậm Mộ thấy cậu ít khi như vậy, liền không chịu được nhéo nhéo bả vai cậu.

Hạ Phong xoay người, gạt tay Nhậm Mộ ra, đem miệng mình dán lên.... Nụ hết kết thúc, rất không có lương tâm, bỏ mặc ‘ám hiệu’ của Nhậm Mộ, tiếp tục xem đua xe...

Nhậm Mộ đành phải đẩy đẩy cậu, gọi một tiếng: “Thần Việt ~”.

“Sao?”

“...Hai ngày nữa đến thăm cha anh”.

“....”

**

Không gặp phải bất trắc, qua hơn một tháng, [Thâu thiên kế hoạch] cũng gần đến đoạn cuối. Đạo diễn Trương thấy vậy cũng thả người vài ngày cho mọi người nghỉ ngơi.

Hạ Phong không an phận ở nhà, chạy lên Tả Tuyền Sơn đua xe. Phó chủ tịch Nhậm Mộ loay hoay công việc không có thời gian canh giữ tù nhân của mình đành phải mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vì thiên vương cũng khó có được ngày nghỉ liền kéo Tô Ôn và Hạ Phong đi dự party độc thân. Hạ Phong tửu lượng kém, party chưa chấm dứt đã nôn...

Ngồi trên đầu xe, Hạ Phong gọi điện cầu cứu với ông chủ Nhậm, nói mình đau đầu chóng mặt, nói mình sắp chịu không nổi.... Đầu kia ông chủ Nhậm vò đầu dứt tóc, nói cậu không chịu nổi cũng phải cố mà chịu, hiện tại không có thời gian. Vì đuổi kịp trước lễ Giáng sinh còn đưa người nào đó đi kết hôn...

Hạ Phong hít thở không khí trong lành một lúc, tỉnh rượu liền chuẩn bị lái xe về. Chạy được nửa đường, điện thoại vang lên.

“Alo”.

“Tiểu Việt, là anh”. Là Thần Nhung.

“Làm sao vậy?”

“Chuyện em nhờ anh, anh tìm được rồi”.

Hạ Phong thoáng cái liền tỉnh táo hẳn, hỏi: “Ở đâu?” Lần này cậu thực sự muốn tra tấn kẻ hại cậu và Nhậm Mộ thiếu chút nữa chia tay.

Thần Nhung đưa cho cậu địa chỉ sau, cậu lập tức phóng xe đi. Dem xe đỗ ở ven đường, đi vào một ngõ nhỏ, cuối cùng cũng tìm được vào. Thần Nhung đứng chờ một bên, trên mặt đất là ba gã bị trói lại với nhau.

“Chơi thế nào cũng được, nhưng đừng quá phận”. Thần Nhung thấy cậu đến liền định rời đi. Lo Hạ Phong không kiềm chế được người, anh liền để lại bảo vệ, cũng dặn dò: “Đi theo Tam thiếu gia, đừng để thiếu gia xảy ra chuyện”.

Hạ Phong ngồi trên mặt bàn, châm một điếu thuốc.

Ba người đều bị đánh bầm dập nhìn không ra mặt người. Hạ Phong cúi đầu xem xét, ngồi chồm hổm nhìn một tên béo ục ịch, trông có vẻ dễ dàng bán đứng đồng bọn. Hỏi bảo vệ mượn một khẩu súng, cậu lên đạn, hỏi: “Ai sai bọn mày làm?”

Ba người rất có ăn ý, không ai lên tiếng.

Hạ Phong dùng nòng súng đẩy đẩy tên ngồi giữa, nửa dụ dỗ, nửa cưỡng ép nói: “Không nói, đạn không có mất. Nếu nói chẳng những tao sẽ không giết mày, còn trả cho mày một khoản tiền, thế nào?”

Thần gia Tam thiếu gia không có kinh nghiệm trong hắc đạo phỏng vấn không chút kĩ xảo, phỏng chừng ba người cũng nhìn ra điểm này nên miệng càng buột chặt.

Hạ Phong hỏi liên tiếp hai ba lần, cả ba đều không chịu nói. Vì chứng minh lòng dạ ác độc, Hạ Phong đành phải bắn một phát súng vào chân một tên. Máu chảy xuống, đau đến như răng trợn mắt, nhưng vẫn không chịu mở miệng.

“Giỏi à? Sợ tao không có cách nào làm cho chúng mày mở miệng phải không?” Hạ Phong để khẩu súng sang một bên, chuẩn bị dọa người. Điện thoại lúc này vang lên, ông chủ Nhậm gọi cậu về nhà.

Hạ Phong nói mình không rảnh, đang vội. Cúp điện thoại, nhìn chằm chằm cả ba người, nghĩ biện pháp khiến bọn họ mở miệng.

“Bọn mày bắt quá là đi kiếm miếng ăn, việc gì khiến cho mạng nhỏ cũng không giữ được? Bọn mày nói ra tao sẽ tha chết cho. Chỉ cần trong phạm vi năng lực của tao, tao sẽ đáp ứng hết”.

Gã ngồi bên trái hừ lạnh: “Mày không cần phải nói. Là đàn ông thì nói thẳng luôn, đừng lè mè, hèn nhát!”

Hạ Phong không nói chuyện, ngược lại bắn một phát vào gã, xem như trừng phạt tội bất kính. Thấy cả ba vẫn mạnh miệng, trong lòng không còn biện pháp. Gãy gãy điều thuốc, cố gắng suy nghĩ theo tư duy của ba người, vì cái gì mà bọn họ quật cường như vậy, dù chết cũng không chịu nói. Đem súng đặt lên bàn, cậu khoanh tay nói:

“Nói thật ra, trước khi tao đến bọn mày có thể tự xử, tỷ như cắn lưỡi tự vẫn, chọc giận Thần Nhung khiến anh ấy giết bọn mày. Vì sao phải đợi tao đến? Chờ người đến cứu sao? Hay người thân bọn mày bị kẻ chủ mưu giam giữ? Thân nhân hay con cháu?”

Gã mặt run lên, Hạ Phong biết mình đã tìm đúng đường.

“Thần gia đời trước làm cái gì, bọn mày hẳn là phải biết. Trong tay tao không có thủ đoạn cao minh như chú ba, tự nhiên không thể có nhiều biện pháp tàn nhẫn, nhưng chịu đau khổ là không thiếu. Bọn mày bắt quá là vì kiếm cơm, không đáng để mạng nhỏ mất theo, không chừng con bọn mày còn đang chờ ở nhà”.

Vừa nói xong, Nhậm Mộ liền chạy đến. Vừa thấy liền nhíu mày, hỏi Hạ Phong chuyện gì xảy ra. Hạ Phong biết rõ Nhậm Mộ vẫn để ý mấy bức ảnh kia, nhưng vẫn nói thẳng. Nhậm Mộ không nói gì, chỉ ngồi cạnh cậu, ngậm một điều thuốc.

Hạ Phong tiếp tục khuyên giải, gã béo dao động một chút, nhưng vẫn không nói ra, chỉ cầu cứu xin tha mạng.

“Không phải tôi làm, không quan hệ với tôi. Thần thiếu gia, ngài tạm tha tôi a”.

Hai người còn lại thấy đồng bọn làm phản, đều có mong muốn làm thịt gã. Hạ Phong gọi người túm hai tên kia đi, chỉ để lại tên béo, cho gã từ từ nói.

“Tôi chỉ thu tiền, nhưng cấp trên nói, chỉ cần tôi để lộ chuyện này ra lập tức giết. Kì thật, tôi đoán được, cho dù không nói sớm muộn gì cũng sẽ bị giết, bởi vì tôi biết được chuyện không nên biết. Thần thiếu gia, chỉ cần ngài đáp ứng bảo vệ tôi, tôi sẽ kể tất cả mọi chuyện, kể cả mấy bức ảnh kia làm thế nào chụp ra được. Trong ảnh xác thực không phải ngài mà là—”

Thời gian liền tạm dừng tại đây một giây.

Từ ngoài cửa sổ, một viên đạn lập tức giết chết gã béo, trên đầu là một lỗ thủng, máu bắn vào mặt Hạ Phong.

Nhậm Mộ tỉnh lại đầu tiên, dắt lấy Hạ Phong nằm xuống. Viên đạn không có mắt, chỉ cần quét một lượt khắp phòng.

Hai người nấp vào một góc tường. Nhìn đạn bắn đến tới tấp, hai người không ai dám thở mạnh. Nghĩ lại mà sợ, nếu viên đạn đầu tiên không bắn vào đầu gã béo, người chết nhất định sẽ là Hạ Phong. Giờ khắc này, Hạ Phong thực sự cảm kích kẻ nổ súng bên ngoài.

Đem ba kẻ Thần Nhung thật vất vả tóm đến bắn chết mới bằng lòng dừng tay, tựa hồ không có ý định bắn tiếp. Qua vài phút sau, bên ngoài không có động tĩnh.

Hạ Phong nặng nề thở ra một hơi, đặt mông ngồi bệt xuống đất. Nhậm Mộ ngược lại kéo Hạ Phong lên: “Thần Việt, trong này không an toàn, đi”.

Đứng lên, Hạ Phong nhìn lướt qua gã mập dưới đất, người đã bị bắn thành tổ ong. Nhìn Nhậm Mộ, cậu nói: “Nếu phát súng đầu tiên bắn trúng em, phỏng chừng người nằm trên mặt đất sẽ không phải là gã”. Thật vất vả bắt người mà cứ chết như vậy, nghi vấn lại càng dâng cao trong lòng Hạ Phong. Người muốn chính cậu thật sự vô cùng độc ai, bất kì ai cũng giết.

Người của Thần Nhung đều chết sạch. Hạ Phong có điểm không biết báo cáo với anh trai thế nào, nói toàn bộ chết sạch sao?

Nhậm Mộ không để tâm đến mấy chuyện ấy. Trong khoảng thời gian này, nhiều lần đấu súng liên tiếp xảy ra, có thể nói là toàn bộ tri thức học trong trường quân đội đều được anh áp dụng triệt để. Từ sau khi cùng một chỗ với Hạ Phong, hai người không có mấy ngày yên bình. Nhậm Mộ dám khẳng định: Có người theo dõi Hạ Phong. Không giết Thần Truy, không nhắm vào Thần Nhung, hết lần này đến lần khác lại chọn lão Tam, dạng như vậy, với Nhậm Mộ mà nói chính là ôn lại huấn luyện trong trường quân đội, nhưng đối với Hạ Phong chưa từng trải qua huấn luyện mà nói, chính là tai nạn...

Đem súng nắm chắc trong tay, Nhậm Mộ xung phong đi trước cho Hạ Phong theo sau. Sợ Hạ Phong không theo kịp, ông chủ Nhậm đành phải duỗi một tay giữ chặt cậu, miễn cho trúng phải tên bay đạn lạc...

Hạ Phong cúi đầu nhìn tay Nhậm Mộ, nở nụ cười. Còn có hành động nào khiến cậu ấm lòng hơn so với hành động này? Hình như không có...

Hai người rất thuận lợi về tới Thần gia.

Hai anh em song sinh vừa nhìn thấy hai người chạt vật trở về liền biết đã xảy ra chuyện.

Hơn nửa đêm, Nhậm Mộ rời khỏi Hạ Phong, chạy đi xử lý chuyện vừa rồi. Còn Hạ Phong ngồi ở ghế salon cạnh cửa sổ, chờ Nhậm Mộ trở về.

Hiện tại như vậy không an toàn, chỉ sợ trốn vào hầm trú ẩn mới có thể bình an cả đời. Bằng không, Hạ Phong cả đời này đều không có được một ngày bình tĩnh. Cũng chỉ vào thời khắc này, Hạ Phong mới chính thức đem những lời của Trầm Chương nói vào lòng: Rời khỏi Nhậm Mộ, để cho Nhậm Mộ bình an cả đời.

5h sáng, Nhậm Mộ trở lại.

Thấy Hạ Phong chưa ngủ, anh liền vuốt tóc cậu, hôn cậu: “Thần thiếu gia của anh, lát nữa em còn phải quay phim, đi ngủ đi. Chuyện khác giao cho phó chủ tịch”.

Nhậm Mộ đối tốt với cậu, Hạ Phong biết rõ; Nhậm Mộ thương cậu, sủng cậu, Hạ Phong cũng biết rõ; Nhậm Mộ xem cậu còn trọng yếu hơn chính bản thân mình, Hạ Phong biết rõ. Nhưng càng như vậy, Hạ Phong càng lo lắng, càng sợ hãi mất đi. Một khi bị rấn cấn, mười năm sau vẫn còn sợ, trước đó Nhậm Mộ phúc lớn mạng lớn, nhưng cũng đủ để Hạ Phong có cảm giác sợ hãi bị mất đi.

“Nhậm Mộ”. Hạ Phong lờ lửng kéo Nhậm Mộ không cho anh đi tắm, đưa mắt lên nhìn, chậm chạp không nói lời nào. Nhậm Mộ thấy vậy liền ngồi xuống.

“Chúng ta trước tách ra một thời gian ngắn”.

Nhậm Mộ nhìn Hạ Phong: “Em đang sợ cái gì?”

“Sợ, em sợ tất cả”. Hạ Phong tựa đầu vào ghế. “Em sợ mất đi tất cả thấy hiện tại”. Chết một lần, cậu cho là mình có thể suy nghĩ thoáng hơn, nhưng không hề. Chết ngược lại không có gì, chỉ sợ mất anh. Sau khi sống lại, cậu cho là để đền bù cậu và Hàn Lăng đã bỏ lỡ, nhưng không phải, là đền bù cậu và Nhậm Mộ đã bỏ lỡ, bỏ lỡ mười năm. Nếu như Nhậm Mộ xảy ra chuyện gì không hay, đây sẽ không phải là tiếc nuối vì bỏ lỡ, mà là bi kịch, hơn nữa là do cậu tạo ra.

“Anh không đồng ý”. Nhậm Mộ lấy tay Hạ Phong giữ chặt trong lòng bàn tay mình, nhìn cậu: “Thần Việt, cùng một chỗ với em, anh chưa bao giờ hối hận”.

59. Chương 59: Thế Nào, Vợ Yêu, Cảm Động Không?

Cuối năm, tin vui liên tiếp đến với giới giải trí, đặc biệt là China Era Entertainment. Đầu tiên là tour lưu diễn của Tổ Ngạn Chi thành công rực rỡ, doanh thu phòng vé của [Tù đồ] đứng đầu xếp hạng, Bằng Tùng thành công đem thiên vương của Central America — Chiêm Bạch kéo về...

Central Amerca khó mà vui vẻ bằng được, nhưng ít nhất cũng có vài việc vui kéo lại tâm tình, tỷ như Vi Cửng Nhiên gia nhập liên minh [Song sát 3]. Vi thiên vương là nhân vật đã được đạo diễn xác định từ trước, về phần một nam chính còn lại nhà sản xuất vẫn chưa công bố.

Mấy hôm trước, danh sách đề cử giải Hoa ưng được công bố.

Hạ Phong là diễn hình bất đắc dĩ, cậu nhiều nhất cũng chỉ có thể dành được giải Diễn viên trẻ triển vọng mà thôi...

Bởi lẽ, có trong danh sách đề cử cho giải khác, nhưng trong danh sách còn có siêu cấp ảnh đế Vi Cửng Nhiên. Theo lời Hạ Phong mà nói chính là: Chẳng thả không đề cử còn hơn. Cùng Vi Cửng Nhiên quay phim thì biết, kĩ thuật diễn của Hạ Phong sao có thể đánh bại được thiên vương? Tương phản với Hạ Phong, Nhậm Mộ vô cùng cao hứng...

Sau sự kiện đấu súng lần trước, Hạ Phong cũng không đi truy cứu nữa. Cậu vốn không chạy trốn nhanh, cộng thêm không có ý thức cảnh giác đề phòng, nếu có người thực sự muốn lấy mạng của cậu quả thật không có gì khó khăn. Ngược lại, Nhậm Mộ cả ngày phát bệnh thần kinh lại sợ xảy ra chuyện.

Lễ Noel gần đến, [Thâu thiên kế hoạch] vẫn còn đang chạy kịp tiến độ, cho nên, lễ kết hôn của ông chủ Nhậm cứ hoãn lại hoãn. Tối giáng sinh, Nhậm Mộ và Hạ Phong đi ra ngoài ăn, đến khi say không chịu được mới trở về.

Nằm trên ghế, Hạ Phong đến đâu ngón tay cũng không muốn động. Điện thoại trong túi quần rung lên liên tục, nhưng cậu không muốn nghe.

Điện thoại lại rung.

Hạ Phong đành phải lôi điện thoại ra xem. Trên màn hình là hai chữ ‘Hàn Lăng’. Hai chữ này khiến Hạ Phong do dự một chút, tầm mắt không quên đảo qua hướng nhà tắm...

Nhậm Mộ đang tắm.

Hạ Phong nghĩ nghĩ hẳn là tặng cho Hàn Lăng vài cái biệt hiệu, kiểu như cà chua nắm hương gì đó chứ không để tên ‘Hàn Lăng’ trắng ra như thế này nữa. Một bên nhìn cửa nhà tắm, một bên đi vào phòng bếp.

“Alo”.

“Hạ Phong, giáng sinh vui vẻ”.

Hạ Phong vô thức trả lời một câu: “Giáng sinh vui vẻ”.

Dừng một lát, Hàn Lăng nói tiếp: “Tôi muốn gặp cậu, chỉ trong chốc lát thôi. Tôi đang ở dưới nhà Nhậm Mộ”.

Hạ Phong ngồi dậy, hoảng hốt nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Rèm cửa được kéo lên, phòng chừng là ánh sáng từ chỗ này khiến Hàn Lăng chú ý... Hàn Lăng đứng dưới đường, cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn Hạ Phong.

“Có thể xuống sao?” qua điện thoại, giọng Hàn Lăng có vẻ thống khổ, hi vọng Hạ Phong có thể mềm lòng mà không thực thi cái chính sách “hai không”, không tiếp điện thoại, không thấy mặt. Từ lúc Nhậm Mộ và Hạ Phong trở nên thân thiết với nhau, Hạ Phong không tiếp điện thoại của Hàn Lăng nữa, muốn gặp mặt đều phải kiêng kị Nhậm Mộ.

Cầm lấy tấm rèm, Hạ Phong nói: “Hàn Lăng, trở về đi”.

“Khó khăn lắm sao?”

Hạ Phong không trả lời. Biết rõ làm như vậy là làm khó cậu nhưng vẫn hỏi, không hiểu Hàn Lăng rốt cuộc muốn làm gì. Đồng tai nghe động tĩnh trong phòng tắm, cậu tranh thủ thời gian nói: “Đứng ở giữa đường không an toàn, trở về đi”.

“Tôi không đi”.

Hạ Phong không rảnh đi quản anh ta có đi hay không, cúp điện thoại. Vừa xoay người đã thấy Nhậm Mộ đứng trước mặt khiến cậu bị dọa nẩy mình, điện thoại thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Không để cho Nhậm Mộ nói trước, cậu đem điện thoại nhét vào túi quần, nhú mày nói: “Anh đi đường thế nào mà không có chút tiếng động?”

“Anh đi đường không có tiếng động? Là em tiếp điện thoại đến mất hồn đi?” Nhậm Mộ vứt khăn tắm xuống đất, bất mãn với hành động của Hạ Phong. Anh hỏi: “Điện thoại của ai?”

“Gọi lộn số”. Hạ Phong ngăn lại Nhậm Mộ, lại kéo rèm xuống, cười như thể trúng được mấy tỷ tiền xổ số, cả người dính lấy ông chủ Nhậm. “Không phải anh nói có bất ngờ cho em sao? Cho em biết với”. Lúc ăn cơm, Nhậm Mộ thần bí nói có quà cho cậu. Hạ Phong lúc ấy hỏi xem, Nhậm Mộ bảo chờ về nhà.

“Gấp gáp gì? Cũng không phải không có”. Món quà này, Nhậm Mộ không có ý định tặng bây giờ, cần phải chờ thêm chút nữa. Vỗ vỗ mông Hạ Phong, anh nhéo một cái: “Cả ngày đã mệt mỏi rồi, đi tắm rửa đi”. Nói xong, đẩy Hạ Phong vào phòng tắm...

Hạ Phong bất an đi vào, không đến 5 phút đồng hồ sau đã đi ra, tóc ướt sũng...

Nhìn thấy rèm cửa bị kéo lên, tim Hạ Phong đập gia tốc, lại nhìn qua phòng khách không thấy Nhậm Mộ đâu, cho rằng anh thấy Hàn Lăng nên xuống đánh người...

Ngay khi Hạ Phong nghĩ muốn chạy xuống lầu, Nhậm Mộ liền từ phòng ngủ đi ra, ăn mặc như muốn đến một bữa tiệc xa hoa nào đó. Hạ Phong thở dài, sau đó nhanh chóng quay đầu, thay bằng một bộ mặt vui tươi hơn hớn. Cùng Hàn Lăng sống chung cũng 5 năm, đã hiểu nhiều kĩ xảo diễn trò, hôm nay rốt cục lấy những kĩ xảo đó ra giúp Hàn Lăng, Hạ Phong cảm khái.

Cài cúc áo cuối cùng lên, Nhậm Mộ nói với Hạ Phong: “Thần Việt, tranh thủ thời gian thay quần áo”.

“Làm cái gì?”

“Thi đấu cùng anh”.

“Hả?” Hạ Phong cho là mình nghe nhầm, liền hỏi lại: “Cái gì?”

“Thi đấu cùng với anh”.

“...Có thể không đi sao?” Hạ Phong vẫn chưa quên hôm nay chính là ngày giỗ của mình, trừ lần đó ra, Hàn Lăng còn chờ ở bên dưới. Nếu lái xe ra ngoài bất gặp, không biết Nhậm Mộ lại làm gì.

“Không được”.

Nhậm Mộ một hơi đẩy cậu vào phòng, thay trang phục cho Hạ Phong. Dưới sự giám sát của Nhậm Mộ, Hạ Phong chậm chạp thay đồ...

Thay xong quần áo liền lôi kéo Hạ Phong đi ra.

Lái xe ra ngoài, Hạ Phong vượt lên trước Nhậm Mộ, chỉ sợ Nhậm Mộ trông thấy Hàn Lăng. Nhìn trái nhìn phải một phen, không nhìn thấy Hàn Lăng cậu mới thở dài một hơi, tâm tình cũng theo đó mà thả lỏng.

Lúc trước, Nhậm Mộ không xuất hiện ở trận thi đấu nửa năm, hai người không có cơ hội tranh cao thấp trong trận chung kết. Hiện tại, cơ hội tới. Hạ Phong thầm nghĩ bỏ Nhậm Mộ lại đằng sau, cho anh hít bụi một phen.

Còn chưa tới Tả Tuyên Sơn, hai người đã bắt đầu đua. Cuối cùng Nhậm Mộ chậm hơn một bước, để Hạ Phong vượt lên trong tích tắc.

Tại điểm xuất phát sớm đã có người đứng chờ ở đầu xe. Vừa thấy có hai chiếc xe xông lên liền đứng dậy. Đến khi thấy Hạ Phong xuống xe liền hoảng sợ. Tam gia, Cát Thiên Minh, Vi Cung Nhiên và một đồng người đứng lên, ai nấy đều là bộ dáng xem kịch vui.

Bất kể lúc nào, Tả Tuyền Sơn vẫn luôn có xe đua, dù có hay không có thi đấu. Nhưng đêm nay Tả Tuyền Sơn yên tĩnh cực kì, khiến Hạ Phong cảm thấy rất kì quái.

“Lúc này mới 12h sao đã không có người?”

Nhậm Mộ đi trước quay đầu, cười nói: “Đương nhiên là công lao của anh. Thế nào, vợ yêu, cảm động không?”

Vì trận thi đấu này của hai người, Nhậm Mộ từ nửa tháng trước đã nhờ Tam gia giúp đỡ. Mà Tam gia cũng muốn nhìn đại diện thi đấu chung kết của mình – Thần Việt có bản lĩnh thật sự hay không, nên đáp ứng yêu cầu của Nhậm Mộ.

Hạ Phong trợn trắng mắt: “Thôi đi!”

Khi Cát Thiên Minh đang vội vàng gọi người phong tỏa sơn đạo thông qua bộ đàm, Hạ Phong bắt đầu nói chuyện với Tam gia và Vi Cung Nhiên, đem Nhậm Mộ gạt ở một bên.

“Thần Việt, tôi đánh cược với Tam gia, nói cậu nhất định sẽ thắng”. Vi Cung Nhiên ngồi ở đầu xe của mình, miệng ngậm điều thuốc nói.

“Đương nhiên”. Hạ Phong nở nụ cười, liền bắt đầu tám chuyện. “Vi thiên vương, sao anh lại quen Tam gia? Nói thật ra, người ở xã hội thượng lưu như anh sao lại quen với người như Tam gia vậy?” Tuy có thân quen với Vi Cung Nhiên, nhưng Hạ Phong vẫn không hiểu anh và Tam gia quan hệ như thế nào. Mà Vi thiên vương không bao giờ nhắc đến chuyện tư của mình.

Vi Cung Nhiên hít một hơi thuốc: “Thần thiếu gia, địa vị của tôi còn không bằng Thần gia a. Cậu còn có thể nhận thức Tam gia, sao tôi lại không thể?”

Hạ Phong không biết nói gì, liền chuyển chủ đề. Nhậm Mộ đi tới, một tay khoát lên vai Hạ Phong, nói: “Mấy người ở studio nói chuyện còn chưa đủ sao? Thần Việt, có phải em vừa ý Vi thiên vương không vậy?”

Hạ Phong dùng khuỷu tay huých sườn Nhậm Mộ. Vi Cung Nhiên xuất đạo đã nhiều năm, scandal gì cũng có, cũng có nhiều người hoài nghi tính hướng của Vi thiên vương...

Vi Cung Nhiên chỉ cười cười, không nói chuyện.

Một lát sau, Cát Thiên Minh nói sơn đạo đã được phong tỏa, trận đấu có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Hạ Phong tiến vào trong xe, ngón tay gõ gõ trên tay lái, chờ đợi. Còn Nhậm Mộ có vẻ rất thả lỏng, dựa vào ghế xe. Thấy Hạ Phong khẩn trương, anh thò cổ ra ngoài, nháy mắt với Hạ Phong nói: “Thần Việt, nói một câu yêu anh, anh sẽ chịu thua”.

“Nhậm Mộ, anh nhất định thua rồi”.

Nhậm Mộ khiêu khích nói: “Thật không?”

“Nhất định”. Hạ Phong nói rất chắc chắn.

Cát Thiên Minh đứng ở giữa hai xe, trong tay cầm một cờ hiệu đỏ rực, hô to: “Ready?”

Hạ Phong và Nhậm Mộ đều ra hiệu ok, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

“3, 2, 1, go!”

Hai xe thể thao xuất phát gần như đồng thời, qua khúc cua đầu tiên, Hạ Phong vượt lên trước. Theo sát đằng sau Hạ Phong, Nhậm Mộ không sốt ruột mà chỉ nhìn cậu, xem cậu có thể bày ra trò gì.

Liên tục hai khúc cua, Nhậm Mộ xác định Hạ Phong không có kĩ xảo lái xe mới, liền gia tốc, vượt lên trước Hạ Phong.

Nhìn Nhậm Mộ ở phía trước mình, Hạ Phong nghiêng rằng.

Ngay trước khi đến sáu khúc cua liên tiếp, Hạ Phong bị Nhậm Mộ đùa giỡn, hết lần này đến lần khác chắn đường Hạ Phong, làm cho Hạ Phong không vượt lên được...

Trong nháy mắt, đến khúc cua mới.

Hạ Phong và Nhậm Mộ đi song song với nhau, cuối cùng, Nhậm Mộ chiếm được ưu thế, nhưng Hạ Phong không cam lòng chịu thua liền bắt chấp nguy hiểm dùng tốc độ cao nhất để vượt qua khúc cua.

Hạ Phong giảm mạnh phanh xe, chỉnh tay lái ra sát lề đường, đem vài người xem dọa sợ một hồi, thiếu chút nữa lặn xuống vực. Tại thời điểm trước khi xe bị trượt xuống, Hạ Phong thả phanh, đánh tay lái, cố gắng làm cho xe đi vào quỹ đạo...

Tiếng lốp xe ma sát khiến Nhậm Mộ hoảng sợ, anh quay đầu lại nhìn, Hạ Phong lập tức vượt qua Nhậm Mộ...

Những khúc cua tiếp theo, Hạ Phong lại dùng tiếp chiêu cũ bức Nhậm Mộ đến giới hạn, muốn anh phải chịu thua...

Tại khúc cua hình chữ U cuối cùng, Hạ Phong biết xe mình đã đến cực hạn, không thể dùng tiếp phương pháp cũ, liền ngoan ngoãn lái xe, không dám đoạt đường, sợ xe hủy người vong.

Nhậm Mộ dẫn đầu, Hạ Phong bám sát đằng sau, hai người hơn kém phân nửa đầu xe.

Đến trước điểm dừng, Hạ Phong ‘giãy chết’ lần cuối, tăng tốc, đem khoảng cách của hai người còn chưa đến 20cm.

Cuối cùng Hạ Phong thua.

Hạ Phong cười cười, theo sát đuôi xe Nhậm Mộ, xuống núi.

Sau khi về đến nhà, Hạ Phong ngồi xuống, chống cằm, không nói tiếng nào. Nhậm Mộ cho là Hạ Phong thua nên không vui, liền nhéo mặt Hạ Phong: “Có phải là lần đầu tiên thua đâu. Khó chịu như vậy sao? Từ nay về sau còn nhiều cơ hội thắng anh mà, sợ cái gì?”

Cầm lấy tay Nhậm Mộ, Hạ Phong nói: “Nhậm đại gia, em thua rồi”. Cũng không phải lần đầu tiên bị bại bởi Nhậm Mộ, Hạ Phong làm gì còn không vui nữa? Cùng anh đua xe, Hạ Phong có thể nói là một loại hưởng thụ.

“Vậy được rồi, uống với anh một chén. Đêm nay phải uống say một trận”.

Vừa thấy Nhậm Mộ vào phòng bếp, Hạ Phong không thể chờ đợi được đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống.

Gặp quỷ.

Hàn Lăng còn ở phía dưới. Nguồn :

Lúc trước đi ra ngoài không nhìn thấy Hàn Lăng, cho rằng anh ta đi rồi. Thế nhưng lúc lái xe trở lại, Hạ Phong nhìn thấy Hàn Lăng thất thần ở ven đường liền hoảng sợ. Cậu cho là Nhậm Mộ không phát hiện, có lẽ là như vậy.

Một người ở trên, một người ở dưới, đối mặt.

Hạ Phong vỗ vỗ trán, lấy điện thoại ra nhắn một tin: Hàn Lăng, chúng ta đã không có khả năng, trở về đi.

Phía dưới Hàn Lăng rất cố chấp, không chịu rời đi.

Hạ Phong thở dài một hơi, đang chuẩn bị xoay người, liền ngậy ngấn cả người. Lần này cậu không phản ứng kịp, về mặt ngây ngốc. Nhậm Mộ đứng đằng sau, hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới.

Thẳng đến khi Nhậm Mộ kéo rèm xuống, Hạ Phong mới kịp phản ứng.

“Nhậm Mộ, em—”

“Cái gì cũng không cần nói”. Nhậm Mộ kéo cậu vào phòng. “Anh tin em”.

Hạ Phong cúi đầu xuống.

“Vây là đủ rồi”.

Hạ Phong ngẩng đầu lên, một cái vòng cổ màu bạc ở trước mặt. Nhậm Mộ cười hì hì, nói: “Xoay người, anh đeo cho em”.

Hạ Phong ngoan ngoãn xoay người, chờ Nhậm Mộ đeo xong mới đứng dậy nhìn. Chất lượng không tồi, vừa sờ đã biết là hàng thượng đẳng.

“Nhậm Mộ, cảm ơn anh”. Đương nhiên, không phải cảm ơn vì chiếc vòng cổ, mà là thứ khác.

“Còn khách khí như vậy sao?” Nhậm Mộ nâng mặt Hạ Phong lên hôn một cái, sau đó ôm lấy Hạ Phong ném lên giường...

Nửa đêm canh ba, Hạ Phong còn chưa ngủ. Đèn đường theo khe hở từ bức màn đi vào, tay Nhậm Mộ cài trên lưng Hạ Phong, khiến Hạ Phong không trở mình nổi. Cậu chớp chớp mắt, cố gắng ép mình đi vào giấc ngủ.

Hạ Phong đang ngủ, nhưng Nhậm Mộ tỉnh. Anh xuống giường, kéo màn, phía dưới sớm không còn bóng dáng Hàn Lăng, chỉ có một đóa hoa hồng đỏ ném ở giữa đường...

Chuyện đêm Giáng sinh do đó kết thúc, Nhậm Mộ cũng không quá miệt mài theo đuổi.

Hàn Lăng cũng không gọi điện hay gửi tin nhắn nào cho Hạ Phong nữa. Vào trưa hôm sau, tổ Ngạn Chi gọi cho Hạ Phong, nói một câu Giáng sinh vui vẻ.

Một tháng, nhiệt độ giảm không ít.

Ngày 31/12, Hạ Phong dứt hết mọi công việc, đi theo Nhậm Mộ mừng năm mới. Giữa quảng trường người tấp nập, Hạ Phong hòa cùng mọi người điên cuồng gào to đếm ngược.

Thi đấu chung kết ở Tả Tuyền Sơn, Hạ Phong dễ dàng giành chiến thắng giúp Tam gia vui vẻ gần chết. [Thâu thiên kế hoạch] cũng quay gần xong, cảnh quay cuối cùng hoàn thành vào hôm nay.

Chưa đến 8h, cả đoàn làm phim đều đến phim trường.

Ngồi trên ghế, Hạ Phong liên tiếp ngáp dài, Vì bảo vệ hình tượng bản thân, Hạ Phong đành phải lấy tay ra bưng miệng. Hai ngày này Nhậm Mộ cấm chốt ở Thần gia, nói là làm ‘hộ vệ thiếp thân’ cho cậu. Thần Hách từ nước ngoài về thấy Nhậm Mộ, tuy là không vui vẻ gì nhưng cũng là mắt nhắm mắt mở, xem như cam chịu đứa ‘con rể’ danh bất chính ngôn bất thuận này.

Tô Ôn thấy Hạ Phong như vậy, tiện tay đưa cho một cốc cà phê, cũng nói: “Ngày mai cậu có một buổi casting, tại Nhật Bản. Đêm nay cất cánh”.

Hạ Phong chớp chớp mắt, hỏi: “Đi Nhật Bản casting? Xin hỏi, bao tiền vé máy bay lúc đi lúc về sao?”

“...Chỉ bao lúc đi”.

“Tôi không đi”.

“Đây là đạo diễn nổi tiếng, cậu không đi cũng phải đi”.

“Phim gì? Đồng tính luyến ái tôi không nhận, hành động tôi không cần, lãng mạn tôi không quay, muốn cởi quần áo tôi mặc kệ”. Scandal đồng tính luyến ái đủ dìm cậu chết rồi, liên tục quay mấy phim hành động Hạ Phong cũng mau gãy xương, cùng nữ diễn viên khanh khanh ta ta cậu không chịu được, còn có, hiện tại quay phim nữ không cởi sạch nam để khoe dáng người tựa hồ sẽ không thành phim được. Còn có, Hạ Phong nghe nói, Nhật Bản bên kia kích cỡ rất lớn...

Nói trắng ra là, hiện tại Hạ Phong không muốn quay phim, chỉ muốn được nghỉ ngơi.

“...cũng không phải. Là phim nghệ thuật trong sáng”.

Nghe vậy, Hạ Phong không suy nghĩ đã nói: “Vây thì sẽ không có doanh thu”. Bất quá, đây là lời nói thật.

“...Lần này, tôi sẽ không đi cùng cậu, sang bên kia sẽ có người khác”.

“Tô Ôn, tôi có thể xin công ty bao trọn vé máy bay được không?”

“.....”

Lúc nghỉ ngơi, Hạ Phong tìm một chỗ vắng vẻ gọi cho Nhậm Mộ.

“Ông chủ Nhậm, đêm nay em phải đi Nhật”.

Bên kia Nhậm Mộ đang vội vàng giải quyết công việc, chỉ nói: “Ừ, đã biết”.

Hạ Phong nghe vậy, hỏi: “Nhậm Mộ, anh hẳn nên hỏi em đi mấy ngày, đi làm gì, khi nào trở về sao?”

Nhậm Mộ buông bút, cười cười: “Thần thiếu gia, em trở về sẽ có tin tức, anh không cần phải làm việc thừa thãi”.

Hạ Phong run rẩy khóe miệng. Đáp án này, sao lại quen vậy... “Nói xem, anh muốn quà gì? Em liền hào phóng mang cho”. Khó có được một chuyến đi nước ngoài, phải mang về bao lớn bao nhỏ a.

“Mang em lông tóc không tổn hao gì cho anh là được”.

Hạ Phong nói lời trái với lương tâm: “Hừ! Em sẽ mang về—” phịch một tiếng, khiến câu nói của cậu bị cắt đứt. Là do bên phía Nhậm Mộ. “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có, một chút việc nhỏ mà thôi. Nhớ rõ mang nhiều quần áo một chút, trước khi xuống máy bay mặc vào, cẩn thận lạnh”.

“Ừ”. Hạ Phong cúp máy.

Giờ khắc này, cửa chính tầng thứ 35 – văn phòng Phó giám đốc China Era Entertainment bị người đá văng, người đập cửa đẩy nữ thư kí, tức giận đi vào văn phòng.

Nhậm Mộ đưa điện thoại cho vào túi quần, sau đó phất tay ý bảo thư kí đi ra ngoài trước. Khuỷu tay chống trên mặt bàn, anh lạnh lùng nhìn người đến, Hàn Lăng.

“Nhậm Mộ, cậu đừng khinh người quá đáng!” Hàn Lăng dùng sức đập bàn. “Cha của tôi đã lớn tuổi, việc gì cậu phải ép buộc ông ấy như vậy? Nếu có bất mãn gì cứ hướng về phía tôi”.

Nhậm Mộ đứng lên, nhìn thẳng Hàn Lăng: “Tôi khinh người quá đáng như thế nào? Là tự anh không biết tốt xấu. Tôi hẳn đã cảnh cáo anh không cần phải tiếp cận Thần Việt sao? Hẳn đã nói với anh Thần Việt là của tôi? Hẳn đã nói anh không thể có được Thần Việt? Thần Việt xuất thân là gì, anh xuất thân là gì? Anh đến tư cách xách giày cho Thần Việt cũng không có.”

“Tôi không có tư cách xách giày cho Thần Việt, vậy còn cậu, cậu có tư cách sao? Nếu biết rằng sau lưng Thần Việt cậu làm—”

“Tôi làm cái gì? Hả?” Nhậm Mộ cười khinh miệt, “Giết người phóng hỏa? Anh có chứng cứ? Cách ngày lại một cuộc điện thoại, cách ba năm ngày lại lấy cớ tạt qua studio, thật đúng là đủ si tình. Anh diễn cho ai xem? Hạ Phong hay Thần Việt?”

“Hạ Phong chính là Thần Việt, Thần Việt chính là Hạ Phong. Cậu cho rằng cậu cả ngày theo dõi Thần Việt sẽ làm Thần Việt toàn tâm toàn ý với cậu sao. Nhậm Mộ, cho dù hôm nay tôi chết, trong lòng Thần Việt vĩnh viễn có tôi”.

“Vĩnh viễn?” Nhậm Mộ như thể nghe được một chuyện vô cùng hài hước, cười không dừng được. Một lúc sau, nụ cười biến mất, chỉ còn sự khinh bỉ. “Xem ra anh thật sự là đem Thần Việt thành Hạ Phong. Đừng quên, Thần Việt là do anh hại chết, là tự tay anh đem thi thể Hạ Phong hỏa táng, là tự tay anh rải tro cốt Hạ Phong. Thần Việt là Hạ Phong? Hàn Lăng, nếu muốn tìm vật thay thế cũng đừng chọn Thần Việt”. Nhậm Mộ chỉ ra bên ngoài. “Trông thấy không? Đây là tầng 35. Hôm nay tôi có thể khiến cha anh thiếu một ít tiền phải nhảy lầu, ngày mai tôi liền có năng lực làm cho anh từ đây nhảy xuống”.

Từ đáy lòng Nhậm Mộ, cho dù Hàn Lăng biết Hạ Phong và Thần Việt chính là cùng một người, anh vẫn như cũ không thừa nhận. Chẳng sao cả, chỉ vì muốn đả kích Hàn Lăng.

Hàn Lăng đứng sững, hai tay nắm chặt, hai mắt nhìn thẳng Nhậm Mộ. Anh hận Nhậm Mộ, hận thấu xương. Khi anh cho rằng mình có được địa vị trong làng điện ảnh, có thể nở mày nở mặt, Nhậm Mộ lại dẫm nát

anh xuống mặt đất, khiến anh phải giải nghệ; khi anh cho rằng Hạ Phong sẽ quay trở lại, Nhậm Mộ một lần nữa đẩy anh vào địa ngục, liền một ánh nhìn với người yêu đều trở nên xa xỉ.

Cha Hàn Lăng là người làm việc trong cơ quan nhà nước. Làm quan, một khi trên lưng đeo tội tham ô, đời này xem như bị hủy, từ nay về sau gặp ai cũng phải cúi đầu. Bị Nhậm Mộ ép giải nghệ, không có gia thế anh đành phải chịu. Nhưng vài ngày trước, cha của anh vô cơ bị người của Viện kiểm sát bắt đi, nói là tham ô. Vì chuyện này, cha anh thiếu chút nữa liền từ tầng 7 nhảy xuống...

“Tôi đang tìm vật thay thế, anh chẳng phải là cũng đang tìm vật thay thế sao?” Hàn Lăng bị làm cho mất đi lý trí, mặc kệ mục đích ngày hôm nay là cầu xin tha thứ mà không phải đi chọc tức. “Nhậm Mộ, cậu là trả thù tôi năm xưa bắt lấy Hạ Phong không tha. Cậu chính là hận tôi không cho cậu cơ hội đến gần Hạ Phong, vậy sao cậu không hỏi xem chính mình, nhiều người như vậy, hết lần này đến lần khác lại chọn Hạ Phong? Là tôi hại chết Hạ Phong, đúng vậy, là tôi làm cho Hạ Phong thương tâm, vì tôi mà đi tìm chết! Mà cậu sao, chính là một kẻ đáng thương. Thẳng đến khi Hạ Phong chết, đến đầu ngón tay Hạ Phong cậu cũng không chạm qua được, thật sự đáng buồn a”.

Nhậm Mộ rốt cục bị chọc giận, đập bàn, căm tức nhìn Hàn Lăng.

“Như thế nào? Dẫm lên nỗi đau của cậu sao?” Hàn Lăng đắc ý nở nụ cười, thấy Nhậm Mộ như vậy, Hàn Lăng lại càng vui vẻ, càng thấy thỏa mãn.

Cho tới nay, Nhậm Mộ đều cảm thấy không cần phải đối với Hàn Lăng làm đến nước này, xem như là vì Hạ Phong. Nhưng hôm nay anh đến cực hạn. Anh dề xuống cơn tức, không chút hoang mang lấy ra vài bức ảnh từ ngăn kéo, sau đó chậm rãi đưa ra trước mặt Hàn Lăng...

Nếu như scandal lần trước của Tổ Ngạn Chi và Hạ Phong chỉ là ảnh chụp hư hư thực thực thì ảnh chụp này vô cùng rõ ràng. Lần lượt từng tấm ảnh một đều có thể nhìn thấy rõ ràng, không sót một chút gì”.

“Hàn Lăng, anh muốn những bức ảnh này đến tay cha anh hay cho Thần Việt? Cha của anh hẳn là không biết con trai mình nổi danh bằng cách nào, là như thế nào đi đến vị trí ảnh đế. Nếu Thần Việt biết anh là như vậy, anh đoán Thần Việt sẽ nghĩ như thế nào? Không, tôi hẳn là đem ảnh đốt trước phần mộ của Hạ Phong, để cho Hạ Phong biết được người nằm bên cạnh mình suốt 5 năm bỏ lên từng cái giường một như thế nào”.

Hàn Lăng bị bức điên, anh gào to trước Nhậm Mộ: “Đủ rồi! Câm miệng! Câm miệng!”

Nhìn mỗi bức ảnh, bản thân anh cũng đều cảm thấy buồn nôn, Hàn Lăng chỉ sợ so với Hạ Phong càng thêm đau lòng, càng thêm thẹn. Xuất đạo không được nhiều năm liền leo lên ngai vàng ảnh đế, ngoại trừ công sức của China Era Entertainment đương nhiên không thể thiếu nhân tố cá nhân. Anh yêu điện ảnh, yêu đóng phim mới bước vào đây, đến hôm nay, tình yêu ấy vẫn còn nguyên vẹn. Bị đồng bạn bài xích, bị đạo diễn nhục mạ, bị người khác đoạt phần diễn, bị người thay thế thành vi nhỏ, anh đã từng rơi lệ, nhưng không làm nên chuyện gì. Một người mới không có của cải, không biết nịnh nọt ai muốn được chú ý, ngoại trừ cố gắng còn phải có sự giúp đỡ của người khác...

Anh chưa quên lần đầu tiên đứng ở bục trao giải nhận danh hiệu Diễn viên trẻ xuất sắc, một phần là chua xót, một phần là uất nghẹn. Buổi tối hôm ấy, anh khóc trong ngực Hạ Phong.

Khi sự nghiệp của Hàn Lăng xuống dốc, Hạ Phong ở bên cạnh. Khi sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, anh lại bỏ Hạ Phong, theo đuổi vinh quang.

Lần thứ ba nhận giải Nam diễn viên chính xuất sắc, anh thỏa mãn trong tích tắc, là cảm thấy đây là mình nên được, là mọi người thừa nhận kỹ thuật diễn của anh, nhưng đồng thời, cơn đau nhức trong lòng lại rộng mở. Đêm hôm đó, anh chỉ có thể rơi lệ trước mặt ảnh của Hạ Phong, sám hối.

“Câm miệng? Nếu chưa làm cần gì phải bảo tôi câm miệng? Phải không? Hàn ảnh đế”.

Cả người Hàn Lăng hồng mắt, anh quỳ trên mặt đất, nghẹn ngào.

Nhìn Hàn Lăng, Nhậm Mộ xoay người, lạnh lùng nói: “Cho anh một cơ hội, rút khỏi phòng làm việc của tôi, tôi có thể xem như chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra”.

Nhậm Mộ không nghĩ đuổi tận giết tuyệt, dù sao cũng từng là người Hạ Phong yêu. Dù là hôm nay, thay đổi một thân thể, Hạ Phong vẫn còn nghĩ đến Hàn Lăng. Cái tên ấy vẫn còn mãi trong lòng Hạ Phong, cho dù tình yêu đã không còn. 5 năm cảm tình, phân phân hợp hợp, từng trả giá, từng mất đi, khắc cốt铭 tâm.

Hàn Lăng đứng lên, hốc mắt ươn ướt. Anh đem ảnh chụp từng cái một cầm lên, muốn mang đi, như muốn đem một ít hổ thẹn trong đáy lòng đi. Nhưng cuối cùng anh vẫn không làm được.

Thẳng đến khi Hàn Lăng hoàn toàn ra khỏi phòng làm việc Nhậm Mộ mới quay người lại, vì Hạ Phong, xem như lưu lại cho Hàn Lăng một phần tự tôn, dù cho nó đã bị nghiền nát đến thảm hại đi chăng nữa.

Một lát sau, Tô Ôn đi vào. Thấy mấy bức hình trên bàn cũng hiểu được một chút vì sao Hàn Lăng đi ra lại như người mất hồn như thế/

Hàn Lăng là từ lúc nào thích Thần Việt, Tô Ôn cũng không rõ lắm, nhưng anh có thể rõ ràng thái độ nam số 1 với nam số 2 dần biến chất, sự chán ghét dần bị sụp đổ...

Đem vé máy bay đặt lên bàn, anh nói: “Đây là vé máy bay cậu muốn”. Xoay người bước được vài bước, anh quay đầu lại: “Nhậm Mộ, yêu một người không phải là làm cho người bên cạnh người đó bị thương”.

Trong giới nghệ sĩ, ai không có bí mật không thể nói ra? Cho dù là siêu cấp thiên vương Vi Cũng Nhiên sau lưng cũng có không ít chuyện không muốn ai thấy được. Như Hạ Phong vừa xuất đạo đã thuận lợi Tô Ôn cũng không thấy nhiều lắm, đương nhiên, không thể thiếu Tào Tuấn và Bằng Tùng chiếu cố, xa hơn một chút chính là vì bối cảnh của Thần gia và sự trợ giúp của Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ cầm vé máy bay, không nói gì.

Lời Tô Ôn nói có đạo lý, nhưng lại không thể áp dụng với ba người họ được. Chỉ cần nghĩ khiến Hàn Lăng không dây dưa với Hạ Phong mà thôi, cách thức sai hay đúng, anh không quan tâm.

60. Chương 60: Thần Việt, Chúng Ta Có Nên Có Con Không? Nếu Là Anh Sinh Em Không Ngại

Vừa xuống máy bay, gió lạnh đã xộc vào người Hạ Phong.

Ở sân bay người đến người đi, rất nhiều người đứng chờ hành khách. Hạ Phong liếc mắt nhìn xung quanh, cũng có vài người đứng chờ cầm bảng, nhưng đều là tiếng Nhật. Đứng co ro thật lâu cũng không có người đến đón, Hạ Phong đành phải lượn lờ xung quanh đại sảnh tìm người.

Trời bên ngoài đã tối.

Ở phi trường một lúc lâu, Hạ Phong không thấy người đến đón cậu liền gọi cho Tô Ôn:

“Tô Ôn, không có người đến đón tôi à? Sẽ không phải là tôi tự mình đến công ty của họ đấy chứ? Tôi không biết tiếng Nhật”.

“....Chờ một chút, để tôi gọi”.

Hạ Phong ngẩn người, người nghe máy không phải Tô Ôn, tình huống này rất hiếm khi xảy ra. Một lát sau, Tô Ôn nghe máy, giọng nói mơ hồ, vừa nghe đã biết là chưa tỉnh ngủ.

Tâm tình của Tô Ôn có vẻ không tốt, qua điện thoại anh hỏi: “Cái gì?”

“Tôi nói không có người đến đón tôi”.

“Không thể nào! Cậu kiên nhẫn chờ một lát. Nếu không có người đến đón thì làm thủ tục về luôn. Sau khi về cứ tìm Nhậm Mộ đòi tiền, bằng không tôi cho cậu đóng phim đến gãy xương!”

“...Biết rồi”. Dừng một chút, cậu hỏi: “Vừa rồi người nghe điện thoại hình như là bác sĩ não khoa Tần Diệc?” Cậu cảm thấy lỗ tai mình có vấn đề nên mới nghe được giọng của Tần Diệc. Tuy chỉ gặp Tần Diệc hai lần, lần đầu là cậu bị đánh vỡ đầu, lần hai chính là lúc bị tai nạn xe. Tần Diệc tuy không phải bác sĩ phụ trách cậu nhưng là cũng vào thăm cậu mấy lần, thuận tiện xin mấy chục chữ ký, vì vậy mà cậu nhớ kỹ người này. Tô Ôn sống một mình, chưa lập gia đình cũng không có bạn gái, những điều này đều là cậu nghe được từ Vi thiên vương.

Tô Ôn không nói gì mà lập tức tắt điện thoại.

Hạ Phong cả người rục rịch nghi ngờ. Nếu người nghe thật sự là Tần Diệc, thế giới này hẳn điên rồi: Cả rổ đồng tính luyến ái... Chỉ riêng trong China Era Entertainment số lượng cũng đã đủ kinh người....

Đẹp trai không có sự phân biệt quốc gia. Hạ Phong đứng không đến mười phút đã có chị em đến gần. Nghe tiếng Nhật hoàn toàn không có chút xú liên quan với tiếng Trung, Hạ Phong chạy trời chết....

Lúc đi qua phòng vệ sinh, Hạ Phong bị người đột ngột kéo vào. Cả người bị đặt trên cửa, Hạ Phong vội vàng nâng đầu gối đạp, thuận tiện giơ tay đấm...

Không những thế, vừa đánh người, Hạ Phong vừa lớn tiếng mắng: “Nhậm Mộ, mẹ kiếp, dám đùa giỡn tôi! Đang yên đang lành vội vàng bắt người đi Nhật Bản Hạ Phong đã cảm thấy kì quái, nhưng không nghĩ tới là quỷ kế của Nhậm Mộ...”

Nhậm Mộ linh hoạt tránh né, sau đó lại dính lên người Hạ Phong: “Đừng bạo lực như vậy”.

“Casting cái gì đều là gạt người?” Một thân một mình chạy tới chỗ này, lại còn là bị chơi xỏ, không tức mới là lạ.

“Cẩn thận vẫn hơn. Thần công tử, em hiện tại chính là con kưng của báo giới, không cẩn thận sao được?”

Từ sau khi [Tù đồ] ra rạp, tên tuổi Thần Việt xem như nổi tiếng. Rất nhiều show truyền hình đến mời cậu, quảng cáo cũng đổ về ầm ầm. Paparazzi lại càng thêm theo sát, chỉ cần có chút thông tin đều sẽ được báo giới khai thác triệt để.

“Đi chỗ nào không đi, đến Nhật Bản làm gì?”

“Anh đến đây làm ít việc, thuận đường kéo em đi cùng. Chờ một chút chúng ta phải đi Las Vegas, cho em đánh bạc chán thì thôi”.

“Làm chuyện gì?”

“Việc làm ăn”. Nhậm Mộ đến Nhật Bản sớm hơn Hạ Phong mấy giờ, vừa xong việc lập tức đến sân bay.

Hạ Phong chưa bao giờ hỏi đến công việc của Nhậm Mộ, cũng không có hứng thú hỏi tiếp.

Nửa giờ sau, hai người lên máy bay, đích đến là Las Vegas. Xuống máy bay, Hạ Phong vì quay phim một hồi quá độ nên không vội vã đi sòng bạc mà nằm luôn trên giường.

Nhậm Mộ tắm xong thấy Hạ Phong đang ngủ, cũng lười gọi cậu dậy ăn tối, ngủ theo.

Dựa theo kế hoạch của ông chủ Nhậm, hai người ở Las Vegas chơi vài ngày, kế đó là đi Châu Phi, cuối cùng là đăng kết hôn.

Hành trình đại khái khoảng hơn một tháng, trở về trước khi lễ trao giải Hoa Ưng bắt đầu. Kế hoạch khởi động phim [Phía bên kia Thiên Đường] vốn bắt đầu vào giữa tháng hai cũng vì vậy mà lùi lại đến tháng ba.

Hạ Phong mở mắt, thấy trong phòng tối như mực. Cậu đem tay Nhậm Mộ trên người mình bỏ ra, xuống giường, kéo rèm ra nhìn bên ngoài.

Bên ngoài bầu trời đen kịt, người trên đường phố cũng không nhiều lắm, tập trung chủ yếu ở đài phun nước. Không đầy ba phút sau, màn trình diễn nước kết hợp với âm nhạc bắt đầu. Từ vị trí của Hạ Phong nhìn xuống, màn biểu thực sự rất hoành tráng và rung động.

Hai cánh tay từ phía sau duỗi ra, sau đó là cả người dính lên: “Sao lại không ngủ?” Nhìn thoáng qua cột phun nước phía dưới, Nhậm Mộ nói: “Anh còn tưởng là em xem cái gì đến mất hôn, hóa ra là thứ đồ chơi

này”. Nhậm Mộ tự nhận mình không có tế bào nghệ thuật, thà đi chơi ở sông bạc còn đỡ lãng phí thời gian vào việc nhìn mấy cái này.

“Dù gì cũng là đi một chuyến máy bay đến, cũng nhìn một chút”.

“Không mệt?”

“Còn có một chút”. Hạ Phong xoay người, đưa tay đặt lên vai anh, “Nhậm Mộ, có một việc em nghĩ như thế nào cũng không thông, muốn thỉnh giáo anh một chút”.

“Thỉnh giáo?” Nhậm Mộ nhú mào, “Nói đi”.

“Anh làm cho Đường Dĩ Thiên suy sụp bằng cách nào? Việc này em vẫn không rõ lắm. Họ Đường tốt xấu gì cũng có thể lực của mình, sao nói hạ bệ liền hạ bệ? Sao anh có thể đơn giản mà làm được?”

“Muốn hỏi gì thì hỏi trực tiếp luôn, đừng quanh co lòng vòng”.

Hạ Phong buông tay: “Được rồi, em nói luôn. Đường Dĩ Thiên có thể ra tay với anh ở nước ngoài, chứng minh hẳn ta không phải loại hắc đạo bình thường. Thành thật khai báo, việc này có phải Thần Hi giúp không? Không phải là anh đi theo Thần Hi đấy chứ?” Nếu không có Thần Hi, không thể chứa đầy một tháng đã đưa được Đường Dĩ Thiên vào nhà giam. Thần Hi muốn giết người cướp địa bàn cậu không quan tâm, nhưng cậu không thể để Nhậm Mộ vì mình mà đi theo con đường này, khiến cho cả mạng sống cũng không còn.

“Cái gì mà đi theo Thần Hi? Chú ấy là chú ba của em, nói trắng ra là chúng ta là người một nhà. Chuyện Đường Dĩ Thiên, chú ấy giúp đỡ anh không ít”.

“Anh đã giúp Thần Hi làm những gì? Đã làm mấy chuyện giết người phóng hỏa chưa?”

Nhậm Mộ tỏ vẻ đầy thành khẩn: “Không có. Hơn nữa, phí ra mặt của anh cao lắm nha, chú ba của em còn chưa mua nổi được anh đâu”.

“Thật không?”

“Thật. Nếu không tin, em cứ việc móc tim anh ra mà xem”.

Hạ Phong bóp cằm Nhậm Mộ, uy hiếp: “Tốt nhất là không có, nếu để em phát hiện ra thì chờ đấy”.

“Anh cũng muốn chờ xem em định làm như thế nào”. Nhậm Mộ hôn Hạ Phong. Miệng bận rộn, hai tay cũng không quên làm việc.... Duỗi một tay ra kéo rèm xuống, anh kéo Hạ Phong đến giường, tắt đèn ngủ, rất không ôn nhu đẩy Hạ Phong, cả người nhào tới....

Hạ Phong rất không để ý đến thể diện của ông chủ Nhậm, khi Nhậm Mộ muốn tiến vào liền hô ngừng, nói mình đói bụng không chịu được, muốn ăn thức ăn không ăn người. Không còn cách nào khác, ông chủ Nhậm đành phải nhân nhượng gọi phục vụ.

Thừa dịp Nhậm Mộ đang gọi điện thoại, Hạ Phong chạy đi tắm rửa. Tắm xong đã thấy Nhậm Mộ bày một bàn tiệc lớn. Hạ Phong đi tới đoạt luôn phần ăn Nhậm Mộ chuẩn bị đưa tới miệng.

“Ăn tạm được, hương vị còn kém một chút”. Cậu cầm đĩa ăn, lấy tảng thịt bò Nhậm Mộ đã cắt sẵn, rất không khách khí bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Cắt nhỏ một chút, đừng cắt lớn như vậy. Nhậm Mộ, rót cho em ly rượu”.

Nhậm Mộ nhìn Hạ Phong, đem rượu của mình cho cậu: “Gấp cái gì, có ai tranh với em đâu, từ từ mà ăn”.

Cả bàn ăn bốn phần thì có tới ba phần vào bụng Hạ Phong, kết cục Hạ Phong ôm bụng căng tròn nằm phịch trên giường, không nhúc nhích. Nhậm Mộ gọi người đến dọn.

“Thần Việt—” Nhậm Mộ còn chưa nói xong, Hạ Phong đã ra lệnh.

“Nhậm Mộ, đám lưng”. Hạ Phong xoay người, híp mắt, chờ ông chủ Nhậm phục vụ.

“Thần thiếu gia, em đứng là đại gia”.

“Không sai”.

Nhậm Mộ bò lên giường, ngồi trên mình Hạ Phong, đâm lưng cho Hạ Phong. Được một lát, Hạ Phong liền oán trách lực không được, mạnh hơn một chút, vị trí không đúng. Không được vài phút lại ca thán.

Bị Hạ Phong ra lệnh tới tới lui lui một hồi, Nhậm Mộ liền bãi công. Hạ Phong không phải gọi anh đâm lưng mà là bắt nạt người. Bóp hông Hạ Phong, Nhậm Mộ nói: “Em chơi anh?”

Hạ Phong cười cười: “Ăn quá nó. Trò chơi chấm dứt, ngủ, ngày mai đi sông bạc”.

Nhậm Mộ có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy sao, nửa người Nhậm Mộ đè lên Hạ Phong....

Có ít người không có máu mê cờ bạc, cũng không có cái gì kỹ thuật đánh bạc, đối với đánh bạc cũng không quá hứng thú, nhưng hết lần này đến lần khác, loại người này một khi đã chơi đều trở nên đáng sợ hơn bất cứ dân cờ bạc chân chính nào.

Hạ Phong chính là loại người như vậy, tự xưng là mình không quá hứng thú với cờ bạc, khiến Nhậm Mộ khắc sâu trong lòng: Từ nay về sau, không dẫn Hạ Phong vào sông bạc.

Vào sông bạc, Nhậm Mộ tùy tiện đi dạo hai vòng, khi xoay người đã không thấy Hạ Phong đâu. Tìm kiếm một hồi lâu, lục tung cả sông bạc mới thấy được cậu. Trên tay không còn đồng nào, thẻ tín dụng cũng gần hết.

Nhậm Mộ đen mặt, lôi Hạ Phong ra khỏi sông bạc.

Hạ Phong tiêu xài một phen không hề khó chịu mà rất vui vẻ, thấy ai cũng muốn chạy đến ‘chia tiền’. Điểm chết người chính là, Hạ Phong đem thái độ này đến Châu Phi, cả người như bị trúng tà, đối với ai cũng nhiệt tình, chọc người nhớ thương. Không thể không nói, Nhậm Mộ bị cậu lây nhiễm....

Hai người từ Nam Phi đi thẳng về phía bắc, cuối cùng dừng chân tại Ai Cập. Trải qua hành trình mệt nhọc, Hạ Phong lười biếng, nếu Nhậm Mộ không kéo cậu rời giường, Hạ Phong liền dính lấy giường không chịu dậy.

Lần đầu tiên ở nước ngoài đón Tết Âm lịch, Hạ Phong tỏ vẻ không có cảm giác gì. Nếu không phải điện thoại di động nhắc nhở trong nước là Tết Âm lịch, phỏng chừng cậu cũng quên mất. Từ lúc ở Nhật Bản, Nhậm Mộ tịch thu điện thoại của Hạ Phong, lý do là muốn cậu vui vẻ chơi đùa...

Không có điện thoại, Hạ Phong tự nhiên sẽ không nghĩ đến cái gì Hàn Lăng, Tổ Ngạn Chi này nọ.

Buổi tối máy bay đến Cairo, hai người tìm một khách sạn nhỏ, tính toán nghỉ ngơi một hai ngày sau đó đi ngắm cảnh. Liên tiếp hai ngày Hạ Phong đều ru rú trong phòng, cơm ăn nước uống cũng đều do Nhậm Mộ tự mình hầu hạ, đem mình thành đại gia.

Hạ Phong nằm trên giường, tức giận.

Hiện tại trời bên ngoài đã đen kịt, hơn 3h sáng, trong nước mới là sáng sớm. Từ lúc ở biệt thự ngoại ô sau, Hạ Phong cũng không gặp qua Triệu Tranh Hiên xuất hiện trước mắt mình. Nghe Bằng Tùng nói, Nhậm Mộ đưa gã đến sa mạc quay phim cổ trang, độc ác. Không có Triệu Tranh Hiên thì cũng sẽ có người khác. Không có nam nhân thì sẽ có nữ nhân.

Nữ nhân này chính là ‘con dâu’ mà Trầm Chương vừa mất – An tiểu thư.

Mà Nhậm Mộ, tựa ở đầu giường nhíu mày, không nói lời nào. Mấy giờ trước, Trầm Chương gọi điện cho anh sau, An tiểu thư nhanh chóng gọi đến. Một trước một sau, vô cùng ăn ý.

Sau cuộc điện thoại dài đến hơn một giờ đồng hồ, Hạ Phong cũng biết một chút về An tiểu thư. An tiểu thư không phải loại hình như Ivy, không có hào sảng như cô, không dễ dàng đuổi đi. Cũng không giống như Vân Chi nhu nhược, động một chút có thể rơi nước mắt. An tiểu thư chính là nữ tướng cướp, thảo luận ‘hôn sự’ mà Trầm Chương tự tiện đặt ra với Nhậm Mộ, lại đem chủ đề đến việc làm ăn, đương nhiên không thể thiếu ám hiệu tình cảm của mình với ông chủ Nhậm.

Rốt cục, Nhậm Mộ chịu không được, vứt điện thoại sang một bên mặc kệ cô nói chuyện một mình, bản thân đi trên gậy Hạ Phong....

Đại khái là quá lâu không thấy ông chủ Nhậm đáp lại, An tiểu thư liền hỏi thăm: Nhậm Mộ, anh vẫn đang nghe sao?

Nhậm Mộ cầm điện thoại nói: Xin lỗi, ngủ mất. Còn có chuyện gì sao? Nếu không tôi cúp máy.

Không đợi An tiểu thư đáp lời, Nhậm Mộ liền điện thoại.

Hạ Phong quét mắt nhìn Nhậm Mộ, mang theo cả bình dấm chua: “Ông chủ Nhậm, khi nào thì phát thiệp cưới cho tôi? Có cần tôi làm phù rể không?” Nghe An tiểu thư nói như thể mình đã gả cho Nhậm Mộ rồi.

Nhậm Mộ cười, ôm lấy Hạ Phong: “Anh làm sao dám để em làm phù rể? Em chính là Tam thiếu gia của Thần gia, anh dám lớn mật như vậy sao?”

“Mặt dày!” Hạ Phong đập Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ không phản kháng mà để cậu đá. Nhìn Hạ Phong khẩu thị tâm phi, đáy lòng anh cũng vui vẻ đến nở hoa. Trước kia lúc nào cũng lo lắng Hạ Phong không thật tâm với mình, hiện tại phiền não cũng bay ra sau đầu.

“Cái này không thể trách anh. Em cũng hiểu được mình khó theo đuổi thế nào. Nếu anh không mặt dày có thể đoạt được em sao? Em hẳn là phải cảm tạ ưu điểm da mặt dày của anh nha!”

“Còn có thể xuyên tạc thành như vậy?” Hạ Phong thật sự muốn đấm Nhậm Mộ vài cái.

“Trên lý luận là như thế”. Vừa thấy Hạ Phong nhú mày, Nhậm Mộ nở nụ cười. “Là em da mặt mỏng, không chịu được anh da mặt dày gây sức ép”. Ôm Hạ Phong, anh hỏi một vấn đề mà mà mình đã suy nghĩ từ lâu: “Thần Việt, chúng ta có nên có con không?”

Hạ Phong không chút suy nghĩ lập tức trả lời: “Nếu là anh sinh em không ngại”.

“.....Anh nói là nhận nuôi”.

“Vấn đề này em không có nghĩ đến”.

Đời trước chưa con, Hạ Phong cũng từng nghĩ mình sẽ có con. Từ sau khi thành con, suy nghĩ ấy cũng không còn. Hiện tại quay phim mệt mỏi muốn chết, nào có thời gian mà chăm con? Cho dù có, Hạ Phong càng muốn hưởng thụ thế giới hai người, nghĩ làm gì.

“Vậy sau này chậm rãi nghĩ, dù sao chúng ta còn có cả đời”. Nhậm Mộ kéo Hạ Phong vào trong ngực của mình, làm cho cậu tới gần trái tim mình hơn...

Hạ Phong tựa đầu vào vai Nhậm Mộ, híp mắt, một lát sau liền ngủ mất.

Cả đời dài bao nhiêu? Trong định nghĩa của Nhậm Mộ chính là khi cả hai người tóc trắng xóa, hàm răng đều rơi sạch, tay của anh còn nắm tay Hạ Phong, Hạ Phong còn đeo nhẫn anh tặng, hoặc là cả anh và Hạ Phong đều già đi, hai người còn đang cùng một chỗ. Nhưng mà, đối với một số người, cả đời chính là giây dựa trong đau khổ, đuổi theo quá khứ không buông tay rồi lại chờ mong tương lai, tựa như Hàn Lãng.

Trời rất nhanh liền sáng.

Ánh sáng theo cửa sổ tiến vào, chiếu trên mặt Nhậm Mộ khiến anh mở mắt. Nhìn người bên cạnh vẫn còn đang ngủ, anh hôn lên trán cậu, sau đó rời giường, chuẩn bị hành trang cho hai người đi chơi. Mở điện thoại, phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là...

Tối hôm qua, sau 4h gọi đến có Bằng Tùng, có Lý Khả Nhạc, có Tô Ôn, kể cả người không bao giờ gọi cho anh – Thần Truy cũng gọi đến.

Đẩy cửa sân thượng, Nhậm Mộ gọi điện thoại. Anh cho rằng lại có đạo diễn tìm Hạ Phong liền gọi trước cho Tô Ôn, tựa người trên lan can nhìn người phía dưới đi lại.

“Có chuyện gì sao?”

Mới mở miệng, giọng Tô Ôn khác biệt với lúc bình thường, giọng rất trầm: “Nhậm Mộ, Thần Việt đâu?”

“Còn chưa rời giường, tìm Thần Việt có chuyện gì sao?”

“Tối hôm qua Hàn Lăng trúng đạn, sắp không vượt qua được, Hàn Lăng muốn gặp Thần Việt lần cuối”.

61. Chương 61: Tìm Được, Rồi Lại Làm Mất Đi

Việc này, tới quá mức đột ngột.

Nhậm Mộ từng sờ cúp điện thoại, đặt xong vé máy bay mới đánh thức Hạ Phong dậy. Ngồi trên giường gần người hơn nửa giờ, Hạ Phong nói muốn đi tắm rửa. Dem Nhậm Mộ ngăn lại sau cửa phòng tắm, Hạ Phong nhìn vào khuôn mặt không thuộc về mình trong chiếc gương trước mặt.

Mở vòi nước, Hạ Phong dựa vào tường trượt dần xuống, hai tay ôm đầu...

Hàn Lăng sẽ chết trước cậu, đây là điều vĩnh viễn Hạ Phong không nghĩ đến, tựa như cậu chưa bao giờ nghĩ sau tai nạn kia sẽ sống lại vậy. Từ lúc quen biết đến khi yêu nhau, từ tranh chấp mâu thuẫn đến chia tay, không hề dễ dàng.

Cách một cánh cửa, Nhậm Mộ chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ồn ào.

Cửa chậm rãi mở, Hạ Phong ra ngoài. Nhậm Mộ không nói gì, chỉ ôm Hạ Phong vào ngực mình, thật chặt....

Máy bay hạ cánh vào nửa đêm.

Nửa giờ sau, Hạ Phong có mặt ở bên ngoài phòng hồi sức cấp cứu. Nhậm Mộ tự tay mở cửa phòng bệnh, đưa Hạ Phong vào, sau đó đóng cửa lại.

Hàn Lăng nằm trên giường bệnh thuần sắc trắng, hơn một nửa khuôn mặt bị che bởi ống thở oxy. Ngực được băng bó nhưng máu vẫn chảy thấm ra khỏi lớp băng gạc. Tiếng máy đo nhịp tim vang lên từng nhịp từng nhịp một báo hiệu sự sống mỏng manh có thể mất đi bất cứ lúc nào.

Viên đạn trúng ngay sát tim Hàn Lăng, không phải ‘nhất thương trí mạng’ nhưng cũng đủ anh mất hơn nửa mạng mình. Chú Quan nói ông phát hiện Hàn Lăng ngay trước cổng lớn Thần gia, lúc ấy Hàn Lăng chỉ còn thở thoi thóp, trong miệng lặp đi lặp lại hai chữ: Thần Việt.

Là ai làm, vì cái gì lại nhằm vào người không có liên quan đến hắc đạo, cảnh sát cũng không điều tra được. Vụ án không tìm ra được lối thoát.

Cuộc điện thoại cuối cùng của Hàn Lăng là gọi cho Hạ Phong, nhưng không may, điện thoại của Hạ Phong lại bị Nhậm Mộ tịch thu. Bác sĩ nói, Hàn Lăng có thể là có chuyện không bỏ xuống được nên mới khiến anh chống đỡ được đến giờ phút này.

Hai hốc mắt Hạ Phong đỏ hoe.

“Hàn Lăng, tôi đã trở về”. Ngồi vào bên giường, Hạ Phong bắt lấy tay Hàn Lăng, nghẹn ngào. Cậu rời đi mới có một tháng, Hàn Lăng đã xảy ra chuyện.

Người chờ đợi bấy lâu xuất hiện, Hàn Lăng tỉnh trong chốc lát rồi lại nhắm mắt. Lặp đi lặp lại mấy lần anh mới chính thức mở mắt ra, nhìn Hạ Phong, lần cuối cùng. Anh muốn cầm lấy tay Hạ Phong, như trước kia, nhưng không có chút sức lực. Nhìn Hạ Phong anh yêu cả đời mình, anh khóc.

Tìm được, rồi lại làm mất đi.

Lau nước mắt của Hàn Lăng, Hạ Phong cố gắng tỏ ra như bình thường. Cậu vẫn nhớ rõ lần đầu tiên cầm tay Hàn Lăng là lúc hai người hẹn hò ngày thứ hai, bởi lẽ ngày đầu tiên Hàn Lăng nói thích cậu xong liền xoay người bỏ chạy, Hạ Phong đành phải gọi điện thoại nói đồng ý.

Hàn Lăng vẫn nhìn cậu, chỉ là miệng mấp máy như muốn nói gì đó. Hạ Phong cúi xuống nghe...

Bỗng nhiên, bàn tay đang cầm tay Hạ Phong buông lỏng ra.

Hạ Phong khóc, vì Hàn Lăng.

*

Một tuần sau.

Các phương tiện truyền thông đều tập trung đưa tin về lễ trao giải Hoa ưng, ảnh đế một thời – Hàn Lăng giờ ra đi lặng yên không một tiếng động. Hàn Lăng được chôn ngay cạnh phần mộ của Hạ Phong.

Ngày hạ huyết, Hạ Phong cũng đi theo, đeo kính râm. Khi mọi người ra về gần hết, Hạ Phong vẫn thất thần không nhúc nhích. Nhậm Mộ đứng bên cạnh cậu, thẳng đến khi trời tối.

Hàn Lăng chết, làm Hạ Phong đau lòng, nhưng càng thêm đau lòng chính là cái chết của Hàn Lăng phải che che dấu dấu. Công ty đưa tin Hàn Lăng chết là vì ung thư.

Giới giải trí sẽ không vì một ảnh đế đã hết thời mà đau thương, cho dù chỉ là một giây. Bên cạnh một số mẫu tin ít ỏi đến đáng thương bày tỏ sự tiếc nuối cho ảnh đế trẻ tuổi thì tuyệt đại đa số giới truyền thông đều tập trung vào việc ai sẽ là người giành chiến thắng lớn nhất trong giải Hoa ưng.

Giải Diễn viên trẻ triển vọng và Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đều có đề cử cho Hạ Phong, dĩ nhiên được sự quan tâm của không ít đơn vị truyền thông. Gần đây, vì doanh thu phòng vé của [Thâu thiên kế hoạch] cao ngất ngưỡng nên cũng đẩy địa vị của Hạ Phong lên cao hơn. Không ít đơn vị truyền thông muốn phỏng vấn như Hạ Phong đều cự tuyệt.

Rất nhanh đã tới lễ trao giải Hoa ưng.

Mỗi năm một lần các nghệ sĩ trong làng điện ảnh lại tụ hội, dĩ nhiên là náo nhiệt vô cùng. Từ 6h tối, các nữ minh tinh đã tiến hành ‘tranh giành lãnh thổ’, trình diễn sắc đẹp quanh thảm đỏ, kịch tính hơn cả thi hoa hậu.

Một giờ sau, Tân nhân Hạ Phong khoác tay người mẫu Ivy bước lên thảm đỏ, chậm rãi tiến vào phạm vi cameras. Bất đồng với hình tượng ăn mặc vốn có, lần này Hạ Phong mặc một bộ đồ màu trắng, xứng đáng với tên gọi bạch vương tử. Vốn chưa bao giờ trang điểm lần này Hạ Phong cũng được hóa trang che đi quảng thâm và khuôn mặt tái nhợt. Ivy lựa chọn một bộ trang phục lễ hội nhẹ nhàng phiêu dật, đứng trên thảm đỏ như một vị nữ thần.

Cuối thảm đỏ, nữ MC nhìn thấy Hạ Phong lập tức nói:

“Hiện tại trước mắt chúng ta là Tân nhân Thần Việt và bạn gái Ivy. Trong năm qua, Thần Việt đã đóng hai bộ phim điện ảnh hần tất cả mọi người đều quen thuộc. Phim đầu tiên là phim bom tấn mùa hè vừa rồi [Tù đồ], phim thứ hai vừa được công chiếu cách đây không lâu [Thâu thiên kế hoạch]. Đêm nay, Thần Việt được đề cử hai hạng mục quan trọng là Diễn viên trẻ triển vọng và Nam diễn viên chính xuất sắc nhất...”

Chỉ 10 phút đồng hồ sau, Hạ Phong rút cục kí tên vào panel của lễ trao giải cùng các nghệ sĩ khác, sau đó hàn huyên vài câu với nữ MC.

“Thần Việt, được đề cử hai giải thưởng lớn, anh có cảm nghĩ gì?”

“Kịch động là không thể thiếu được, đương nhiên, có thể tới tham gia cũng rất vui vẻ”.

“Anh cảm thấy mình có thể đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất không?”

Hạ Phong cười cười, nói: “Có được hay không lát nữa sẽ biết được, có thể được đến đây đối với tôi cũng chính là một loại khẳng định”. Đáp án này có vẻ trung lập, người xem lễ trao giải quen thuộc đều sẽ biết...

Thấy không còn gì để hỏi nữa, nữ MC liền hỏi đến vấn đề tình cảm của Hạ Phong và Ivy.

“Ivy, có tin tức đưa ra bạn và Thần Việt có việc tốt, nhân cơ hội này cần phải cho các fan nữ của Thần Việt đáp án a ~”

Ivy chỉ cười không đáp lời.

Hạ Phong cười khê: “Nếu như là có việc tốt, nhất định sẽ công khai cho mọi người biết”.

Còn chưa vào đến hội trường, Hạ Phong đã nhìn thấy ông chủ Nhậm xuống xe, còn có Tào Tuấn. Hai ông chủ lớn khoan thai là khách quý của lễ trao giải hôm nay. Người cuối cùng xuất hiện là siêu cấp thiên vương Vi Cung Nhiên, đương nhiên, còn có đại đạo diễn Hứa Hoa với đề cử cho phim [Tù đồ] của mình.

Hạ Phong vừa ngồi xuống không bao lâu, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Đứng trên bục trao thưởng, hai MC nói vài lời giới thiệu, tiếp đó là một đoạn phim ngắn về các bộ phim mà Hàn Lăng từng diễn, nữ MC thuyết minh:

“...Trên bục trao giải này, Hàn Lăng đã từng ba lần nhận giải thưởng, lần đầu tiên là giải Diễn viên trẻ triển vọng, lần thứ hai là Nam diễn viên phụ xuất sắc, lần thứ ba là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, những thời khắc này đều được giới điện ảnh công nhận.... Chúng ta cảm tạ cống hiến của anh đối với nền điện ảnh, cảm tạ anh đã đưa đến cho khán giả những tác phẩm xuất sắc...”

Nhìn từng thước phim được chiếu lên, Hạ Phong tập trung nghe bài diễn văn, khi biết Hàn Lăng được truy tặng* giải thưởng Thành tựu trọn đời, cậu vô cùng kích động, tựa như mình là người nhận giải thưởng vậy, bởi vì cậu từng chứng kiến toàn bộ quãng đường cố gắng và cống hiến cho nghệ thuật của anh (*giải thưởng được trao cho người đã khuất)

Ngồi bên cạnh Hạ Phong, Ivy cắn môi, cố gắng không khóc ra.

Các giải thưởng khác tiếp theo dần được công bố, giải Diễn viên trẻ triển vọng công bố thứ tư. Bên cạnh Hạ Phong, đề cử còn có tiểu thiên hậu của Central America — Lý Tâm Đình, hắc mã Trương Đình Sinh, từ lĩnh vực âm nhạc tiến đánh điện ảnh — Tả Quan Lâm, một nghệ sĩ khác từng huấn luyện cùng Hạ Phong — Thượng Gia.

Đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, ngoại trừ Vi Cung Nhiên, là người đã có ba lần đoạt được giải thưởng này — Lưu Tiến Kiệt, một vị lão làng của giới giải trí — Trình Văn Thái, nam diễn viên chính của [Song sát] Lý Hiên Bân. Mỗi đối thủ đều vô cùng nổi bật, dùng lời của Hạ Phong mà nói chính là: Tôi chỉ là phụ gia.

Giải thưởng thứ 3 vẫn chưa được công bố, điện thoại trong túi quần Hạ Phong đã rung lên. Mở ra nhìn, là tin đến từ Nhậm Mộ: Sau khi trao giải kết thúc, mang em đi một chỗ.

Hạ Phong nhanh chóng gửi lại: Ở đâu?

Không đầy một phút đồng hồ, Nhậm Mộ trả lời: Trước xong việc này đã.

Phần công bố giải Diễn viên trẻ triển vọng cuối cùng cũng đến.

Camera đi tới đi lui quanh các diễn viên được đề cử, muốn ghi lại sự khẩn trương của họ. Hạ Phong vốn không có cảm giác khẩn trương, nhưng bị camera chiếu cố cùng hai MC kẻ xướng người họa khiến cậu bắt đầu trở nên khẩn trương.

MC nam: “Nói đến giải Diễn viên trẻ triển vọng năm nay không ít người nổi bật. Trước tiên là Quan Lâm, cô có giọng hát rất cao mọi người đều đã biết, nhưng không nghĩ tới cô diễn viên lại tốt như vậy. Không chừng Quan Lâm sẽ đoạt được giải thưởng này”.

MC nữ: “Cái này không thể chắc chắn được. Bằng vào diễn xuất của mình, Lý Tâm Đình chính là hắc mã của năm nay, còn có Trương Đình Sinh cũng không hề thua kém”.

MC nam: “Nói đến xuất sắc cũng không thể quên mất Thần Việt a”.

MC nữ: “Chúng ta nói không chừng dọa cho các nghệ sĩ mới hoảng loạn mất, tranh thủ mời người trao giải hôm nay ra thôi. Xin mời, Đỗ Minh Huy!”

Bên dưới vỗ tay.

Đỗ Minh Huy mở phong bì màu bạc, nói: “Các diễn viên mới xuất hiện lớp lớp dĩ nhiên không thể thiếu khỏi cạnh tranh kịch liệt, nhưng tục ngữ đã nói, không có cạnh tranh sao có tiến bộ. Có được giải thưởng hay không không quan trọng, dù sao vẫn còn rất nhiều cơ hội cho các nghệ sĩ của chúng ta”. Đỗ Minh Huy thần bí nhìn lên màn hình lớn, tựa hồ muốn nhìn xem người được giải bộ dạng như thế nào.

Trên màn hình là hình ảnh năm người khấn trương chờ đợi, tiểu thiên hậu Quan Lâm còn không ngừng vò khăn tay, Hạ Phong thầm nghĩ không cần phải khấn trương đến vậy, phỏng chừng nhận được giải lại ngắt luôn tại chỗ.

Thượng Gia lại càng khoa trương, quả thực là đứng ngồi không yên.

Ivy cầm tay Hạ Phong, hai mắt nhìn chăm chăm lên bục trao giải, như thể cô là người nhận được đề cử chứ không phải Hạ Phong.

“Trong thời gian qua, người này thực sự vô cùng nổi bật, ngay cả tôi lẫn lộn nhiều năm như vậy cũng không khỏi đỏ mắt ganh tị, giải thưởng này đương nhiên chỉ có thể là của người ấy!” Đỗ Minh Huy nói to, “Giải diễn viên trẻ triển vọng thuộc về — Thần Việt !!”

Lập tức, bên dưới tiếng vỗ tay như sấm.

Hạ Phong vừa nghe thở phào, tâm tình cũng không còn khấn trương. Hôn lên hai má Ivy, Hạ Phong liền xoay người, hướng đến phía Nhậm Mộ làm trò như một đứa trẻ học chào theo nghi thức quân đội rất không đúng quy cách. Nhậm Mộ dùng sức vỗ tay, chỉ thiếu điều huýt gió.

Cảm ơn mọi người ngồi xung quanh xong Hạ Phong lên bục nhận thưởng, cậu nhìn khắp bốn phía, mọi người đều vỗ tay chúc mừng, cảm giác thật là tốt. Cũng chỉ có thời khắc này đứng trên đài cao nghe tiếng vỗ tay Hạ Phong mới hiểu vì sao mọi người lại có khát vọng giành được giải thưởng.

Đây là một loại khẳng định. Tựa như cái ngày Hạ Phong trở thành Xa thần vậy.

Có lẽ đóng phim cũng không tồi.

Chờ tiếng vỗ tay dịu lại, Hạ Phong liền bắt đầu bài phát biểu của mình: “Nói thật ra, lúc này nếu không khấn trương chính là gạt người, lúc trước tôi đã chuẩn bị một bài phát biểu ngắn, cho dù không nhận thưởng cũng là để tham khảo về sau. Tôi xin cảm ơn đạo diễn Hứa, công ty của tôi, fans hâm mộ...” Liên tiếp cảm ơn sau, Hạ Phong ngừng lại một chút, hướng tầm mắt về phía Nhậm Mộ. “Tôi muốn đặc biệt cảm ơn một người, người đã khiến cho cuộc sống của tôi không còn cô đơn. Tôi chỉ muốn nói, anh yêu em”.

Lời này vừa nói ra tiếng vỗ tay ngập tràn cả hội trường. Hiển nhiên hàng loạt tầm mắt hâm mộ ghen tị đều phóng về phía Ivy...

Ivy chỉ có thể yên lặng tiếp nhận đủ loại tầm mắt, vẫn không quên tạo ra vẻ mặt ‘tôi rất cảm động, rất kích động’ các loại...

Lần này Nhậm Mộ không ra sức vỗ tay nữa, cùng Hạ Phong mặt đối mặt.

Rời khỏi bục trao giải, Hạ Phong gửi cho Nhậm Mộ một tin nhắn: Cảm ơn anh.

Rất nhanh đã có trả lời: Cảm ơn như thế nào? Anh không cần nói suông.

Hạ Phong nhìn tin nhắn, cười nhẹ.

Sau giải Diễn viên trẻ triển vọng còn khoảng chục giải thưởng nữa, cuối cùng mới đến giải thưởng quan trọng nhất.

Lần này Hạ Phong không khấn trương chút nào, bởi vì cậu đã sớm biết mình không có cơ hội, chỉ là đến làm phụ gia mà thôi. Tuy nói là vậy nhưng lời MC vẫn khiến cậu có chút khấn trương, chẳng hạn như câu: Nam diễn viên chính xuất sắc ngoại trừ thực lực còn phải có vận khí. Rất có thể đêm nay nữ thần may mắn lại chiếu cố Thần Việt cũng nên.

MC cũng không dám nói quá nhiều, tất cả đều nôn nóng chờ đợi kết quả. Người đọc kết quả là đạo diễn nổi tiếng Phương Văn Cường, được mệnh danh là người tạo ra Ảnh đế.

Trên màn hình lớn, cả năm người đề cử không ngoài dự đoán của mọi người ai nấy đều mỉm cười. Ngoại trừ Hạ Phong thì bốn người còn lại đều thành danh đã lâu trong làng giải trí, cũng trải qua cảnh này nhiều lần nên ai nấy mỉm cười trấn định. Còn Hạ Phong cười là bởi vì cả hội trường đều nhìn vào mặt mình trên màn hình lớn, không thể không cười.

“Tôi nhớ lần đầu tiên được công bố Nam diễn viên chính xuất sắc là hơn 10 năm trước, không nghĩ tới hôm nay còn có cơ hội đến đây công bố giải thưởng này”. Phương Văn Cường nhìn tên trong phong bì một chút, sau đó nhìn xuống dưới đài, “trước khi tôi nhìn thấy tên người đoạt giải, tôi đã nghĩ liệu có phải người này hay không? Bởi vì hơn 10 năm trước tôi cũng xướng tên người ấy”.

Phương Văn Cường vừa nói xong câu này, dưới đài đã có người thét lên vỗ tay.

“Thật trùng hợp, chính là người ấy. Nam diễn viên chính xuất sắc nhất chính là – Vi Cung Nhiên”.

Vi Cung Nhiên đứng dậy bắt tay mọi người. Hạ Phong ngồi ngay đằng sau nên cũng thoải mái đứng lên bắt tay.

Vi Thiên Vương nói cảm ơn gì đó, Hạ Phong chỉ là nghe từ tai trái lọt sang tai phải, một chữ cũng không nghe thấy. Vi Cung Nhiên nhận giải xong lại tiếp tục biểu diễn văn nghệ.

Hạ Phong nhìn lên trên khán đài, ngẩn người. Cậu không nghĩ người ấy là Tổ Ngạn Chi. Tối hôm qua xem báo, Tổ Ngạn Chi vẫn còn đang đi tour, chỉ một buổi tối đã đến đây. Ngoại trừ Tổ Ngạn Chi còn có thiên vương của giới âm nhạc Phó Tân Hiến. Từ sau khi tour diễn của Tổ Ngạn Chi diễn ra, lượng fan của thiên vương Phó Tân Hiến đã bị giảm đáng kể.

Hai đại thiên vương đến biểu diễn cho giải Hoa ưng, khó mà gặp được.

Trên đài Tổ Ngạn Chi khác hẳn với bình thường, không nói đến giọng ca và vũ đạo, chỉ riêng khí chất độc đáo của cậu đã đủ để xứng với tên gọi thiên vương. Từ sau khi Hàn Lăng chết, cảm xúc của Hạ Phong luôn không tốt. Cho tới bây giờ xem Tổ Ngạn Chi biểu diễn, cậu bị giọng ca này mê hoặc, không tự giác mà chìm đắm vào đó...

Nhìn vào Tổ Ngạn Chi, tay Hạ Phong gõ nhịp theo...

Sau màn biểu diễn của hai thiên vương giải thưởng cuối cùng của Hoa ưng Phim nhựa xuất sắc được công bố. Không được giải Nam chính xuất sắc, không được đạo diễn xuất sắc, [Tù đồ] xem như vớt được chút mặt mũi mang giải thưởng này vào túi.

Lễ trao giải kết thúc, Hạ Phong còn phải ứng phó với giới truyền thông.

Sau khi phỏng vấn, cậu nghỉ ngơi ngay tại một phòng sau hội trường, chờ Tô Ôn đón mình về công ty sau đó đi về cùng Nhậm Mộ. Tựa người vào ghế salon, cậu nhìn đồng hồ. Lấy điện thoại ra định gọi cho Tô Ôn thì cửa bị mở ra.

Cậu nghĩ là nhân viên công tác nhưng người đến là Tổ Ngạn Chi. Đoạn thời gian Hạ Phong không ở trong nước, Tổ Ngạn Chi gọi điện cho cậu rất nhiều, cũng có nhắn tin lại nhưng chỉ là hỏi thăm sức khỏe. Nhậm Mộ lại rất rộng rãi, không xóa mấy tin nhắn kia đi.

Vừa thấy Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi thoải mái nói: “Chúc mừng”.

Hạ Phong nở nụ cười: “Cảm ơn”.

Tổ Ngạn Chi ngồi xuống nhìn Hạ Phong. Một lát sau mở miệng: “Cậu gầy. Quay phim mệt lắm sao?”

Hạ Phong không trả lời, chỉ là nhìn chăm chú vào Tổ Ngạn Chi, giống như muốn tìm thứ gì đó.

Tổ Ngạn Chi thấy vậy hỏi: “Sao xem tôi như vậy? Có gì không đúng sao?”

Hạ Phong lắc đầu, vô vô trách: “Không. Có lẽ là quá mệt”.

Tổ Ngạn Chi đứng lên vỗ vai Hạ Phong: “Đi thôi, tôi đưa cậu về”.

“Không được. Tô Ôn –”

“Cậu sợ Nhậm Mộ trông thấy hay là đang tránh né tôi?”

“... Cũng không phải”. Hạ Phong nói dối, cậu vừa sợ Nhậm Mộ thấy, vừa là tránh né Tổ Ngạn Chi.

“Vậy thì tại sao? Là vì tôi nói thích cậu, cậu không tiếp nhận được việc ấy sao? Thần Việt, cậu không công bằng với tôi.”

“Tổ Ngạn Chi, từ trước đến giờ tôi vẫn coi cậu như anh em mình. Không nghĩ đến cậu sẽ...”

“Vậy là cậu không nhận được. Tốt lắm, từ nay về sau cậu hãy cứ coi tôi là anh em, như trước kia vậy”.

“...” Hạ Phong không nói gì.

“Thần Việt, đừng tránh né tôi”.

Hạ Phong một lần nữa phủ nhận: “Tôi không”.

“Tốt lắm, để tôi đưa cậu về”.

Hạ Phong thẳng thắn: “Chờ lát nữa tôi đi cùng Nhậm Mộ đến một chỗ, anh ấy sẽ đón tôi. Tôi không hề tránh né cậu”. Nguồn :

Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong, không nói gì.

Một lát sau hai người vẫn tiếp tục duy trì trạng thái cũ. Tổ Ngạn Chi ngồi xuống hút thuốc lá. Hạ Phong từ từ nhắm hai mắt, nghỉ ngơi trong chốc lát.

Tổ Ngạn Chi không chịu được không khí này, gẩy àn thuốc xuống hướng về phía Hạ Phong: “Chúng ta về sau vẫn có thể như trước sao?”

Hạ Phong mở mắt nhìn Tổ Ngạn Chi.

Tô Ôn chở Hạ Phong về tới công ty. Nhậm Mộ đã chờ ở gara từ sớm, vừa thấy xe Tô Ôn lập tức chạy ra đón người.

Hạ Phong tiến vào xe Nhậm Mộ, đưa kỉ niệm chương cho giải thưởng diễn viên trẻ triển vọng cho anh: “Đã thấy chưa, diễn viên trẻ triển vọng, ông chủ Nhậm, từ nay về sau cần phải tận lực ủng hộ nha~”

Nhậm Mộ hôn cậu, “Em chính là người của anh, không ủng hộ em còn ủng hộ ai nữa?”

Hạ Phong ôm lấy tay Nhậm Mộ: “Đi thôi!”

Đứng trên ban công tầng 89, Hạ Phong tựa vào lan can thò đầu ra ngoài. Từ nơi này nhìn xuống thật sự rất cao, nếu rơi xuống chết là chắc chắn.

Ông chủ Nhậm nói nơi này về sau chính là nhà của bọn họ, là phòng đẹp nhất tòa nhà. Từ ban công nhìn ra có thể thấy được hơn phân nửa thành thị. Vào buổi tối cảnh đêm rất không tồi.

“Như thế nào? Được chứ!” Ông chủ Nhậm ôm lấy bả vai Hạ Phong, một bên kéo cậu vào phòng, đặc ý khoe khoang, “mất rất nhiều thời gian anh mới chọn được chỗ này đây”.

“Rất được”. Hạ Phong nhìn bài trí trong phòng, sàn nhà bằng gỗ, nhà có tông màu sáng, đèn treo tinh xảo, không tính là xa hoa nhưng rất có phong cách, coi như không tệ. Vuốt ve hoa văn trên tường, cậu hỏi: “Không phải anh có biệt thự sao, mua cái này làm gì?”

“Mua làm gì?” Nhậm Mộ nhíu mày, ôm Hạ Phong lại gần mình: “Đương nhiên là kim ốc tàng kiều. Dem em giấu trong này, xem ai có thể trộm được em”.

Hạ Phong nở nụ cười, tặng cho Nhậm Mộ một cái hôn. Kì thật, Nhậm Mộ mua phòng chẳng qua là để thay đổi khẩu vị mà thôi. Dem trán của mình dựa vào trán Nhậm Mộ, cậu nói: “Tốt lắm, nếu đã để em dính lấy anh, đời này cũng đừng nghĩ bỏ em ra được”.

“Anh cầu còn không được”.

Nhậm Mộ ôm Hạ Phong vào phòng ngủ, tự mình hầu hạ người yêu tắm rửa thay đồ...

Nằm ở trên giường, Hạ Phong thao thức không ngủ được. Một mỗi vô cùng như đầu óc hết lần này đến lần khác lại đối nghịch với cơ thể, không chịu ngủ. Cái chết của Hàn Lăng rất đáng ngờ khiến cậu không thể ngừng suy nghĩ. 5 năm chung sống với Hàn Lăng, anh ta cơ hồ đều ở trường quay, hoàn toàn không có cơ hội đặc tội với ai. Coi như là có đặc tội thì ai có năng lực làm một người đang sống sờ sờ ra đó chết không có chút dấu vết nào để lại?

Hàn Lăng trúng đạn ở đâu, trước khi trúng đạn đã đến nơi nào, gặp qua những ai, ngay cả cảnh sát cũng không điều tra được. Hỏi Lý Khả Nhạc anh ta cũng không biết.

Hạ Phong nghĩ tới cái chết của Hàn Lăng có khả năng liên quan đến mình, nhưng câu nói cuối cùng của Hàn Lăng khiến Hạ Phong đoán không ra.

Nhìn điện thoại, đã hơn 3h sáng.

“Sao còn chưa ngủ?” Bị ánh sáng điện thoại làm phiền, Nhậm Mộ mắt nhắm mắt mở hỏi Hạ Phong.

“Ngủ không được”.

“Làm sao vậy?” Nhậm Mộ mở đèn ngủ.

“Em đang suy nghĩ rốt cuộc là ai ra tay với Hàn Lăng”. Nhìn chằm chằm lên trần nhà, Hạ Phong xoay người, nhìn Nhậm Mộ, “Anh cảm thấy là ai làm?”

Nhậm Mộ hồi lâu không nói chuyện. Từ đáy lòng anh vẫn chán ghét Hàn Lăng, dù kẻ này có chết rồi đi chẳng nữa.

“Cảnh sát cũng không biết chuyện, em cũng đừng hao tâm tổn trí. Anh sẽ tận lực điều tra rõ chuyện này”. Nhậm Mộ kéo chăn mền, đem Hạ Phong kéo vào trong ngực mình. “Tốt lắm, ngủ thôi”.

“Uhm...”

Ngủ ngon, Hàn Lăng.

62. Chương 62: ‘tôi Hi Vọng Là Có Thể Cùng Người Mình Thích Bình An Vượt Qua Cả Đời Đây’

Từ sau khi Hạ Phong được giải Diễn viên trẻ triển vọng, kịch bản theo đó mà kéo đến ầm ầm. Tuy nói trên đầu có kịch bản đủ để cậu bề bộn một năm nhưng cậu vẫn muốn nhận thêm hai kịch bản nói, tốt nhất là kịch bản vào cuối năm,

Mấy hôm trước, [Phía bên kia Thiên Đường] bắt đầu quay.

Lúc trước Hạ Phong chưa xem kịch bản nên không biết được nội dung là gì. Đến giờ biết được chỉ có thể thời dài. Nội dung chính của phim là tình cảm luyến ái sinh tử giữa thời loạn, phản Titanic phiên bản Trung Quốc. Nói phản Titanic bởi kết cục là nữ chết, nam còn sống. Nội dung không trọng yếu, quan trọng là phải diễn được nhân vật chính dũng cảm tiến về phía trước, vận mệnh treo người bất đắc dĩ, loạn thế bị phần...

Trừ điều đó ra, cậu còn có một cảnh khóc, là thời điểm nữ chính chết giữa chiến trường.

Vừa khởi động máy một hai ngày diễn viên thường không vào được trang thái, đạo diễn Vu Học Lương cũng hiểu rõ nên không làm khó như đại đạo diễn Hứa Hoa, chỉ cần Hạ Phong diễn không hợp với yêu cầu của mình liền cầm loa mắng người. Đại bộ phận các cảnh quay đều ở Ảnh Thị thành*, không cần phải khắp nơi đi tìm bối cảnh. (*Phim trường tổng hợp mà có nhà cửa đường xá bối cảnh cho các phim drama)

Ba tháng giới giải trí có vẻ sóng êm gió lặng, không có sự kiện lớn nào. Mà Hạ Phong cũng đi casting nhiều lần, chọn một vài bộ phim không khó khăn cho lắm để diễn.

Gần đây có đoàn làm phim từ Hollywood đến chọn diễn viên, đầu tiên là đi Central America, về sau lại đến China Era Entertainment. Làm người đứng đầu công ty năm nay, cộng thêm có khuôn mặt pha trộn Âu – Á nên Thần Việt lập tức được Bàn Tùng đề cử.

Giám đốc Bàn tự mình gọi điện thoại kêu cậu đến công ty, Hạ Phong dù có đang làm gì cũng phải đến. Hỏi Tô Ôn chuyện gì, anh cũng không biết. Ném xuống bộ phim đang quay dở, cậu lập tức phóng xe về công ty.

Chỉnh sửa lại tóc tai, Hạ Phong bước vào thang máy. Dọc theo lối đi rẽ trái rồi rẽ phải, cậu đẩy cửa một căn phòng chưa đồ, đi vào. Người xuất hiện trước mắt cậu đầu tiên không phải giám đốc Bàng, cũng không phải Tào Tuấn, càng thêm không phải ông chủ Nhậm, mà là một đồng người ngoại quốc, làm hại cậu cho là mình đi nhầm, xoay người đi ra ngoài....

Nhìn lại rõ ràng sau cậu mới phát hiện Bàng Tùng ở trong này, chỉ là ngồi lọt thỏm giữa một đồng người ngoại quốc...

Đám người ngoại quốc đánh giá Hạ Phong mấy lần sau liền sôi nổi thảo luận. Người trong cuộc với vốn tiếng Anh ít ỏi đến đáng thương chỉ có thể bày ra bộ mặt ngây thơ ngớ ngẩn...

Thảo luận xong, một người phụ nữ khoa tay múa chân với Bàng Tùng sau đó nhìn Hạ Phong, cái gì cũng không nói. Bàng Tùng hắng giọng nói: “Thần Việt, diễn một đoạn đi”.

Mỗi lần casting đều có trò này khiến Hạ Phong vô cùng ngán ngẩm, cậu liền oán trách: “Vì sao lại diễn một đoạn? Có thể đổi một chút sao?”

“Đây là lúc cậu cần phát huy năng lực, đừng lè mề nữa, nhanh lên”.

Hạ Phong gãi gãi đầu, buồn bực nói: “Đoạn nào?”

“Bọn họ nói để cậu tự chọn”.

“Giám đốc Bàng, nói thật ra, tôi nói cái gì bọn họ có thể nghe hiểu được sao? Lão nhân gia cũng đừng trông cậy tôi nói tiếng Anh. Mà cho dù tôi nói tiếng Anh, bọn họ có thể nghe hiểu hay không cũng là vấn đề lớn”.

Bàng Tùng muốn tát chết người này ngay lập tức. Đề lại ham muốn tốt bậc ấy, thương lương một hồi anh mới nói: “Bọn họ nói cậu có thể diễn bằng tiếng Trung, bọn họ không quan tâm cậu nói cái gì, chỉ chú ý đến biểu cảm động tác của cậu mà thôi”.

“Được rồi”.

Hạ Phong chọn lấy một đoạn phim rất nổi tiếng ở nước ngoài, chính cậu cũng không rõ ràng, chỉ là dựa vào cảm nhận của bạn thân đối với diễn viên mà diễn.

Biểu diễn xong, đoàn làm phim Hollywood người xem ta ta nhìn người, sau đó cùng gật gật đầu, nhưng là cái gì cũng không nói. Bàng Tùng phát tay bảo cậu ra ngoài trước.

Hạ Phong ra khỏi. Tựa người vào tường, khoan tay, kiên nhẫn chờ.

Đạo diễn từ Hollywood tới, chỉ nghĩ đến điều này thôi cũng đủ làm người ta tâm động, hiển nhiên hấp dẫn không ít thế lực.

Hạ Phong gặp ở ngoài cửa Lạc Thiên Lâm và Chiêm Bạch. Cậu lên tiếng chào hỏi nhưng vẫn duy trì tư thế như vừa rồi. Cả hai vị siêu sao đều xuất hiện, cộng thêm với nghệ sĩ của các công ty khác, cậu cảm thấy phần thắng của mình càng ít ỏi.

Chiêm Bạch và Lạc Thiên Lâm cũng đứng chờ ngoài cửa.

Một lát sau, có người thông báo trước hết để cho hai vị tiền bối đi vào casting, để Hạ Phong chờ một chút.

Không có biện pháp, Hạ Phong chỉ phải chờ.

Lạc Thiên đi ra biểu hiện tràn đầy tự tin.

Chiêm Bạch đi ra cũng là tự tin vô cùng...

Hạ Phong nhìn, chỉ có thể nhú mồm, nghĩ thầm: Xem ra đối thủ của mình rất mạnh.

Hạ Phong trở ra, nhân viên nói với cậu một hồi, cậu nghe mà vẫn không hiểu gì cả.

Casting xong, Hạ Phong cũng muốn trở về quay phim. Thế nhưng Bàng Tùng nhanh tay giữ chặt cậu, chuẩn bị một hồi tẩy não. Còn chưa kịp ngồi xuống ghế cậu đã bị trách mắng: “Cậu đến tốt cùng có phải họ Thần không hả? Ngoại trừ cái bộ mặt này lớn lên giống với Thần Hách ra cậu còn cái gì có thể vượt được cha mình? Cha cậu dù thế nào cũng có ba bốn ngôn ngữ trong tay, còn cậu thì sao, đến một từ tiếng

Anh đơn giản cũng không có? Nói đến việc này lại làm tôi buồn bực. Nhậm Mộ tốt xấu gì cũng là một nhân tài, tên đó làm sao lại thích cậu? Chẳng lẽ mắt mù rồi hả?”

Bàng Tùng nói lời này đổi lại chỉ được nụ cười hì hì của Hạ Phong: “Anh là ăn không được nọ nên bảo nọ chua hả? Đúng vậy, tiếng Anh của tôi nát, cái đó thì làm sao? Tôi cũng không có ý tưởng sang Hollywood, tôi cần phải học tiếng Anh sao? Nhậm Mộ thích tôi thì như thế nào? Chưa từng nghe nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?”

“Nho chua cái gì? Nhìn cậu như thế này thật là lãng phí một phen khổ tâm của tôi. Chỉ cần cậu nói được một chút tiếng Anh, lại được đoàn làm phim này nhìn trúng liền có thể hướng ra thị trường quốc tế. Vì cậu có tiềm lực tôi mới đồng ý cho cậu casting. Cậu nhìn xem Chiêm Bạch vừa mới vào công ty, còn có thiên vương Lạc Thiên Lâm, bọn họ là đều do người đại diện thông báo cho, tôi lại còn tự mình gọi điện cho cậu. Điều này cũng đủ chứng minh tôi tin tưởng vào năng lực của cậu mới làm như vậy”.

Hạ Phong nhún vai: “Hướng ra thị trường quốc tế? Trước mắt tôi không muốn làm vậy”. Hiện tại đến cái danh hiệu ảnh đế còn chưa được, nói gì đến quốc tế?

Bàng Tùng chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thấy Hạ Phong khinh thường như vậy liền nói đầy cay độc: “Không có tí tiền đồ gì cả! Cho dù cậu có lỗi với khổ tâm bồi dưỡng của chủ tịch, có lỗi với công ty đã cố gắng nâng đỡ, có lỗi với Nhậm Mộ đều không quan hệ. Dù sao cậu cũng không được phụ lòng Trầm Chương. Cậu đem con trai độc nhất nhà người ta bẽ cong không nói, còn muốn làm tới nữa phải không? Nghe lời tôi, quay phim cho tốt, sau đó tiến tới Hollywood, chứng minh cho ông ta thấy cậu xứng đôi với con trai nhà người ta.”

“Không phải là khuyên tôi tiếp tục đóng phim sao? Dùng Trầm Chương để tác động sao? Thôi được, chỉ cần người ta làm tôi vừa ý, đừng nói là phim hành động, dù có là phim đồng chí để tôi cởi hết đồ ra tôi cũng chấp nhận”.

Thấy mình thuận lợi tấy náo được Hạ Phong, Bàng Tùng thỏa mãn nói: “Lời này chính miệng cậu nói ra, nhớ kĩ, đừng hối hận. Tôi có nên cho cậu kí giấy cam kết không nhỉ?”

“.....” Hạ Phong muốn khóc.

Gừng càng già càng cay nha...

“Thần Việt, nếu không có việc gì thì nhận nhiều phim một chút, đừng dính lấy Nhậm Mộ nhiều, trẻ nãi tiền đồ.”

“Cái gì gọi là dính lấy Nhậm Mộ?”

“Cha cậu khôn khéo như vậy, sinh ra tới hai đứa con cũng không làm sao, như thế nào đến phiên cậu gen tốt đây lại không phát huy được? Nhậm Mộ tôi biết rõ, là một kẻ âm hiểm vô cùng. Chẳng những một tay đem nghệ sĩ tốt kéo về công ty, còn bức—” Bàng Tùng đột nhiên ngừng lại, phát phát tay, “Nói cho cậu cũng uống phí, mấy người đang yêu các cậu toàn là một đám ngốc. Thôi, trở về quay phim đi”.

Hạ Phong cho rằng Nhậm Mộ đem nghệ sĩ nào đó kéo đi mới khiến Bàng Tùng nóng nảy như vậy nên nói: “Được rồi, tôi đi, khỏi làm ngài chướng mắt”.

“Thật không biết hai người có thể duy trì được bao lâu?”

“Là sao?”

“Không sao cả, nói nhảm thôi. Còn không mau về trường quay, muốn tôi tự mình mời cậu đi sao? Xú tiểu tử”.

Hạ Phong không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Bàng Tùng hôm nay là lạ. Ra khỏi văn phòng giám đốc, theo thang máy đi xuống bãi gửi xe. Lấy vòng cổ ra nhìn một chút, cậu nở nụ cười. Bàng Tùng nói đúng, những kẻ yêu nhau thường trở nên ngốc hơn bình thường một chút, bỗng chốc nhìn thấy thứ gì đó đều có thể ngây ngô cười...

Tại tầng 13, thang máy dừng lại, người bên ngoài còn chưa tiến vào đã nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, thấy truyền thông muốn chủ động với mình cũng đừng dậm đầu vào. Cậu cho rằng bọn họ sẽ chủ động tìm cậu đáp lời sao? Hay cậu cho rằng mình là thiên hoàng siêu sao hả. Đừng có bày trò thiếu gia nữa, cậu cũng không phải thiếu gia, không có người sẵn sàng nâng cậu dễ dàng đâu!”

Không gặp người, Hạ Phong cũng biết đó là ai, Lý Khả Nhạc. Nghe lời Lý Khả Nhạc nói, Hạ Phong nghĩ đến chính mình, là thiếu gia nhà giàu, được Nhậm Mộ nâng đỡ...

...

Lý Khả Nhạc tiến vào nhìn thấy Hạ Phong lập tức tỏ vẻ khinh thường. Đi theo đằng sau là một nghệ sĩ khoảng chừng 20 tuổi khá điển trai, phỏng chừng là vừa bị Lý Khả Nhạc dạy dỗ nên có chút e sợ. Chắc là người mới, Hạ Phong đoán.

Chứng kiến người này, Hạ Phong nghĩ đến Hàn Lăng. Có lẽ khi anh vừa mới vào công ty cũng bị Lý Khả Nhạc dạy dỗ như vậy.

Lý Khả Nhạc thấy Hạ Phong sắc mặt không hề hòa nhã, Hạ Phong cười cười xem như chào hỏi người mới. Người mới thấy cậu xấu hổ cười đáp lễ.

Còn chưa tới bãi đỗ xe, người mới đã bị Lý Khả Nhạc đuổi ra ngoài tìm Hoắc Tâm Uyển, bản thân lại cùng Hạ Phong đi xuống.

Hạ Phong không có tính toán nói gì với anh ta, ngược lại Lý Khả Nhạc tự tìm chủ đề.

“Không đạt được danh hiệu ảnh đế, thật đúng là cậu tính sai mất một bước. Bất quá, cậu nên nhờ chủ tịch trải đường cho tốt, nịnh bợ để được giải Hoa ứng, không chừng còn trở thành ảnh đế đâu”. Ngữ khí Lý Khả Nhạc chua ngoa, người không biết còn tưởng là đang đố kị, kì thật thì không hề.

Hạ Phong nhú mày, nghĩ lại mình đắc tội anh ta lúc nào? Tuy vậy người này vốn nhìn cậu không vừa mắt từ lâu, không cần chờ đắc tội mới như vậy. Hạ Phong nhìn Lý Khả Nhạc hỏi: “Anh muốn nói cái gì?”

“Nói cái gì? Tôi còn có thể nói cái gì?” Lý Khả Nhạc phì cười, “Tôi chỉ thương xót thay Hàn Lăng, người sống vất vả mãi mới có chút thanh danh còn chưa kịp hưởng thụ đã bị người đẩy xuống nước. Hiện tại người đã chết, cũng tốt, không cần phải xem sắc mặt người khác mà sống. Thế nhưng cha Hàn Lăng vô tội, tuổi đã cao. Làm người cũng đừng quá tuyệt tình, không cần phải đuổi tận giết tuyệt.”

Đây tuyệt đối là ngầm ngầm hại người...

“Cái gì mà đẩy xuống nước? Phải xem sắc mặt người khác?”

“Không hiểu sao?” Lý Khả Nhạc lạnh lùng châm biếm, quét mắt nhìn cậu. “Trở về mà hỏi Nhậm Mộ tốt của cậu, hỏi xem gã đó làm cái gì, hỏi xem gã đã làm bao nhiêu chuyện không thể cho người khác biết”.

Hạ Phong nhìn Lý Khả Nhạc bước ra khỏi thang máy, sững sờ rồi vội vã đi ra theo.

Trở lại studio, Hạ Phong thất thần cả ngày khiến cho Vu Học Lương lo lắng không thôi. Cậu chỉ lắc đầu nói tối hôm qua không nghỉ ngơi đủ nên hiện tại có chút mệt mỏi.

Đến khi kết thúc công việc, Hạ Phong lái xe đến chỗ hẹn với Nhậm Mộ. Nhậm Mộ thấy cậu đã đến liền lái xe đi trước, Hạ Phong theo sau.

Sau khi về nhà, Hạ Phong ngồi phịch xuống ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhậm Mộ chạy đi nấu cơm. Một lát sau, anh bưng một đĩa hoa quả để lên bàn trà, ngồi cạnh Hạ Phong, cầm lấy một miếng dưa vàng* đút vào miệng Hạ Phong: “Ăn một miếng trước, lát nữa còn ăn cơm. Nhìn em gầy thành như vậy, nếu Thần Nhung thấy sẽ trách anh ngược đãi em mất”.

Hạ Phong mở mắt ăn miếng dưa Nhậm Mộ đưa cho. Gần đây cậu không về Thần gia mà đều ở lại cùng Nhậm Mộ, ngược lại Thần Nhung không có việc gì liền kêu cậu về nhà ăn cơm. Nấu cơm đều do phó chủ tịch Nhậm Mộ làm, điển hình gia đình chủ phụ (chồng làm chủ ~). Nếu xong việc sớm, Hạ Phong sẽ giúp đỡ một chút, nếu không thì cũng đứng một bên nhìn.

Thấy Hạ Phong không cãi lại như bình thường, Nhậm Mộ hỏi: “Làm sao vậy? Đạo diễn mắng?”

“Không, quá mệt thôi”. Hút một điếu thuốc, Hạ Phong lẳng lặng nhả khói. Còn chưa hút được một nửa, Nhậm Mộ đã cướp đi, vút vào gạt tàn.

“Có chuyện gì cứ nói ra, đừng như vậy”.

Hạ Phong nghiêng mặt nhìn Nhậm Mộ, néo cằm anh, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em thì có thể có chuyện gì? Trời sập xuống cũng có thể xem nó là chăn màn mà đắp”.

Nhậm Mộ vỗ vỗ đùi cậu: “Không có việc gì là tốt rồi, rửa tay ăn cơm”.

“Phải tắm đã”.

“Được rồi”.

Hạ Phong đi tắm, còn Nhậm Mộ phải chuẩn bị đồ ăn, dọn đồ xong, anh ngồi xuống, chậm rãi rót một ly rượu vang....

Quá 10 phút, Hạ Phong vẫn chưa tắm xong, điện thoại của Nhậm Mộ đã vang lên. Nhìn tên người gọi, Nhậm Mộ nhìn thoáng qua phòng ngủ, nghe tiếng nước vẫn chảy đều đặn, anh mới nhận điện thoại, giọng rất vội vàng: “Có việc nói mau”.

Người gọi tới chính là Thần Hi, nghe Nhậm Mộ tức giận ông cũng không vội vã: “Đỉnh lấy Thần Việt giọng điệu nói chuyện cũng trở nên giống nhau a. Tối muộn thế này, không có đi giết người phóng hỏa, bận cái gì?”

“Tôi không vội, là ngài bề bộn. Có chuyện gì thì nói thẳng, đỡ làm phiền đến thời gian quý hóa của ngài”. Nhậm Mộ nhấp một ngụm rượu, hạ giọng nói vẫn không quên canh chừng phía phòng ngủ.

“Không có chuyện lớn gì, chỉ là có một chút phiền toái muốn nhờ cậu giúp”.

“Dưới tay ngài một đồng thủ hạ, cần tôi hỗ trợ sao?”

“Bọn họ đều đã quen mặt, tôi cần một gương mặt mới. Hơn nữa, chuyện lần này giải quyết chẳng những Thần Việt sẽ an an ổn ổn, cậu cũng an an ổn ổn.”

“Lão đại, cách hai ba ngày ngài lại mở rộng địa bàn, bảo tôi với Thần Việt sao có thể an ổn? Nếu ngài chịu rửa tay tẩy trắng, không chừng chúng ta còn có chút thời gian an ổn”.

“Rửa tay mặc kệ chỉ sợ sẽ bị chết nhanh hơn. Giúp hay không, một câu thôi”.

“Giúp, đương nhiên là giúp”. Dem số rượu còn lại uống hết Nhậm Mộ vừa rót tiếp ly khác vừa nói. “Nhưng mà ngài cũng phải nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra a? Mỗi lần gọi hỗ trợ chỉ có danh sách, cái này sao tôi làm tròn được”.

“Người tết năm trước bắn cậu”.

“Không phải ngài nói là đã thu phục được sao? Đứa con của một lão đại đã rơi đài cũng không bắt được?”

“Không có. Lần này xem như gặp phải đối thủ”.

“Khiến ngài xưng đối thủ, chỉ sợ muốn mệnh của tôi và Thần Việt”.

“Cho nên tôi liền mời cậu hỗ trợ, muốn bao nhiêu tiền cứ mở miệng”.

“Chỉ phí để tôi ra tay cao vô cùng. Bất quá nể mặt Thần Việt, không thu. Mấy ngày nay tôi không rảnh, mấy ngày nữa mới đi được”.

“Được rồi”.

Cúp máy xong, Nhậm Mộ lại tiếp tục thưởng thức rượu như cũ. Hạ Phong tắm xong, nửa người để trần ra ngoài dòng cơm. Thức ăn còn chưa ăn được bao nhiêu, cậu ngược lại uống hết hai ly rượu.

Cơm nước xong, Nhậm Mộ đuổi cậu đi một bên, tự mình rửa chén bát. Hạ Phong thấy người ta không cần mình giúp nên cũng yên tâm xem TV, cả người mệt mỏi nằm xuống sofa...

Nhậm Mộ bề bộn hoàn thành việc nhà, xoa xoa tay, hai con mắt không an phận nhìn về phía sofa. Không thấy người. Từ góc độ của anh nhìn sang chỉ thấy sofa và TV, hoàn toàn không thấy người đang nằm ở đó. Anh cho rằng Hạ Phong đã vào phòng liền tiến đến tắt TV.

Vừa thấy Hạ Phong nằm sắp rơi xuống, Nhậm Mộ cười nhẹ ôm Hạ Phong trở về phòng. Sau đó lại bề bộn với công việc trong thư phòng mới trở về tắm rửa, chuẩn bị ngủ.

Nhậm Mộ vừa nằm xuống giường, Hạ Phong liền tỉnh. Cậu xoay người nhìn Nhậm Mộ.

“Nhậm Mộ”. Hạ Phong muốn hỏi chuyện hôm nay Lý Khả Nhạc nói với cậu, nhưng chậm chạp không nói thành lời. Có lẽ cậu nên vờ như cái gì cũng không biết, dù sao Hàn Lăng đã chết, có truy cứu cũng vô nghĩa.

“Làm sao vậy?”

“Không có”. Hạ Phong cười khê, kéo chăn ngủ tiếp.

“Không có?” Nhậm Mộ tới gần, cười tủm tỉm: “Thật sự không có?”

“Không có chính là không có, nói nhảm nhiều làm gì”. Hạ Phong đẩy Nhậm Mộ ra, lại kéo chăn: “Ngủ!”

Nhậm Mộ cũng không bị đuổi dễ như vậy, thấy Hạ Phong không để ý đến mình liền dịch lại càng gần, hai tay dưới chăn rất không an phận....

Một bên có tâm tình, một bên khác tựa hồ lại không có nhu cầu này. Bỏ hai tay kia ra khỏi người mình, Hạ Phong bất mãn: “Bỏ tay ra đi, mệt chết, không làm”.

Không có được phản ứng nhiệt tình như mong đợi, lông mày Nhậm Mộ nhíu chặt. Trong khoảng thời gian này, vì ảnh hưởng của cái chết của Hàn Lăng, nhu cầu của Hạ Phong đạt đến độ thấp mới trong lịch sử, chỉ muốn nói lời yêu thương mà không thích lăn trên giường. Ông chủ Nhậm tự nhận mình là đàn ông khỏe mạnh bình thường, hơn một tháng ăn chay quả thực không chịu nổi.

“Vậy cũng không phải là do em”. Đêm nay liền bá vương ngành thượng cung.

Hạ Phong thật sự rất quật cường, nói không làm sẽ không làm. Nhậm Mộ thật sự có bệnh biến thái, Hạ Phong càng giãy dụa anh lại càng hưng phấn, cả người đều triển lên.

Nằm ở trên giường, Hạ Phong thua cuộc.

Bị đập vài cái ông chủ Nhậm vẫn vui vẻ nói: “Đây mới thực sự là Thần Việt”.

Hạ Phong quét mắt nhìn Nhậm Mộ, không muốn nói gì.

Tiếp theo đó chính là màn ăn mừng của người chiến thắng. Phỏng chừng là vì nghĩ đến hơn một tháng không làm ông chủ Nhậm rất ga lăng, cũng làm đúng trình tự, ngoại trừ không mang áo mưa ra. Hạ Phong thật biết điều, vô cùng ngoan ngoãn, nhưng chính là trạng thái này làm cho ông chủ Nhậm rất không yên tâm, sợ Hạ Phong lại nghĩ ra trò gì.

Thực tế mà nói, Hạ Phong cũng không đùa giỡn gì cả. Thời điểm , Hạ Phong hừ hừ vài tiếng thở dốc. Sau lần thứ ba phát tiết, ông chủ Nhậm quay người Hạ Phong lại, từ phía sau đến.... Cuối cùng Hạ Phong bị ông chủ Nhậm túm đến trước mặt dùng tư thế cuối gối....

Hạ Phong vừa ngáp vừa lái xe đến Ảnh Thị thành, nhìn đồng hồ, đã muộn. Hạ Phong lái xe đến cửa hàng, mua một đồng hồ ăn nhanh. Nhậm Mộ đi công tác hơn nửa tháng, cộng thêm bản thân quay phim, nửa đêm về nhà cũng không muốn nấu cơm nữa.

Đạo diễn Vu tính tình rất tốt, không giống đạo diễn Hứa, động một chút lại phóng hỏa. Tính tình tốt là vậy nhưng yêu cầu cũng quá cao hơn bình thường. Hạ Phong vốn tự nhận là kỹ thuật diễn cao cũng bị bức cho biến thành tâm thần. Một câu thoại bị NG nhiều lần còn có thể tiếp nhận nhưng câu nào cũng đòi quay đi quay lại mấy lần thì khó mà chống đỡ được.

Sau khi về đến nhà, uống một ly sữa, gặm thức ăn nhanh liền đi ngủ.

Đồng hồ báo thức còn chưa vang đã có người gọi điện đến. Một cánh tay từ ổ chăn duỗi ra sờ soạng điện thoại, Hạ Phong miễn cưỡng nghe máy.

“Alo”

“Tôi là Trần Chương”.

Hạ Phong ngủ không đủ đầu óc loạn thành một đoàn, nghe không rõ nên nói thẳng: “Hiện tại đang bận, không rảnh nghe”. Sau đó dứt khoát cúp máy.

Điện thoại một lần nữa vang lên, Hạ Phong bắt mắt nhìn màn hình. Nhìn vào hai chữ Trần Chương khiến Hạ Phong thoáng chốc tỉnh ngủ...

Tìm mình làm gì? Hạ Phong cố gắng tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút liền nghe máy, giọng nói cũng tốt hơn hẳn: “Có việc gì thế? Trần tiên sinh”.

Nhìn thái độ của Hạ Phong, Trần Chương còn kém hơn nhiều, ông hỏi thẳng: “Con tôi đâu?”

Sáng sớm gọi điện tìm con, Hạ Phong tức giận, Nhậm Mộ chính là theo lệnh của lão cha mới đi công tác, hiện tại lại gọi điện đến hỏi...

“Đi công tác còn chưa trở lại”. Hạ Phong chui ra khỏi ổ chăn, ngáp dài, “Bao giờ Nhậm Mộ trở về tôi sẽ bảo anh ấy đi tìm ông”.

Đầu kia Trần Chương hỏi: “Nó đi làm cái gì?”

Hạ Phong học theo giọng điệu của Trần Chương trả lại một câu: “Không phải ông bảo anh ấy đi sao?”

“Tôi không bảo nó đi công tác”. Trần tiên sinh tức giận trả lời.

“Ông không bảo anh ấy đi chẳng lẽ lại là tôi –” Hạ Phong dừng lại. Lúc này Hạ Phong hoàn toàn tỉnh ngủ, cũng biết là chuyện gì xảy ra. Nhậm Mộ nói Trần Chương bắt đi công tác, không chừng đi lâu lổng đâu đó. “Trần tiên sinh, nếu con của ông không đi công tác tôi cũng không biết anh ấy đi đâu. Bởi Nhậm Mộ nói với tôi là đi công tác. Ông có điều gì cần tôi truyền đạt sao?”

Trần Chương không trả lời mà cúp máy luôn.

Hạ Phong ném di động qua một bên, chuẩn bị ngủ tiếp. Chăn trùm kín đầu nhưng cậu không thể nào ngủ tiếp được. Miệng nói đi công tác, không biết lẫn chỗ nào. Lại đuổi tay lỏi điện thoại đến, cậu gọi cho ông chủ Nhậm.

Qua thật lâu mới có người nghe máy.

“Nhậm Mộ”.

Nghe giọng Hạ Phong, Nhậm Mộ có vẻ khá cao hứng, vẫn không quên trêu chọc: “Oa, có chuyện gì mà thiếu gia lại chủ động gọi cho anh vậy?” Nửa tháng nay đều là Nhậm Mộ gọi cho Hạ Phong, Hạ Phong rất hiếm khi chủ động...

“Hiện tại anh đang ở đâu?”

“Anh có thể ở đâu, không phải là đi công tác sao. Bao giờ xong việc anh sẽ lập tức trở về”.

“Trần tiên sinh nói không bảo con trai ông ấy đi công tác, anh nói xem anh đi công tác chỗ nào?”

Nhậm Mộ lảng tránh: “Trần Chương tìm anh? Ông ta nói gì không?”

“Anh nghĩ ông ấy nói cái gì? Đừng nghĩ nói sang chuyện khác, anh ở đây?”

“Nước ngoài”.

“Xuất ngoại làm gì vậy?”

“Làm ít chuyện”.

“Chuyện gì?” Hạ Phong là tính toán tra hỏi đến tận gốc. Không hỏi được Hạ Phong cũng không ngủ tiếp được, xét mặt nào đó, Nhậm Mộ là đang lừa gạt cậu.

Nhậm Mộ có vài chục giây không nói chuyện, thật không biết là đang tìm cớ hay không muốn nói.

“Xử lý Đường Kỉ Thiên”.

Lần này đến phiên Hạ Phong không nói được gì. Xử lý Đường Kỉ Thiên? Cậu tin, nhưng hơn hết là lo lắng. Nếu việc này Nhậm Mộ hoàn thành, cậu rất vui vẻ, chỉ sợ khiến Nhậm Mộ phiền toái. Cúp máy, cậu cũng không ngủ tiếp được, ngược lại đứng dậy, làm đồ ăn sáng sau đó đi studio.

Một tháng trôi qua, hai tháng, Hạ Phong từ sốt ruột ban đầu giờ lòng nóng như lửa đốt, quá trình này thật đúng là tra tấn người.

Nhậm Mộ hiện tại vẫn chưa trở lại, cậu lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ Nhậm Mộ gặp chuyện. Hiện tại cậu đang ở Thần gia, chỉ là vì một mình ở trong căn nhà của hai người cũng vô nghĩa. Hiện tại chỉ cần Nhậm Mộ gọi điện là Hạ Phong lập tức nghe máy. Mỗi một lần nghe được giọng nói của anh, cậu mới có cảm giác tâm tình buộc chặt được nối lỏng.

Dù nóng vội đến thế nào, ngày vẫn 24h trôi qua.

Ngoại trừ quay [Phía bên kia Thiên Đường], Hạ Phong còn quay thêm mấy phim khác, nhưng hầu hết là quảng cáo.

Hiện tại nổi tiếng như vậy, đương nhiên không thể thiếu sự quan tâm của các công ty đồ uống, đặc biệt là cola. Vì muốn mở chiến dịch quảng cáo mới, công ty đặc biệt mời đến cậu, ngoài ra còn có thiên vương Tổ Ngạn Chi, nữ vương Tiết Mỹ Kỳ.

Từ sau giải Hoa ứng, Hạ Phong vẫn chưa gặp tân thiên vương Tổ Ngạn Chi lần nào mà chỉ liên lạc qua điện thoại, đều là đơn giản hỏi thăm một chút sức khỏe, tình hình công việc. Có thể khôi phục đến mức này, Hạ Phong đã rất thỏa mãn, không dám trông cậy đến trở lại thời gian trước đây.

Hơn nửa buổi sáng, Hạ Phong đều bị nhân viên trang điểm cùng stylist vây quanh. Căn cứ vào kịch bản, tạo hình của cậu là một đầu màu đỏ, quần áo cũng làm theo hướng trang phục tương lai viễn tưởng. Vì để cho quảng cáo sát với chủ đề, nhân viên hóa trang còn đem màu da cậu biến thành màu tiểu mạch.

Sau khi đã chuẩn bị xong, Hạ Phong nhìn mình trong gương, không dám nói gì. Tạo hình này thật sự rất bắt mắt, khác biệt hẳn với tạo hình thường ngày của cậu. Cho dù người đẹp đến đâu cũng không chịu nổi loại hóa trang này. Cậu chỉ hi vọng sẽ không gây ra hiệu quả ngược...

Tổ Ngạn Chi cười nói: “Thần Việt, màu da này rất hợp với cậu”.

Hạ Phong nhìn Tổ Ngạn Chi, chỉ có thể nói: “Có khỏe không...”

Tổ Ngạn Chi hóa trang không khác cậu là bao, có lẽ khác biệt duy nhất là quần áo.

Quảng cáo này sẽ được chiếu vào mùa hè, nhằm kích thích tiêu thị. Đại khái kịch bản là: Mùa hè chói chang, Hạ Phong dừng xe ở ven đường cạnh công viên vừa lau mồ hôi vừa sửa xe, mà Tiểu Mỹ Kỳ ở một bên nhìn cũng đang lau mồ hôi giảm bớt nóng nực. Lúc này Tổ Ngạn Chi phóng xe đến, ném cho hai người một lon cola. Hạ Phong và Tiểu Mỹ Kỳ uống xong liền ‘biến thân’ thành ‘chiến sỹ’ trong tương lai, cuối cùng cầm lon cola nói slogan của chiến dịch: Ngày hè chói chang, uống một lon!

Nửa phần trước đã quay xong, chỉ còn lại phần ‘biến thân’. Chỉ một động tác mà phải quay hơn mười lần, thậm chí là hơn 20 lần.

Lo ngại thời tiết nóng nực, đạo diễn liền cho mọi người nghỉ ngơi, tránh cho ba vị diễn viên phơi nắng đến hôn mê. Đối với người liên tục bị bắt làm động tác xoay người như Hạ Phong mà nói, eo của cậu cũng sắp gãy. Xoay người không chỉ phải chú trọng độ mạnh yếu mà còn phải thể hiện biểu đạt uống xong thất thần, đã thế lại phải quay mấy chục lần để tuyển chọn, thật sự đủ mệt chết.

Sau khi ngồi xuống, Hạ Phong uống lon cola trên tay, nhân viên hóa trang ở một bên thay cậu chỉnh lại lớp trang điểm.

Ngồi trên ghế, Hạ Phong cảm thấy sau lưng mình tất cả là mồ hôi. Nhìn thoáng qua Tổ Ngạn Chi vẫn nhàn nhả như cũ, không có đến một giọt mồ hôi liền hỏi: “Tổ Ngạn Chi, cậu không nóng sao?”

“Thời tiết này tôi quen rồi”.

Hạ Phong cảm thấy rất khó có thể tin được: “Loại thời tiết này cũng có thể quen?”

“Tôi lớn lên ở nước ngoài, chỗ đó nhiệt độ quanh năm đều rất nóng, cũng rất loạn. Đánh nhau, hít thuốc phiện cái gì cũng có, người chết có vẻ rất bình thường”.

Hạ Phong trừng lớn mắt, kinh ngạc hỏi: “Cậu ở nước ngoài lớn lên?” Không phải là cậu không quan tâm đến Tổ Ngạn Chi, là Tổ Ngạn Chi chưa bao giờ kể chuyện nhà mình. Đánh nhau, hít thuốc phiện, người chết, có thể tưởng tượng được nơi đó rối loạn đến mức nào.

Tổ Ngạn Chi gật đầu, nhìn Hạ Phong: “Cho nên, tôi hi vọng nhất là có thể cùng người mình thích bình an vượt qua cả đời này”.

Cho dù Hạ Phong không mở to mắt cũng có thể cảm nhận được ánh mắt này có bao nhiêu nhu tình, cậu hơi nghiêng mặt, cố gắng giả bộ như không chú ý đến. Có thể là Tổ Ngạn Chi cũng phát giác Hạ Phong không được tự nhiên, cúi đầu.

Trầm mặc cứ như vậy mà sinh ra.

Hạ Phong nhìn Tổ Ngạn Chi, tìm chủ đề: “Làm sao cậu lại tiến vào giới giải trí?” Cậu bước vào đây ban đầu là vì sinh hoạt, không biết sống trong hoàn cảnh như Tổ Ngạn Chi có hay không cũng như cậu.

“Tôi thích ca hát”.

Hạ Phong còn muốn hỏi thêm nhưng Tổ Ngạn Chi đã hỏi cậu: “Thần Việt, chúng ta quen nhau bao lâu rồi nhỉ?”

“Hai năm”. Từ khi đóng phim [Người yêu bí mật] đến giờ cũng đã hai năm.

“Thời gian đó trôi qua thật vui vẻ”.

Hạ Phong đồng ý gật gật đầu.

Tổ Ngạn Chi uống cola: “Thần Việt, tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không?”

“Hỏi đi”.

“Vì sao hai ngày nay cậu luôn nhìn tôi một cách kì lạ? Cậu muốn tìm thứ gì đó trên người tôi sao? Hay là cậu thấy tôi khả nghi?”

Hạ Phong ngẩn người, không nghĩ tới Tổ Ngạn Chi phát hiện. Hai ngày này cậu thật sự đang quan sát Tổ Ngạn Chi. Nhìn Tổ Ngạn Chi, cậu không khỏi tự hỏi: Là mình đa tâm sao? Liệu có nên tin tưởng Hàn Lăng?

“Không có”. Hạ Phong lắc đầu, “Tôi cảm thấy hình như cậu thay đổi, khác với trước kia”.

“Cái này không sao cả. Mỗi người rồi cũng sẽ thay đổi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi”.

Hạ Phong không yên lòng hỏi: “Thật không?”

“Ừ”.

Quảng cáo này mất tới ba ngày mới hoàn thành. Hạ Phong chuẩn bị rời đi Tổ Ngạn Chi đã đứng ở phía trước, ngồi trên đầu xe ngắm mặt trời lặn. Từ phía Hạ Phong nhìn, Tổ Ngạn Chi nhìn như một thiếu niên, không có một chút đáng vẻ của thiên vương.

Tổ Ngạn Chi đột nhiên xoay đầu lại, nhìn Hạ Phong mỉm cười.

“Thần Việt, có thể đi cùng một chỗ với tôi sao?”

“Không được, tôi phải—”

“Cậu còn đang tránh né tôi sao? Hai ngày nữa tôi sẽ nghỉ ngơi dài hạn, ước chừng nửa năm, coi như là tiễn tôi đi”.

“Nghỉ ngơi dài hạn?” Hạ Phong giật mình. Ngay tại thời điểm sự nghiệp đang phát triển đột ngột nghỉ ngơi dài hạn, đối với một mình mình mà nói đây không phải là lựa chọn tốt. Cho dù cậu bề bộn chết khiếp cũng không nghĩ tới việc này, chỉ thầm nghĩ muốn nghỉ ngơi vài ngày cùng Nhậm Mộ.

“Ừ. Từ khi tôi bước chân vào giới giải trí cũng chưa có ngày nào nghỉ ngơi. Hiện tại album mới không quá gấp gáp, tôi muốn nghỉ ngơi một chút”.

Hạ Phong không nói gì, đi theo Tổ Ngạn Chi.

Vùng ngoại ô.

Trời dần tối, Hạ Phong và Tổ Ngạn Chi ngồi trên đầu xe, cái gì cũng không nói, bốn phía cũng không có cái gì đẹp mắt. Hạ Phong hỏi đến đây làm gì, Tổ Ngạn Chi chỉ bảo cậu kiên nhẫn chờ một chút.

Đến khi trời hoàn toàn tối đen, Hạ Phong mới biết Tổ Ngạn Chi rủ cậu đến đây làm gì, xem pháo hoa, Không phải ngày lễ, không phải nơi náo nhiệt có thể chứng kiến pháo hóa, chỉ có thể nói là Tổ Ngạn Chi chuẩn bị.

Nhìn pháo hoa bắn lên bầu trời, Hạ Phong thầm nghĩ đến Nhậm Mộ. Nhậm Mộ rời đi được hai tháng, cho dù ngẫu nhiên có thể nhìn thấy người yêu qua webcam, thấy anh không thiếu tay thiếu chân cũng coi như là an ủi. Nhưng qua webcam dù thế nào cũng không rõ ràng, không thể bằng chính mình tận mắt nhìn, nhìn mà sờ không được cũng là một loại tra tấn.

“Thần Việt”.

Hạ Phong vừa xoay mặt qua, Tổ Ngạn Chi liền hôn xuống. Giống như là phản xạ có điều kiện, Hạ Phong nghiêng mặt, tránh được.

“Tổ Ngạn Chi, xin lỗi”. Chuyện cho tới bây giờ, Hạ Phong chỉ có thể nói câu này.

“Tôi không nhớ cậu xin lỗi, tôi chỉ nhớ cậu theo tôi cùng một chỗ”. Ngực khí bá đạo.

Hạ Phong đứng lên, lui về sau một bước. Hành động này thật sự làm cho Tổ Ngạn Chi tổn thương.

Không nói câu nào, hai người giằng co.

“Xin lỗi, khiến cho cậu khó xử”. Nhìn cậu, Tổ Ngạn Chi lên xe. Lúc này rời đi, cả hai người đều xấu hổ.

Hạ Phong nhìn khỏi xe tuôn ra, nhìn xe chậm rãi rời khỏi tầm mắt. Lấy điện thoại ra, cậu nhìn ánh lửa bập bùng, nghe tin nhắn cuối cùng Hàn Lăng gọi cho cậu. Không có gì cả, ngoại trừ tiếng thở.

Cậu đoán, Hàn Lăng nhất định muốn nói cho mình rất nhiều, nói cho cậu biết chuyện gì xảy ra, mà không phải là tiếng thở liên tiếp.

Là cái gì ngăn trở Hàn Lăng, là ai cản trở anh?

Nhắm mắt lại, trong đầu Hạ Phong là hình ảnh Hàn Lăng trước lúc lâm chung, câu nói cuối cùng của anh vẫn rõ ràng bên tai: Cần thận Tổ Ngạn Chi.

Vì sao phải cẩn thận với Tổ Ngạn Chi, Hàn Lăng không đưa cho cậu đáp án.

Lái xe về Thần gia. Thông thả ngồi xuống ghế, cậu đem sự tình hôm nay loại bỏ một lần, chỉ còn lại tin tức hữu dụng.

Muốn cố bỏ bí ẩn trong câu nói sau cùng của Hàn Lăng, chỉ có thể điều tra là chuyện gì xảy ra. Câu nói ấy Hạ Phong một mực giấu kín trong lòng, cũng là vì cậu cảm giác mình hiểu rõ Tổ Ngạn Chi, cũng tin tưởng cậu ấy.

Bực bội tàn phá đám tóc trên đầu, cậu mệt mỏi che mặt.

Chú Quan thấy cậu trở lại liền hỏi: “Tam thiếu gia, có muốn ăn chút gì không?”

Hạ Phong gật đầu. Chú Quan đưa lên bốn năm món ăn, cậu tùy tiện gấp thức ăn, cũng không biết mình ăn cái gì.

Sau khi ăn xong, Hạ Phong gọi cho Nhậm Mộ trong chốc lát rồi cúp máy. Ngồi thật lâu, cậu gọi chú Quan. “Chú Quan, có thể giúp cháu điều tra một người không?”

Chú Quan hỏi rất đơn giản: “Ai?”

“Tổ Ngạn Chi”.

Chỉ cần điều tra rõ ràng, cậu có thể an tâm.

63. Chương 63: “đây Chính Là Công Lao Của Anh”

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, Hạ Phong đứng ngồi không yên, liên tiếp xem đồng hồ. Nhậm Mộ nói hôm nay sắp về, đại khái là khoảng 1h chiều, mà bây giờ cũng gần đến 1h.

Tô Ôn thấy Hạ Phong vui vẻ như vậy nhủ mày không thôi nhưng không nói gì. Cả buổi sáng Hạ Phong đều nóng nảy hồi hộp, đóng phim cũng không nhập tâm.

Tô Ôn, nói với đạo diễn Vu hộ tôi, tôi có việc phải đi”.

Tô Ôn biết rõ vì sao Hạ Phong sốt ruột nhưng vẫn không có nhân tính mà cự tuyệt: “Không được. Lát nữa cậu phải quay cảnh khóc, quay xong mới được đi”.

Hạ Phong bất đắc dĩ uốn éo thân mình, làm ra vẻ mặt muốn đánh người sau đó mới nói: “Bộ dáng này của tôi cũng có thể khóc ra sao?”

“Đó là chuyện của cậu, không liên quan đến phạm vi lo lắng của người đại diện”.

“.... Ác độc”.

Hạ Phong đứng lên đi tới đi lui, một tay cầm điện thoại nhắn tin. Nội dung tin nhắn gửi cho Nhậm Mộ vô cùng đơn giản: Không đi được, em không thể đi đón anh.

Đầu kia Nhậm Mộ nhanh chóng trả lời: Không sao.

Cất điện thoại vào trong túi quần, cậu hỏi: “Tô Ôn, khi nào thì tôi mới có được vài ngày nghỉ?”

Tô Ôn mở laptop ra nói: “Tháng này ngoại trừ quay phim cậu còn có mấy cái quảng cáo, có thể nghỉ một hai ngày. Sau đó [Song sát 3] sẽ khởi động máy, đến lúc đó sẽ càng bận rộn”.

Hạ Phong rất muốn khóc.

Cậu hiện tại sắp thực hiện được câu nói của Bằng Tùng lúc trước: “Quay phim đến gãy xương”. Thở dài một hơi, cậu chuẩn bị điều chỉnh cảm xúc, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt. Đối với Hạ Phong mà nói, khóc so với đóng mấy cảnh hành động còn khó khăn hơn rất nhiều.

Hạ Phong tự nhận mình không phải là người dễ dàng rơi nước mắt, cho dù có nhiều khổ sở cũng chỉ dấu kín trong lòng, nếu thật sự không được thì sẽ mượn rượu hút thuốc giải sầu. Trong trí nhớ của mình, từ sau khi thành niên cũng chưa có lần nào khóc, ngoại trừ lúc Hàn Lăng khóc. Ngồi trên ghế, cậu cúi đầu chà đạp khuôn mặt, hi vọng đến lúc quay có thể nặn ra vài giọt nước mắt.

Tô Ôn thấy Hạ Phong như vậy còn cố ý chạy ra làm loạn: “Thần Việt, Tổ Ngạn Chi chạy đến vùng địa cực”. Trong lúc nói chuyện, Tô Ôn vẫn không quên đưa hình ảnh trong laptop ra cho Hạ Phong xem.

Đầu tiên Hạ Phong có vẻ không quan tâm, nhìn lại một lần nữa mới chú ý đến. Cậu không thể tưởng tượng được Tổ Ngạn Chi lại chạy đến vùng cực xem cực quang. Từ sau đêm lần trước, cậu không nhận điện thoại của Tổ Ngạn Chi, tin nhắn cũng không gửi. Chú Quan vẫn chưa thu được tin tức về Tổ Ngạn Chi, càng khó khăn càng thể hiện thân phận của Tổ Ngạn Chi không đơn giản.

Trước tới giờ, Hạ Phong đều cho rằng Tổ Ngạn Chi chẳng qua là một người bình thường, không có bối cảnh, không có thế lực. Bỏ qua tâm tư của Tổ Ngạn Chi đối với mình, nhìn thế nào cũng thấy cậu ta chỉ là một

người tùy tiện, không biết đóng phim. Kì thật, từ sau khi Hàn Lăng chết, Hạ Phong tận lực không nghĩ đến Tổ Ngạn Chi, không gặp mặt, chỉ sợ nhớ đến lời trăng trối của Hàn Lăng.

Quảng hết tất cả ra sau đầu, Hạ Phong chỉ chỉ ảnh chụp, cười nói: “Tô Ôn, anh cũng có thể xin phép một kì nghỉ. Tốt nhất là cùng bác sĩ Tần đi địa cực xem cực quang là tốt nhất”

Tô Ôn và Tần Diệc thật sự qua lại với nhau, đây là Hạ Phong tận mắt nhìn thấy. Đại khái 4 – 5 ngày trước, Tần Diệc đưa Tô Ôn đến Ảnh Thị thành, lúc xuống xe còn hôn môi...

Tô Ôn làm như không thấy, tiếp tục làm việc....

Hạ Phong thấy phản ứng của Tô Ôn như vậy cũng không muốn tự tìm mất mặt, ngoan ngoãn nặn ra nước mắt.

Toàn bộ tinh thần của Hạ Phong đều đặt trên người Nhậm Mộ, sao có thể khóc được, ôm nữ chính đang giả chết, cậu dùng sức rít gào, cố gắng làm ra vẻ mặt vô cùng thương tâm. Nhưng Vu Học Lương nói, ông muốn rít gào sau đó là cực kì bị thương, còn Hạ Phong diễn chỉ là làm điếc tai người khác...

Sau khoảng ba chục lần hô “Không!”, Hạ Phong thật sự không còn rống lên được nữa liền bày ra vẻ mặt ngơ ngẩn nhìn máy quay.

Ngồi sau máy giám thị, Vu Học Lương tựa người trên ghế, tay cầm kịch bản chống cằm, hai mắt nhìn vào người trong máy giám thị đang trưng ra vẻ mặt muốn ăn đòn. Kì thật, ông rất muốn bạo phát, rất muốn mắng người....

Cảnh quay này không quá khả quan.

Đạo diễn Vu hít sâu một hơi, nhin xuống cảm xúc tiêu cực, sau đó vung kịch bản ý bảo tạm dừng. Vừa nhìn thấy vậy, Hạ Phong lập tức đổi khuôn mặt, chạy đến bên người Tô Ôn, tìm một cái khăn mặt dùng sức mà lau...

Vu Học Lương cuối cùng đành phải ra quyết định: Để cảnh quay này lại phía sau. Điều này xem như là thả cho Hạ Phong một con người, cho cậu có cơ hội khác lập công chuộc tội.

Nhân cơ hội nghỉ ngơi ngắn ngủi này, Hạ Phong tính toán nghỉ ngơi dưỡng sức để ứng phó với phần diễn kế tiếp.

Công việc vẫn kết thúc muộn như mọi lần, Hạ Phong vừa lên xe liền tăng tốc trở về. Trên đường đi, Hạ Phong không quên gọi điện cho Nhậm Mộ hỏi anh đang ở đâu. Nhậm Mộ trả lời đang nấu cơm, chờ cậu trở về.

Mở cửa ra, Hạ Phong không nhìn thấy Nhậm Mộ, chỉ ngửi thấy mùi thức ăn. Để chìa khóa trên bàn, thay dép đi trong nhà, cậu đi tìm người.

Phòng bếp không có ai, chỉ nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm. Cậu rón rén đứng ngoài cửa phòng tắm, đợi Nhậm Mộ, muốn cho anh một big surprise.

Nhậm Mộ vừa ra, Hạ Phong nhanh chóng nhào tới...

Chỉ là kết cục không tốt lắm.

Ông chủ Nhậm không biết tưởng rằng có trộm tập kích, ngay tại chỗ liền hạ gục Hạ Phong....

Cú ném vô cùng oanh liệt khiến đầu óc Hạ Phong âm âm chấn động. Nhậm Mộ vừa thấy là Hạ Phong liền luống cuống, vội vàng xem xét cậu có mất mạng hay không.

Hạ Phong ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt không có phương hướng. Cả ngày quay phim đã vô cùng mệt mỏi, giờ lại bị Nhậm Mộ đánh, xương cốt cũng đang biểu tình muốn gãy.

“Thần Việt, em làm cái gì vậy?!” Nhậm Mộ quát lên.

“... Không có”. Xoa gáy, Hạ Phong vẫn mờ mịt.

Không ăn cơm, Nhậm Mộ cuốn lấy cậu, kiểm tra khắp người xem có thương tổn gì không. Đến khi chắc chắn người trong lòng vẫn ổn anh mới thả lỏng.

Sau khi ăn cơm xong, Hạ Phong liền nằm trên ghế giả vờ bệnh. Trên TV đang tường thuật trực tiếp bóng đá, bình luận viên kích động giải thích, tất cả đều không ảnh hưởng đến Hạ Phong, thỉnh thoảng hai mắt cậu díp lại.

Rửa xong chén đĩa, ông chủ Nhậm ngồi xuống, kéo cậu vào lòng: “Nhìn em ngã xương cốt đều lỏng ra hết, coi như anh thành dựa lưng của em vậy”.

Hạ Phong tựa trên người Nhậm Mộ, không quên dả kích: “Đây chính là công lao của anh”.

“Sao anh dám tranh công chứ?”

Hạ Phong trợn trừng mắt.

“Đường Kỉ Thiên đã giải quyết xong chưa?”

Nhậm Mộ sững sốt một chút, không nghĩ tới Hạ Phong còn nhớ rõ chuyện này. Kì thật làm gì có chuyện giải quyết Đường Kỉ Thiên, bất quá là lấy cớ để xử lý công việc bên Thần Hi mà thôi. Hơn nữa, Đường Kỉ Thiên là loại người điển hình cho câu nói ‘thỏ khôn có ba hang’, tìm hấn ta khó hơn lên trời. Lúc trước bị người của Đường Kỉ Thiên phục kích, anh chỉ có thể tự trách mình chủ quan.

“Chưa, hấn ta mạng lớn chạy thoát được”.

Nhậm Mộ cho rằng Hạ Phong sẽ nói một câu đen đủi gì đấy, không ngờ cậu nói: “Người này thật sự khiến chúng ta không hết lo lắng a”.

“Yên tâm, Đường Kỉ Thiên nhiều kẻ thù, cho dù chúng ta tạm thời không đụng đến hấn thì sớm muộn cũng có người xử lý”.

“Sao anh biết tên đó nhiều kẻ thù?” Hạ Phong liếc mắt nhìn Nhậm Mộ, có chút đổ kị.

“... Đoán”. Nhậm Mộ nở nụ cười, xoa tay Hạ Phong, nói sang chuyện khác: “Cả ngày có người chú ý đến mình thật tốt. Ngày nào cũng gọi điện, nếu không thì nhắn tin, em nói có đúng không?” Hiện tại Hạ Phong rất quan tâm đến anh, ngày nào cũng phải liên lạc.

Hạ Phong gạt tay Nhậm Mộ ra: “Phải cái đầu anh ấy”. Sau đó bóp cằm Nhậm Mộ, cười cười: “Ông chủ Nhậm, mấy ngày nữa có đi công tác không?” Lần này, Hạ Phong hạ quyết tâm, nếu Nhậm Mộ còn dùng danh nghĩa Trầm Chương đi công tác cậu sẽ sống chết giữ Nhậm Mộ lại. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có sự phối hợp của Trầm Chương mới được. Mà việc lôi kéo Trầm Chương thật sự không dễ dàng, nếu An tiểu thư lại chen chân vào cũng rất phiền toái. (Con dâu bố Trầm Chương đặt hàng cho ông chủ Nhậm).

Nhậm Mộ nhú mày: “Vậy thì phải xem biểu hiện của em đã”.

“Cũng được!”

Nhậm Mộ cúi xuống, cắn vành tai của Hạ Phong.

Tín hiệu này vừa ra, Hạ Phong liền biết tiếp theo Nhậm Mộ muốn làm gì. Người xưa nói rất đúng, tiểu biệt thắng tân hôn. Bị Nhậm Mộ trêu chọc một chút cả người Hạ Phong đã hưng phấn bừng bừng, phía dưới rất nhanh liền có phản ứng. Nhậm Mộ còn chưa tiến thêm Hạ Phong đã chủ động ôm lấy cổ Nhậm Mộ, hôn lên đôi môi mình tưởng niệm bấy lâu...

Ngày hôm sau, Hạ Phong ngáp ngáp dài, mệt mỏi đi vào Ảnh Thị thành...

Nhậm Mộ trở về khiến Hạ Phong đỡ được tảng đá treo trên đầu, quay phim cũng dễ dàng hơn, khiến Vu Học Lương liên tiếp gơ ngón tay cái ủng hộ từ đầu chí cuối, nếu không tính đến cảnh khóc.

Đầu tháng sáu sáng sớm đã hơi nóng, khó có được một ngày nghỉ nên Hạ Phong nằm chết dí trên giường, mặc kệ Nhậm Mộ lôi kéo cũng không chịu xuống. Nhậm Mộ vốn muốn cùng Hạ Phong ăn bữa sáng giờ đành phải hủy kế hoạch, tiếp tục nằm trên giường chờ đến 9h đi làm.

Đây là một buổi sáng tốt đẹp, nếu không tính đến điện thoại vang lên. Điện thoại Nhậm Mộ vang không ngừng, nhưng chủ nhân mặc kệ nó, kéo chăn lên trùm đầu tiếp tục ngủ. Đến khi di động ngừng, điện thoại trong phòng khách lại vang lên...

Dưới tác động đó, Hạ Phong phát hỏa. Cậu hung hăng đập Nhậm Mộ xuống giường rút dây điện thoại.

Nhậm Mộ bực bội ngồi dậy, nghe điện thoại.

“Alo – Điều này không liên quan đến tôi – Tôi nói rồi, không nhận”. Giọng Nhậm Mộ càng ngày càng bất mãn.

Hạ Phong nghe được người gọi đến là Trầm Chương, hơn nữa nghe giọng nói có vẻ không tốt. Ngồi dậy, cậu vểnh tai nghe xem rốt cuộc Trầm Chương nói gì khiến cho Nhậm Mộ bực bội đến vậy.

“Nhậm Mộ, con rốt cuộc muốn thế nào? Cha đã nói rồi, con muốn làm gì cha không quan tâm, thích nữ giới hay nam giới cũng được, cha mặc kệ. Trừ Thần Việt ra, con yêu ai cha cũng không để ý. Cha chỉ có một đứa con trai là con, sao con không ngấm lại, mình cũng phải lo lắng cho cha chứ. Nhậm Mộ, nếu mẹ con còn sống, bà nhất định sẽ không hy vọng con vì một đứa con trai mà biến thành như vậy”.

Nhậm Mộ luôn tỏ ra xa cách với cha mình, cùng lắm thì là biểu hiện bên ngoài nghe theo, quay người lại đều vứt hết ra sau đầu. Nhưng đối với mẹ mình, Nhậm Như Tiệp, Nhậm Mộ tuyệt đối hiếu thảo. Thứ nhất vì Nhậm Như Tiệp một mình nuôi dạy anh gần 10 năm, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau; Thứ hai, Nhậm Như Tiệp sở dĩ gả cho Hoa kiều một phần là vì tình thế bức bách, nhưng phần lớn nguyên nhân là vì Nhậm Mộ, muốn bảo đảm cho tương lai của anh. Lúc trước, Trầm Chương quyết tâm mang Nhậm Mộ trở lại Trầm gia bà cũng không nói gì, vì con trai, dù trong lòng không muốn nhưng bà vẫn phải đồng ý.

Nếu nói trên thế giới này người không có tư cách nhắc đến Nhậm Như Tiệp nhất, người đó chính là Trầm Chương. Dưới cái nhìn của con trai, ông chính là một kẻ phụ bạc. Để cho Nhậm Mộ thống hận ông chính là lúc hai mẹ con anh cùng đường, Trầm Chương không hề quan tâm đến hai người, khiến cho Nhậm Như Tiệp buộc phải gả cho Hoa kiều, Nhậm Mộ xù lông: “Ông không có tư cách nhắc đến mẹ tôi, cũng không xứng!”

Trầm Chương còn chưa lên tiếng, Nhậm Mộ liền tắt điện thoại, điện thoại bàn cũng rút dây. Một mình ngồi ở phòng khách hờn dỗi, đến Hạ Phong cũng không để ý.

Hạ Phong thấy Nhậm Mộ nóng nảy, liền sờ mũi, đứng lên mặc quần jean. Đi đến phòng khách, cậu ngồi bên người Nhậm Mộ, vỗ vai cái lên đùi anh.

“Sáng sớm giận dỗi gì? Đến đây, để đại soái ca này bộc lộ tài năng. Đại gia muốn ăn gì cứ việc nói”.

“Không thích”.

Hạ Phong biết rõ anh đang giận gì liền xoay mặt Nhậm Mộ đối diện với mình: “Vậy anh cùng ăn với em cũng được a. Nhìn anh như vậy, chắc chắn, xấu xí quá đi. Nào, cười một cái ~” Hạ Phong tặng cho Nhậm Mộ một nụ hôn chào buổi sáng.

Chiều này vô cùng hữu hiệu, thiếu chút nữa liền chọc người phát ‘hỏa’. Hạ Phong đẩy Nhậm Mộ vẫn chưa thỏa mãn ra, muốn đi làm bữa sáng. Ai ngờ Nhậm Mộ ghét bỏ Hạ Phong làm đồ ăn không ngon, muốn đích thân xuống bếp.

“Aish, đại thiếu gia ngài kén ăn, tôi không hầu hạ được”. Hạ Phong dẫu môi, bỏ chạy đi cho cá ăn. Nhậm Mộ là người rất lo cho gia đình, còn hơn cả lúc cậu và Hàn Lăng sống với nhau. Hạ Phong luôn cảm thấy vô cùng khó hiểu. Cầm lấy thức ăn cho cá, cậu tiến đến bình cá nhỏ trên bàn cơm cho bọn chúng ăn. Ý tưởng đặt bình cá trên bàn cơm này thật sự không phải của cậu.

Ăn bữa sáng sau, Nhậm Mộ đến công ty, còn Hạ Phong ở nhà chạy bộ trên máy. Trước kia cậu hoàn toàn không đụng đến mấy thứ này, đều là Nhậm Mộ dạy.

Còn chưa được nửa giờ đồng hồ, Nhậm Mộ gọi điện tới nói mình quên văn kiện, muốn cậu đưa đến công ty. Thay quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, cậu cầm văn kiện ra khỏi cửa.

Đến công ty, thư kí của Nhậm Mộ đã sớm chờ ở cửa thang máy tầng 35, thư kí nói Nhậm Mộ đang họp nên không thể ra gặp. Hạ Phong tỏ vẻ đã rõ sau đó đưa văn kiện cho thư kí rồi đi xuống. Ra khỏi thang máy, cậu mới phát hiện vừa rồi vội vàng rời đi nên quên không mang theo chìa khóa....

Hiện tại chỉ có thể mượn chìa khóa của Nhậm Mộ. Lo ngại Nhậm Mộ đang họp nên cậu đành phải chờ dưới bãi gửi xe. Qua hơn 10 phút sau, cậu mới đến thang máy, còn chưa kịp vào đã bị một người đâm cho.

Người đụng phải cậu là một ông bác khoảng chừng 60 tuổi, thấy mình đụng trúng mình tinh liền vội vàng xin lỗi.

Hạ Phong nhìn người nọ, kinh ngạc. Cậu biết người này, cha của Hàn Lăng, Hàn Triệu. Lúc trước hai người cũng gặp nhau mấy lần nhưng đều là dùng thân phận bạn của Hàn Lăng.

“Bác!” Hạ Phong kêu lên.

Hàn Triệu nghe thấy cậu gọi mình là bác lại càng hoảng sợ.

“Cháu là.... bạn của Hàn Lăng, Thần Việt. Sao bác lại đến đây?” Hạ Phong nghĩ Hàn Triệu khẳng định là có việc mới đến. “Là có chuyện gì sao?” Cậu không giúp được Hàn Lăng, bây giờ có thể giúp được cha anh, với cậu mà nói, cũng là một loại an ủi.

Hàn Triệu nghe thấy tên con trai mình hốt mất lập tức đỏ lên. Nhìn Hạ Phong, ông nghẹn ngào: “A Lăng chết không rõ ràng, bác đến đây là để đòi công bằng thay nó. Chỉ tiếc, bác làm cha vô dụng, không giúp được”. Còn chưa nói xong, nước mắt đã rơi xuống lã chã. “Đã bốn tháng rồi cảnh sát vẫn chưa tìm được hung thủ, công ty lại không chịu nói gì, sao nó có thể yên nghỉ được? Bác chỉ có một đứa con trai, cứ như vậy chết...”

Nghe được hai chữ hung thủ, Hạ Phong run lên.

“Công ty làm sao cơ bác?”

Hàn Triệu nhìn cậu thật lâu, chậm chạp không nói. Hạ Phong biết ông không tin mình, “Bác không cần lo lắng. Chuyện của Hàn Lăng cháu biết rõ ràng. Nếu bác không muốn nói cháu cũng không ép. Nói ra không chừng cháu có thể giúp được gì đó”.

Hàn Triệu nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ở đây không phải chỗ nói chuyện”.

Hạ Phong để Hàn Triệu lên xe của mình, tìm một chỗ để ông nói, nhưng Hàn Triệu không muốn làm phiền, có thể nói ngay trong xe.

Xe lái vào trung tâm chợ, dừng trước cột đèn giao thông.

“Cháu cho rằng A Lăng cam tâm tình nguyện không đóng phim, giải nghệ sao? Không phải. Bác làm cha sao không biết con của mình. Năm đó vì muốn đóng phim mà cãi lộn với bác rồi bỏ đi mấy tháng. Bác thấy nó quyết tâm nên cũng ngầm đồng ý, thật vất vả có được thành tựu đột nhiên giải nghệ, bác liền thấy kì quái. Lúc đầu nó còn nói dối bác rằng quay phim quá mệt mỏi, muốn làm việc khác thoải mái hơn. Nếu không phải nghe thấy nó và Lý Khả Nhạc cãi nhau không biết bác còn bị lừa đến bao giờ”.

Hạ Phong nắm chặt tay lái đầy khẩn trương, nhưng ngữ điệu vẫn rất bình tĩnh: “Lừa chuyện gì?”

“Lý Khả Nhạc nói là ông chủ của nó chèn ép, buộc nó giải nghệ”.

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh hơn 10s, thẳng đến xe phía sau nhấn còi Hạ Phong hồi phục lại. Lúc trước Lý Khả Nhạc nói cậu cũng đoán được phần nào. Khắp nơi bị chèn ép, phải nhìn sắc mặt người khác, ngoại trừ ông chủ ra còn có ai làm được như thế? Tào Tuấn nâng Hàn Lăng còn không được, người làm ra chuyện này chỉ có thể là Nhậm Mộ.

“Bác đến công ty làm gì?”

“A Lăng nói ông chủ không thích nó, bác liền đến chỗ ấy hỏi xem A Lăng làm cái gì”.

Thì ra đây chính là cuộc họp mà thư kí nói, còn cố ý để thư kí chặn mình ngay cửa thang máy, thật đúng là lo nghĩ cho cậu, Hạ Phong tình nguyện không cần phải lo nghĩ như thế.

“Hỏi được cái gì không ạ?”

“Không có”. Hàn Triệu lắc đầu, “Ông chủ nói mặc dù không thích A Lăng nhưng không đến mức táng tận lương tâm như vậy. Còn nói giết A Lăng đối với mình không có gì hay ho, sẽ chỉ làm người yêu mình khổ sở”.

“Ông chủ có làm cái gì với bác không?”

“Cũng không có. Coi như khách khí, còn để trợ lý bưng trà rót nước”.

Hạ Phong đưa Hàn Triệu trở về nhà, đến nơi, cậu liền kéo cửa sổ xe hỏi: “Nếu sinh hoạt có vấn đề gì bác cứ nói với cháu. Đây là danh thiếp của cháu. Còn có, cho cháu hỏi thăm sức khỏe bác gái”. Cậu rút danh thiếp ra đưa cho Hàn Triệu.

Hàn Triệu nhận lấy, nhìn thoáng qua, nở nụ cười khổ.

“Bác cũng không có việc làm, giờ lại làm phiền cháu chở bác về. Còn có cảm ơn cháu, nếu nó biết còn có một người bạn như cháu quan tâm cha mẹ mình nhất định sẽ rất vui vẻ”.

“Không phải bác đi làm cơ quan nhà nước sao? Sao lại không có việc?” Hàn Triệu là quan chức nhỏ. Mặc dù không quá nổi bật nhưng không phạm sai lầm, làm được đến khi về hưu chắc chắn không có vấn đề.

Hàn Triệu kể lại chuyện mình bị vu oan tham ô, cuối cùng, ông chỉ cười chua chát: “Cả đời làm một cái chức quan nho nhỏ, về già lại ra chuyện này, cũng không biết là đắc tội ai hay mệnh trời như thế”.

“Chuyện này cháu sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức có thể”.

Hàn Triệu kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi cậu giúp như thế nào Hạ Phong đã quay đầu xe rời đi.

Hạ Phong lái xe không có mục đích, rốt cục dừng ở một chỗ vắng vẻ. Cả người dựa trên cửa xe, đưa cánh tay đặt trên cửa sổ xe, miệng ngâm một điệu thuốc...

Nửa đêm, Hạ Phong lão đảo ra khỏi thang máy, vất vả một hồi mới đến cửa nhà. Tựa người trên cửa, cậu nhấn chuông.

Nhậm Mộ còn chưa mở rộng cửa đã ngửi được mùi rượu truyền vào. Hạ Phong uống rượu mặt đỏ bừng, say khướt, anh liền kéo Hạ Phong vào nhà.

“Gọi điện thoại em không nghe, chạy đi uống rượu cũng không nói một tiếng, Thần Việt, em không nghĩ đến mình làm cho anh lo lắng sao?”

Hạ Phong hoàn toàn không nghe, đẩy Nhậm Mộ ra, thất tha thất thểu đi vào. Nhậm Mộ nhíu mày, đóng cửa lại.

“Lần sau không được đi uống rượu một mình nữa. Đã nghe chưa?”

Hạ Phong uống nhiều không khác gì một tên tửu quỷ, một bên dùng tay giật cúc áo ra, bên kia khoa tay múa chân lớn tiếng ồn ào: “Tôi vui vẻ, tôi thích nên tôi uống, uống chết cũng không liên quan đến anh! Tôi hẳn là nên chết, chết trong tai nạn xe! Làm cho Thần Việt trở về!”

Nhậm Mộ muốn đỡ cậu nhưng cậu lại đẩy anh ra: “Ai cần anh lo! Bỏ đi!” Còn chưa nói xong cả người đã vấp vào ghế, ngã xuống.... Ông chủ Nhậm đành phải tự mình hầu hạ Hạ Phong, tắm rửa, thay đồ, nấu súp tỉnh rượu, lại khiêng Hạ Phong lên giường.

Đến lúc Hạ Phong mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trên giường, dường như không nhớ gì chuyện lúc trước: “Đau đầu quá”.

Nhậm Mộ đắp chăn cho Hạ Phong, mắng một câu: “Uống nhiều như vậy, đau chết cũng xứng đáng”.

Hạ Phong không lên tiếng.

“Tự đứng lại đi uống rượu? Gọi điện thoại cũng không nghe, em làm sao vậy?”

Hạ Phong không trả lời: “Sao anh đối tốt với em vậy?”

Thấy trên mặt Hạ Phong còn hồng hồng, Nhậm Mộ cho là còn trong người vẫn còn, không khách khí trả lời: “Em là người của anh, anh đối tốt với em là dĩ nhiên, không cần lý do. Ngoan ngoãn đi ngủ, anh còn có chút vấn kiện giải quyết xong rồi mới ngủ được”.

Là người của anh, chính là câu nói đơn giản này khiến Hạ Phong ngẩn người, cũng khiến cậu nghĩ quá nhiều. Chính là lý do đơn giản như vậy nên bắt Hàn Lăng giải nghệ, khiến Hàn Triệu đeo tội tham ô, đẩy đến tội cùng là người như thế nào? Hạ Phong nhìn không thấy, chỉ có thể xác định là Nhậm Mộ yêu mình, nhưng điều này đủ sao?

Hạ Phong cầm lấy tay anh, tựa hồ không nguyện ý.

“Làm sao vậy?” Nhậm Mộ hỏi.

“Đừng xem, ở cùng em”.

Khó gặp Hạ Phong dính người như vậy, Nhậm Mộ liền nhẹ nhàng xoa tóc cậu.

“Được, không đi”.

Nằm ở trên giường, Hạ Phong tựa đầu vào hõm vai Nhậm Mộ, còn Nhậm Mộ thì ôm đầu cậu.

“Nhậm Mộ, nói chuyện trước kia đi, nói kĩ càng một chút”.

“Chuyện gì?”

“Chuyện khi còn bé, những chuyện trước khi về nước”.

“Được”.

Cả buổi tối hôm ấy, Nhậm Mộ nói hơn nửa đêm, nói những chuyện mà anh còn nhớ, nói đến Trầm Chương tìm đến mang anh đi như thế nào. Nói đến Nhậm Như Tiệp, Nhậm Mộ luôn rất cảm động, thậm chí có nhiều lần dừng thật lâu mới nói tiếp được...

Thẳng đến khi nghe tiếng hít thở vững vàng, Nhậm Mộ mới dừng lại. Hôn lên trán người yêu, tắt đèn ngủ. Nhìn căn phòng tối như mực, anh nhớ lại những chuyện trước đây. Có hai người khắc sâu trong đời anh, một người là Nhậm Như Tiệp, một người là Hạ Phong.

Hạ Phong bị đồng hồ báo thức đánh thức. Ngồi dậy, cậu không thấy Nhậm Mộ, nhìn di động. Vốn hôm qua cậu muốn mượn rượu nói, muốn anh buông tha cho Hàn Triệu, dù sao Hàn Lăng cũng đã mất. Rất rõ ràng, mục đích không đạt được.

Đau đầu vô cùng....

Tranh thủ thời gian rửa mặt, ăn bữa sáng Nhậm Mộ chuẩn bị rồi vội vàng đi Ảnh Thị thành.

Thời gian trôi qua chậm chạp trôi qua, Hạ Phong vẫn muốn nói chuyện đó với Nhậm Mộ nhưng nhiều lần không nói nên lời. Phía bên chú Quan vẫn không có động tĩnh. Thỉnh thoảng Hạ Phong lại vào website cá nhân của của Tổ Ngạn Chi xem cậu ta đang ở đâu để nắm được hướng đi của cậu ta. Nói trắng ra là đêm Tổ Ngạn Chi trở thành nhân vật tình nghi. Cậu thậm chí gọi điện cho Tổ Ngạn Chi, đáng tiếc là thiên vương không nghe máy.

Sự kiện Hàn Lăng chết đã để lại một cây kim trong lòng cậu, thời gian càng lâu thương tổn lại càng sâu. Ngày hôm qua cậu đến nhà Hàn Triệu, thấy mẹ Hàn Lăng khóc, cảm giác phạm tội lại hiện lên trong lòng cậu.

Không giống với tâm tình hậm hực của Hạ Phong, mấy ngày nay Nhậm Mộ có vẻ rất vui vẻ. Không biết vì sao, đêm qua còn kéo Hạ Phong đi Tả Tuyền Sơn đua xe.

Đêm đã khuya.

Hạ Phong không ngủ được. Nhậm Mộ nhận được một cuộc điện thoại đi ra thư phòng. Rốt cục, cậu không nhin được mà đi ngủ trước...

Sáng sớm, Hạ Phong bị đánh thức. Điện thoại của Nhậm Mộ vang lên không ngừng. Liếc mắt nhìn không thấy Nhậm Mộ, không biết đi làm bữa sáng hay làm gì. Lấy điện thoại đến, Hạ Phong tự tiện thay Nhậm Mộ nhận điện thoại.

Hạ Phong còn chưa lên tiếng bên kia đã nói chuyện.

“Nhậm Mộ, rảnh sao? Cha em muốn gặp anh”.

Là An tiểu thư, Hạ Phong nhận ra giọng của cô.

“Còn chưa rời giường? Được rồi, lát nữa em gọi điện thoại cho anh. Vậy nhé!”

Hạ Phong ngây người thật lâu mới bỏ điện thoại xuống. Câu nói của An tiểu thư thật sự vô cùng kinh động, khiến Hạ Phong không khỏi nghĩ đến: Cha vợ gặp con rể. Trầm Chương rất muốn Nhậm Mộ cưới An tiểu thư này, cậu chỉ sợ Nhậm Mộ chịu không được Trầm Chương lải nhải và sự bám đuổi mãnh liệt của An tiểu thư mà đào ngũ.

Không được vài giây, cậu liền gạt bỏ ý tưởng hoang đường này. Cậu tin Nhậm Mộ, hai người trải qua nhiều chuyện như vậy còn sợ chút chuyện nhỏ nhặt ấy sao? Nhậm Mộ sẽ không làm vậy.

Nhậm Mộ vào thấy Hạ Phong cầm điện thoại của mình không nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì liền xóc chân lên: “Nghĩ gì mà mắt hồn như thế. Nhanh rời giường ăn sáng, bằng không sẽ đi muộn”.

“An tiểu thư gọi điện cho anh”.

Nhậm Mộ nhú mày: “Cô ta nói gì?”

“Nghĩ anh còn chưa rời giường nên lát nữa gọi lại cho anh”. Hạ Phong đem điện thoại đưa cho Nhậm Mộ.

Nhận điện thoại, Nhậm Mộ không cất ngay mà nhìn Hạ Phong, chân thành hỏi: “Em không hỏi anh sao An tiểu thư sáng sớm đã gọi điện cho anh ư? Nếu em muốn biến anh sẽ trả lời”.

Hạ Phong ngược lại rất yên tâm, trả lời một câu đơn giản: “Em tin tưởng anh”.

Hai người cùng ăn bữa sáng, trao cho nhau một nụ hôn ẩm ướt sau đó bận rộn rời khỏi nhà. Ra đến cửa, Nhậm Mộ ra vẻ thần bí nói đêm nay ra ngoài ăn tối chúc mừng.

Hạ Phong hỏi anh chúc mừng cái gì, anh không nói.

Quay phim cả ngày, ngay lúc Hạ Phong cho rằng phải thức đêm thì Vu Học Lương tuyên bố kết thúc công việc sớm. Lăn lộn cùng đạo diễn Vu mấy tháng, loại chuyện này vô cùng hiếm gặp.

Lái xe, Hạ Phong đến công ty. Trong thang máy, cậu gặp nhiều người mới. Vừa thấy cậu, đám người như thể bầy ong mật bu vào hoa, ủa lên vây lấy Hạ Phong. Cậu đành phải ra khỏi thang máy, thỏa mãn yêu cầu của đám hậu bối. Muốn kí tên có kí tên, chỉ điểm kinh nghiệm có chỉ điểm kinh nghiệm, dù sao cậu cũng không thoát được.

Giải quyết xong, cậu mới trở lại thang máy, lên tầng 35. Chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau còn chưa chạm đất đã thấy một cô gái ở cửa phòng chủ tịch, còn nói chuyện điện thoại.

“Cậu đoán xem, tớ hiện tại đang ở đâu – không khải, là China Era Entertainment, chính là công ty của Nhậm Mộ — tới làm gì? Đương nhiên là đi tham quan”.

Không thấy mặt, chỉ nghe thấy giọng Hạ Phong đã biết là ai, chính là danh nhân da mặt dày theo đuổi đòi lấy Nhậm Mộ — An tiểu thư.

Hạ Phong vô cùng buồn bực.

Bên ngoài giọng của An tiểu thư còn cao hơn so với trong điện thoại, cũng kiêu căng hơn nhiều lắm.

“Nhậm Mộ sắp trở thành người của tớ, tớ tới đây chính là nhìn xem chỗ làm tương lai của mình như thế nào – không có trở ngại – cậu yên tâm, đừng quên nhà của tớ như thế nào. China Era Entertainment dù kiếm được bao nhiêu cũng không thể bằng sản nghiệp nhà tớ, không phải sao? Nhậm Mộ là người có dã tâm, nếu đã muốn chen chân trong giới này tớ chính là đường tắt của anh ta. Cơ hội tốt như vậy có thể bỏ được sao

– nói đùa! Lúc trước đúng là có kháng cự nhưng bây giờ không phải tốt hơn trước rất nhiều sao? Dựa vào năng lực của An Giai Mẫn này sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay tớ — Ủ, trước hết cứ như vậy, bye!”

Hạ Phong vẫn đứng sau lưng cô, hướng chỉ còn nghe được toàn bộ đối thoại của cô ta. An Giai Mẫn nói chuyện điện thoại vẫn không quên vận vẹo thân hình như rắn nước của mình. Cậu nghĩ Trầm Chương nhất định là mù mắt mới lựa chọn cô con dâu như vậy...

An Giai Mẫn chỉnh lại tóc của mình, sau đó đẩy cửa đi vào văn phòng của Nhậm Mộ.

Hạ Phong đi theo phía sau, nhưng chưa tiến vào mà là đứng ngoài cửa, đem cửa mở một chút... Bây giờ cậu cũng sắp mãn cấp môn nghe lén rồi...

“An tiểu thư đến đây, mời ngồi”.

“Nhậm Mộ, bảo em An Giai Mẫn được rồi. Cha em nói muốn gặp anh, hẹn đêm nay”.

“Đêm nay tôi không rảnh”.

“Nhậm Mộ, đây chính là cơ hội tốt của anh, cứ lãng phí như vậy rất đáng tiếc”.

“Thật không? Tôi sẽ cân nhắc”.

“Đừng cân nhắc làm gì. Cả hai chúng ta đều là người thẳng thắn, cha của anh còn nói rõ ràng như vậy, em sẽ nói trực tiếp, kết hôn với An gia trăm lợi mà không hại. Hơn nữa, bất cứ mọi chuyện liên quan đến công việc của anh em đều có thể giúp đỡ. Không phải sao?”

Nhậm Mộ không nói chuyện, sau đó chậm rãi mở miệng: “Tôi cưới cô, có thể được gì?”

Tay Hạ Phong đặt trên cửa buồng lỏng ra, sau đó lặng lẽ rời tầng 35, rời khỏi China Era Entertainment. Nhậm Mộ là người có dã tâm, sao cậu không biết? Nhưng cậu không nghĩ tới, Nhậm Mộ lại làm chuyện đó sau lưng mình...

Cảm giác dao cắt trên da thịt là như thế nào, Hạ Phong hiện tại đang thể nghiệm điều ấy, Nhậm Mộ chính là dao, một con dao hòa nhã, không phải từng nhát từng nhát cắt lên người cậu, mà một đao dứt khoát đâm thẳng vào tim.

Hạ Phong trở về, trở lại nhà của hai người.

Cái gì gọi là kim ốc tàng kiều? Chính là cả đời này cũng không thể bước ra ngoài sáng.

Đứng trên ban công, Hạ Phong nhìn xuống dưới. Nếu từ đây nhảy xuống cơn đau so với cơn nhức nhối trong lòng này chẳng là gì. Cơn đau dày vò trong trái tim, đến hít thở cũng khó khăn.

Lui ra sau vài bước, cậu tựa người trên cửa thủy tinh, nhìn xuống bên dưới, hai tay ôm đầu chậm rãi ngồi xuống....

Điện thoại vang lên không ngừng, rốt cũng cũng dừng lại.

64. Chương 64: Âm Mưu Và Ái Tình...

Nhậm Mộ tựa như người bệnh tâm thần, lái xe khắp nơi tìm người, chỉ thiếu việc gọi điện thoại báo cảnh sát. Điện thoại của Hạ Phong vẫn gọi được, nhưng không ai nghe máy.

Hơn 2h sáng, Nhậm Mộ về tới nhà. Trong phòng tối đen như mực, hiển nhiên anh cho là Hạ Phong chưa trở lại. Nhưng người ngồi trên ban công làm anh chấn động, chạy vội đến túm lấy Hạ Phong kéo xuống, nổi giận dưng dưng hỏi: “Em phát bệnh thần kinh gì vậy? Gọi điện thoại thì không tiếp? Em không đứng ở góc độ của anh mà suy nghĩ sao? Làm như vậy, có phải là trông thấy anh ở ngoài đường tìm rất vui vẻ phải không? Hay trông thấy người ta tìm em như điên nên cảm thấy rất có cảm giác thành tựu?”

Hạ Phong lạnh lùng nhìn anh, không nói chuyện.

Hạ Phong như vậy Nhậm Mộ rất ít gặp. Anh buông tay Hạ Phong, thăm nghĩ chú ý cậu nói gì. Thế nhưng Hạ Phong không có ý muốn nói chuyện, đi ra.

Điều này kích thích Nhậm Mộ, anh kéo tay Hạ Phong lại: “Thần Việt!”

“Buông tay”.

“Có lời gì không thể nói rõ ràng sao? Cần gì phải làm vậy? Thần Việt, anh cũng là người, sự kiên nhẫn của anh cũng có hạn”.

Hạ Phong cố gắng giãi: “Buông tay”.

Nhậm Mộ nặng nề mà hít một hơi, cố gắng đè xuống cơn tức của mình. Anh thả tay Hạ Phong ra, chờ cậu rốt cuộc muốn thế nào.

Hạ Phong đi vào phòng, không nói một lời.

“Thần Việt, em có gì thì cứ nói đi ra, đừng tra tấn anh như vậy”.

“Tra tấn?” Hạ Phong quay đầu lại, châm chọc cười lạnh. Cậu cầm lấy bể cá trên bàn cơm ném xuống sàn, tiếng thủy tinh vỡ như muốn đâm bị thương: “Sao tôi dám tra tấn anh? Tôi chỉ dám tra tấn chính mình. ‘Tôi cưới cô, có thể được gì?’. Nhậm Mộ, mẹ kiếp, còn dám chơi trò đấy. Không, là tôi quá ngu xuẩn. Tào Tuấn với anh là cộng sự anh còn muốn ngáng chân, huống chi là thịt béo đưa tới cửa, anh nghĩ đúng không? Kim ốc tàng kiều, quả thật mưu kế này không sai”. Bằng Tùng nói đúng, những kẻ đang yêu luôn ngu xuẩn, mà Hạ Phong chính là ví dụ cho điều ấy.

Nhậm Mộ nghe thấy câu nói ấy liền sững sốt một lúc sau mới kịp phản ứng lại. Anh tiến lên kéo tay Hạ Phong, bắt buộc cậu nghe: “Thần Việt, chuyện này không phải như vậy, em nghe anh giải thích”.

“Giải thích? Chẳng lẽ anh không biết giải thích cũng có thể làm giả sao? Coi như tôi nhìn lầm, Nhậm Mộ, kiếp này tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa”.

Yêu càng nhiều hận lại càng sâu, lúc này đây Hạ Phong xem như hận Nhậm Mộ từ tận xương tủy. Hạ Phong càng có vẻ lãnh đạm, Nhậm Mộ lại càng sốt ruột.

“Thần Việt, nghe anh nói. Chuyện này thật sự không phải như em tưởng tượng. Anh thừa nhận là có cùng An Giai Mẫn nói câu ấy, nhưng anh chỉ là đùa giỡn, hoàn toàn không nghĩ đến kết hôn với cô ta! Kiếp này anh chỉ yêu mình em! Tin tưởng anh” Nhậm Mộ không hiểu được Hạ Phong tại sao lại nghe thấy câu đấy nhưng rõ ràng là nghe không hết. Anh chỉ là đùa giỡn An tiểu thư, làm cho cô ta chết tâm mà thôi.

“Yêu?” Hạ Phong nở nụ cười khinh thường. “Buộc Hàn Lăng giải nghệ còn chưa đủ, muốn ép cha anh ấy đến bước đường cùng mới dừng tay. Anh đã thấy mẹ anh ấy khóc mù hai mắt chưa? Anh đã thấy cha anh ấy mỗi lần nhắc tới con đau lòng như thế nào sao? Không có, đương nhiên là không. Nhưng tôi lại nhìn thấy rõ ràng! Người làm cho họ thành như vậy là anh, người bị tổn thương không chỉ là bọn họ, còn có tôi!” Hạ Phong chỉ chỉ tại tim mình, cảm phần mà gào to: “Chính tay anh dùng dao đâm vào đây cũng không đau nhức bằng những chuyện anh làm sau lưng tôi!”

“Thần Việt, anh có thể giải thích –”

“Đủ rồi!” Hạ Phong ngắt lời, xoay người rời đi.

Nhậm Mộ ngăn Hạ Phong lại, liều mạng giữ chặt cậu, người kia dùng sức giãy dụa, lập tức rời đi. Hai người đều điên rồi, không có lý trí, một kẻ thăm nghĩ giữ lại người, một kẻ thăm nghĩ rời đi.

Trong lúc giằng co, Hạ Phong đột nhiên cảm thấy cả người bị hẫng ngã xuống, cánh tay đụng phải mảnh vỡ của bể cá, bị thương.

Nhậm Mộ nghĩ muốn nâng Hạ Phong dậy nhưng bị cậu đẩy ra ngay lập tức.

Hạ Phong đứng dậy muốn rời đi nhưng ông chủ nhậm không chịu thả người, ôm lấy Hạ Phong. Mặc kệ cậu dấy dụa, đâm đá. Cuối cùng, cả hai mệt mỏi ngồi bệt dưới sàn.

“Nhậm Mộ, buông tay đi”.

Nhậm Mộ tựa đầu vào cổ Hạ Phong, không chịu nhận thua: “Không buông”.

“Đêm nay anh không giữ được tôi, ngày mai cũng đừng nghĩ giữ được”.

“Vì sao em không thể tin lời anh? Không sai, là anh buộc Hàn Lăng giải nghệ, là anh làm cho cha tên đó chịu tội tham ô. Nhưng cho đến giờ anh cũng không nghĩ kết hôn với người khác. Thần Việt, em có nghĩ đến không, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Anh cũng có đồ kị, có tư tâm.”

“Đây là lý do anh buộc Hàn Lăng giải nghệ sao? Cũng là cho tới giờ anh chưa từng tin tưởng tôi sao?”

“Anh tin em, nhưng anh chưa bao giờ tin Hàn Lăng. Anh hận Hàn Lăng, tựa như anh ta hận anh vậy. Tới khi em dùng hơn nửa thời gian của cuộc đời mình chờ ai đó em sẽ hiểu anh có bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu bất đắc dĩ. Biết rất rõ người ấy đã có người khác, biết rất rõ người ấy sẽ không biết tâm ý của mình, nhưng phải cùng người ấy xưng huynh gọi đệ. Người ấy không vui anh chỉ có thể cùng đua xe, cùng say rượu, lại không thể hỏi vì sao, dù anh biết rõ nguyên nhân. Anh từng tự thuyết phục bản thân chỉ cần người ấy hạnh phúc là đủ, chính là anh biết người ấy hạnh phúc nhưng mình không thể hạnh phúc, không thể vui vẻ. Vì người mình yêu, người ấy rời khỏi đường đua, đáng tiếc, đến cuối cùng vẫn là cô đơn. Khi anh muốn nói cho người ấy tình cảm của mình, người ấy lại chết trong tai nạn xe. Không ai có thể nói cho anh biết, vì sao đợi nhiều năm như vậy lại đổi lấy kết cục này. Anh đã cho rằng mình sẽ cô đơn trong cuộc đời này thì người ấy lại xuất hiện. Có thể là người ấy vẫn nhớ quá khứ, anh chỉ có thể không chú ý hết thấy theo đuổi người ấy, dùng tính mạng mình mà chứng minh anh có bao nhiêu yêu thương người ấy. Thật vất vả mới có thể yêu nhau, Hàn Lăng lại bắt đầu dây dưa vào. Anh sợ, sợ người ấy nhớ kỹ trước kia, sợ người ấy sẽ trở lại như trước. Anh nghĩ chỉ cần Hàn Lăng không có mặt trước người ấy thì có thể chậm rãi quên đi Hàn Lăng. Cho nên, anh buộc Hàn Lăng giải nghệ, còn vu oan cho cha Hàn Lăng, yêu cầu Hàn Lăng cách xa người yêu của anh. Anh chỉ muốn Hàn Lăng cách xa em một chút, anh làm sai sao?”

Hạ Phong nghẹn lại, cố gắng nhịn xuống chua xót trong lòng, giữ cho giọng mình thật lạnh lùng.

“Đời người có mấy lần vài chục năm có thể tiêu xài như vậy, không có thuốc chữa. Chính là anh lại như vậy mấy chục năm, yêu một người vài chục năm, đủ hèn hạ”.

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa”. Hạ Phong đẩy Nhậm Mộ ra, chặt vật đứng lên muốn chạy trốn. Cậu không rõ những lời đó đâu là thật, đâu là giả, cậu rối loạn, đầu óc hỗn loạn như mớ bòng bong, tâm càng loạn. “Để cho tôi tỉnh táo vài ngày, đừng tìm tôi”.

“Chuyện Hàn Triệu anh sẽ cố gắng khôi phục trở lại nguyên trạng. Anh sẽ dùng mọi khả năng của mình để đền bù tổn thất cho cha mẹ anh ta”.

Hạ Phong đưa lưng về phía Nhậm Mộ, hơi hơi ngẩng đầu lên, dùng sức không cho nước mắt rơi xuống. Mở cửa, một tay dựa vào tường, chặt vật rời đi.

Giấy lát cửa đóng lại, lời của Nhậm Mộ rơi vào tai Hạ Phong.

“Em giam cầm anh, anh rốt cuộc không thoát ra được”.

Hạ Phong bưng kín mặt đi vào thang máy, lấy xe, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Thần gia. Còn Nhậm Mộ, vẫn ngồi bệt dưới sàn nhà, ngẩn người nhìn cửa đóng lại đã lâu...

Nhậm Mộ không nói cho Hạ Phong, trong khoảnh khắc biết tin Hạ Phong chết, tim anh đau thắt lại, hít thở cũng trở nên đau nhức, chờ đợi nhiều năm tích lũy trong nháy mắt đều sụp đổ. Nếu như nói yêu thâm là một loại tu luyện, Nhậm Mộ có thể nói là tu luyện thành tài, chỉ kém chưa thành tiên.

Một đêm này, rất dài.

Hạ Phong tắt điện thoại, kéo rèm, đem chính mình giam trong phòng tối đen như mực. Ngồi trên ghế, hai tay ôm lấy chân, đầu tựa lên đầu gối.

Cả đêm cậu giữ nguyên tư thế này, tựa hồ muốn tìm đến sự an ủi. Khi kéo rèm ra, bên ngoài đã là buổi chiều. Ánh nắng ấm vài mắt khiến cậu nhủ mày dùng tay cản lại.

Rửa mặt xong, Hạ Phong nhìn lại chính mình trong gương, tiều tụy vô cùng. Hai mắt quầng thâm sâu hoắm, dường như khắc trên mặt mà không phải là do một đêm không ngủ.

Lái xe đến Ảnh Thị thành, nhân viên thấy cậu ai nấy đều giật mình tiến lên hỏi han. Cậu chỉ nở nụ cười nói cả đêm không ngủ. Tô Ôn không hỏi han gì, chỉ bảo cậu đi hóa trang thay đồ.

Vốn cả buổi sáng tìm không thấy Hạ Phong, Vu Học Lương đã nhẫn nại từ lâu, giờ thấy Hạ Phong như vậy cơn tức giận cũng tiêu tán một chút, cho là cậu gặp phải chuyện gì nên tha cho một lần. Bất quá tình cảnh Hạ Phong lúc này rất phù hợp để quay một cảnh bị ngâm nước từ lâu, khóc.

Hai giờ sau, cảnh quay được chờ mong đã chuẩn bị xong.

Hai bên là tòa nhà kiểu cũ theo phong cách Trung Tây kết hợp, khói thuốc súng dày đặc xám xịt phiêu đảng ở không trung. Chiến dịch qua đi, trên đường phố la liệt xác chết của binh sĩ, còn có nạn dân không kịp chạy trốn.

Hạ Phong mặc tây trang kiểu cũ rách rưới khắp khiêng từ xa đi tới, vẻ mặt tiêu tụy mà sót ruột. Vừa đi, cậu vừa hô to, một tay tìm kiếm thi thể, tìm xem liệu có người yêu của mình hay không.

Một chiếc khăn tay thêu hoa nhuộm máu đỏ tươi thành linh xuất hiện trước mặt, cậu bổ nhào xuống, kích động cầm lấy nó. Cậu nhìn quanh khắp nơi, sợ hãi vô cùng. Bò qua đồng tử thi, cậu tìm được nữ diễn viên Nhã Hinh đang mặc một bộ sườn xám.

Hạ Phong không dám tin hình ảnh trước mắt, tay run run nâng người lên, nhìn rõ mặt của Nhã Hinh....

“Không!” Hạ Phong chặt vật cúi người xuống, thống khổ kêu lên. Ôm lấy Nhã Hinh, cậu vuốt ve mặt của cô, vội vàng gọi: “Nhã Hinh, mở mắt ra nhìn anh, anh là Hạo Minh đây! Em không phải nói muốn đến Anh Quốc sao? Anh đi cùng em, ngày mai chúng ta sẽ đi, ngày mai sẽ đi! Nhã Hinh, anh van em, mở mắt ra, đừng bỏ anh....”

Hạ Phong ôm lấy Nhã Hinh, ngẩng đầu rên rỉ. Sau đó lại để sát mặt vào trán Nhã Hinh khóc thành tiếng, đem toàn bộ oan khuất và bất hạnh của cuộc đời Trịnh Hạo Minh phát tiết, hóa thành nước mắt....

Bầu trời mưa rơi xuống, đem máu hợp thành một dòng suối nhỏ, chảy qua chân Hạ Phong, thấm ướt sườn xám..... (cầu huyết a, cầu huyết)

Vào phút cuối cùng, Trịnh Hạo Minh ôm người yêu của cuộc đời mình – Nhã Hinh ngồi giữa chiến trường, vẻ mặt si ngốc, hai mắt ôm hận. Anh chờ đợi một buổi ban khác, một thiên đường khác.

Phía bên kia thiên đường, là vĩnh hằng, là giữ lại không được, tựa như Hàn Lăng.

Toàn bộ nhân viên chăm chú nhìn Hạ Phong, thẳng đến Vu Học Lương thở dài một hơi, đứng lên dùng loa hô to “Cut! Được rồi!” mới có phản ứng.

Hạ Phong buông tay để nữ diễn viên đứng lên. lát sau có ai đó nói chuyện với cậu, cậu cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ mình theo yêu cầu của đạo diễn Hứa, chạy theo một chiếc xe, ngã rất nhiều lần, tới mức đầu gối không còn cảm giác...

Vào đêm.

Hạ Phong lái xe rời khỏi Ảnh Thị thành, không về Thần gia mà đến quán bar uống không ít rượu mới lung lay đi ra. Dựa vào thân xe, cậu cảm giác dạ dày nôn nao, nghĩ muốn nôn lại không nôn được, rất khó chịu. Từ từ nhắm hai mắt, tìm chìa khóa trong túi quần. Còn chưa tìm được chìa khóa, cậu ngồi phịch xuống đất, không muốn mở xe.

Theo thói quen, cậu lôi điện thoại ra. Nhìn màn hình không có ánh sáng cậu mới nhớ ra mình đã tắt máy hơn một ngày. Cầm điện thoại, cậu không mở máy, cuối cùng đút lại trong túi quần.

Hạ Phong bỏ vòng cổ ra nhìn một chút. Trên vòng cổ xuyên một chiếc nhẫn bạch kim, cậu sờ lên nó một chút. Nên tha thứ sao?

Hạ Phong không nghĩ, không xong là, trong lòng cậu đang kêu gào tha thứ.

Đứng lên, cậu phải quần, tính toán trở về. Đem chìa khóa đút vào, vừa mở máy đã có người ngăn cản.

Cậu tự giễu nở nụ cười, không có phản kháng.

Cái gì phải tới rồi cuộc đã tới.

Họng sùng đầy gáy Hạ Phong, khiến cho cậu ngoan ngoãn xoay người. ?

“Xem nào, chúng ta rất lâu rồi không gặp nhau, đúng không, Thần Việt”.

Vào lúc mọi người đang say giấc nồng, Thần gia lại vô cùng náo nhiệt. Thần Truy ngồi trên ghế salon, khuỷu tay cũng dựa trên ghế, nhìn người đối diện.

Nhậm Mộ mở hai chân, khuỷu tay tì lên đùi, sau đó ôm đầu, không biết là tự trách khó chịu hay không có biện pháp mới khiến anh trở thành như vậy.

Tìm kiếm tung tích Hạ Phong không được, Tô Ôn tự mình đến Thần gia thăm người. Chú Quan tỏ vẻ Tam thiếu gia đã rời nhà hơn 30h, còn chưa thấy người trở về. Không có biện pháp, Tô Ôn chỉ đành phải hỏi Nhậm Mộ. Lúc này mới phát hiện Hạ Phong mất tích.

Thần Nhung đi tới đi lui, hoàn toàn không ngồi được. Người đi ra ngoài tìm Hạ Phong đều thông báo không tìm được Tam thiếu gia, chỉ phát hiện xe ở một quán bar. Thần Nhung chỉ thẳng Nhậm Mộ: Hai người cãi nhau, cậu chưa thấy nó trở về chẳng lẽ không thể gọi điện đến hỏi chú Quan sao? Tôi nói cho cậu biết, tốt nhất đừng để Tiểu Việt mất sợi tóc nào, bằng không cậu cứ liệu hồn đấy!”

“Xin lỗi”. Nhậm Mộ vẫn duy trì tư thế ban đầu, chỉ là mười đầu ngón tay sắp khảm vào da đầu. Thần Nhung sốt ruột, anh lại càng sốt ruột hơn, Thần Nhung lo lắng, anh lại càng lo lắng hơn. Lẽ ra anh phải đến Ảnh Thị thành tìm Hạ Phong, mà không phải là chờ vài ngày cho Hạ Phong tỉnh táo lại.

“Xin lỗi? Bây giờ nói xin lỗi có ích sao?! Tôi thật sự điên mất, tôi làm sao lại đồng ý cho hai người ở cùng nhau chứ!” Thần Nhung lo lắng quá độ bắt đầu ăn nói không suy nghĩ.

“Thần Nhung, em tỉnh táo một chút”. Thần Truy một mực không lên tiếng giờ đột ngột mở miệng. “Nếu là cướp hãn sẽ gọi điện thoại, chỉ sợ không phải. Chú ba và cha bên kia thế nào?”

“Chú ba lên máy bay, cha cũng sắp đến rồi”.

Nhậm Mộ không ngồi được, đứng lên ra bên ngoài. Vội vàng mở xe, anh tựa như kẻ điên chạy loạn trên đường, hy vọng có thể tìm được kẻ nào bắt cóc Hạ Phong, thẳng đến khi hết xăng anh mới dừng xe. Hai tay nắm chặt tay lái, tựa đầu xuống, trong lòng mỗi một tựa như trong người thiếu mất gì đó.

Điện thoại vang lên, anh tắt điện thoại không chút nghĩ ngợi, muốn yên lặng trong chốc lát. Không được một lát, anh liền mở máy, gọi lại vào số vừa rồi: “Là ai?”

Nhậm Mộ không nghe thấy trả lời, ngược lại có âm thanh ai đó bị tát. Sau đó là một giọng nói vô cùng quen thuộc.

“Nhậm Mộ –“

“Đường Kỉ Thiên!” Nhậm Mộ rống lên.

“Chẳng lẽ không phải là tôi? Tôi vốn nghĩ cho tình nhân bé bỏng của cậu mở miệng nói vài câu, không nghĩ tới nhóc con rất quật cường, sống chết không chịu mở miệng. Tất cả mấy cái cũng không chịu nói. Nếu không có gì muốn nói, tôi liền chặn miệng nó lại, miễn cho lát sau lại làm phiền chúng ta ôn chuyện”.

Nhậm Mộ máu nóng dồn lên, hận không thể làm thịt Đường Kỉ Thiên, nhưng giọng nói của anh vẫn vững vàng: “Là mày bắt được Thần Việt? Tốt nhất không phải là mày, bằng không tao sẽ khiến cho –“

“Để tôi làm sao? Ta bắt chính là nó đấy. Thời tiết nóng lên, tính tình mọi người cũng trở nên nóng nảy. Đúng rồi, cậu thích bộ phận nào trên người nhóc con này, để tôi gửi tặng cho, thuận tiện kiểm tra tôi có bắt nhầm người hay không”.

“Mày dám! Dám động cậu ấy, tao giết mày!” Nhậm Mộ nóng giận.

“Sao tôi lại không dám? Cậu chính tôi thăm như vậy, lấy tên nhóc này ra trêu đùa vừa vặn tiêu bớt oán khí không được sao? Nói chuyện với tôi cẩn thận một chút, đừng làm tôi tức giận, nếu khiến tôi khó chịu, bảo bối của cậu thiếu một khối thịt cũng đừng trách tôi”.

Nghiến răng nghiến lợi một hồi, Nhậm Mộ dùng giọng nói bình tĩnh nhất hỏi: “Mày muốn như thế nào?”

“Cậu làm tôi thăm bao nhiêu, dùng mạng sống của cậu thanh toán cơn giận của tôi cũng không quá đáng. Bất qua xem tại tình cảm trước đây, tôi sẽ giúp cậu chết thoải mái một chút. Hiện tại, chờ lệnh của tôi. Đừng đùa giỡn trò gì, người chết trước không phải cậu mà sẽ là Thần Việt đấy”.

Đường Kỉ Thiên tắt, Nhậm Mộ gọi lại nhưng không có trả lời. Lập tức, anh gọi điện thoại cho Thần Nhung...

—

65. Chương 65: Bị Bắt Cóc

Cảnh báo: Chương này ngôn từ nặng nề, các bạn có thể lựa chọn không xem. (Trên cơ bản biên tập chương này mình rất ngại)

Trong phòng tối như mực đột ngột sáng lên khiến cho Hạ Phong mở mắt nhìn tình huống bên ngoài.

Hiện tại Hạ Phong bị trói như một cái bánh chưng, không có cách nào nhúc nhích. Đường Kỉ Thiên thật sự rất để tâm đến cậu, không biết là sợ Hạ Phong sẽ mọc cánh hay độn thổ, đã trói chặt người lại rồi còn treo ngược lên.

Nghĩ thiệt thòi Đường Kỉ Thiên không có chuẩn bị kế hoạch tra tấn kĩ càng, tỷ như chỉ cần rót vào người cậu thuốc phiện gì đó cũng khiến cậu ăn đủ.

Trong căn phòng xa xỉ tới cực điểm, thậm chí đến thăm cũng tản ra hương vị xa hoa, treo người trên một chiếc đèn chùm tinh xảo, rất đau đớn mà phong nhã.

Không biết Đường Kỉ Thiên thật sự không có chỗ trốn hay là quá yên tâm với hành tung của mình mà lại chọn khách sạn, đây quả thật là điều khiến Hạ Phong cảm thấy kì quái.

Bất quá, tục ngữ nói đúng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nói đúng, khách sạn là nơi người đến người đi, Nhậm Mộ sẽ nghĩ tới sao?

Một gương mặt quen thuộc đi vào tầm mắt của Hạ Phong, cậu biết rõ người tới là ai, Đường Kỉ Thiên. Người đàn ông này không phải là người dễ trêu chọc. Không cho cậu ăn không nói, đánh cho cậu một trận, cái tát cũng chưa tính, hết lần này tới lần khác chịu đủ loại tra tấn tâm lý, thiếu chút nữa cũng bức cậu đến điên rồi.

Đường Kỉ Thiên trong phòng không ngừng phát CD, nữ diễn viên hét thê lương chói tai, tiếng trẻ nhỏ khóc như ma chú, không ngừng cuốn lấy lỗ tai Hạ Phong. Cái này còn chưa hết, CD phát hết liền bật mắt cậu, nhét vào một chỗ nào đó không có chút thanh âm nà.

Điểm chết người nhất chính là Hạ Phong muốn ngủ, Đường Kỉ Thiên sẽ nghĩ biện pháp không cho cậu ngủ, hoàn toàn không cho Hạ Phong có cơ hội hồi phục tinh thần.

Hạ Phong khát nước, Đường Kỉ Thiên lại không cho cậu uống, để xem cậu có thể chống đỡ đến bao giờ.

“Tốt lắm, còn có tinh thần mở mắt”. Đường Kỉ Thiên túm chặt tóc Hạ Phong, chặc lưỡi: “Tôi hẳn là cho cậu thêm một số thứ kích thích, điện giật như thế nào?”

Hạ Phong thần trí mơ hồ, nói tinh thần cậu sắp hỏng mất cũng không đủ. Chính là trạng thái này đủ để cậu không có quá lớn phản ứng với Đường Kỉ Thiên.

“Nói xem, tôi nên để Nhậm Mộ đến cứu cậu hay để chú ba của cậu đến cứu? Hay là tất cả bọn chúng nhé?” Nghe rất giống như đang thật sự hỏi thăm ý kiến.

Cuối cùng Hạ Phong cũng có phản ứng lại, mở to mắt nhìn Đường Kỉ Thiên, gian nan nói: “Bất kể là ai đến, mày cũng phải chết”.

Đường Kỉ Thiên quăng một cái bạt tai, khé miệng Hạ Phong sưng lên.

“Để xem ai sẽ đến nhìn mày chết trước!” Đường Kỉ Thiên rút sóng ra, nhắm vào trán Hạ Phong. “Ông mày có ngày hôm nay cũng là do mày ban tặng, một phát súng cũng không đủ để hạ giặc!”

Hạ Phong biết rõ giờ khắc mấu chốt này không thể so đo liền ngoan ngoãn câm miệng.

“Mày cho rằng ngoan ngoãn ngậm cái miệng chó của mày lại có thể làm cho ông đây bớt giận sao?” Đường Kỉ Thiên vỗ vỗ má Hạ Phong, “Yên tâm, hiện tại tôi sẽ không làm vậy. Tôi muốn là trước mặt Nhậm Mộ, đâm vào người mày từng nhát dao một”.

Hạ Phong biết rõ hẳn có thể làm được, chỉ là lạnh lùng nhìn hẳn một lần sau đó liền nhắm mắt lại.

Đường Kỉ Thiên cười lạnh, móc điện thoại ra gọi cho Nhậm Mộ. Hắn dí điện thoại vào tai Hạ Phong nói: “Nào, nói mấy câu với Nhậm Mộ. Cho nó nghe giọng của mày, xác nhận mày còn sống. Không nói cũng không sao, tôi sẽ chặt từng ngón tay một cho đến khi Nhậm Mộ xác nhận mới thôi”.

Hạ Phong còn chưa có phản ứng, đầu kia Nhậm Mộ đã nói: “Đường Kỉ Thiên, mày rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Gấp cái gì mà gấp? Tôi không phải đã nói chờ mệnh lệnh của tôi sao?” Đường Kỉ Thiên vỗ trán ra vẻ bực tình đại ngộ. “A! xem trí nhớ của tôi kìa, sao cậu không nhắc chứ? Bảo bối của cậu ở trong tay tôi, làm sao cậu có thể yên lòng nhỉ?”

Nghe xong lời này, Hạ Phong cười nhạt, nghĩ thầm Đường Kỉ Thiên không đóng phim tuyệt đối là tổn thất cho giới văn nghệ, hẳn tuyệt đối có khả năng trở thành ảnh đế.

Hạ Phong còn chưa cười xong, cơn đau liền xuyên qua cánh tay của cậu, đau đến nhăn lại khuôn mặt, gọi ra tiếng. Chờ Hạ Phong gọi xong, Đường Kỉ Thiên nhanh chóng dùng vải bố nhét vào miệng cậu, không để Hạ Phong làm rối loạn cuộc trò chuyện.

Nhậm Mộ nghe tiếng rên rỉ liền rống lên: “Thần Việt!” Không đến hai giây liền chĩa mũi nhọn vào Đường Kỉ Thiên, “Đường Kỉ Thiên, đồ con hoang, mày làm gì với Thần Việt!”

“Tôi còn có thể làm cái gì? Tôi á, chính là để cậu nghe một chút, cho cậu biết rõ bảo bối của cậu còn sống. Đừng lo lắng. Còn có, nói chuyện với tôi có lẽ độ một chút, nếu làm tâm tình tôi không tốt, tổn thất cũng không phải là tôi”. Bạn đang ?

Nhậm Mộ đè nén cơn giận giữ, ôn tồn nói: “Con mẹ nhà mày muốn gì? Nói thẳng đi. Đòi tiền hay mạng?”

“Tiền?” Đường Kỉ Thiên cười lạnh, “Tôi muốn tiền cũng muốn mệnh. Cho cậu 20 phút, đem hai ngàn vạn chuyển tới tài khoản của tôi. Nếu quá 20 phút tôi còn không thu được tiền, tôi liền chặt đứt tay chân Thần Việt. Tôi không sợ cậu giở trò gì. Tôi tin tưởng rất nhiều người sẽ cảm thấy hứng thú với tin tức phó chủ tịch của họ không những là gay còn có quan hệ với nghệ nhân trong công ty đấy”.

“Thật không? Tôi luôn không biết làm thế nào để công bố tin tức này trước công chúng. Nếu anh làm vậy, tôi sẽ rất cảm kích”.

Ông chủ Nhậm nói được rất nhẹ nhàng, mục đích của anh bất quá chỉ là để Đường Kỉ Thiên không có hi vọng. Chỉ là, đáng thương Hạ Phong làm cá nằm trên thớt bị đánh một cái bạt tai, đầu văng mắt hoa....

Tiếng bạt tai vang lên, Nhậm Mộ sao không nghe thấy được? Anh rống to: “Đường Kỉ Thiên, đồ chó đẻ, có gì tức giận thì đến thẳng trước mặt tao!” Nghe thấy Hạ Phong bị người tát cũng không có âm thanh phản ứng, anh bắt đầu hoài nghi Hạ Phong có phải là xảy ra chuyện gì không may.... Dùng lý giải của mình đối với Đường Kỉ Thiên, chuyện gì đều có thể làm được...

“Nói chuyện với ông mày lẽ độ một chút”. Đường Kỉ Thiên cũng mắng lại. “Con mẹ nhà mày. Lúc ông mày toàn tâm toàn ý với mày lại còn giả thanh con mẹ nó cao, tao khinh. Hiện tại vì thằng nhóc này, rõ ràng ăn nói khép nép, đồ đệ tiện”. Hắn nhìn đồng hồ, “Mày còn 18 phút lẻ 9 giây. Nhanh chân nhanh tay một chút, bằng không bảo bối bé bỏng của mày không có tay không có chân đều là do mày làm hại”.

Cúp điện thoại, Đường Kỉ Thiên liếc nhìn Hạ Phong. Nhìn cánh tay Hạ Phong tựa hồ không thể tự cầm máu liền nói với thủ hạ: “Băng bó cho nó một chút, đừng làm nó sớm chết như nhế. Còn có, nói với ông chủ bọn mày, nói tôi muốn gặp”.

Hơn nữa cái mạng của Hạ Phong đều sắp mất, lời của Đường Kỉ Thiên đều không lọt nổi vào lỗ tai của cậu, trước mắt là một mảnh sương trắng....

66. Chương 66: Hết Thủy Đầu Sáng Tổ

Sau một trận mưa to, bầu trời xanh thẳm, không khí trong vùng ngoại ô cũng trở nên tươi mát hơn trước. Không được bao lâu, khói thải từ khu công nghiệp bắt đầu nhả ra, rất nhanh đưa không khí trong vùng trở lại bình thường, bụi bặm khó chịu.

Hạ Phong bị trói trên ghế, miệng bịt kín, chỉ có hai mắt đảo tới đảo lui. Đường Kỉ Thiên di chuyển cậu đến khu công nghiệp, còn là trong một nhà máy lọc dầu. Nếu đầu súng trong này thật sự khó mà tránh thoát.

Trong này có phần kín gió, cộng thêm mùi dầu thô khiến người ta khó chịu. Canh giữ trước cửa sắt là vài tên lâu la, Hạ Phong không nhìn thấy bóng dáng Đường Kỉ Thiên. Cậu cọ xát hai tay bị trói đằng sau, hi vọng có thể vùng vẫy thoát chết. Thế nhưng cả buổi cũng không có chút tiến triển nào, ngược lại khiến cổ tay bị mài mòn.

Cửa sắt mở ra, Đường Kỉ Thiên đi vào. Thấy Hạ Phong đã tỉnh lại, hắn khẽ cười một chút. Đứng trước mặt Hạ Phong, khoanh tay, nhìn kĩ con mồi của mình, nụ cười lại càng sâu, nụ cười đặc trưng của người chiến thắng.

“Đều nhanh chết tôi khuyên cậu yên yên ổn ổn mà ngồi chờ, đừng giãy dụa vô ích nữa”.

Hạ Phong cảm tức, trong nội tâm mang 18 đời tổ tông của hắn ra sỉ vả, chỉ kém không mang ghế nhảy dựng lên đập hắn.

Đường Kỉ Thiên nhìn đồng hồ, vỗ vỗ má Hạ Phong: “Nhóc con, người quen cũ của mày đến rồi”. Lời còn chưa nói hết, cửa sắt đã mở ra. Xoay người, Đường Kỉ Thiên cười rạng rỡ nói: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến”.

Thân thể của Đường Kỉ Thiên chặn tầm nhìn của Hạ Phong khiến cậu không thấy người tới là ai, chỉ nghe tiếng giày da bước trên mặt đất. Cậu rất muốn biết, cái Đường Kỉ Thiên gọi là người quen cũ đến tột cùng là ai.

“Thật không?”

Thanh âm quen thuộc, trước mặt là một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, khiến cho Hạ Phong đông cứng lại, cơn tức giận trước nay chưa từng có trào lên.

Sao lại là cậu ấy? Trong đầu Hạ Phong không ngừng lặp lại cùng một câu hỏi, phẫn nộ, chấn động, kinh sợ...

Người đi vào là Tổ Ngạn Chi, người anh em tốt luôn cùng cậu kề vai sát cánh.

Thấy Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi đầu tiên là sững sờ, sau đó nhanh chóng mỉm cười về phía cậu, giống như thể y đã lâu không gặp Hạ Phong.

Cả người Hạ Phong không an phận vịn vịn đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm về phía Tổ Ngạn Chi, tựa hồ như có lời muốn nói.

Đứng trước mặt Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi muốn xoa gò má sưng vù của Hạ Phong, nhưng người bị trói không phối hợp mà xoay mặt đi. Tổ Ngạn Chi rút tay về, thuận tiện kéo lấy một cái ghế ngồi trước mặt Hạ Phong, hai khuỷu tay tì trên đùi, mười ngón tay cài lại, nhìn Hạ Phong.

“Đường Kỉ Thiên, tôi nhớ từng nói với ông là không được tổn thương cậu ấy?”

Đường Kỉ Thiên nhú mày: “Tôi nhớ ngài chỉ bảo tôi đừng lấy mạng của nó thôi”.

“Đi tìm túi chườm đến đây”.

Đường Kỉ Thiên như thể một con chó ngoan ngoan nghe lời đi ra, Hạ Phong nhìn sững sờ. Cậu nhìn chăm chăm vào Tổ Ngạn Chi, biết rằng cậu ta mới là chủ nhân, họ Đường chỉ là tay sai.

Tổ Ngạn Chi không để ý đến ánh mắt của Hạ Phong mà cẩn thận tỉ mẩn gỡ bỏ băng dính trên miệng cậu.

Hạ Phong cười lạnh, hỏi: “Hàn Lăng là cậu giết?”

Tổ Ngạn Chi cười cười, ném cho cậu đáp án: “Không phải cậu sai người điều tra tôi sao? Có phải tôi làm hay không, trong lòng cậu còn không rõ?”

Hạ Phong nhắm mắt, hít một hơi, cố gắng khống chế tâm tình của mình. Cậu nên đoán được, Hàn Lăng trước khi chết cố gắng để lại cho cậu manh mối này, vậy mà cậu vẫn tin tưởng Tổ Ngạn Chi? Cái gì tình nghĩa huynh đệ, chó má! Ý đồ kích thích tốt như vậy, chỉ trình diễn một chút mà Hạ Phong liền đơn giản rút lui. Nói cái gì đi nghỉ, chẳng qua là để chuẩn bị cho ngày hôm nay mà thôi.

Mở mắt ra, Hạ Phong nhìn Tổ Ngạn Chi, khuôn mặt vẫn không có chút biến hóa, trong lòng chỉ có thể cười khổ. Tân thiên vương của giới giải trí, ai nghĩ sau lưng còn có thân phận này. Hạ Phong hỏi: “Anh ấy rốt cuộc đắc tội cậu chỗ nào? Cậu cần phải giết anh ấy?”

“Hắn trông thấy thứ không nên thấy, nghe được chuyện không nên nghe, cậu nói hắn có nên chết hay không?” Tổ Ngạn Chi không nghĩ đến giết Hàn Lăng, chỉ là hắn biết đến một số chuyện không nên biết đến, thì phải chết.

Vì sao Tổ Ngạn Chi phải giết một người không hề có chút liên quan? Điều này phải kể từ chuyện Đường Kỉ Thiên vượt ngục. Vượt ngục thành công cho đến sắp xếp cho Đường Kỉ Thiên xuất ngoại, Hạ Phong vĩnh viễn không tưởng tượng được người đứng phía sau thao túng là Tổ Ngạn Chi. Người hận Nhậm Mộ ngoài Hàn Lăng, Đường Kỉ Thiên còn có Tổ Ngạn Chi. Cứu Đường Kỉ Thiên, lại mượn đao giết người, chuyện này đã được tính toán vô cùng hoàn mỹ. Chỉ tiếc Đường Kỉ Thiên thất thủ, Thần Hi cứu được Nhậm Mộ.

Đêm hôm đấy, Đường Kỉ Thiên vụng trộm về nước vốn là muốn giết Nhậm Mộ, nhưng tin tức không linh thông, không biết được Nhậm Mộ sớm cùng Hạ Phong xuất ngoại. Tổ Ngạn Chi và Đường Kỉ Thiên gặp phải nhau dưới bãi đỗ xe của công ty, nhưng không nghĩ tới còn có một người bắt gặp, Hàn Lăng.

“Không nên thấy? Không nên nghe được?” Hạ Phong lặp lại, “Tổ Ngạn Chi, tôi nên xưng hô với cậu như thế nào? Chỉ sợ tên Tổ Ngạn Chi cũng là cậu bịa ra a. Tôi với cậu rốt cuộc có thù oán gì để khiến cậu hao tổn sức lực bắt tôi đến?”

“Tôi với cậu không có thù, nhưng tôi với chú ba của cậu có cừ oán. Chú ba của cậu đoạt địa bàn của cha tôi tôi không oán hận, trong xã hội đen sớm muộn cũng có một ngày như vậy. Thế nhưng ông ta giết cha tôi, giết hết người thân của tôi, cậu nói tôi có thể chấp nhận được sao?”

Hết thấy đều sáng tỏ.

Hạ Phong không nghĩ tới Tổ Ngạn Chi chính là đứa con của lão đại mà Thần Hi đang tìm kiếm, không nghĩ tới chính là hung thủ ba lần bốn lượt đưa mình vào tử lộ. Ngay từ lần đầu tiên, Tổ Ngạn Chi đã giám thị hết thấy, lấy danh nghĩa huynh đệ, thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm hành tung của cậu, không có biện pháp giám thị nào hữu hiệu hơn. Giấu được sâu như vậy chính là vì hôm nay.

“Người tung scandal lần trước của tôi hẳn cũng là cậu phải không? Tôi không hoạt động trong giới giải trí nữa thì cậu sẽ được lợi gì? Hay là nhằm châm ngòi quan hệ giữa tôi và Nhậm Mộ, khiến anh ấy rời khỏi tôi để cậu dễ dàng ra tay?” Lần thẩm vấn mấy kẻ phát tán ảnh thiếu chút nữa liền hỏi được, kết quả lại thất bại. Giờ nghĩ đến, ngoại trừ Tổ Ngạn Chi, Hạ Phong thật sự không nghĩ ra ai có thể làm vậy?

“Một nửa một nửa a”.

“Cứ nhận đi, vì bồi nhọ tôi mà không tiếc mang cả thanh danh của mình ra trả”.

“Nếu như tôi nói tất cả việc làm này của tôi đều là vì không thể nhìn cậu và Nhậm Mộ cùng nhau, cậu sẽ tin tưởng sao?”

“Tin tưởng? Từ lúc cậu dùng danh nghĩa huynh đệ ba lần bốn lượt sai người giết tôi thì đã không còn rồi, Tổ Ngạn Chi, cậu thật sự có năng khiếu làm ảnh đế”. Hạ Phong châm chọc, cũng không quên lộ ra bộ dáng hèn mọn: “Nói thật ra, cậu có rất nhiều cơ hội hạ thủ với tôi, làm gì phải chờ đến hôm nay giả mù sa mưa chứ?”

“Tôi không thể giết cậu là vì tôi yêu cậu”. Tổ Ngạn Chi muốn chạm vào má Hạ Phong nhưng Hạ Phong tránh thoát.

“Thật không? Cái gọi là ‘Yêu’ của cậu làm cho tôi sờn tóc gáy”.

“Thần Việt, tôi nhớ mình từng nói với cậu, kiếp này hi vọng lớn nhất của tôi chính là có thể cùng người mình thích an ổn sống cả đời. Mà cậu, chính là người kia”.

Hạ Phong mất bình tĩnh ngắt lời Tổ Ngạn Chi: “Đủ rồi! Lúc này cậu lại muốn giở trò gì cùng Đường Kỉ Thiên? Muốn giết thì trực tiếp làm luôn, đừng khiến tôi buồn nôn!”

Tổ Ngạn Chi nở nụ cười, cúi đầu thì thào tự nói: “Thật không? Yêu một người liên chán ghét như vậy sao?”

Hạ Phong không thêm để ý mà quay mặt về hướng khác. Một lát sau, Đường Kỉ Thiên mang túi chườm đến. Tổ Ngạn Chi nhận lấy, ép buộc Hạ Phong để mình xoa lên.

Tổ Ngạn Chi rất cẩn thận, có vẻ rất ôn nhu, nhưng trong mắt Hạ Phong lại là một ý nghĩa khác. Còn chưa xoa xong, Đường Kỉ Thiên đã nói:

“Hai ngàn vạn đã được chuyển đến, ngài tính toán dùng như thế nào?”

Tổ Ngạn Chi không nói chuyện mà chuyên tâm dùng túi chườm xoa lên mặt Hạ Phong. Mười phút sau, cậu bỏ túi chườm sang một bên, đứng lên, đưa lưng về Đường Kỉ Thiên hỏi:

“Chuyện tôi phân phó đã làm đến đâu rồi?”

Hạ Phong vừa nghe lập tức khấn trương lên, không rõ Tổ Ngạn Chi sẽ giở trò gì.

“Người của chúng ta đã tiếp được Nhậm Mộ, rất nhanh hắn sẽ đến đây”.

“Tổ Ngạn Chi, cậu muốn làm gì! Người giết nhà cậu chính là Thần Hi, không liên quan đến Nhậm Mộ!” Hạ Phong rống to. “Nếu cậu dám động đến anh ấy, tôi giết cậu!”

“Thần Việt, cậu hiện giờ chính là tù nhân của tôi, ai giết được ai còn không biết đâu”. Tổ Ngạn Chi nói vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn không tính đưa lời của Hạ Phong vào trong lòng. Cậu móc khẩu súng giảm thanh ra, đem hòng súng đặt tại mi tâm của Hạ Phong: “Tôi thà rằng hủy đi thứ mình không đạt được cũng sẽ không để cho người khác có nó”.

Hạ Phong giương mắt, lạnh lùng nhìn Tổ Ngạn Chi.

Đường Kỉ Thiên đứng sau lưng Tổ Ngạn Chi, hai tay đút túi quần, bộ dáng như đang xem kịch vui. Xét trên phương diện nào đó, hắn và Tổ Ngạn Chi là cùng một đường, đều là những người nếu không chiếm được đối phương liên hận không thể hủy họ. Đương nhiên, giết tên Hạ Phong hại mình mất tất cả này sẽ khiến hắn càng thêm thoải mái. Nhậm Mộ vì Hạ Phong mà dùng mọi thủ đoạn đẩy Đường Kỉ Thiên vào chỗ chết. Đầu tiên là thông đồng với đối thủ của Đường Kỉ Thiên dựa vào đám tham quan đem sòng bạc hắn đã vất vả gây dựng hủy đi trong chớp lát không nói, còn nhấn tâm ném hắn vào ngục giam... Nỗi nhục này dù dầu thai mười kiếp hắn cũng không nuốt trôi!

“Chỉ cần cậu mở miệng cười tôi, tôi sẽ bỏ qua cho cậu”. Tổ Ngạn Chi nhẹ nhàng nói, nhìn Hạ Phong vẫn đang quật cường, thông thả bóp cò....

“Buông tha tôi? Hừ!” Hạ Phong mạnh miệng, “Cho cậu một lời khuyên, hôm nay không phải cậu giết tôi thì chính là tôi giết cậu, có gan thì làm luôn đi”. Hạ Phong rời mắt, nhìn về phía cửa sắt....

Nhậm Mộ, đừng đến.

“Thần Việt, vì sao cậu không thể yêu tôi? Vì sao?” Nhìn Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi vung tay, bóp cò, tiếng súng đã qua bộ phận giảm thanh yêu ớt vang lên, khói trắng nóng hổi thoát ra từ nòng súng...

Mi tâm của Hạ Phong không có lỗ thủng nào. Người chết chính là Đường Kỉ Thiên, viên đạn xuyên qua trái tim, một phát mất mạng.

Hạ Phong không nói nên lời, nhìn Tổ Ngạn Chi không dám tin.

Đường Kỉ Thiên té trên mặt đất, hai mắt trợn to, phỏng chừng giây phút cuối cùng cũng không dám tin tưởng mình chết trước Hạ Phong.

Nhìn Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi lộ ra nụ cười rục rĩ chói lọi của mình, cười đặc biệt xán lạn: “Làm cậu bị thương, đáng chết”.

Rõ ràng là nụ cười tựa như ánh mặt trời nhưng Hạ Phong lại cảm giác lạnh lẽo. Nói thật ra, cậu có chút sợ hãi Tổ Ngạn Chi lúc này, không biết y còn có thể làm ra những chuyện điên cuồng gì. Còn chưa tưởng tượng hết, “báo ứng” đã muốn đến.

“Thần Việt, là tôi không tốt sao?” Tổ Ngạn Chi ngồi xuống, hai ngón tay thon dài đẹp đẽ nhưng không ai có thể nhìn lầm thành ngón tay phụ nữ vuốt ve khuôn mặt có vẻ hơi gầy của Hạ Phong. Không giống giọng nói của đại đa số nam giới, giọng nói của Tổ Ngạn Chi âm trầm hơn rất nhiều, khiến Hạ Phong nghe mà trong lòng dâng lên xúc động muốn chạy trốn.

“Nếu như là tôi không tốt, tôi có thể sửa chữa, sửa đến khi cậu hài lòng mới thôi. Nếu không phải thì vì sao cậu lại không chịu chấp nhận tôi?”

Tổ Ngạn Chi muốn hôn Hạ Phong. Hạ Phong tránh né, đầu xoay về bên cạnh khiến Tổ Ngạn Chi thất bại. Đồng thời cũng kích thích Tổ Ngạn Chi, vốn đang ‘bình thường’ thoáng cái biến thành châm chọc, y giữ lấy cằm Hạ Phong, ép cậu ngẩng lên nhìn mình: “Nhớ kỹ hoàn cảnh của mình lúc này. Cậu cho mình còn là Tam thiếu gia của Thần gia sao? Hay là hi vọng trước mặt cậu là Nhậm Mộ hoặc Hàn Lăng? Thật đáng tiếc, một kẻ đã chết, kẻ còn lại rất nhanh cũng sẽ đi tìm cái chết”. Nguồn :

Hạ Phong giãy dụa, kêu to: “Tổ Ngạn Chi, cậu điên rồi!”

“Tôi có thể không điên sao? Họ Thần các người ngày đêm đều nghĩ làm thế nào bắt tôi, bắt chết tôi. Mỗi ngày tôi sống như đám chuột, lo lắng sợ các người phát hiện. Thần Việt, tôi đã không có đường lui, không phải các người chết chính là tôi chết, không có lựa chọn khác”.

“Tổ Ngạn Chi, thả tôi ra, tôi sẽ đi cầu Thần Hi bỏ qua cậu”.

“Bỏ qua tôi? Cậu lấy gì đến cam đoan?” Tổ Ngạn Chi cười lạnh. “Thần Tam thiếu gia, ngài đại nhân có đại lượng không so đo với tôi, nhưng tôi không thể không so đo với chú ba tốt của ngài!”

“Vậy cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Cậu rất nhanh sẽ biết”. Tổ Ngạn Chi dùng băng dính dán miệng Hạ Phong sau đó đứng lên, phân phó mấy tên tay sai xử lý Đường Kỉ Thiên. “Đem hân đi chôn. Còn có, thu thập đồ đạc, chuyển địa điểm”.

Thu dọn xong, Tổ Ngạn Chi mới chuyển tầm mắt về phía Hạ Phong, tự tiểu phi tiểu. Chờ thêm trong chốc lát, Hạ Phong cuối cùng cũng biết Tổ Ngạn Chi muốn làm gì, tiêm vào tĩnh mạch cổ của cậu....

Lại là một ngày.

Hạ Phong tỉnh lại, thiếu chút nữa liền bị dọa vỡ mật. Từ vị trí của cậu nhìn xuống, không cao, chỉ 5 tầng lầu mà thôi, nhưng từ nơi này rơi xuống, chết xem ra là may mắn, chỉ sợ là liệt nửa người.

Tổ Ngạn Chi còn giờ trò: Dem Hạ Phong buộc vào xe lăn, mà một phần bánh xe lại được treo lơ lửng giữa không trung, chỉ cần hơi động liền vĩnh viễn lưu truyền.

Từ vị trí này nhìn ra, bốn phía trống trải, ngoại trừ tòa nhà này ra phụ cận cũng không có tòa nhà khác. Tầm mắt rất tốt, bốn phương tám hướng đều xem được.

“Trong này tầm mắt không sai a”.

Hạ Phong không quay đầu cũng biết là ai, bất đắc dĩ miệng bị dán chặt, nghĩ muốn chêm chọc vài câu cũng không được.

Tổ Ngạn Chi đứng bên cạnh cúi đầu, miệng dán vào lỗ tại cậu nói: “Trông thấy con đường kia sao? 15 phút nữa, Nhậm Mộ sẽ xuất hiện trong này. Nói cho cậu biết nha, trong khu vực quanh đây chôn không ít bom, chỉ cần Thần Hi xuất hiện trong phạm vi xác định tôi có thể làm ông ta nổ mất xác. Còn nữa, tòa nhà này tôi cũng lắp bom nha ~”

Hạ Phong hơi hơi quay đầu, nhìn Tổ Ngạn Chi, y thật sự điên rồi.

“Có phải cậu đang nghĩ tôi điên rồi? Thần Việt, nếu đêm tôi mời cậu đi xem pháo hoa cậu đáp ứng tôi đi cùng có lẽ chúng ta sẽ không rơi vào kết cục này. Hiện tại, tôi xem như chết cũng phải lôi kéo các người cùng xuống địa ngục”.

Chưa đầy 10 phút, một chiếc xe liền chạy vào tầm mắt Hạ Phong. Nhìn Nhậm Mộ xuống xe, cổ họng cậu động vài cái, nghẹn ngào.

Nhậm Mộ đứng dưới lầu nhìn Hạ Phong thật lâu, nở nụ cười. Nụ cười khiến Hạ Phong chua xót, cảm giác trong lòng đều là chua xót, nghẹn lại ở yết hầu...

Hơn mười giây sau, Nhậm Mộ đi lên.

Xe lăn lung lay sắp đổ, Hạ Phong đành phải ngồi yên, không dám quay đầu nhìn tình huống phía sau, chỉ phải đóng tai nghe ngóng.

Ngồi trên ghế, Tổ Ngạn Chi thoải mái cầm súng lên đạn, không nhìn Nhậm Mộ đã nói: “Tốc độ rất nhanh, ông chủ Nhậm”.

“Không nghĩ tới đi một vòng lớn như vậy mới phát hiện người đằng sau giật dây là cậu. Tổ Ngạn Chi, chúng tôi đến đây, có phải cậu nên thả Thần Việt rồi không?” Nhậm Mộ nhìn về phía Hạ Phong.

“Có thể. Bất quá nên chờ một chút, để tất cả các diễn viên đều xuất hiện tiết mục này mới có thể bắt đầu”. Tổ Ngạn Chi đứng lên, đi đến sau lưng Hạ Phong, xoay Hạ Phong lại thì thầm bên tai cậu: “Thần Việt, nhìn cho rõ ràng, đừng chớp mắt”.

Hạ Phong chỉ lo xem Nhậm Mộ, hoàn toàn không chú ý đến lời của Tổ Ngạn Chi.

Tổ Ngạn Chi giơ súng lên, bắn một phát vào người Nhậm Mộ.

“Nhậm Mộ!” Hạ Phong quát to một tiếng, muốn đứng lên, nhưng hai tay Tổ Ngạn Chi đè chặt cậu lại. Hạ Phong giãy dụa, hi vọng có thể thoát khỏi...

Nhậm Mộ quỳ một chân xuống đất, miệng mở ra không phát ra âm thanh nào. Chân bị trúng đạn đang đổ máu không ngừng. Dù Nhậm Mộ đang cúi đầu nhưng hung thủ có thể nhìn ra được anh rất thống khổ, không lên tiếng chỉ là không nghĩ yếu thế mà thôi.

Tổ Ngạn Chi vung tay, vài tay đâm đi lên đâm đá Nhậm Mộ...

Hạ Phong một bên giãy dụa, một bên rít gào: “Tổ Ngạn Chi, đồ chó đẻ! Tức giận thì cứ hướng về phía tôi, không liên quan đến anh ấy, không liên quan...”

Không biết Tổ Ngạn Chi không chịu được Hạ Phong chửi bới hay không nghe được Hạ Phong vì Nhậm Mộ mà chửi mình như vậy, chỉ là bịt miệng Hạ Phong, còn đem đầu cậu đến gần mình...

Hai mắt Hạ Phong vương lệ, dùng sức lấy móng tay mình cắm vào da Tổ Ngạn Chi, mà chỉ có thể trở mắt nhìn Nhậm Mộ bị đánh thê thảm, nhìn những người kia đánh Nhậm Mộ từng cái từng cái một...

Sau một hồi hành hung, Nhậm Mộ nằm trên mặt đất, cong lưng. Mắt anh vẫn nhìn Hạ Phong không chớp mắt, khóe miệng vẫn cười cười với cậu.

Hạ Phong nhìn Nhậm Mộ, cố gắng kiềm chế bản thân. Cậu không muốn khóc, một chút cũng không muốn. Nhậm Mộ còn chưa chết, cậu khóc cái gì? Hạ Phong bắt lấy mu bàn tay Tổ Ngạn Chi, cúi đầu, không tiếng động rơi nước mắt.

Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong, có chút không đành lòng, buông lỏng hai tay để Hạ Phong kéo xe lăn về phía Nhậm Mộ.....

67. Chương 67: Có Lẽ Hạ Phong Vĩnh Viễn Không Biết, Lần Đầu Tiên Tổ Ngạn Chi Thấy Cậu...

Đây là lần thứ ba, Hạ Phong khóc. Lần đầu tiên là sau khi Hàn Lăng chết, cậu khóc vì dây dưa nhiều năm giữa hai người cuối cùng Hàn Lăng không có được cậu, cho dù chỉ là bạn bè; Lần thứ hai là cảnh quay cuối cùng cho [Phía bên kia Thiên Đường], cũng là vì Hàn Lăng. Lúc này, cậu vì Nhậm Mộ. Ôm lấy Nhậm Mộ, Hạ Phong dùng tay mình che đi vết thương trên đùi anh, cố gắng ngăn nó chảy máu...

Nhìn cảnh này, Tổ Ngạn Chi không biết phải dùng từ gì để hình dung cảm thụ của mình, trong nội tâm không ngừng bốc lên mùi vị xấu xí từng chút một ăn mòn tâm can của y. Cái này hẳn được gọi là hâm mộ đồ kị hận a, thành phần gì cũng có....

Có lẽ Hạ Phong vĩnh viễn không biết, lần đầu tiên Tổ Ngạn Chi thấy cậu không phải tại studio mà là bãi đỗ xe của China Era Entertainment. Lúc ấy, Hạ Phong đi theo sau Bàn Tùng, Bàn Tùng một bên lái nhai một bên tìm kiếm chìa khóa xe. Lúc ấy, Tổ Ngạn Chi vừa xuống xe, nhìn thấy Hạ Phong cúi đầu chịu trận liền nở nụ cười. Y đã nghĩ, người nào xui xẻo khiến giám đốc Bàn coi trọng như vậy, từ nay về sau khó mà sống dễ chịu, động một chút lại đi sớm về khuya, mỗi ngày mỗi đêm không phải quay phim thì chính là ca hát...

Về sau, hai người cùng quay phim, quãng thời gian vô cùng vui vẻ. Nếu không phải phía bên cha xảy ra chuyện, nếu không phải do họ Thần gây ra, Tổ Ngạn Chi có lẽ sẽ không điều tra, sẽ không biết bọn họ không thể trở thành huynh đệ, chỉ có thể là kẻ thù. Biết rõ ràng bọn họ không có khả năng, biết rõ ràng mình nên giết chết cậu ấy, biết rất rõ ràng mình không nên tiếp cận cậu ấy...

Ầm một tiếng đem suy nghĩ của Tổ Ngạn Chi trở lại với hiện thực. Y nhìn bên ngoài, biết người của Thần Hi đã đến, còn đi vào phạm vi mình đặt bom. Nhìn hai người đang diễn màn sinh ly tử biệt, y không chút thương tiếc đem họng súng nhắm vào một trong hai người, Nhậm Mộ.

Nhậm Mộ và Hạ Phong cùng lúc nhìn về phía Tổ Ngạn Chi, bốn con mắt đều toát ra ý chí như nhau, không sợ chết, đợi đến lúc Tổ Ngạn Chi hành động.

Viên đạn từ xa bắn vào, vài người lập tức móc súng của mình ra ẩn nấp sau đó bắn loạn xạ. Mục tiêu rất đơn giản, hạ gục đối phương, tối thiểu cũng làm cho người xâm nhập rối loạn.

Tổ Ngạn Chi vung chân đá Nhậm Mộ văng ra, nhắc Hạ Phong lên, kéo cậu đến vị trí người phía dưới có thể trông thấy, dùng họng súng đẩy lấy cằm Hạ Phong. Cả người Tổ Ngạn Chi cơ hồ đều tránh sau lưng Hạ Phong, tay bắn tỉa chỉ có thể nhắm được một người.

Thần Nhung khó có được một lần tự mình ra trận hiện đang quỳ rạp trên mặt đất, mắt chăm chú nhìn vào ống ngắm, anh chỉ có thể thấy một người đứng trên tầng 5, không nhúc nhích. Anh nói vào bộ đàm: “Thần Truy, dừng bắn! Có thể là Tiểu Việt! Tất cả mọi người ngừng bắn!”

Chờ tới khi tiếng súng phía bên kia đình chỉ, Tổ Ngạn Chi mới hô to: “Dừng bắn”.

Người phía dưới cuối cùng cũng có thể thấy rõ tình huống trên lầu. Hạ Phong nhìn xuống phía dưới vài lần, nghĩ thầm nếu Thần Hi trông thấy cậu như thế này chắc hẳn sẽ giữu cợt một phen, tình cảnh không khác gì lần trước đi phá chỗ làm ăn của Đường Kỷ Thiên.

Tổ Ngạn Chi nhìn chăm chăm bên dưới, ra lệnh: “Jason, liên lạc Thần Hi. Nói cho ông ta biết, một mình đi lên, bằng không Thần Việt sẽ chết”.

Jason nhẹ gật đầu, đứng dậy móc điện thoại di động gọi cho Thần Hi.

“Nếu không muốn Thần Việt chết thì chỉ một người được đi lên”. Sau khi nói xong Jason liền ngã xuống.

Tổ Ngạn Chi lập tức kéo Hạ Phong lui về phía sau, có vẻ rất cẩn thận. Tay trái kéo xe lăn của Hạ Phong, nửa lời nửa dặt, đi rất khó khăn.

“Tổ Ngạn Chi, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Giết Thần Hi cậu cũng đừng hòng trốn thoát”.

“Giết Thần Hi, nhưng trên tay tôi còn có con bài là cậu. Dù không được thì còn có Nhậm Mộ. Cha hẳn sẽ không để cho con trai độc nhất của mình chết như vậy phải không? Dù sao, cho dù không giết được Thần Hi, tôi cũng phải giết cậu. Cậu chết đều là do ông chú tốt của cậu làm hại, chính là anh em ruột cũng không thân bằng cha con, tôi không tin cha cậu có thể dễ yên cho Thần Hi. Giết không được ông ta tôi cũng muốn ông ta giằng co cả đời với cha cậu, làm cho cha cậu cả đời này hận ông ta”.

Đây chính là khác biệt giữa Hạ Phong và Tổ Ngạn Chi. So với Tổ Ngạn Chi, Hạ Phong suy nghĩ thiếu chu toàn hơn rất nhiều. Nghe xe lăn phát ra tiếng vang, cậu hỏi: “Cậu nghĩ đủ khả năng làm vậy?”

“Cậu nói xem”.

“Tôi với cậu tốt xấu gì cũng quen biết mười mấy tháng, sao không biết cậu là kẻ hèn nhát chứ? Một cho tôi xem cậu là huynh đệ”. Hạ Phong lúc này đã đến đường cùng, có thể mạnh miệng liên mạnh miệng.

Tổ Ngạn Chi nở nụ cười: “Làm kẻ thù thì phải dùng đến mưu”.

“Nói thật ra cậu có một đồng cơ hội giết tôi, tại sao phải đợi tới hôm nay mới làm? Cái lần tôi bắt được mấy tên tung ảnh lên mạng, kẻ nổ súng chính là người của cậu đúng không? Hẳn là cậu nên bắn vào cả tôi mới đúng”. Hạ Phong nhớ lúc ấy mình đang ngồi trên bàn thẩm vấn, Tổ Ngạn Chi có thể dễ dàng nhắm trúng cậu, không cần phải đi một vòng lớn như lúc này, bây giờ còn liên lụy đến Nhậm Mộ.

Có một câu gọi là ‘Không ra tay được’, Tổ Ngạn Chi đặt họng súng nhắm ngay vào đầu Hạ Phong, chỉ là không ra tay được mà thôi. Kì thật, lúc ấy y càng muốn bắn chết Nhậm Mộ, chỉ là bị đầu của Hạ Phong che khuất.

“Đúng vậy. Bất quá tôi cũng sợ đánh rần động cỏ, khiến chú ba tốt của cậu tăng phòng bị. Cậu cũng biết, tôi là kẻ may mắn sống sót, sao có thể tìm được nhiều sát thủ cho tôi sai khiến. Chỉ sợ giết cậu tôi cũng không sống được đến hôm nay. Nói thật ra, nếu lúc ấy đổi thành Nhậm Mộ đến thẩm vấn mấy người kia, không chừng hôm nay cậu thư thái hơn nhiều. Chỉ tiếc, cậu ra tay không đủ ngoan độc, không nặng tay được”.

“Đúng đúng, là tôi không đủ ngoan độc mới rơi vào kết cục ngày hôm nay. Là tôi tự tìm, là tôi đáng đời, người huynh đệ giả dối của tôi ạ”. Hạ Phong thở dài. Sau khi nghe được di ngôn của Hàn Lăng, cậu nên nhanh chóng điều tra Tổ Ngạn Chi mà không phải cái gì cũng không làm. Hiện giờ đâu, tự mình hại mình.

Tổ Ngạn Chi ném Hạ Phong tới bên người Nhậm Mộ, nhìn đôi tình nhân, nói: “Ông chủ Nhậm, tôi cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ là hi vọng ông chủ Nhậm thành thật một chút! Bằng không, tôi có thể phải bắn điểm yếu của anh đấy”.

“Cậu đều đã nói như vậy tôi có thể không thành thật sao? Điểm yếu, từ này nói được thật dễ dàng.” Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhậm Mộ vẫn không quên ăn đậu hủ của Hạ Phong. Anh dùng khuỷu tay đẩy Hạ Phong một cái: “Thần Việt, nghe thấy chưa, cậu ta nói em là điểm yếu của anh đấy. Đáng tiếc là, điểm yếu của anh cũng không dễ chọn nhỉ”.

Hạ Phong không rảnh đi quản Nhậm Mộ, cậu dựa người trên tường, nhắm mắt lại, trạng thái rất giống như đang chờ chết.

Sau khi Tổ Ngạn Chi bỏ đi, Nhậm Mộ chống đỡ thân thể cố gắng đến gần tới tường, không quên đặt tay lên bả vai Hạ Phong. Nhìn mặt Hạ Phong bị đánh cho bầm dập, anh nở nụ cười trên choker: “Mới vừa rồi còn rơi nước mắt, sao lúc này lại bình tĩnh vậy? Nếu em có thể sống được rời khỏi đây, phỏng chừng sang năm anh để sẽ là em. Anh thề luôn”.

“Thôi đi! Đều sắp chết còn nói cái đó làm gì? Ảnh đế a, em mặc kệ”. Hạ Phong mở mắt, nhìn Nhậm Mộ. Đều sắp chết cả rồi, từ nay về sau thật sự không còn cơ hội cùng Nhậm Mộ như vậy nữa. Hàn Lăng là kẻ chỉ có thể xem không thể đánh, nếu thật sự đánh nhau còn một Hạ Phong che chở. Có thể cùng mình vào

sinh ra tử, ngoại trừ Nhậm Mộ ra, thật sự không còn ai. “Rơi vào hoàn cảnh này đều là em tự làm, không trách ai. Ngược lại hại anh, hại Hàn Lăng”.

“Hai chúng ta là ai với ai, em còn khách khí với anh sao?” Nhậm Mộ bóp cằm Hạ Phong một cái. “Chuyện Hàn Triệu anh đã giải quyết xong, xem như là giúp Hàn Lăng yên nghỉ”.

Hạ Phong cầm tay Nhậm Mộ: “Đau không!”

“Chỉ một lát nữa sẽ không đau”.

“Cái gì mà chỉ một lát sẽ không đau?” Hạ Phong cau mày, nhìn chằm chằm vào Nhậm Mộ. “Nghĩa là gì?”

Nhậm Mộ bày ra vẻ mặt vô cùng gian trá, cười nói: “Chính là còn không sống đủ mà cứ chết như vậy, không cam lòng!”

Hạ Phong liếc mắt nhìn xung quanh, thì thầm: “Ông chủ Nhậm, đừng có nghĩ đến chuyện này. Tổ Ngạn Chi chính là tìm đến giết chúng ta. Chờ lát nữa Thần Hi đến đây, chú ấy chết, sau đó đến lượt em, còn anh, chờ bắn thành miếng phomat đi. Cũng tốt, không sinh cùng năm cùng tháng, chết cùng tháng cùng năm”.

“Chưa gì đã nghĩ như vậy?” Nhậm Mộ nhìn Hạ Phong. Nhịn đau, cố gắng đến gần Hạ Phong, dùng âm lượng nhỏ nhất có thể nói: “Nếu anh không có kế hoạch có thể làm ông chủ của em sao? Yên tâm, những ngày an nhàn của chúng ta còn dài lắm. Về phần kế hoạch, liền trông mong vào em. Lúc mấu chốt không được mềm lòng hiểu chưa. Cho dù không vì mình thì cũng phải vì anh đem tính mạng mình ra đặt cược mà cố gắng giữ tính mạng mình. Báo thù cho anh”.

Hạ Phong vừa nghe Nhậm Mộ nói liền trừng to mắt, thấp giọng mắng mủ: “Anh muốn làm cái gì? Cho anh biết, tự giữ mạng của mình, em không đáng để anh làm vậy?”

“Cái gì mà không đáng?” Nhậm Mộ tắc lưỡi: “Em không thấy Tổ Ngạn Chi hận anh đến mức nào sao? Anh có cách em cũng đừng bận tâm”.

“Anh—”

“Đừng, ngoan, nghe anh, không sao cả. Nhìn em sắp khóc cả rồi, không nói nữa được chưa”. Nhậm Mộ xoay mặt sang bên khác, không nói tiếp.

Hạ Phong mở to mắt nhìn Nhậm Mộ giận dữ như trẻ con.

Lại qua chừng 10 phút, vẫn không thấy bóng dáng Thần Hi, điều này khiến Tổ Ngạn Chi tức giận. Đi đến trước mặt hai người, trái xem phải nhìn.

Hạ Phong không thèm nhìn lại, còn đem mặt chuyển sang hướng khác, không thèm nhìn kẻ hại mình. Nhậm Mộ cũng tương tự, không để Tổ Ngạn Chi vào mắt.

Tổ Ngạn Chi hừ lạnh, đi về phía khác.

Cục diện giằng co. Người trên lầu không có phản ứng, người phía dưới cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ làm Tổ Ngạn Chi tức giận sẽ ném Hạ Phong xuống.

Có thể là quá an tĩnh khiến cho Hạ Phong mấy ngày này bị dẫn vật giờ có chút buồn ngủ. Cậu chớp chớp mắt, lắc đầu, cố gắng bảo trì thanh tỉnh. Mấy ngày nay thể lực cũng bị tiêu hao hết, chỉ là cố gắng sống chết chống đỡ mà thôi. Không nghĩ tới không bị tra tấn liền không giữ được tỉnh táo, chỉ sợ Tổ Ngạn Chi thừa dịp cậu ngủ một giấc liền túm cậu đi đồ đạc. Xoay mặt đi, thấy Nhậm Mộ còn không nhìn mình liền kéo anh lại. Chưa kịp hỏi anh có biện pháp gì, ngược lại trông thấy bắp đùi của anh còn đang chảy máu. Hạ Phong vô cùng khó chịu. Nếu không phải vì cậu, có lẽ Nhậm Mộ sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.

?

“Nếu anh qua được, trùng hợp chúng ta đại nạn không chết, em trả anh một chân”. Cậu nhìn Nhậm Mộ nói.

“Hừ! Có một người què là anh còn chưa đủ sao? Thần Việt, anh nói cho em biết, em mà què anh liền mặc kệ em”.

Hạ Phong nói lời không thật lòng: “Ai không cần ai chứ!”

Hạ Phong xé áo mình bằng bó cho Nhậm Mộ, chỉ sợ Tổ Ngạn Chi chưa kịp bắn Nhậm Mộ đã chết vì mất máu. Một bên bằng bó, còn phải khống chế không cho bản thân rơi nước mắt. Hiện tại thật sự càng giống đàn bà, động một chút lại muốn rơi nước mắt. Suy nghĩ một chút, cũng chỉ có Nhậm Mộ có thể cùng cậu vào sinh ra tử, mà Hàn Lăng, chỉ có thể giảng đạo lý, nhiều lắm thì đánh được mấy kẻ nghe đạo lý.

Nhìn thấy vết thương trên mặt Hạ Phong so với mình còn dữ hơn, Nhậm Mộ lại nổi giận, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tên Đường Kỉ Thiên chết tiệt, chờ ông mày ra khỏi nhất định sẽ đem mày ra làm bia ngắm!”

“Việc này không cần anh hao tâm tổn trí, Đường Kỉ Thiên đã bị Tổ Ngạn Chi bắn rồi”.

“Chết?”

“Chết”.

“Tên chó đẻ, may mắn cho hần”.

Hạ Phong liếc nhìn Tổ Ngạn Chi, vụng trộm hỏi: “Nhậm Mộ, anh có cách gì?”

“Chờ một chút em sẽ biết. Bất quá, anh cần em phối hợp”.

Hạ Phong không lên tiếng, một lúc sau mới mở miệng: “Nhậm Mộ, em nói trước. Nếu là anh muốn làm siêu nhân, đừng hi vọng em phối hợp. Cùng lắm thì, để Tổ Ngạn Chi giết em”. Cậu không quên lần Nhậm Mộ đánh lạc hướng mấy tên bắn tỉa. Nhưng lần này bất đồng, Tổ Ngạn Chi đã cài bom cho cả tòa nhà, cho dù có nhiều mạng hơn mèo cũng khó mà toàn thân rời khỏi.

“Anh lại ngốc nghếch như thế sao?”

“Đúng vậy”.

Nhậm Mộ tức giận nhìn Hạ Phong, nói: “Được rồi, hai chúng ta đợi chú ba của em đến cứu”.

Thời gian cứ thế nhích từng chút từng chút một, thế nhưng Thần Hi vẫn không xuất hiện. Thần Hi đến hay không không quan trọng, một người khác mà Tổ Ngạn Chi chờ mong lại đến, Trầm Chương.

Thần Truy quỳ rạp trên mặt đất nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại. Chờ đến khi xe dừng lại, thấy người đến là Trầm Chương liền mắng: “Lão già kia đến xem náo nhiệt à?”

Lúc này, Thần Nhung mới biết Trầm Chương cũng không phải người làm ăn đứng đắn gì, đằng sau cũng có thể lực không thể cho mọi người biết. Trầm Chương mang theo một nhóm người đến, nhìn cũng biết là có huấn luyện, trông có vẻ giống với lính đánh thuê. Nhìn sắc trời, lại nhìn đồng hồ, ông nói vào bộ đàm: “Nếu con của cậu bị lấy làm con tin, cậu có thể ngồi yên được sao? Tôi nói, chúng ta làm loạn đến trình độ này, chính phủ cũng có thể làm như không biết, thật đúng là thần”.

Không biết tay súng nào nói: “Lỡ tai không đủ dài”.

Thần Truy liền ra hiệu im lặng, nói: “Đây chính là công lao của Thần Hi. Bình thường chuyện gì cũng phải chạy đến giành trước, hiện tại cứu người lại lè mề, nếu lão Tam xảy ra chuyện, cha còn không hận ông ta cả đời”.

Giữa ba ngày thật đúng là dừng mắng người, Thần Truy vừa nói xong liền nghe thấy tiếng Thần Hi truyền đến: “Thần Truy, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi a. Thần Việt nếu chết, Quý Trọng liền đội mồ lên mà mắng cháu”.

Thần Truy không lên tiếng, mắt chăm chú nhìn vào ống ngắm, trong lòng hận không thể nhảy đến chỗ Tổ Ngạn Chi đập chết y.

Trầm Chương liền thấy tư thế ấy của Thần Truy. Làm như không thấy, ông nói vào điện thoại: “Tôi đã tới, con tôi đâu?”

“Còn chưa chết. Ra lệnh cho người của ông đối đầu với người của Thần Hi”.

68. Chương 68: Vốn Chúng Ta Có Thể Làm Huỳnh Độ

Nói thật ra, Trầm Chương thực sự không hề muốn động thủ với họ Thần, thứ nhất là đắc tội với bọn họ bản thân không được chỗ tốt nào không nói, một khi khiến Thần Hi tức giận còn chịu không nổi; thứ hai, lão Tam nhà này với Nhậm Mộ có một chân với nhau, nếu bị thương ai, về sau cũng khó mà giải thích với con trai nhà mình. Cầm điện thoại, ông nhìn tới nhìn lui Thần Truy. Nhậm Như Tiệp này lúc cùng một chỗ với ông tạo ra biết bao áp lực, đến khi sinh con ra cũng gây áp lực với mình.

Báo ứng, đây đều là báo ứng của ông. Năm đó ông từ bỏ Nhậm Như Tiệp, đứa con trai Nhậm Mộ chính là báo ứng của ông. Một bố tuổi lớn rồi cục nhớt tới mình không có người thừa kế mới đem đứa nhỏ này ép về, vốn cho rằng nó có thể giữ khuôn phép, không nghĩ tới không có việc gì lại gây chuyện. Khiến ông tức giận là đứa con trai độc đĩnh này cuối cùng lại đi yêu nam nhân, ông tức giận tới mức nào cũng không thay đổi được...

Cuộc đời của Trầm Chương không khác gì hí kịch, so với nghe người hát hí trên đài càng rung động.

Trầm Chương phát phát tay, ra hiệu cho hơn mười người phía sau hành động, giằng co với trận doanh của Thần Truy.

Thần Truy là người thẳng tính, vừa thấy tình huống này liền không kiêng nể gì mà mắng: “Trầm Chương, lão già này! Hắn muốn làm gì?”

Đầu kia vang lên giọng của Thần Hi bình luận: “Không phải ông ta muốn làm gì mà là người trên lầu muốn làm gì. Tổ Ngạn Chi này cũng có chút đầu óc, không giống lão cha, biết mình trốn không thoát nên muốn kéo vài người chôn cùng”. Dừng một chút ông nói tiếp: “Hai anh em đều đánh đi, làm cho bụi đất bốc lên để người trên lầu biết!”

Thấy phía Thần Hi khí thế rào rạt, người của Trầm Chương cũng không dám xông lên, chỉ phải xa xa đứng, cố gắng tìm lỗ hổng. Trầm Chương không ngốc, trước khi bị hạ gục còn hô một câu: “Vì con tôi tôi không thể làm như vậy, đắc tội”.

Thần Truy nghiêng rằng nghiêng lợi, phía trên có Tổ Ngạn Chi nhìn chằm chằm vào, phía dưới lại có lão già vô liêm sỉ Trầm Chương quấy rối. Người của Trầm Chương chưa nổ súng anh đã ra tay chặn trước.

“Số 1 đến số 36 cảnh giác bên trên, những người khác đánh phía dưới!”

Viên đạn không có mắt, khắp nơi đều là mùi thuốc súng. Người của Trầm Chương không dám manh động, chỉ phải mặc cho người ta bắn hai phát mới bắn trả được một phát, hao tổn.

Tổ Ngạn Chi chạy trong cầu thang, từ lỗ hổng nhìn xuống bên ngoài, thấy hai bên nổ súng liền nở nụ cười, sau đó trở lại tầng 5 ra lệnh: “Bắn phía dưới!”

Hạ Phong tựa người trên tường thấy Tổ Ngạn Chi đắc ý như vậy liền chuyển sang nhìn Nhậm Mộ, đỡ cho mình thêm tức giận. Nhậm Mộ ngậm chặt miệng, lông mày cũng nhíu chặt. Tổ Ngạn Chi đem Trầm Chương kéo vào cuộc, chiều này cũng không ai nghĩ tới. Đẩy Nhậm Mộ, Hạ Phong nói: “Đừng lo lắng cha anh. Ông ấy có thể sinh ra đứa con trai như anh chứng minh ông ấy thực sự có tài”.

Nhậm Mộ liếc nhìn Hạ Phong, thần sắc có chút là lạ. Một lát sau, anh thông thả nói: “Nếu anh muốn em giết Tổ Ngạn Chi, em có thể ra tay sao?”

Hạ Phong sững sốt, không nghĩ tới Nhậm Mộ sẽ hỏi như vậy. Nhìn Tổ Ngạn Chi, cậu chần chờ một chút: “Cần phải làm vậy sao? Sẽ không có biện pháp khác?”

Nhậm Mộ khẳng định: “Có. Em và anh chết, y sống”.

“.... Để em suy nghĩ một chút”.

Nhậm Mộ biết rõ Hạ Phong khó xử bởi vẫn còn cảm tình huynh đệ chết tiệt với Tổ Ngạn Chi, nhưng thời gian không có nhiều. Phía dưới đánh nhau loạn thành một đoàn, giờ là thời cơ tuyệt hảo, bỏ lỡ sẽ vô cùng phiền toái.

“Em gọi Tổ Ngạn Chi đến”.

“Gọi đến làm gì?”

“Giết?”

Hạ Phong cho là Nhậm Mộ đang nói đùa. Hiện tại cả hai người đều sống dở chết dở, nếu liều mạng cũng không thắng được Tổ Ngạn Chi. Hơn nữa thuộc hạ của Tổ Ngạn Chi đều có súng. Thấy Nhậm Mộ chắc chắn cậu mới biết rằng anh nói thật.

Thấy Hạ Phong chần chờ, Nhậm Mộ liền thấp giọng thúc giục: “Cọ xát cái gì, tranh thủ thời gian a”.

“Anh lấy cái gì để giết?”

Nhậm Mộ tức giận trợn trắng mắt, tay sờ soạng eo mình một hồi sau đó móc ra một thứ vụng trộm đưa cho Hạ Phong: “Cái này”.

Hạ Phong cảm giác được vật trong bàn tay mình rất nhỏ nhẹ, chỉ dài bằng hai đốt ngón tay.

“Là cái gì?”

“Thuốc hóa học. Thần Hi nói, giết người rất có tác dụng. Thần đại gia, thông minh một chút, liều thuốc trong này không nhiều đâu”. Tức là phải một phát đánh trúng. Tổ Ngạn Chi không phải là để bụng bình thường với Nhậm Mộ, trước khi đến cũng đã sai thuộc hạ ‘kiểm tra sức khỏe’ nhiều lần, tất cả dụng cụ có thể ám sát cũng chỉ còn ống thuốc nhỏ này. “Gọi y tới a”.

“Anh thì sao?”

“Cái gì mà anh thì sao?”

“Em dùng món đồ chơi này giết Tổ Ngạn Chi, anh có thể bảo đảm thuộc hạ của cậu ấy không bắn hai chúng ta sao? Em nói cho anh biết, ra tay nhanh cũng không thể nhanh hơn đạn được”.

Nhậm Mộ bắt lực hít vào một hơi: “Thần đại gia, ngài chỉ cần dời đi chú ý của bọn kia, những người khác liền xem vào Thần Hi. Anh không có tí xíu lực hấp dẫn với Tổ Ngạn Chi. Trong lòng của y chỉ có một mình ngài mà thôi, sự cảnh giác với ngài cũng thấp hơn một chút. Rõ chưa?”

“Sẽ được sao?”

“Đương nhiên”.

Hạ Phong có chút chậm chạp, nhiều lần mở miệng cũng không nói thành tiếng. Nhậm Mộ sốt ruột ngửa đầu nhìn trời, một bên thấp giọng giục Hạ Phong. Thời khắc mấu chốt người của mình đột nhiên lại nhớ thương tình huynh đệ, Nhậm đại gia có điểm tức giận a.

Nhậm Mộ xụ mặt, hô một tiếng: “Tổ Ngạn Chi”. Thấy Tổ Ngạn Chi quay người nhìn mình, anh cười cười: “Có hứng thú làm với tôi một giao dịch không?”

Hạ Phong ngẩn người, không kịp phản ứng. Tổ Ngạn Chi quả thật đi tới. “Tù nhân không có tư cách nói điều kiện. Bất quá nếu ông chủ Nhậm đã nguyện ý nói, tôi cũng sẽ nghe xem sao”.

“Cậu tha một vòng lớn như vậy bắt quá là muốn toàn thân thoát ra mà thôi. Mà tôi, lại có khả năng giúp cậu”.

“Trần Chương cũng có khả năng giúp đỡ tôi, không phải sao?”

Nhậm Mộ hướng trên tường nhích lại gần, tựa hồ muốn tìm điểm tựa để đứng lên. “Năng lực của Trần Chương có bao nhiêu, hẳn là cậu sớm đã biết rõ ràng. Tôi sợ là cậu còn không chạy thoát ra khỏi biên giới đã phơi bày đầu đường rồi”. Anh tận lực nói nhảm, mục đích chỉ là câu giờ mà thôi.

Hạ Phong có chút mơ hồ, không hiểu Nhậm Mộ muốn làm gì. Bất quá, cậu vẫn chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ Tổ Ngạn Chi đến gần mình. Tổ Ngạn Chi không có hứng thú với giao dịch của Nhậm Mộ, vung vẩy khẩu súng, y ngồi xuống nhìn Hạ Phong: “Thật không?”

Cơ hội tới nhưng không thể gấp gáp. Hạ Phong rất tự nhiên đem mắt nhìn về phía Nhậm Mộ. Không thể không nói, hành động này chọc giận đến Tổ Ngạn Chi. Tổ Ngạn Chi vô cùng căm tức, muốn hạ thủ đoạn để lôi kéo sự chú ý của Hạ Phong. Ngay tại lúc y chú ý đến Hạ Phong, Nhậm Mộ liền có hành động. Anh dùng chân không bị thương đá Tổ Ngạn Chi, để cho Hạ Phong động thủ.

Hạ Phong ngẩn người, sau đó nhanh chóng phản ứng lại.

Tổ Ngạn Chi không ngờ hai người còn có chiêu này, cả người đều nằm rạp xuống, nhưng khẩu súng trong tay vẫn nắm chặt. Tổ Ngạn Chi thực sự là người có tài, một cú đá của Nhậm Mộ cũng không tạo nhiều ảnh hưởng lớn cho y.

Hạ Phong thất bại, không kịp dùng thuốc đã bị Tổ Ngạn Chi khống chế. Vừa rồi đâm thuốc hóa học vào người Tổ Ngạn Chi Hạ Phong có chân chừa một khắc, kết quả tạo cơ hội cho Tổ Ngạn Chi lật ngược tình thế....

“Xin lỗi”. Hạ Phong áy náy nhìn Nhậm Mộ.

Rõ ràng cả người đã nhào vào Tổ Ngạn Chi, có thể ngay lập tức cầm kim tiêm vào cổ y nhưng cậu vẫn mềm lòng. Kết quả làm cho Tổ Ngạn Chi trở tay, khống chế được.

Động tĩnh ngăn ngử hấp dẫn chú ý của đám thuộc hạ, nhiều kẻ dùng súng nhắm vào Nhậm Mộ.

Đều là mệnh người tốt. Vào thời khắc mấu chốt, Thần Hi đến đây, dùng phương thức của Hollywood từ trên trời giáng xuống, dây thép mảnh khảnh mang hơn mười sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh của Thần gia từ mái nhà nhảy xuống, tới lúc đám người của Tổ Ngạn Chi chú ý tới đều đã bị hạ gục.

Vào lúc chiến trường phía dưới bụi đất mù mịt, một đám người Thần gia nhảy dù, chuẩn xác hạ xuống mái nhà. Tổ Ngạn Chi tính sai, không cho người bảo vệ mái nhà mà chỉ bảo vệ cầu thang.

Nhìn đám thuộc hạ vì mình mà ‘máu chảy đầu rơi’, Tổ Ngạn Chi không có nhiều bi thương. Thừa dịp người của Thần Hi có khe hở, y bắt lấy Hạ Phong, hướng tới trên tường, đem Hạ Phong làm lá chắn.

Nhậm Mộ không dám xằng bậy, chỉ có thể lôi kéo một chân.

Chớ cùng dứt giậu, hướng chi là người sống. Giết Tổ Ngạn Chi bất quá chỉ cần một viên đạn, nhưng Hạ Phong lúc ấy chỉ sợ cũng thành vật bồi táng.

Bạn đang ?

Nhậm Mộ đàm phán: “Tổ Ngạn Chi, cậu không trốn thoát được. Thả Thần Việt ra, tôi sẽ thả cho cậu một đường sống”.

Tổ Ngạn Chi không để ý. Y thua. Trong phòng đều là người của Thần Hi, y không thể cứu vãn tình thế này được. Trước mặt những người này, y thua người không thua trận, vô cùng trấn định: “Nhậm Mộ, nghe qua câu ‘chớ cùng dứt giậu’ chứ. Tôi chết đi không có gì, chính là chỉ cần một viên đạn của tôi, mệnh của Thần Việt khó mà giữ được”.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Thần Hi từ giữa không trung nhảy vào tầng 5, cởi bỏ trang bị bảo hộ, lên đạn xong liền đi đến chỗ Tổ Ngạn Chi. Nhìn Tổ Ngạn Chi uy hiếp Hạ Phong, ông liền nói với Nhậm Mộ: “Tên này còn muốn làm gì? Không phải muốn báo thù sao. Tôi lại muốn xem báo thù như thế nào. Cọ xát cái gì, có gan liền nổ súng! Ông đây cũng không tin giết người có thể độn thổ ngay trước mắt ông!”

“Tổ Ngạn Chi, đừng nổ súng!” Nhậm Mộ khẩn cầu, sau đó quay mặt quát Thần Hi: “Thần Hi, cầm con mẹ nó lại!”

“Mẹ kiếp mày không mở mắt ra nhìn, cái tên tạp chủng này muốn mệnh của Thần Việt”. Thần Hi dùng súng nhắm vào Tổ Ngạn Chi, ngón trỏ đặt ở cò súng: “Thần Việt, chú ba thực xin lỗi cháu. Cháu cũng biết nhà chúng ta ở trong xã hội đen, cháu cũng đừng oán”.

.... Cậu không oán sao? Hạ Phong đầy người là oán khí, một bụng ghen lại. Hàn Lăng chết, chính là cây gai trong lòng cậu, biết rõ ràng lại đâm vào càng sâu. Hôm nay làm cho Tổ Ngạn Chi giết, cậu biết, tựa như lúc trước Thần Việt đâm chết cậu. Chính là đáy lòng cậu vẫn nghĩ tới tình cảm huynh đệ với Tổ Ngạn Chi, hi vọng cả hai có một kết cục khác, mà không phải người chết ta sống.

“Hạ Phong không oán, tôi oán!” Nhậm Mộ hung hăng rống lên, ngay sau đó anh đoạt lấy súng của Thần Hi, khẩu súng nhắm vào đầu của ông.

Hạ Phong lại càng hoảng sợ, không biết Nhậm Mộ lại nghĩ ra trò gì. Người của Thần Hi thấy ngay thời khắc này lại nảy sinh đấu tranh nội bộ đều trở tròn mắt. Vốn súng đang nhắm vào Tổ Ngạn Chi đều trở nên dao động, khi thì nhắm vào Tổ Ngạn Chi, khi lại nhắm vào Nhậm Mộ.

“Nhậm Mộ, đồ ăn cây táo rào cây sung”.

“Tôi đâu phải người Thần gia mà ăn cây táo rào cây sung? Ngay từ đầu tôi đã không tin tưởng kế hoạch của ông, đến cuối cùng ông còn không phải chỉ lo cho chính mình, muốn Thần Việt đi tìm chết? Nếu không phải do ông sẽ đến chuyện ngày hôm nay sao? Muốn trách liền tự trách, đừng đi trách người khác”. Nhậm Mộ biết rõ không nên đi tin tưởng lão hồ ly này, tuy nói Thần Việt là cháu ruột nhưng sống chết trước mắt, ai còn quản được? Thật là, nên để lão già Thần Hách đi cứu người mà không phải là Thần Hi. Thần Hách đối với lão Tam nhà mình hận vô cùng, nhưng cuối cùng cũng là cha con, làm gì có người cha nào chịu nhìn con mình chết. “Tổ Ngạn Chi, không phải cậu muốn giết Thần Hi sao? Tôi đem người cho cậu, cậu đem Thần Việt cho tôi”.

Tổ Ngạn Chi không có tâm tư mà xem bọn họ làm trò, chỉ cần nắm chắc Hạ Phong trong tay là được. Y nhắm khẩu súng vào hàm dưới Hạ Phong, mắt nhìn chăm chăm Nhậm Mộ, chỉ sợ có cạm bẫy: “Có thể, bắt quá, giết ông ta trước”.

Hạ Phong thấy Nhậm Mộ thật sự giữ cò súng liền gấp gáp hô to: “Nhậm Mộ, dừng. Trong này có bom, chúng ta đều phải chết!”

Nhậm Mộ và Thần Hi vừa nghe đều đưa mắt nhìn về phía Tổ Ngạn Chi.

Tổ Ngạn Chi khẽ cười, nói: “Cậu ta nói không sai, các người đều phải chết, đều làm vật bồi táng cho tôi. Hiện tại, trò chơi đã xong”. Y liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, kịp phút sắp chỉ hướng đúng giờ, lúc ấy bom sẽ phát nổ. Đến giờ hẹn, bom bên ngoài đồng loạt phát nổ, đỉnh tai nhức óc, bụi đất bị xối tung trên mặt đất. Từ góc độ của Hạ Phong nhìn ra, hiệu quả so với đài phun nước âm nhạc mình từng nhìn ở Las Vegas càng thêm rung động.

Thời cơ đến đây.

Hạ Phong thừa dịp chiếm lấy súng của Tổ Ngạn Chi. Khi tay cậu bắt lấy tay của Tổ Ngạn Chi, người đang sau kịp phản ứng. Tranh chấp xảy ra, cả hai người đều lăn trên mặt đất.

Khẩu súng của Nhậm Mộ lập tức chĩa về phía hai người, nhưng không dám nổ súng.

Hạ Phong đánh không lại Tổ Ngạn Chi, hai người giành nhau tới lui, khẩu súng bị cướp cò vài lần, không phải bắn trúng trần nhà chính là thiếu chút nữa bắn trúng người. Trong đó có một viên sượt qua tai Nhậm Mộ.

Viên đạn rời khỏi khẩu súng, Hạ Phong cảm nhận rõ ràng được phản ứng nhỏ bé của Tổ Ngạn Chi. Vốn hai người đang giằng co yên tĩnh trở lại. Vừa rồi thân thể Tổ Ngạn Chi căng thẳng như lò xo bị nén lại, hiện tại nới lỏng/

Hạ Phong nhìn Tổ Ngạn Chi gần trong gang tấc, vội vàng buông súng, kinh hoàng nhìn y...

Viên đạn bắn trúng vào lồng ngực Tổ Ngạn Chi, là Hạ Phong bóp cò. Trong lúc bối rối, cậu bóp cò, hoàn toàn không thấy được hòng súng nhắm vào đâu.

“Cậu thắng”. Tổ Ngạn Chi cười nói.

Trong mắt Hạ Phong lộ rõ vẻ khùng hoảng, đồng tử cũng phóng đại. Cậu kinh hoàng ngồi xuống, sau đó dùng tay bịt dòng máu chảy ra từ lồng ngực của Tổ Ngạn Chi, muốn cầm máu....

Mọi người đều hiểu được chuyện gì xảy ra, Nhậm Mộ vốn muốn bắn thêm một phát cho Tổ Ngạn Chi, nhưng cuối cùng không làm gì cả

Trò chơi đã xong, vai phụ phải rời đi.

Hạ Phong không nghĩ tới giết Tổ Ngạn Chi, nhưng là cậu làm, là cậu bóp cò.

Thần Hi thấy không còn chuyện của mình liền mang người rút lui, tầng 5 chỉ còn lại ba người, Hạ Phong, Tổ Ngạn Chi, Nhậm Mộ. Nhậm Mộ yên lặng nhìn Hạ Phong dốc hết sức lực giúp Tổ Ngạn Chi cầm máu, mọi việc Hạ Phong làm giờ đều vô ích.

Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong, nhìn trong mắt Hạ Phong tràn ngập kinh hoàng, nhìn Hạ Phong vì mình mà liều mạng cầm máu, y nói: “Thần Việt, vô dùng”. Sau đó dùng đẩy tay của Hạ Phong ra, để mặc máu tiếp tục chảy.

Hạ Phong rất quật cường, biết rõ máu chảy là không thể ngăn được nhưng vẫn dùng tay chặn nó. Lừa mình dối người.

Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong, trong miệng chậm rãi nói: “Vốn chúng ta có thể làm huynh đệ”.

Đây là lời thoại cuối cùng trong [Tù đồ], Hạ Phong nhớ rõ [Phía bên kia Thiên Đường] vì Hàn Lăng giải nghệ mà Hạ Phong trở thành hồng bài. [Phía bên kia Thiên Đường] cũng trở thành kết cục giữa cậu và Hàn Lăng, cậu còn sống, mà Hàn Lăng chết. Hiện tại, [Tù đồ] trở thành kết cục giữa cậu và Tổ Ngạn Chi, thời điểm cuối cùng, Lục Thời giết Lương Tiềm. Lục Thời là Hạ Phong, Lương Tiềm, là Tổ Ngạn Chi.

Hạ Phong nghẹn ngào, ôm lấy Tổ Ngạn Chi, đi xuống dưới lầu.

“Tổ Ngạn Chi, cậu cố gắng, tôi sẽ mang cậu đi tìm bác sĩ...”

Tổ Ngạn Chi nhìn Hạ Phong, bắt lực nhắm mắt lại. Y thua, thua bởi Hạ Phong, thua bởi chính mình, Vốn trước khi nổ bên ngoài y có thể nổ ở trong tòa nhà này trước, chính là y không ra tay được, vụng trộm ra lệnh dừng lại, khiến cho bom trong tòa nhà không phát nổ.

Cuối cùng y vẫn không bỏ được.

Trên bậc thang lầu 3, cánh tay ôm lấy Hạ Phong buông lỏng. Hạ Phong dừng lại, quỳ xuống, ôm lấy Tổ Ngạn Chi gào khóc.

Hàn Lăng cậu không giữ được, Tổ Ngạn Chi cậu cũng không thể giữ lại.

69. Chương 69: Thực Sắc Tính Dã...

Ánh sáng mặt trời xuyên qua khe hở của rèm cửa tiến vào phòng. Một lát sau, Hạ Phong bị ánh sáng này đánh thức. Hiện tại đã là cuối năm, nhưng cậu lại có cảm giác mình đang ở giữa năm.

[Phía bên kia Thiên Đường] đóng máy từ hai tháng trước, [Song sát 3] hiện tại đang trong quá trình khẩn trương đẩy nhanh tiến độ, hôm nay cậu mới khó khăn có được một ngày nghỉ, muốn ngủ nhiều thêm một chút lại không nghĩ tới tỉnh lại sớm như vậy.

Cuối năm cũng bận rộn hơn trước. Đầu tháng, danh sách đề cử cho giải Hoa ưng được công bố. [Phía bên kia Thiên Đường] được đề cử hai hạng mục lớn là Nam chính xuất sắc và Phim nhựa xuất sắc. Từ bên ngoài nhìn vào, phần thắng rất lớn, cho dù không được Nam chính xuất sắc thì cũng sẽ được Phim nhựa xuất sắc.

Hạ Phong chậm chạp ngồi dậy, chân vừa buông xuống giường đã có chuông điện thoại vang lên.

“Tô Ôn, làm sao vậy?” Hạ Phong dùng bả vai kẹp lấy điện thoại, vừa nói vừa chỉnh lại quần áo. “Tôi không phải đã nói là không nhận sao – không nhận, không có thương lượng – anh đi mà nói với đạo diễn Trương, lịch trình của tôi so với con quay còn xoay nhiều hơn, thật sự không có thời gian – Không được? Không được cũng phải đi – Tô Ôn, giúp tôi đi, tôi thực sự không muốn nhận kịch bản của đạo diễn Trương – Bảo chính tôi nói? Anh là người đại diện của tôi mà – Ê ê”

Nhìn điện thoại, Hạ Phong chỉ có thể thở dài một hơi. Hiện tại người đại diện Tô Ôn thật sự là càng lúc càng kiêu ngạo, động một chút liền cúp điện thoại, hỏi lịch trình cũng không thèm để ý. Nguyên do hết thảy không phải là Hạ Phong thì chính là bác sĩ Diệc Tần. Hai người không có việc gì lại giận dỗi, Tô Ôn không vui, Hạ Phong phải cẩn thận nhìn sắc mặt anh mà làm việc, thật sự là vô cùng ủy khuất....

Đạo diễn Trương mời cậu đóng phim cũng thật sự cao giá, bất quá, so với Tô Ôn mà nói, đạo diễn Trương còn xoắn xuýt hơn nhiều. Đạo diễn coi trọng Hạ Phong nên tự mình khâm điểm cho cậu làm nam diễn viên của mình. Hạ Phong nói khoảng thời gian này bận rộn không có thời gian, đạo diễn Trương mặc kệ, hai ba ngày lại gọi một cuộc điện thoại, khuyên bảo, nói gì mà nhận bộ phim này sang năm chắc chắn sẽ là ảnh đế.

Hạ Phong vẫn không đồng ý.

Đạo diễn Trương vẫn không từ bỏ ý định, không những tự mình gọi điện thoại cho Hạ Phong còn kêu trợ lý của mình – Tiểu Hà đến góp một chân...

Ném điện thoại đi động xuống giường, Hạ Phong ngẩng ngửa tú quần áo lựa chọn nên mặc gì để đi gặp Trầm Chương. Ông chủ Trầm từ sau sự kiện Tổ Ngạn Chi một thời gian dài không gặp mặt, hôm qua đột nhiên tự mình gọi điện cho cậu, nói là mời đến Thẩm Trạch ăn một bữa cơm. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải mang theo con trai bảo bối Nhậm Mộ của ông.

Còn chưa mặc xong áo, chuông điện thoại lại vang lên. Hạ Phong cầm lên nhìn, là một dãy số xa lạ liền tiếp nhận.

“Alo”

“Hắc hắc, Thần tiên sinh, tôi là Tiểu Hà a~” Người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng Hạ Phong vừa nghe xong hai lông mày nhíu lại. Tiểu Hà là người vô cùng giáo hoạt, đổi số điện thoại khác để gọi đến khiến cậu khó mà phòng bị...

Trong giới giải trí, không để mặt mũi cho người khác thật sự là không được. Hạ Phong biết rõ mục đích của Tiểu Hà nhưng vẫn hỏi một câu để tỏ lễ độ: “Tiểu Hà à, có việc gì thế?”

“Ai nha nha~ Thần tiên sinh~ không phải là chuyện kia sao? Thấy anh bề bộn thế này, anh xem, anh có đồng ý không nha ~?”

Người này nhất định là gay, Hạ Phong nghĩ. Một người phụ nữ nói chuyện ỏn ẻn không có gì, nhiều nhất có thể lý giải là phụ nữ hiện tại thích nói chuyện kiểu này, nhưng một người đàn ông không có việc gì ăn nói ỏn ẻn, trong phạm vi lý giải của Hạ Phong thì nghĩa là: Người này là gay...

Hạ Phong sống nhiều năm như vậy, gặp loại đàn ông ỏn ẻn không ít nhưng chưa có người đến mức như vậy. Nghe mà khiến da gà nổi lên khắp người...

Đánh hai cái rùng mình, Hạ Phong nói: “Tiểu Hà, không phải tôi không nể tình đạo diễn Trương, thật sự là tôi không có thời gian. Ngoài mấy phim đang quay tôi còn mấy kịch bản nữa –”

“Ai nha, đây cho người khác chẳng phải là được sao? Tục ngữ nói đúng, chim khôn biết chọn cây mà đậu, đạo diễn Trương chính là cây cổ thụ a. Tôi nói với anh này, anh chính là ảnh đế tương lai. Đạo diễn Trương nâng không ít đại minh tinh, tuy rằng hiện tại anh đang nổi bật nhưng cũng không có mấy bộ phim thực sự xứng với tâm của anh. Anh nói đúng không? Nhỉ?”

Hạ Phong không muốn nói chuyện, một chút cũng không muốn... cậu hiện tại cầm điện thoại nghe giọng nhéo nhót của Tiểu Hà, cảm nhận da đầu mình run lên từng trận từng trận....

Trong phòng khách, ông chủ Nhậm rất có ‘phu đạo’ làm bữa sáng, thấy vẻ mặt Hạ Phong liền dùng khẩu âm hỏi: Làm sao vậy?

Hạ Phong nhún vai với anh, sau đó nói chuyện tiếp với Tiểu Hà: “Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ –”

“Suy nghĩ cái gì nha? Đừng lo lắng ~ Dùng kinh nghiệm hơn 10 năm lăn lộn của mình, tôi nói cho anh biết, nhận kịch bản của đạo diễn Trương là lựa chọn tối ưu nhất. Tin tưởng tôi nha.”

Hạ Phong nhin không được phát diện hết cả lên, không thể chịu được giọng điệu của Tiểu Hà...

“Được rồi được rồi, hiện tại tôi đang có việc, một lát gọi lại. Cứ vậy nhé, bye!” Sau đó nhanh chóng cúp điện thoại trước khi bị giọng nói của Tiểu Hà làm cho tức chết. Ném điện thoại xuống ghế, Hạ Phong chạy tới nhìn ông chủ Nhậm. Vừa thấy đồ ăn bày ra, cậu rống lên: “Lại là trứng gà sữa!”

Nhậm Mộ nói: “Cái này có dinh dưỡng, không muốn ăn cũng phải ăn”. Nửa năm qua Hạ Phong càng ngày càng gầy. Trước kia nhéo eo cậu còn có chút thịt, hiện tại toàn xương là xương. Nhậm Mộ biết là vì vết thương trong lòng, cái chết của Tổ Ngạn Chi và Hàn Lăng chính là ngọn nguồn. Tuy Hạ Phong không nói gì nhưng đều có thể thấy được sau chuyện này cậu bị bao nhiêu đả kích.

Sau chuyện của Tổ Ngạn Chi, Hạ Phong như thể bị quỷ nhập, thay đổi nhanh chóng. Trước kia không thích kết giao, hiện tại trong giới nghệ sĩ có không ít người là bạn bè. Trước kia không biết nói lời đường mật, mà hiện tại thì ngược lại...

“Em không cần dinh dưỡng, lấy món khác cho em, đồ ăn nhanh cũng được. Mỗi ngày ăn thế này ngán chết”.

Nhậm Mộ đem sữa tươi đặt trước mặt Hạ Phong, nhìn cậu: “Theo cách nói của em, mỗi ngày đều nhìn anh có phải em cũng ngán không? Muốn đổi lại thử xem có thứ mới hay ho nào không?”

Hạ Phong nghe giọng điệu này liền biết được Nhậm Mộ tám chín phần mười là nghe được tin đồn gì đó. Thời gian trước, có vài sao bé bé muốn ‘ôm chân’ cậu để thăng tiến, nhưng cậu cũng không làm việc gì có lỗi với ông chủ này nha. Bất quá, cậu cũng có một chút cảm giác tội lỗi với Nhậm Mộ. Nửa năm qua cậu bận rộn quay phim, quay quảng cáo, suốt ngày bù đầu với công việc. Hạ Phong cắn răng nói: “Cái gì mà thử thứ mới? Xem anh nói kìa. Em cũng không có nhiều ưu điểm, chỉ duy có chuyên tâm một lòng mà thôi. Anh nói một em tuyệt đối sẽ không nói hai. Hơn nữa, giống anh biết chăm sóc lại đẹp trai, biết tìm đâu người thứ hai a? Đổi cái gì chứ? Không đáng”.

Nhậm Mộ trừng mắt nhìn cậu, không nói gì, ngược lại đem trứng gà đút vào miệng cậu. Hạ Phong nói mình còn chưa súc miệng.

“Thần Việt, có phải anh quản em quá chặt không?” Nhậm Mộ đột nhiên hỏi.

Hạ Phong không hiểu ý của Nhậm Mộ, nhưng vẫn nháy mắt nói: “Không có a”.

“Không có? Từ lúc ở cùng với anh sau, em chẳng những lười, xương cốt cũng mềm nhũn. Trước kia em còn có thể tự mình tắm rửa, hiện tại nếu anh không lôi kéo em vào phòng tắm em cũng mặc kệ mình bốc mùi”.

Bị Nhậm Mộ làm ‘tổn thương’ như vậy, Hạ Phong không những không cảm thấy xấu hổ còn mặt dày nói: “Anh không nói em cũng không chú ý, xương cốt em cũng rệu rã cả rồi, chờ anh đến ăn cả đời!”

“Vây đi thôi!”

Chờ Hạ Phong súc miệng đi ra, Nhậm Mộ đem bữa sáng đặt lên bàn. Hạ Phong ngồi xuống, ăn hai quả trứng, cầm báo đọc. Xem hết tin tức quốc tế, lật đến chuyên mục giải trí có vài cái tên cậu rất không muốn nhớ tới: Hàn Lăng, Tổ Ngạn Chi.

Hai ngày trước, diễn viên gạo cội Diêu Khánh Mẫn chết, vì thế mà báo chí xuất bản ấn phẩm đặc biệt, đưa tất cả các nghệ sĩ qua đời trong năm nay lên. Trong đó có cả Hàn Lăng và Tổ Ngạn Chi.

Cả chuyên mục cơ hồ bị ba tờ ảnh chụp bao phủ, một ảnh là Diêu Khánh Mẫn, một ảnh là Hàn Lăng, một ảnh là ảnh chụp chung của Hạ Phong và Tổ Ngạn Chi tại lễ trao giải Hoa ưng. Hạ Phong không thèm nhìn nội dung liên vút tờ báo vào thùng rác.

Nhậm Mộ thấy vậy liền hỏi: “Đang yên đang lành ném báo đi làm gì? Anh còn chưa xem”.

“Ngày mai đặt tờ báo khác, không cần đặt tờ báo này, khó coi chết đi được?”

“Tờ báo này đắc tội em?”

“Em không thích biên tập của họ, không thích cách bọn họ sắp chữ”.

Nhậm Mộ không hiểu Hạ Phong làm sao, nói trở mặt liền trở mặt, nhưng không hỏi. Chờ Hạ Phong ăn xong bữa sáng, vào phòng chơi điện tử anh mới đem tờ báo nhật lên. Sau khi đọc xong, Nhậm Mộ cũng rút ra kết luận giống với Hạ Phong: Không thích biên tập, không thích cách sắp chữ.

Muốn làm bằng xếp hạng người Nhậm Mộ ghét nhất, Tổ Ngạn Chi và Hàn Lăng chắc chắn đều đứng đầu, người trước thiếu chút nữa giết chết anh, người sau có ý đồ cướp người của anh. Nhưng cả hai đều có một điểm chung: Thích Hạ Phong. Điều này khiến anh vô cùng không thoải mái. Bất kể thế nào, đều là người đã chết. Tương tự với Hàn Lăng, cái chết của Tổ Ngạn Chi cũng là che che giấu giấu. Công ty tuyên bố Tổ Ngạn Chi trong lúc du lịch ở nước ngoài xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, cứu chữa không qua khỏi. Sau đó còn làm lễ tưởng niệm cho thiên vương. Toàn bộ tang lễ, hỏa táng, hạ táng đều do một tay Nhậm Mộ giải quyết.

Nhậm Mộ đem tờ báo vò thành một cục, nhét vào thùng rác.

Trong phòng chơi điện tử Hạ Phong hiển nhiên không biết hành động ấy của Nhậm Mộ. Nhậm Mộ sau khi đi vào, thấy Hạ Phong chơi như ma nhập vô cùng chuyên chú, liền lắc đầu. Dạy Hạ Phong chơi điện tử là chuyện vô cùng xoắn ốc. Anh hôn Hạ Phong, thông báo cho cậu biết mình đi công ty.

Hạ Phong đeo tai nghe không nghe thấy Nhậm Mộ nói gì, ngược lại đẩy Nhậm Mộ xuống, đè lên.

Thực sắc tính dã (Tình dục là bản chất của con người :v)

Hơn nửa năm ăn chay hôm nay ông chủ Nhậm mới có thể ăn mặn, tự nhiên là có thể ăn được bao nhiêu liền gặm bấy nhiêu. Nhưng giữa lúc này, chuông cửa lại vang lên, rất muốn chết.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cả người hai người đều không để ý, tiếp tục làm việc. Không biết bên ngoài là ai, thấy không ai mở cửa liền bấm chuông, đập cửa không ngừng.

Điện thoại vang lên. Cửa Nhậm Mộ.

Thật sự là không chịu nổi loại âm thanh này Nhậm Mộ tức giận đứng dậy, lấy điện thoại của mình cho Hạ Phong, bản thân thì đi mở cửa.

Hạ Phong tiếp điện thoại.

“Nhậm Mộ đâu, cháu có việc gấp muốn tìm.”

Nói chuyện tựa hồ là một bé gái, Hạ Phong ngăn người, hỏi: “Cháu là ai?”

Bé con vô cùng kiêu căng: “Chú quản được sao? Cháu muốn nói chuyện với Nhậm Mộ”.

“Nhóc con, thái độ tốt một chút. Bằng không ta cúp máy”.

“Thần Việt, chú dám? Cháu gọi Nhậm Mộ giải quyết chú.”

Hạ Phong sững sốt, liền hỏi: “Nhóc con là ai?”

“Cháu là con của Nhậm Mộ”.

70. Chương 70: ”sính Lễ Cho Nhà Em?”

Thì ra Nhậm Mộ có con gái, Hạ Phong nghĩ. Cậu đã quên mất vấn đề tuổi tác của Nhậm Mộ, ít nhất cũng có thể được gọi là ông bác rồi. Theo tuổi của anh mà nói, nhảy ra một đứa con cũng không phải không có khả năng.

“Nhóc con, mấy tuổi? Mẹ nhóc là ai?” Hạ Phong nhớ Nhậm Mộ từng hẹn hò một cô gái, hình như gọi là Trương Vũ Phi. Nhưng cô lại bắt cả hai tay, về sau mang bầu. Nếu thật sự là con của Nhậm Mộ, tuổi tác cũng không sai biệt lắm.

Nhóc con tính tình không tốt lắm, nghe Hạ Phong hỏi như vậy liền tức giận: “Ông chú này, sao rề rề như đàn bà thế? Tôi bao nhiêu tuổi, mẹ tôi là ai không liên quan đến chú!”

“Không liên quan đến chú, đúng vậy”.

Nhậm Mộ cau mày đi vào nhà. Sáng sớm đập cửa không phải nhân viên tiếp thị, không phải chuyển phát nhanh, mà là bác sĩ Tần. Nói cũng thật buồn cười, tìm Tô Ôn chạy đến đây, ông chủ Nhậm tin rằng đầu óc của ông bác sĩ này hẳn là bị vào nước. Thấy Hạ Phong cầm điện thoại không biết vừa nói chuyện với ai liền hỏi: “Ai thế?”

Hạ Phong giương mắt nhìn Nhậm Mộ: “Con gái anh”.

Nhậm Mộ kinh ngạc há hốc miệng: “A?!”... Anh cong rất nhiều năm, lấy đâu ra con gái được? Suy nghĩ một chút, anh rốt cục hiểu được là ai.

Hạ Phong đưa điện thoại cho Nhậm Mộ, ý bảo anh tiếp. Nhậm Mộ nhìn Hạ Phong đầy nghi hoặc: “Alo”. Bên kia nhóc con bắt đầu nói huyền thuyên, còn không quên nói xấu Hạ Phong khiến lòng mày Nhậm Mộ xoắn xuýt không ngừng.

“...Nhóc con, đây không phải là trò chơi, lần sau không cho phép chơi nữa, nghe chưa?” Nhậm Mộ nói có vẻ dữ tợn, nhưng chưa được một lát đã dịu lại. “—Không được, không có thương lượng. Được rồi, được rồi sẽ mau chóng về gặp nhóc – Ai lừa chứ?! tốt lắm – sau khi tan việc sẽ đến chỗ nhóc, được chứ — I love you too, bye...” Cúp máy, anh nhìn Hạ Phong, nở nụ cười.

Hạ Phong lườm lườm Nhậm Mộ, sau đó yên lặng đeo tai nghe tiếp tục chơi game. Giọng điệu cương chiều này Hạ Phong đã bao giờ nghe được? Không phải con gái mới là lạ.

Nhậm Mộ khẽ cười, lấy tai nghe của Hạ Phong ra, ngồi xuống bên cạnh: “Không hỏi gì sao? Nghẹn chết cũng đừng trách anh”. Ông chủ Nhậm nhìn Hạ Phong đầy vẻ nhần nhịn liền đi bấm véo cậu, nhưng Hạ Phong không chịu mà gạt tay anh ra.

“Cút sang một bên, đừng làm phiền thiếu gia chơi trò chơi”. Hạ Phong lại đeo tai nghe.

“Không phải con anh mà là em gái anh”. Nhậm Mộ kéo tai nghe của Hạ Phong, dính lên người cậu...

Hạ Phong cố chống lại của Nhậm Mộ, cau mày hỏi: “Em gái? Em gái gì mà kêu ‘i love you’?”

“Em gái anh, cùng mẹ khác cha, không lừa em”. Nhậm Mộ nói đầy chính nghĩa. Nhóc con xác thực là em gái của anh. Con của Nhậm Như Tiệp và cha dượng, năm nay 10 tuổi. Bất kể là bé gái hay phụ nữ thì đều cần được cưng chiều, đây là triết lý sống của Nhậm Mộ. Lúc mẹ anh còn sống anh rất quý mẹ, giờ chỉ còn mình em gái nên anh lại càng thêm cưng chiều em hơn, bằng không người đầu đầu là anh.

“Sao em chưa từng nghe thấy anh nói chuyện này?” Cha, mẹ, cha dượng, Hạ Phong đều biết, duy chỉ có cô em gái là Nhậm Mộ chưa từng đề cập.

“Anh chưa từng nói qua sao?” Ánh mắt vô tội...

“...Chưa. Tên bé là gì?”

“Tên tiếng Trung là Nhậm Oánh Oánh”.

Nhậm Mộ thấy Hạ Phong không tức giận liền tiếp tục nhin chuyện mình chờ đã nửa năm rồi mới đi công ty...

Buổi chiều, Hạ Phong tỉnh lại, nhìn thời gian sau đó liền tiếp tục ngủ. Nhậm Mộ vốn tỉnh từ sớm thấy Hạ Phong đã tỉnh liền vươn tay ra, cứng rắn tỏ ý muốn cùng Hạ Phong tiếp tục...

Hạ Phong đập Nhậm Mộ, ngay lập tức cự tuyệt: “Không có thương lượng”. Cậu xác định Nhậm Mộ bị bệnh tâm thần. Cậu chưa từng thấy một người đàn ông nào tinh lực tràn đầy đến loại tình trạng này, cho dù nhin nửa năm thì cũng không nên thành như vậy a.

Lúc này, Nhậm Mộ cũng không thèm nói làm nhảm cùng Hạ Phong nữa mà trực tiếp xông lên.

Một bên muốn ngủ cho yên ổn để có tinh thần đi gặp Trầm Chương, một bên khác lại muốn hạ gục đối phương.

Cho nên đành phải dùng một phương thức cổ điển để giải quyết, đánh.

Kết cục không có gì mới lạ, Hạ Phong vẫn là người bị đè ở dưới, vô cùng uất hận. Người thắng không hề kiêng nể mà hôn môi, khiêu khích...

Hơn 7h, Hạ Phong bị Nhậm Mộ kéo dậy, mặc quần áo rồi tống lên xe. Trong đoạn thời gian ở trên xe, Hạ Phong không mở mắt mà chỉ lo việc ngủ. Đến Trầm gia, Nhậm Mộ đánh thức Hạ Phong dậy.

Trầm gia rất lớn, cũng rất có khí thế, có điều là vắng vẻ. Kiến trúc mang phong cách Thương Hải thế kỷ trước, Trung Tây kết hợp, cửa sổ hình vòm với những bức phù điêu hoành tráng.

Hạ Phong đi song song với Nhậm Mộ, trông mắt không an phận đánh giá bốn phía. Trước cửa có ha con sư tử bằng đá trông đã cũ, phỏng chừng cũng đã được nhiều năm.

“Nhậm Mộ, trước kia nhà anh làm gì? Ý em là thời Dân quốc ấy”. Tòa nhà này khẳng định có lịch sử lâu đời, người không có bối cảnh sao có thể ở được loại nhà này?

“Đánh trận.”

“Đánh trận? Đánh đến chức gì?”

“Chức quan nhỏ mà thôi, mậu dịch trên biển, không khác hải tặc là bao. Về sau đi đánh trận, thắng quan.”

“....”

Hải tặc cũng có thể thắng quan phát tài, thời kì ấy thật điên rồ... Bạn đang

Mở cửa ra, Hạ Phong không nhìn thấy Trầm Chương mà trong phòng hoàn toàn vắng vẻ không một bóng người. Trong phòng trang hoàng không khác Thần gia là bao, trên tường đều là tranh vẽ của các đời gia chủ, thể hiện quá khứ huy hoàng của gia tộc.

Hạ Phong chạy tới nhìn lại, phát hiện những người của Trầm gia đều rất đẹp trai. Cậu nghĩ, qua vài thập niên nữa, bức hình của Nhậm Mộ sẽ được gắn tại đây, sau đó thì sao, liền tuyệt hậu. Đây là công lao của cậu, làm cho các tổ tiên trên tường đều không có hương khói.

“Em cảm thấy thực có lỗi với bọn họ”. Hạ Phong đột ngột nói khiến Nhậm Mộ không theo kịp. Hạ Phong nhìn Nhậm Mộ, nửa thật nửa giả thở dài một hơi: “Nếu không có em, không chừng anh sẽ là thắng.”

Nhậm Mộ liếc mắt, không nói gì. Anh vươn tay, đem Hạ Phong ôm vào lòng...

Trầm Chương từ trên lầu đi xuống nhìn thấy cảnh này có phần tức giận. Tuy nói bây giờ ông mở một con mắt nhắm một con mắt nhưng không có nghĩa là ông có thể hoàn toàn chấp nhận chuyện này. Ông thẹn với tổ tông, khiến cho gia tộc tuyệt hậu. Nếu không phải Hạ Phong thực lòng với con trai, vì con trai ông chỉ chịu cưới Hạ Phong, ông có thể chấp nhận sao? Đời này ông cũng chỉ có một đứa con trai này mà thôi. Ho nhẹ một tiếng, ông nói: “Đến đây? Vừa vặn ăn cơm đi.”

Hạ Phong nghe thấy âm thanh này vội vàng gạt tay Nhậm Mộ ra, lễ phép chào một tiếng “Trầm tiên sinh”. Trầm Chương gật gật đầu, sau đó ngồi vào bàn cơm.

Bữa cơm đêm nay giống hệt như bữa cơm đầu tiên của cậu ở Thần gia, rất không thoải mái. Ngược lại, Nhậm Mộ không hề bị ảnh hưởng, thản nhiên gấp đồ ăn cho cậu. Hành động ấy khiến Trầm Chương mặt đen như đáy nồi. Ông nuôi con trai dễ dàng lắm sao? Bình thường không để ý đến mình ông đành chấp nhận, bây giờ còn quá đáng hơn, xem ông như người vô hình.

Hạ Phong vừa ăn cơm, vừa cảm nhận ánh mắt đầy cừu hận của Trầm Chương... Làm ‘con dâu’ không dễ dàng a. Nhìn bàn cơm, nhìn trái nhìn phải, cậu rút cục gấp một miếng thịt vào chén Trầm Chương, nói: “Thịt này không tồi.”

Trầm Chương ngẩn người, không nói gì, gấp miếng thịt bỏ vào miệng...

Sau bữa cơm tối, Hạ Phong bị Nhậm Mộ đuổi đi thăm xung quanh nhà. Hạ Phong biết Nhậm Mộ hẳn là có chuyện muốn nói riêng với Trầm Chương, ở đây cũng không tốt. Hai cha con cả buổi không nhìn mặt nhau, không biết giờ muốn nói chuyện gì.

Trước khi rời đi, Trầm Chương ngăn Hạ Phong lại.

Hạ Phong có phần bất an nhìn Trầm Chương, không biết ông muốn làm gì. Qua nửa ngày, Trầm Chương chậm rãi phun ra một câu: “Đối xử với con trai tốt một chút, đừng làm lãng phí cổ phần của tôi.”

Hạ Phong không hiểu ra sao. Cậu đối xử tệ với Nhậm Mộ chỗ nào chứ?

Ba ngày sau, China Era Entertainment công bố tin tức: Trầm Chương đem toàn bộ cổ phần công ty của mình chuyển cho Nhậm Mộ. Vào ban đêm, China Era Entertainment lại đưa ra tin tức: Nhậm Mộ đưa 10% cổ phần cho nghệ nhân trong công ty – Thần Việt.

Hạ Phong đang quay phim nhận được tin tức này liền sửng sốt một hồi. Lúc này, cậu nhận được điện thoại của ông chủ Nhậm: “Sao anh lại đưa em 10% cổ phần công ty?”

“Không phải anh cho em, là cha anh cho em.”

Hạ Phong đặt mông ngồi xuống: “Đầu cha anh bị choáng à?”

“...Ông nói, cái này xem như là sinh lễ cho nhà em?”

“... Có thể không nhận được không?” Nhận phần hậu lễ này, cậu có cảm giác xấu hổ.

“Không thể. Cha em giúp anh không ít, ông ấy nói là có qua có lại”.

... Hóa ra là ‘đám hỏi’ buôn bán, không trách Trầm Chương mạnh tay như vậy. Tạm dừng một lát, Hạ Phong hỏi: “Thần Hách giúp anh cái gì?”

“Dùng một giá vô cùng rẻ bán một mỏ quặng cho anh, nói cho không cũng không quá đáng.” Chuyện này xảy ra sau lần bắt cóc không lâu, Thần Hách lấy cơ cảm ơn Nhậm Mộ cứu con trai mình mà tặng cho mỏ quặng. Xét mặt nào đó cũng coi như là cho Hạ Phong.

Làm cha có ai không yêu con mình.

“Thần Việt.”

“Sao?”

“Anh đem mỏ quặng cho em như thế nào?” Gian thương lộ đuôi.

“Được!” Không có ai ngại nhiều tiền.

“Đương nhiên, em phải kết hôn với anh mới có được.”

“....”

71. Chương 71: Phong Đế

Cuối năm, làng điện ảnh cũng bận rộn vô cùng với hàng loạt tin tức mới. Trong đó, tin tức Hạ Phong và Ivy chia tay gây chấn động lớn nhất.

Nhà trai trả lời vô cùng phũ phàng: Chúng tôi đều phát hiện một vấn đề, thì ra chúng tôi làm bạn bè thích hợp so với tình nhân nhiều.

Nhà gái chỉ mỉm cười nói: Điều này tốt cho cả hai.

Đây là chuyện gì vậy?

Hạ Phong buông tay: Điều này không liên quan đến tôi, Ivy nói muốn chia tay.

Ivy oán trách: Đi theo một gay nói chuyện yêu đương tôi cảm thấy mình sắp sửa tuyệt vọng với đàn ông mất. Vì cứu bản thân, cho nên tôi phải tranh thủ thời gian quảng anh ấy.

Ngày 28 tháng 02.

Lễ trao giải Hoa ưng lần thứ 35 mở màn. Trên thảm đỏ ánh đèn rực rỡ, hai bên đèn flash nháy không ngừng.

Làm người được đề cử cho danh hiệu ảnh đế, Hạ Phong có thể nói là được tất cả mọi người ‘quan tâm săn sóc’. Đêm nay Hạ Phong vẫn trung thành với phong cách ăn mặc của mình, mặc một bộ vest màu trắng. Có điều, công ty lần này tung tay chi tiền cho sự xuất hiện của Hạ Phong càng thêm hoành tráng. Thứ nhất, bởi lẽ Hạ Phong là một trong các ông chủ của công ty; thứ hai, không chừng Hạ Phong sẽ mang về cho công ty danh hiệu ảnh đế. Năm vừa rồi, cái chết của Hàn Lăng và Tổ Ngạn Chi đã khiến China Era Entertainment tổn hại không ít, hiện tại đương nhiên chỉ có thể trông cậy vào Hạ Phong có thể tìm về mặt mũi cho công ty.

Bước trên thảm đỏ, Hạ Phong vừa đi chốc chốc lại dừng lại vẫy tay với các fans, cho giới truyền thông quay phim chụp ảnh. Lúc trước vì vội vàng quay [Song sát 3] nên giới truyền thông không bắt được người để phỏng vấn, hiện tại mới có cơ hội.

“Thần Việt, hiện tại anh là một trong các ông chủ của China Era Entertainment, xin hỏi anh vẫn tiếp tục sự nghiệp diễn xuất sao?”

“Thần Việt, nghe nói anh có dự định quay tiếp [Tù đồ 2], có thật không?”

“Thần Việt, nghe nói anh và Ivy chia tay vì nguyên nhân khác, anh có thể chia sẻ sao?” – Phóng viên này rất biết hỏi trọng điểm.

.....

Hạ Phong trả lời từng câu hỏi một.

Cậu sẽ tiếp tục quay phim, bằng không có thể đi làm gì? Ngoài ra, Thần thiếu gia còn tính toán ‘làm lại nghề cũ’: Mở đại lý bảo dưỡng xe... Đương nhiên, còn có một chuyện rất đáng được ăn mừng, hôn lễ của cậu và Nhậm Mộ, mà hiện giờ, cậu đã là tay đua chuyên nghiệp, nói trắng ra là từ thế giới ngầm chuyển lên trên mặt, tẩy trắng. Chuyện này Hạ Phong vụng trộm tiến hành, chờ ông chủ Nhậm biết thì đã quá muộn. [P/s: Lúc trước ông chủ Nhậm ổng nhầm thuốc, không cho Hạ Phong mở lại ‘hắc điểm’, mỹ kị danh là: Nguy hiểm....]

Vừa nghe nữ MC giới thiệu hoạt động của mình trong năm vừa rồi, Hạ Phong vừa kí tên. Hai năm trước, cậu còn gặp Hàn Lăng mỉm cười tiến vào thảm đỏ. Hai năm trước, cậu còn cùng Tổ Ngạn Chi khoác vai chụp ảnh. Nhìn thảm đỏ vẫn rực rỡ như năm nào, quá khứ tất thấy như đang ở trước mắt hiện ra...

Có yêu, có hận, cuối cùng có tan.

Hạ Phong nở nụ cười, tiếp tục bước đi, tiếp tục con đường của mình.

Hai ngày trước, Nhậm Mộ ồn ào nói muốn đến lễ trao giải, chính là Nhậm Oánh Oánh ngăn cản. Cuối năm, cha dượng Nhậm Mộ nói muốn đem Nhậm Oánh Oánh về nước học mấy năm, để nhóc con biết chữ Hán và tăng trình độ nói nên liền cho theo ở cùng Nhậm Mộ. Nhậm đại tiểu thư cả ngày nói rằng Nhậm Mộ là cha mình, khiến cả China Era Entertainment nghĩ Nhậm Mộ có một cô con riêng...

Nói đến Nhậm Oánh Oánh, Hạ Phong chỉ có thể đau đầu. Điều ngoa, không có lẽ phép, lúc nói chuyện kiêu căng, hiển nhiên là biểu tượng cho loại người cần được ăn đòn.

Ví dụ như chuyện một tuần trước.

Kiểm được tiền, Hạ Phong đương nhiên muốn mua mấy thứ xa xỉ đến khao thưởng bản thân. Vì thế vào một buổi tối rảnh rỗi, Hạ Phong phải đến một cửa hàng xa xỉ, tốt xấu gì phải đuổi kịp xu hướng của thời đại, bằng không chính là vũ nhục danh hiệu Thần gia Tam thiếu gia của mình.

Cậu vừa kéo túi đồ hiệu của mình vào nhà, Nhậm Oánh Oánh liền đứng trước cửa, khoanh tay lạnh lùng nhìn cậu.

Hạ Phong: Làm sao?

Nhậm Oánh Oánh: Chú mua nhiều đồ thế làm gì?

Hạ Phong nghi ngờ: Mặc, bằng không lấy đồ cũ ra dùng sao?

Nhậm Oánh Oánh nhú mày: Chú không cần tiền sao? Cả ngày mua cái này mua cái kia, nhà anh tôi có ngày sẽ vì chú mà táng gia bại sản!

Hạ Phong ủy khuất, Thần gia Tam thiếu gia cần dùng đến tiền của Nhậm Mộ sao? Dù có, cũng là ông chủ Nhậm cam tâm tình nguyện kín đáo đưa cho cậu, cậu có thể từ chối sao? Hơn nữa, cậu mua cái này cái kia lúc nào?

Hạ Phong đem túi đồ hiệu vứt sang một bên: Chú tiêu tiền của chú, nhóc con nói nhảm cái gì?

Nhậm Oánh Oánh chống nạnh: nói nhảm? Tôi là người thuận vị thừa kế thứ hai của anh tôi, đồ của anh tôi từ nay về sau chính là của tôi. Chú chính là đang tiêu tiền của tôi!

Hạ Phong không nói gì: Có tri thức pháp luật đấy, bắt quá, ngày này sang năm, nhóc chính là người thuận vị thừa kế thứ 3. Nói rõ một chút, chính là anh trai của nhóc sẽ nuôi con nuôi. Nhóc hiện tại đứng trong phạm vi bất động sản ghi sở hữu tên chú. Lễ phép một chút, bằng không chú sẽ tố cáo nhóc xâm phạm nhà dân bất hợp pháp đấy.

Nhậm Oánh Oánh chán nản chạy vào phòng tìm anh trai nói chuyện. Hạ Phong rót cho mình một ly nước lọc, ngồi trên bàn chậm rãi uống. Trong phòng, Nhậm Oánh Oánh dùng tiếng Anh kêu gào với Nhậm Mộ, hẳn là trách tội Hạ Phong. Có điều, Hạ Phong không nghe hiểu câu nào...

Mấy phút đồng hồ sau, ông chủ Nhậm sốt ruột đi ra ngoài.

Hạ Phong: Thế nào? Muốn mắng em?

Nhậm Mộ: Không. Về sau em mua đồ có thể mua thêm một phần không?

Hạ Phong: Vì sao?

Nhậm Mộ: Con gái thích được chiều chuộng, bất kể là bé con 7 – 8 tuổi hay cụ bà 70 – 80 tuổi đi chăng nữa. Em mua một đồng hồ nhưng không có phần của nhóc, nhóc không làm ồn sao?

Hạ Phong:.....

Ngọn đèn lấp lánh khiến Hạ Phong hồi phục tinh thần đi tiếp. Một lát sau, mọi người tiếp tục hô to, sự chú ý đang đặt vào Hạ Phong giờ chuyển đến người mới xuất hiện – siêu cấp ảnh đế Vi Cũng Nhiên.

Hạ Phong quay đầu nhìn lại một chút, nở nụ cười. Vi Cũng Nhiên chính là siêu sao của giới giải trí, giới truyền thông không đặc biệt quan tâm chăm sóc mới là lạ. Ảnh đế Vi Cũng Nhiên không nhanh không chậm bước trên thảm đỏ, lát sau liền đuổi kịp được Hạ Phong.

“Vi ảnh đế, tôi còn tưởng anh xuất hiện đầu tiên cơ đấy?” Hạ Phong trêu chọc.

“Đêm nay sao tôi có thể át đi ánh sáng của cậu chứ, xuất hiện đầu tiên nên dành cho người mới thôi. Ông chủ Thần, nghe nói ngài muốn đầu tư quay [Tù đồ 2], liệu có một vai diễn cho tôi không?”

“Vi ảnh đế, sao tôi có sức mà mời được ngài? Ngài chính là đứng đầu trong làng giải trí, tôi còn sợ doanh thu phòng vé đều phải cho ngài hết mất.”

“Vậy tôi liền đánh chiết khấu cho cậu.”

Hạ Phong cười cười nói: “Vậy thì tôi sẽ thu xếp. Tháng sau có rảnh không? Nếu rảnh liền đi uống trà, trò chuyện xem thế nào.” Cậu vốn nghĩ mời Vi Cũng Nhiên diễn trong [Tù đồ 2], chỉ là Vi ảnh đế hiện tại đang đóng phim ở nước ngoài, khó mời, mà thù lao cũng càng ngày càng cao.

Vi Cũng Nhiên sáng khoái đồng ý: “Được thôi.”

Vốn dĩ Vi Củng Nhiên được xem như khoan thai đến chậm rãi, không nghĩ tới có hai người còn chậm hơn. Cũng không phải là diễn viên nổi tiếng nào, chính là người chuyên môn khai quật ra diễn viên nổi tiếng, hai ông chủ của China Era Entertainment – Nhậm Mộ và Tào Tuấn.

Hạ Phong còn tưởng rằng Nhậm Mộ không đến, không ngờ lại xuất hiện. Cậu hơi liếc nhìn ông chủ Nhậm, Nhậm Mộ dường như có cảm ứng, cũng quay đầu nhìn cậu. Không giống với các diễn viên, hai ông chủ đi không nhanh không chậm, trong chốc lát liền vào hội trường. Hạ Phong tiếp tục tản bộ cùng Vi Củng Nhiên, tiếp chuyện với các phóng viên.

Làm người nổi bật của năm, Hạ Phong được xếp tại hàng thứ ba. Ông chủ Nhậm an phận ngồi hàng cuối, lẫn vào trong đám người. Hạ Phong ngồi xuống không bao lâu, lễ trao giải liền bắt đầu.

Lễ trao giải năm nay có chút thay đổi, giải thưởng đầu tiên không phải Chỉ đạo nghệ thuật mà là Kịch bản xuất sắc. Phòng chừng Hoa ứng năm nay yêu thích chủ đề nhân đạo nên [Phía bên kia Thiên Đường] có hơn 10 đề cử, phim nhựa tốt nhất, nam nữ diễn viên chính xuất sắc, nam nữ diễn viên chính xuất sắc, kịch bản xuất sắc...

Không ngoài dự đoán, [Phía bên kia Thiên Đường] giành được giải thưởng đầu tiên, là dấu hiệu tốt cho toàn bộ đoàn làm phim.

Lễ trao giải năm nay vô cùng long trọng, [Phía bên kia Thiên Đường] thắng lớn. Đến giải Nam diễn viên phụ xuất sắc thì đã được 6 giải. Hiện giờ là giải thưởng được quan tâm nhất – Nam diễn viên chính xuất sắc.

Nhìn mọi người lên nhận giải, Hạ Phong có chút hồi hộp, [Phía bên kia Thiên Đường] có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với cậu. Bộ phim là kết thúc cho mối liên hệ giữa kiếp trước với kiếp này của cậu. Kết thúc mười năm dây dưa giữa cậu và Hàn Lăng, ân oán giữa cậu và Tổ Ngạn Chi cũng tan thành mây khói sau bộ phim này, mà Nhậm Mộ chính là người vượt qua được bộ phim, tiếp tục đi cùng cậu.

Lúc này, nữ MC nói: “Lại đến thời điểm công bố Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, tôi thực sự vô cùng xúc động.”

MC nam: “Em có gì mà xúc động? Nam diễn viên chính được đề cử năm nay đều rất có tài, anh cảm thấy tất cả mọi người đều xứng đáng đoạt giải.”

MC nữ: “Em chính là xúc động vì tất cả các diễn viên được đề cử đều vô cùng ưu tú, em làm người trao giải cũng không biết phải trao cho ai nữa! Trước tiên là nói về Đỗ Văn Phi, anh ấy chính là tiền bối trong làng điện ảnh, bộ phim nào cũng vô cùng xuất sắc”.

Nữ MC vừa nói xong MC nam liền tiếp tục: “Đỗ Văn Phi diễn rất tốt, nhưng em cũng không thể không nói đến Thường Văn Tiêu diễn vai người cha vô cùng nhập tâm a, người cha vì con mà vất vả làm việc làm cảm động hàng ngàn hàng vạn khán giả. Còn có Lý Chí Tu tái hiện lại hình ảnh của người cảnh sát vô cùng chuẩn xác. Lý Hiểu Bân năm vừa rồi không thành công giờ cũng trở lại vô cùng đẹp mắt”.

Nữ MC không đồng tình: “Làm sao anh lại bỏ quên Thần Việt vậy? Cẩn thận các fans nữ ném đá hội đồng anh đấy. Cảnh khóc cuối cùng trong [Phía bên kia Thiên Đường] cũng khiến bao con tim tan nát a. Đến Trịnh Hạo Minh cũng phải trầm trồ khen ngợi”.

MC nam: “Nghe em nói còn tưởng rằng em hâm mộ Thần Việt vậy. Mặc dù Thần Việt chia tay không lâu nhưng không chắc người ta đã chuẩn bị đón nhận tình cảm mới đâu nhé. Phải không, Thần Việt.”

Bên dưới Hạ Phong chỉ có thể xấu hổ cười cười.

MC nữ: “Chúng ta đừng nhiều lời nữa, xin mời khách quý công bố giải thưởng để mọi người biết kết quả nào.”

MC nam: “Đúng vậy. Xin mời khách quý của chúng ta, Vi Củng Nhiên!”

Hạ Phong nhìn chằm chằm trên đài, Vi Củng Nhiên cầm một phong thư màu bạc trên tay, mỉm cười bước ra. Lúc này, điện thoại Hạ Phong rung lên, là tin nhắn. Cậu lén lút lấy điện thoại ra, nhìn một chốc rồi vội vàng nhét lại vào túi quần, sợ có người chụp được.

Tin nhắn còn có thể là ai nữa, còn không phải của ông chủ Nhậm. Tin nhắn rất đơn giản: Thần Việt, chúng ta kết hôn đi.

Hạ Phong mắt nhìn trên đài nhưng hồn phách đã bay lên chín tầng mây.

Từ này Nhậm Mộ lắc nhai rất nhiều lần rồi, nhưng trong trường hợp này cầu hôn không khỏi khiến cậu sửng sốt...

Vi Cửng Nhiên lên tiếng: “Đêm nay tôi may mắn trở thành người trao giải cho tân ảnh đế, cũng khiến tôi nhớ tới lần đầu tiên mình được giải thưởng này. Tôi cũng không nhiều lời nữa”. Anh mở phong thư, nhìn tên người, thần bí nở nụ cười, nói: “Ông chủ Thần, cần phải tổ chức ăn mừng đi thôi. Nam diễn viên chính xuất sắc của giải Hoa ứng lần thứ 35 thuộc về, Thần Việt!”

Hạ Phong không có phản ứng. Thật sự. Cậu vẫn còn tập trung tinh thần vào tin nhắn của Nhậm Mộ, thẳng đến khi có người lay mình Hạ Phong mới tỉnh táo lại, ngẩng ngốc nhìn lên.

Mọi người chung quanh chúc mừng, tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng. Không ít người đứng dậy vỗ tay, dĩ nhiên có cả Nhậm Mộ. Anh nhìn bộ mặt ngốc ngốc của Hạ Phong, bật cười.

Hạ Phong ngẩng ngốc đứng dậy, bắt tay với mọi người xung quanh, sau đó cúi chào mọi người rồi mới bước lên bục nhận thưởng. Vi Cửng Nhiên cầm chiếc cúp trên tay, Hạ Phong nhìn xuống dưới, không biết phải nói gì.

“..... Tôi có thể nói hiện tại tôi rất khẩn trương sao?”

Phía dưới mọi người cười to.

Hạ Phong háng giọng, cố gắng khôi phục thần trí. Cho tới khi tiếng cười dừng lại cậu mới nói: “Cầm trong tay giải thưởng, tôi thật sự không biết nói gì, cảm giác lâng lâng. Tôi muốn cảm ơn rất nhiều người, không có họ, chỉ bằng thực lực của bản thân tôi cũng khó có cơ hội đứng tại đây, cầm giải thưởng này trong tay. Cảm ơn đạo diễn Vu, cảm ơn công ty của tôi... Còn có một người tôi muốn đặc biệt cảm ơn. Trong năm qua đã có rất nhiều chuyện cả đời này tôi không nghĩ tới. Tôi muốn cảm ơn người ấy đã đứng cạnh tôi, cảm ơn người ấy không rời xa tôi, cảm ơn người ấy đã giúp đỡ tôi hết thảy.” Tạm dừng một chút, cậu mới tiếp tục. “Tại đây, tôi muốn nói lời cảm ơn với người ấy. I love you*.” (Ta yêu người :-“)

Nhậm Mộ nở nụ cười

Những lời này, rất nhiều năm sau vẫn được mọi người nhớ kĩ. Tại sao chứ? Nguyên nhân là vì Hạ Phong nói “i love you” sau khi tin tức chia tay với Ivy được đưa ra không lâu, khiến không ít người phỏng đoán Thần ảnh đế phía sau rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ...

Người dưới đài vỗ tay nhưng trong lòng đều phỏng đoán người này rốt cuộc là ai. Hạ Phong chia tay Ivy không lâu đã có bạn gái mới. Sau đó, giám đốc Bằng bị phóng viên làm phiền quá nhiều liền thả ra tin tức: Câu “i love you” là Thần Việt nói với cha mình...

Ngày kế, một tờ báo giải trí có tin tức với tiêu đề khiến Nhậm Mộ đen mặt: ‘Người thứ ba của Tân Ảnh đế Thần Việt!’ phía dưới là dòng chú thích nhỏ hơn: Đêm phong đế, anh yêu em.

Nhận giải xuống dưới, người xung quanh Hạ Phong đều nhiệt liệt hỏi thăm.

.... Đều là do câu “i love you” kia gây họa.

Tựa như suy đoán của đại bộ phận, [Phía bên kia Thiên Đường] giành được giải thưởng cuối cùng của lễ trao giải, cũng là giải thưởng giá trị cao nhất – Phim nhựa xuất sắc.

Lễ trao giải kết thúc, Hạ Phong cùng Tô Ôn trở về. Nửa đêm, một chiếc xe thể thao màu bạc lao ra từ cổng Thần gia, thẳng đến hang ổ của Nhậm Mộ. Không có biện pháp, Nhậm Oánh Oánh chiếm đoạt nhà của hai người mất rồi.

Đỗ xe tại ven đường, Hạ Phong liền lên lầu. Cửa không khóa, cậu đi vào. Ông chủ Nhậm đã mở champagne chờ cậu.

“Tân ảnh đế, cảm giác thế nào?”

Hạ Phong dựa người lên cửa ra vào, cười cười: “Khoan hãy nói, cảm giác thật sự rất tốt.” Đi đến bên người, Hạ Phong cầm lấy ly champagne. “Ly này, mời anh.”

Cậu chưa uống hết, Nhậm Mộ đã giành lấy.

Bằng giọng nói ba phần vô lại, bảy phần mập mờ, anh hỏi: “Mời anh cái gì? Dù sao cũng phải có một lý do a?”

“Anh muốn nói mời cái gì thì là mời cái đấy, tùy tiện cho anh chọn.” Hạ Phong chủ động ôm lấy Nhậm Mộ. Ông chủ Nhậm cũng không giả bộ quân tử làm gì, cho Hạ Phong uống hai ly champagne xong liền ra tay...

Hạ Phong ngồi trên người Nhậm Mộ, toàn thân chỉ còn lại một chiếc quần lót. Hơn phân nửa thân thể đè lên người Nhậm Mộ, mặc cho Nhậm Mộ gây sức ép. Từ lúc Nhậm Oánh Oánh đến, tính phúc lũy thừa đều giảm xuống một cách thê thảm, chỉ có đêm nay có thể lấy lại cả vốn lẫn lời. Nhậm Mộ không chút khách khí, chỉ hận không thể nuốt Hạ Phong vào bụng.

“..... Nhanh lên.” Hạ Phong giữ lấy bả vai Nhậm Mộ, thúc giục anh.

Nhậm Mộ biết rõ Hạ Phong đợi không được, liền đem cậu đặt lên ghế sofa, cởi quần lót của cậu, mở ra hai chân...

Hạ Phong một giữ lấy tay vịn của ghế, tay kia đặt lên vai Nhậm Mộ, hơi ngẩng đầu, thở từng ngụm một. Động tác trừu sấp càng lúc càng sâu, tần suất cũng tăng nhanh...

Không thể không nói, động tác của Nhậm Mộ mang đến khoái cảm mãnh liệt cho Hạ Phong, khắp người nóng lên. Cậu thậm chí nghĩ muốn nhiều hơn, càng nhiều.

Hai tay Nhậm Mộ vòng quanh cổ Hạ Phong, cả người chuyển động cao thấp. Nghe tiếng hít thở dồn dập của Hạ Phong, thân thể của anh càng phản ứng mạnh mẽ...

Lần đầu tiên bắn vào, anh ghé lên người Hạ Phong, thở. Hạ Phong không cho Nhậm Mộ nghỉ ngơi mà tiếp tục khiêu khích, bộ phận vừa phát tiết thoáng chốc lại cứng rắn. Cấn cấn môi Hạ Phong, hai tay Nhậm Mộ không an phận chuyển động...

Kích tình qua đi, Hạ Phong miễn cưỡng nằm trên ghế, Nhậm Mộ ngủ trên người cậu, cũng không biết là ngủ hay không. Rạng sáng 4h, trời còn tối.

Hạ Phong dùng khuỷu tay đẩy đẩy Nhậm Mộ: “Nhậm Mộ.”

Nhậm Mộ miễn cưỡng mở một con mắt: “Sao?”

“Tiếp tục đi.” Đêm nay thực sự không muốn ngừng lại.

Nhậm Mộ xấu hổ, hoàn toàn không nghĩ tới Hạ Phong sẽ có một ngày bưng hấn như vậy.

“..... Được.”

Tới lui mấy lần, trời dần sáng lên. Lần này, Hạ Phong thật sự mệt mỏi, mặc kệ Nhậm Mộ mà đi ngủ. Mơ màng màng, cậu cảm giác mình bị Nhậm Mộ kéo. Cậu mở mắt hỏi: “Làm gì vậy? Em buồn ngủ.”

“Tắm rửa, còn đuổi kịp giờ bay.”

“Đuổi cái gì giờ bay? Em buồn ngủ.”

“Đi kết hôn. Cho dù em không đi anh cũng buộc em đi.” Chuyện này tạm gác đã bao lâu, nếu còn tiếp tục anh cũng già mất.

“Được rồi. Anh để em ngủ đã.” Hạ Phong đẩy Nhậm Mộ, tiếp tục ngủ.

Nhậm Mộ không biết phải nói gì.

Sau một phen gây sức ép, ông chủ Nhậm rút cuộc tắm rửa, mặc quần áo cho Hạ Phong, một tay dắt Hạ Phong, một tay kéo vali...

Nửa giờ sau, một chiếc máy bay cất cánh rời khỏi sân bay.

Điểm đến: Hà Lan.

–the end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nhu-thu-anh-de>